ANNE RICE

Seria CRONICILE VAMPIRILOR

REGINA DAMNAȚILOR

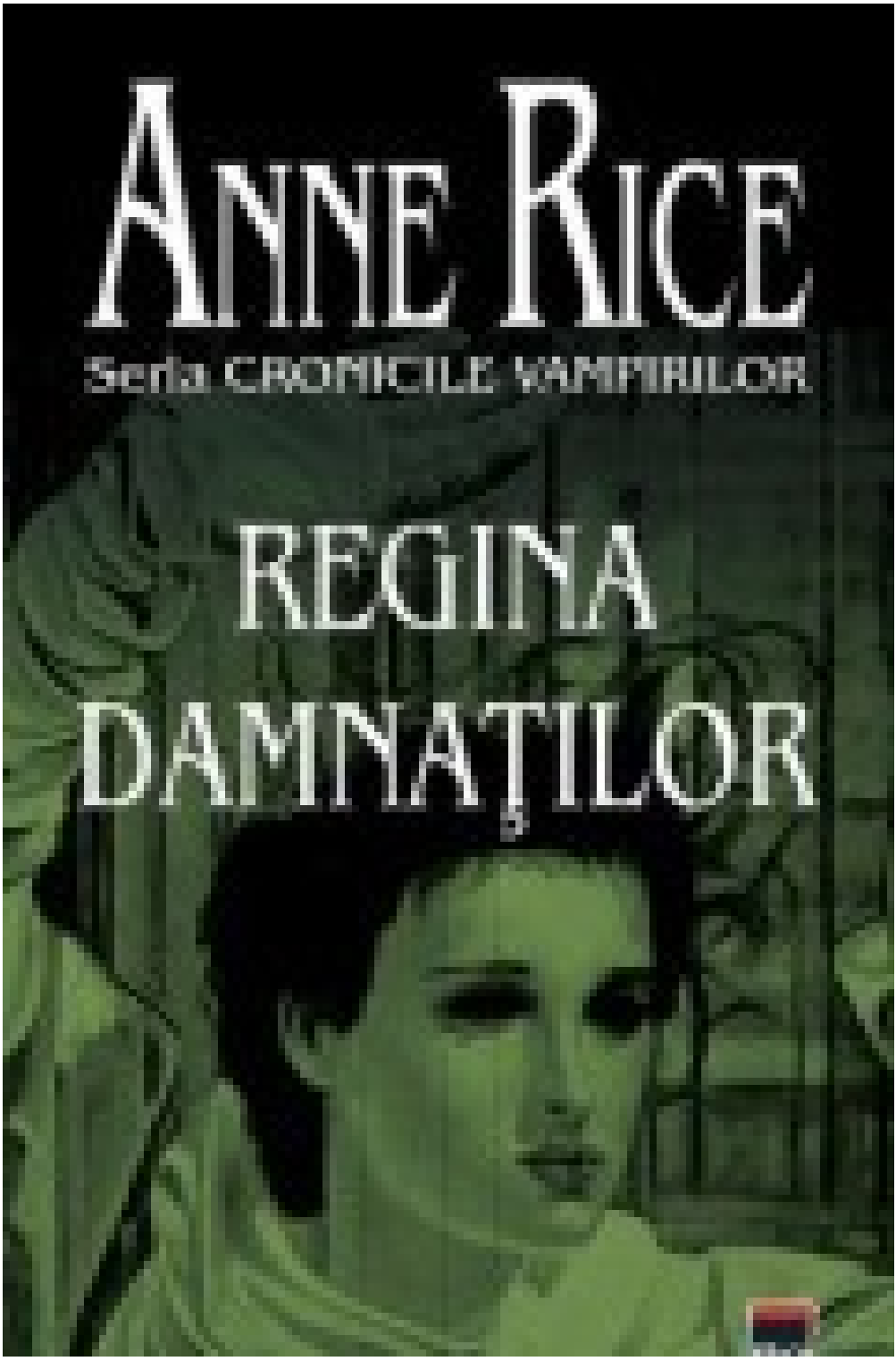

Anne Rice

Cronicile vampirilor 3

Regina damnaţilor

IEPURE TRAGIC

Iepure tragic, un tablou.
Urechi ciulite, verzi, ca frunza de porumb,
fruntea întunecată spre stele aţintită...
Doar un tablou la mine pe perete, singuratic

aşa cum şi iepurii sunt,
aşa cum nici măcar nu sunt. Fălci roşii, durdulii,
totul numai artă, botul adulmecă-n zare,
un obicei greu de pierdut sau nu...

Iepure tragic poţi fi tu însuţi; verzui-roşcată
spinarea, pieptul mic, dar viguros, albastru.
Dar dacă eşti vreodată ispitit de astfel de schimbare,
să te păzeşti de Trupul cel Adevărat, el

te răstoarnă de pe armăsarul tragic,
Îţi spulberă culoarea tragică, aşa, ca o nălucă
ce spulberă şi marmura; şi orice rană ţi se închide atunci
atât de repede, încât până şi apa

te poate pizmui
Pictaţi pe foaia albă de hârtie, iepurii sporesc
mai mult decât blestemul aruncat sălbaticei lor înmulţiri,
iar urechile ciulite li se preschimbă în coarne.

Dar tu nu te lăsa vrăjit de tragicul vieţii;
Când te înhaţă această capcană pentru iepuri

toate culorile par săbii de lumină,
iar foarfecele — Dumnezeul viu.

STAN RICE
Some Lamb (1975)

SUNT EU, Lestat, vampirul. Mă mai ţineţi minte? Vampirul acela ajuns mare cântăreţ de rock şi care şi-a scris povestea vieţii. Un blond cu ochi cenuşii, stăpânit de dorinţa nestăvilită de-a fi în văzul lumii întregi! Sigur că ţineţi minte! Tot ce mi-am dorit eu a fost să întruchipez răul în acest secol strălucit, în care o făptură infernală ca mine nu-şi mai găseşte locul. Ba chiar mi-am închipuit că fac o faptă bună jucând rolul diavolului.

Şi tocmai pornisem pe calea cea dreaptă când am stat ultima oară de vorbă. Tocmai mă lansasem la San Francisco împreună cu o orchestră de bieţi muritori.

Discul concertului a avut un formidabil succes. Iar povestea vieţii mele a fost bine primită, atât de morţii-vii, cât şi de muritori.

Apoi s-a petrecut ceva neprevăzut. Eu, cel puţin, nu mă aşteptam la aşa ceva. Iar când v-am părăsit, eram, cum se zice, la marginea prăpastiei.

Ei bine, s-a terminat. După cum se vede, chiar de tot nu m-am prăpădit. Altfel, nu v-aş mai ţine de vorbă. Şi peste toate s-a aşezat în cele din urmă pulbere de stele; iar gaura neînsemnată din pânza convingerilor raţionale a fost şi ea cârpită de bine, de rău.

Iată-mă acum mai trist, dar mai cumpănit şi mai scrupulos. Şi mult mai puternic totodată, deşi partea mea omenească nu mai e atât de ascunsă pe cât era odinioară, o făptură frământată şi nesătulă, care îşi adoră şi îşi detestă totodată găoacea nepieritoare şi de nepătruns în care e ferecată.

Setea nu mi s-a potolit nici acum, deşi niciodată n-am avut mai puţină nevoie de sânge. Aş putea chiar să renunţ de-a binelea. Însă dorinţa ce mi-o stârneste orice făptură vie e atât de nesăţioasă, încât ştiu că n-am să mă pot opri vreodată.

De fapt, nici n-a fost cândva numai nevoia de sânge, deşi sângele e tot ce îşi poate dori o făptură. E mai degrabă taina

faptei: sorbitul sângelui, omorul, inimile înlănţuite în dansul în care victima îşi pierde vlaga, iar eu sporesc, sorbind moartea ce arde o clipă asemenea vieţii.

Amăgire, oricum. Nici o moarte nu poate fi tot atât de încăpătoare ca viaţa. Altfel, la ce bun m-aş înfrupta din viaţa altora, nu? Iar izbăvirea mea e tot atât de îndepărtată pe cât a fost vreodată. Cu atât mai rău pentru mine că ştiu toate astea.

Fireşte, trec în continuare drept om ca toţi oamenii; noi suntem în stare de asta, într-un fel sau altul, oricât de vârstnici am fi. Guler ridicat, pălărie pe ochi, ochelari negri, mâinile-n buzunare — asta-i tot. Mai nou, mă schimb în haină de piele ajustată pe talie, pantaloni strâmţi şi ghete potrivite la orice ocazie. Dar, din vreme în vreme, îmbrac şi lucruri de mătase, plăcute celor de prin părţile sudului, unde locuiesc acum.

Dacă cineva se uită la mine prea îndeaproape, un mic truc telepatic e de ajuns: *Să nu te miri de ce vezi!* Adaug şi un zâmbet ca pe vremuri, atent să nu mi se zărească totuşi colţii, iar omul îşi vede liniştit de drum.

Uneori las deoparte orice deghizare şi îmi dezvălui adevărata înfăţişare. Plete, haina de catifea care-mi aminteşte timpul de-altădată, în degete două-trei inele cu smaragde. Mă strecor în grabă prin mulţimea din centrul acestui frumos şi corupt oraş sudic sau păşesc pe nisipuri lunare de-a lungul ţărmului şi respir briza fierbinte a sudului.

Nimeni nu mă priveşte mai mult de-o clipă. Prea multe lucruri nedesluşite ne înconjoară, spaime, ameninţări, taine care ne atrag o clipă, apoi ne lasă reci. Înapoi la previzibil, la cotidian. Prinţul nu mai soseşte, oricine o ştie; şi poate că Frumoasa din Pădurea Adormită a murit.

La fel stau lucrurile şi cu ceilalţi supravieţuitori asemenea mie, cu care împart colţul ăsta de lume, călduros şi înverzit, capătul sud-estic al Americii de Nord, cu oraşul strălucitor, Miami. Dacă există un loc ideal de vânătoare pentru nemuritorii însetaţi de sânge, acesta trebuie să fie.

E bine că şi ceilalţi sunt lângă mine; e esenţial, zău aşa — e tot ce mi-am dorit mai mult: o adunare infernală de înţelepţi, de statornici, de vârstnici şi de tineri zănatici.

Din păcate, n-am fost niciodată chinuit mai cumplit la gândul că aş rămâne un necunoscut printre muritori, monstru lacom ce sunt! Nu găsesc vreo mângâiere nici măcar în murmurul dulce al

glasurilor de dincolo de lume. Gustul gloriei trecătoare a fost prea ispititor — vitrine pline de discuri, admiratori care ţopăie şi aplaudă îngrămădiţi în faţa scenei... Ce importanţă avea că nu credeau c-aş fi vampir cu adevărat! În clipele acelea eram laolaltă. Iar numele meu era pe buzele lor!

De-acum discurile s-au epuizat, iar eu n-am să mai ascult niciodată cântecele acelea. Rămâne doar ce am scris, împreună cu *Interviu cu un Vampir,* prezentat cu grijă drept ficţiune. Probabil că aşa şi trebuie să fie. Am pricinuit prea multe necazuri, o să vină vremea să vorbim.

Jocurile mele de-a vampirul erou şi martir au pricinuit un dezastru, şi totul doar ca să dau o clipă la iveală adevărul gol-goluţ...

Credeţi că asta mi-a servit drept lecţie, nu? Ei bine, chiar aşa s-a şi întâmplat, zău că da!

Atât de dureros totuşi să te pierzi încă o dată în umbră, să fii iar Lestat, banditul făţarnic, strigoiul neştiut, la pândă după bieţi muritori neajutoraţi şi fără habar de existenţa unor monştri ca mine! E chinuitor să redevii un străin, întruna retras, în luptă cu binele şi cu răul din iadul veşnic al trupului şi al sufletului!

În singurătatea de acum, visez la o cameră bătută de lună în care ar fi o făptură fermecătoare ce m-ar dori alături de ea; o adolescentă fragedă care să-mi fi citit cartea şi să-mi fi ascultat cântecele; o frumuseţe hrănită cu idealuri, una dintre admiratoarele care, în scurtul răstimp al gloriei mele deşarte, îmi trimiteau pe hârtie parfumată gândurile lor despre poezie şi despre puterea iluziilor; visez să mă strecor în camera întunecoasă unde pe o noptieră se găseşte poate cartea mea, cu un minunat semn de catifea între foi; visez să-i mângâi umărul şi să-i surâd când privirile noastre se întâlnesc. Lestat! Am crezut mereu în tine. Am ştiut mereu că vei veni!

Îi cuprind obrajii în palme şi mă aplec să o sărut. Desigur, draga mea, răspund eu, tu nici nu ştii câtă nevoie am de tine, cât îmi lipseşti, cât de mult te iubesc.

Poate că ultimele întâmplări, grozăvii nebănuite la care am fost martor, durerea inevitabilă pe care am îndurat-o m-ar face şi mai atrăgător în ochii unei astfel de fiinţe. E cumplit de adevărat că suferinţa ne face mai profunzi, dă un plus de strălucire culorilor şi un mai larg ecou cuvintelor. Asta însă dacă nu ne striveşte, dacă nu ne consumă optimismul şi spiritul,

puterea vizionară şi respectul pentru lucrurile simple, dar indispensabile.

Îmi cer iertare pentru amărăciunea vorbelor mele.

N-am nici un drept la aşa ceva. De la mine a pornit totul; şi am scos-o la capăt, cum se zice. Sunt atâţia alţii care n-au reuşit. Pe deasupra, au suferit şi muritorii. Şi e de neiertat. Pentru asta o să plătesc veşnic.

Dar eu tot n-am priceput bine ce s-a întâmplat. Nu ştiu dacă a fost o tragedie ori doar întâmplare fără rost. Nici dacă din boacăna mea n-ar fi putut să iasă ceva măreţ, care să-mi îngăduie să scap de risipire şi de coşmar şi să ajung în lumina arzătoare a mântuirii.

Poate că nicicând n-o să aflu adevărul. Sigur e că totul s-a terminat. Iar imperiul nostru, micul nostru tărâm particular, e acum mai împuţinat, mai întunecat şi mai întemeiat decât oricând. Ce-a fost s-a dus pentru totdeauna.

Ciudat e că n-am prevăzut cataclismul, dar niciodată nu-mi dau seama ce sfârşit va avea ce-am început. Mă fascinează riscul, clipa când totul e cu putinţă. Doar asta mă mai atrage în traversarea eternităţii, când nimic nu mai are farmec.

De fapt, aşa eram şi-n timpul vieţii, acum două sute de ani, fără stare, nelinişti t, dădeam orice pentru o clipă de iubire sau pentru o încăierare. Când am plecat la Paris să fac teatru, prin 1780, doar începuturile mă făceau să visez, ridicarea cortinei repetată seară de seară.

Poate că cei vârstnici au dreptate. Mă gândesc la adevăraţii nemuritori, băutorii de sânge care-au străbătut un mileniu, care afirmă că nimeni nu se schimbă, oricâţi ani ar fi să treacă; nu facem decât să devenim tot mai mult noi înşine.

Altfel spus, de înţelepţit, te înţelepţeşti după secole de-a rândul, dar ai şi vreme să dai la iveală toată ticăloşia de care te cred capabil duşmanii încă de la începutul începutului.

Iar eu sunt tot diavolul de atunci, tânărul care se doreşte în luminile rampei, unde să fiu văzut cât mai bine, poate şi îndrăgit. Una nu-mi e destul fără cealaltă. Iar eu ţin atât de mult să amuz, să încânt, să fac aşa, încât să mi se ierte toate păcatele... Mă tem că momentele întâmplătoare de intimitate şi de secretă recunoaştere nu-mi vor fi niciodată de ajuns.

Am sărit însă peste o seamă de lucruri, nu-i aşa?

Dacă mi-aţi citit povestea vieţii, aţi vrea să ştiţi la ce mă

refer. Despre ce dezastru vorbesc întruna?

Păi, hai să aruncăm o privire în urmă. Cum v-am spus, am scris cartea şi am imprimat discul pentru că voiam să fiu în văzul lumii, să fiu luat drept ceea ce sunt, chiar dacă nu neapărat în sensul propriu al cuvântului.

Cât priveşte riscul ca muritorii să priceapă, să îşi dea seama că sunt exact ceea ce ziceam că sunt — nici asta nu mă lăsa indiferent. Să ne vâneze, să ne distrugă, era într-un fel dorinţa mea cea mai fierbinte. Unii ca noi nu merită să existe; ar trebui să fim stârpiţi. Închipuiţi-vă o asemenea bătălie! Ah, să-i înfrunt pe cei care ştiu cine sunt eu de fapt!

Nicicând nu m-am aşteptat însă chiar la o astfel de confruntare, iar rolul cântăreţului de rock era o mască prea frumoasă pentru un monstru.

Numai cei asemenea mie m-au luat în serios şi au hotărât să mă pedepsească. Şi de bună seamă că am contat şi pe asta.

De fapt, istoria noastră am povestit-o în autobiografia mea, am dat pe faţă secretele cele mai ascunse, pe care jurasem să nu le destăinui niciodată. M-am semeţit în faţa obiectivelor şi în luminile rampei. Nu ştiu ce s-ar fi întâmplat însă dacă m-ar fi dibuit vreun om de ştiinţă, ori dacă vreun poliţist mai zelos m-ar fi oprit pentru vreo greşeală de conducere cu cinci minute înainte de răsăritul soarelui, ori dacă aş fi nimerit la puşcărie, pus sub lupă, identificat şi clasificat, şi toate astea, spre satisfacţia celor mai înverşunaţi sceptici dintre muritori, să se fi petrecut în timpul zilei, când sunt lipsit de puteri.

Adevărat, puţin probabil să mi se fi întâmplat aşa ceva. Nici atunci, nici acum. (Deşi ar putea fi tare nostim, zău aşa!)

Totuşi, era inevitabil ca riscul să-i înfurie pe ceilalţi, să dorească toţi să mă ardă de viu sau să mă ciopârţească într-o mie de bucăţele nemuritoare. Cei mai mulţi dintre cei foarte tineri sunt prea idioţi ca să priceapă cât de sigură e poziţia noastră. Pe măsură ce se apropia noaptea concertului, m-am apucat să visez la astfel de bătălii. Ce plăcere să-i distrug pe ticăloşii care-mi seamănă, să tai potecă printre vinovaţi, să-mi distrug la nesfârşit propria imagine.

Cu toate astea, ştiţi, bucuria de-a fi acolo, cântând, jucând, încântând, asta era important, la urma urmelor. De fapt, voiam să trăiesc. Actorul muritor, care plecase cu două sute de ani în urmă la Paris şi îşi găsise moartea pe bulevard, putea, în sfârşit,

să aibă clipa lui de glorie.

Dar să-mi continuu povestirea. Concertul a avut succes. Mi-am trăit triumful în faţa a cincisprezece mii de fani muritori care urlau din răsputeri; mai erau acolo şi doi dintre nemuritorii îndrăgiţi de mine, Gabrielle şi Louis, creaţiile mele, iubirile de care fusesem despărţit de atâta amar de ani.

Înainte de sfârşitul nopţii, vampirii care încercaseră să mă pedepsească au fost zdrobiţi. Atâta doar că în aceste hărţuieli am avut un aliat nevăzut; duşmanii noştri s-au trezit în flăcări înainte de-a fi în stare să ne facă cel mai mic rău.

În preajma zorilor, eram prea îmbătat de victorie ca să mă gândesc la vreo primejdie. N-am ţinut seamă de avertismentele înfocate ale lui Gabrielle — mă simţeam atât de bine cu ea în braţe din nou; cât priveşte presimţirile negre ale lui Louis, le-am respins ca întotdeauna.

Apoi învălmăşeala, escalada muntelui...

Şi în vreme ce soarele se ridica peste Valea Carmelului, iar eu închideam ochii, aşa cum orice vampir trebuie să facă în acele clipe, mi-am dat seama că nu mai eram singur în cotlonul meu subpământean. Nu numai pe cei mai tineri dintre vampiri îi stârnisem cu muzica mea; cântecele mele îi treziseră din amorţire şi pe cei mai vârstnici dintre noi.

M-am pomenit într-una dintre acele clipe de cumpănă între risc şi posiblitate. Ce-avea să urmeze? Aveam să dispar, în sfârşit, ori să renasc?

Ca să povestesc urmarea, trebuie să ne întoarcem puţin în trecut.

Să încep cu vreo zece nopţi înainte de concertul fatal şi să vă las să vă strecuraţi în mintea şi în sufletul celor atraşi de muzica şi de cartea mea într-un fel sau altul, persoane de care pe-atunci nu ştiam chiar nimic.

Cu alte cuvinte, s-au tot petrecut întâmplări pe care a trebuit să le reconstitui mai târziu. Ceea ce vă ofer acum e această reconstituire.

Să părăsim, aşadar, graniţele strâmte şi lirice ale persoanei întâi singular; ca alte mii de scriitori muritori, să sărim în minţile şi în sufletele a numeroase personaje. Să galopăm în lumea persoanei a treia şi a punctelor de vedere multiple.

Şi, fiindcă veni vorba, când personajele acestea gândesc ori spun despre mine că aş fi arătos ori irezistibil şi aşa mai departe, nu vă închipuiţi că eu le-aş fi pus ideile astea în cap. Nici pomeneală! E ceea ce mi s-a istorisit sau ceea ce eu însumi am aflat datorită puterii fără greş a telepatiei; n-aş spune baliverne nici în privinţa asta, nici în oricare alta. Asta e, ce să fac: sunt un monstru chipeş. Acesta-i lozul tras de mine. Ticălosul, care m-a făcut să devin ce sunt acum, după înfăţişare m-a ales. Asta-i tot. Accidente de-astea se produc întruna.

În definitiv, trăim într-o lume a accidentelor, unde numai principiile estetice au trăinicie. Veşnic o să ne înfruntăm cu binele şi cu răul, năzuind un echilibru moral; însă pâlpâirea ploii văratice în lumina lampioanelor sau strălucirea orbitoare a unei canonade în noapte, astfel de frumuseţe crudă e dincolo de orice discuţie.

Iar acum, fiţi încredinţaţi: chiar dacă vă părăsesc, o să ştiu să mă întorc la momentul cuvenit. Adevărul e că nu pot să sufăr să nu fiu eu cel care povesteşte la persoana întâi de la un capăt la altul! Cum ar zice David Copperfield, habar n-am dacă sunt eroul sau victima acestei povestiri. Oricum, cel mai însemnat sunt eu, nu? Eu sunt cel care istoriseşte de fapt.

Ce să-i faci, nu-i totul să fii un James Bond printre vampiri. Trufia să mai rabde niţel. Chiar dacă n-o să credeţi o iotă din ce vă spun, vreau să ştiţi ce ni s-a întâmplat cu adevărat. Dacă într-altă parte nu, măcar în ficţiune să am şir, altfel o să o iau de-a binelea razna.

Până la următoarea noastră întâlnire, aşadar, vă păstrez în gând; vă iubesc; aş dori să fiţi aici... În braţele mele.

CUVÂNT ÎNAINTE

DECLARAŢIE

scrisă cu creion negru pe un perete roşu dintr-o cameră dosnică a unui bar din San Francisco numit

FIICA LUI DRACULA

Copii ai întunericului!

Luaţi aminte la cele ce urmează:

PRIMA CARTE: *Interviu cu un Vampir,* publicată în 1976, era o istorie adevărată. Oricare dintre noi putea să o scrie — e povestea felului în care am devenit ceea ce suntem, povestea nefericirilor şi a căutărilor noastre. Doar că Louis, nemuritorul în vârstă de două sute de ani care dă totul pe faţă, cere înţelegere din partea muritorilor. Lestat, ticălosul care i-a transmis lui Louis Darul Întunecat, nu i-a mai oferit aproape nimic în plus: nici lămuriri, nici alinare. Parcă aţi mai auzit asta, nu? Louis n-a renunţat nici acum să îşi caute salvarea, deşi nici măcar Armand, cel mai vârstnic nemuritor pe care l-a întâlnit el vreodată, n-a ştiut să-i spună ce-i cu noi şi din cine ne tragem. Nici asta nu vă miră, nu-i aşa, vampiri de ambe sexe? La urma urmelor, n-a existat niciodată o şcoală de vampiri catiheţi la Baltimore.

Aşa a fost până la publicarea:

CĂRŢII A DOUA: *Vampirul Lestat,* apărută chiar săptămâna asta. Cu subtitlul: "Educaţia şi primele lui aventuri". Nu vă vine să credeţi? Mergeţi şi verificaţi spusele mele la prima librărie de muritori care vă iese în cale. Şi apoi intraţi în cel mai apropiat magazin de muzică şi cereţi discul care tocmai a sosit — intitulat cu aceeaşi modestie *Vampirul Lestat.* Dar dacă nu reuşiţi să le găsiţi, deschideţi-vă televizorul, în cazul în care nu vă e silă de-aşa ceva, şi aşteptaţi să se prezinte vreunul dintre nenumăratele filme cu muzica rock a lui Lestat. Începând cu ziua de ieri, ele se înşiruie într-un mod dezgustător pe micul ecran. O să pricepeţi pe loc cine e Lestat. Şi n-o să vă mire să aflaţi că plănuieşte ceva ce trece până şi dincolo de aceste nemaipomenite jigniri: vrea să iasă chiar pe scenă să debuteze cu un concert chiar aici, la noi în oraş. Da, tocmai în seara de Halloween, aţi ghicit!

Să lăsăm însă pentru moment neruşinarea bolnavă din ochii lui preternaturali, ochi ce strălucesc în toate vitrinele magazinelor de discuri. Sau glasul lui pătrunzător ce intonează nume tainice şi istorisiri legate de cei mai vârstnici dintre noi. De ce oare face el toate astea? Ce ne spun cântecele lui? În

cartea lui totul e pomenit. El nu ne-a oferit numai un catehism, ci o adevărată Biblie.

Suntem purtaţi în negura timpurilor biblice, în faţa părinţilor noştri dintâi, Enkil şi Akasha, stăpânitori ai văii Nilului înainte de a se fi numit Egipt. Cât priveşte scornelile privitoare la felul în care ar fi devenit ei primii băutori de sânge de pe faţa pământului, treceţi îngăduitori peste ele, abia dacă au ceva mai multă noimă decât legendele despre apariţia vieţii pe pământ sau despre dezvoltarea fătului din celule microscopice în pântecele muritoarelor. Adevărul este că din această pereche venerabilă ne tragem şi că, ne place sau nu, sunt destule motive să credem că toate puterile minunate, de care nu ne putem lipsi, purced din trupul unuia dintre ei doi. Asta înseamnă că, dacă Akasha şi Enkil intră mână-n mână într-un cuptor încins, ardem şi noi o dată cu ei. Iar dacă ei se fac praf şi pulbere, şi noi suntem spulberaţi!

Nu ne lipseşte însă nădejdea. Cei doi nu s-au clintit din loc de mai bine de cincizeci de secole! Da, da, chiar aşa! Lăsând, bineînţeles, deoparte afirmaţia neruşinată a lui Lestat, după care el i-ar fi trezit pe amândoi cântându-le din vioară la picioarele tronului. Dacă însă nu ţinem seama de povestirea lui smintită, după care Akasha l-ar fi prins în braţe şi l-ar fi împărtăşit cu sângele ei, sângele nostru cel dintâi, rămân totuşi unele lucruri mai demne de crezare, întărite de istorisiri din vechime, anume că cei doi nici măcar n-au mai clipit încă dinainte de prăbuşirea Imperiului Roman. Tot timpul acesta au stat într-o criptă, aşezaţi acolo de către Marius, un străvechi vampir roman, care ştie, fără îndoială, ce e bine pentru noi toţi. Şi tocmai el este cel care i-a cerut lui Lestat să nu dezvăluie în ruptul capului taina.

O persoană de încredere cam necredincioasă, acest Lestat. Care să fie rostul cărţii, al discului, al filmelor, al concertului? Aproape imposibil să afli cum îi merge mintea ticălosului ăstuia, însă un lucru e limpede: când vrea să facă ceva, nu se lasă până n-o scoate la capăt. La urma urmelor, nu-i el acela care a făcut vampir un copil? Ba şi pe propria lui mamă, pe Gabrielle, care ani de zile după asta i-a fost iubită. Diavolul ăsta împieliţat şi-ar pune ochii până şi pe papa de la Roma, doar ca să îşi facă un hatâr!

Cam asta e; Louis, un filosof vagabond, de care nici unul

dintre noi n-a fost în stare să dea, a dezvăluit pentru nenumăraţi străini cele mai ascunse taine ale moralei noastre. Iar Lestat a cutezat să ne dea pe faţă istoria, făcând în acelaşi timp paradă de darurile sale supranaturale în faţa marelui public de muritori.

Urmează întrebarea: De ce n-au dispărut încă aceşti doi nelegiuiţi? De ce nu i-am şters de pe faţa pământului? Primejdia pe care o reprezintă pentru noi hoarda nesfârşită a muritorilor nu e nici pe departe de neocolit. Sătenii nu sunt încă la uşa castelului cu torţe aprinse în mâini, ameninţând să dea foc la tot ce întâlnesc în cale. Dar monstrul caută cu lumânarea o schimbare a atitudinii muritorilor. Şi chiar dacă noi suntem mult prea înţelepţi ca să mai punem paie pe foc şi astfel să-i creadă unii şi alţii scornelile, obrăznicia asta întrece orice măsură. Nimic nu-l poate scăpa de pedeapsă.

Alte observaţii: Dacă povestea lui Lestat e adevărată — şi mulţi sunt cei care jură că aşa ar fi, fără să fie în stare să spună pe ce li se bizuie credinţa — n-ar fi oare cu putinţă ca Marius, cel în vârstă de două mii de ani, să vină şi să-l pedepsească pe Lestat pentru neascultare? Sau poate că regele şi regina, de-or avea urechi de auzit, se vor trezi chiar ei ascultând cum li se repetă numele la nesfârşit pe toate undele radio de jur împrejurul planetei. Şi ce se va întâmpla în cazul acesta cu noi? O să prosperăm sub noul lor regim? Sau vor hotărî ziua distrugerii totale? Oricum, n-am putea ocoli toate astea dacă l-am distruge rapid pe Lestat?

Planul, prin urmare: Distrugeţi-l pe Lestat împreună cu banda lui de îndată ce ar îndrăzni să se arate! Distrugeţi-i pe toţi cei care-i jură credinţă!

Un avertisment: E cu neputinţă să nu se afle prin jurul nostru vechi băutori de sânge. Fiecare dintre noi îi va fi zărit uneori sau le va fi simţit prezenţa. La urma urmelor, dezvăluirile lui Lestat nu doar că ne tulbură, dar mai şi dau la iveală anume porniri oarbe din noi. Şi e sigur că ajutaţi de puterile lor nemăsurate, celor vârstnici nu le scapă nimic din muzica lui Lestat. Ce făpturi străvechi, cumplite, cunoscându-ne trecutul, atrase de cine ştie ce ţintă sau doar de pofta de-a se face cunoscute, s-or fi mişcând pe nesimţite, însă fără greş, ca să răspundă chemării lui?

Copii ale acestei Declaraţii au fost trimise la toate locurile de întâlnire ale vampirilor şi spre ascunzişurile noastre din lumea întreagă. Dar fiecare trebuie să ia aminte şi să ducă vorba mai departe: Lestat trebuie distrus şi o dată cu el mama lui, Gabrielle, banda lui, Louis şi Armand, şi orice alt nemuritor care-i jură credinţă.

Petrecere bună de Halloween, vampiri de ambe sexe. Ne vedem la concert. Să facem astfel, încât Lestat să nu mai coboare niciodată de pe scena pe care cutează să urce.

Din colţul sălii, unde se aşezase, un individ blond, îmbrăcat cu o haină de catifea roşie, citi şi răsciti Declaraţia. Nu i se vedeau ochii în spatele ochelarilor întunecaţi şi sub borul larg al pălăriei cenuşii. Mănuşile din piele de căprioară erau tot cenuşii, iar braţele şi le ţinea încrucişate pe piept. Stătea rezemat de lambriul înalt, lăcuit în negru, iar cu tocul ghetei se sprijinea de stinghia unui scaun.

— Mare afurisit mai eşti tu, Lestat! Un prinţ ştrengar! şopti el şi pufni în râs, apoi scrută sala largă şi întunecată. Nu era urât desenul acela fin şi complicat, făcut cu cerneală neagră, asemenea unor pânze de păianjen pe zidul alb. Îi plăceau şi castelul în ruină şi cimitirul, şi copacul uscat care parcă se agăţa de luna plină. Nu era mai mult decât un clişeu, făcut însă astfel, încât să nu pară, un gest artistic apreciat întotdeauna de el. Arătos era şi tavanul de stuc pe friza căruia dansau drăcusori şi vrăjitoare călare pe măturoaie. Iar beţişoare aprinse răspândeau în aer mirezmă de mirodenii indiene folosite de el însuşi drept tămâie cândva, cu secole în urmă, în cripta Celor Ce Trebuie Păziţi.

Da, era unul dintre cele mai minunate locuri tainice de întâlnire. Mai puţin plăcuţi erau cei ce se găseau aici, grupuri de siluete palide strânse la mesele negre, în jurul lumânărilor. Erau mult prea mulţi pentru oraşul acesta modern şi civilizat. Ştiau şi ei asta. Ca să găsească în această seară vreo pradă, aveau să fie siliţi să se ducă departe, de jur împrejurul oraşului, iar cei nevârstnici trebuiau să vâneze. Cei tineri sunt nevoiţi să ucidă. Flămânzesc prea tare şi n-au încotro.

În clipa de faţă însă toţi cei de acolo nu se gândeau decât la el. Cine era, de unde venise? Era oare foarte vârstnic şi foarte viguros? Ce avea de gând? Întruna aceleaşi întrebări, deşi întotdeauna încerca, asemeni oricărui altuia în trecere pe acolo, să se strecoare cu priviri furişate, cu mintea ferecată, în barurile pentru vampiri.

Putea acum să-i lase cu întrebările pe buze. Obţinuse ceea ce dorea, le cunoştea intenţiile. Şi mai avea în buzunar şi caseta cu muzica lui Lestat. Înainte de-a se înapoia acasă, avea să facă rost şi de o casetă video cu filmele lui rock.

Se ridică să plece. În acelaşi moment se luă după el unul dintre tineri. În vreme ce se apropiau de uşă, de jur împrejur se lăsă o linişte forţată, nu se mai auzeau nici gânduri, nici vorbe.

— De unde vii dumneata? Nu pari să fii de pe-aici, spuse politicos tânărul.

Nu putea să fi avut mai mult de douăzeci de ani la moarte, iar asta nu părea să se fi petrecut cu mai mult de zece ani în urmă. Îşi încondeia ochii, îşi vopsea buzele şi îşi cănise câteva şuviţe de păr în culori barbare, de parcă nu-i erau deajuns puterile preternaturale. Cât de ieşit din comun putea să arate, cât de nepotrivit cu ceea ce era de fapt, un strigoi uscăţiv şi vânjos, care, cu puţin noroc, putea să treacă şi de mia de ani.

Ce-i făgăduiseră oare în termenii aceştia de azi? Că va cunoaşte treptele trecerii numite Bardo, că are să plutească printre astre, că va întâlni tărâmurile eterice, că o să audă muzica sferelor şi aplauzele unei singure palme?

Tânărul vorbi iarăşi:

— Care-i poziţia ta în privinţa lui Lestat şi a Declaraţiei?

— Îmi pare rău, însă acum trebuie să plec.

— Eşti însă de bună seamă la curent cu faptele lui Lestat, stărui tânărul, tăindu-i drumul spre uşă.

Aşa ceva nu mai era politicos.

Îl cercetă ceva mai atent pe îndrăzneţ. Era oare cazul să-i stârnească pe toţi? Să nu mai înceteze apoi vorbele secole de-a rândul? Nu îşi putu reţine un zâmbet. Mai bine nu. Avea să fie destulă harababură pe-aici în curând, mulţumită dragului său Lestat.

— Drept răspuns, primeşte-mi sfatul mai bine, zise el blând tânărului inchizitor. Nu puteţi să-l distrugeţi pe Lestat; nimeni nu poate. Dar din ce pricină, drept să fiu, nu pot să spun nimic.

Luat pe nepregătite, tânărul se simţi oarecum ofensat.

— Acum îngăduie-mi şi mie o întrebare, continuă celălalt. De unde pornirea asta împotriva lui Lestat? N-ar fi mai firesc să vă dea de gând miezul dezvăluirilor sale? Voi, novicii, nu năzuiţi să-l întâlniţi pe Marius, gardianul Celor Ce Trebuie Păziţi? Să-i vedeţi cu propriii voştri ochi pe părinţii noştri dintâi?

Pus în încurcătură, tânărul deveni oarecum dispreţuitor. De găsit o vorbă isteaţă de răspuns, nu fu în stare. De fapt, răspunsul era destul de limpede în sufletul lui — şi în sufletele tuturor celor ce-i observau. Poate că Cei Ce Trebuie Păziţi există, poate că nu; poate că nici Marius nu există. În schimb, existenţa lui Lestat era de netăgăduit, aidoma celor ştiute de acest nemuritor nepriceput, iar existenţa blestematului şi nesăţiosului de Lestat punea în primejdie prosperitatea tainică a tuturor celor de-un neam cu el. Şi asta doar pentru a fi iubit şi aplaudat de muritori.

Cât pe-aci să-i râdă în obraz! Ce bătălie fără rost! Cum să nu vezi cât de adânc înţelegea Lestat timpurile astea fără strop de credinţă. Adevărat, dăduse în vileag secrete pe care trebuia să le păstreze ca pe ochii din cap, dar cu asta nu trădase pe nimeni şi nimic.

— Ţin-te bine, să nu dai peste Lestat, spuse el zâmbitor într-un sfârşit. Pe lumea asta se află puţini nemuritori adevăraţi. E cu putinţă să se numere printre ei.

Apoi îl luă pe sus, îl dădu la o parte din calea lui şi trecu dincolo, în sala propriu-zisă a barului.

Salonul din faţă, spaţios şi cu bogate ornamente — draperii de catifea neagră şi aplice de alamă lustruită — era înţesat de muritori gălăgioşi. Din ramele aurite de pe zidurile tapisate cu satin priveau vampiri cunoscuţi din filme. Pe fondul conversaţiilor amestecate şi al hohotelor stridente de râs ale beţivilor, o orgă răspândea sunetele pasionate ale Toccatei şi Fugii de Bach. Îl atrăgea această atmosferă dezlănţuită. Îi plăceau până şi aromele malţului învechit, ale vinului sau izul ţigărilor. Şi-n vreme ce îşi croia drum prin mulţime spre ieşire, se bucura să simtă în înghesuială contactul oamenilor acestora fragili şi bine-mirositori. Ce plăcere totodată că muritorii nu-i dădeau nici o atenţie!

În fine, aerul umed al străzii Castro, plină de lume la ora asta de început de seară, când cerul încă mai păstrează o strălucire

argintie. De jur împrejur, bărbaţi şi femei se grăbeau să nu fie stropiţi de picăturile de ploaie care cădeau dintr-o parte, dar se opreau la traversările de la intersecţii, aşteptând să se schimbe culoarea semaforului ca să treacă drumul. Megafoanele de la magazinul de discuri din faţă difuzau un cântec de-al lui Lestat, atât de puternic, încât acoperea zgomotul autobuzelor şi fâşâitul cauciucurilor pe şoseaua udă:

În vis o ţin în braţe,
Iubire, înger, mamă.
Şi o sărut întruna,
Iubită, muză, fiică.

Ea m-a adus pe lume,
Eu moartea i-am adus
Marchizei preafrumoase.

Şi am pornit spre diavol
Ca doi orfani, de mână.

Mi-aude ea cântarea, cântarea din vechime,
Cântarea despre rege, despre a sa regină,
Şi despre legământul călcat, despre tristeţe ?

Ori e pierdută-n zare
Unde nimic n-ajunge?

Revino, Gabrielle,
Frumoasa mea marchiză.

Castelul e-n ruină,
Pierdut în nea e satul,
Dar tu a mea eşti veşnic.

Era oare deja pe aici maică-sa?

Vocea se stinse într-o suită de note diminuate, ca apoi să fie acoperită încetul cu-ncetul de zgomotele din jur. Înfruntând vântul umed de-afară, îşi făcu drum spre colţul străzii. Simpatică, străduţa asta plină de lume. Vânzătorul de flori încă îşi mai oferea buchetele sub prelata tarabei. Măcelarul era

asaltat de cumpărătorii care tocmai ieşiseră de la slujbă. Iar în braserii muritorii îşi luau masa de seară sau întârziau cu un ziar în mână. Câteva zeci de oameni aşteptau autobuzul, iar pe trotuarul din faţă se formase o coadă la intrarea unui cinematograf.

Gabrielle era şi ea pe-acolo. Simţea asta într-un fel tulbure, însă neîndoielnic.

Când ajunse la colţul străzii, se sprijini cu spatele de stâlpul felinarului ca să respire aerul proaspăt coborât de la munte. O agreabilă privelişte a centrului se deschidea de-a lungul şi de-a latul străzii Market. Ai fi zis un bulevard parizian. Iar de jur împrejur se-nşirau colinele dulci ale oraşului şi ferestrele vesele, scăldate în lumină.

Da, dar în ce loc precis se găsea ea oare? Gabrielle, şopti el. Îşi închise ochii. Ascultă. La început nu desluşi decât vacarmul miilor de voci, imagini îngrămădite unele peste altele. Lumea întreagă ameninţa să îl soarbă cu nesfârşita ei jelanie. *Gabrielle.* Tumultul se stinse treptat. Fu izbit de un val de durere plecat de la un muritor care trecu prin apropiere. La fereastra unei clădiri înalte, cocoţate pe deal, o femeie pe moarte visa la copilăria ei. Apoi, cuprins de o tăcere groasă şi întunecată, văzu ce căuta: Gabrielle se oprise brusc. Îi auzise chemarea. Ştia că e observată. O femeie înaltă, blondă, cu părul împletit într-o singură coadă pe spate, undeva pe o stradă curată din centru, cu lume puţină, nu prea departe de locul unde se afla el. În pantaloni, purta o jachetă kaki peste un pulover maroniu uzat. O pălărie destul de asemănătoare cu a lui îi acoperea ochii în aşa fel, încât abia dacă i se vedea o parte a feţei deasupra gulerului ridicat. Tocmai îşi punea gândurile la adăpost, înconjurându-se cu un scut invizibil. Imaginea dispăru.

Da, chiar aici, îşi aştepta fiul, pe Lestat. De ce oare se temuse întotdeauna el pentru o fiinţă rece, fără frică? Ea doar pentru Lestat se temea. Bine. Era mulţumit. Şi Lestat avea să fie mulţumit.

Dar celălalt? Louis, blândul Louis, cu părul negru şi ochii verzi, al cărui pas zgomotos şi fluieratul în timpul mersului atrăgeau atenţia tuturor trecătorilor. *Louis, unde eşti?*

Pe loc avu imaginea lui Louis intrând într-o cameră goală. Tocmai urcase scara dinspre pivniţa unde îşi făcuse somnul de peste zi, sub o boltă ascunsă de un perete. Nu îşi dădea seama

că e observat. Cu grijă, făcu câţiva paşi prin camera plină de praf şi se opri lângă fereastra murdară, ca să privească şirul nesfârşit al maşinilor. Aceeaşi casă pe strada Divisadero. De fapt, nimic nu se schimbase între timp la făptura aceasta elegantă şi senzuală, care stârnise oarece tumult cu povestea din *Interviu cu un Vampir.* Atâta doar că acum îl aştepta pe Lestat. Îl tulburaseră visele; se temea pentru Lestat şi era răscolit de vechi imbolduri nedesluşite.

Fără voie, lăsă imaginea să se şteargă. Avea o adevărată slăbiciune pentru acest Louis. Dar slăbiciunea asta nu era înţeleaptă, pentru că, deşi Louis era educat şi plin de tandreţe, îi lipseau puterile uimitoare ale lui Gabrielle sau ale afurisitului ei de fiu. Louis putea să supravieţuiască totuşi la fel de mult ca şi ei, de asta era sigur. Ciudate mai sunt îndrăznelile la care trebuie să recurgi pentru a rezista timpului! Poate că e şi felul în care te supui sorţii. Dar atunci, cum se explică ce se petrecuse cu Lestat, învins, părăsit, plin de răni, totuşi din nou în picioare? Lestat, care nu se supune nicicând.

Gabrielle şi Louis încă nu se întâlniseră. Dar totul era în regulă. Oare ce-avea de făcut? Să le înlesnească întâlnirea? Ce idee... La urma urmelor, Lestat avea să o facă în curând.

Şi iar zâmbi. "Mare afurisit mai eşti tu, Lestat! Da, da, un prinţ ştrengar." Pe rând, îi evocă silueta şi fiece amănunt al chipului. Ochii albaştri, de gheaţă, sporindu-şi culoarea când râde; zâmbetul generos; felul în care îşi îmbina sprâncenele cu o îmbufnare copilărească; momentele de veselie şi de umor sardonic. Până şi ţinuta lui felină putea să şi-o înfăţişeze. Atât de neobişnuită la un trup atât de vânjos. Atâta vigoare, veşnic această vigoare îmbinată cu un optimism neţărmurit.

Adevărul e că nici nu ştia ce atitudine să adopte faţă de ce se întâmpla, dar totul era fascinant şi distractiv. Nu-i trecea, de bună seamă, prin minte să-l pedepsească pe Lestat pentru dezvăluirea secretelor. Iar Lestat contase, desigur, şi pe aşa ceva, dar nu poţi niciodată să fii sigur... Poate că, de fapt, lui Lestat nici nu-i prea păsa. În privinţa asta nici el nu ştia mai mult decât smintiţii aceia din bar.

Ceea ce avea însemnătate acum pentru el era că, pentru prima dată după atâta amar de ani, se surprindea gândind în termeni de trecut şi de viitor, că dintr-o dată pricepea cu limpezime care era natura acestor noi vremuri. Cei Ce Trebuie

Păziţi deveniseră o ficţiune până şi pentru propriii lor copii! Trecuse vremea când băutorii de sânge, care semănau pretutindeni teroarea, le căutau mormântul ca să soarbă din sângele lor dătător de puteri. Nimeni nu mai credea în ei, nimănui nu-i mai păsa!

Esenţa epocii aici se afla: muritorii aveau acum un spirit mult mai practic şi respingeau la fiecare pas miraculosul. Cu un curaj nemaiîntâlnit, au întemeiat o remarcabilă spiritualitate numai pe adevăruri aflate în sânul lumii materiale.

Două sute de ani se scurseseră de când, pe o insulă din Mediterana, stătuse de vorbă cu Lestat chiar despre astfel de lucruri — înfăptuirea visului unei lumi fără zei, dar cu o morală devărată, în care iubirea aproapelui să fie singura dogmă. *O lume căreia noi nu-i aparţinem.* Iar acum o astfel de lume era aproape realizată. Lestat intrase în legendă, unde-ar trebui să fie toţi bătrânii diavoli, şi ar fi vrut să ia după el tot tribul blestemat, inclusiv pe Cei Ce Trebuie Păziţi, chiar dacă ei poate că nici nu trebuiau să afle asta vreodată.

Simetria lucrurilor îl făcu să zâmbească. Nu numai că ceea ce făcea Lestat îl înfricoşa şi îl umplea totodată de admiraţie, dar era pe de-a-ntregul câştigat de partea lui. Putea să înţeleagă perfect momeala pe care o reprezenta faima.

Păi, el însuşi fusese încântat într-un fel de-a dreptul ruşinos de faptul că îşi văzuse numele scrijelit pe un perete de cârciumă. Râsese batjocoritor, e drept, însă îi făcuse mare plăcere să râdă de aşa ceva.

Doar lui Lestat îi putea trece prin cap intriga unei astfel de piese, la urma urmelor, asta şi era, nimic altceva, un actor de bulevard al vechiului regim, devenit o vedetă în epoca aceasta plină de frumuseţi şi de inocenţă!

Avusese el însă dreptate să-l muştruluiască pe ţâncul din bar şi să-i spună că nimeni nu-l poate distruge pe prinţul ştrengar? Totul era doar imaginaţie romantică. Publicitate de bună calitate. *Adevărul e că oricare dintre noi poate fi distrus... Într-un fel sau altul. Până şi Cei Ce Trebuie Păziţi, asta e de netăgăduit.*

Iar novicii aceştia, toţi *Copiii întunericului* cum îşi ziceau ei înşişi, erau aproape neputincioşi. Nu prin număr ar fi mai puternici. Dar în privinţa celor vârstnici? Cel puţin, dacă Lestat n-ar fi pomenit de Mael şi de Pandora. Dar nu existau oare

băutori de sânge şi mai vechi decât aceştia, unii de care nici măcar el n-a aflat vreodată? Se gândi la ameninţarea zgâriată pe perete: "făpturi străvechi, cumplite... cunoscându-ne trecutul, atrase de cine ştie ce ţintă sau doar de pofta de-a se face cunoscute, s-or fi mişcând pe nesimţite, însă fără greş, ca să răspundă chemării lui?"

Fu surprins să simtă că-l trec fiorii; era frig, dar preţ de o clipă avu impresia că vede o junglă — un loc plin de verdeaţă, de mirosuri tari, unde căldura era nesănătoasă, sufocantă. Imaginea se şterse fără nici o explicaţie, ca atâtea alte semnale şi mesaje fulgerătoare pe care le primea. De multă vreme învăţase cum să îşi ferece mintea dinaintea nesfârşitului flux de voci şi de imagini pe care puterile sale îi îngăduiau să le perceapă; totuşi, din când în când, ceva violent sau neaşteptat, ca un ţipăt ascuţit, trecea dincolo de barieră.

Oricum, rămăsese destulă vreme în oraşul acesta. N-avea nici cea mai mică dorinţă să se amestece, orice ar fi fost să se întâmple! Se simţea încurcat de propriile sentimente. I se făcuse dor de casă. Stătuse prea multă vreme departe de Cei Ce Trebuie Păziţi.

Dar ce mult îi plăcea să urmărească activitatea mulţimii de muritori, parada dezordonată a maşinilor lucioase. Nici măcar duhorile otrăvitoare ale oraşului nu-l deranjau. Nu erau mai neplăcute decât putoarea Romei antice, a Antiohiei sau a Atenei — când mormanele de gunoaie hrăneau muştele oriunde te uitai, iar aerul duhnea a boală şi a foamete. Da, da, oraşele astea californiene, curate, pline de culori pastelate, îl încântau. Ar fi putut să întârzie la nesfârşit printre locuitorii lor cu ochi limpezi şi hotărâţi.

Trebuia totuşi să se întoarcă acasă. Mai erau destule zile până la concert, avea să-l vadă atunci pe Lestat, dacă se hotăra... Ce plăcut e să nu ştii precis ce ai de gând să faci, oricum, nu mai mult decât toată lumea asta care nici măcar nu credea în existenţa lui!

Traversă strada Castro şi o luă grabnic în sus pe trotuarul lat al străzii Market. Vântul mai slăbise; aerul era aproape călduţ. Mergea cu un pas egal, iute, ba chiar se şi puse pe fluierat, aşa cum făcea adesea Louis. Se simţea bine. Uman. Apoi se opri în faţa magazinului de televizoare şi aparate de radio. Pe fiecare ecran, mic şi mare, se vedea Lestat cântând.

Râse din nou, pe furiş, de tot acel amestec de gesturi. Sunetul nu se auzea, îngropat fiind în măruntaiele aparatelor. Ar fi fost nevoie să caute frecvenţa ca să poată auzi ceva. Dar nu era oare minunat să privească în cea mai totală şi nemiloasă linişte scălâmbăiala blondului prinţ ştrengar?

Camera de luat vederi se retrăsese ca să-l filmeze pe Lestat în picioare, parcă în vid, cântând la vioară. O noapte înstelată îl înconjura din când în când. Apoi, aproape brusc, se deschise o uşă dublă — şi apăru cripta Celor Ce Trebuie Păziţi, aproape aidoma cu cea reală! Iar înăuntru — Akasha şi Enkil, adică nişte actori în costume egiptene, cu pielea albă, cu lungi plete negre şi împodobiţi cu bijuterii sclipitoare.

Bineînţeles. Cum de nu-şi dăduse seama că Lestat o să împingă până la limită vulgaritatea şi amăgirea chinuitoare? Se înclină şi începu să asculte emisiunea. Vocea lui Lestat acoperea vioara:

O, Akasha! O, Enkil!
Taina n-o dezvăluiţi,
Adevărul nu-l rostiţi,
Tăcerea e-un dar mai util!

Şi-n vreme ce, cu ochii închişi, violonistul continuă să cânte, Akasha se ridică lin de pe tron. Când îşi deschide ochii, lui Lestat îi scapă vioara din mână; cu mişcări de balerină, Akasha îl atrage, se apleacă să-i sugă sângele şi totodată îi oferă propriul ei gât.

Filmul era făcut mai bine decât şi-ar fi imaginat el vreodată — ce măiestrie! Când vine momentul să se trezească şi Enkil, acesta se ridică şi înaintează ca o păpuşă mecanică spre cei doi ca să îşi recapete regina. Lestat e aruncat pe pardoseala criptei. Aicea filmul se sfârşea. Apariţia salvatoare a lui Marius nu făcea parte din film.

— Aha, va să zică eu nu devin o celebritate a micului ecran, murmură el şi zâmbi cam acru.

Înaintă spre intrarea în magazin, unde luminile fuseseră stinse.

Ca să poată intra, tânăra femeie îl aştepta în faţa uşii, cu caseta video în mână.

— Sunt aici toate douăsprezece, spuse ea. O piele măslinie

de toată frumuseţea şi ochi căprui somnolenţi. Brăţara de argint de la mână îi strălucea. Ce ispititor! Ea primi banii cu mulţumiri, fără să-i numere. S-au dat pe vreo zece posturi. Le-am găsit peste tot. Am isprăvit cu înregistrarea încă de ieri seară.

— Ai făcut o treabă bună, spuse el. Mulţumesc.

Mai scoase un teanc de bani.

— N-a fost mare bătaie de cap, spuse ea.

Nu voia să ia bacşiş.

Ba o să primeşti!

Luă banii, ridicând din umeri, şi-i puse în buzunar.

N-a fost mare bătaie de cap. Îl atrăgeau expresiile astea colorate de azi. Îl atrase şi mişcarea bruscă a sânilor ei îmbelşugaţi, produsă de înălţarea umerilor, ca şi răsucirea rapidă a şoldurilor sub pânza aspră a blugilor, care îi sublinia supleţea şi frăgezimea. O floare în flăcări. Când deschise uşa, îi atinse uşor părul întunecat şi mătăsos. De neconceput să te hrăneşti cu sângele cuiva care tocmai ţi-a dat o mână de ajutor, o fiinţă inocentă. N-o să fac aşa ceva! Totuşi, o răsuci spre el, cu mâna înmănuşată strecurată în păr să-i sprijine capul:

— Doar un mic sărut, scumpa mea.

Ea îşi închise ochii; într-o clipită el îi străpunse artera şi îi simţi sângele pe limbă. Doar un strop. O scânteie minusculă de căldură în inimă, care se şi stinse pe loc. Apoi rămase cu buzele pe gâtul fraged. Îi simţea pulsul. Dorinţa de a sorbi totul deveni greu de suportat. Crimă şi pedeapsă. Îi dădu drumul. Îi netezi buclele moi şi îi aţinti ochii tulburi.

Ai să uiţi totul.

— Atunci, la revedere, îi spuse ea, zâmbind.

Rămase nemişcat pe trotuarul pustiu. Iar setea, uitată, ţinută în frâu, se estompă treptat. Privi cutia de carton în care era caseta.

"Pe vreo zece posturi, spusese ea. Le-am găsit pe peste tot." Vasăzică, dacă aşa stăteau lucrurile, în mod inevitabil cei ce erau în paza lui îl văzuseră deja pe Lestat pe enormul televizor din faţa tronului. Era mult de când fixase sus, deasupra acoperişului, farfuria antenei radiale care prindea toate emisiunile prin satelit din lumea întreagă. Un mecanism minuscul al calculatorului schimba posturile o dată pe oră. De

ani de zile stăteau şi fixau cu ochii lor morţi imaginile colorate în permanentă mişcare. Oare clipiseră măcar auzind vocea lui Lestat sau văzându-se pe ei înşişi oglindiţi pe ecran? Îşi auziseră ei oare numele intonate ca într-un imn?

Ei bine, o să afle foarte curând. O să le pună caseta. O să se uite atent la feţele lor îngheţate şi lucioase ca să surprindă ceva — vreo reacţie — nu numai reflexele luminii.

"Ah, Marius, Marius, n-ai să te dai bătut niciodată, nu-i aşa?"

Nici tu, cu visurile tale prosteşti, nu eşti mai bun decât Lestat.

Era miezul nopţii când ajunse acasă.

Închise uşa blindată, lăsând în spate furtuna de zăpadă, şi, timp de o clipă, se lăsă învăluit de aerul cald. Viscolul îi îngheţase faţa şi urechile, precum şi degetele înmănuşate. Ce plăcută era căldura!

Nu se auzea decât zgomotul familiar al uriaşelor generatoare şi pulsaţiile slabe venind de la televizorul din criptă, de la multe sute de metri adâncime. Nu era oare chiar vocea lui Lestat? Ba da. Fără nici o îndoială, erau ultimele cuvinte melancolice ale vreunuia dintre cântece.

Fără grabă, îşi scoase mănuşile. Se descoperi şi îşi aranjă părul cu mâna. Îşi plimbă atent privirea prin holul cel mare şi prin salonul alăturat, căutând cea mai neînsemnată urmă a trecerii cuiva pe-acolo.

De bună seamă că una ca asta era aproape cu neputinţă. Se găsea la mulţi kilometri de lumea modernă, într-o nesfârşită întindere îngheţată şi acoperită de zăpadă. Din obişnuinţă, se uita însă întotdeauna îndeaproape la tot ce-l înconjura. Existau unii care ar fi putut să pătrundă în această fortăreaţă, numai să fi ştiut unde se află.

Totul era în regulă. Se opri în faţa imensului acvariu, un bazin de dimensiunile unei camere, sprijinit de zidul sudic al construcţiei. Cu câtă grijă construise el bazinul acesta, cu panouri din cea mai solidă sticlă, cu echipamentele cele mai fine. Se uită la cârdurile de peşti multicolori ce dansau dincolo de geam şi apoi se pierdeau în falsele adâncuri. O imensă algă de mare se legăna, o pădure cuprinsă de un ritm hipnotic, după cum presiunea aeratorului o împingea dintr-un loc într-altul.

Spectacolul acesta îl captiva întotdeauna, se lăsa prins de farmecul monotoniei. Ochii negri şi rotunzi ai peştilor îi dădeau fiori, tufişurile acelea marine, mlădioase, cu frunze galbene, îl tulburau întrucâtva, dar mai mult decât orice era fascinat de mişcare, de mişcarea aceea neîncetată.

În cele din urmă, se îndepărtă de acvariu după ce mai aruncă o privire lumii aceleia atât de pure, inconştiente de propriile ei frumuseţi.

Da, totul era aşa cum se cuvine.

Ce plăcut era în camerele astea bine încălzite. Cât priveşte mobilele îmbrăcate în piele, împrăştiate în jurul imensului covor gros, rubiniu, nici una nu fusese deplasată, în cămin, lemne îndeajuns. Cărţile aliniate pe etajerele de pe pereţi. Iar colo, magnetoscopul, gata pentru a primi caseta cu Lestat. Asta dorea, să se aşeze lângă foc şi să privească filmele video, unul după altul. Nu-l intrigau numai cântecele în sine, dar şi meşteşugul, amestecul dintre nou şi vechi — felul în care Lestat folosise mijloacele video ca să treacă drept un cântăreţ de rock, un muritor ca oricare altul care vrea să treacă drept zeu.

Îşi scoase lunga pelerină cenuşie şi o azvârli pe un scaun. De ce oare îi făcea atâta plăcere povestea asta? Nutrim cu toţii cumva dorinţa de a huli cele sfinte, de a ameninţa zeii cu pumnul? Poate că asta era. Cu secole în urmă, pe vremea Romei antice, cum se spune acum, el, copil bine crescut, se distrase întotdeauna de neruşinarea derbedeilor.

Înainte de orice altceva, ar trebui, desigur, să coboare în criptă. Doar câteva clipe, atât cât să se asigure că totul era în regulă. Să verifice televizorul, căldura, complexele sisteme electrice. Să mai pună câţiva cărbuni şi mirodenii. Era atât de uşor acum să fie îngrijită grădina asta de rai cu ajutorul surselor uriaşe de lumină care întreţineau copacii şi florile asemenea soarelui de a cărui lumină însă nu se bucuraseră nicicând. Mirodeniile totuşi erau presărate pe cărbunii încinşi, ca întotdeauna, cu mâna. Şi mereu se gândea la acea primă dată când o făcuse.

Era vremea să ia şi o cârpă moale ca să-i şteargă cu grijă, cu respect, pe părinţi — să cureţe praful de pe corpurile lor, de pe buze şi de pe ochi, de pe ochii aceia nemişcaţi, de gheaţă. Când te gândeşti că a mai trecut o lună. Un adevărat sacrilegiu.

Mi-aţi dus dorul, iubiţii mei Akasha şi Enkil? Aceeaşi poveste.

Se gândea, ca şi alte daţi, că ei n-aveau habar, că puţin le păsa lor, fie că venea, fie că pleca. Mândria însă îi oferea şi o altă posibilitate: oare nebunul închis cu şapte lacăte la balamuc nu simte chiar nimic pentru servitorul care îi aduce apă? Comparaţia nu e potrivită probabil. Cu siguranţă că nu e o comparaţie plăcută.

Adevărat, se puseseră în mişcare pentru Lestat, prinţul ştrengar, da, da — Akasha ca să-i ofere sângele ei miraculos, Enkil ca să se răzbune. Iar Lestat putea să continue la nesfârşit să facă filme video despre aşa ceva. Dar asta nu dovedise oare, o dată pentru totdeauna, că nici unul dintre ei nu mai era în toate minţile? Desigur, un moment licărise în ei o scânteie de viaţă, nu mai mult; nu fusese apoi prea greu să-i readucă la linişte şi la nemişcare pe tronul deşertăciunii lor.

Cu toate acestea, se simţise profund mâhnit. La urma urmelor, el nu urmărise niciodată să depăşească emoţiile muritorilor, ci să le rafineze mai degrabă, să le descopere iarăşi şi iarăşi, să se bucure de ele cu o cuprindere tot mai adâncă.. În momentul acela fusese gata să se întoarcă împotriva lui Lestat cu o furie total umană.

Tinere, de ce nu i-ai lua tu în grijă pe Cei Ce Trebuie Păziţi, de vreme ce ei îţi arată atâta bunăvoinţă? Acum mi-ar cădea bine să scap de corvoadă. Povara asta n-o duc decât de prin zorii creştinismului

Adevărul e că, privindu-se mai atent, nu asta simţea. Nici atunci, nici acum. Atâta doar că se lăsase o clipă purtat de mânie. Continua să îl iubească pe Lestat. Fiecare împărăţie are nevoie de un prinţ ştrengar. Iar tăcerea regelui şi a reginei era poate o binecuvântare, dar în egală măsură şi un blestem. In privinţa asta cântecul lui Lestat dezvăluia adevărul. Dar cine-ar putea oare să spună care e realitatea?

O să coboare singur mai târziu cu caseta video şi, de bună seamă, o să vadă el dacă ceva se petrece, dacă surprinde fie şi cea mai neînsemnată tresărire, cea mai uşoară sclipire în privirile lor.

Uite că iar o iei razna... Lestat te face să te simţi tânăr şi nerod. Gata să te hrăneşti pe seama inocenţei şi să visezi dezastre.

De câte ori, de-a lungul secolelor, nu i se iviseră astfel de speranţe, pentru ca să i se frângă apoi inima de durere.

Trecuseră ceva ani de când le adusese filme în culori cu răsăritul soarelui, cu cer albastru, cu piramidele Egiptului. Ah, ce minune! În faţa lor curgea Nilul, cu undele sclipind în soare. El însuşi plânsese, atât de perfectă era iluzia: Îi fusese chiar teamă să nu-i facă rău soarele din film, deşi ştia bine că nu era cu putinţă. Dar născocirea era în stare de una ca asta: să stea acolo, privind răsăritul soarelui, pe care nu-l mai văzuse de pe când era muritor.

Dar Cei Ce Trebuie Păziţi rămăseseră în continuare cu o privire goală, total indiferentă, dacă nu cumva surprinsă, o nesfârşită mirare fără obiect, care lua până şi dansul firelor de praf din aer drept nesecat izvor de fascinaţie?

Cine-ar putea să ştie? Ei aveau mai mult de patru mii de ani înainte măcar ca el să se fi născut. Poate că vocile omenirii îi asurzeau, atât de ascuţit le era simţul telepatic; poate că miliarde de imagini în veşnică schimbare îi orbeau cu desăvârşire. De altfel, ştia el cum asemenea lucruri fuseseră gata să-l scoată din minţi şi pe el până ce învăţase să filtreze sunete şi imagini.

Îi trecuse prin minte chiar să aducă aparate medicale sofisticate care să-i îngăduie să afle ce se întâmplă, să le fixeze electrozi pe cap, să le urmărească activitatea cerebrală! Dar i se păruse dezgustătoare folosirea unor astfel de unelte urâte şi neînsufleţite. La urma urmelor, era vorba de regele şi de regina lui, de Tatăl şi de Mama neamului său. Ei domneau sub acoperişul lui în pace, fără să fie puşi la îndoială, de două milenii.

O singură greşeală îşi recunoştea. În timpul din urmă era foarte agresiv. Nu mai juca rolul de mare preot când le intra în cameră. Nu. Avea un ton biciuitor şi sarcastic, iar asta nu era demn de el. Poate că era ceea ce se numeşte "fire modernă". Cum ar fi putut cineva să trăiască într-o lume a rachetelor spre lună fără o conştiinţă de sine irascibilă, gata să socotească drept ameninţare orice vorbuliţă de prost gust? Iar el nu dăduse niciodată uitării secolul în care se afla.

Oricum, mai întâi era necesar să coboare în criptă. Şi să îşi purifice gândurile aşa cum se cuvine. Nu se va duce la ei plin de indignare şi nici disperat. Mai târziu, după ce avea să vadă filmul de pe casetă, o să-l dea şi pentru ei. O să rămână acolo, să-i observe. Dar acum era lipsit de puteri.

Intră în ascensorul de oţel şi apăsă pe buton. Scrîşnetul aparaturii electronice şi brusca senzaţie de pierdere a gravitaţiei îi produseră o uşoară senzaţie de plăcere. Epoca asta de azi era plină de atâtea zgomote noi! Te simţeai înviorat. Mai era şi superba uşurinţă cu care cobora atâtea sute de metri printr-un puţ cu pereţii de gheaţă pentru a ajunge la camerele luminate electric de dedesubt.

Deschise uşa şi intră în coridorul acoperit de covoare. Din criptă se auzea iarăşi Lestat cântând, un ritm mai vioi, mai vesel, iar vocea lui acoperea suspinele răsucite, mlădiate electronic şi tobele care răsunau ca nişte tunete.

Ceva nu era totuşi cum se cuvenea. Înaintând pe coridor, îşi dădu pe loc seama. Muzica se auzea prea tare, prea limpede. Iar uşile de la anticamera criptei erau larg deschise!

Ajuns la intrare, constată că uşile comandate electronic fuseseră împinse cât colo. Cum fusese oare cu putinţă? El era singurul care cunoştea codul pentru toate şirurile acelea de butoane de pe calculator. A doua pereche de uşi fusese la rândul ei deschisă, şi-a treia la fel. De fapt, se uita de-a dreptul în criptă, privirea i se oprea direct pe peretele alb de marmură. Luminile colorate proiectate de televizor parcă erau ale focului din cămin.

Iar vocea lui Lestat prindea ecou în încăperea aceea cu pereţi de marmură şi cu tavan boltit.

Zdrobiţi-ne, fraţi şi surori,
lupta a început.
Pricep ce vedeţi voi atunci
când mă priviţi pe mine.

Trase încet aer în piept. Nici un alt sunet în afară de melodie, care acum se estompa, înlocuită de flecăreala muritoare. Dar nu era prin preajmă nici un intrus. Nu, şi-ar fi dat seama. Nimeni nu pătrunsese în vizuina lui. Instinctul i-o spunea clar.

Simţi o durere ascuţită în piept. Apoi un suflu fierbinte pe faţă. Nemaipomenit!

Trecu prin anticamerele de marmură şi se opri la uşă. Se ruga oare? Visa? Ştia că urma să-i vadă pe Cei Ce Trebuie Păziţi în ţinuta lor obişnuită. Şi în curând o să găsească şi o explicaţie a uşilor deschise, vreun scurt circuit sau vreo siguranţă arsă.

Cu toate astea, brusc, fu cuprins nu de frică, ci de o presimţire, ca un tânăr mistic pe cale să îşi vadă zeul în carne şi oase sau să-i apară în palme stigmatele.

Pătrunse calm în sala tronului.

Timp de-o clipă nu îşi dădu seama de nimic. Vedea ceea ce se aştepta să vadă, camera lungă, plină de copaci şi de flori, banca de piatră care slujea drept tron, iar mai departe enormul ecran de televizor pe care se perindau ochi şi guri şi de unde se auzeau râsete fără importanţă. Apoi înregistră realitatea: pe tron nu mai era aşezat decât un corp; iar corpul acesta era aproape complet transparent! Culorile violente care veneau de la ecranul televizorului îndepărtat se vedeau direct prin el!

Nu se poate, nu era cu putinţă! *Marius, uită-te atent Până şi simţurile tale se pot înşela.* Asemenea unui muritor tulburat, îşi duse mâinile la cap, să se concentreze.

Ce vedea era spatele lui Enkil, care devenise un soi de statuie de sticlă lăptoasă, prin care se filtrau lumini colorate. Doar părul negru îi rămăsese neschimbat. Brusc, o pâlpîire îi căzu pe chip, care străluci palid.

El clătină din cap. Nu e cu putinţă. Apoi îşi făcu singur curaj: "Păstrează-ţi calmul, Marius, şopti, ia-o cu binişorul."

Dar i se amestecau în minte o mulţime de bănuieli. Venise cineva, cineva mai străvechi şi mai puternic decât el, cineva care dăduse de Cei Ce Trebuie Păziţi şi care săvârşise ceva înfiorător! Şi asta numai din vina lui Lestat! Lestat, care destăinuise secretul lumii întregi.

Simţi cum i se înmoaie genunchii. Inimaginabil! Nu mai avusese astfel de slăbiciuni omeneşti de atât de multă vreme, încât le uitase cu desăvârşire. Fără grabă, scoase o batistă fină din buzunar. Îşi şterse broboanele sângerii de sudoare de pe frunte. Porni apoi spre tron şi îi dădu ocol până ce, în fine, se află chiar în faţa corpului regelui.

Era Enkil, aşa cum fusese de două mii de ani, cu părul lui negru împletit în codiţe lungi atârnându-i până la umeri. Marele guler de aur aşezat pe pieptul neted, fără păr, fustiţa de pânză fină imaculată, cu pliseurile bine aranjate, inelele de pe degetele nemişcate, toate erau la locurile lor.

Dar corpul parcă era de sticlă! Şi complet golit pe dinăuntru! Până şi orbitele mari, sclipitoare, ale ochilor, erau transparente, cerculeţe estompate definind irisul. Nu, ia stai. Uită-te bine. Da,

iată, se pot vedea oasele, parcă sunt tot din carne, sunt acolo, la fel ca şi fina reţea de vene şi artere, parcă e şi ceva ce seamănă a plămâni înăuntru, dar sunt transparenţi acum, totul are aceeaşi consistenţă. Oarece i se întâmplase?

Iar transformarea continua. Chiar sub ochii lui, culoarea lăptoasă pierea. Trupul se usca, devenea şi mai transparent.

Îl atinse cu grijă. Nu era deloc sticlă. O coajă.

Dar atingerea dezechilibrase corpul, care se clătină, apoi căzu pe pardoseala de marmură, cu ochii aceia deschişi, cu membrele înţepenite în vechea lor poziţie. Sunetul produs aducea cu cel al unei insecte care se aşază din zbor.

Doar părul se mişcă. Părul moale şi negru. Dar şi el se transformase. Se desfăcea în bucăţele. Se frângea în ţepuşe mici şi sclipitoare. Curentul produs de ventilatoare le împrăştie ca pe nişte paie. Şi cum părul nu mai acoperea gâtul, văzu acolo două urme înnegrite de colţi. Erau răni care nu se vindecaseră încă, aşa cum ar fi trebuit, căci tot sângele tămăduitor fusese extras din corp.

"Cine-a făcut asta?", murmură el, strângând mâna dreaptă în pumn, de parcă asta putea să-l împiedice să ţipe. Cine-i furase până şi ultima picătură de viaţă?

Moartea se cuibărise în trupul acela. Nu mai era nici o îndoială. Dar ce se ascundea oare în spatele acestui oribil spectacol?

Regele nostru, Tatăl nostru, a fost distrus. Iar eu continuu să fiu în viaţă; respir. Asta nu poate însemna decât că principiul primordial e conţinut în *ea.* Ea a fost cea dintâi, în ea a fost sursa dintotdeauna. *Şi pe ea a luat-o cineva!*

Să caute în pivniţă. Să caut prin casă. Dar astea erau doar nişte gânduri rătăcite, nebuneşti. Nu intrase nimeni, ştia bine asta. Doar o fiinţă ar fi putut săvârşi cumplita faptă. Doar o fiinţă putea să ştie că lucrul era cu putinţă!

Rămase nemişcat. Cu ochii fixaţi pe corpul de pe jos, văzu cum devenea în întregime transparent. De-ar putea măcar să-l plângă, ar trebui să-l plângă cineva. S-a dus, s-a dus cu tot ce a ştiut el cândva, cu tot ce a văzut şi a trăit. Până şi asta se termina. Dar i se părea cu neputinţă, de neaceptat.

Însă nu era singur. Cineva sau ceva tocmai ieşise din sala tronului, se simţea observat.

Timp de-un moment — un moment de totală nebunie —

rămase cu ochii aţintiţi asupra trupului regelui prăbuşit. Încerca să înţeleagă pe cât putea, în linişte, ce se petrecea în jur. Făptura se apropia de el acum, fără nici un sunet; cu coada ochiului ghici o prezenţă graţioasă, care ocoli tronul şi se opri lângă el.

Ştia cine era umbra, cine trebuia să fie, era, de asemenea, conştient că se apropiase de el cu paşii unei fiinţe în viaţă. Cu toate acestea, când ridică ochii, nu era în nici un fel pregătit pentru o asemenea surpriză.

Akasha, în picioare, la câţiva centimetri de el. Cu pielea ei de totdeauna, albă, fermă şi opacă. Zâmbind, obrajii îi străluceau sidefii, avea ochii vii şi umezi, cu uşoare riduri în jur. Ochii îi sclipeau de o evidentă vitalitate.

O privi în tăcere. Îi văzu degetele pline de inele ridicându-se spre umărul lui. Închise ochii, apoi îi deschise din nou. De două mii de ani îi vorbise în toate limbile pământului — îi adresase rugăminţi, o implorase, se plânsese, îi făcuse mărturisiri — iar acum nu găsea nimic de spus. Îi privea doar freamătul buzelor, sclipirea caninilor, recunoaşterea îngheţată din ochi şi adâncitura dulce dintre sâni, sub colierul de aur.

— Ai făcut o treabă bună, spuse ea. Mulţumesc!

Avea o voce joasă, profundă, frumoasă. Dar intonaţia, vorbele spuse... erau ale lui! Erau vorbele pe care el le spusese fetei de la magazinul de discuri, în oraş, cu câteva ore în urmă!

Degetele îl strânseră de umăr.

— Ah, Marius, Marius, continuă ea să-l imite, n-ai să te dai bătut niciodată, nu-i aşa? Nici tu, cu visurile tale prosteşti, nu eşti mai bun decât Lestat.

Iarăşi rostea chiar vorbele lui, exact ce îşi spusese singur la San Francisco, pe stradă. Râdea de el!

Şi el ce simţea? O frică teribilă? Ură, poate? O ură care zăcuse în el timp de secole, amestecată cu mâhnire şi cu plictiseală, cu regrete pentru inima lui de muritor, o ură care se umfla acum în el cum nu îşi închipuise nicicând. Nu îndrăznea nici să se mişte, nici să vorbească. Ura asta era atât de neaşteptată şi de uimitoare, şi îi cuprinsese într-atât întreaga făptură, încât nu putea face nimic nici să o stăpânească, nici să o priceapă. Îi era cu neputinţă să îşi formuleze vreun gând.

Dar ea ştia. Desigur. Ştia totul, îi cunoştea orice gând, orice cuvânt, orice faptă, asta îi comunica de fapt. Ştiuse totul

dintotdeauna, totul, orice voise să ştie, ştiuse! Ştiuse şi că acel corp inert de lângă ea nu se mai putea apăra. Iar clipa care ar fi trebuit să reprezinte un adevărat triumf era cumplită!

Râse încetişor, privindu-l. Pentru el, râsul acesta era greu de suportat. Dorea din toată fiinţa să-i facă rău, să o distrugă, împreună cu toţi urmaşii ei blestemaţi şi monstruoşi! Să pierim toţi o dată cu ea! De i-ar fi stat în putinţă, ar fi distrus-o pe loc!

I se părea că ea ar clătina capul în semn de aprobare, arătându-i că îl înţelegea. Ce teribilă insultă. Ei bine, nu înţelegea. Nu-i mai trebuia mult şi avea să izbucnească în lacrimi, ca un copil. Se făcuse o greşeală nemaipomenită, se produsese ceva teribil.

— Scumpul meu servitor, spuse ea, cu un zâmbet plin de falsă amărăciune, ştii bine că n-ai putut niciodată să mă opreşti.

— Dar ce doreşti? Ce planuri ai?

— Îmi pare rău, rosti ea cu nespusă politeţe, aşa cum îi zisese el tânărului din bar. Acum trebuie să plec.

Auzi zgomotul înainte de a vedea cum se crapă pardoseala, cu un scrâşnet de metal sfâşiat. Cădea, iar ecranul televizorului explodase şi cioburi fine îi pătrundeau în piele ca nenumărate mici pumnale. Urlă ca un om, de data asta chiar de frică. Gheaţa se crăpa, mugind, prăbuşindu-se apoi peste el.

— Akasha! Cădea într-o crăpătură imensă, se scufunda într-un frig arzător. Akasha! urlă el iarăşi.

Dar ea dispăruse, iar el îşi continua căderea. Apoi gheţurile sparte, prăbuşindu-se, îl prinseră sub ele, îl îngropară, strivindu-i braţele, picioarele, faţa. Simţi cum i se scurgea sângele din răni şi îngheţa. Nu putea să se mişte. Nu putea să respire. Durerea era teribilă, insuportabilă. În mod inexplicabil, revăzu o clipă aceeaşi junglă pe care o percepuse mai devreme. Jungla umedă, fierbinte, prin care înainta o umbră. Apoi imaginea dispăru. Când urlă din nou, de data asta era pentru a-l preveni pe Lestat: *Primejdie. Lestat, ia aminte! Suntem cu toţii în primejdie.*

Apoi nu mai simţi decât frigul şi durerea şi îşi pierdu cunoştinţa. Visa, soarele strălucea deasupra unei pajişti verzi. Da, soarele cel binecuvântat. Era în mrejele visului acum. Şi femeile, ce frumos era părul lor roşu. Dar ce era oare acolo, sub frunzele ofilite de pe catafalc?

PARTEA ÎNTÂI

CALEA SPRE VAMPIRUL LESTAT

Năzuind să potrivesc într-un colaj
albina, zarea muntoasă, umbra copitei mele — Năzuind să le rânduiesc laolaltă, legate prin firul
gândului raţional, strălucit, molecular întins
de-a lungul a tot ce există —

Năzuind
să spun că văd în tot ce văd
locul unde andreaua
a început tapiseria — însă, vai,
totul pare şi parte, şi întreg —
trăiască lumina ochilor şi inima senină.

STAN RICE
din "Four Days in Another City"
Some Lamb (1975)

1
LEGENDA GEMENELOR

Să o rosteşti
În ritmică
Înlănţuire.
Făpturile vii
amănunt cu amănunt.
Să o rosteşti
cum se cuvine, cu ritmul
Închegat în formă.

Femeie. Braţe ridicate. Devorând umbre.
STAN RICE
din "Elegy"
Whiteboy (1976)

— Sun-o în locul meu, te rog, spuse el. Spune-i că am avut vise extrem de ciudate, că erau în legătură cu gemenele. Trebuie s-o suni!

Fiică-sa nu avea chef s-o facă. Se uita la el cum se chinuia să-şi ţină cartea. Mâinile îi erau acum duşmani, aşa zicea adesea. La nouăzeci şi unu de ani de-abia mai putea ţine în mână un creion, de-abia mai întorcea o pagină.

— Dar, tată, femeia aceea poate că nici nu mai e în viaţă.

Toţi cei pe care-i cunoscuse erau morţi. El supravieţuise colegilor, surorilor şi fraţilor lui, trăise mai mult chiar decât doi dintre copiii lui. Într-un fel tragic, supravieţuise şi gemenelor, căci nimeni nu-i mai citea acum cartea. Nimănui nu-i mai păsa de "legenda gemenelor".

— Nu, nu, sun-o, îi spuse iar. Trebuie s-o suni. Să-i spui că am avut un vis despre gemene. Le-am văzut în vis.

— De ce-ar putea s-o intereseze aşa ceva?

Fiică-sa luă agenda telefonică şi începu să o răsfoiască pe îndelete. Morţi, toţi oamenii aceştia, morţi de mult. Cei care colaboraseră cu tatăl ei în atâtea expediţii, editori şi fotografi care lucraseră împreună cu el la carte. Dar şi adversarii, de la cei care ziseseră că îşi risipeşte viaţa degeaba, că cercetările lui nu au dus la nimic, până la cei mai virulenţi, care îl acuzaseră că falsificase fotografiile şi că minţise cu privire la grote, lucruri pe care tatăl ei nu le făcuse nicicând.

Ea de ce-ar mai fi în viaţă, femeia care finanţase toate expediţiile de demult, femeia bogată care le trimisese atâţia bani timp de-atâţia ani?

— Trebuie s-o rogi să vină! Să-i spui că e foarte important, să-i descrii ce am văzut în vis.

Să vină? Tocmai la Rio de Janeiro, pentru că un bătrân avusese vise ciudate? Fiica descoperi pagina bună, desigur, era acolo şi numele, şi numărul de telefon. Şi datau de numai doi ani, data era notată alături.

— Trăieşte la Bangkok, tată.

Oare cât o fi ceasul la Bangkok? N-avea nici o idee.

— O să vină până la mine. Sunt sigur c-o să vină.

Închise ochii şi se sprijini iar de pernă. Era atât de micuţ acum, parcă intrase la apă. Dar când deschise ochii, cel care o privea era din nou tatăl ei, în ciuda pielii îngălbenite şi asprite, cu pete negre pe dosul mâinilor zbârcite, cu craniul pleşuv.

Dădea impresia că asculta muzica acum, că auzea vocea catifelată a lui Lestat. O să micşoreze volumul dacă îl ţinea treaz. Nu prea se omora ea după cântăreţii de rock, dar acesta îi plăcea.

— Spune-i că trebuie neapărat să-i vorbesc! zise el brusc, de parcă şi-ar fi revenit dintr-un leşin.

— Bine, tată, dacă aşa vrei tu. Se-ntoarse să stingă lampa de pe noptieră. Acum, culcă-te.

— Să nu renunţi până nu dai de ea. Spune-i... gemenele! Le-am văzut pe gemene.

Era în pragul camerei când o mai chemă cu unul din gemetele acelea neaşteptate, care-o speriau de fiecare dată. Din holul luminat, îl văzu cum arată cu degetul cărţile de pe rafturile de pe perete.

— Adu-mi-o, îi spuse.

Se chinuia să se ridice în capul oaselor.

— Cartea, tată?

— Despre gemene, pozele...

Luă de pe raft vechiul volum şi i-l aduse, i-l puse în poală. Îi propti pernele mai sus şi aprinse iarăşi veioza.

I se strângea inima să-l simtă atât de uşor când îl ridica, să-l vadă chinuindu-se să îşi pună ochelarii cu rame de argint pe nas. El îşi luase creionul în mână, să-l ajute la citit, gata să ia note, cum făcuse dintotdeauna, dar apoi îl scăpă, iar ea îl prinse şi-l puse la loc pe masă.

— Tu du-te şi sun-o! îi zise.

Afirmă din cap. Dar rămase acolo, în caz că ar mai avea nevoie de ea. Din camera ei muzica se auzea acum şi mai tare, era unul dintre cântecele în care vocea era mai metalică, mai răguşită. Dar el nu părea să bage de seamă. Cu mare grijă îi deschise cartea şi dădu paginile până la prima planşă dublă în culori.

Cunoştea foarte bine toate fotografiile astea, îşi amintea cum, mică fiind, urcase panta lungă a muntelui Cârmei împreună cu el, până la grotă. Acolo o ghidase prin întuneric şi praf, luminând cu lanterna în sus, şi-i arătase desenele scrijelite pe stâncă.

— Acolo, cele două siluete, le vezi? Vezi femeile acelea cu păr roşu?

La început îi fusese greu să desluşească, în lumina chioară a

lanternei, siluetele rudimentare, scrijelite cu vreun băţ. Fusese mult mai simplu să studieze mai târziu ceea ce revelau magnific fotografiile mărite.

Dar n-avea să uite niciodată acea primă zi, când el îi arătase fiecare mic desen, unul după altul: gemenele dansând în ploaia care cădea sub formă de mici Unii dintr-un nor abia schiţat; gemenele în genunchi de-o parte şi de alta a catafalcului pe care era întins un corp — cufundat în somn sau în moarte; gemenele făcute prizoniere şi aşteptând judecata în faţa unui tribunal fioros; gemenele evadând. Apoi câteva figuri aproape şterse, din care nu se mai putea recupera nimic; şi-n fine, o singură femeie, plângând, cu lacrimile care cădeau în mici linii, întocmai ca ploaia, din ochi care, la rândul lor, nu erau decât două linii negre.

Toate desenele fuseseră scrijelite pe stâncă şi colorate apoi cu diverşi pigmenţi: portocaliu pentru păr, cretă albă pentru haine, verde pentru plantele din jur, chiar şi albastru pentru cerul de deasupra capului. Trecuseră şase mii de ani de când fuseseră făcute în grota asta întunecată.

Nu erau mai noi nici desenele practic identice, descoperite într-o altă peşteră foarte puţin profundă, aproape de vârful stâncos al lui Huayna Picchu, la capătul celălalt al pământului.

Îl însoţise şi de data aceea pe tatăl ei, la un an după prima călătorie. Traversaseră râul Urubamba şi înaintaseră prin jungla peruviană. Desenele reprezentau aceleaşi două gemene, dar stilul, foarte asemănător, prezenta totuşi unele deosebiri.

Pe peretele neted de stâncă erau desenate aceleaşi scene: ploaia, gemenele dansând vesele. Apoi, scena din faţa catafalcului, în care toate amănuntele erau zugrăvite cu dragoste. Acolo era întins corpul unei femei, şi fiecare fată avea în mâini câte un minuscul platou foarte bine desenat. Ceremonia era întreruptă de nişte soldaţi înarmaţi cu săbii. Gemenele, în lacrimi, erau făcute prizoniere. Urma judecata şi evadarea. În alt desen, aproape şters, dar parţial încă vizibil, gemenele aveau între ele un copil, un balot minuscul cu două puncte în loc de ochi şi cu un moţ de păr roşu; în următorul îl încredinţau ca pe o comoară altor personaje, căci din nou apăreau ameninţători câţiva soldaţi.

In cel din urmă, era reprezentată una singură dintre ele, printre copacii frunzoşi ai junglei, cu braţele întinse, de parcă o

căuta pe sora ei, iar pigmentul roşu folosit pentru păr era sânge uscat.

Îşi amintea foarte bine ce emoţionată fusese. Împărtăşise extazul tatălui ei la ideea că a găsit gemenele în două locuri atât de îndepărtate unul de altul, reprezentate de aceleaşi desene primitive, ascunse în peşterile acelea, una din munţii Palestinei şi cealaltă din Peru.

Lor li se părea evenimentul istoric cel mai important, nimic nu-l putea egala. După vreun an, se descoperise într-un muzeu din Berlin un vas pe care erau reprezentate aceleaşi figuri, cu platourile în mâini, în faţa catafalcului de piatră. Era încă o reprezentare rudimentară şi fără nici un fel de indicaţie documentară. Dar ce importanţă avea asta? I se stabilise vechimea după cele mai moderne metode, la 4000 de ani î.Hr., iar pe vas, în limba sumeriană de curând descifrată, fără urmă de îndoială, se găseau cuvintele care contaseră atât de mult pentru ei toţi:

"Legenda gemenelor"

Da, toate acestea li se păruseră nespus de însemnate. Erau baza unor cercetări de-o viaţă. Asta până la prezentarea rezultatelor.

I se râsese în nas. Sau nu fusese băgat în seamă. O astfel de legătură între Lumea veche şi Lumea nouă era de neconceput. Haide, haide, desene făcute acum şase mii de ani! îl clasaseră printre "savanţii nebuni", laolată cu cei ce vorbeau de cine ştie ce străvechi astronauţi. Sau cu cei care credeau în Atlantida sau în regatul Mu dispărut.

Discutase în contradictoriu, ţinuse conferinţe, îi implorase să-l creadă, să vină cu el să vadă peşterile, să vadă totul cu ochii lor! Le prezentase eşantioane de pigmenţi, rapoarte de laborator, studii amănunţite ale plantelor prezente în desene sau ale hainelor albe purtate de gemene.

Altul ar fi renunţat. Toate universităţile şi toate fundaţiile îi întorseseră spatele. Nu avea bani nici pentru copii. Acceptase un post de profesor, ca să îşi câştige existenţa, iar seara scria scrisori muzeelor din lumea întreagă. În felul acesta mai fuseseră identificate o plăcuţă de argilă la Manchester şi alta la Londra, amândouă cu desene reprezentându-le pe gemene!

Luând bani cu împrumut, se dusese să le fotografieze. Scrisese despre ele şi articolele fuseseră publicate de nişte reviste necunoscute. Continuase să caute.

Apoi apăruse ea, această femeie tăcută şi stranie, care îl ascultase, se uitase la materiale şi-i făcuse cadou un papirus, descoperit la începutul secolului nostru într-o peşteră din Egiptul Superior şi care conţinea unele dintre aceleaşi desene şi cuvintele "Legenda gemenelor".

— V-am adus un cadou, spusese.

Apoi cumpărase vasul de la Berlin pentru el. Şi-i obţinuse tabletele de argilă din Anglia.

Pe ea o fascinau mai cu seamă descoperirile lui din Peru. Îi oferise sume de bani nelimitate pentru a se întoarce în America de Sud să îşi continue cercetările.

Ani şi ani în şir cercetase peşteră după peşteră pentru a găsi probe suplimentare, vorbise cu sătenii despre miturile şi poveştile cele mai vechi, examinase oraşele în ruină, templele, până şi vechile biserici creştine, pentru a descoperi dacă nu aveau în construcţie pietre luate din străvechile temple păgâne.

Dar trecuseră zeci de ani şi nu mai găsise nimic.

Până la urmă, din el însuşi nu mai rămăsese decât o ruină. Până şi ea, protectoarea lui, îi spusese să renunţe. Nu voia să-l vadă consumându-şi toată viaţa pentru asta. Să lase cercetările astea unora mai tineri. Dar el se încăpăţânase. Era descoperirea lui! Legenda gemenelor! Aşa că ea continuase să-i trimită bani, iar el îşi continuase cercetările până ce, de bătrâneţe, nu mai fusese în stare să urce pe munte sau să îşi croiască drum prin junglă.

În ultimii ani nici conferinţe nu mai ţinea decât arareori. Nu reuşea să le trezească tinerilor studenţi interesul pentru acest mister, nici chiar arătându-le papirusul, vasul sau tabletele de argilă. La urma urmelor, obiectele astea nu-şi găseau nicăieri locul potrivit, nu ţineau de o perioadă clar definită. Iar grotele, oare ar mai fi fost cineva în stare să le găsească?

Dar ea, protectoarea lui, îi rămăsese fidelă. Îi cumpărase casa asta la Rio şi făcuse un depozit în bancă pe numele lui, care urma să-i revină fiicei după moartea lui. Cu banii ei fuseseră plătite studiile fetei şi atâtea altele. Era ciudat că trăiau atât de fără griji. Era ca şi cum el ar fi atins culmile succesului în cele din urmă.

— Sun-o, repetă el.

Iar începuse să se agite, pipăia cu mâinile goale fotografiile. De fapt, fiică-sa nu se mişcase din loc. Rămăsese lângă el, privind peste umărul lui fotografiile, siluetele gemenelor.

— Bine, tată.

Şi-l lăsă în compania cărţii.

Trecu pe la el să-l sărute abia târziu a doua zi după-masă. Infirmiera îi povesti că plânsese ca un copil. Când îl strânse de mână, el deschise ochii.

— Acuma ştiu ce le-au făcut, îi spuse. Am văzut toată scena! Un sacrilegiu, asta a fost.

Fiica încercă să-l potolească. Îi spuse că a telefonat. Că femeia venea.

— Nu mai era la Bangkok, tată. Se mutase în Birmania, la Rangoon. Dar am dat de ea acolo şi s-a bucurat mult să aibă ştiri de la tine. Mi-a spus că în câteva ore porneşte încoace. Vrea să ştie tot ce-ai visat.

Ce fericire. Venea. Închise ochii şi întoarse capul pe pernă.

— Cum se lasă seara, o să visez din nou, şopti el. O să reînceapă toată tragedia.

— Odihneşte-te, tată, spuse ea. Până la sosirea ei.

În timpul nopţii muri. Când fiică-sa intră în camera lui, era deja rece. Infirmiera aştepta indicaţii. El rămăsese cu ochii pe jumătate deschişi, cu o privire oarbă, ca orice mort. Pe cuvertură era creionul, iar în mână ţinea o bucată de hârtie mototolită — rupsese pagina de gardă de la preţioasa lui carte.

Ea nu se puse pe plâns. Pentru un moment rămase complet nemişcată. Îşi amintea de peştera din Palestina, de lanternă. "Le vezi? Le vezi pe cele două femei?"

Îi închise cu un gest blând ochii şi îl sărută pe frunte. Desfăcu degetele reci şi ţepene şi citi cele câteva cuvinte pe care le scrisese cu o mână tremurătoare:

"ÎN JUNGLĂ — MERGE."

Ce sens puteau să aibă?

Acum era prea târziu să o mai avertizeze pe femeie. Probabil c-avea să ajungă chiar în seara aceea. După tot drumul acela

lung...

Ei bine, o să-i dea hârtia, poate că o interesa, şi o să-i povestească ce-i spusese taică-său despre gemene.

2

SCURTA VIAŢĂ FERICITĂ A LUI BABY JENKS ŞI A BANDEI CU COLŢI

Aici se poate cumpăra
un hamburger mortal.
La ce bun să pândeşti
la porţile cereşti
o moarte sănătoasă?
Poţi să cazi grămadă
chiar la colţ de stradă.
Un strop de maioneză
şi, peste carne, ceapă.
Vrei să mănânci bine
mai pui şi de la tine.
"Pofteşte, şi-altădată
O s-o facem şi mai lată!"

STAN RICE
din "Texas Suite"
Some Lamb (1975)

DEŞI îi îngheţaseră mâinile de la vântul rece, Baby Jenks mări viteza motocicletei Harley Davidson până peste sută. Împlinise paisprezece ani vara trecută când i-o făcuseră, când devenise un cadavru viu şi n-avea decât vreo patruzeci de kilograme în total. De-atunci nici nu se mai pieptănase, nu era nici o nevoie, iar codiţele ei blonde fluturau în vânt peste jacheta de piele neagră. Aplecată pe ghidon, încruntată şi cu gura îmbufnată, avea un aer răutăcios şi inteligent. Ochii ei mari şi albaştri erau inexpresivi.

In căşti îi urla *Vampirul Lestat,* aşa încât nu percepea nimic altceva decât vibraţia motocicletei enorme de sub ea şi

înnebunitoarea senzaţie de singurătate care o însoţise de când părăsise oraşul Gun Barrel, cu cinci nopţi în urmă. Mai era şi un vis care o tot sâcâia, un vis care se repeta cu regularitate în fiecare noapte, înainte de-a se trezi din somn.

În visul acela erau două roşcovane gemene, două persoane arătoase, apoi începeau toate acele lucruri oribile. Nu-i plăcea deloc visul acesta şi, în plus, simţea că înnebuneşte de atâta singurătate.

Banda cu Colţi nu-i ieşise în întâmpinare la sud de Dallas, aşa cum se înţeleseseră. Două nopţi îi aşteptase lângă cimitir, apoi îşi dăduse seama că ceva, foarte, foarte grav se întâmplase. N-ar fi pornit ei spre California fără ea. Mergeau să-l vadă pe Vampirul Lestat în concert, dar aveau tot timpul. Nu, ceva era, cu siguranţă, în neregulă. Aşa simţea ea.

Chiar pe vremea când era muritoare, Baby Jenks avea tot felul de presimţiri.

Iar acum, că făcea parte din rândul morţilor, darul ei sporise de vreo zece ori. Ştia că Banda cu Colţi e în mare primejdie. Killer şi cu Davis n-ar fi părăsit-o niciodată. Killer îi spusese chiar că o iubeşte. De ce naiba ar fi transformat-o dacă n-ar fi fost aşa? Fără el şi-ar fi găsit moartea la Detroit.

Sângera cumplit, doctorul făcuse bine treaba şi fătul nu mai exista, dar şi ea avea să moară, căci îi tăiase ceva pe dinăuntru, numai că ei nici nu-i păsa, din cauza heroinei luate. Apoi se-ntâmplase chestia aceea ciudată. Se ridicase până la tavan şi îşi privise corpul rămas jos! Şi nu era din cauza drogului. Avea impresia că o mulţime de lucruri noi aveau să i se întâmple.

Între timp, jos în cameră, apăruse Killer, şi de sus, unde plutea ea, îşi dăduse seama că era un Mort. De bună seamă că pe atunci habar n-avea cum îşi zicea. Ştia doar că tipul acela nu era în viaţă. Purta blugi negri, avea părul negru şi ochi negri enormi. Pe spatele bluzonului de piele scria "Banda cu Colţi". Se aşezase pe marginea patului, lângă corpul ei, şi se aplecase peste ea.

— Ce drăguţă poţi să fii, mititico! îi zisese.

Exact vorbele proxenetului care o pusese să îşi împletească părul în codiţe şi să îl prindă cu agrafe colorate înainte de-a o trimite să facă trotuarul.

Şi-apoi, vruuum! Era înapoi în corpul ei şi se umpluse de ceva mai fierbinte şi mai bun decât orice drog şi-l auzise

spunându-i:

— N-o să mori, Baby Jenks, n-ai să mai mori niciodată! Iar ea avea dinţii înfipţi în gâtul lui şi, ah, parcă era în paradis!

Dar cum rămânea cu partea despre nemurire? Acum nu mai era atât de sigură.

Când o ştersese din Dallas val vârtej, abandonând definitiv speranţa de a regăsi Banda cu Colţi, văzuse cum arsese până-n temelie casa de pe Bulevardul Elveţian, unde le era adăpostul. Toate geamurile erau sparte. La fel se petrecuseră lucrurile şi la Oklahoma City. Şi cu toţi Morţii din adăposturile acelea ce se-ntâmplase? Era vorba de băutorii de sânge dintr-un mare oraş, de cei şmecheri care îşi ziceau vampiri.

Se prăpădise de râs când îi povestiseră Killer şi cu Davis despre Morţii aceia, cum se îmbrăcau în costume la trei piese şi se duceau la concerte de muzică clasică şi îşi ziceau vampiri. Baby Jenks ar fi putut să moară de râs. Şi Davis gândea că avea haz chestia asta, dar Killer o tot avertiza. Îi spunea să se ferească de ei ca de naiba.

Killer şi cu Davis, împreună cu Tim şi cu Russ, o duseseră la adăpostul din Bulevardul Elveţian cu puţin înainte de plecarea ei spre Gun Barrel.

— Să ţii minte unde-i casa asta, îi spusese Davis. Şi să te fereşti de ea.

Îi arătaseră unde se aflau adăposturile de vampiri din toate oraşele mari prin care trecuseră. Dar îi spuseseră toată povestea încă de când i-l arătaseră pe primul, pe cel de la St. Louis.

Fusese într-adevăr fericită cu Banda cu Colţi de când plecaseră de la Detroit, hrănindu-se pe seama bărbaţilor pe care-i ademenea de prin cârciumile de la marginea şoselei. Tim şi cu Russ erau simpatici, dar Killer şi Davis erau prietenii ei speciali, ei erau şi şefii Bandei cu Colţi.

Din când în când mergeau în câte-un oraş şi găseau câte-o casă părăsită, în vreun loc retras, iar câteodată găseau în ea vreo doi-trei vagabonzi care semănau cu bătrânul ei, cu şepci în cap şi cu mâinile bătătorite de muncă. Atunci îşi ofereau un adevărat chiolhan pe seama lor. Nici o primejdie, îi spusese Killer, de ăştia nu-i pasă nimănui. Săreau pe ei, hop! şi le sorbeau iute sângele, până la ultima picătură, până la ultima bătaie a inimii. N-avea nici un haz să chinui nişte fiinţe ca astea,

spunea Killer. Trebuia să ţi se facă milă de ei. Făceai ce făceai şi-apoi dădeai foc la baracă sau îi duceai afară, săpai o groapă adâncă şi-i aruncai înăuntru. Dacă n-apucai să faci nimic din toate astea, ca să maschezi totul, recurgeai la o mică şmecherie: te tăiai la un deget şi lăsai să cadă vreo două picături de sânge pe urmele de muşcătură, pe unde le supseseşi sângele, şi ca prin miracol cele două urme de dinţi, clic! dispăreau. Nimeni n-avea cum să ghicească ceva, părea să fie vorba de un acces de apoplexie sau de-o criză de inimă.

Baby Jenks se distrase pe cinste. Era în stare să conducă o enormă Harley Davidson, putea ridica un cadavru cu o singură mână, era capabilă să sară peste capota unei maşini, ce mai, era fantastic. Şi pe atunci nu o urmărea visul ăsta blestemat, visul pe care îl avusese prima dată pe când era la Gun Barrel — cu gemenele acelea roşcate şi cu un corp de femeie de pe un catafalc. *Ce făceau acolo?*

Ce-avea să se facă ea dacă nu regăsea Banda cu Colţi? Acolo în California, Lestat avea să apară pe scenă peste două zile. Şi toţi Morţii de pe lume o să vină să-l vadă, cel puţin, aşa presupunea ea, aşa se gândise toată Banda cu Colţi, deci era de presupus că o să fie cu toţii împreună. Şi-atunci, pe ea ce naiba o apucase să se piardă de Bandă şi de ce o luase spre St. Louis ca nebuna?

Ceea ce dorea era ca totul să se petreacă iar ca înainte, fir-ar să fie! Ah, sângele era bun, să te lingi pe buze, chiar şi acum, de când era singură şi avea nevoie de un curaj nebun ca să şi-l procure, ca în noaptea asta, când îl ademenise pe bătrânul acela de la staţia de benzină în spatele clădirii. Bine, desigur, când îi rupsese gâtul cu mâinile şi îi supsese sângele, totul fusese superb, de parcă se îndopa cu chifteluţe şi cu cartofi pai, cu sirop de căpşuni, cu bere şi cu îngheţată de ciocolată. Era ca o doză de drog, ca o priză de cocaină sau ca haşişul. Era mai grozav decât orice amor! Le ţinea locul la toate.

Dar totul fusese mai grozav când era cu Banda cu Colţi. Ei o înţeleseseră când i se făcuse lehamite de toţi hodorogii aceia seci, când i se făcuse poftă să guste ceva tânăr şi crud. Nici o problemă. Ehei, zisese Killer, ştiu eu ce-ţi trebuie, vreun copil fugit de-acasă. Închide ochii şi doreşte-ţi-l. Nu trecuse mult şi uite-aşa, pe şosea apăruse un copilandru, pe numele de Parker, care făcea autostopul. Se aflau la vreo opt kilometri de un mare

oraş din nordul regiunii Missouri. Un băieţandru drăguţ, cu păr zburlit, lung şi negru, doar de vreo doisprezece ani, dar destul de înalt pentru vârsta lui şi cu câteva fire în barbă, se lăuda că ar avea şaisprezece ani. Se urcase pe motocicleta ei şi o luaseră prin pădure cu toţii. Apoi Baby Jenks se întinsese jos, lângă el, foarte drăguţă, pe urmă, cranţ! se terminase cu Parker.

Fusese într-adevăr delicios, zemos, acesta ar fi cuvântul. Dar nu îşi dădea seama dacă fusese cu adevărat mai bun decât hodorogii aceia. Cu ei parcă era mai amuzant. Sânge de bătrâior cinstit, aşa-i zicea Davis.

Davis era un Mort negru, dar un negru al naibii de frumos, cel puţin, aşa-l vedea Baby Jenks. Avea pielea uşor aurie, luciul oricărui Mort, numai că pe albi asta-i făcea să pară tot timpul că stau în lumină fluorescentă. Pe deasupra, Davis avea şi gene superbe, incredibil de lungi şi de dese. Se mai şi împodobea cu tot aurul pe care îl găsea. Le lua victimelor toate obiectele de aur, inele, ceasuri, lanţuri.

Şi cât de mult îi plăcea lui Davis să danseze. Tuturor le plăcea să danseze. Dar Davis îi întrecea pe toţi. Se duceau în cimitire să danseze, aproximativ pe la trei noaptea, după ce se hrăniseră şi îşi îngropaseră victimele şi tot restul. Puneau enormul radio-casetofon pe un mormânt şi dădeau volumul la maxim, îl ascultau pe Vampirul Lestat urlând. "Marele Sabat", acesta era un cântec nemaipomenit pentru dans. Ah, frăţioare, ce minunăţie să te răsuceşti şi să te-nvârteşti, şi să ţopăi prin aer sau, pur şi simplu, să te uiţi la Davis în mişcare, sau la Killer în mişcare, sau la Russ care se-nvârtea până cădea jos. Acesta mai zic şi eu dans al Morţilor vii.

Dacă băutorii de sânge din marile oraşe nu apreciau aşa ceva, erau într-o ureche.

Doamne! Ce n-ar fi dat să-i poată povesti lui Davis visul pe care-l tot avea de când se dusese la Gun Barrel. Cum îi venise bum-bum! când rămăsese în caravana maică-sii să o aştepte prima dată. Un vis atât de clar, cu gemenele roşcate, iar între ele cadavrul acela înnegrit, cu pielea pârlită şi crăpată. Şi ce naiba era pe platourile acelea din vis? Ah, da, pe unul era o inimă şi pe celălalt un creier, sfinte Hristoase! Şi-n jurul cadavrului, şi al platourilor toţii oamenii aceia în genunchi. I se făcea pielea de găină. Iar visul o tot urmărea de atunci. Îl avea, fir-ar să fie, doar ce-nchidea ochii şi-apoi încă o dată chiar

înainte de a se ridica de unde se pitise peste zi.

Killer şi cu Davis ar înţelege. Ei ar şti dacă însemna ceva. Erau dornici să o înveţe totul.

Când trecuseră prima dată prin St. Louis, în drum spre sud, Banda părăsise bulevardul şi o luase pe una dintre străzile acelea mari străjuite de porţi de fier, care sunt numite la St. Louis "drumuri private". Îi spuseseră că acela era cartierul Central West End. Baby Jenks apreciase grozav copacii aceia mari. Căci în sudul Texasului nu sunt niciodată suficient de mulţi copaci mari. În sudul Texasului nu era mai nimic, în general. Iar aici copacii erau atât de înalţi, că făceau boltă deasupra capului. Pe străzi se-auzea fişâitul frunzişului în vânt, iar casele erau mari, cu acoperişuri ţuguiate şi cu multe lumini înăuntru. Adăpostul de vampiri era o casă de cărămidă cu arcade maure, cum zicea Killer.

— Nu te duce mai aproape, îi spusese Davis.

Killer râsese. El nu se temea de Morţii din oraşele astea mari. Killer murise de şaizeci de ani, era bătrân. Ştia tot.

— Vor încerca să îţi facă rău, Baby Jenks, spusese el totuşi, împingându-şi motocicleta încă un pic pe stradă.

Era un băiat cu faţa lungă, purta un cercel de aur la o ureche şi avea ochi mici, gânditori.

— Vezi tu, ăsta e un adăpost vechi, se găseşte la St. Louis încă de la sfârşitul secolului trecut.

— Dar de ce-ar dori să ne facă rău? întrebase Baby Jenks.

Chiar că-i trezea curiozitatea casa aceea. Cu ce se ocupau Morţii care locuiau în case? Ce fel de mobile posedau? Cine plătea facturile, Doamne sfinte?

I se păruse că vede un candelabru, prin perdele, într-una din camerele de la intrare. Un mare candelabru elegant. Păi da, asta zic şi eu viaţă!

— Să nu îţi faci griji pentru ei, spusese Davis, citindu-i gândurile. Nu crezi că vecinii îi consideră absolut normali? Uită-te la maşina aceea de pe alee, ştii ce e? E un Bugatti, baby. Cealaltă de lângă ea e un Mercedes-Benz.

Şi ce naiba-i rău de-ar fi un Cadillac roz? Ei asta i-ar face plăcere să aibe, o decapotabilă care papă benzină cu grămada, dar pe care poţi să o conduci cu o sută optzeci la oră pe drum drept. Asta era chiar cauza tuturor necazurilor de care dăduse, care o făcuseră să ajungă la Detroit, o scârbă care conducea un

Cadillac roz. În definitiv, dacă făceai parte dintre Morţi nu-nsemna că trebuie neapărat să conduci o Harley şi să dormi în ţărână zi de zi!

— N-ai decât, drăguţă, îi spusese Davis, citindu-i iar gândul. Nu-ţi dai seama? Când trăieşti ca ei, într-un mare oraş, umbli cu o grămadă de bagaje după tine. Explică-i tu, Killer. Pe mine nu mă bagi într-o casă ca asta pentru nimic în lume, să dorm într-un coşciug, în pivniţă.

Izbucnise în râs. La fel şi Killer. O cuprinsese şi pe ea râsul. Totuşi, cum era oare înăuntru? Puneau şi ei televizorul seara târziu să se uite la filmele cu vampiri? Davis se tăvălea de-a dreptul pe jos de atâta râs.

— De fapt, noi nu suntem decât nişte vagabonzi pentru ei, Baby Jenks, spusese Killer, ei vor să conducă totul. De pildă, consideră că noi n-avem nici măcar dreptul să facem parte dintre Morţi. Sau, de pildă, organizează adevărate ceremonii când fac un nou vampir, cum îi zic ei.

— Ce fel? Ca o nuntă? Aşa ceva?

Cei doi râseseră din nou.

— Nu chiar. Mai degrabă ca o înmormântare!

Făceau prea mult zgomot. Desigur că Morţii din casa asta aveau să-i audă. Dar lui Baby Jenks nu-i era frică dacă lui Killer nu-i era. Russ şi Tim unde erau? Se duseseră la vânătoare?

— Chestia e, mai spusese Killer, că ei se conduc după tot felul de reguli, şi dacă vrei să ştii, împrăştie peste tot zvonul că-l vor pedepsi pe Lestat în noaptea concertului, când, de fapt, ştii ceva, nimeni nu citeşte cartea lui cu mai multă sfinţenie decât ei, de parcă ar fi Biblia. Folosesc cu toţii termenii folosiţi de el, Darul întunecat, Şmecheria Magică, cum să-ţi spun, e chestia cea mai idioată pe care am văzut-o vreodată, vor să-l pună pe rug, dar, în acelaşi timp, folosesc cartea lui drept manualul lui Emily Post, domnişoara Bune Maniere...

— N-o să pună ei niciodată mâna pe Lestat, mârâise Davis. Nici în ruptul capului! Lestat nu poate fi distrus, e, pe bune, imposibil! Au mai încercat şi alţii, vezi matale, şi n-au reuşit! Tipul e absolut şi totalmente nemuritor.

— Pe toţi dracii, se duc cu toţii la concert, ca şi noi, spusese Killer, doar că noi vrem să-l susţinem, în caz de nevoie.

Baby Jenks nu pricepuse chiar totul. Habar n-avea cine era Emily Post sau domnişoara Bune Maniere. Nu se presupunea că

erau cu toţii nemuritori? De ce i-ar veni lui Lestat pofta să se fâţâie prin lume cu Banda cu Colţi? Ce naiba, doar el era o adevărată stea a rockului! Probabil că avea propria lui limuzină! Şi cât de frumos, mort sau viu, ce contează! Un păr blond, să mori, nu alta, şi un zâmbet de pici pe spate şi îl laşi să-ţi înfigă colţii în gât!

Încercase şi ea să citească lucrarea lui Lestat — toată istoria Morţilor de la începutul începuturilor — dar conţinea prea multe cuvinte grele, aşa că, buf, adormea.

Killer şi Davis îi spuseseră că avea să îşi dea seama că putea să citească mult mai repede acuma, doar să n-arunce cartea din mână. Ei aveau în permanenţă câte un exemplar din cartea lui Lestat asupra lor, plus câte unul din prima carte, aceea care avea un titlu de nu-i venea niciodată exact pe limbă, parcă se numea "Conversaţii cu Vampirul" sau "Discuţie cu Vampirul", sau "întâlnire cu Vampirul", în fine, ceva de genul ăsta. Davis citea din ea câteodată cu glas tare, dar Baby Jenks tot nu reuşea să rămână trează, hor-hor-hor! Mortul acela, Louis, sau cum naiba îl chema, devenise Mort la New Orleans, iar cartea era plină de tot felul de descrieri, cu bananieri, porticuri din fier forjat şi muşchi verde.

— Baby Jenks, ăştia vechi din Europa au o experienţă fantastică, le ştiu pe toate, îi spusese Davis. Ei ştiu cum a fost la început, ei ştiu că putem să continuăm tot aşa dacă ne ţinem bine, să trăim şi o mie de ani şi să ne transformăm în statui de marmură.

— Nemaipomenit, ce să zic, Davis, spusese Baby Jenks. E destul că nu poţi să intri într-un local bine luminat fără să se zgâiască toţi la tine. Cine mai vrea să şi arate ca o statuie de marmură?

— Baby Jenks, nu mai ai nici o nevoie să intri în localuri de-astea, îi spusese Davis fără să se enerveze, dar înţelesese foarte bine ce-avea ea de zis.

Dă-le încolo de cărţi. Muzica lui Lestat îi plăcea grozav, iar cântecele lui nu încetau de a-i oferi ceva, mai cu seamă acela despre Cei Ce Trebuie Păziţi — regina şi regele din Egipt — deşi nu înţelesese boabă din el până nu-i explicase Killer.

— Sunt părinţii tuturor vampirilor, Baby Jenks, Mama şi Tatăl. Pricepi, constituim cu toţii un lanţ neîntrerupt de rude de sânge, de la regele şi regina din Egiptul vechi, pe care îi numim Cei Ce

Trebuie Păziţi. Iar motivul pentru care trebuie păziţi e că, dacă-i distrugi pe ei, îi distrugi în acelaşi timp pe toţi cei de un neam cu noi.

Ce de prostii, i se păruse ei.

— Lestat i-a văzut, continuase Davis. I-a descoperit ascunşi pe o insulă grecească, aşa că ştie despre ce vorbeşte. Despre asta tot povesteşte în cântecele lui — şi ăsta-i adevărul.

— Iar Mama şi Tatăl nu se mişcă, nu vorbesc şi nu mai au nevoie să bea sânge, copilule, îi mai spusese Killer. Dădea impresia că era dus pe gânduri, că era aproape trist, pe bune. Stau acolo şi se uită în gol, cum au făcut de mii de ani. Nimeni n-are nici cea mai mică idee despre tot ce ştiu ei.

— Probabil că nimic, răspunsese Baby Jenks dezgustată. Pe cuvântul meu, ce haz mai are să fii nemuritor! Şi ce vrei să zici, că Morţii aceia de la oraş ne-ar putea distruge? Ce ne-ar putea face?

— Focul şi soarele sunt mijloacele cele mai sigure, răspunsese Killer, uşor enervat. Ţi-am mai povestit asta. Acum te rog să fii atentă la mine. Poţi oricând să te baţi cu Morţii de la oraş. Tu eşti o dură. Adevărul e că şi lor le e frică de tine, cum ţi-e şi ţie frică de ei. Oricum, cel mai sănătos e să o ştergi când dai de unul pe care nu-l cunoşti. Asta-i regula pe care o respectă orice Mort.

După ce plecaseră din preajma adăpostului, avusese parte de încă o surpriză din partea lui Killer: îi povestise despre barurile pentru vampiri. Localuri mari, elegante, la New York şi la San Francisco sau la New Orleans, unde Morţii îşi dădeau întâlnire în saloanele din spate, în vreme ce sălile din faţă erau pline de tot felul de muritori cretini veniţi să bea sau să danseze. În locurile astea nici un Mort nu îşi permitea să te distrugă, chit că erai vreun şmecher de la oraş, vreun european ori vreun mârlan, ca ea.

— Te grăbeşti să intri cât mai repede în vreun bar de-acesta, îi spusese el, dacă pune ochii pe tine vreun Mort dintr-un mare oraş.

— Dar la vârsta mea nu pot să intru într-un bar, replicase Baby Jenks.

Asta chiar că era bună. Şi el, şi Davis se prăpădiseră de râs. Râdeau de cădeau pe jos de pe motociclete.

— Găseşte tu barul acela, păpuşă, zisese Killer, apoi te uiţi

niţel urât la ei şi le spui doar: "Deschideţi uşa!"

Ce-i drept, se mai uitase ea urât la unii şi reuşise să obţină ce voia, asta-i mergea ca pe roate. Iar adevărul era că nu văzuseră niciodată vreun bar pentru vampiri. Doar auziseră despre ele. Habar n-aveau pe unde se găseau. Când părăsiseră, în fine, St. Louis, ea avea în gând o grămadă de întrebări.

Dar acum, înaintând spre nord, în drum spre acelaşi oraş, nu-i mai păsa decât de-un singur lucru: să ajungă naibii mai repede la adăpostul acela. Salut, vampirilor, iată-mă! Avea să o ia cu totul razna dacă era obligată să mai rămână de una singură.

În căşti se opri muzica. Se terminase caseta. Nu putea suporta liniştea asta pe fondul mugetului vântului. Îi reveni visul; le văzu din nou pe gemene, apoi apărură nişte soldaţi. Doamne! Dacă nu făcea ceva să oprească tot coşmarul ăsta, o lua iar de la început, ca o casetă muzicală.

Ţinând ghidonul cu o singură mână, o băgă pe cealaltă la piept, sub bluzon, să deschidă casetofonul. Întoarse caseta.

— Cântă, bătrâne! spuse cu o voce ascuţită, dar imperceptibilă în mugetul vântului, nici ea însăşi nu şi-o auzi.

De Cei Ce Trebuie Păziţi
Ce am putea să ştim
Ce deslușire ne-ar salva?

Aha, acesta era cel care-i plăcea cel mai mult. Pe acesta îl asculta şi când adormise, aşteptând-o pe maică-sa să vină de la serviciu, acolo, la Gun Barrel. Nu cuvintele o tulburau, ci felul în care le cânta, suspinând la microfon ca Bruce Springsteen, de ţi se rupea inima, nu alta.

Cântecul semăna cu un imn. Avea genul acela de sonoritate, dar în mijlocul sunetelor acelora era Lestat cântându-i doar ei, iar regularitatea bătăilor bateriei o pătrundea până la os.

— Bine, bătrâne, bine, numai tu mi-ai mai rămas dintre toţi Morţii, Lestat, zi-i nainte!

La cinci minute înainte de-a ajunge la St. Louis, iar o apucau gândurile despre maică-sa şi despre cât de ciudat şi de oribil se petrecuse totul.

Baby Jenks nici măcar nu le spusese lui Killer şi lui Davis de ce se ducea pe-acasă, dar ei bănuiseră, înţeleseseră de ce.

Baby Jenks simţise nevoia s-o facă, trebuia să treacă pe la părinţii ei înainte ca Banda cu Colţi să pornească spre vest. Nici acum nu simţea nici un regret. Cu excepţia momentului bizar, când maică-sa trăgea să moară acolo jos.

E adevărat că Baby Jenks n-o putuse înghiţi pe maică-sa niciodată. O considera de-a dreptul tâmpită, să se ocupe cât era ziua de lungă de fabricat cruci din scoici trandafirii şi bucăţele de sticlă, pe care le ducea apoi la talciocul de la Gun Barrel, să le vândă cu zece dolari bucata. Erau atât de urâte, bune numai să fie date la gunoi, nişte pocitanii cu un mic Iisus răsucit în sus, pus în mijloc, făcut din mărgeluţe roşii şi albastre şi alte tâmpenii.

Nu era numai asta, tot ce făcea maică-sa o enerva la culme şi o făcea să o deteste. Nu era destul că se ducea tot timpul la biserică, dar mai şi vorbea oamenilor într-un anume fel, cu un glas mieros, iar în privinţa bărbatului ei, se făcea că nu bagă de seamă că-i beţiv şi zicea numai drăgălăşenii despre toată lumea.

Baby Jenks nu se lăsase niciodată prostită. Obişnuia să stea întinsă pe bancheta ei din rulotă şi se tot întreba ce-o făcea oare pe femeia asta să se poarte aşa? Când avea să explodeze totuşi, ca un baton de dinamită? O fi oare prea proastă? Maică-sa n-o mai privea în ochi de ani de zile. Când împlinise doisprezece ani se dusese la maică-sa şi-i spusese: "Ştii c-am făcut-o, nu-i aşa? Sper că nu-ţi trece prin cap că aş mai fi virgină!" Iar maică-sa nu scosese nici o vorbă, se uitase în altă parte cu ochii ei enormi, fără expresie şi idioţi, şi îşi reluase treaba la crucile din scoici, îngânând un cântecel, cum făcea de obicei.

Odată cineva important de la oraş îi spusese maică-sii că era o adevărată artistă populară.

— Vezi-ţi de treabă, îşi bate joc de tine, îi spusese Baby Jenks. Nu-ţi dai seama? Nici măcar n-au cumpărat vreo urâţenie de-aia, nu-i aşa? Ştii cu ce seamănă chestiile astea după părerea mea? Cu nişte cercei enormi care se vând pe nimica toată prin bazaruri!

Iar nu zisese nimic. Ba mai întorsese şi obrazul celălalt.

— Vrei să mănânci ceva, scumpo?

Era ca un proces deschis şi-nchis apoi imediat, se lămurise până la urmă Baby Jenks. Aşa că plecase devreme din Dallas, spre Cedar Creek Lake, unde şi ajunsese în mai puţin de-o oră,

şi dăduse peste panoul bine cunoscut care anunţa minunatul ei oraş de baştină:

BINE-AŢI VENIT LA GUN BARREL. NICIODATĂ NU VEŢI REGRETA.

Îşi ascunsese imediat motocicleta în dosul rulotei, nu era nimeni acasă, aşa că se culcase niţel imediat, cu muzica lui Lestat în căşti şi cu fierul de călcat la îndemână. Când avea să intre maică-sa, mulţam, madam, tronc, o să-i dea una cu el.

Apoi apăruse visul. Nici nu adormise bine când începuse. Ca şi cum vocea lui Lestat s-ar fi estompat şi-n locul lui, trosc, visul o trăsese pe altă lume.

Se găsea într-un loc foarte însorit. O poieniţă la munte. Şi-n poiană erau gemenele astea, două femei frumoase cu părul roşu ondulat, în genunchi amândouă, ca nişte îngeri pictaţi în biserică, cu mâinile împreunate ca într-o rugăciune. De jur împrejur era o mulţime de oameni, toţi îmbrăcaţi în veşminte lungi, ca personajele din Biblie. Se auzea şi muzică, nişte bătăi înfundate, cam înfricoşătoare, şi un corn, parcă era un prohod lugubru.

Dar partea cea mai sinistră era cadavrul, corpul înnegrit al unei femei, întins pe un soi de catafalc de piatră. Parcă fusese scos dintr-un cuptor! Iar pe platouri se găseau, pe unul o inimă lucioasă, pe celălat un creier. Îhîm, absolut, era vorba de-o inimă şi de un creier.

În clipa aceea se trezise înspăimântată. Ducă-se naibii de vis! în prag era maică-sa. Baby Jenks sărise în picioare şi-o lovise cu fierul de călcat până nu se mai mişcase. Îi dăduse în cap cât putuse de tare. Ar fi trebuit să fie moartă după asemenea lovituri, dar nu era încă, şi-atunci venise momentul acela absolut nebun.

Maică-sa zăcea pe podea, mai mult moartă decât vie, dar o privea fix, la fel cum avea să se întâmple mai târziu şi cu taică-său. Baby Jenks şedea în fotoliu, cu un picior atârnându-i peste un un braţ al acestuia, sprijinindu-se într-un umăr şi răsucindu-şi o codiţă cu mâna, dar era încă cu gândul la gemenele din vis, la corpul moartei şi la lucrurile de pe platouri, ce naiba însemnau toate astea? Aştepta totuşi să o vadă complet moartă. Mori odată, proasta naibii, hai, mori, nu conta pe mine să-ţi mai dau una!

Baby Jenks nu ştia bine nici acum ce se-ntâmplase. Era ca şi

cum gândurile maică-sii se transformaseră, se dilataseră, se măriseră. Poate că şi ea plutea acum spre tavan, cum i se întâmplase şi lui Baby Jenks când fusese pe punctul de a muri, înainte de-a fi salvată de Killer. Oricare ar fi fost cauza, gândurile erau, pur şi simplu, uimitoare. Să te facă praf, nu alta! De parcă maică-sa ştia dintr-o dată tot! Despre bine şi despre rău, şi cât de importantă era iubirea, iubirea adevărată, cum era mai importantă decât toate regulile din lume, să nu bei, să nu fumezi, să te rogi lui Hristos. Nu semăna cu o predică preoţească. Era ceva neînchipuit de cuprinzător.

Maică-sa, întinsă pe jos, se gândea cum lipsa de dragoste din inima fiicei ei, Baby Jenks, era la fel de îngrozitoare ca o boală genetică, datorită căreia ar fi venit pe lume fără vedere sau fără vreo mână, sau vreun picior. Dar nu asta era important. Totul avea să se aranjeze. Baby Jenks avea să se ridice deasupra existenţei ei actuale, aşa cum aproape că se-ntâmplase când îi dăduse Killer sărutul acela mortal, şi avea să înţeleagă şi ea totul. Ce naiba însemnau chestiile astea? Era ceva despre tot ce ne-nconjoară ca parte dintr-un mare întreg, şi fibrele din covor, şi frunzele copacului din faţa ferestrei, şi apa care picura la chiuvetă sau norii care se mişcau peste Cedar Creek Lake şi copacii desfrunziţi, care nici nu erau chiar atât de urâţi cum considera Baby Jenks. Nu, totul părea dintr-o dată atât de frumos, că nici nu se putea descrie. Iar mama lui Baby Jenks ştiuse dintotdeauna de existenţa acestei frumuseţi! Aşa percepuse ea totul. Mama lui Baby Jenks o ierta pentru toate. Biata Baby Jenks, care nu ştia nimic, care nu se minunase de frumuseţea firelor verzi de iarbă sau a luciului scoicilor la lumina lămpii.

Apoi mama ei murise. Slavă domnului! Destul! Dar Baby Jenks se pusese pe plâns. Apoi târâse corpul afară din rulotă şi îl îngropase în spate, făcuse o groapă adâncă, fiind fericită că face parte dintre Morţi şi că are atâta forţă, încât să n-o obosească atâtea lopeţi de pământ.

Apoi sosise acasă şi taică-său. Cu el fusese o adevărată distracţie! îl îngropase chiar înainte să fie complet mort. N-o să uite niciodată ce expresie i se zugrăvise pe faţă când intrase pe uşă şi-o văzuse acolo cu toporul în mână.

— Ce-i cu tine, te consideri drept Lizzie Borden?

Cine dracu mai era şi Lizzie Borden asta?

Apoi, cu bărbia împinsă înainte, ridicase pumnul să o lovească, atât era de sigur pe el.

— Soi rău ce eşti!

Îi crăpase fruntea în două cu toporul. Ce-i drept, asta fusese grozav, când văzuse că-i despică ţeasta:

— N-ai decât să crăpi, ticălosule!

Îi acoperise faţa cu ţărână, în vreme ce el o fixa încă. Paralizat, incapabil să mai facă vreo mişcare, se gândea că-i din nou copil, îşi închipuia că-i la o fermă sau ceva de genul ăsta, pe undeva prin New Mexico. Bolborosea, ca un ţânc. *Nenorocitule, am ştiut eu că aveai rahat în loc de creieri. Acum se simte şi putoarea!*

Dar, înainte de toate, ce naiba o apucase să se întoarcă acolo? De ce se despărţise de Banda cu Colţi?

Dacă nu s-ar fi despărţit de Killer şi de Davis, ar fi acuma cu ei la San Francisco, în aşteptarea concertului lui Lestat. Poate că ar fi intrat împreună într-un bar de-al vampirilor. Asta dacă ar fi ajuns măcar până acolo. Dacă nu cumva se întâmpla ceva foarte, foarte grav.

Şi-acum ce naiba o apucase să o ia înapoi? Poate ar fi trebuit să se ducă direct spre vest. Nu mai rămâneau decât două nopţi, asta-i tot.

Pe toţi dracii, în definitiv, în seara concertului o să-şi ia o cameră la vreun motel, să-l urmărească măcar la televizor. Dar înainte de asta, voia cu tot dinadinsul să dea măcar de un Mort de la St. Louis. Nu putea să continue de una singură.

Problema era cum găsea ea cartierul Central West End. Unde naiba era?

Bulevardul acesta i se părea cunoscut. Înainta încetişor, sperând să nu dea de vreun poliţist mai zelos care să o urmărească. Fireşte, ar fi mai rapidă decât el, aşa se întâmpla întotdeauna, dar ce n-ar da să-i iasă vreunul în cale pe vreun drum mai dosnic. Chestia e că n-avea chef să fie alungată din St. Louis.

Iar acum, chiar că recunoştea locurile. Da, da, ăsta era Central West End, sau cum naiba îi zicea, aşa că o luă la dreapta imediat şi continuă pe o stradă veche, plină de copaci umbroşi şi rămuroşi. Îi reapăru în minte maică-sa, iarba verde, norii. De-abia îşi stăpâni un suspin.

Măcar de nu s-ar simţi atât de singură! Apoi văzu porţile, da,

da, asta era strada. Killer îi spusese că Morţii nu uită niciodată nimic. Că şi creierul ei o să fie ca un mic calculator. Poate că era adevărat. Chiar astea erau porţile, porţi mari de fier, larg deschise şi acoperite de iederă sălbatică. Probabil că genul acesta de "drum privat" nici nu se-nchidea vreodată.

Încetini treptat, apoi opri total motorul. Făcea prea multă gălăgie pe aleea asta întunecată unde se înşirau numai case mari. N-ar fi exclus ca vreo scârbă să cheme poliţia. Coborî şi se apucă să-mpingă motocicleta. N-avea picioarele suficient de lungi ca să facă altcumva. Dar asta n-o deranja. Îi plăcea să meargă pe covorul gros de frunze moarte. Îi plăcea strada asta liniştită.

Doamne, dac-aş fi şi eu un vampir dintr-un mare oraş, tot pe-aici mi-ar plăcea să locuiesc, se gândi ea, apoi văzu, mai încolo, în capătul străzii, casa-adăpost a vampirilor, pereţii de cărămidă şi arcadele maure. Inima îi bătea ca nebuna în piept.

Totul era ars!

La început nu-i veni să creadă. Apoi văzu că era adevărul gol-goluţ, cărămizile erau pline de dâre negre, ferestrele erau sparte, nu se mai vedea nici un geam întreg pe nicăieri. Sfinte Hristoase! Simţea că înnebuneşte. Se apropie şi mai mult, împingându-şi motocicleta şi muşcându-şi o buză atât de tare, că-i dădu sângele. Ce porcărie! Cine naiba făcea chestiile astea? Erau cioburi de sticlă până şi pe peluză, până şi-n copaci, aşa că totul sclipea de jur împrejur, dar probabil că nu şi pentru ochii de muritor. Ei i se părea că-s ornamentele unui pom de Crăciun dintr-un coşmar. Şi putea teribil a lemn ars. Mirosul îmbâcsea tot aerul.

Doar n-avea să se pună pe plâns! Nici să urle! Dar în clipa aceea auzi ceva. Nu era un sunet real, ci o chestie pe care o învăţase de la Killer: simţea prezenţa unui Mort acolo!

Nu-i venea să creadă în norocul ăsta şi puţin îi păsa de ce-o să urmeze, era hotărâtă să intre. Da, era cineva acolo. Dar semnalul era foarte slab. Se mai apropie câţiva metri, călcând cu tot dinadinsul cu zgomot pe frunzele moarte. Nu se vedea nici o lumină, dar se mişca ceva înăuntru, ceva care simţea prezenţa ei. Cum stătea indecisă, cu inima bătându-i ca un ciocan, în acelaşi timp înspăimântată, dar şi dornică să intre, pe terasa din faţa casei apăru cineva, un Mort care se uita drept la ea.

Mulţumescu-ţi ţie, doamne! şopti ea. Şi nu era nici vreun sclifosit în costum la trei piese. Nu, era un băiat tânăr, poate nu avusese decât vreo doi ani mai mult decât ea când i-o făcuseră, dar arăta nemaipomenit. În primul rând că avea părul argintiu, un păr scurt argintiu şi numai bucle, ceea ce era superb la un tânăr. Şi-apoi, era tare înalt, cam un metru optzeci, era zvelt şi foarte elegant îmbrăcat, după părerea ei. Avea o piele atât de albă, că jurai că-i de gheaţă, şi purta un pulover pe gât, maro închis, care i se mula pe piept, şi haină şi pantaloni din piele maro, cu o croială modernă, care-i venea mănuşă, nimic de-a face cu costumele de piele ale motocicliştilor. Arăta formidabil tipul, era mai frumos decât toţi cei din Banda cu Colţi puşi la un loc.

— Intră! spuse el într-o suflare. Iute.

Nici nu îşi dădu bine seama când zbură în sus pe trepte. Prin aer mai plutea încă cenuşă, începură să o usture ochii şi-o apucă tusea. Jumătate din terasă se prăbuşise. Îşi făcu drum cu grijă până în hol. Mai rămăsese o parte din scara interioară, dar, deasupra, acoperişul nu mai exista deloc. Candelabrul căzuse, era spart şi plin de funingine. Parcă era o casă bântuită de stafii, ţi se făcea pielea de găină.

Mortul era în salon, adică în ce mai rămăsese din el, dădea cu piciorul în diversele resturi arse de pe jos şi-n mobilele scorojite, de parcă ar fi căutat cu furie ceva.

— Ţi se zice Baby Jenks, nu-i aşa? spuse el, adresându-i un ciudat zâmbet fals, care-i descoperi dinţii perlaţi şi colţii mititei şi-i făcu ochii cenuşii să strălucească. Te-ai rătăcit, mi se pare...

E-n regulă, încă unul care citeşte gândurile, ca Davis. Acesta mai are şi-un accent străin.

— Da, şi ce-i cu asta? răspunse ea.

Spre surprinderea ei, îi percepu şi ea numele, îl chema Laurent. Acesta era un nume distins, un nume cu sonoritate franţuzească.

— Rămâi pe loc, Baby Jenks, spuse el. Probabil că şi accentul era franţuzesc. Eram trei aici în casă şi doi au fost distruşi de foc. Poliţia n-o să deosebească nimic în cenuşă, dar tu o să-ţi dai seama ce e pe jos; fii atentă să nu calci pe ceva... n-o să-ţi facă nici o plăcere.

Doamne! Nu spunea deloc prostii, avea dreptate, era unu chiar în fundul holului, ai fi crezut că-i un costum de haine pe

jumătate ars, întins pe jos, păstrând vag forma unui om, sigur că da, se simţea şi după miros, în costumul acela fusese un Mort, rămăseseră intacte doar mânecile şi crăcii pantalonului, şi pantofii. În mijloc se întindea un soi de baltă cenuşie, greţoasă, parcă era un amestec de grăsime cu o pulbere, nu cu cenuşă. Caraghios, cum ieşea manşeta cămăşii, impecabilă, din mânecă. Acesta fusese un costum la trei piese, mai mult ca sigur.

Îi venea să vomeze. Ţi se mai putea întâmpla aşa ceva când erai Mort? Voia să o şteargă de-aicea. Dacă se întorcea acela care-i distrusese? Halal nemurire!

— Nu te mişca, îi spuse Mortul, şi-o să plecăm amândoi de-aici imediat ce se poate.

— Cu cât mai iute, cu-atât mai bine, spuse ea.

Tremura ca frunza, fir-ar să fie. Va să zică asta-nsemna să te ia sudorile reci!

El găsise o cutie de metal şi scotea din ea toţi banii care nu arseseră.

— Hei, amice, eu mă car, îl avertiză ea.

Simţea că plutea ceva în jur, nu băltoaca de pe jos o îngrijora. Se gândi la adăposturile din Dallas şi din Oklahoma, arse şi ele, şi la felul în care nu mai dăduse deloc de cei din Banda cu Colţi. El îi captase deja gândurile astea, se vedea. I se îndulciră trăsăturile feţei, iar părea nespus de frumos. Aruncă pe jos cutia şi veni spre ea atât de rapid, că o sperie şi mai tare.

— Da, *ma chere,* spuse el cu o voce extrem de plăcută, toate adăposturile au ars. Pe toată Coasta de Est au dispărut toate, ca un şir de lumini când se produce un scurtcircuit. Nici la Paris nu răspunde nimeni, nici la Berlin.

O luă de braţ şi o conduse spre ieşirea din faţă.

— Ai idee cine naiba face chestia asta? întrebă ea.

— Cine naiba ar putea şti, *cherie?* Sunt distruse şi casele, şi barurile vampirilor, şi toţi cei care-i ies în cale. Trebuie să plecăm de-aici. Hai, pune motocicleta în mişcare.

Dar ea se oprise brusc. Ceva dădea târcoale pe-afară. Rămase nemişcată la marginea terasei. Era ceva. Îi era teamă şi să înainteze, şi să se întoarcă în casă.

— Ce-i cu tine? o întrebă el în şoaptă.

Ce întuneric era pe-aicea, cu copacii ăştia imenşi şi casele astea mari, care parcă erau toate bântuite de fantome, iar ea auzea ceva, ceva foarte uşor... ca o răsuflare. Ceva de genul

acesta.

— Baby Jenks! Grăbeşte-te!

— Dar unde ne ducem? îl întrebă ea.

Acum percepea ceva aproape ca un sunet.

— În unicul loc unde putem merge. La el, draga mea, la Lestat. El e acolo, la San Francisco, ne aşteaptă, el n-a păţit nimic!

— Daaa? spuse ea, uitându-se la strada întunecată ce se deschidea în faţă. Bun, mergem în căutarea lui Lestat. Până la motocicletă nu mai erau decât zece paşi. Sări pe ea, Baby Jenks. Altfel, el pleacă fără tine. Să nu faci una ca asta, ticălosule, nu te atinge de motocicleta mea!

Dar acum sunetul acela se auzea clar, Baby Jenks nu mai auzise în viaţa ei ceva asemănător. E drept că devenit Mort, auzeai o grămadă de chestii. Auzeai trenurile la nu ştiu câţi kilometri sau auzeai ce îşi spuneau oamenii în avioanele care zburau pe deasupra capului.

Mortul celălalt auzi şi el zgomotul. Nu, auzi gândul ei despre sunetul acela.

— Ce-i asta? şopti el.

Iisuse, şi el era speriat. Iar acum şi el auzi.

O trase după el pe trepte. Ea se poticni şi aproape căzu, dar el o ridică şi o puse pe motocicletă.

Zgomotul se înteţise. Era sacadat, ca o muzică. Acum devenea atât de asurzitor, că nu mai auzea nici ce-i spunea Mortul de lângă ea. Porni motorul, răsuci mânerele ghidonului ca să-i dea motorului benzină, iar celălalt era deja urcat pe locul din spatele ei. Doar că zgomotul era atât de puternic acum, Iisuse, că nici nu mai putea gândi. Nici motorul motocicletei nu se mai auzea!

Se uită în jos, încercând să vadă ce naiba se-ntâmpla, dacă începuseră să meargă, deoarece nici măcar de asta nu îşi mai dădea seama. Apoi se uită în sus şi pricepu că se uita direct spre sursa vacarmului. Era dincolo de copaci, în întuneric.

Mortul sărise de pe motocicletă şi bolborosea ceva la adresa Figurii aceleia, de parcă o vedea. Nici gând, se uita de jur împrejur, ca un nebun care vorbeşte de unul singur. Dar ea n-auzea ce spune. Ea simţea doar o prezenţă, simţea că-i priveşte cineva şi că băiatul îşi răcea gura de pomană!

Sări şi ea de pe motocicletă, care căzuse pe o parte.

Zgomotul se opri. Apoi îi răsunară timpanele.

— ... tot ce doreşti! spunea Mortul de lângă ea, orice, doar spune ce, o să facem tot ce doreşti! Suntem slugile tale...!

Apoi fugi de lângă Baby Jenks, aproape să o dea jos, şi îndreptă motocicleta.

— Hei, strigă ea, dar în clipa în care pornea spre el, îl văzu cum izbucneşte în flăcări şi cum începe să ţipe.

Apoi fu rândul ei să ţipe. Urla şi iar urla. Mortul, în flăcări, se zvârcolea în cercuri pe pământ. În spatele ei, explodă adăpostul. Simţi căldura pe spate. Văzu cum săreau în aer tot felul de chestii. Cerul se luminase de parcă erau în plină zi.

Ah, sfinte Iisuse, fă să rămân în viaţă, fă să rămân în viaţă!

Un crâmpei de secundă se gândi că-i crăpase inima. Avu intenţia să se uite în jos să vadă dacă i se crăpase pieptul şi dacă inima îi scuipa sângele afară, ca o lavă topită dintr-un vulcan, dar văpaia din ea îi ajunse până în cap şi-apoi, zbârr! o luase în sus.

Se ridica tot mai sus printr-un tunel întunecat, apoi pluti în înălţimi, privind de-acolo întreaga scenă.

Da, exact ca mai înainte. Acum vedea şi ce-i ucisese, se vedea o siluetă albă chiar în pâlcul de copaci. În curte fumegau hainele celuilalt Mort. Iar corpul ei era consumat de flăcări.

Ce-o uimi cel mai mult era silueta albă. Parcă era o statuie, semăna cu Fecioara Maria într-o biserică catolică. Se uită cu atenţie la razele argintii, strălucitoare, care păreau că pornesc de la ea în toate direcţiile, ca o lumină mişcătoare. Pe măsură ce se ridică tot mai sus, văzu cum razele se întindeau şi se uneau cu altele, compunând un soi de plasă uriaşă care acoperea întreaga lume. În interiorul plasei erau prinşi o mulţime de Morţi, ca nişte muşte într-o pânză de păianjen. Erau ca nişte gămălii de lumină, pulsau şi se uneau cu silueta albă, era un spectacol aproape frumos, dacă n-ar fi fost atât de trist. Ah, bietele suflete ale tuturor Morţilor acestora, închise în corpuri dintr-o materie indestructibilă, incapabili să îmbătrânească ori să moară.

Dar ea era liberă. Plasa se afla acum la o mare distanţă de ea. Şi descoperea atât de multe lucruri.

I se părea că mii şi mii de alţi oameni morţi pluteau acolo sus ca într-un strat cenuşiu de ceaţă. Unii îşi căutau drumul, alţii se băteau între ei, iar alţii se uitau cu-atâta tristeţe în jos, unde

muriseră, de parcă nu ştiau sau refuzau să creadă că erau morţi. Erau chiar unii care încercau să se facă văzuţi sau auziţi de cei în viaţă, dar aceia nu reuşeau.

Îşi dădea seama că era moartă. I se mai întâmplase o dată. Trecea, pur şi simplu, prin stratul acesta de oameni trişti care întârziau pe drum. Ea însă îşi urma calea! Existenţa ei mizerabilă de pe pământ o umplea de tristeţe. Dar nu asta era important acum.

Lumina strălucea din nou, lumina aceea neînchipuit de frumoasă pe care o întrezărise deja când fusese pe punctul de-a muri prima dată. Înaintă spre ea, pătrunse în ea. Iar asta era o minunăţie. Nicicând nu mai văzuse asemenea culori, atâta limpezime, niciodată nu mai auzise o muzică de o asemenea puritate. Nu existau vorbe care să le descrie; nu exista nici o limbă capabilă de aşa ceva. Iar de data asta nimeni n-o mai aducea înapoi!

Căci fiinţa care îi venea în întâmpinare, să o ia de mână şi să o ajute era... mama ei! Şi n-avea să o mai lase să plece.

Niciodată nu simţise atâta dragoste pentru mama ei, dar aici dragostea era peste tot; lumină, culori, dragoste — nu se mai deosebeau.

Ah, biata Baby Jenks, se gândi ea, uitându-se o ultimă dată spre pământ. Dar acum ea nu mai era Baby Jenks. Nu, deloc.

3

ZEIŢA PANDORA

Odinioară stăpâneam cuvântul.
Bou şi uliu. Brăzdar.
Era atâta limpezime pe-atunci
Sălbatici ca nişte coarne
răsucite,
locuiam în case de piatră.
Ne atârnam pletele pe fereastră să se caţere
bărbaţii
În dosul urechii, grădină de bucle.
Pe oricare deal un rege
al dealului. Noaptea firele erau smulse

din ţesătură. Destrămaţi, bărbaţii urlau.
Toţi aştrii se dezvăluiau. Noi stăpâneam
cuvântul.

STAN RICE
din "The Words Once"
Whiteboy (1976)

FĂPTURA care străbătea poteca abruptă şi înzăpezită atât de repede, încât nimeni n-ar fi putut ţine pasul cu ea, era înaltă şi îmbrăcată în veşminte negre care nu-i lăsau la vedere decât ochii.

Cerul înstelat n-avea aproape nici un nor în aerul rarefiat al înălţimilor Himalaiei, iar în faţă, departe — nici cu puterile ei nu putea calcula distanţa — se contura, în toată splendoarea sa, versantul masiv, gofrat, al Everestului, deasupra unei coroane de nori albi turbulenţi. De câte ori se uita la el i se tăia respiraţia, nu numai pentru că era atât de frumos, dar şi pentru că părea să păstreze înţelesuri profunde care, bineînţeles, nu acolo se găseau.

Era oare vorba de veneraţie pentru acest masiv? Da, îl puteai venera fără grijă, căci muntele n-avea să-ţi vorbească niciodată. Vântul şuierător care îi îngheţa pielea nu era vocea cuiva şi nu exprima nimic. Dar măreţia aceasta întâmplătoare şi total indiferentă o impresiona până la lacrimi.

Aceeaşi senzaţie i-o dădea şi imaginea pelerinilor care urcau coasta, mult mai jos, ca nişte furnici înaintând pe poteca incredibil de îngustă. Credinţa lor oarbă o umplea de tristeţe. Dar şi ea mergea tot spre acelaşi templu ascuns în munţi. Se îndrepta spre acelaşi zeu abject şi amăgitor.

Suferea de frig. Faţa şi pleoapele îi erau acoperite de chiciură. I se lipise şi de gene, în minuscule cristale. Fiecare pas printr-un vânt de o asemenea forţă era dificil până şi pentru ea. N-ar fi putut să-i producă chiar durere sau moarte, era prea vârstnică pentru asta. Suferinţa ei izvora din ceva mental. Se trăgea din nemaipomenita trăinicie a forţelor naturii, din imaginea neschimbată, de ore întregi, a zăpezilor imaculate, orbitor de albe.

N-avea importanţă. Acum câteva nopţi o trecuse un fior pe când străbătea una din străzile pline de lume şi plină de mirosuri

pestilenţiale din vechiul Delhi, iar de-atunci se repeta obsedant, cam o dată pe oră, de parcă se cutremura miezul pământului.

În unele momente avea impresia clară că Mama şi Tata se trezeau la viaţă. Undeva, departe, în cripta în care-i instalase iubitul ei Marius, Cei Ce Trebuie Păziţi, în fine, se mişcaseră. Numai o reînviere de natura asta putea să propage un semnal atât de puternic şi în acelaşi timp confuz: trebuie că Akasha si Enkil se ridicaseră din oribila lor nemişcare de pe tronul pe care îl împărţeau de şase mii de ani.

Dar, fără îndoială, toate astea erau doar pură imaginaţie, ca şi cum ai fi cerut muntelui să-ţi vorbească. Căci pentru ea aceşti străvechi părinţi ai tuturor băutorilor de sânge nu erau doar o legendă. Ea îi văzuse cu ochii ei, nu ca numeroşi alţi urmaşi ai lor. Ea devenise nemuritoare chiar pe pragul sanctuarului lor; se târâse în genunchi şi-o atinsese pe Mamă; străpunsese suprafaţa aceea sclipitoare şi netedă ce fusese cândva pielea ei şi supsese din şuvoiul de sânge sacru. Ce minune i se păruse chiar şi atunci acest fluid viu care ţâşnea din corpul fără viaţă, precum şi vindecarea imediată a urmelor muşcăturii.

Dar pe-atunci, cu secole înainte, când credea în ei din toate puternile, împărtăşise cu Marius convingerea că Mama şi Tata nu făceau altceva decât să doarmă în pace, că avea să vină însă clipa când se vor trezi şi le vor vorbi din nou.

La lumina lumânărilor, ea şi cu Marius intonaseră imnuri în cinstea lor, cu mâinile ei pusese tămâie la ars şi le adusese flori; de asemenea, jurase să nu dezvăluie niciodată altor băutori de sânge unde se afla sanctuarul, ca nu cumva aceia să-l nimicească pe Marius, să-i ducă de-acolo pe părinţii cei dintâi şi să se hrănească nestingheriţi cu sângele lor originar şi atotputernic.

Dar toate astea se-ntâmplaseră cu mult timp în urmă, când lumea era împărţită în triburi şi imperii, când eroii şi împăraţii erau înscăunaţi drept zei de pe o zi pe alta. Pe vremea aceea o preocupau ideile filozofice cele mai subtile.

Acum înţelegea ce-nseamnă să trăieşti veşnic. Munţii ştiau.

Primejdie. Fiorul îi străbătu iarăşi tot corpul, ca un curent electric. Apoi pieri. După asta avu viziunea unui loc plin de verdeaţă şi mustind de umezeală, unde pământul era moale şi vegetaţia sufocantă. Dar şi imaginea asta pieri imediat.

Se opri, orbită o clipă de strălucirea zăpezii în lumina lunii, şi

ridică ochii spre stelele ce sclipeau dincolo de pânza rarefiată a unui nor. Încercă să capteze vocile altor nemuritori. Dar nu percepu nimic limpede, nimic vital, doar un zumzet nedesluşit venind de la templul spre care se îndrepta, iar din urma ei, urcând din oraşul murdar şi suprapopulat, muzica de pe discurile înregistrate de ţicnitul acela, de băutorul acela de sânge, "idolul rockului", Vampirul Lestat.

Era destinat să piară urmaşul acesta modern, impetuos care îndrăznise să îşi fasoneze cântecele pornind de la adevăruri trunchiate. Câţi tineri de genul ăsta nu văzuse ea ajunşi în culmea gloriei şi-apoi uitaţi.

Totuşi, curajul lui o intriga şi, în acelaşi timp, o scandaliza. Se putea oare ca strigătul de alarmă pe care îl percepuse să fie cumva legat de cântecele lui tânguitoare şi răguşite?

Akasha, Enkil,
Aplecaţi urechea la copiii voştri!

Cum de îndrăznea să repete numele sacre în faţa lumii muritorilor? I se părea imposibil, contra raţiunii, ca un astfel de individ să nu fie eliminat imediat. Monstrul acesta, care se bucura de o incredibilă celebritate, dădea pe faţă secrete pe care numai Marius ar fi putut să i le facă cunoscute. Atunci unde era Marius, care-i purtase pe Cei Ce Trebuie Păziţi de la un sanctuar secret la altul timp de două mii de ani? Nu trebuia să se mai gândească la Marius, la disensiunile care-i separaseră de atâta vreme, încât simţea că i se sparge inima de durere.

Înregistrarea vocii lui Lestat dispăruse acum, acoperită de alte înregistrări, de vibraţiile ce emanau din oraşe şi sate, de veşnicele strigăte distincte de durere ale muritorilor. Cum se întâmpla adesea, deşi dotată cu un auz puternic, nu putea distinge semnale izolate. Fluxul enorm de sunete — fără formă, îngrozitor — o copleşea, aşa că nu mai permise nici unui sunet să-i parvină. Era din nou doar cu vântul.

Ah, ce însemnau oare pentru Mama şi Tata toate vocile acestea ce veneau de pe tot pământul, căci puterea lor nu făcuse decât să crească în mod inevitabil de la începuturile istoriei încoace. Oare ei mai aveau posibilitatea să pună un ecran între ei şi fluxul acesta neîncetat? Sau să selecteze, din când în când, doar ceea ce voiau să audă? Poate că şi în privinţa

asta erau la fel de indiferenţi ca şi în celelalte, poate că vacarmul acesta neîntrerupt îi făcea să rămână împietriţi, incapabili de a raţiona, creierul fiindu-le luat cu asalt de nesfârşitele plângeri ale muritorilor şi ale nemuritorilor din lumea întreagă.

Privi uriaşul vârf colţuros din faţă. Trebuia să continue, îşi strânse şi mai tare gluga care-i acoperea faţa. Reluă urcuşul.

Cum poteca o scoase la un mic promontoriu, văzu în fine şi locul spre care se îndrepta. Templul se ridica dincolo de un imens gheţar, pe o stâncă înaltă. Era o construcţie de piatră albă aproape invizibilă pe fondul alb, iar turnul clopotniţei îi dispărea în vălătucii de zăpadă care tocmai reîncepeau să cadă.

Oare cât timp îi va trebui ca să ajungă acolo, chiar la viteza ei? Ştia ce avea de făcut, dar avea oroare de asta. Trebuia să ridice mâinile, să înfrângă legile naturii şi propria ei raţiune şi să treacă peste golul care o separa de templu, coborând blând doar după ce ajungea de partea cealaltă a canionului îngheţat. Nici o alta dintre multiplele ei puteri n-o făcea să se simtă atât de lipsită de sens, atât de inumană, atât de departe de fiinţa de rând, muritoare, care fusese ea cândva.

Dar voia să ajungă la templu. Era necesar. Aşa că ridică braţele încet, conştientă de graţia mişcării. Închise ochii o clipă, impunându-şi să se ridice, şi îşi simţi corpul îndreptându-se în sus, de parcă nu avea nici o greutate, ca o simplă forţă, neincomodată de materie, călătorind pe coama vântului doar graţie propriei voinţe.

Lăsă vântul să o poarte îndelung; corpul i se răsuci, o luă în direcţia în care era împins. Se ridică din ce în ce mai sus, lăsând pământul în urmă, trecu printre nori cu faţa la stele. Cât de grele i se păreau veşmintele; nu era oare pe punctul de a deveni invizibilă? Nu era aceasta etapa următoare? Un fir de praf în ochiul Domnului, se gândi.

Simţi o durere în piept. Ce oroare, să nu mai fii legat de nimic... I se umplură ochii de lacrimi.

Ca întotdeauna în asemenea momente, trecutu-i îndepărtat de muritoare, de care se agăţa, îi apăru, mai mult ca oricând, un mit demn de a fi preţuit, în vreme ce toate celelalte credinţe o lăsau rece. *Am trăit, am iubit, am avut un trup fierbinte.* Îl vedea pe Marius, cel ce o crease, nu aşa cum era în prezent, ci cum era la început, când de-abia devenise nemuritor şi-l ardea

secretul acela supranatural: "Pandora, iubita mea... Pandora, vino cu mine, să cerem binecuvântarea Mamei şi a Tatei. Vino în sanctuar."

Desprinsă de totul, disperată, ar fi putut să uite ce destinaţie avea. S-ar fi putut lăsa purtată până la soare. Dar percepu din nou semnalul acela tăcut, sub formă de pulsaţie, *Primejdie,* care-i reaminti scopul călătoriei, întinse braţele, îşi impuse să o ia din nou spre pământ şi văzu curtea templului, cu rugurile fumegânde. *Da, acolo.*

Viteza cu care cobora o uimi; pe moment, fu chiar dezorientată. Se trezi în curte, avu o senzaţie scurtă că o doare peste tot, apoi se simţi doar înfrigurată, dar calmă.

Urletele vântului erau estompate. Muzica din templu străbătea prin pereţi ca o pulsaţie halucinantă, produsă de tamburine şi tobe, în care se amestecau voci, formând împreună o incantaţie lugubră şi repetitivă. În faţa ei se ridicau rugurile care trosneau şi scoteau scântei, unde se înnegreau cadavrele îngrămădite peste grămezile de lemne. Duhoarea era teribilă. Totuşi, rămase îndelung să se uite la flăcări, să le observe cum consumau carnea care sfârâia, membrele înnegrite, smocurile de păr, din care ieşeau brusc vălătuci de fum alb. Se sufoca de duhoare; aerul pur de munte nu pătrundea până aici.

Privi uşa din depărtare pe care se intra în incinta templului. Avea să îşi folosească din nou puterile, cu amărăciune. *Aşa.* Se trezi călcând peste prag, dincolo de uşa care se deschisese. Fu zăpăcită de lumina dinăuntru, ca şi de aerul cald şi de incantaţiile asurzitoare.

"Azim! Azim! Azim!" repetau ritmic credincioşii; erau cu spatele la ea, căci se înghesuiau cu toţii spre centrul sălii luminate de lumânări, cu mâinile în sus, agitându-şi-le în acelaşi ritm cu capetele. "Azim! Azim! Azim-Azim-Azim! Aaaaa-Ziiiiim!" Din cădelniţe se ridica fum şi nenumăratele siluete se-nvârteau în cerc, bătătorind pardoseala cu picioarele goale, nedându-i nici o atenţie. Îşi ţineau ochii închişi, trăsăturile de pe feţele măslinii erau calme, doar buzele li se mişcau, repetând numele venerat.

Îşi făcu loc printre cei înghesuiţi, femei şi bărbaţi zdrenţăroşi, sau cu haine bogate de mătase colorată şi cu bijuterii de aur bătându-le pieptul, cu toţii repetând, cu oribilă monotonie, aceeaşi invocaţie. Simţi în nări izul de febră, de foame, de cadavru, căci numeroşi erau cei călcaţi în picioare, nebăgaţi de

nimeni în seamă în acest delir. Se cramponă de o coloană, ca şi cum ar fi aruncat o ancoră în acel fluviu tumultos de mişcare şi zgomot.

Apoi îl zări pe Azim în mijlocul mulţimii. Pielea lui arămie era umedă şi sclipitoare în lumina lumânărilor, avea pe cap un turban de mătase neagră, iar lunga lui robă brodată era pătată de un amestec de sânge de muritor şi de nemuritor. Ochii lui negri, machiaţi cu creion negru, erau enormi. Dansa cu mişcări ondulatorii în ritmul surd al tobelor, aruncându-şi braţele înainte, apoi retrăgându-le, de parcă dădea cu pumnii într-un zid invizibil. Cu papucii din picioare bătea ritmul frenetic pe pardoseala de marmură. Pe la colţurile gurii îi curgea sânge. Pe faţă i se citea cea mai profundă beatitudine.

Totuşi, îşi dăduse seama de prezenţa ei. Fără să se întrerupă din dans o privi drept în ochi, iar ea îi văzu buzele mânjite de sânge formând un zâmbet.

Pandora, frumoasă, nemuritoare Pandora...

Era ghiftuit de pe urma festinului, se umflase şi era congestionat de atâta sânge, cum rareori mai văzuse un nemuritor. Îşi dădu capul pe spate, se roti, apoi scoase un strigăt ascuţit. Servitorii lui se apropiară, purtând cuţite ceremoniale, şi-i făcură tăieturi la încheieturile mâinilor.

Credincioşii se înghesuiră să sugă câteva picături din sângele sacru care ţâşnea din vene. Incantaţiile erau şi mai asurzitoare, mai înfocate, acoperind urletele celor care îl înconjurau. Deodată îl văzu luat pe sus, cu tot corpul întins pe umerii suitei lui, cu papucii aurii îndreptându-şi vârful ascuţit spre tavanul acoperit de mozaicuri, iar cuţitele îi făcură din nou incizii la glezne şi la încheieturile mâinilor, unde rănile precedente se şi închiseseră.

Mulţimea delirantă parcă devenea şi mai densă pe măsură ce mişcările erau mai frenetice, corpurile şiroind de sudoare o înghesuiau, fără să îşi dea seama de. răceala şi înţepeneala corpului ei atât de vârstnic, prin hainele moi, diforme, de lână. Nu se mişcă. Se lăsă înconjurată, trasă spre centru. Îl văzu din nou pe Azim, depus din nou pe propriile picioare, după ce i se făcuseră atâtea tăieturi în carne, după ce îi cursese sângele, se văicărise, dar cu rănile deja vindecate. O îmbie să se apropie. În tăcere, îl refuză.

Îl privi cum întinde apoi braţul şi apucă la întâmplare o

victimă, o femeie tânără cu ochii machiaţi şi cu cercei mari de aur, căreia îi sfâsie gâtul subţire.

Mulţimea nu mai scanda perfect silabele incantaţiei de mai înainte; din piepturile tuturor se ridică în clipa aceea un strigăt.

Cu ochii ieşiţi din orbite, în aparenţă oripilat de pro-pria-i putere, Azim îi supse tinerei sângele până la ultima picătură dintr-o singură suflare, apoi aruncă trupul pe pietrele din faţă, unde rămase strivit, repede înconjurat de ceilalţi credincioşi, care întindeau mâini rugătoare spre zeul lor, nesigur acum pe picioare.

Se întoarse cu spatele; ieşi în aerul rece de afară, îndepărtându-se de căldura rugurilor. Mirosea cumplit a urină, a măruntaie. Se sprijini de perete, privind în sus, gândindu-se la munte, nedând nici o atenţie servitorilor care trecură pe lângă ea târând trupurile noilor victime şi aruncându-le în flăcări.

Se gândi şi la pelerinii pe care îi zărise pe cărarea ce ducea la templu, şirul acela nesfârşit care urca lent, zi şi noapte, străbătând munţii pustii către locul acesta fără nume. Câţi mureau oare fără să ajungă măcar până la prăpastia aceasta? Câţi piereau în faţa porţilor, în aşteptare clipei când li se permitea să intre?

Ce oroare! Şi totuşi, nu avea importanţă. Era o oroare ce dura de mii de ani. Rămase în aşteptare. Apoi simţi chemarea lui Azim.

Se întoarse şi trecu din nou de uşă, trecu apoi de o alta şi ajunse într-o anticameră pictată superb unde, aşezat pe un covor cu rubine pe margini, o aştepta Azim, tăcut, înconjurat de comorile sale, obiecte de aur şi de argint oferite la întâmplare, în vreme ce din sală se auzea în surdină o muzică languroasă, dar înfricoşătoare.

— Iubita mea, spuse el.

Îi luă faţa în mâini şi o sărută. Din gură îi transmise un şuvoi de sânge cald, aşa că, pentru o clipă, Pandora fu una cu extazul incantaţiilor, al dansului şi al strigătelor credincioşilor. Şuvoiul fierbinte al adoraţiei muritorilor. Abandon total. Dragoste.

Da, dragoste. O clipă avu imaginea lui Marius. Deschise ochii şi se dădu cu un pas înapoi. Timp de un moment văzu doar pereţii pe care erau pictaţi păuni, crini; apoi văzu grămezile de aur lucitor. În fine, privirea îi rămase pe Azim.

Imagine fidelă a neamului din care se trăgea, nu era supus

schimbării, cum nu erau nici satele din care veneau adoratorii lui, peste munţii înzăpeziţi, doar pentru a sfârşi în acest mod oribil şi absurd. Azim îşi începuse domnia în tempul acesta cu vreo mie de ani în urmă, de unde nici un credincios nu mai plecase viu vreodată. Pielea lui moale, aurie, hrănită de nesecatul şuvoi de sânge al sacrificaţilor, pălise doar puţin, pe când a Pandorei nu mai avea aspect uman de cel puţin vreo cinci secole. Poate doar ochii şi părul negru mai aveau ceva de-a face cu viaţa. Era frumoasă, o ştia, dar el poseda o vigoare enormă, care o depăşea cu totul. *Puterea răului.* Idolatrizat de credincioşi, învăluit în legendă, domnea, fără preocuparea trecutului sau a viitorului, la fel de enigmatic cum fusese dintotdeauna în ochii ei.

Nu dorea să-ntârzie pe acolo. Locul o dezgusta mai mult decât ar fi vrut să ghicească celălalt. Îi comunică în tăcere scopul venirii ei, îi povesti de semnalul de alarmă pe care-l captase. Era ceva în neregulă pe undeva, se producea o schimbare, ceva ce nu se mai întâmplase niciodată! îi povesti şi de tânărul băutor de sânge din America, cel care imprimase discuri şi care cânta despre Mamă şi despre Tată, şi cărora le zicea chiar pe nume. Nu făcea decât să îşi deschidă gândurile în faţa lui, fără să facă vreo dramă.

Îl observă pe Azim cu atenţie, simţindu-i imensa putere pe care o avea de a-i citi gândurile cele mai întâmplătoare, fără ca el să lase să-i scape nici cel mai mic secret.

— Scumpa mea Pandora, spuse el dispreţuitor. Ce-mi pasă mie de Mamă şi de Tată? Pentru mine nu reprezintă nimic. Şi ce-mi pasă de nepreţuitul tău Marius şi de neîncetatele lui strigăte de ajutor? Nu mă priveşte câtuşi de puţin!

Rămase încremenită. Marius striga după ajutor. Azim se puse pe râs.

— Explică-te, îi zise ea.

El râse din nou. Apoi îi întoarse spatele. Ea nu putea face altceva decât să aştepte. Cel care o făcuse fusese Marius. Toţi ceilalţi puteau să-i perceapă vocea, numai ea nu. Probabil că ce captase ea era doar ecoul indistinct al strigătului lui, perceput de ceilalţi! *Spune-mi tot, Azim. De ce să faci din mine un duşman?*

Când o privi din nou, era dus pe gânduri, iar faţa-i pli-nuţă avea o expresie aproape umană, aşa cum se uita la ea, cu

mâinile dolofane, pline de gropiţe, împreunate şi proptite de buza de jos, umedă. Voia să obţină ceva de la ea. Nu se mai vedea nici urmă de dispreţ sau de maliţie.

— E un avertisment, spuse el. Apare tot timpul, trece ca un ecou printr-un lanţ de receptori-transmiţători care-l percep fiind mai aproape de locul de unde izvorăşte, departe de-aici. Zice că suntem cu toţii în primejdie. Apoi e urmat de un strigăt de ajutor, care e mai slab. Cere ajutor ca să încerce să îndepărteze primejdia. Dar acest strigăt nu arată că ar fi prea sigur de el. Ţine mai cu seamă ca avertismentul să fie luat în seamă de noi toţi.

— Şi care sunt cuvintele?

El ridică din umeri.

— Nu le-am ascultat. Nu mă interesează.

— Ah! exclamă ea şi-i întoarse spatele.

Îl auzi cum se apropia de ea, îi simţi mâinile pe umeri.

— Acum trebuie să-mi răspunzi tu la *o* întrebare, spuse el. O întoarse spre el. Ceea ce mă preocupă pe mine e visul despre gemene. Ce sens are visul acesta?

Visul despre gemene. Nu avea răspuns la întrebarea lui. Întrebarea nu avea nici un sens pentru ea. Nu avusese nici un vis ca acesta.

El o privea în tăcere, de parcă o credea mincinoasă. Apoi vorbi din nou, foarte lent, pândindu-i reacţiile.

— E vorba de două femei cu păr roşu. Li se întâmplă lucruri oribile. Îmi apar în vis chiar înainte de-a mă trezi. Le văd violate în faţa unei mulţimi, într-o adunare. Nu ştiu nici cine sunt, nici unde are loc violul. Şi nu sunt singurul care îşi pune întrebări. Prin lumea întreagă sunt şi alţi zei ai întunericului care au visul acesta şi care ar vrea să ştie de ce.

Zei ai întunericului! Nu suntem nici un fel de zei, gândi ea cu dispreţ.

El zâmbi. Locul în care se găseau nu era oare un templu? Oare nu ajungeau până la ea gemetele credincioşilor? Nu simţea şi ea parfumul sângelui lor?

— Nu ştiu nimic despre femeile acestea, îi spuse ea. Gemene cu păr roşu. Nu. Îi atinse degetele cu un gest aproape seducător. Azim, nu mă chinui. Eu vreau să-mi vorbeşti despre Marius. De unde vine strigătul lui?

Simţea cât de tare l-ar urî imediat dacă nu-i spunea acest

secret.

— De unde? o întrebă el provocator. Tocmai aici e miezul problemei, nu-i aşa? Crezi că ar îndrăzni să ne spună unde e sanctuarul Mamei şi al Tatei? Dacă aş crede asta, i-aş răspunde, cum să nu, imediat, zău că da. Mi-aş lăsa şi templul ca să mă duc să-l caut. Doar că nu poate păcăli pe nimeni. Ştiu bine că mai degrabă s-ar lăsa nimicit decât să comunice unde e sanctuarul.

— De unde provine strigătul? întrebă ea din nou cu răbdare.

— Ce-i cu visele astea? spuse el, înnegrindu-se de furie. Visul despre gemene, asta vreau să mi se explice!

— Ţi-aş explica cine sunt şi ce vor dacă aş şti ceva.

Se gândi la cuvintele cântecelor lui Lestat. Cântece despre Cei Ce Trebuie Păziţi şi despre criptele din subsolurile oraşelor europene, cântece despre căutări şi tristeţe. Nimic despre gemenele roşcate, nimic...

Furios, îi făcu semn să se oprească.

— Lestat! spuse el cu dezgust. Nu-mi aminti de tipul acesta infam. De ce n-a fost încă distrus? Sunt oare toţi zeii întunericului cufundaţi în somn, ca Mama şi Tata? O privi, plin de bănuieli. Iar ea aşteptă. Bine, te cred, spuse el, în fine. Mi-ai spus tot ce ştii?

— Desigur.

— Eu îmi închid urechile la tot ce vine de la Marius, ţi-am zis. Hoţul Mamei şi al Tatei. N-are decât să urle până la sfârşitul lumii. Dar pentru tine, Pandora, pentru, tine, ca întotdeauna, nutresc numai dragoste, aşa că o să mă murdăresc băgându-mă în toate chestiile astea. Treci marea în Lumea Nouă. Ia-o spre nordul îngheţat, dincolo de ultimele păduri, spre marea de la apus. Acolo o să-l găseşti pe Marius, prizonier într-o citadelă de gheţuri veşnice. Spune că nu se poate mişca. Iar în privinţa avertismentului, e transmis fără claritate, dar cu încăpăţânare. Suntem în primejdie. Trebuie să dăm o mână de ajutor, astfel încât el să poată pune capăt tuturor acestora. Ca să poată merge la Lestat.

— Aha! Deci tânărul e cel care-a declanşat toate astea! O străbătu un fior violent, dureros. Văzu cu ochii

minţii feţele lipsite de viaţă ale Mamei şi Tatei, monştri indestructibili sub formă umană. Îl privi, nelămurită, pe Azim. El se oprise o clipă, dar nu terminase. Îl aşteptă să continue.

— Nu, spuse el cu voce scăzută, fără furie de data asta. Dar primejdia există, Pandora, e sigur. O mare primejdie, dar n-aveam nevoie de Marius ca să ne-o anunţe. Asta are de-a face cu gemenele roşcate. Era acum neaşteptat de sincer, parcă uitase de orice reţinere. Asta o ştiu, continuă el, pentru că eu eram deja vârstnic când a fost creat Marius. Gemenele, Pandora. Lasă-l pe Marius. Mai degrabă fii atentă la vise.

Ea rămăsese fără glas, ascultându-l. El o privi îndelung, apoi parcă i se micşorară ochii, parcă se tranformară în pietre. Îl simţi cum se retrage, cum se desprinde de ea şi de toate lucrurile despre care vorbiseră. În cele din urmă, nici n-o mai văzu.

Îşi auzea adoratorii gemând insistent; îi era din nou sete; dorea s-audă imnuri şi dorea sânge. Se-ntoarse să iasă din cameră, apoi privi înapoi.

— Vino cu mine, Pandora! Rămâi cu mine măcar o oră! Avea o voce neclară, ca de om beat.

Invitaţia o luă pe nepregătite. Se gândi o clipă. Trecuseră ani de când nu mai căutase această sublimă plăcere. Nu se gândea numai la sânge în sine, dar şi la uniunea momentană cu un alt suflet. Brusc, această voluptate îi era la îndemână, printre pelerinii care urcaseră pe muntele cel mai înalt din lume pentru a muri în felul acesta. Se gândi şi la drumul care o aştepta pentru a-l găsi pe Marius, la sacrificiile pe care le implica această căutare.

— Vino, iubita mea.

Îl luă de mână. Se lăsă condusă afară din cameră, până în centrul sălii aglomerate. Iarăşi o surprinse strălucirea lumânărilor; şi, din nou, sângele. Mirosul muritorilor o împresura, o chinuia.

Strigătele credincioşilor erau asurzitoare. Băteau atât de tare din picioare, că se zguduiau pereţii, se cutremura tavanul aurit. Fumul de tămâie îi dădea usturimi la ochi. Îşi amintea vag de sanctuar, cu-atâta vreme în urmă. Îl revedea pe Marius ţinând-o în braţe. Azim, în faţa ei, îi scoase pelerina, descoperindu-i faţa, braţele goale, trupul acoperit doar de o rochie simplă de stofă neagră, părul negru, bogat. Îşi văzu imaginea reflectată în mii de perechi de ochi.

— Zeiţa Pandora! strigă el din toate puterile, cu capul pe spate.

Izbucniră imediat uralele credincioşilor, acoperind duduitul

tobelor. Nenumărate mâini o mângâiau. "Pandora! Pandora! Pandora!" Incantaţia aceasta se amesteca cu strigătele de "Azim!"

În faţa ei dansa un bărbat cu pielea măslinie, cămaşa albă de mătase i se lipise de trup, din cauza transpiraţiei. Ochii lui negri, sclipind sub sprâncenele negre, îi aruncau o înflăcărată provocare. *Eu voi fi victima ta, zeiţă!* Brusc, în lumina aceea licăritoare nu mai văzu nimic altceva în afară de ochii, de faţa lui. Îl îmbrăţişă, strivindu-i coastele din grabă, apoi îşi înfipse dinţii în gâtul lui. *Viu.* Sângele i se răspândi în trup, îi ajunse la inimă, îi inundă compartimentele inimii, apoi îşi trimise fierbinţeala în toate mădularele-i îngheţate. Uitase de senzaţia asta neînchipuit de voluptuoasă şi simţea din nou poftă, dorinţă! Moartea bărbatului o zgudui, îi tăie respiraţia. O simţi până în creieri. Era orbită, gemea de plăcere. Apoi, instantaneu, vederea îi deveni atât de acută, încât rămase împietrită. Coloanele de marmură parcă trăiau, respirau. Aruncă corpul, apoi apucă un alt tânăr bărbat, gol până la brâu, pe jumătate leşinat de foame, dar de o vigoare în faţa morţii care o făcea să îşi piardă mintea.

Bându-i sângele, îi rupse gâtul delicat şi îşi ascultă propria inimă care se dilata, simţi fluxul de sânge până la suprafaţa pielii. Înainte de-a închide ochii, îşi privi propriile mâini prinzând culoare, da, parcă erau mâini de om, iar tânărul rezista morţii, o întârzia, apoi cedă brusc, în vreme ce ea percepea din nou lumina şi zgomotul din jur. *Viu.*

"Pandora! Pandora! Pandora!"

Doamne, nu există nici o dreptate? Nici un sfârşit?

Se legăna în ritm cu muritorii care dansau în faţa ei, cu feţe discrete sau sinistre. Sângele îi fierbea în vine de parcă voia să i se infiltreze în fiecare celulă a corpului.

Următoarea victimă se lipi de ea, era un alt tânăr cu braţe subţiri, care o îmbrăţişă, mângâind-o cu părul lui moale; pe braţe avea un fel de puf, oasele îi erau fragile şi uşoare. Avea impresia că fiinţa muritoare era ea, iar ei nu erau decât roadele propriei ei imaginaţii.

Îi rupse ceafa pe jumătate şi se uită la oasele albe care ieşeau din coloana ruptă, apoi supse moartea instantanee o dată cu sângele ce ţâşnea violent din artera sfâsiată. Dar inima, inima care bătea încă, voia să o vadă, să o guste. Propti trupul pe braţul drept, iar cu mâna stângă despică sternul, desfăcu

coastele şi căută în cavitatea fierbinte şi însângerată să degajeze inima.

Inima nu încetase încă să bată. Lucea ca un ciorchine de struguri înrouraţi. Credincioşii o striveau din toate părţile, iar ea ridică inima deasupra capului, ca pe un trofeu, şi începu să o stoarcă încetişor, lăsând să-i curgă pe degete, apoi în gură fluidul viu al vieţii. Ce voluptate supremă, de-ar putea dura la nesfârşit!

"Zeiţă! Zeiţă!"

Azim o urmărea cu privirea, zâmbind. Dar ea nu-l privi. Se uită la inima aceea zbârcită, stoarsă de ultima picătură de sânge. Când îi dădu drumul să cadă, îşi văzu mâinile pline de viaţă, mânjite de sânge. Simţea viaţa, cu fierbinţeala ei înţepătoare, şi în muşchii feţei. O ameninţa un flux de amintiri, un val de viziuni fără sens. Îl alungă. De data asta, nu voia să mai devină sclava memoriei.

Apucă veşmântul negru. Simţi cum e acoperită, atâtea mâini se întinseseră să o ajute să tragă gluga peste păr, să îşi acopere partea de jos a feţei. Apoi, neluând în seamă ovaţiile fierbinţi ce-i erau adresate, se întoarse şi ieşi afară, atingându-i şi, din când în când, accidentându-i pe credincioşii care-i stăteau în cale.

În curte, răcoarea o învioră. Îşi dădu uşor capul pe spate ca să respire aerul crestelor adus de rafalele de vânt, care aţîţau flăcările rugurilor şi-apoi purtau cu ele în depărtare fumul acru. Lumina lunii cădea limpede pe munţii acoperiţi de zăpadă.

Rămase acolo ascultând circulaţia sângelui prin vene, şi se miră, cu mânie şi disperare, că încă o mai înviora şi-i dădea putere. Neînchipuit de tristă, îndurerată, se uită în jur la superbul peisaj deşertic care înconjura templul, apoi la fâsiile trecătoare de nori. Ce curaj îi dădea acest sânge. Ce senzaţie, chiar trecătoare, că tot universul era armonios — deşi provenea din actul ei abominabil, de neiertat.

Acolo unde raţiunea nu putea oferi nici o explicaţie, o făceau simţurile. N-ai încotro, creatură nenorocită, pentru asta trăieşti.

Se deplasă până la cel mai apropiat rug şi, atentă să nu îşi pârlească hainele, lăsă flăcările să-i cureţe mâinile, să ardă sângele şi resturile inimii sfâsiate de pe ele. Flăcările nu erau nici pe departe la fel de fierbinţi ca sângele din venele ei. Când simţi, în cele din urmă, o uşoară durere, un vag semnal că se produsese curăţirea, se îndepărtă de foc şi îşi privi mâinile albe,

imaculate.

Dar trebuia să părăsească locul acesta. Se simţea cuprinsă de furie, de noi resentimente. Marius avea nevoie de ea. *Primejdie.* Semnalul de alarmă îi parveni din nou, mai puternic decât înainte, căci sângele pe care-l absorbise o transforma într-un receptor mai puternic. Se părea că semnalul nu venea de la o singură persoană. Era ca o împletire de voci, ca ecoul unor cunoştinţe comune. I se făcu teamă.

Cu ochii împăienjeniţi de lacrimi, îşi goli mintea de orice gând. Ridică delicat braţele, numai braţele. Ascensiunea începu. Fără nici un sunet, rapid, invizibilă pentru ochii muritorilor, la fel ca vântul.

Sus, deasupra templului, trupul îi trecu printr-un fuior subţire de ceaţă. Gradul de luminozitate o uimi. Peste tot alb sclipitor. Iar jos, peisajul crenelat al vârfului de munte şi al gheţarului orbitor, continuând cu petele întunecate ale pădurilor şi ale văilor. Cuibărite ici şi colo se zăreau ciorchini de lumini şi se desenau la întâmplare sate şi oraşe. Ar fi putut să rămână ore întregi să privească acest spectacol. Dar în câteva secunde un alt nor acoperi totul. Şi iar era singură în faţa stelelor.

Stelele — dure, sclipitoare — păreau să o îmbrăţişeze de parcă ar fi fost de-a lor. Dar, de fapt, stelele n-aveau nevoie de nimeni şi de nimic. Se simţi terorizată. Apoi fu cuprinsă de o profundă tristeţe care semăna, în definitiv, foarte bine cu bucuria. Gata cu lupta, gata cu chinurile.

Parcurgând cu privirea toate constelaţiile în splendida lor defilare, îşi încetini ascensiunea şi îndreptă amândouă braţele spre apus.

Răsăritul soarelui era cu nouă ore în urma ei. Astfel, îşi începu călătoria, împotriva sensului de înaintare a soarelui, galopând în acelaşi timp cu noaptea, spre cealaltă parte a globului.

4

ISTORIA LUI DANIEL, IUBITUL DIAVOLULUI, SAU TÂNĂRUL DIN ***INTERVIU CU UN VAMPIR***

Ce sunt aceste umbre pe care le-aşteptăm,
crezând că într-o seară vor coborî din ceruri
cu limuzina?
Trandafirul,
deşi el ştie,
nu are limbă
să poată vorbi
Partea muritoare din mine râde.
Nu e tot una codul cu mesajul.
Şi ce e altceva un înger
de nu-i nălucă travestită?

STAN RICE
din "Of Heaven"
Body of Work (1983)

ERA un tânăr înalt, zvelt, cu păr blond-cenuşiu şi ochi violeţi. Purta doar o cămaşă groasă gri, cam jegoasă, şi blugi, şi-i era frig în vântul îngheţat care biciuia strada Mi-chigan la ora cinci.

Se numea Daniel Malloy. Avea treizeci şi doi de ani, deşi părea mai tânăr, deşi dădea impresia că e un veşnic student, căci avea genul de faţă care nu îmbătrâneşte niciodată. Mergând, mormăia în barbă, de unul singur: "Armand, am nevoie de tine. Armand, concertul are loc mâine seară. Şi o să se întâmple ceva teribil, ceva îngrozitor..."

Îi era foame. Trecuseră vreo treizeci şi şase de ore de când mâncase ultima oară. Nu mai era nimic în frigiderul din cămăruţa lui murdară de la hotel şi, în afară de asta, fusese dat afară de acolo chiar în dimineaţa aceea, căci nu plătise chiria. Ce greu era să îşi amintească de toate deodată.

Brusc îşi aminti visul care-l obseda, visul care-i revenea de câte ori închidea ochii, şi asta-i tăie din nou orice poftă de mâncare.

În vis îi apăreau gemenele. Şi trupul ars de femeie din faţa lor, cu părul pârlit şi pielea crocantă. Inima ei, lucioasă, ca un fruct enorm, era pe un platou alături. Iar creierul de pe celălalt platou arăta exact ca un creier rasol.

Armand ştia ce-nsemnau toate astea, trebuia să ştie. Nu era un vis de rând. Avea precis ceva de-a face cu Lestat. Şi Armand avea să apară în curând.

Doamne, era atât de slăbit, delira de-a dreptul. Avea nevoie să înghită ceva, măcar vreun lichid. În buzunare n-avea nici un ban, n-avea decât un cec vechi, o parte din drepturile lui de autor pentru cartea pe care-o scrisese sub un pseudonim cu vreo doisprezece ani mai înainte, *Interviu cu un vampir.*

Alta era lumea pe vremea aceea, când nu era decât un tânăr reporter, cutreierând barurile cu magnetofonul după el, în căutarea unui cât de mic adevăr interesant din gura petrecăreţilor noctambuli. Ei bine, într-una din nopţi, la San Francisco, găsise un subiect de investigaţie absolut nemaipomenit. Şi brusc, lumina vieţii de zi cu zi se dusese pentru totdeauna.

Acum era o ruină care mergea prin Chicago cu un pas prea iute, sub cerul jos de octombrie. Cu o duminică în urmă fusese la Paris, iar în vinerea dinainte la Edinburgh. Înainte de Edinburgh fusese la Stockholm, iar înainte de asta nu-şi mai amintea. Cecul reprezentând drepturile de autor îl ajunsese din urmă la Viena, dar nu mai avea idee când se întâmplase asta.

Prin toate locurile pe unde trecea îi băga în sperieţi pe cei pe care-i întâlnea. Lestat folosise o frază foarte convenabilă pentru asta în autobiografia lui: "Un muritor plictisitor, dintre cei care au văzut spirite..." Acesta sunt eu!

Unde pusese cartea aceea, *Vampirul Lestat?* Ah, trebuie că i-o furase cineva în parc, chiar în după-amiaza aceea, când Daniel adormise pe o bancă. N-are decât să o păstreze. Daniel o furase la rândul lui şi o citise deja de trei ori.

Dar, dacă ar mai fi avut-o, ar fi reuşit, poate, să o vândă, ca să poată cumpăra măcar un pahar de coniac, să se dezgheţe niţel. Ce valoare netă reprezenta el în acest moment, vagabondul care se târa îngheţat şi înfometat pe strada Michigan, purtând o ură nespusă vântului care-l pătrundea cu suflarea lui îngheţată prin hainele uzate şi murdare? Zece milioane? O sută de milioane? Habar n-avea. Armand ar fi ştiut, bineînţeles.

Vrei bani, Daniel? O să fac eu rost. Nimic mai simplu.

La o mie cinci sute de kilometri mai la sud, Armand îl aştepta pe insula lor, proprietate particulară, insula care, de fapt, îi aparţinea doar lui Daniel. Dacă ar fi posedat o fisă în momentul acela, măcar o fisă, ar fi putut să o bage într-un telefon şi să-i spună lui Armand că voia acasă. Din înaltul cerului ar veni să-l

ia. Veneau întotdeauna. Ori cu avionul cel mare, unde avea instalat un dormitor în catifea, ori cu cel mai mic, cu plafonul jos şi fotolii de piele. I-ar împrumuta oare cineva pe toată strada asta o fisă în schimbul unei plimbări cu avionul până la Miami? Probabil că nu.

Armand, te rog! Vreau să fiu în siguranţă lângă tine când o să urce pe scenă Lestat mâine seară.

Cine i-ar putea preschimba cecul în bani? Nimeni. Era şapte seara, iar magazinele elegante de pe strada Michigan erau mai toate închise, în plus n-avea cu el nici măcar vreo carte de identitate, căci nu ştia cum, portofelul îi dispăruse de alaltăieri. Ce sinistru era apusul cenuşiu de iarnă, ai fi zis că cerul tăcut, acoperit de nori joşi, metalici, era în fierbere. Până şi magazinele aveau un aer neobişnuit de lugubru, chiar dacă aveau faţade de marmură sau de granit, iar în vitrine numai bogăţii ce sclipeau ca relicvele arheologice, protejate de geamuri, la muzeu. Îşi băgă mâinile în buzunare să le mai încălzească, apoi vârî bărbia în piept în faţa rafalei de vânt care-l izbea cu furie, aducând primii stropi de ploaie.

Puţin îi păsa de cec, de fapt. Nici nu se putea imagina formând un număr de telefon. Nimic nu-i părea real, în definitiv, nici măcar frigul. Doar visul, sentimentul că urma să se producă un dezastru, îl declanşase cumva Lestat, care însă în momentul de faţă era incapabil să intervină.

Dacă era obligat, mânca şi resturi de la gunoi, putea dormi şi într-un parc. Ce conta. Dar, dacă se mai întindea în aer liber, pe frigul ăsta îngheţa şi risca să aibă iar visul acela.

Cum închidea ochii, cum îl visa. Şi de fiecare dată era şi mai lung, cu şi mai multe amănunte. Gemenele roşcate erau de-o frumuseţe emoţionantă. Nu voia să le mai audă urlând.

Prima dată, în camera de hotel, nici nu dăduse vreo atenţie visului. N-avusese nici un sens pentru el. Luase iarăşi în mână autobiografia lui Lestat, neridicând ochii din ea decât când pe ecranul micului televizor alb-negru, caracteristic pentru un asemenea hotel, apărea vreun film video cu Lestat.

Fusese fascinat de îndrăzneala lui Lestat; ce simplu îi fusese să se dea drept cântăreţ de rock, cu ochii lui străpungători, cu corpul svelt, dar zdravăn, şi cu zâmbetul acela de şmecher. Nu puteai totuşi să ghiceşti. Sau poate că puteai. Dar el nu dăduse încă niciodată ochii cu Lestat.

El era expert în ce-l privea pe Armand, îi studiase în amănunţime şi corpul de adolescent şi faţa. Ah, ce plăcere delirantă îi produseseră paginile despre Armand din cartea lui Lestat, în plus, se-ntrebase tot timpul dacă insultele înţepătoare şi analiza pasionată nu-l umpluseră pe Armand de furie.

Înmărmurit, Daniel se uitase la filmul dat pe MTV, care-i făcea portretul lui Armand ca mare şef al vampirilor, ce se adunau în cimitirul parizian, cel ce prezida ceremoniile demoniace până la sosirea lui Lestat, iconoclastul secolului al optsprezecelea, care răsturnase toate regulile străvechi.

Cu siguranţă că Armand detestase faptul că întreaga lui poveste fusese transformată în câteva imagini indecente, cu mult mai schematice decât prezentarea făcută cu grijă în carte. Armand, care nu înceta de a se feri de fiinţele umane şi care refuza până şi să vorbească despre nemuritori. Dar era imposibil să nu fie la curent.

Toată gălăgia asta doar pentru mulţime — asemănătoare publicării raportului unui antropolog de curând întors din cercul restrâns studiat şi care vinde secretele tribului, doar pentru a se plasa cât mai sus în clasamentul celor mai bune vânzări.

Dar n-au decât să se războiască între ei zeii infernali. Muritorul acesta a urcat până în vârful muntelui unde încrucişează ei săbiile. Şi s-a întors. A fost respins.

În noaptea următoare visul se reprodusese cu limpezimea unei halucinaţii. Îşi dăduse seama că nu putuse să fie invenţia lui. Nicicând nu mai văzuse oameni ca aceia, nici astfel de ornamente din os şi lemn.

Visul se produsese iarăşi peste trei nopţi. Se uitase la televizor, la un film cu Lestat, pentru a cincisprezecea oară, poate — cel despre Tatăl şi Mama vampirilor, din Egipt, numiţi Cei Ce Trebuie Păziţi:

O, Akasha! O, Enkil,
Copii vă suntem noi,
dar ce-avem de la voi?
Tăcerea voastră are
un preţ încă mai mare chiar decât adevărul?

Apoi Daniel visase. Gemenele se pregăteau pentru ceremonia ospăţului. Aveau să mănânce organele de pe platourile de argilă. Una — creierul, cealaltă — inima.

Se sculase cu o senzaţie de groază, de iminenţă a unui dezastru. Ceva îngrozitor urma să se întâmple, ceva îngrozitor pentru noi toţi... Atunci făcuse prima dată legătura între vis şi Lestat. Voise să telefoneze pe loc. La Miami era patru dimineaţa. De ce naiba n-o făcuse? Armand se găsea, cu siguranţă, pe terasa vilei, privind flotila de bărci albe într-un du-te — vino neîntrerupt între coastă şi Insula Nopţii. "Alo, da, tu eşti Daniel? i-ar fi răspuns Armand cu vocea aceea senzuală care-l hipnotiza. Calmează-te, Daniel, şi spune-mi unde te afli."

Dar Daniel nu telefonase. Trecuseră şase luni de când plecase de pe Insula Nopţii, iar de data asta se presupunea că plecase definitiv. Părăsise o dată pentru totdeauna lumea covoarelor, a limuzinelor şi a avioanelor personale, a barurilor cu etajerele pline de băuturi rare şi a dulapurilor pline de haine croite pe măsură, a prezenţei tăcute, dar copleşitoare a amantului său nemuritor care îi împlinea orice dorinţă pământeană.

Dar acum era frig, iar el nu mai avea nici cameră, nici bani şi era înspăimântat.

Tu ştii unde mă aflu, demone. Ştii ce-a făcut Lestat. Şi ştii că vreau să mă întorc acasă.

Ce-ar răspunde Armand la asta?

Dar nu-i aşa, Daniel, nu ştiu. Ascult. Încerc să aflu. Dar nu sunt Dumnezeu, Daniel.

Lasă astea. Vino, Armand. Vino. La Chicago e întuneric şi frig. Mâine, Lestat o să cânte pe o scenă la San Francisco. Şi o să se întâmple ceva rău. Muritorul ăsta, care sunt eu, ştie.

Fără să încetinească pasul, Daniel băgă mâna sub cămaşă şi pipăi medalionul greu, de aur de care nu se despărţea niciodată — amuleta lui, cum îi zicea Armand, cu pasiunea lui pentru dramatic, pe care n-o recunoştea, dar care n-avea limite — în care se găsea un flacon minuscul ce conţinea câteva picături de sânge din venele lui Armand.

Dacă n-ar fi gustat niciodată din sângele acela, ar mai avea oare visul acesta, viziunea asta, presentimentul acesta funest?

Se-ntorcea lumea să se uite după el; cu siguranţă că iarăşi vorbea de unul singur. Iar vântul îl făcea să suspine cu zgomot. Pentru prima oară de atâţia ani, simţea tentaţia să deschidă medalionul şi apoi flaconul şi să simtă cum îi ardea limba sângele acela. Armand, vino!

La prânz visul se repetase din nou, mai înfiorător decât oricând.

Era aşezat în scuarul de lângă Piaţa Turnului de Apă. Cineva îşi lăsase ziarul pe o bancă, iar el îl deschisese şi citise anunţul: "Mâine seară: Vampirul Lestat în concert la San Francisco."

La Chicago se transmitea concertul în direct, prin cablu, la ora zece. Ce plăcut pentru cei care aveau locuinţă, care puteau să îşi plătească chiria şi electricitatea, îi venea să râdă de toate astea în hohote, ce surpriză le rezerva Lestat la toţi! Dar simţi iar un fior de gheaţă, de-a dreptul dureros.

Şi dacă Armand nu ştia nimic? Dar magazinele de discuri de pe Insula Nopţii expuneau desigur în vitrine discul *Vampirul Lestat.* In barurile elegante răsuna fără îndoială muzica lui hipnotică, obsedantă.

În momentul acela lui Daniel îi venise chiar şi ideea de a se duce de unul singur în California. Nu era imposibil să se întâmple o minune, să găsească paşaportul la hotel şi să poată să se legitimeze cu el în orice bancă. Era bogat, ah, atât de bogat, acest biet băiat muritor...

Dar cum de-i venise să ia o hotărîre? Soarele îi încălzise faţa şi umerii, cum era întins pe bancă. Din ziarul împăturit îşi făcuse o pernă.

Iar avusese visul acela, care parcă atâta aştepta...

Era miezul zilei în lumea gemenelor; soarele scălda în lumină poiana. Era linişte, nu se auzea decât cântecul păsărelelor.

Gemenele stăteau îngenuncheate una lângă alta, direct pe sol. Erau foarte palide, ochii le erau nemaipomenit de verzi, iar părul lor lung şi arămiu le cădea numai bucle pe umeri. Purtau veşminte fine, făcute din inul cel mai alb, cumpărate tocmai de la târgul din Nineveh de sătenii care voiau să le onoreze pe puternicele lor vrăjitoare, de care ascultau spiritele.

Ospăţul funerar era gata. Cărămizile cuptorului fuseseră dislocate şi duse de acolo, iar din trupul fript, rămas pe piatra plată, ieşeau aburi şi zemuri galbene, acolo unde pielea crăpase. Carne înnegrită, acoperită doar cu frunzele în care fusese pusă la copt. Pe Daniel îl umplea de silă.

Dar printre cei prezenţi nimeni nu simţea aşa ceva, nici gemenele, nici sătenii care stăteau în genunchi de jur împrejur, aşteptând să înceapă ospăţul.

Ospăţul era dreptul şi obligaţia gemenelor. *Pe piatra aceea*

era mama lor, trupul înnegrit era al mamei lor. Şi ceea ce fusese omenesc, trebuia să rămână cu oamenii. Poate că avea să fie nevoie de o zi şi o noapte pentru a consuma totul, dar toţi aveau să rămână de veghe până la sfârşit.

Brusc, un val de agitaţie cuprinde mulţimea din poiană. Una dintre gemene ridică platoul pe care se află creierul şi ochii, iar cealaltă dă din cap şi-l ridică pe celălalt, pe care se află inima.

Astfel împărţeala e făcută. Se aud bătăile unei tobe, dar Daniel nu-l vede pe cel care bate în ea. Bătăi lente, ritmate, brutale.

"Să-nceapă ospăţul!"

Dar deodată se aude un ţipăt de groază, exact cum Daniel ştia deja că o să se întâmple. *Opriţi soldaţii!* Dar el n-are nici o putere. Toate astea s-au întâmplat cândva, undeva, acum e sigur de asta. Nu e un vis, e o viziune. Iar el nu e acolo. Soldaţii iau cu asalt poiana, sătenii se împrăştie, gemenele lasă din mâini platourile şi se aruncă peste trupul din care ies aburi. Dar asta e o nebunie!

Soldaţii le smulg de acolo fără nici un efort, piatra platã e răsturnată şi trupul cade pe jos, se sfărâmă în bucăţi, creierul şi inima pică în ţărână. Gemenele urlă la nesfârşit.

Urlă şi sătenii, fugind să se salveze, dar soldaţii îi doboară la pământ. Cărările de munte sunt pline de morţi şi de răniţi. Ochii mamei moarte au căzut de pe platou, aşa că sunt călcaţi în picioare. Tot astfel se întâmplă cu inima şi cu creierii.

Una dintre gemene, cu braţele imobilizate la spate, invocă spiritele să le răzbune. Acestea vin, îşi fac simţită prezenţa sub forma unui vârtej de vânt, dar nu e destul.

De s-ar sfârşi odată. Dar Daniel nu se poate trezi.

Acum totul e iarăşi calm. În aer pluteşte un fum gros. Nimic n-a mai rămas în picioare din satul unde oamenii aceştia au trăit de secole. Cărămizile sunt împrăştiate, oalele de lut sparte, tot ce putea să ardă a ars. Copii cu gâtul tăiat zac goi pe pământ, pradă muştelor. Nimeni nu le va mai frige trupurile, nimeni nu se va mai înfrupta din această carne. Puterea şi misterele lor nu vor mai face parte dintr-un alt trup. Şacalii se apropie. Soldaţii au plecat. Unde sunt gemenele? Le aude plângând, dar nu le găseşte. O furtună grozavă s-a abătut peste drumul îngust şi întortocheat ce coboară până la vale şi spre deşert. Spiritele aduc tunetul. Spiritele fac să cadă ploaia.

Deschise ochii. Chicago, strada Michigan, ora prânzului. Visul dispăruse, ca şi cum s-ar fi stins o lampă. Rămase acolo tremurând, transpirând.

De undeva, de aproape, se-auzea vocea lui Lestat la radio. Cânta despre Cei Ce Trebuie Păziţi.

Mamă, Tată,
Nu vorbiţi,
Taina n-o dezvăluiţi
Dar voi glasul înălţaţi,
Cântecele să-mi cântaţi.

Voi copii
Ai umbrelor

Strângeţi-vă toţi în cor.
Cântul nostru să tot crească Înspre bolta cea cerească.
Nimeni să nu ne dezbine,
Fraţilor, surorilor,
Veniţi cu toţi la mine.

Se ridicase, începuse să meargă. Spre piaţa Turnului de Apă, care semăna atât de tare cu Insula Nopţii, plină de enorme magazine, de muzică şi de lumini, de sticlă sclipitoare.

Acum era aproape ora opt seara şi mersese fără încetare ca să nu mai adoarmă, ca să nu mai viseze. Era departe de orice muzică, de orice lumină. Data viitoare cât o să dureze oare? O să afle dacă rămân în viaţă sau dacă mor? Frumoasele mele, bietele mele frumoase...

Se opri, se-ntoarse o clipă cu spatele la vânt, să asculte dacă bătea vreun orologiu pe undeva, apoi descoperi o pendulă murdară deasupra unei tejghele de cârciumă, da, Lestat tocmai se trezea pe Coasta de Vest. Cine era cu el? Poate Louis? Şi concertul, nu mai erau decât douăzeci şi patru de ore până la concert. Ce dezastru! *Armand, te rog.*

Izbucni o rafală de vânt care îl împinse câţiva paşi pe trotuar, făcându-l din nou să tremure din toate mădularele. Avea mâinile îngheţate. Oare îi mai fusese vreodată atât de frig? încăpăţânat, traversă strada Michigan o dată cu mulţimea adunată la semafor şi rămase în faţa vitrinei unei librării, unde se vedea

expusă cartea, *Vampirul Lestat*

Desigur că Armand o citise, devorând fiecare cuvinţel, în felul acela straniu în care citea el, întorcând paginile una după alta fără nici o întrerupere, fulgerând cu ochii cuvintele până ce termina cartea, pentru ca apoi să o arunce deoparte. Cum se putea ca o fiinţă să fie de o frumuseţe atât de strălucitoare, şi totuşi să inspire o asemenea... ce era oare, repulsie? Nu, nu simţise niciodată aşa ceva faţă de Armand, ca să fie sincer. Ceea ce simţise din-totdeauna se numea dorinţă nestăvilită, arzătoare.

O tânără fată din librărie luă în mână un exemplar din cartea lui Lestat, apoi se uită la el prin geam. Suflarea lui făcuse o pojghiţă de abur pe geam. *Nu fi îngrijorată, drăguţo, sunt un om bogat. Aş putea să cumpăr tot magazinul ăsta, cu toate cărţile din el şi să ţi-l fac cadou. Sunt domnul şi stăpânul unei insule întregi, sunt iubitul Diavolului, care-mi împlineşte orice dorinţă. Vrei să vii să mă iei de braţ?*

Se făcuse noapte de mult în Florida. Insula Nopţii era deja plină ochi de vizitatori.

Magazinele, restaurantele, barurile îşi deschiseseră larg uşile la apusul soarelui, pe cele cinci niveluri ale holului cu covoare pe jos. Scările rulante argintii îşi începuseră zumzetul obişnuit. Daniel închise ochii şi îşi imagină pereţii de sticlă de deasupra teraselor portului. Aproape că auzea zgomotul asurzitor al fântânilor ale căror ape dansau prin aer, aproape că vedea lungile brazde de narcise şi de lalele care erau veşnic în floare, chiar în afara sezonului, aproape că auzea muzica hipnotică ale cărei bătăi ritmice semănau cu cele ale unei inimi ascunse.

Armand rătăcea, probabil, prin camerele vag luminate ale vilei, la numai câţiva paşi de turişti şi de clienţii din magazine, dar totuşi complet izolată, cu uşi de oţel şi pereţi albi — un uriaş palat, cu ferestre din tavan până la podea şi cu terase întinse, cocoţat deasupra plajei de nisip alb. Singuratic, dar foarte aproape de agitaţia neîncetată, avea un salon imens care dădea direct spre luminile sclipitoare ce veneau din Miami.

Sau poate ieşise direct pe culoarele galeriei comerciale, pe vreuna din uşile care nu se vedeau de-afară. "Să trăiesc şi să respir printre muritori", cum numea el această acţiune în universul acela sigur şi liber pe care îl inventaseră el şi cu Daniel. Cât de mult iubea Armand briza călduţă dinspre Golf,

nesfârşita primăvară de pe Insula Nopţii!

Nici o lumină nu se stingea până în zori.

"Trimite pe cineva după mine, Armand, am nevoie de tine! Ştii bine că vrei să vin acasă."

Era aceeaşi veşnică poveste. Nu era nevoie să aibă vise ciudate sau să reapară Lestat, urlând ca Lucifer, în filme şi pe casete.

Totul mergea bine cu lunile când Daniel se simţea obligat să o ia razna din oraş în oraş, să bată caldarâmul la New York sau la Chicago, sau la New-Orleans. Apoi, brusc, nimic nu mai era în regulă. Se pomenea că nu se mai mişcase de pe scaun de vreo cinci ore. Sau se trezea brusc într-un pat nu tocmai curat, speriat, incapabil să îşi amintească în ce oraş se afla sau pe unde fusese în zilele precedente. Apoi venea după el maşina, lua avionul şi ajungea acasă.

Dar oare nu Armand era la originea acestui scenariu? Nu el era acela care-i provoca lui Daniel aceste accese de nebunie? Nu el era acela care, prin cine ştie ce malefică magie, făcea ca orice plăcere să-i devină nesuferită, făcea ca orice mijloc de subzistenţă să dispară, ca să se bucure doar la vederea chipului familiar al şoferului care-l conducea la aeroport, acest om nefiind niciodată impresionat de felul în care se prezenta sau se comporta Daniel, cu o barbă de câteva zile, cu hainele murdare?

Când, în fine, ajungea pe Insula Nopţii, Armand nega orice amestec.

— Ai venit înapoi la mine, pentru că aşa ai vrut tu, Daniel, îi spunea calm Armand, cu o figură radioasă şi liniştită, dar cu ochii plini de dragoste. Ştii bine că-n afară de mine nu mai ai pe nimeni. Afară nu te-aşteaptă decât nebunia.

— O ţii pe-aceeaşi coardă, răspundea invariabil Daniel.

Şi tot luxul acela îl cuprindea din nou în mrejele sale, cu catifelele paturilor, muzică, pahare de vin care-i aterizau drept în mână. Camerele erau veşnic pline de flori, iar mâncărurile care-i plăceau soseau de-a gata pe tăvi de argint.

Armand se răsturna în enormul lui fotoliu negru de catifea, un adevărat Ganimede în pantaloni albi şi cămaşă albă de mătase, uitându-se la televizor — informaţii, casete pe care se înregistrase pe sine citind poezie cu glas tare, nesuferitele emisiuni de pălăvrăgeală, piese de teatru, filme muzicale, filme mute.

— Vino încoace, Daniel, aşază-te. Nu mă aşteptam să te văd atât de curând.

— Ticălos ce eşti, răspundea Daniel. Ştii bine că ai vrut să fiu aici, că tu m-ai făcut să vin. Nu mai mâncam, nu mai dormeam, nu mai făceam nimic altceva decât să umblu de colo până colo cu gândul la tine. Tu ai aranjat totul.

Armand zâmbea. Uneori chiar râdea. Armand avea un râs frumos, bogat, care exprima întotdeauna gratitudine şi umor. Când râdea, arăta şi suna ca un muritor de rând.

— Calmează-te, Daniel. Îţi bate îngrozitor inima. Mi se face frică.

Îi apărea o cută pe frunte, iar vocea îi devenea mai gravă, de milă.

— Spune-mi ce ţi-ar face plăcere, Daniel, şi-l vei avea. De ce tot fugi de-acasă?

— Minţi, ticălosule. Recunoaşte mai bine că voiai să revin. O să mă chinuieşti la nesfârşit, nu-i aşa, apoi ai să te uiţi la mine cum mor şi o să ţi se pară interesant. E adevărat ce spunea Louis. Asta vrei de la sclavii tăi muritori, să-i vezi cum mor, nu contează nici atâtica pentru tine. O să te uiţi la cum mă schimb la faţă când o să-mi trag sufletul.

— Recunosc limbajul lui Louis, spunea cu răbdare Armand. Te rog nu-mi mai cita din cartea aceea. Mai degrabă aş vrea să mor eu decât să te văd pe tine murind, Daniel.

— Atunci, dă-mi-o, pe toţi dracii! Dă-mi odată nemurirea! E-atât de aproape de mine, la fel ca braţele tale.

— Nu, Daniel, tot acesta e răspunsul, mai degrabă mor eu decât să fac asta.

Dar chiar dacă nu Armand era la originea nebuniei a-cesteia care-l aducea mereu acasă, era sigur că Armand ştia tot timpul pe unde se află. Şi auzea întotdeauna când era chemat de Daniel. Sângele îi unea, era obligatoriu — acele picături preţioase de sânge fierbinte de nemuritor pe care le sorbea din când în când. Niciodată atât de mult,
încât să-i producă lui Daniel altceva decât vise şi setea de eternitate, să facă să-i danseze în faţa ochilor florile de pe tapet. În orice caz, n-avea nici un dubiu, Armand îl regăsea întotdeauna.

ÎN PRIMII ani, chiar înainte de a fi făcut vreun schimb de sânge, Armand îl urmărise pe Daniel cu abilitatea unui vrăjitor. Nu existase vreun loc pe pământ unde Daniel să poată să se ascundă.

Cât de înspăimântător şi, totodată, îmbătător, fusese începutul, cu doisprezece ani în urmă, la New Orleans, când Daniel făcuse primul pas într-o casă dărăpănată din Cartierul Grădinilor şi pricepuse că era în bârlogul lui Lestat!

Plecase de la San Francisco de vreo zece zile, după ce o noapte întreagă stătuse de vorbă cu Louis, vampirul, şi avusese confirmarea, teribilă pentru el, că tot ce i se povestise era adevărat. Louis îl luase brusc în braţe şi-i demonstrase puterile sale supranaturale, golindu-l aproape total de sânge, lăsându-l aproape mort. Urmele de> pe gât îi dispăruseră, dar amintirea clipelor acelora îl adusese în pragul nebuniei. Febril, uneori delirând, călătorea câte o sută-două de kilometri pe zi. Se oprea la moteluri ieftine, se silea să ia ceva în gură, se ocupa de copierea benzilor interviului pe care le trimitea apoi la un editor newyorkez, astfel încât cartea era aproape gata înainte chiar ca el să fi ajuns măcar la poarta lui Lestat.

Dar publicarea romanului n-avea decât o importanţă secundară; era un eveniment legat de valorile unei lumi de-acum îndepărtate şi estompate pentru el.

Înainte de orice, voia să dea de Lestat. Trebuia să-l scoată din pământ, din iarbă verde, pe cel care îl făcuse pe Louis, pe cel ce supravieţuia undeva în acest oraş umed, decadent, frumos totuşi, care poate era doar în aşteptarea lui Daniel ca să iasă din amorţeală, ca să fie adus înapoi în sânul acestui secol ce îl înspăimântase atât de tare şi-l făcuse să se ascundă.

Era cu siguranţă ceea ce urmărise Louis. Altfel, de ce să-i ofere acestui emisar muritor atâtea indicaţii cu privire la locul unde ar putea fi găsit Lestat? Totuşi, unele amănunte se dovedeau inexacte. Era oare semnul unei duplicităţi din partea lui Louis? La urma urmelor, ce importanţă avea. La serviciul de arhive al oraşului, Daniel dăduse de actul de proprietate, la numărul şi pe strada indicată, pe numele ce nu putea fi confundat, Lestat de Lioncourt.

Porţile nici măcar nu erau închise şi, o dată ce îşi tăiase drum printre bălăriile din grădină, reuşise să spargă lacătul de la uşa de intrare aproape fără nici un efort.

N-avea cu el decât o lanternă mică de buzunar când intrase. Dar luna era sus pe cer, strălucea în toată splendoarea ei cu o lumină albă ce se strecura printre crengile stejarului. Văzuse foarte limpede toate etajerele cu cărţi care acopereau pereţii aproape în întregime, până la tavan, în fiecare cameră. Nici un muritor n-ar fi umplut rafturile de cărţi cu atâta metodică nebunie. Apoi, în dormitorul de la etaj, aplecându-se în genunchi în praful de pe covorul aproape putred, găsise pe jos ceasul de aur pe care era gravat numele lui Lestat.

Ah, momentul acela înfiorător în care pendulul se oprise din balansul lui spre o dementă din ce în ce mai gravă ca să se fixeze pe o nouă obsesie — avea să-i urmărească până la capătul pământului pe aceşti nemuritori palizi şi aducători de moarte, a căror existenţă de-abia îi fusese revelată.

Ce urmărise în primele săptămâni? Sperase să ajungă în posesia adevărurilor superbe ale vieţii însăşi? Nu era nicicum sigur că ştiind toate astea avea să găsească un scop al existenţei proprii care era atât de încărcată de deziluzii. Nu, ceea ce dorise fusese să scape de tot ce îndrăgise mai înainte. Ducea dorul lumii violente şi senzuale a lui Louis.

Răul. Nu-i mai era frică.

Se găsea în poziţia exploratorului pierdut în junglă care dă brusc de zidurile legendarului templu, cu toate basoreliefurile acoperite de pânze de păianjeni şi viţă sălbatică; nu mai are importanţă dacă va mai trăi ca să povestească ce a văzut; ceea ce contează e adevărul din faţa lui.

De-ar reuşi măcar să împingă încă niţel poarta, să vadă toată splendoarea. De l-ar lăsa să intre! Poate că ce dorea era doar nemurirea. Ar putea cineva să-i reproşeze asta?

Se simţise foarte bine şi în siguranţă singur în casa dărăpănată a lui Lestat, unde măceşul îşi strecura florile pe ferestrele sparte, iar patul cu baldachin nu mai era decât un schelet cu perdelele putrede.

Aproape de ei, de întunericul pe care-l preferau, de tristeţea lor devorantă. Cât de mult îi plăcuse decadenţa acestei case, scaunele aproape putrede* cu tapiţeria sfâsiată, resturile de catifea, covorul mâncat de molii.

Dar relicva găsită. Ah, relicva însemna totul, ceasul de aur care purta pe el numele unui nemuritor!

După o vreme deschisese dulapul de haine. Redingotele

negre se făcuseră praf la prima atingere. Pe etajerele de cedru se aliniau ghete scorojite, curbate.

Eşti aici, Lestat. Scosese magnetofonul, îl pusese jos, pusese prima bandă şi dăduse drumul vocii blânde a lui Louis în camera aceea plină de umbre. Ore în şir, se auziseră.

Apoi, chiar înainte de venirea zorilor, văzuse o siluetă în hol. Era limpede că silueta voise să fie văzută. Observase faţa aceea copilăroasă în lumina lunii şi părul castaniu. I se cutremurase pământul sub picioare şi-l cuprinsese întunericul. Ultimul cuvânt rostit fusese numele Armand.

Ar fi trebuit să moară atunci. Oare ce capriciu al sorţii îl salvase?

Se trezise într-o celulă întunecoasă şi umedă. Pe pereţi şiroia apă. Pipăind prin întuneric, dăduse de o fereastră zidită şi de o uşă blindată.

Dar care-i era răsplata că dăduse de un alt zeu al panteonului secret — de Armand, cel mai vârstnic dintre nemuritorii descrişi de Louis, Armand, căpetenia vampirilor din Parisul secolului al nouăsprezecelea, cel ce condusese Teatrul Vampirilor, care îi comunicase lui Louis teribilul secret — că nu se ştia nimic despre originile lor.

Daniel zăcuse în această închisoare timp de vreo trei zile şi trei nopţi. Imposibil de precizat. Fusese foarte aproape de moarte, asta era sigur, îngreţoşat de mirosul propriilor excremente şi înnebunit de insecte. Dar era animat de o fervoare de-a dreptul mistică. Se apropia din ce în ce mai mult de adevărurile sumbre şi palpitante pe care i le dezvăluise Louis. În această stare de semiconştienţă, îl visase pe Louis, Louis vorbindu-i în cămăruţa aceea murdară din San Francisco, spunându-i *din totdeauna au existat fiinţe ca noi, din totdeauna,* Louis îmbrăţişîndu-l, Louis cu ochii lui verzi brusc întunecându-se când îl lăsase pe Daniel să-i vadă caninii tăioşi.

A patra noapte Daniel se trezise şi înţelesese că nu mai era singur în celulă. Uşa deschisă dădea spre un culoar. De undeva se auzea curgând apă, de parcă era vorba de un adânc canal subteran. Încetul cu încetul ochii i se obişnuiseră cu lumina verzuie care venea dinspre uşă şi apoi remarcase o fiinţă palidă sprijinită de zid.

Purta un costum negru impecabil, o cămaşă albă apre-tată — era imitaţia perfectă a unui om din secolul al douăzecilea.

Părul castaniu era tuns scurt, doar unghiile îi sclipeau uşor, chit că lumina era slabă. Ca un cadavru numai bun de pus în coşciug, atât de bine era aranjat, pregătit.

Vocea fusese blândă, cu o urmă de accent. Nu părea european; mai dur şi mai mângâietor în acelaşi timp, ceva mai degrabă arăbesc sau grecesc, cam asta era melodia intonaţiei. Vorbele erau spuse cu grijă, fără mânie.

— Pleacă. Ia-ţi şi benzile de magnetofon. Sunt acolo, lângă tine. Am aflat de cartea pe care o scrii. Nimeni n-o să creadă nici o vorbă. Acum pleacă şi ia toate astea.

Deci n-ai să mă omori. Şi nici nu mă transformi în unul de-al vostru. Gânduri idioate, disperate, dar nu era în stare să şi le ţină în frâu. Văzuse ce-nseamnă puterea lor! Nu încăpeau aici nici minciuni, nici şmecherii. Şi îşi dăduse seama că plânge, ca un copil, atât era de slăbit de frică şi de foame.

— Să te transform în unul de-al nostru? Accentul se îngroşase, vorbele erau cântate. De ce aş face-o? îşi îngustase ochii. N-aş face asta nici măcar unuia pe care l-aş considera cel mai mare duşman, pe care aş vrea să-l văd părpălindu-se în iad! De ce i-aş face-o unui biet idiot inocent — ca tine?

Pentru că o vreau. Vreau să trăiesc veşnic. Daniel se ridicase, stătea acum pe picioarele proprii, chinuindu-se să-l vadă mai bine pe Armand. Undeva în josul holului ardea un bec slab. *Vreau să rămân cu Louis şi cu tine.*

Râsese, adânc, blând. Dar batjocoritor.

— Înţeleg acum de ce te-a ales confident. Eşti naiv şi superb. Dar ştii, s-ar putea să te fi ales doar pentru frumuseţe. Tăcere. Ai ochi de o culoare neobişnuită, aproape violeţi. Şi, în mod bizar, pari a fi în acelaşi timp şi arogant şi plângăreţ.

Fă-mă nemuritor. Te implor!

Râsese din nou. Cu puţină tristeţe. Apoi se lăsase iar tăcerea, se auzea din nou apa aceea care curgea din belşug undeva, la distanţă. Camera se vedea mai bine acum, era o mizerabilă pivniţă împuţită. Silueta părea mai umană. Pielea aceea netedă parcă prinsese o uşoară nuanţă roz.

— Era adevărul curat tot ce ţi-a povestit. Dar nimeni n-o să creadă vreodată aşa ceva. Şi, ştiind ce ştii, până la urmă, ai să înnebuneşti. Aşa se întâmplă întotdeauna. Dar tu n-ai înnebunit încă.

Nu. Ce se întâmplă acum e real. Tu eşti Armand şi stai de

vorbă cu mine. Iar eu nu sunt nebun.

— Aşa e. Şi mi se pare chiar interesant... interesant că-mi cunoşti numele şi că eşti încă în viaţă. Nu mi-am spus niciodată numele cuiva care să mai fie pe lumea asta. Armand ezitase. Nu ţin să te ucid. Nu chiar acum.

Atunci i se făcuse frică lui Daniel pentru prima oară. Dacă te uitai mai atent la creaturile astea, îţi dădeai seama ce erau. La fel se întâmplase şi cu Louis. Nu, nu mai erau vii. Erau sinistre imitaţii ale celor vii. Iar aceasta din faţa lui, un manechin de adolescent cu pielea lucioasă!

— Am să te las să pleci de-aici, îi mai spusese Armand cu o voce blândă, extrem de politicoasă. Vreau să te urmăresc, să văd unde te duci. Câtă vreme te voi găsi interesant, n-o să te ucid. Pe de altă parte, s-ar putea să nu mă interesezi deloc, aşa că n-am să-mi dau osteneala să te ucid. Asta e oricând cu putinţă. În asta să îţi pui speranţa. Şe poate, de asemenea, dacă ai noroc, să-ţi pierd urma. În definitiv, şi puterile mele au limite. Ai toată lumea la dispoziţie ca să te ascunzi, în plus, ai avantajul că poţi să umbli în timpul zilei. Acum pleacă. Ia-o la goană. Vreau să văd ce faci, să aflu cine eşti.

Acum pleacă. Ia-o la goană!

Luase primul avion din dimineaţa aceea spre Lisabona, ţinând strâns în mână ceasul lui Lestat. Dar, după două nopţi, la Madrid, întorcând capul într-un autobuz, îl văzuse pe Armand aşezat la câţiva centimetri de el. După o săptămână, aflându-se la Viena, se uitase-pe fereastra cafenelei şi-l văzuse pe Armand urmărindu-l din stradă. La Berlin, Armand se suise în acelaşi taxi cu el şi rămăsese acolo privindu-l până ce Daniel se hotărâse să sară din maşină în mijlocul circulaţiei şi să o ia la goană.

După câteva luni, aceste întâlniri tăcute şi zguduitoare făcuseră loc unor atacuri mai serioase.

O dată, într-un hotel din Praga, se trezi cu Armand scuturându-l cu violenţă, urlând la el.

— Acum vorbeşte, îţi ordon! Scoală-te şi vorbeşte cu mine. Vreau să vii cu mine la plimbare, să-mi arăţi oraşul ăsta. Ce te-a făcut să vii aici?

Pe când mergea cu un tren prin Elveţia, ridicase ochii din carte şi dăduse de Armand aşezat în faţa lui, privindu-l cu insistenţă pe deasupra gulerului de blană. Armand îi smulsese cartea din mână şi insistase să-i explice de ce o citea, ce era,

ce-nsemna desenul de pe copertă?

La Paris, Armand îl urmărise noapte de noapte pe bulevarde şi pe străzile dosnice, doar rareori întrebându-l despre locurile pe unde se ducea, despre lucrurile pe care le făcea. La Veneţia, se uitase pe fereastră din hotelul Danieli şi-l văzuse pe Armand privindu-l de la o fereastră de vizavi.

Apoi trecuseră câteva săptămâni fără să mai fie vizitat. Daniel trecuse de la groază la o ciudată stare de aşteptare, întrebându-se dacă nu cumva îşi pierduse minţile. Dar, la aeroportul din New York, cine-l aştepta, dacă nu Armand? în noaptea următoare, la Boston, Armand era deja în restaurantul Copley când Daniel îşi făcuse apariţia. Dăduse şi comanda pentru Daniel. Te rog să iei loc. Este oare Daniel la curent că *Interviu cu un Vampir* apăruse în librării?

— Trebuie să mărturisesc că această mică celebritate mă umple de plăcere, îi spusese Armand cu o politeţe desăvârşită şi cu un zâmbet pervers. Ceea ce mă uimeşte e că tu ocoleşti celebritatea! Nu ţi-ai pus numele pe copertă ca autor, ceea ce vrea să zică ori că eşti prea modest, ori că eşti un laş. Oricum, amândouă concluziile sunt la fel de plicticoase.

— Nu mi-e foame, hai să plecăm de-aici, spusese Daniel cu voce slabă.

Cu toate astea, pe masă începuseră să apară tot felul de mâncăruri, una după alta; toată lumea se uita la ei.

— Nu ştiam ce ţi-ar face plăcere să mănânci, aşa că am comandat tot ce-aveau pe listă.

— Crezi că ai să mă scoţi din minţi, nu-i aşa? i-o întorsese Daniel. Ei bine, n-ai să reuşeşti. Să-ţi spun de ce. De câte ori te văd, îmi dau seama că nu eu te-am inventat, că, prin urmare, sunt în toate minţile!

Apoi se pusese pe mâncat, cu poftă, cu furie — un pic de peşte, un pic de muşchi de vacă, un pic de viţel, nişte prăjiturele, un pic de brânză, un pic din toate cele, toate la un loc, ce-i păsa, iar Armand se distrase de minune, nu se mai sătura rîzând, stătea acolo ca un şcolar şi-l privea cu braţele încrucişate pe piept. Râsul acela bogat, mătăsos, atunci i-l auzise Daniel prima dată. Era atât de seducător! Avusese grijă să se îmbete în viteza cea mai mare.

Întâlnirile deveneau din ce în ce mai lungi. Conversaţii, meciuri amicale, veritabile certuri — asta era acum regula. O

dată, Armand îl scosese din pat pe Daniel la New Orleans şi ţipase la el:

— Pune mâna pe telefonul acela, vreau să faci un număr la Paris, vreau să văd dacă se poate într-adevăr vorbi cu Parisul.

— Pe toţi dracii, n-ai decât să o faci singur, ţipase şi Daniel. Ai cinci sute de ani şi nu eşti în stare să te serveşti de un telefon? Citeşte modul de întrebuinţare. Doar nu eşti tu nemuritorul cel mai idiot de pe lume? N-am de gând s-o fac în locul tău!

Cât de uimit fusese Armand!

— Bine, dacă vrei, fac numărul. Dar tu plăteşti nota.

— Fii fără grijă, spusese candid Armand. Scosese de prin buzunare zeci de hârtii de câte o sută de dolari, le împrăştiase pe tot patul.

Discutau din ce în ce mai mult filozofie când se întâlneau. O dată, scoţându-l dintr-un teatru la Roma, Armand îl întrebase ce credea el despre moarte. Presupunea că cei care sunt încă în viaţă ştiau lucrurile astea! Ştia oare Daniel de ce-i era cel mai frică lui Armand?

Cum trecuse de miezul nopţii şi era beat, şi extenuat, iar la teatru adormise tun în loja lui când îl descoperise Armand, lui Daniel nu-i păsa câtuşi de puţin de chestiile astea.

— Am să-ţi mărturisesc de ce mi-e mai mult frică, spusese Armand, pasionat ca un student. Că după moarte nu e decât haos, că e un vis din care nu te mai poţi trezi. Imaginează-ţi că eşti veşnic în derivă între conştientă şi inconştienţă, că încerci în zadar să-ţi aminteşti cine eşti sau cine erai. Imaginează-ţi că te chinui veşnic să regăseşti luciditatea celor vii.

Daniel fusese înspăimântat. Ceva din ce spunea el suna adevărat. Nu existau oare istorii despre câte un mediu care purta conversaţii cu spirite incoerente, dar extrem de prezente? Nu ştia. Cum naiba să ştie? Poate că după moarte nu mai era decât vidul cel mai complet.

Asta-l chinuia pe Armand care nici măcar nu încerca să îşi ascundă suferinţa.

— Crezi că pe mine nu mă îngrozeşte? îl întrebase Daniel, scrutându-i faţa palidă. Câţi ani mai am de trăit? Poţi tu să-mi spui doar privindu-mă? Spune-mi.

Altă dată, când îl trezise din somn la Port-au-Prince, Armand avea chef să discute despre război. Ce gândeau realmente

despre război oamenii acestui secol? Ştia oare Daniel că pentru Armand toată povestea asta cu nemurirea începuse foarte devreme, când nu era decât un băieţan-dru? Şaptesprezece ani avea, iar pe vremea aceea asta însemna foarte, foarte puţin. La şaptesprezece ani în secolul al douăzecilea băieţii erau adevăraţi monştri; le creştea barbă, aveau păr pe piept, dar tot copii erau. Pe vremea lui nu fusese aşa. Iar copiii munceau pe-atunci ca şi cum ar fi fost adulţi.

Dar se îndepărta de subiect. Problema era că Armand nu cunoştea sentimentele pe care le resimţea un bărbat. Nu le cunoscuse niciodată. Fireşte, cunoscuse plăcerile trupeşti, asta făcea parte din moravurile timpului. Pe atunci nimeni nu-şi închipuia că pe copii nu i-ar interesa plăcerile trupului. Dar cunoştea foarte puţin violenţa veritabilă. Dacă ucidea, era pentru că devenise vampir; pentru că sângele^ era atât de gustos. Dar de ce erau bărbaţii atât de fascinaţi de război? De unde le venea pasiunea asta de a se înfrunta între ei cu o armă în mână? Ce era nevoia asta fizică de a distruge?

Câteodată Daniel îşi dădea silinţa să-i răspundă: pentru unii era vorba de nevoia de a-şi afirma propria existenţă prin exterminarea celuilalt. Desigur că Armand cunoştea tentaţia asta.

— Ştiu! Ştiu! Ce contează că ştii, dacă nu înţelegi? răspunsese Armand cu febrilitate şi cu un accent mai marcat din pricina agitaţiei. Dacă nu poţi să legi o percepţie de alta? Nu vezi, eu asta nu reuşesc să fac.

Când se dusese după Daniel la Frankfurt, îl frământa natura istoriei, imposibilitatea de a pune pe hârtie o explicaţie coerentă a evenimentelor fără să nu produci o înşiruire mincinoasă. Imposibilitatea de a construi adevăruri prin generalităţi, imposibilitatea de a învăţa fără a face apel la ele.

Din când în când aceste întâlniri nu erau complet egoiste. Într-un han din Anglia, îl sculase din somn vocea lui Armand care îi spunea să iasă din clădire imediat. În mai puţin de o oră hanul fusese mistuit de foc.

Altă dată, aflându-se într-o puşcărie newyorkeză, unde ajunsese pe motive de beţie şi vagabondaj, fusese scos de acolo de Armand care plătise cauţiunea şi care arăta la fel de uman ca oricine, cum se întâmpla întotdeauna, după ce se hrănea. Se dăduse drept un tânăr avocat, îmbrăcat într-o haină de tweed şi

pantaloni de stofă. Îl dusese apoi pe Daniel într-o cameră la hotelul Carlyle, unde îl lăsase să doarmă până la trezirea din beţie, făcându-i cadou o valiză plină de haine noi şi lăsându-i un portofel plin de bani ascuns într-unui din buzunare.

În fine, după vreun an şi jumătate de existenţă delirantă, Daniel începuse la rândul lui să-i pună întrebări lui Armand. Cum era de fapt viaţa la Veneţia pe vremea lui? Uită-te la filmul ăsta, care se petrece în secolul al optsprezecelea, spune-mi ce nu-i corect.

Dar Armand, în mod ciudat, rămânea mut.

— Nu pot spune nimic din toate astea, căci n-am nici un fel de experienţă. Vezi tu, eu am extrem de puţine capacităţi de sinteză; mă descurc în prezent cu viteza fulgerului. Mă-ntrebi cum era Parisul? Eu îţi pot eventual răspunde dacă a plouat sau nu la Paris în noaptea de 5 iunie 1793.

Totuşi, în alte momente vorbea cu fraze rapide despre ceea ce-l înconjura, de incredibila curăţenie din acest secol, de oribila viteză a schimbărilor.

— Uită-te la toate invenţiile astea fantastice, cum ar fi vaporul cu aburi sau drumul de fier, care devin nefolositoare sau care cad în desuetudine chiar înainte de sfârşitul secolului. Dar îţi poţi tu imagina ce însemnau ele după şase mii de ani de galere cu sclavi şi parcurgerea drumurilor pe cal? Acum, fetele de la bordel îşi procură chimicale cu care distrug sămânţa celor cu care se culcă şi trăiesc până la şaptezeci şi cinci de ani în camere pline de tot felul de aparate trăznite care răcoresc aerul sau înghit literalmente praful. Şi cu toate că se fac filme de epocă şi librăriile sunt pline de cărţi ieftine de istorie, publicul nu păstrează amintiri precise despre nimic; fiece problemă socială e studiată în funcţie de norme care, de fapt, n-au existat niciodată, oamenii se consideră privaţi de vreun lux sau altul, sau de pace şi linişte, când, de fapt, astea n-au fost niciodată în posesia vreunui popor.

— Dar Veneţia de pe vremea ta? Povesteşte...

— Ce să povestesc? Cât era de murdară? Cât era de frumoasă? Să-ţi spun că oamenii umblau în zdrenţe, că aveau dinţi stricaţi şi răsuflarea împuţită, că se prăpădeau de râs la o execuţie? Vrei să ştii care-i diferenţa esenţială? Individul e teribil de singur în ziua de azi. Zău, ascultă-mă. Noi trăiam înghesuiţi şase sau şapte într-o cameră, când eram eu viu. Străzile

oraşului erau pline de lume; acum, în clădirile astea înalte tot felul de suflete se bucură de izolarea lor luxoasă, idiotizate de privit prin ecranul televizorului la un univers cu care n-au nici un contact, unde se pupă şi se îmbrăţişează alţii. E normal ca o astfel de viaţă de singurătate să producă o uniformizare a cunoştinţelor, un nou nivel de conştiinţă, un curios scepticism.

Daniel era adesea fascinat de tot ce spunea Armand, avea chiar chef să pună totul pe hârtie. Dar Armand continua să-l înspăimânte. Daniel era veşnicul fugar.

NU-ŞI mai amintea bine câtă vreme mai trecuse până ce se oprise din hoinărit, deşi noaptea respectivă era de neuitat.

Poate că trecuseră vreo patru ani de când începuse jocul acesta. Daniel petrecuse o vară lungă şi calmă în Italia şi-n tot timpul acela nu-l văzuse nici măcar o dată pe demonul său personal.

Locuia într-o pensiune modestă, la o aruncătură de băţ de ruinele vechiului oraş Pompei, îşi petrecuse ziua citind, scriind, încercând să definească transformările pe care i le adusese cunoaşterea fugitivă pe care o poseda cu privire la supranatural şi ceea ce ar fi trebuit să înveţe de la capăt, dorinţa, imaginarea, visarea. Acum se lămurise că era posibilă nemurirea pe pământ. Acum ştia asta fără nici o îndoială, doar că la ce-i folosea dacă nu o poseda el însuşi?

Ziua se plimba pe străzile excavate ale vechiului oraş roman. Când era lună plină, tot pe-acolo se plimba şi noaptea. I se părea că recăpătase sănătatea mentală. Că îi revenea cheful de viaţă. Când strivea frunze verzi între degete, parfumul de proaspăt era îmbătător. Când se uita la stele, nu mai era plin de resentimente, ci mai degrabă de tristeţe.

Alteori ardea de nerăbdare să-l revadă pe Armand, ca un muribund care nu poate trăi fără elixirul prescris. Energia lui învăluitoare, în care se scăldase de patru ani, îi lipsea. Visa că Armand e lângă el; se trezea plângând prosteşte. Apoi venea dimineaţa şi rămânea cu tristeţea în suflet, dar calm.

Apoi Armand revenise.

Era târziu, spre zece seara, iar cerul, cum se-ntâmpla adesea în sudul Italiei, era de o sineală sclipitoare. Daniel se plimbase singur pe drumul dintre Pompei propriu-zis şi Vila Misterelor, cu

speranţa de a nu da de vreun paznic care să-l alunge.

Când ajunsese în faţa vechii vile, simţise cum pogoară în jurul lui un soi de linişte. Nu era nici un paznic. Nici un suflet de om. Doar că brusc îşi făcuse apariţia Armand în faţa intrării. Iarăşi Armand.

Se desprinsese fără nici o vorbă din umbră ca să intre în cercul de lumină al lunii, se prezenta ca un adolescent în blugi murdari şi geacă uzată, îşi strecurase un braţ pe sub al lui Daniel şi-l sărutase pe faţă. Avea pielea caldă,

de-abia supsese nişte sânge proaspăt. Lui Daniel i se păruse chiar că-i simţea mirosul, că parfumul celui ce fusese viu rămăsese agăţat de hainele lui Armand.

— Vrei să intri în casa asta? şoptise Armand.

Lui Armand nu-i rezista niciodată vreun lacăt. Daniel simţise brusc cum îl apucă un tremur, parcă-i venea să plângă. De ce oare emoţia asta? Era atât de fericit să-l vadă, să-l simtă alături, fir-ar să fie!

Pătrunseseră în camerele acelea întunecoase, cu tavanul jos, iar presiunea braţului lui Armand pe spatele lui Daniel era ciudat de plăcută. Ah, intimitatea asta, căci, în definitiv, despre asta era vorba.... Ah, tu eşti... secreta mea...

Secreta iubire.

Da.

Apoi Daniel înţelesese în timp ce stăteau împreună în mijlocul sufrageriei unde se ghiceau, pictate pe pereţi, celebrele fresce reprezentând flagelările rituale, că Armand n-avea să-l ucidă, la urma urmelor. N-avea să o facă. N-o să-l facă vampir, dar nici n-o să-l omoare. Dansul nu se termina aşa.

— Dar cum de nu ţi-ai dat seama? spusese Armand, citindu-i gândurile. Sigur că te iubesc. Dacă nu m-aş fi îndrăgostit de tine, de mult te-aş fi ucis, poţi să fii sigur.

Razele de lună se strecurau printre jaluzelele de lemn, făcând să danseze siluetele senzuale de pe pereţi, detaşîndu-se de pe fondul roşu, de culoarea sângelui.

Daniel examinase atent fiinţa din faţa lui, creatura asta care arăta ca un om, vorbea ca un om, dar nu era om. O schimbare oribilă i se produsese în conştiinţă: avea în faţă un soi de insectă gigantică, o sălbăticiune monstruoasă care devorase milioane de oameni. Totuşi, el era îndrăgostit de această făptură. Îi iubea pielea albă, netedă, ochii negri enormi. Îl iubea nu pentru

aparenţa lui de adolescent gânditor şi blând, ci tocmai pentru că era o fiinţă înfiorătoare, abominabilă, respingătoare, şi, în acelaşi timp de o frumuseţe fără seamăn. Îl iubea aşa cum unii iubesc răul, care le dă fiori până în adâncul sufletului. Când te gândeşti că putea ucide aşa, când îi venea, că lua viaţa doar străpungând cu dinţii carnea cuiva, iar apoi însuşindu-şi tot ce poseda victima.

Uită-te ce haine avea pe el. Cămaşa cea mai banală, de un albastru deschis, geacă cu nasturi de metal. De unde le avea? De la o victimă, e limpede, face ca vânătorii care scot cuţitul şi jupoaie vânatul cât e cald. Nici o mirare că miroseau a sânge şi sare, deşi nu se vedea nici o pată. Îşi tăiase cu grijă părul, de parcă n-avea să-i crească la loc, până la umăr, în douăzeci şi patru de ore! Acesta era răul în carne şi oase. O himeră. *Iar eu vreau să fiu ca el, de-asta nu suport să-l examinez.*

Armand schiţase un vag zâmbet tandru. Apoi ochii i se aburiseră. Se aplecase spre Daniel cu ochii închişi şi îşi lipise buzele de gâtul lui.

Şi de data asta, ca atunci, în cămăruţa de pe strada Divisadero, la San Francisco, cu Louis, simţi cum dinţi ascuţiţi îi străpung pielea gâtului. O durere bruscă îl învăluise, însoţită de un val de căldură.

— Până la urmă, tot mă ucizi? îl cuprinsese un fel de toropeală şi o fierbinţeală enormă, nu mai simţea decât cum se topeşte de dragoste. Da, fă-o.

Dar Armand nu supsese decât câteva picături. Îi dăduse drumul şi-l împinsese blând, punându-i mânile pe umeri, forţându-l să îngenuncheze. Daniel se uitase în sus şi văzuse cum ţâşnea sângele din încheietura lui Armand. Fusese cutremurat de gustul acelor picături. Într-o clipită parcă tot oraşul Pompei se trezise în jurul lui, se auzeau şoapte, plânsete, pulsaţiile unei suferinţe străvechi, ale morţii. Mii de oameni piereau în fum şi cenuşă. Mureau cu miile împreună. Î*mpreună.* Daniel rămăsese agăţat de Armand. Sângele încetase să mai curgă. Avusese parte doar de-o gură — nu mai mult.

— Acum eşti al meu, iubitul meu neasemuit de frumos, spusese Armand.

În dimineaţa următoare, când se trezise, era la hotelul Excelsior din Roma. Atunci îşi dăduse seama că nu avea să mai fugă niciodată de Armand. Nu trecuse nici măcar o oră după

asfinţit când Armand revenise. Plecau la Londra acum, îi aştepta jos maşina să-i ducă la avion. Dar aveau timp destul, nu-i aşa, pentru încă o îmbrăţişare, încă un mic schimb de sânge.

— Vino, sărută-mă aici, pe gât, şoptise Armand, susţinându-i capul cu o mână.

Ce dulce cutremurare tăcută. Lumina becurilor se înzecise parcă, era şi mai strălucitoare, camera nici nu se mai vedea.

Erau amanţi. Da, trăiau un amor plin de extaz, îmbătător.

— Tu-mi eşti profesor. Tu ai să mă înveţi totul despre secolul acesta. Am învăţat deja lucruri care-mi scăpaseră încă de la început. Poţi să dormi când se înalţă soarele, dar nopţile tale îmi aparţin mie.

Se aruncaseră drept în viitoarea vieţii. Armand era un actor înnăscut, iar faptul că îşi găsea o victimă devreme seara îl făcea să treacă drept uman oriunde ar fi mers. Avea pielea fierbinte în primele ore, faţa lui exprima o enormă curiozitate pasionată, îmbrăţişările lui erau febrile, rapide.

Ar fi trebuit să fii la fel de nemuritor ca el să-i poţi ţine pasul. Daniel se pomenea moţăind la concertele, la operele sau la sutele de filme unde-l târa Armand. Şi-apoi, erau petrecerile nesfârşite, zgomotoasele adunări la Chelsea sau Mayfair, unde Armand discuta politică sau filozofie cu studenţii, sau cu femeile de lume, sau cu oricine stătea să-l asculte. I se umezeau ochii de emoţie, şi-n voce nu i se mai simţea rezonanţa aceea supranaturală, căci imita la perfecţie accentul uman al celorlati tineri din cameră.

Era fascinat de toate felurile de haine, nu neapărat pentru că erau frumoase, dar pentru ce însemnau. Purta blugi şi cămăşi groase, ca Daniel; purta pulovere împletite de mână şi bocanci de muncitor, jachete de piele cu fermoar şi ochelari negri cu oglindă, ridicaţi pe vârful capului. Îmbrăca şi costume pe măsură, haine de seară, frac cu papion alb sau orice altceva îi trecea prin cap; o seară umbla cu părul scurt, ca orice tânăr student de la Cambridge, în alta şi-l lăsa lung şi ondulat pe umeri, ca pletele unui înger.

Lui Daniel i se părea că seară de seară urcau câte patru etaje pe cine ştie ce altă scară întunecoasă spre apartamentul vreunui alt pictor, sculptor sau fotograf, sau ca să vadă vreun film nedat pe piaţă încă, dar revoluţionar. Petreceau ore întregi în apartamentele neîncălzite ale frumoaselor cu ochi focoşi care

cântau muzică rock şi care preparau ceaiuri de plante, veşnic lăsate neatinse de Armand.

Atât femeile cât şi bărbaţii se îndrăgosteau de Armand, care, bineînţeles, era "inocent, pasionat şi nespus de inteligent!" Ce să zic! De fapt, puterea de seducţie a lui Armand acţiona fără ca el să îşi dea măcar osteneala. În măsura în care lucrurile se puteau aranja, sarcina de a se culca cu toate fiinţele astea nefericite îi revenea lui Daniel, în vreme ce Armand privea instalat într-un fotoliu pe-aproape, zâmbind tandru şi aprobator, ca un Cupidon cu ochi de cărbune. Erau tari scenele astea, epuizante pentru nervii lui Daniel care accepta acest exhibiţionism cu tot abandonul inspirat de dublul scop al fiecărui gest intim pe care-l avea pentru celălalt corp. Totuşi, o dată actul consumat, rămânea golit de orice sentiment, uitându-se fix la Armand, cu răceală, iritat.

LA NEW YORK făcuseră turul vernisajelor, a cafenelelor, a barurilor, ba adoptaseră chiar un tânăr dansator căruia îi plăteau cursurile la şcoala de coreografie. Se instalau pe terasele joase ale cafenelelor din Soho sau Greenwich Village, omorându-şi timpul cu oricine accepta să se aşeze la masa lor. Urmau cursuri serale de literatură, de filozofie, de istoria artei sau de politică. Studiau biologia, îşi cumpărau microscoape şi colectau specimene. Studiau cărţi de astronomie şi montau telescoape gigantice pe acoperişurile locuinţelor lor de câteva zile sau de câteva luni. Se duceau la meciuri de box, la concerte rock, la spectacole pe Broadway.

Apoi pe Armand începuseră să-l obsedeze invenţiile tehnologice, una după alta. Mai întâi, fuseseră roboţii de bucătărie, cu care făcea cele mai sinistre combinaţii, bazându-se mai cu seamă pe culoarea ingredientelor; după aceea venise rândul cuptoarelor cu microunde, în care fri-gea gândaci şi şobolani. Dispozitivele pentru gunoi îl încântaseră; băga în ele şerveţele de hârtie şi pachete întregi de ţigări. Urmaseră telefoanele. Telefona în lumea întreagă, vorbind ore întregi cu tot felul de muritori din Australia sau din India. În cele din urmă, fusese cucerit de televiziune, apartamentul lor se umpluse rapid de difuzoare puternice şi de ecrane care clipeau în permanenţă.

Orice film care arăta un cer albastru îl fermeca. Şi trebuia

îngurgitate buletine de ştiri, seriale, documentare, până la urmă privea orice film înregistrat pe o casetă, oricare i-ar fi fost valoarea.

În fine, arăta un interes deosebit pentru anumite filme. Privea la nesfârşit filmul lui Ridley Scott, *Blade Runner,* era fascinat de actorul cu o statură monumentală din film, Rutger Hauer, care juca rolul şefului androizilor şi care, ajuns faţă în faţă cu creatorul său, îl săruta, apoi îi crăpa capul. Scena asta îl făcea întotdeauna să râdă fără grabă, aproape ca un spiriduş, ce-l amuza era zgomotul oaselor care erau strivite şi privirea din ochii lui Hauer, albaştri ca oţelul.

— Uite, aici parcă-i amicul tău, Lestat, îi şopti o dată lui Daniel. Lestat ar avea cu siguranţă... cum se zice?... tupeul, să facă una ca asta!

După *Blade Runner* fusese rândul unei comedii englezeşti cât se poate de stupide, *Time Bandits,* în care cinci pitici fură o "Hartă a creaţiei" şi, ghidaţi de ea, călătoresc în timp, prin găurile din reţeaua lui. Pică dintr-un secol în altul, fură, fac scandal, toate astea în compania unui băieţel, până ce aterizează cu toţii în bârlo-gul diavolului.

Apoi o anumită scenă devenise favorita lui Armand: într-un teatru în ruină, din Castiglione, piticii îi cântă lui Napoleon "Eu şi umbra mea", ceea ce îl făcea să-şi piardă calmul lui supranatural şi devenea complet uman: cădea pe jos în hohote de râs, râdea până îi dădeau lacrimile.

Daniel era obligat să recunoască că numărul cu "Eu şi umbra mea" avea un farmec macabru, piticii se dădeau peste cap, se băteau, până la urmă încurcau totul, iar muzicienii din fosa orchestrei, oameni ai secolului al optsprezecelea, nu înţelegeau ce-aveau de făcut cu cântecul acesta din secolul al douăzecelea. Napoleon era la început total nedumerit, apoi râdea în hohote! Ce geniu comic avea întreaga scenă! Dar de câte ori putea un muritor să o tot revadă? Numai Armand nu se mai sătura.

Totuşi, după şase luni, lăsase deoparte filmele şi luase un video cu care îşi făcea propriile filme. Îl târa pe Daniel peste tot prin New York, lua interviuri tuturor noctambulilor. Armand turna, de asemenea, filme întregi în care figura numai el, recitând poezii în italieneşte sau în latineşte, sau doar privind drept înainte cu braţele încrucişate pe piept, o palidă siluetă opalescentă a cărei imagine era când netă, când mai neclară,

într o lumină scăzută, veşnic aurie.

Apoi realizase — cum şi în ce loc, Daniel nu ştia — o înregistrare video care-l arăta pe el, culcat într-un coşciug în timpul somnului său catatonic de peste zi. Lui Daniel îi era imposibil să se uite la caseta asta. Armand însă rămânea cu orele să o privească, pusă cu încetinitorul, observându-şi părul tăiat, seara, cum creştea treptat, în vreme ce el era întins ca un mort, cu ochii închişi şi cu capul pe perna de satin.

Urmaseră calculatoarele. Umplea dischetă după dischetă cu scrierile sale secrete. Închiria apartamente peste apartamente în Manhattan, ca să-i încapă toate procesoarele de text şi toate maşinile cu jocuri video.

Finalmente, se îndrăgostise de avioane.

Daniel fusese dintotdeauna un hoinar forţat, fugise de Armand în toate colţurile lumii, iar apoi, împreună cu Armand, luase nenumărate avioane. Nimic nou în asta. Dar acum explorarea avea un scop precis; trebuia să îşi petreacă toată noaptea în aer. Plecau la Boston, de-acolo la Washington, treceau prin Chicago şi-apoi se întorceau la New York, asta devenise lucru de rutină. Armand era a-tent la tot, la pasageri, la stevardese, vorbea cu piloţii, se afunda în fotoliile adânci de clasa întâi ascultând motoarele. Cel mai mult îl încântau avioanele cu reacţie cu două niveluri. La puţină vreme după asta voise să încerce parcursuri şi mai îndrăzneţe: până la Port-au-Prince sau San Francisco, sau la Roma, Madrid sau Lisabona, nu conta, important era ca Armand să aterizeze în toată siguranţa spre dimineaţă.

În zori Armand, practic, dispărea. Daniel nu descoperise niciodată unde se culca Armand, E drept că în zori Daniel însuşi era frânt de picioare. Daniel nu mai văzuse lumina soarelui în miezul zilei de cinci ani.

Adesea Armand se găsea deja în cameră când se trezea Daniel. Mirosea a cafea proaspătă, se auzea muzică — Vivaldi sau pianină mecanică, căci lui Armand îi plăceau la fel amândouă, iar Armand făcea du-te vino prin cameră, aşteptându-l pe Daniel să se scoale.

— Hai, iubitul meu, mergem la un balet astă-seară. Vreau să-l văd pe Barişnikov. După balet coborâm până în Village. Ţi-aduci aminte de grupul acela de jazz care mi-a plăcut astă-vară? S-a întors. Hai, trebuie să mă hrănesc, iubitul meu. Trebuie să

ieşim.

Dacă Daniel era leneş, Armand îl împingea sub duş, îl săpunea, îl limpezea, îl scoatea de sub duş, îl ştergea bine, îi rădea barba cu dragoste, ca un bărbier demodat, în fine, îl îmbrăca, după ce-i alegea ceva din garderoba plină de lucruri murdare sau lăsate în părăsire.

Daniel adora să-i simtă mâinile acelea tari, de culoarea opalului, atingându-i pielea, parcă era mângâiat cu mănuşi satinate. Ochii aceia căprui păreau să-l străpungă; ah, ce delicioasă dezorientare, ce superbă certitudine că era luat în braţe, scos în afara contextului material, şi că la urmă avea să simtă degetele acelea fine înconjurându-i blând gâtul, şi dinţii care-i străpungeau pielea!

Închidea ochii, i se înfierbânta tot trupul, apoi lua de-a dreptul foc când buzele îi erau atinse de sângele lui Armand. Auzea din nou suspinele îndepărtate, auzea plânsete, veneau oare de la sufletele celor pierduţi? Avea în clipele acelea senzaţia că totul era legat şi luminos, ca şi cum toate visele lui erau puse în legătură şi exprimau ceva extrem de important, apoi totul se estompa...

O dată îl apucase pe Armand, îl ţinuse strâns, din toate puterile şi încercase să-i străpungă pielea de pe gât. Armand fusese răbdător, îşi făcuse singur rana, apoi îi permisese să îşi apropie gura de ea pentru un moment foarte lung, mai lung ca niciodată, da, da, ca apoi să-l îndepărteze cu blândeţe.

Daniel nu mai era în stare să ia nici o hotărîre. El trăia pendulând între două stări: disperare sau extaz între care dragostea era trăsătura de unire. Nu ştia niciodată în ce moment o să i se dea o porţie de sânge. Nu avea idee dacă lucrurile din jur aveau un alt aspect din cauza acestuia — garoafele parcă îl priveau insistent din vază, zgârie-norii dădeau impresia că erau nişte plante hidoase ţâşnite peste noapte din seminţe de oţel — sau dacă nu cumva îşi pierdea, pur şi simplu, minţile.

Apoi, într-o noapte, Armand îi spusese că se simţea pregătit să intre în secolul acesta pe uşa din faţă, că-l înţelegea acum suficient. Voia să posede bogăţii "incalculabile". Voia o locuinţă plină cu toate acele lucruri pe care începuse să le preţuiască. Voia să aibe iahturi şi avioane, şi maşini — voia milioane de dolari. Voia să-i cumpere lui Daniel tot ce şi-ar putea dori

vreodată.

— Ce vrei să spui, milioane! râsese de el Daniel. Nu porţi hainele decât o dată, apoi le arunci, închiriezi apartamente de care uiţi şi pe unde sunt. Ai idee măcar ce-i acela un cod teritorial sau o tranşă de impozare? Eu sunt cel care cumpără toate afurisitele alea de bilete de avion. Auzi, milioane! Cum să facem noi milioane? Mai bine mai fură un Maserati şi renunţă la ideea asta, pentru numele lui Dumnezeu!

— Daniel, tu eşti darul meu de la Louis, îi spusese cu dragoste Armand. Ce m-aş face fără tine? înţelegi totul pe dos. Deschisese ochii largi, ca un copil. Vreau să fiu în centrul lucrurilor, cum eram cu ani în urmă la Paris, la Teatrul Vampirilor. Ţi-aduci aminte. Vreau să fiu zbenghiul din fruntea omenirii.

DANIEL fusese zăpăcit de viteza cu care merseseră lucrurile.

Totul începuse cu descoperirea unei comori în apropiere de coastele Jamaicăi. Armand angajase un vapor ca să-i arate lui Daniel unde să înceapă operaţiile de recuperare, în numai câteva zile fusese tras la suprafaţă un galion spaniol cu o încărcătură enormă de aur şi bijuterii. După asta urmase o descoperire arheologică — nişte nepreţuite figurine de Olmec. Rapid fuseseră reperate alte două epave. Un teren cumpărat pe nimica toată în America de Sud se dovedi a fi o fostă mină de smaralde de mult uitată.

Îşi cumpărară o casă uriaşă în Florida, iahturi, bărci cu motor, un avion mic, dar extrem de bine echipat.

De-acuma erau obligaţi să se îmbrace ca nişte prinţi în orice ocazie. Armand supraveghease el însuşi şedinţele de luare a măsurilor şi de probă pentru toate costumele lui Daniel, pentru cămăşi pe măsură, pentru pantofi. Alegea ţesăturile pentru o colecţie incredibilă de haine sport, pantaloni, halate de casă, fulare de mătase. Firește, Daniel avea nevoie de impermeabile cu căptuşeală de blană de nurcă pentru climatul mai rece şi costume de seară pentru cazinourile de la Monte Carlo, de butoni de aur cu pietre preţioase, până şi de o pelerină lungă şi neagră de piele de căprioară, care se potrivea perfect, cu statura lui de om al secolului al douăzecilea.

La asfinţit, când Daniel se trezea, hainele i se şi puseseră la

îndemână. Ferească Dumnezeu să schimbe vreun amănunt, batista de in sau şosetele negre de mătase. Cina îl aştepta în imensa sufragerie cu ferestrele deschise spre piscină. Armand se găsea deja la biroul lui din încăperea alăturată. Era atâta treabă de făcut: trebuia să consulte hărţi, să mai adune nişte bogăţii.

— Dar cum reuşeşti să le descoperi? întrebase Daniel, privindu-l cum îşi nota totul, cum indica direcţii noi, pentru alte achiziţii.

— Dacă poţi să citeşti în minţile oamenilor, poţi obţine tot ce vrei, îi răspunsese răbdător Armand.

Ah, vocea asta atât de dulce şi de calmă, chipul acesta deschis, de adolescent, şuviţa de păr castaniu veşnic alunecându-i neglijent peste ochi, trupul din care parcă emana numai seninătate, numai bunăstare fizică.

— Dă-mi şi *mie* ce vreau eu, pretinsese Daniel.

— Îţi dau tot ce-ai putea să doreşti vreodată!

— Da, dar nu ce *ţi-am* cerut eu, nu ceea ce vreau!

— Rămâi în viaţă, Daniel. Nu era decât o şoaptă slabă, ca un sărut. Dă-mi voie să-ţi spun, din toată inima, că e mai bine să fii viu decât mort!

— Nu vreau să fiu viu, Armand, eu vreau să trăiesc veşnic şi-o să-ţi spun dacă-i mai bine să fii viu decât mort.

Adevărul e că toate bogăţiile astea îl înnebuneau şi mai tare, îl făceau să îşi simtă şi mai acut condiţia de muritor. O dată, când naviga cu Armand în apele calde ale Golfstreamului, sub un cer cu mii de stele, simţi cu disperare nevoia de-a poseda pe veşnicie cerul acela. Îl privea cu un amestec de dragoste şi de ură pe Armand care era la cârmă. Oare chiar avea Armand să-l lase să moară?

Jocul de-a acumulatul comorilor continuase.

Tot felul de tablouri, Picasso, Degas, Van Gogh, considerate a fi fost furate, erau recuperate de Armand fără nici o explicaţie şi date lui Daniel pentru revânzare sau pentru încasarea recompenselor promise. De bună seamă că cei care le păstraseră acunse nu îndrăzneau să se dea pe faţă, asta în cazul în care supravieţuiau silenţioasei vizite nocturne a lui Armand în sanctuarele în care fuseseră expuse comorile respective. Uneori identitatea posesorilor tablourilor nici nu era cunoscută. La licitaţie aduceau milioane. Dar nici asta nu era de ajuns.

Perle, rubine, smaralde, tiare de diamant, îi soseau pe tavă lui Daniel.

— N-avea grijă, fuseseră furate, nu va veni nimeni să le pretindă înapoi.

Pe ferocii traficanţi de droguri din Marea Caraibilor Armand îi jefuia de tot ce-aveau: arme, valize pline cu bani, le lua până şi bărcile.

Daniel se tot uita la teancurile de bilete verzi în vreme ce secretarele le numărau şi le împachetau în Europa, pentru a fi depuse pe diverse conturi cifrate în diverse bănci din Europa.

Adesea Daniel asista la plecarea lui Armand la vânătoare în apele calde ale sudului, de unul singur, într-o barcă cu motor, fără nici o lumină la bord, un adolescent îmbrăcat în cămaşă neagră de mătase şi pantaloni negri, cu părul lung, castaniu în bătaia vântului. Ce adversar mortal! Undeva pe-acolo, în depărtare, nevăzuţi de pe ţărm, sunt traficanţii, iar el le pica drept în spinare, ca un pirat singuratic, ca moartea însăşi. Se uitau oare în sus, înainte de-a se scufunda în apele adânci, cu părul răsfirat pe apă, să-l vadă cu o ultimă privire pe cel ce le aducea moartea? Un băieţandru! Şi ei care credeau că întruchipează răul...

— N-aş putea să vin cu tine? N-aş putea să te privesc când îi omori?

— Nu.

În cele din urmă, adunaseră suficient capital; Armand era gata să treacă la acţiune.

Îi ceru lui Daniel să cumpere orice i se prezenta, fără să ceară vreun sfat şi fără nici o ezitare: a flotilă de vase de croazieră, un lanţ de restaurante sau hoteluri. Acum aveau la dispoziţie patru avioane particulare. Armand folosea opt telefoane.

În cele din urmă, realizară visul cel mare: Insula Nopţii, creaţia personală a lui Armand, cu cinci etaje în care se adăposteau teatre, restaurante şi magazine. El concepuse toate planurile pentru arhitecţi. Le dăduse liste interminabile cu materialele pe care le dorea, ţesăturile, sculpturile pentru fântâni, până şi florile sau copacii în oale pe care îi voia.

Priviţi, Insula Nopţii! De la asfinţit până în zori era invadată de turişti, vapor după vapor venea încărcat de la Miami. În saloane muzica nu înceta niciodată, în sălile de dans la fel.

Ascensoarele cu pereţi de sticlă n-aveau odihnă, urcau veşnic spre cer. Bazinele, pârâiele, cascadele luceau între maluri acoperite de florile cele mai proaspete şi mai fragile.

Puteai cumpăra orice pe Insula Nopţii: diamante, Coca-cola, cărţi, piane, papagali, haine făcute de croitorii cei mai la modă, păpuşi de porţelan. Aveai la dispoziţie cele mai fine mâncăruri din lume. În cinematografe se dădeau cinci filme pe noapte. Găseai aici tweed englezesc şi pielărie spaniolă, mătăsuri indiene, covoare chinezeşti, argintărie, cornete cu îngheţată şi vată de zahăr, porţelanuri fine şi pantofi italieneşti.

Sau puteai să trăieşti alături de lumea asta, în cel mai secret lux, intrând şi ieşind din vârtej după cum aveai chef.

— Toate sunt ale tale, Daniel, spusese Armand, mişcându-se lent prin camerele spaţioase, aerisite, din propria lor Vilă a Misterelor, care se-ntindea pe trei etaje — plus pivniţe interzise lui Daniel. Ferestrele erau deschise şi de la ele se vedea ghirlanda de lumini a coastei la Miami şi norii albicioşi sus pe cer.

Era somptuos amestecul acesta de nou şi vechi. Uşile ascensoarelor se deschideau fără zgomot direct în saloanele dreptunghiulare pline de tapiserii medievale şi de candelabre antice; enorme ecrane de televizor se aprindeau în toate camerele. Apartamentul lui Daniel avea pereţii plini de picturi renascentiste, iar pe jos erau covoare persane. Tot ce era mai frumos din şcoala veneţiană se găsea în biroul lui Armand, cu covoare albe pe podele, dar tot acolo erau şi uriaşele calculatoare, intercomuri, ecranele monitoarelor. Primeau cărţi, reviste şi ziare din lumea întreagă.

— Asta e casa ta, Daniel.

Şi aşa fusese, Daniel o iubise, trebuia să o recunoască, iar ceea ce iubea chiar mai mult era libertatea, puterea şi luxul care-l aşteptau oriunde mergea.

Împreună cu Armand fusese în adâncul junglei centr-americane la miezul nopţii, să vadă ruinele maiaşe; urcaseră pe versantul Annapurnei să vadă din depărtare piscul sub lumina lunii. Se plimbaseră împreună, la întâmplare, pe străzile aglomerate din Tokio, din Bangkok şi Cairo sau din Damasc, Lima, Rio şi Katmandu. Ziua, Daniel se lăfăia în luxul celor mai bune hoteluri locale; noaptea o lua razna, fără frică, lângă Armand.

Din când în când, iluzia vieţii civilizate era ruptă. Uneori, cine ştie prin ce colţ de lume, Armand intuia prezenţa altor vampiri. Îi explica lui Daniel că-l acoperea cu un scut nevăzut, dar era totuşi îngrijorat. Îi ordona să stea numai pe lângă el.

— Fă-mă ca tine şi n-o să mai ai a te teme pentru mine.

— Nu-ţi dai seama ce spui, răspundea Armand. Acum eşti doar o faţă anonimă, ca oricare alta, printre miliardele de muritori. Dacă ai face parte dintre noi, ai străluci ca o lumânare în întuneric. Daniel nu putea să accepte. Te-ar repera fără nici un efort, continua Armand. Se înfuriase, dar nu contra lui Daniel. Adevărul e că nu-i făcea nici o plăcere, niciodată, să vorbească despre morţii în viaţă. Nu-ţi dai seama că cei străvechi îi distrug sistematic pe cei noi? îi pusese el întrebarea. Pe asta nu ţi-a explicat-o dragul tău Louis? Asta fac chiar şi eu prin toate locurile pe unde ne instalăm — curăţ terenul de toată viermuiala asta, îi extermin pe toţi cei tineri. Dar nici eu nu sunt invincibil. Se oprise parcă nehotărât dacă să mai continue. Iar apoi: Mă port ca orice animal de pradă. Am şi eu duşmanii mei, care sunt mai vârstnici şi mai puternici şi care m-ar distruge imediat dacă asta ar prezenta vreun interes pentru ei, sunt convins.

— Mai vârstnici decât tine? Dar eu credeam că tu eşti cel mai vârstnic, spusese Daniel.

Nu mai vorbiseră de ani de zile despre *Interviu cu un Vampir.* De fapt, nu discutaseră despre detaliile din carte niciodată.

— Nu, nici gând, nu sunt eu cel mai vârstnic, răspunsese Armand. Părea uşor stânjenit. Sunt doar cel mai bătrân dintre cei pe care i-a cunoscut amicul tău Louis. Mai sunt şi alţii. Nu le cunosc numele, rareori i-am văzut la faţă. Dar le simt prezenţa din când în când. Ai putea zice că fiecare îl simte pe celălalt. Şi fiecare semnalizează: "Nu te-apropia de mine."

În noaptea următoare îi oferise medalionul, amuleta, cum îi zicea el. Întâi, depusese pe el un sărut, apoi îl frecase cu mâna, ca şi cum ar fi vrut să-l încălzească. Straniu ritual! Şi mai straniu era chiar obiectul în sine, cu litera "A" scrijelită pe el, purtând înăuntru micul flacon cu sângele lui Armand.

— Uite, deschizi capacul dacă se apropie de tine. Spargi flaconul imediat. Vor simţi puterea care te protejează. Nu vor îndrăzni...

— Oricum, o să-i laşi să mă ucidă. O ştii bine, spusese cu răceală Daniel. Lăsat pe dinafară. Mai bine dă-mi puterea să mă

apăr singur.

De atunci încolo nu se mai despărţise de medalion. Examinase cu atenţie, la lumina becului, acel "A" şi toate gravurile din jur, doar pentru a descoperi că reprezentau nişte siluete torsionate, unele mutilate, altele chinuindu-se în agonie, unele zăcând moarte. De-a dreptul oribil. Dăduse drumul lanţului sub cămaşă, simţise medalionul rece pe piept, oricum, nu mai era la vedere.

Totuşi, Daniel nu avea să mai vadă sau să mai simtă vreodată prezenţa unei alte fiinţe supranaturale. Îşi amintea doar ca prin vis de Louis, de parcă fusese o halucinaţie din cauza febrei. Armand era singurul şi unicul său oracol, zeul său diabolic, iubitor şi nemilos.

Amărăciunea sa se adâncea zi după zi. Viaţa împreună cu Armand îl mistuia, îl înnebunea. Erau ani de când nici măcar nu se mai gândise la familia lui, la prietenii cu care obişnuia să se vadă. Se ocupase de trimiterea regulată a unor cecuri pentru rude, dar ele nu mai reprezentau acum pentru el decât nişte nume pe o listă.

— Tu n-ai să mori niciodată, dar stai să te uiţi la mine cum mor, noapte de noapte.

Ce certuri urâte, ce certuri teribile, după care Armand se prăbuşise, sfârşit, cu ochii împăienjeniţi de mânie, punându-se apoi pe un plâns incontrolabil, de parcă şi-ar fi amintit emoţii uitate, care ameninţau să-l distrugă.

— Nu o fac, nu pot s-o fac. Cere-mi să te ucid, mi-ar fi mai uşor decât asta. Nu ştii ce pretinzi, habar n-ai. Nu înţelegi că nu e decât o nemaipomenită greşeală? Nu vezi că oricare dintre noi ar da orice numai să trăiască o viaţă normală de muritor?

— Să renunţi la nemurire pentru o viaţă normală? Nu te cred. Asta e prima dată când aud din gura ta o minciună atât de neruşinată.

— Cum îndrăzneşti să spui aşa ceva?

— Nu da în mine. S-ar putea să mă omori. Eşti atât de puternic!

— Eu aş renunţa. Dacă n-aş fi un laş nenorocit, când decizia e de luat în serios, dacă nu mi-ar fi în continuare cumplit de frică de moarte, chiar şi după cinci sute de ani petrecuţi în acest vârtej.

— Nu, n-ai renunţa. Frica n-are nimic de-a face cu asta.

Imaginează-ţi că ai fi obligat să te întorci în secolul tău să trăieşti viaţa normală de muritor. Ai accepta să pierzi toată experienţa actuală? Acest viitor în care te bucuri de o putere şi de un lux cum nici Gingis Han n-ar fi visat? Şi chiar dacă laşi de o parte progresele tehnice. Te-ai resemna să n-ai idee de destinul lumii? Ah, nu-mi spune c-ai putea.

Scenele astea nu dădeau niciodată nici un rezultat. Se terminau cu îmbrăţişarea obişnuită, cu sărutul fierbinte prin care făceau schimbul de sânge, cu pânza de vise care îl acoperea ca o mare plasă, cu setea aceea de nestins! Te iubesc! Mai dă-mi! Da, mai ia. Dar niciodată destul.

N-avea nici un rost.

Ce-i produseseră în definitiv în trup şi în suflet transfuziile acestea? Faptul că vedea cu mai multă atenţie căderea unei frunze? Armand n-avea de gând să-i ofere nicicând nemurirea!

Armand îl observa pe Daniel plecând din când în când, expunându-se riscurilor vieţii de zi cu zi, dar prefera riscul în loc să o facă. Daniel nu putea face nimic, nu putea oferi nimic.

Rătăcirea, fuga, reîncepuse, dar Armand nu-l mai urmărea. Armand aştepta de fiecare dată până când Daniel îl implora să-l aducă înapoi acasă. Sau până când Daniel nu mai era nici măcar în stare să-l cheme, când era pe moarte. Atunci, şi numai atunci, se ducea Armand să-l aducă.

PLOAIA lovea trotuarele largi ale străzii Michigan. Librăria se golise, luminile se stinseseră. Undeva un orologiu bătea ora nouă. Se sprijinea de vitrină, uitându-se la circulaţia din faţă. N-avea unde să se ducă. Ce-ar fi să bea picătura de sânge din flacon? De ce nu?

Lestat era în California, pornise la vânătoare deja, poate chiar în clipa asta îşi găsise o victimă. Pregătirea scenei pentru concert începuse, nu-i aşa? Muritori care instalau reflectoarele, microfoanele, scaunele, fără să aibă idee de mesajele secrete care se transmiteau în jur, de siniştri spectatori care aveau să se ascundă în mijlocul mulţimii indiferente şi care, inevitabil, ajungea la o isterie totală. Ah, poate că Daniel făcuse un calcul absolut greşit. Poate că Armand era acolo!

La început această ipoteză i se păruse complet imposibilă, apoi deveni o certitudine. Cum de nu-şi dăduse seama mai

înainte?

Sigur că acolo era Armand! Dacă în ceea ce scrisese Lestat era măcar o urmă de adevăr, Armand se dusese să recunoască terenul, să fie martor al evenimentului, să-i caute poate pe cei cărora le pierduse urma peste secole, care veniseră să-l vadă pe Lestat, ascultând de-aceeaşi chemare.

Ce importanţă putea să mai aibă amantul său muritor,

0 fiinţă umană care-i servise de jucărie timp de vreo zece ani? Nu. Armand se dusese fără el. Iar de data asta nu-l mai salva.

Se simţea înfrigurat, mic, stând acolo. Se simţea înfiorător de singur.

Nu-i mai păsa de presimţiri, de visul acela cu gemenele, de îngrijorarea pe care i-o provocase. Toate lucrurile astea îi apăreau acum ca nişte aripi mari, negre, care-l atingeau în treacăt. Ca vântul indiferent care sufla acum. Ce conta era că Armand se ducea fără el spre o soartă pe care Daniel n-avea să o înţeleagă niciodată pe deplin.

Îl umplea de oroare şi de o amărăciune profundă. De parcă i se închideau în faţă toate uşile. Îngrijorarea pe care i-o produsese visul se unea cu o frică bolnăvicioasă. Ajunsese la capătul firului. Ce mai avea de făcut? Sătul de toate, îşi închipui că de-acum şi Insula Nopţii îi era interzisă, îşi reprezenta în minte vila cu pereţii ei albi, cocoţată sus, deasupra plajei, inaccesibilă. Îşi imagină că şi viitorul

1 se dusese o dată cu trecutul. Moartea nu însemna decât înţelegerea momentului prezent: că, la urma urmelor, nu mai urmează nimic altceva.

Mai merse câţiva paşi; nu-şi mai simţea mâinile. Ploaia îi udase cămaşa leoarcă. Îi venea să se întindă pe trotuar şi să lase din nou visul cu gemenele să-l cuprindă. I se plimbau prin cap frazele lui Lestat. Momentul renaşterii era numit de el Şmecheria Magică. Iar această lume, care permitea existenţa unor monştri atât de perfecţi, da, chiar aşa, fusese botezată Grădina Sălbatică.

Lasă-mă să te iubesc în Grădina Sălbatică, iar lumina care a dispărut din existenţa mea o să revină ca o imensă explozie de frumuseţe. Aş părăsi trupul ăsta muritor. Şi aş intra direct în eternitate. Aş fi de-al vostru. Era complet ameţit. Se împiedicase? Cineva îi vorbea. Cineva îl întreba cum se simte.

Nu, nu mă simt bine. De ce m-aş simţi bine?

Apoi simţi o mână pe umăr.

Daniel.

Ridică privirea.

Armand era pe acelaşi trotuar.

La început nu-i veni să creadă, era dorinţa lui cea mai fierbinte, apoi îşi dădu seama că nu visase. Armand era chiar acolo. Se uita la el în tăcere, cu acel calm pe care părea să-l posede întotdeauna, cu o faţă împurpurată pe care paloarea nenaturală aproape nu se mai distingea. Cât de normal părea, dacă frumuseţea putea fi socotită ceva normal. În acelaşi timp, cum se demarca de lucrurile materiale care-l atingeau, în cazul de faţă de haina albă uşor mototolită şi de pantalonii pe care-i purta. În spatele lui se profila imensa capotă cenuşie a Rolls-ului, ca o viziune de pe altă lume, cu picăturile de ploaie care ţopăiau pe acoperişul argintiu.

Haide, Daniel. De data asta mi-ai dat de furcă, nu jucărie.

De ce simţea atâta nerăbdare în ordin, când mâna care-l sprijinea era atât de puternică? Era rar să-l vezi pe Armand cu-adevărat furios. Ah! Dar cât de tare adora Daniel această furie! I se înmuiară genunchii. Simţi cum e luat pe sus. Apoi simţi catifeaua moale a banchetei din spate a maşinii. Se prăbuşi în faţă, pe braţe, şi închise ochii.

Dar Armand îl ridică spre el cu blândeţe şi îl luă în braţe. Cât era de plăcut să dormi, în fine, în braţele lui Armand! Dar avea atâtea să-i spună lui Armand, despre vis, despre carte...

— Nu crezi că ştiu? îi şopti Armand. Îi juca în privire o lumină ciudată, ce mai era şi asta? Armand părea fragil, vulnerabil, i se dusese tot calmul. Ridică la buzele lui Daniel un degetar plin de coniac.

— Iar tu — pierdut în lume, adăugă, fugind de mine de la Stockholm la Edinburg, de-acolo la Paris. Drept cine mă iei de-ţi imaginezi că sunt capabil să te urmez la viteza asta în atâtea direcţii? Tocmai când primejdia...

Îi simţi dintr-o dată buzele sărutându-l pe faţă, ah, acum mi-e mai bine, îmi place să mă săruţi. Îmi place să mă cocoloşesc în braţele unui mort, ah, strânge-mă mai tare. Îşi ascunse faţa în umărul lui Armand. *Sângele tău.*

— Nu acum, dragostea mea.

Armand îi puse degetele pe buze, îndepărtându-l. Vocea

caldă, controlată, era brusc plină de emoţie.

— Ascultă bine ce am să spun. De jur împrejurul globului cei din neamul meu sunt pe cale de a fi distruşi.

Distruşi. Fu cuprins de panică, corpul întreg i se încorda, deşi era moft de oboseală. Încercă să îşi concentreze atenţia asupra lui Armand, dar îi apărură din nou în faţa ochilor gemenele cu părul roşu, soldaţii, corpul înnegrit al mamei răsturnat în cenuşă. Dar care era sensul? Care era urmarea?... De ce se-ntâmplau toate astea?

— Nu ştiu ce să spun, răspunse Armand.

Se referea la vis când vorbi, pentru că şi el îl avusese. Ridică coniacul la buzele lui Daniel.

Ah, ce căldură minunată! Avea să leşine dacă nu făcea un efort. Înaintau acum fără zgomot, în viteză, pe autostradă, ieşiseră din Chicago, iar ploaia bătea în geamuri, erau închişi aici, în acest cuib de catifea, doar ei doi. Dar Armand se depărtase, cu un aer absent, de parcă asculta o muzică îndepărtată, ţinându-şi buzele gata să rostească ceva.

Sunt Ungă tine, sunt în siguranţă Ungă tine.

— Nu, Daniel, nu eşti în siguranţă, îi răspunse el. Poate nici măcar timp de o noapte, poate nici chiar pentru o oră.

Daniel încercă să gândească, să formuleze o întrebare, dar era prea slăbit, prea adormit. Maşina era atât de confortabilă, mişcarea ei atât de liniştitoare... Iarăşi gemenele.

Superbele gemene i se strecurau iarăşi în minte. Închise ochii timp de-o clipită şi se lăsă pe umărul lui Armand, simţind braţul acestuia cum îi cuprinde spatele.

Din depărtare îi veni vocea lui Armand:

— Ce mă fac eu cu tine, dragostea mea? Tocmai acum, când eu însumi sunt atât de înfricoşat?

Din nou întuneric. Încercă să se agate de gustul coniacului de pe limbă, de atingerea braţului lui Armand, dar începuse să viseze.

Gemenele mergeau prin deşert; soarele era sus pe cer. Le ardea braţele albe, le bătea pe faţă. Li se crăpaseră buzele de sete. Aveau hainele pătate de sânge.

— Faceţi să cadă ploaia, şopti Daniel, voi ştiţi cum se face, faceţi să cadă ploaia!

Una dintre gemene căzu în genunchi, sora ei se aplecă şi o cuprinse cu braţele. Păr roşu peste păr roşu.

Undeva, în depărtare, auzi din nou vocea lui Armand. Armand care spunea că erau în inima deşertului. Că acolo nici măcar spiritele nu erau în stare să aducă ploaia.

Dar de ce? Spiritele nu puteau face orice doreau?

Simţi cum Armand îl săruta din nou blând.

Gemenele intră acum pe o potecă îngustă între stânci. Nici aici nu e umbră, soarele e chiar deasupra capetelor lor, iar povârnişurile stâncoase sunt prea înşelătoare ca să fie urcate. Îşi continuă mersul. N-ar putea cineva să le ajute? Se împiedică şi cad la fiecare pas acum. Stâncile par prea fierbinţi pentru a se sprijini de ele. În cele din urmă, una dintre ele cade cu faţa la pământ, iar cealaltă se apleacă asupra ei, făcându-i umbră cu părul.

Ah, de-ar veni noaptea mai iute, cu vântul ei rece.

Deodată fata care o protejează pe cea căzută înalţă capul. Se mişcă ceva între stânci. Apoi e iar linişte. Cade o piatră, iar ecoul repetă sunetul slab şi cristalin printre văi. Apoi Daniel vede oameni care coboară coasta prăpastiei, oameni ai deşertului, care arată la fel de mii de ani, cu pielea închisă la culoare, cu veşminte grele, albe.

Gemenele se ridică în genunchi împreună în vreme ce oamenii se apropie. Ei le oferă apă. Le stropesc pe amândouă cu apă rece. Atunci gemenele încep să râdă şi să vorbească agitate, atât de uşurate se simt, dar oamenii nu înţeleg nimic. Apoi ele trec la gesturi, care exprimă atât de uşor totul, una arată pântecul celeilalte şi, ducându-şi braţele la piept, face gestul universal al legănatului unui copil. Aha, da. Oamenii o ridică pe viitoarea mamă. Şi pornesc cu toţii spre oază, în jurul căreia sunt corturile lor.

În fine, lungite lângă un foc în faţa corturilor, gemenele dorm, sunt în siguranţă printre oamenii deşertului, printre beduini. Era oare posibil ca istoria beduinilor să fie atât de străveche, să dureze de mii şi mii de ani? în zori, una dintre gemene se ridică, e cea care nu poartă un copil în pântece. Sub privirea surorii ei, se duce către măslinii oazei. Ridică braţele, iar la început dă impresia că salută soarele care răsare. Ceilalţi s-au trezit şi ei; se adună să se uite la ea. Apoi se ridică un vânt, la început blând, abia mişcând frunzele măslinilor. După aceea vine ploaia, începe să cadă o dulce ploaie uşoară.

Atunci el deschide ochii. Se găsea în avion.

RECUNOSCU micul dormitor imediat, după pereţii albi de plastic şi după calitatea liniştitoare a luminii gălbui. Toate materialele folosite erau sintetice, tari şi sclipitoare, ca imensele coaste ale creaturilor preistorice. S-a încheiat oare cercul? Tehnologia modernă a recreat cămăruţa lui Iona din pântecul balenei.

Era întins pe patul care nu avea nici capete, nici cadru, nici picioare. Cineva îl spălase pe faţă şi-i răsese barba. Ah, ce plăcut era! Zumzetul motoarelor crea un soi de imensă linişte, balena respira, străpungând suprafaţa oceanului. I se desluşiră toate lucrurile din jur. O carafă cu Bourbon. I-ar plăcea să bea niţel. Dar era prea extenuat pentru a face cea mai mică mişcare. Ceva nu era în regulă... Ridică o mână, căută la gât. Amuleta nu mai era la locul ei! Dar ce importanţă mai avea asta. Doar îl avea alături pe Armand.

Armand era instalat la măsuţa de lângă fereastra ca un ochi de balenă şi trăsese până jos pleoapa albă de plastic. Îşi tăiase părul. Era îmbrăcat în haine negre de stofă fină acum, ca un cadavru gata de înmormântare, nu-i lipseau nici măcar pantofii negri bine lustruiţi. Ce sinistru! Nu mai lipsea decât să vină cineva să citească Psalmul al douăzeci şi treilea. Schimbă-te în alb, te rog.

— Eşti pe moarte, îi spuse Armand cu voce stinsă.

— Şi în valea morţilor, de nimic nu mi-e teamă, căci sunt cu tine... şi aşa mai departe, şopti Daniel. Avea gâtul complet uscat. Îl durea capul. Ce rost mai avea să spună la ce-i era gândul. Totul fusese spus şi răspuns de mult.

Armand comunica din nou cu el, de data asta în tăcere, trimisese ca o rază laser spre creierul lui Daniel:

Are vreun rost să ne mai necăjim cu toate amănuntele? Ai scăzut la nici şaizeci.de kilograme. Alcoolul te consumă pe dinăuntru. Ţi-ai pierdut pe jumătate minţile. Nimic pe lume nu te mai bucură.

— În afară de convorbirile cu tine din când în când. Ce uşor aud tot ce spui!

Dacă o fi să nu mă mai vezi nici pe mine, lucrurile se vor înrăutăţi şi mai tare. Dacă continui în felul acesta, în cinci zile nu mai eşti în viaţă.

Ce perspectivă insuportabilă! Dar, dacă aşa stau lucrurile, de ce-am rătăcit de colo-colo?

Tăcere.

Cât de clar devenea totul. Nu era numai zgomotul motoarelor, contribuia la starea asta şi curioasa legănare a avionului, neîncetata mişcare neregulată ondulatorie, de parcă trecea peste hârtoape în aer, apoi cotea sau urca la deal. Balena îşi urma drumul ei de balenă, cum îi zicea Beowulf.

Părul lui Armand era pieptănat cu grijă pe o parte. Avea ceasul de aur la mână, o minune a tehnicii, cum îi plăcea lui. Ce caraghios trebuie să fi fost minutarul acela fosforescent în coşciugul unde se băga peste zi. Costumul era uşor demodat, cu reverele înguste. Vesta neagră de la costum era, cu siguranţă, din mătase, aşa dădea impresia, în orice caz. Dar faţa, ah, arăta bine, era clar că se hrănise, din belşug chiar.

Îţi mai aduci aminte ce ţi-am spus mai devreme?

— Da, spuse Daniel. Adevărul era însă că se chinuia să îşi aducă aminte. Apoi brusc îi reveni totul în minte, dureros. Îmi povesteai ceva despre distrugerea totală. Şi că eu sunt pe moarte. Ei mor, eu mor. Ei mor pentru că sunt nemuritori; eu doar pentru că sunt în viaţă. Vezi că n-am uitat nimic! Da, şi-acum mi-aduc aminte că voiam să beau şi nişte bourbon.

Nu pot face nimic care să te facă să vrei să trăieşti?

— Te implor, n-o lua de la capăt; ori sar din avion! *Atunci vrei s-asculţi ce am de spus? Să-ţi dai silinţa să asculţi?*

— Crezi c-aş putea să mă împotrivesc? Nu pot scăpa de vocea ta dacă tu ai hotărât că trebuie să ascult. Parcă am un microfon în miniatură instalat direct în cap! Ce-s astea? Lacrimi? Ai de gând să mă plângi?

Preţ de o clipă Armand păru extrem de tânăr. Ce transformare!

— Să te ia naiba, Daniel, spuse el, de data asta cu vorbe.

Pe Daniel îl trecu un fior. Nu suporta să-l vadă că suferă. Daniel tăcu.

— Ştii că ceea ce suntem noi este o aberaţie a naturii, spuse Armand, că n-ar trebui să existăm. Nu era nevoie să citeşti cartea lui Lestat ca să-ţi dai seama de asta. Oricare dintre noi ar fi putut să-ţi explice că ce s-a întâmplat a fost abominabil, că a fost o fuziune diabolică...

— Deci ce-a scris Lestat e adevărat.

Intrase un demon în trupul reginei şi al regelui din Egipt. În fine, un spirit rău. Pe vremea aceea îi ziceau demon.

— N-are importanţă dacă e adevărat sau nu. Nici nu mai e important cum a început totul. Important e cum se va sfârşi, căci sfârşitul s-ar putea să fie pe aproape.

Iarăşi sentimentul de panică, atmosfera visului, ţipetele ascuţite ale gemenelor.

— Fii atent, spuse Armand răbdător, aducându-l înapoi din vis. Lestat a trezit pe cineva sau ceva...

— Pe Akasha... pe Enkil.

— Se poate. S-ar putea să fie mai mult de unu-doi. Nimeni nu ştie exact. Se tot aude vag un avertisment despre o primejdie iminentă, dar nimeni nu ştie exact de unde vine. Ceea ce se ştie e că suntem urmăriţi si distruşi, că toate adăposturile, locurile de întâlnire, etcetera, s-au transformat în fum.

— Şi eu am auzit avertismentul despre primejdie, şopti Daniel. Uneori foarte puternic, în toiul nopţii, apoi, în alte momente, doar ca un ecou. Le văzu din nou pe gemene. Avea categoric o legătură cu gemenele. Dar de unde ştii toate astea, despre adăposturi, despre...

— Daniel, nu mă pune la încercare. Nu ne rămâne prea mult timp. Pur şi simplu, ştiu. Şi ceilalţi ştiu. E ca un curent care trece prin firele unei enorme plase.

— Aha.

De câte ori gustase din sângele vampiric, Daniel avusese o viziune limpede a acestei ţesături imense de cunoştinţe, de legături, de imagini pe jumătate neînţelese. Deci era adevărat, ţesătura începuse cu Mama şi Tatăl...

— Cu ani în urmă, îl întrerupse Armand, nu mi-ar fi păsat în nici un fel de toate astea.

— Ce vrei să spui?

— Dar acum nu vreau acest sfârşit. În acelaşi timp, nu vreau să mai continue coşmarul ăsta dacă tu nu... Se schimbă vizibil la faţă. Parcă era el însuşi surprins. Nu pot accepta ca tu să mori.

Daniel nu-i răspunse.

O ciudată tăcere pluti un moment în aer. Până şi avionul luneca fără nici un obstacol printre curenţii de aer. Armand, ale cărui vorbe dezminţeau calmul vocii sale, era aşezat acolo, atât de răbdător, atât de stăpân pe sine.

— Mie nu mi-e frică, de vreme ce tu eşti lângă mine, spuse

brusc Daniel.

— Dovadă în plus că eşti nebun. Dar lasă-mă să-ţi spun partea cea mai misterioasă.

— Care?

— Lestat n-a păţit nimic. Îşi continuă planurile. Iar cei care s-au adunat în jurul lui nu păţesc nimic.

— Ştii sigur?

Râs scurt, catifelat.

— Iar începi? Cât de umană trăsătură. Ori mă supra-apreciezi, ori mă subestimezi. Rareori nimereşti adevărul.

— Ce să fac? Sunt echipat cu instrumente defectuoase. Celulele trupului meu sunt supuse unui proces de deteriorare permanentă, numit îmbătrânire...

— S-au adunat la San Francisco. Se înghesuie în salonul din spate al unei taverne numită Fiica lui Dracula. Poate că ştiu ce se întâmplă, deoarece o ştiu alţii, fiecare minte puternică culege imagini de la altele şi le transmite, conştient sau inconştient. Poate că unul dintre martori telegrafiază imaginea spre ceilalţi. N-aş putea să spun exact cum se întâmplă. Gânduri, sentimente, voci, sunt, pur şi simplu, prezente. Circulă pe reţea. Unele sunt clare, altele estompate. Din când în când avertismentul le întrece pe toate. *Primejdie.* Ca şi cum orice transmisie din lumea noastră s-ar întrerupe pentru o clipă. Apoi celelalte voci îşi reiau discursul.

— Dar ce-i cu Lestat? Unde e Lestat?

— N-a fost decât zărit ici şi colo. Nimeni n-a reuşit să-i prindă urma până la bârlog. E prea inteligent să permită aşa ceva. Dar îi tachinează pe toţi. Traversează într-o viteză nebună San Francisco într-o maşină Porsche neagră. S-ar putea ca el nici să nu ştie ce se întâmplă.

— Cum explici asta?

— Puterea de comunicare variază. Când asculţi gându-rile celorlalţi, poţi, la rândul tău, să fii ascultat. Lestat se ascunde. Poate a tăiat orice contact cu noi ceilalţi.

— Dar gemenele? Femeile din vis, ele cine sunt?

— Asta nu ştiu. Nu toţi au avut visele astea. Dar mulţi au aflat de ele şi cu toţii par să se teamă de ele, cu toţii sunt convinşi că, într-un fel sau altul, Lestat e de vină. Că Lestat e la originea a tot ce se întâmplă.

— Un adevărat demon printre demoni, râse încetişor Daniel.

Dând uşor din cap, Armand se arătă de acord, cu tristeţe, cu gluma lui. Aproape că lăsă să-i scape un zâmbet.

Iar tăcere. Zgomot de motoare.

— Înţelegi ce-ncerc să spun? Peste tot în lume, cei din neamul nostru au fost atacaţi, în afară de acolo.

— Acolo unde se află Lestat.

— Exact. Doar că distrugătorul se deplasează cam la întâmplare. Se pare că trebuie să se afle în apropiere de ceea ce vrea să distrugă. S-ar putea să aştepte momentul concertului pentru a termina ce a început.

— Pe tine nu te poate distruge. Altfel, ar fi făcut-o deja...

Râsul acela scurt, uşor batjocoritor, aproape inaudibil. Poate comunica şi râsul prin telepatie?

— Încrederea ta în mine mă emoţionează, ca de obicei, dar nu e momentul să cazi în admiraţie pentru mine. Această forţă nu poate chiar totul. Nu se mişcă chiar cu viteza luminii. Trebuie să înţelegi ce am hotărât. Ne ducem după Lestat, pentru că nici un alt loc nu e sigur în momentul de faţă. Vampirii izolaţi au fost descoperiţi în locurile cele mai ascunse şi transformaţi în cenuşă...

— Şi pentru că vrei să fii cu Lestat. Nici un răspuns. Ştii bine că asta vrei, de fapt. De-abia aştepţi să-l revezi. Vrei să fii pe-aproape dacă are nevoie de tine. Dacă cumva izbucneşte o bătaie... Nici un răspuns. Iar dacă Lestat e la origine, poate că tot el va reuşi să şi oprească totul.

Armand tot nu răspunse. Părea încurcat.

— E mult mai simplu decât atât, spuse el, în sfârşit. Simt obligaţia să mă duc.

Avionul părea să fie un obiect ce plutea pe o spumă de zgomot. Daniel se uita somnoros la o pată de lumină care se deplasa pe tavan.

*O să-l vadă, în fine, pe Lestat. Î*şi aminti de vechea casă a lui Lestat din New Orleans. La ceasul pe care îl culesese din praful de pe jos. Iar acum se întorcea la San Francisco, unde începuse totul, înapoi la Lestat. Doamne, dorea bourbonul acela. De ce nu voia Armand să i-l dea? Se simţea atât de sfârşit. O să meargă amândoi la concert, o să-l vadă şi el pe Lestat...

Dar îl cuprinse din nou sentimentul acela oribil, din ce în ce mai puternic, inspirat de vise.

— Nu mă lăsa să le mai visez pe femeile astea, murmură el

brusc.

I se păru că Armand zisese da.

Deodată îl simţi pe Armand lângă pat. Umbra lui îl acoperea. Pântecele balenei părea mai mic, se limita parcă doar la lumina care-l înconjura pe Armand.

— Uită-te la mine, dragostea mea, spuse el.

Întuneric. Apoi porţile înalte se deschideau, iar lumina lunii mătura grădina. *Ce e locul acesta?*

Ah, era în Italia, asta trebuia să fie, aerul era călduţ, învăluitor şi luna lumina şirurile de arbori şi de flori, iar acolo, nu-i aşa, era Vila Misterelor, la doi paşi de vechiul Pompei.

— Dar cum am ajuns aici?

Se întoarse spre Armand, care era lângă el, îmbrăcat în nişte ciudate haine demodate, de catifea neagră. Preţ de o clipă nu fu în stare să facă nimic altceva decât să se holbeze la Armand, la haina lungă de catifea pe care o purta şi la ghetre, la părul lung şi ondulat, de culoare castanie.

— Nu suntem aici în realitate, spuse Armand. Ştii bine că nu suntem.

Se întoarse şi intră în grădină, către vilă, tocurile lui făcând un mic zgomot pe pietrele uzate de piatră.

Dar totuşi era real! Uită-te la pereţii dărăpănaţi şi la florile formând brazdele largi, uite, se văd până şi urmele paşilor lui Armand pe pământul reavăn! Şi stelele de pe cer, ah, stelele! Se întoarse şi rupse din lămâiul din spate o frunză parfumată.

Armand se-ntoarse şi el, îl luă de braţ. Din pământ se ridica parfumul brazdelor săpate de curând. *Ah, aici aş putea să mor.*

— Da, spuse Armand, ai putea. Şi chiar asta o să se întâmple. După cum ştii, n-am mai făcut asta niciodată. Ţi-am mai spus, dar nu m-ai crezut. Acum ai citit despre asta în cartea lui Lestat. N-am făcut-o niciodată. Pe el l-ai crezut?

— Sigur că te-am crezut. Ai făcut un legământ, mi-ai explicat totul. Dar, Armand, întrebarea mea e cui i-ai făcut legământul ăsta?

Râs.

Sunetul vocilor lor răsuna în grădină. Ce trandafiri, ce crizanteme, ce flori enorme! Din Vila Misterelor se revărsa lumină. Se auzea muzică? Doamne, întreaga ruină era luminată sub cerul incandescent de stele.

— Deci o să mă faci să-mi rup legământul. O să capeţi ceea

ce crezi că vrei. Dar uită-te bine la grădina asta, căci o dată ce am făcut-o n-o să-mi mai auzi niciodată gându-rile şi n-ai să mai vezi ce văd eu vreodată. Un val de tăcere va cădea între noi.

— Dar vom fi ca nişte adevăraţi fraţi, nu-ţi dai seama? întrebă Daniel.

Armand era atât de aproape, că parcă se sărutau. De jur împrejur erau înconjuraţi de enorme dalii galbene şi gladiole albe, pline de un parfum îmbătător. Se opriseră sub un copac uscat invadat de glicine sălbatice; ciorchinii delicaţi de flori tremurau în adiere, crăcile albe sclipeau ca nişte oase. Iar în depărtare, din vilă, se-auzeau voci. S-ar fi zis că erau înăuntru oameni care cântau.

— Dar unde ne aflăm, de fapt? întrebă Daniel. Spune-mi!

— Ţi-am spus. Suntem într-un vis. Dacă vrei cu tot dinadinsul un nume, poţi să-i spui pragul dintre viaţă şi moarte. Am să te trec pragul acesta. De ce? Pentru că sunt un laş. Şi pentru că te iubesc prea mult ca să te pierd.

Ce bucurie pe Daniel, ce triumf rece şi splendid! Sosise, în fine, momentul mult aşteptat. Nu avea să mai fie antrenat în infernala goană a timpului. Nu avea să mai facă parte dintre milioanele de anonimi care dormeau sub pământul acesta spongios şi mirositor, sub florile veştejite, fără să mai ştie de ceva, orbi pentru veşnicie.

— N-am ce să promit. Cum aş putea? Ţi-am spus ce ne aşteaptă.

— Nu-mi pasă. De vreme ce sunt cu tine.

Ochii lui Armand erau înroşiţi, obosiţi, îmbătrâniţi. Şi ce haine minunate avea, cusute de mână, dar prăfuite de parcă aparţineau unei fantome. Oare aşa arătau spiritele când renunţai la efortul de a le mai chema?

— Nu plânge! Nu-i cinstit, spuse Daniel. Cum poţi să plângi când pentru mine asta înseamnă renaşterea. E oare cu putinţă să nu ştii ce-nseamnă asta pentru mine, să nu-ţi fi dat seama niciodată?

Se uită brusc în sus, să cuprindă cu privirea tot întinsul peisajului încântător, vila din depărtare, colinele ce se desluşeau în jur. Apoi întoarse capul spre cer, care îl umplu de uimire. Nu mai văzuse niciodată atâtea stele.

Parcă cerul însuşi se prelungea la nesfârşit, iar stelele erau atât de pline şi de strălucitoare, că desenul constelaţiilor se

pierdea. Nu se mai vedeau. N-aveau nici un sens. Doar victoria sublimă a energiei pure, a materiei. Apoi recunoscu Pleiadele — constelaţia preferată a gemenelor condamnate din vis — şi zâmbi. Le văzu pe gemene împreună pe un vârf de munte, erau fericite, şi fu şi el bucuros pentru ele.

— Spune doar o vorbă, dragostea mea, zise Armand, şi o voi face. Până la urmă, mergem în iad împreună.

— Dar nu-ţi dai seama? spuse Daniel, toate deciziile pe care le iau oamenii se fac la fel. Crezi că mama are idee ce o să i se întâmple copilului pe care îl poartă în pântece? Doamne sfinte, suntem pierduţi, ascultă-mă pe mine. Ce importanţă are dacă îmi faci acest dar şi se dovedeşte că-i o greşeală! Nu există greşeală! Există numai disperare, iar eu numai asta îmi *doresc!* Vreau nemurirea ca să trăiesc veşnic cu tine.

Deschise ochii. Tavanul cabinei avionului, cu luminile sale gălbui reflectate de pereţii calzi, îmbrăcaţi în lemn, şi-n jur grădina, parfumul, miracolul florilor aproape prăbuşindu-se sub propria greutate.

Stăteau împreună sub copacul uscat din care atârnau ciorchinii stacojii de glicină. Florile îi mângâiau faţa, le simţea petalele ceruite pe faţă. Îi reveni ceva în minte, ceva ce ştiuse cândva — că în limba unui popor străvechi exista un singur cuvânt pentru floare şi pentru sânge. Simţi brusc cum îi e pătrunsă pielea gâtului de dinţi ascuţiţi.

Inima îi fu brusc strânsă ca într-o menghină. Presiunea era insuportabilă. Totuşi, peste umărul lui Armand vedea cum noaptea aluneca în jurul lui, cum stelele creşteau şi tot creşteau, erau la fel de mari ca ciorchinii de floare. Asta era, zburau spre stele!

Într-o frântură de clipă îl văzu pe Lestat la volanul unei maşini negre. Avea un aer leonin, cu pletele bătute de vânt, cu privirea veselă.. Se întoarse spre Daniel şi-i aruncă o privire, apoi izbucni în râs.

Şi Louis era acolo. Louis era în picioare, uitându-se pe fereastra camerei de pe strada Divisadero, aşteptând, apoi îi adresă lui Daniel câteva vorbe:

— Da, vino, Daniel, dacă ăsta e destinul tău!

Ei nu păreau să ştie de adăposturile arse! Sau de gemene! Nici de strigătul de alarmă!

Acum se găseau cu toţii într-o cameră plină de lume, de fapt,

erau în Vila Misterelor, iar Louis, îmbrăcat într-un frac, se sprijinea de şemineu. Erau cu toţii prezenţi! Chiar şi gemenele!

— Slavă Domnului, eşti aici! spuse Daniel şi îl sărută şi pe-un obraz, şi pe celălalt pe Louis. Uite, şi pielea mea e la fel de albă ca a ta!

Scoase deodată un strigăt când inima îi fu lăsată în pace, iar aerul îi umplu plămânii. Iarăşi grădina. De jur împrejur era iarbă. Grădina, cu iarbă cu tot, îl acopereau. *Nu mă lăsaţi aici, întins pe pământ!*

— Bea, Daniel!

Preotul rosti vorbe în latineşte când îi dădu vinul de sfânta cuminecătură. Gemenele îşi luară platourile sacre — pe care erau inima şi creierul.

— Acesta e creierul, aceasta e inima mamei noastre şi le voi mânca în onoarea spiritului mamei...

— Doamne, mai dă-mi!

Răsturnase potirul pe pardoseala de marmură a bisericii, cât de neîndemânatic putea să fie, dar, Doamne, cât de mult dorea sângele acela!

Se ridică, strivindu-l pe Armand, sorbind cu furie, cu sorbituri lungi. Se răsturnaseră îmbrăţişaţi pe patul moale de flori. Armand era întins alături, el avea gura lipită de gâtul lui, iar sângele curgea ca dintr-o fântână nesecată.

— Intră în Vila Misterelor, îi spuse Louis. Louis îl atingea pe umăr. Te aşteptăm!

Gemenele erau îmbrăţişate, se mângâiau pe părul roşu, lung şi cârlionţat.

De-afară se auzeau ţipetele tinerilor adunaţi în faţa auditoriului, pentru că nu mai erau bilete. Aveau să se instaleze pe terenul de parcare de vizavi până în seara următoare.

— Noi avem bilete? întrebă el. Armand, biletele! *Primejdie.* Gheaţă. Strigătul vine de la cineva care e prins sub gheţuri!

Ceva îl lovi, cu putere. Acum plana.

— Dormi, dragostea mea.

— Vreau înapoi în grădină, la vilă!

Încercă să deschidă ochii. Îl durea pântecele. Ce durere ciudată, ce departe era!

— Ştii că e prins sub gheţuri?

— Dormi, spuse Armand, acoperindu-l cu pătura. Când te vei trezi, o să fii întocmai ca mine. Mort.

SAN FRANCISCO. Înainte chiar de a deschide ochii, îşi dădu seama că era acolo. Avusese un vis oribil, ce bine că scăpa de el — se sufoca, se trezea apoi în întuneric şi era purtat de curentul furios al mării! Dar visul se estompa. Un vis în care nu se vedea nimic, se-auzea doar apa, se simţea doar apa! Un vis în care murise de frică. Fusese femeie în vis, neajutorată, fără limbă, nu putea să ţipe.

Ducă-se!

Era ceva familiar în vântul care-l bătea din faţă, o prospeţime imaculată căreia aproape că-i simţea gustul. Desigur, era la San Francisco. Simţea frigul înfăşurându-i tot trupul ca un veşmânt, dar înăuntru purta o căldură delicioasă.

Nemuritor. Pentru veşnicie.

Deschise ochii. Armand îl adusese aici. Prin obscuritatea vîscoasă a visului, îl auzise totuşi pe Armand spunându-i să rămână acolo. Armand îi spusese că acolo era în siguranţă.

Aici.

Uşile de sticlă care ocupau tot peretele opus erau larg deschise. Iar camera în sine, bogată, bine mobilată, era unul dintre locurile acelea minunate pe care numai Armand ştia să le descopere şi pe care le iubea atât de mult.

Era suficient să te uiţi la perdelele transparente de dantelă suflate de vânt. Sau la motivul de pene albe cârlionţate, sclipitoare, din covorul de Aubysson. Se ridică în picioare şi ieşi pe terasă.

O ţesătură de ramuri se ridica între el şi cerul umed, sclipitor. Frunzişul ţeapăn al un chiparos. Iar acolo, jos, printre ramuri, se zărea podul Golden Gate. Pe lângă imensele turnuri, ca un fum gros, alb, pluteau fuioare de ceaţă, care încercau să înghită pilonii, cablurile, apoi se dispersau, iar podul, pe care circulaţia nu se oprea niciodată, sclipea din nou cu toate luminile lui, ce păreau să consume ceaţa.

Ce splendoare, tot spectacolul acesta! Şi conturul întunecat al colinelor din depărtare, acoperite cu o mantie de lumini. Ah, dar era suficient să se uite la câte un amănunt — acoperişurile ude care se întindeau înspre vale sau ramurile noduroase din faţa ochilor. Era ca o piele de elefant coaja asta de copac, ca pielea unei vieţuitoare.

Nemuritor... pentru veşnicie.

Îşi trecu degetele prin păr şi simţi o furnicare plăcută. Simţea urma degetelor pe creştet chiar şi după ce îndepărtase mâna. Vântul îl înţepa minunat. Îşi aminti de ceva. Băgă mâna în gură să îşi pipăie caninii. Aha, erau minunat de lungi şi de ascuţiţi.

Cineva îl atinse. Se întoarse atât de iute, că aproape îşi pierdu echilibrul. Totul era fantastic de diferit! Se controla, apoi, când îl văzu pe Armand, simţi că-i vine să plângă. Chiar şi în cea mai deplină umbră, ochii lui Armand sclipeau cu o lumină vibrantă. Pe faţă purta expresia dragostei celei mai profunde. Întinse mâna cu grijă şi-i atinse genele. Simţea dorinţa să-i atingă liniile fine care i se desenau pe buze." Armand îl sărută. Începu să tremure. Contactul cu gura aceasta, atât de rece, de mătăsoasă, părea un sărut schimbat în minte, avea puritatea electrică a unui gând!

— Hai înăuntru, novicele meu, spuse Armand. Avem la dispoziţie mai puţin de-o oră.

— Dar ceilalţi...

Armand fusese plecat pentru a afla ceva important. Despre ce era vorba? Lucrurile groaznice care se-ntâmplau. Adăposturile distruse de foc. Totuşi, în momentul acela nimic nu conta mai mult pentru el decât căldura pe care o simţea în corp, senzaţia de furnicături când se mişca.

— Se adună în grupuri, complotează, spuse Armand. Vorbea oare cu glas tare? Probabil că da. Dar ce clar i se auzea vocea! Se tem cu toţii de distrugerea totală, dar la San Francisco nu s-a întâmplat încă nimic. Unii zic că Lestat e cel care a făcut toate ororile astea, ca să-i adune pe toţi lângă el. Alţii spun că e opera lui Marius sau chiar a gemenelor. Sau a Celor Ce Trebuie Păziţi, care dau loviturile astea chiar de-acolo de unde au sanctuarul, fiind foarte puternici.

Gemenele! Simţi iar cum îl învăluie bezna visului, trupul de femeie, lipsa limbii, simţi din nou cea mai profundă teroare. Numai că acum nimic nu-l mai putea atinge. Nici visele, nici intrigile. Era copilul lui Armand.

— Dar toate astea vor trebui să aştepte, spuse blând Armand. Trebuie să vii cu mine şi să faci ce spun eu. Trebuie să încheiem ce am început.

— Să încheiem?

Se terminase. Se simţea renăscut.

Armand îl aduse înăuntru din vânt. Văzu reflexele barelor de alamă de la pat, o vază ornamentată cu dragoni aurii îi păru animată. Pianul cu coadă parcă zâmbea din toate clapele. Da, pune mâna, simte fildeşul, simte ciucurii de catifea de la abajurul lămpii...

Şi muzica, de unde venea muzica asta? Se auzea o trompetă cântând o bucată melancolică de jazz. Se opri captivat de melodia asta tristă, în care notele se topeau unele în altele. Era incapabil să se mişte în clipa aceea. Ar fi dorit să-i spună lui Armand că înţelegea transformările prin care trecea, dar nu putea face altceva decât să se lase pătruns de sunetele acelea frânte.

Încercă să-i mulţumească pentru muzică, dar iarăşi, propria lui voce îi păru neaşteptat de ciudată — era mai ascuţită, dar mai răsunătoare. Până şi limba şi-o simţea altfel, iar afară, ceaţa, uită-te la ea, mătura acum terasa, ştergea noaptea cu totul!

Armand avea răbdare. Armand înţelegea. Armand îl conduse încet prin camera întunecată.

— Te iubesc, îi spuse Daniel.

— Eşti sigur? răspunse Armand.

Asta îl făcu să râdă.

Ieşiră pe un coridor lung. O scară se pierdea în umbra de jos. Balustrada era lustruită. Armand îl îndemna să înainteze. Iar lui îi venea să se uite la covorul de sub picioare, era un şir întreg de medalioane cu crini. Armand îl împinse într-o cameră luminată ca ziua.

Intensitatea luminii îi tăie, pur şi simplu, respiraţia. Canapele de piele joase, scaune, străluceau. Ah, dar tabloul de pe perete!

Cât de vii păreau siluetele din tablou, figuri cu o formă nedefinită care, de fapt, erau doar imense pete de culoare, galben intens, roşu. Tot ce părea viu era chiar viu, totul era perfect cu putinţă. Dacă pictai fiinţe fără braţe, înotând într-o mare de culori, aşa le era dat să existe pentru totdeauna. Oare te puteau şi privi cu ochii aceia mici, împrăştiaţi? Sau vedeau doar raiul şi iadul propriului lor tărâm strălucitor, atârnate pe perete cu o bucată de sîrmă răsucită?

Doar la gândul acesta, la auzul plângerii guturale a trompetei, şi-i venea să plângă, dar totuşi nu plângea. Înaintând, simţise în nări o aromă puternică, excitantă la culme.

Doamne, asta ce mai era? Tot corpul i se încorda inexplicabil. Brusc îşi dădu seama că drept în faţa lui era o copilă.

Stătea pe un scaun aurit, privindu-l, avea gleznele încrucişate, iar părul castaniu îi lucea în jurul feţei palide. Era îmbrăcată prea subţire, iar hainele erau cam murdare. Probabil fugise de-acasă doar în blugii găuriţi şi-ntr-o cămaşă murdară. Ce tablou încântător de fugară, nu-i lipseau nici pistruii de pe faţă, nici rucsacul negru slinos de la picioare. Dar ce formă superbă aveau braţele micuţe, ce delicate îi erau picioarele! Şi ochii, ce ochi căprui avea! Râdea aproape fără zgomot, dar nu era un râs vesel, parcă venea de la un nebun. Avea şi un sunet sinistru, ce ciudat! îşi dădu seama că-i luase faţa între mâini, iar ea îi susţinea, zâmbitoare, privirea, obrajii fierbinţi colorându-i-se uşor din timiditate.

Sângele, acela era mirosul! îi ardeau degetele. Doamne, îi vedea până şi venele de sub piele! Iar zgomotul inimii, şi pe acela îl auzea. Era din ce în ce mai puternic, suna... lichid. Se dădu înapoi.

— Du-o, du-o de-aici! strigă el.

— E pentru tine, şopti Armand. Ia-o imediat.

5
KHAYMAN, KHAYMAN AL MEU

Nu stă nimeni să asculte.
Acum e potrivit să cânţi,
aşa cum face pasărea,
nu pentru o palmă de loc
ori pentru a-şi impune puterea,
ci pentru propria împlinire.
Să lăsăm să se nască ceva
din nimic.

STAN RICE
din "Texas Suite"
Body of Work (1983)

PÂNĂ în noaptea asta, noaptea asta îngrozitoare, zisese

despre sine, în glumă, că nu ştie nici cine e, nici de unde vine, dar că ştie ce-i place.

Iar ce-i plăcea se găsea de jur împrejurul lui: tarabele de flori de la colţuri, clădirile uriaşe de oţel şi sticlă, luminate pentru seară cu becuri lăptoase, copacii, desigur, iarba de sub picioare. Şi, de asemenea, toate obiectele din plastic şi metale lucioase pe care şi le cumpăra la întâmplare: jucării, calculatoare, telefoane. Îi plăcea să le desluşească sensul, să le manipuleze la perfecţie, apoi să le strivească până deveneau mingi multicolore cu care putea să jongleze sau să le arunce pe ferestrele largi când nu era nimeni prin jur.

Îi plăcea muzica pentru pian, cinematograful şi poeziile pe care le descoperea în cărţi.

Iubea şi automobilele care consumau, ca lămpile, petrolul din pământ. Şi imensele avioane cu reacţie care mergeau după aceleaşi principii tehnice, doar că pe deasupra norilor.

Se oprea întotdeauna din mers când trecea vreunul pe deasupra lui, pentru a asculta vocile şi râsetele celor care călătoreau.

Conducerea unei maşini era una dintre plăcerile cele mai extraordinare. Într-o noapte condusese un Mercedes argintiu fără nici o oprire, pe drumurile netede, de la Roma la Florenţa şi apoi la Veneţia. Îi plăcea, de asemenea, televiziunea — tot procesul electric legat de ea, cu milioanele de puncte microscopice de lumină. Figurile acelea prietenoase de pe ecran, splendid machiate, îi ţineau companie, vorbindu-i în cea mai mare intimitate.

Îi plăcea şi rockul. Orice muzică îi plăcea. Îi plăcuse foarte mult cântecul lui Lestat "Recviem pentru marchiză". Nu dădea prea mare atenţie cuvintelor. Melancolia, sunetele înfundate ale bateriei şi ale talgerelor îl emoţionau. Şi-i venea să danseze.

Îi plăceau imensele maşinării galbene care reparau drumurile noaptea pe lângă marile oraşe, înconjurate de nenumăraţi muncitori în uniformă; şi autobuzele cu etaj de la Londra şi desigur că-i plăceau oamenii — toţi muritorii aceştia inteligenţi de pretutindeni.

Îi plăcea să se plimbe noaptea prin Damasc şi să-i apară în minte scene disparate din viaţa antică a acestui oraş. Pe străzi se plimbau romani, greci, perşi, egipteni.

Îi plăceau bibliotecile unde găsea fotografiile monumentelor

antice prin cărţile mari, cu coperţi lucioase şi cu miros plăcut. Făcea el însuşi fotografii ale oraşelor noi din jur şi uneori reuşea să suprapună peste ele imagini care-i apăreau în minte. De pildă, peste imaginea Romei de azi suprapusese figuri de romani în tunici scurte şi sandale, în locul celor moderni, îmbrăcaţi în hainele astea grele şi dizgraţioase.

Ah, erau întotdeauna foarte multe lucruri plăcute în jur — muzica pentru vioară de Bartok, fetiţele îmbrăcate în rochii albe ca neaua, ieşind din biserică la miezul nopţii, după ce cântaseră la slujba de Crăciun.

De bună seamă că-i plăcea şi sângele victimelor. Se-nţelegea de la sine. Asta nici nu făcea parte din gluma despre plăcerile lui. Moartea nu i se părea amuzantă. Îşi pândea victimele în tăcere; nu voia să le cunoască. Doar de-i vorbea vreunul şi scăpa cu viaţă imediat. Nu era frumos, după părerea lui, să le vorbeşti fiinţelor acestora dulci, cu ochi blânzi, pentru ca apoi să le hăpăi sângele, să le rupi oasele şi să sugi măduva, să le striveşti trupul până nu rămânea nimic din el. Căci aşa se hrănea el acum, în modul acesta violent. Nu prea mai simţea nevoia de a bea sânge; dar îi făcea plăcere. Iar dorinţa era mai puternică decât voinţa, îl devora ca un foc purificator, neavând nimic de-a face cu setea. Ar fi putut să omoare chiar doi-trei pe noapte.

Totuşi, era sigur, dar absolut sigur, că şi el fusese o fiinţă umană cândva. Că se plimbase şi el în miezul zilei, când bătea soarele, da, da, făcuse asta cândva, deşi acum era sigur că nu putea să o mai facă. Se vedea pe sine stând la o măsuţă simplă de lemn şi tăind o piersică cu un cuţit mic de aramă. Ce frumos era fructul din faţa lui! Şi-i ştia gustul. Ştia şi gustul pîinii şi al berii. Vedea cum sclipea soarele peste toată întinderea de nisip galben care se întindea pe zeci de kilometri afară. "Întinde-te la umbră şi dormi când bate soarele!" îi spusese cineva într-o zi. Fusese aceea oare ultima zi din viaţa lui de om? Odihneşte-te, da, căci astă seară, regele şi regina vor aduna toată curtea şi se va întâmpla ceva groaznic, ceva...

Dar nu-şi amintea cu precizie ce.

Fără să ştie cum, aşa ştiuse, adică aşa stătuseră lucrurile până în seara aceea. Seara aceea...

Nici auzind cântecele lui Lestat, nu îşi amintise. Personajul era fascinant, cam asta era tot. Ce poveste! Un cântăreţ de rock

care se lăuda că ar fi băutor de sânge. Chiar dacă arăta de parcă venea de pe altă lume — dar cam la fel arătau cu toţii la televizor. Foarte mulţi oameni din lumea ameţitoare a rockului arătau ca de pe altă lume. Iar în vocea lui Lestat era atâta emoţie omenească.

Nu doar emoţie; mai era şi o enormă ambiţie, de asemenea, omenească. Lestat voia să devină erou. Într-unui din cântece spunea printre altele: "Desluşiţi-mi rostul: rolul meu e răul / Dacă îl joc bine, bine-i tot ce fac."

Fascinant. Numai o fiinţă umană putea să inventeze un astfel de paradox. Ştia el asta foarte bine, de bună seamă, căci şi el fusese o fiinţă umană.

E-adevărat că acum avea o percepţie supranaturală a lucrurilor. Asta aşa era. Fiinţele umane n-aveau capacitatea lui de a privi numai un mecanism ca să-i şi înţeleagă principiul. De asemenea, totul i se părea "cunoscut" — asta ţinea tot de puterile lui supranaturale. În definitiv, nimic nu-l suprindea vreodată. Nici fizica cuantică, nici teoriile evoluţioniste, nici picturile lui Picasso, nici procesul iniţiat de inocularea microbilor la copii tocmai pentru a-i proteja contra vreunei boli. Nu, i se părea că avusese conştiinţa acestor lucruri chiar înainte de orice amintire despre sine. Înainte de-a fi putut spune: "Gândesc, deci exist!"

Dar lăsând de o parte toate astea, se putea lăuda totuşi că-şi păstrează un unghi de vedere uman. Asta n-o putea nega nimeni. Simţea suferinţele umane cu o acuitate ciudată şi înfiorătoare. Înţelegea ce înseamnă dragostea şi singurătatea, ah, da, ştia asta mai bine decât orice, o simţea şi mai profund când asculta cântecele lui Lestat. De aceea se silea să nu dea atenţie vorbelor.

Mai era ceva. Cu cât bea mai mult sânge omenesc, cu atât mai omenesc arăta el însuşi.

Când apăruse mai întâi în această epocă, nu avea deloc o înfăţişare firească. Era un schelet respingător, se afla în Grecia pe o şosea spre Atena, oasele îi erau acoperite de vene de cauciuc, iar pe deasupra avea un strat de piele lividă. Îngrozea pe oricine l-ar fi văzut. Toţi se îndepărtau înspăimântaţi. Dar el citea în minţile celorlalţi — se văzuse pe sine aşa cum era văzut — înţelegea şi îi părea rău.

La Atena făcuse rost de mănuşi, de un veşmânt larg de lână

cu nasturi de plastic şi de pantofi moderni. Se bandajase, astfel încât să nu i se zărească decât ochii şi gura. Peste părul negru, năclăit, îşi trântise o pălărie cenuşie de fetru.

Oamenii tot mai căscau ochii la el, dar nu o luau la goană ţipând. La lăsarea nopţii se strecura prin mulţimea adunată în piaţa Omnia, acolo nu-i dădea nimeni nici o atenţie. Ce minunată era agitaţia modernă a oraşului străvechi, un centru unde veneau din lumea întreagă cei dornici să înveţe filozofia şi arta. Privea spre Acropole şi vedea Partenonul aşa cum fusese odinioară, întreg, perfect, o adevărată casă a zeiţei. Nu ruina de azi.

Grecii rămăseseră oameni minunaţi, blânzi şi încrezători, dar părul şi chipurile erau ceva mai întunecate din pricina amestecului cu sângele turcesc. Nu le păsa lor de hainele lui ciudate. Era adorabil când le vorbea limba cu vocea lui caldă, calmă, deşi uneori cu greşeli care-i făceau să se prăpădească de râs. Corpul i se întrema încetul cu încetul. Tot mai era tare ca piatra. Dar se schimba. Într-o noapte, scoţându-şi cârpele de pe faţă, văzuse că de-acum avea o faţă ca toţi oamenii. Deci aşa arăta el.

Avea ochi mari şi negri, cu linii fine pe la colţuri şi pleoape cam prea netede. Gura plăcută, zâmbitoare. Nasul drept, desenat cu delicateţe, nu-i displăcea. Sprâncenele îi plăceau mai mult, drepte, negre, fără vreo linie frântă, fără să fie stufoase ori prea înalte. O expresie agreabilă şi o privire de continuă mirare care inspira celorlalţi încredere. Da, da, era faţa foarte frumoasă a unui tânăr bărbat.

După această constatare, nu-şi mai acoperise faţa şi începuse să poarte haine moderne, pantaloni şi cămăşi. Era totuşi obligat să se ţină deoparte. Prea era neted şi alb.

Când îl întrebau cum îl cheamă, răspundea Khayman. Habar n-avea de ce. Cândva, avusese şi numele de Benjamin, şi asta o ştia. Avusese şi alte nume... dar când? Khayman! Era primul său nume, numele secret, cel pe care nu-l uitase niciodată. Ştia să deseneze două mici imagini care însemnau Khayman, dar, de unde moştenise semnele astea, nu avea nici cea mai mică idee.

Puterea pe care şi-o descoperea îl uimea peste măsură. Putea să străbată zidurile, să ridice un automobil şi să-l arunce cât colo pe câmp. Cu toate astea, era subţire şi părea fragil. Îşi putea străpunge mâna cu lama unui cuţit şi asta îi dădea

senzaţii nemaipomenite! Ţâşnea sângele. Apoi rana se astupa; ca să scoată cuţitul, trebuia să o redeschidă.

Nici un obstacol nu-i stătea în cale. De parcă nu avea greutate o dată ce se hotăra să se caţere undeva. Într-o noapte, după ce se urcase pe o clădire înaltă din mijlocul oraşului, se lăsase se cadă ca fulgul în stradă.

Ce senzaţie minunată! Avea conştiinţa distanţelor enorme pe care le-ar fi putut parcurge, dacă ar fi avut curajul. Cândva se ridicase până la nori, era sigur. Dar poate că nu...

Avea şi alte puteri. Când se trezea, seară de seară, auzea un concert întreg de voci de prin lumea întreagă. Zăcea în întuneric, scăldat de sunetul vocilor. Auzea vorbe greceşti, englezeşti, româneşti, hindi. Auzea râsete, ţipete de durere. Dacă era nemişcat, auzea şi gândurile — un torent confuz, dement, care-l înspăimânta. Nu îşi dădea seama de unde veneau vocile. Ori cum se făcea că o voce se ridica peste celelalte. Era ca şi cum ar fi fost Dumnezeu şi asculta rugăciunile credincioşilor.

Din când în când, distingându-se perfect de celelalte, îi ajungeau la urechi şi voci de nemuritori. Alţii ca el, prin jur, care gândeau, simţeau, trimiteau semnale de alarmă. Ţipetele lor puternice, îndepărtate, argintii, erau uşor de separat din vacarmul uman.

Dar asta îi provoca doar suferinţă. Îi aducea aminte nedesluşit că ar fi fost închis într-un loc întunecat, unde n-avusese drept tovărăşie decât voci, timp de foarte multă vreme. De spaima simţită atunci nu dorea să îşi amintească. Sunt lucruri pe care vrem să le uităm. Ca de pildă că ai fost ars ori îngropat de viu. Sau să-ţi aminteşti tot ce ţi s-a întâmplat şi să te pui pe plâns, să verşi lacrimi fierbinţi de amar şi chin.

Da, da, i se întâmplaseră tot felul de nenorociri. Mai fusese pe pământ în alte epoci, cu alte nume. Dar avusese veşnic caracterul acesta blând şi optimist, veşnic iubise totul. Era oare un suflet migrator? Nu, avusese veşnic acelaşi trup. De asta era atât de uşor, atât de puternic.

Inevitabil, se baricada contra vocilor. De fapt, îşi amintise de-un vechi sfat: Pe cei care nu învaţă să se izoleze de zgomote îi pândeşte nebunia. Acum îi era simplu. Le făcea să nu se mai audă, ridicându-se şi deschizând larg ochii. De fapt, ascultatul devenea un efort. Continuau la nesfârşit şi se transformau într-

un singur zgomot iritant.

Dincolo de ele îl aştepta splendoarea fiecărui moment. Qt îi privea pe muritori, era atât de simplu să estompeze gălăgia gândurilor lor. Se apuca să cânte, de pildă, sau îşi fixa atenţia pe ceva la îndemână. Ce linişte binecuvântată! La Roma distracţiile se prezentau la tot pasul. Ce mult îi plăceau casele acelea romane zugrăvite în culori roşietice, pământii sau verde închis. Şi străzile înguste, pietruite. Era capabil să conducă foarte rapid orice maşină pe bulevardele pline de muritori neatenţi sau putea să se plimbe pe Via Veneto până găsea o femeie de care să se îndrăgostească pentru câtva timp.

Iar oamenii secolului acestuia, atât de deştepţi, îl încântau. Aveau cunoştinţe enorme, deşi nu erau decât nişte simpli muritori. Dacă, să zicem, era asasinat un şef de stat în India, într-o oră tot pământul ţinea doliu. Tot felul de catastrofe, de invenţii şi de miracole ale medicinei îmbogăţeau minţile celor mai umili oameni. Realitatea exista cot la cot cu fantezia. Existau chelneriţe care noaptea scriau romane, devenind celebre. Muncitorii luau cu împrumut casete video şi se îndrăgosteau de reginele goale din filme. Cei bogaţi se împodobeau cu bijuterii false, iar cei săraci îşi ofereau câte un diamant minuscul. Prinţesele veritabile se avântau pe Champs Elysees îmbrăcate în zdrenţe decolorate cu mare artă.

Ah, cât ar fi vrut să fie fiinţă umană. La urma urmelor, el ce era? Iar ceilalţi cum arătau? Cei cărora nu voia să le audă vocea. Nu făceau parte din Prima Generaţie, de asta era sigur. Celor din Prima Generaţie nu le era deloc cu putinţă să ia contact prin telepatie. Dar ce naiba însemna Prima Generaţie? Nici asta nu-şi amintea! îl cuprinse o mică panică. Nu te mai gândi la aşa ceva. Scria poezii într-un caiet, poezii moderne, simple, dar al căror stil i se părea cumva cunoscut.

Se muta fără încetare din Europa în Asia Mică, uneori mergând, alteori ridicându-se în aer şi dorind să aterizeze într-un anume loc. Cei care ar fi vrut să i se amestece în viaţă sucombau farmecului său, iar ziua se ascundea în locuri întunecate fără să îşi ia prea multe precauţii. La urma urmelor, soarele nu-l mai putea distruge. Dar în lumina zilei nu putea face nimic. I se închideau ochii imediat ce se vedea lumina zilei. Voci, toate vocile acelea, ceilalţi băutori de sânge care urlau de durere, apoi nimic. Se trezea seara, gata să îşi reia privitul la

stele, veşnic aşezate în aceleaşi formaţii.

Până la urmă, prinse curajul de-a reînnoi experienţele de zbor. O dată, la Istanbul, se ridică drept în sus, urcând ca un balon peste acoperişuri. Făcea tumbe, râdea în hohote, apoi îşi alese drept destinaţie Viena, unde ajunse înainte de sosirea zorilor. Nu-l văzuse nimeni. Se mişca mult prea repede ca să fie măcar întrezărit. Pe de altă parte, nu se apuca de astfel de experienţe dacă risca să fie văzut.

Mai avea o calitate interesantă. Putea călători doar cu spiritul, lăsându-şi corpul în urmă. Bun, nu era chiar o călătorie de-adevăratelea. Era ca şi cum ar fi putut să vadă la distanţă, de parcă s-ar fi uitat la lucruri de departe, întins liniştit, se gândea de pildă la un loc anume, îndepărtat, pe care voia să-l vadă, şi brusc era chiar acolo. E drept că existau şi muritori care puteau face asta, ori în vis, ori când erau treji, dar numai după ce se concentrau cu mare grijă. Uneori trecea pe lângă corpurile lor adormite şi-şi dădea seama că spiritul lor călătorea. Dar de văzut acele suflete, nu le vedea niciodată. Nu vedea nici fantome sau vreun soi de spirite, de altfel....

Dar ştia de existenţa lor. *Existau* în mod obligatoriu.

Îşi amintea vag că, pe când era muritor, preoţii de la templu îi dăduseră să bea o poţiune foarte puternică graţie căreia făcuse o călătorie de acelaşi gen, ieşise din corpul lui şi urcase spre firmament. Apoi preoţii îl chemaseră înapoi. El nu voise să revină. Se găsea printre cei dragi care muriseră. Dar ştiuse că era obligat să se întoarcă. Asta se aştepta de la el.

Era adevărat, fusese fiinţă umană. Categoric. Îşi amintea încă ce senzaţie îi dăduse sudoarea de pe pieptul gol când se întinsese în camera aceea plină de praf, iar preoţii îi aduseseră poţiunea. Îi fusese frică. Dar pe atunci era obligatoriu pentru toţi să treacă prin experienţa asta.

Poate era mai bine că acum era ce era, ca să fie în stare să zboare cu corp cu tot.

Faptul că nu ştia, că nu şi amintea, că nu înţelegea de ce acum putea face astfel de lucruri şi de ce se hrănea doar cu sânge uman îl tortura profund.

La Paris se ducea să vadă filmele cu "vampiri", întrebându-se ce era adevărat din ele şi ce era fals. Tot felul de lucruri i se păreau familiare, dar multe altele erau stupide. Lestat se inspirase pentru costumaţie din filmele astea vechi, în alb şi

negru. Majoritatea "creaturilor întunericului" purtau acelaşi costum: pelerina neagră, cămaşa albă cu plastron, superbul frac negru, pantalonii negri.

Ce prostie, dar filmele acelea îl consolau. La urma urmelor, era vorba de băutori de sânge, care se purtau frumos, care iubeau poezia şi care sugeau sângele muritorilor.

Îşi cumpărase toate benzile desenate despre vampiri şi tăiase din reviste pozele unor frumoşi băutori de sânge, ca Vampirul Lestat. Poate că ar trebui să încerce şi el un costum din acelea; asta l-ar consola. I-ar da impresia că face parte dintr-un grup, chiar dacă ar fi unul fictiv.

La Londra, intrând după miezul nopţii într-un magazin cufundat în întuneric, îşi găsise costumul de vampir. Haină, pantaloni, pantofi de lac, o cămaşă apretată ca o foaie de papirus, o cravată albă. Ah, da, şi o superbă pelerină neagră de catifea, cu căptuşeală de satin alb; îi atârna până la podea.

Se răsucise cu graţie în faţa oglinzii. Ce l-ar fi invidiat Vampirul Lestat! Şi când te gândeşti că el, Khayman, nu era un muritor deghizat în vampir pe scenă; el era veritabil, îşi pieptănase părul negru pentru prima oară. Găsise parfumuri şi unguente în vitrinele de sticlă şi se aranjase cum se cerea pentru o seară excepţională în oraş. Descoperise undeva câteva inele şi butoni de aur.

Ei, da, acum arăta bine, cum fusese cândva în alte veşminte. Şi deodată, cei de pe străzile Londrei îl adorau! Făcuse deci ceea ce trebuia. Îl urmau peste tot în plimbările sale iar el zâmbea şi saluta pe toată lumea şi le făcea şi cu ochiul din când în când. Chiar când ucidea era mai plăcut. Victima rămânea vrăjită, ca şi cum recunoştea spectrul care o ataca, ca şi cum *înţelegea.* Se apleca, aşa cum făcea Vampirul Lestat în filmele de la televizor şi bea mai întâi cu blândeţe din artera de la gât, înainte de a-şi face victima bucăţele.

Desigur că toate astea nu erau decât o glumă. O mascaradă banală, care n-avea nimic de-a face cu existenţa reală a unui băutor de sânge, cu groaznicul secret de care îşi aducea vag aminte din când în când şi pe care se grăbea să-l uite din nou. Oricum, pentru moment era amuzant să fie "cineva" sau "ceva".

Într-adevăr, momentul era splendid. Iar el nu avea nimic altceva decât momentul. La urma urmelor, şi perioada aceasta avea să-i iasă din minte, nu-i aşa? Nopţile astea, cu toate

amănuntele atât de clare acum, se vor volatiliza; iar într-un viitor, poate mai complex şi mai ostil, se va trezi din nou fără să îşi mai aducă aminte de altceva, în afară de propriul nume.

Se întorsese în fine acasă, la Atena.

Rătăcea prin muzeu noaptea, cu un muc de lumânare în mână, se uita la plăcile de mormânt pe care erau sculptate siluete ce îl făceau să plângă. Femeia moartă era aşezată — morţii aveau întotdeauna această poziţie — şi întindea braţele spre copilul lăsat în urmă, în braţele bărbatului. Îi reveneau în minte nume, de parcă-l atingeau nişte liliecii. *Pleacă în Egipt; acolo o să-ţi aminteşti.* Dar nu se putea hotărî. Era prea curând pentru a dori din nou nebunia şi uitarea. La Atena se simţea în siguranţă, rătăcind prin vechiul cimitir de lângă Acropole, unde nu mai era nici o stelă pe morminte; nu-i păsa de zgomotul circulaţiei din apropiere, pământul era superb aici. Şi aparţinea încă morţilor.

Îşi procurase o garderobă întreagă de vampir. Îşi cumpărase până şi un coşciug, dar nu-i plăcea să se bage înăuntru. Mai întâi, pentru ca nu avea forma trupului omenesc coşciugul ăsta, apoi, pentru că pe capac nu era nici o faţă sculptată şi nici inscripţii care să ghideze sufletul celui mort. Nu era cuviincios. Asta era mai degrabă un soi de cufăr pentru bijuterii, după părerea lui. Dar pentru că era vampir, se gândea el, e mai bine să-l aibă, măcar de haz. Muritorii care erau invitaţi acasă îl adorau. Le servea vin roşu ca sângele în pahare de cristal. Le recita "Balada bătrânului marinar" sau le cânta cântece în limbi ciudate, necunoscute lor, pe care le adorau, de asemenea. Uneori le citea propriile lui poezii. Ce muritori simpatici! Coşciugul servea de banchetă de şezut în apartamentul în care nu mai era nici o altă mobilă.

Încetul cu-ncetul, cântecele cântăreţului american, care-şi zicea Vampirul Lestat, începuseră să-l tulbure. Nu-l mai distrau. Nici filmele vechi nu-l mai distrau. Iar Vampirul Lestat chiar îl deranja. Ce băutor de sânge şi-ar permite să viseze acte de puritate şi de curaj? Şi pe urmă, tonul cântecelor era atât de tragic.

Băutor de sânge... Uneori, când se trezea, singur pe podeaua apartamentului încins şi neaerisit, o dată cu ultimele licăriri ale zilei încă vizibile prin perdelele de la ferestre, simţea cum părăseşte un vis apăsător, în care nu se auzeau decât gemete şi

scâncete de durere. Într-un peisaj nocturn fantomatic, urmărise două femei cu părul roşu care suferiseră o nemaipomenită nedreptate, două superbe gemene pe care încerca în zadar să le ajungă din urmă. După ce soldaţii îi tăiseră limba, roşcata din vis le-o smulsese din mâini şi o înghiţise. Curajul ei îi uimise...

Ah, nu te mai uita la aşa ceva!

Îl dureau obrajii, de parcă plânsese şi el, de parcă avusese senzaţia de suferinţă. Fără grabă, redevenea calm. Uită-te la lampă. Uită-te la florile galbene. Nimic altceva în jur. Doar Atena, cu kilometrii ei de străzi pe care se-nşiruiau clădiri identice, ornamentate cu stucaturi, apoi imensul templu în ruină de pe deal, dominând totul, în ciuda aerului îmbâcsit. Seară. Ora divină la care toată lumea se grăbea, ieşeau cu miile de la lucru, se înghesuiau pe scările rulante, coborau la metrou. Piaţa Syntagma era plină de leneşii băutori de vin sau de uzo, suferind din cauza căldurii persistente chiar şi seara. Acolo erau şi chioşcurile care vindeau reviste şi ziare venite din lumea întreagă.

Încetă să mai asculte muzica Vampirului Lestat. Nu se mai ducea prin barurile americane unde se auzeau cânte-cele lui. Când se-ntâlnea cu vreun student care purta la brâu un mic casetofon portabil, se-ndepărta de el.

Apoi, într-o seară, în inima pieţii Plaka, printre luminile şi zgomotele de la restaurante, văzu câţiva băutori de sânge care se grăbeau prin mulţime. I se opri inima în piept. Singurătatea şi frica îl copleşeau. Rămase paralizat. Apoi se luă după ei pe străzile abrupte, intrând si ieşind din diverse săli de dans, unde urlau megafoanele. Îi studie cu atenţie cum se strecurau în graba lor printre turişti, fără să-i simtă.

Doi bărbaţi şi o femeie în costume uşoare de mătase neagră. Femeia avea în picioare sandale incomode cu toc înalt. Purtau ochelari cu oglindă, argintii; şopteau între ei, apoi izbucneau în râsete ascuţite; plini de bijuterii şi parfumaţi, îşi exhibau strălucirea supranaturală a tenului şi a pletelor.

Cu excepţia acestor amănunte neînsemnate, erau foarte deosebiţi de el. Corpul lor nu părea să fie prea dur, nici nu aveau pielea aşa de albă. Erau făcuţi încă din foarte multe ţesuturi umane, erau nişte cadavre animate încă. Un roz înşelător şi fără nici o putere. Şi ce mare nevoie aveau de sânge. Chiar în momentul acela sufereau cumplit, îi tortura

setea de sânge. Probabil că asta le era soarta în fiece noapte. Căci sângele trebuia să îşi continue lucrul asupra tuturor ţesuturilor acelora moi. Nu doar să le însufleţească, dar să le şi transforme în altceva, printr-un proces foarte lent.

În ce-l privea, ţesuturile lui se transformaseră de multă vreme. Nu mai avea nici urmă de ţesut omenesc. Deşi pofta de sânge îi rămăsese, nu mai avea nevoie de el pentru marea schimbare. Îşi dădu seama că pe el sângele doar îl înviora, îi sporea capacităţile telepatice, darul zborului sau puterea de a călători în afara corpului, ori acea forţă fizică prodigioasă. Ah, acum înţelegea! Devenise o gazdă perfectă pentru această energie fără nume care îi transforma pe toţi.

Da, exact aşa era. Ei erau cu mult mai tineri, asta era. Ei de-abia îşi începuseră călătoria spre nemurirea vampirică. Oare nu-şi amintea şi el...? Ei bine, nu prea îşi amintea, dar *ştia* că erau novici, poate n-aveau nici măcar o sută sau două de ani! Era vârsta cea mai primejdioasă, când puteau cădea pradă nebuniei, dacă nu cumva erau distruşi de alţii mai puternici, dacă nu erau ferecaţi în cripte sau arşi, sau ceva de genul acesta. Foarte mulţi nu treceau de vârsta asta. Dar el de când exista oare, el care era din Prima Generaţie? Doar la gândul acesta şi i se făcea ameţeală!

Se opri lângă zidul văruit al unei grădini, întinse mâna în sus şi apucă o creangă, frunzele răcoroase îi atinseră faţa. Brusc, se simţi invadat de un val de tristeţe, o tristeţe mult mai teribilă decât frica. Apoi auzi pe cineva ţipând, nu în jur, ci în capul lui. Cine era? Stop! Ei bine, el nu avea de gând să le facă vreun rău copiilor ăstora fragili! Nu, ar fi dorit doar să-i cunoască, să-i îmbrăţişeze. La urma urmelor, suntem din aceeaşi familie, băutori de sânge, şi voi, şi eu!

Dar pe măsură ce se apropia, tot transmiţându-le în tăcere salutul lui exuberant, îi văzu întorcându-se spre el şi privindu-l cu feţe îngrozite. O luară la goană. Coborîră pe nişte străduţe întortochiate de pe coasta dealului, se îndepărtară de piaţa Plaka, nimic din ce le-ar fi spus, nimic din ce-ar fi făcut nu-i putea opri.

Rămase pe loc, tăcut, îndurerat cum nu mai fusese niciodată. Apoi se întâmplă ceva ciudat şi teribil. Se luă după ei până îi văzu din nou. Se înfuriase, se înfuriase foarte tare. *Să fiţi blestemaţi Să fiţi pedepsiţi că m-aţi făcut să sufăr!* Brusc, simţi

cum porneşte ceva din el, chiar din frunte, avu un fel de spasm îngheţat chiar sub osul frunţii. Instantaneu, această rază, ca o limbă invizibilă, îl izbi pe cel din urmă dintre cei trei, pe femeie, iar corpul ei izbucni în flăcări.

Rămase stupefiat. Totuşi, înţelegea ce se-ntâmplase. O pătrunsese cu o energie direcţionată precis. Produsese o scânteie în sângele ei puternic, sânge combustibil, ca şi al lui, iar scânteia se propagase în tot corpul prin circuitul sangvin. Mergând până la măduva spinării, făcuse ca întregul trup să explodeze. În câteva secunde încetase să mai existe.

Doamne! El făcuse asta! îndurerat şi terorizat, rămase uitându-se la hainele fără conţinut, nearse, dar înnegrite şi pătate de o materie vîscoasă. Rămăsese doar nişte păr pe pietre, dar şi acela ardea cu un fum gros.

Poate că îl înşelau ochii. Dar nu, era clar că el o făcuse. Simţise ce face. Iar ei îi fusese îngrozitor de frică!

Şocat, se reîntoarse în tăcere acasă. Ştia că nu mai folosise forţa asta niciodată, că nici nu fusese conştient că o are. O avea oare numai de puţină vreme, datorită metamorfozei de secole, care-i uscase total celulele, care-l făcuseră la fel de alb şi de tare ca alveolele unui cuib de viespi?

Singur în apartament, cu beţişoare de tămâie şi luminări aprinse spre consolare, îşi pătrunse iar mâna cu lama de cuţit, să vadă cum ţâşneşte sângele. Era gros şi fierbinte, se făcuse o baltă strălucitoare pe masă la lumina lămpii, de parcă era ceva viu. De fapt, chiar era!

Se studie apoi în oglindă, îşi dădu seama că, după atâtea săptămâni de vânătoare încăpăţânată şi de hrană impusă, tenul lui părea bronzat. Obrajii aveau o nuanţă gălbuie, buzele păreau roz. Cu toate astea, era ca o piele de şarpe abandonată între pietre: era mort, uşor şi tare, doar că prin el circula fără încetare sânge. Sânge blestemat. Dar creierul, ah, creierul, cum arăta oare acum? Era translucid, ca o bulă de cristal prin care se vedeau vinişoarele de sânge mergând prin toate compartimentele? Puterea acolo rezida, nu-i aşa, puterea şi arma lui invizibilă.

Plecând din nou, îşi exersa această nouă descoperire pe animale, mai cu seamă pe pisici, pe care, nu ştia din ce motiv, nu putea să le sufere — erau nişte creaturi ale răului — şi pe şobolani, de care toţi oamenii sunt dezgustaţi. Nu se mai

producea acelaşi fenomen. Le omora cu raza aceea ca o limbă invizibilă de energie, dar nu luau foc. Le crăpa inimile şi creierul, dar sângele lor nu era combustibil. Aşa că nu ardeau.

Era fascinat, dar, în acelaşi timp, oripilat de experienţele astea. "Ce superb subiect de studiu aş putea fi!" murmură el, cu ochii brusc plini de lacrimi. Mantalele, cravatele albe, filmele cu vampiri, ce puteau însemna toate astea pentru el? *El cine era, în definitiv?* Era bufonul zeilor, un vagabond etern, care nu-şi amintea decât de diverse momente ale veşniciei? Apoi văzu într-o vitrină un afiş enorm reprezentându-l pe Vampirul Lestat, care parcă râdea de el; se întoarse imediat pe călcîie, dar o rază de energie distrusese deja vitrina.

Ah, ce frumos, ce frumos! Daţi-mi pădurea, stelele. În noaptea aceea se ridicase fără zgomot deasupra pământu-lui şi zburase până la Delphi. Coborând pe iarba umedă, porni pe jos spre locul unde fusese cândva oracolul, spre ruinele templului.

Dar nu se putea decide să părăsească Atena. Trebuia să-i găsească pe cei doi băutori de sânge, să le explice că îi părea rău, că nu va mai folosi niciodată, niciodată puterea aceea împotriva lor. Avea nevoie de un răspuns de-al lor! Trebuia să rămână cu el! Era hotărât.

În noaptea următoare, încă de la trezire încercă să le capteze vocile. După vreo oră îi auzi ridicându-se din mormintele lor. Adăpostul le era într-o casă din piaţa Plaka, la parterul căreia se afla un restaurant zgomotos, plin de fum. Ei dormeau în pivniţele de acolo peste zi, îşi dădu el seama, iar noaptea se ridicau să se uite la muritorii care veneau la restaurant să cânte şi să danseze. Restaurantul se numea Lamia, vechiul cuvânt grec care însemna vampir, chitarele electrice intonau muzică veche grecească, tinerii bărbaţi dansau între ei, mişcându-şi şoldurile seducător, ca femeile, iar vinul curgea. Pe pereţi se găseau fotografii din vechile filme cu vampiri — Bela Lugosi interpretându-l pe Dracula, palida Gloria Holden în rolul fiicei lui — dar şi afişe recente reprezentând un blond cu ochii albaştri, Vampirul Lestat.

Deci aveau şi ei simţul umorului, îşi zise el. Dar cei doi vampiri, înnebuniţi de durere şi de frică, stăteau împreună cu ochii aţintiţi la intrare în clipa în care îşi făcu el apariţia. Cât de neajutoraţi păreau!

Nu se mişcară când apăru în uşă, cu spatele la strada

luminată puternic. Oare ce le trecu prin minte văzându-i mantia lungă? Că era un monstru coborât de pe afişele lor, doar ca să le aducă moartea când aproape nimic pe lume n-o putea face?

Vin spre voi în pace. Nu doresc decât să vă vorbesc. Nimic nu mă va mai mânia. Vin spre voi..cu dragoste.

Perechea părea transformată în stană de piatră. Apoi brusc, unul din cei doi se ridică de la masă, şi amândoi scoaseră brusc nişte ţipete infernale. Focul îl orbi, cum îi orbi şi pe muritorii din jur, care se repeziră ca nebunii să iasă din încăpere în stradă. Cei doi băutori de sânge erau în flăcări, mureau, parcă făceau un dans macabru, mişcând braţele şi picioarele. Toată casa luase foc, bârnele scoteau fum, sticlele explodau, scântei portocalii se ridicau până la cerul plumburiu.

El făcuse asta? El aducea moartea celorlalţi, cu sau fără intenţie?

Lacrimi de sânge îi ţâşniră din ochi, curgându-i pe cămaşa albă apretată. Ridică un braţ pentru a-şi proteja faţa cu mantia. Era un gest de respect faţă de oroarea care se petrecuse sub ochii lui, faţă de suferinţa altor băutori de sânge.

Nu, nu putuse să o facă el. Se lăsă împins şi dat la o parte de muritorii din jur. Vaierul sirenelor pompierilor îi spărgea urechile. Clipi din ochi, încercând să vadă ceva, în ciuda farurilor giratorii orbitoare.

Apoi avu un moment de înţelegere bruscă: nu el era acela care făcuse asta. Pentru că văzuse fiinţa care o făcuse! Era acolo. O siluetă învăluită într-o mantie cenuşie de stofă, aproape invizibilă pe fondul unei străduţe întunecate, îl privea cu insistenţă.

În clipa în care îi se întâlni privirea, ea îi pronunţă încet numele:

— Khayman, ah, Khayman al meu!

Lui i se goli total mintea. Nu mai era nimic în ea. Ca şi cum ar fi fost pătruns de o lumină albă, orbitoare, care mistuise cu focul ei toate amănuntele. Timp de o clipă rămase senin, fără să mai simtă nimic. Nu mai auzea nici zgomotul celor care se ocupau de foc, nu mai simţea nici îmbrâncelile celor care fugeau.

Rămase cu ochii fixaţi la această siluetă, la această creatură splendidă şi delicată cum fusese întotdeauna. Îl cuprinse o insuportabilă groază. Îi revenea totul în minte, tot ceea ce

văzuse, ce fusese şi ce ştiuse vreodată.

Secolele i se deschideau în faţă. Mileniile se întindeau la nesfârşit, ducându-se înapoi, tot înapoi, până la începutul începutului. Prima Generaţie. Acum îşi dădea seama de tot. Tremura. Plângea. Apoi se auzi exclamând cu mânia unei acuzaţii:

— Tu!

Deodată, fu străbătut de un fulger instantaneu, simţindu-i întreaga forţă. Căldura aceea îl izbi drept în piept şi-l dădu cu câţiva paşi înapoi.

Pe toţi zeii, vrei să mă distrugi şi pe mine! Dar ea nu-i putea auzi gândul! Se simţi azvârlit până la zidul văruit. Simţi că îl durea capul înfiorător.

Dar continua să vadă, să simtă, să gândească! Iar inima îi bătea la fel de regulat ca înainte. Nu luase foc!

Apoi, concentrându-şi instantaneu forţa, îi răspunse acestei energii invizibile cu o rază proprie, de o extremă violenţă.

— Iar vrei să-mi faci rău, Maiestate! strigă el în limba străveche.

Cât de umană îi suna vocea!

Degeaba însă. Străduţa era goală. Ea dispăruse.

Sau mai bine zis îşi luase zborul, ridicându-se drept în sus, cum făcuse şi el adesea, dar atât de iute, că nici un ochi n-o putea vedea. Dar el o simţise bătând în retragere. Se uită în sus şi o văzu fără efort — nu mai era decât o trăsătură de creion mişcându-se printre fâsiile de nori albi-cioşi către apus.

Zgomotele din jur îl readuseră la realitate: se auzeau sirene, voci, trosnetul casei care ardea, structura de lemne care cădea. Micuţa stradă era plină de lume; în celelalte restaurante muzica nici nu se oprise. Se retrase, plecă din piaţă, plângând, aruncând o ultimă privire locului unde se adăpostiseră băutorii de sânge acum morţi. Ah, trecuseră atâtea mii de ani, nici nu-i putea număra, şi se purta acelaşi război.

ORE în şir rătăci pe străduţe dosnice şi întunecate.

Atena se calma. Oamenii dormeau dincolo de pereţii de lemn. Pavajele erau lucioase de la rouă care cădea ca o ploicică. Istoria i se ghemuia în spate ca o imensă cochilie de melc, îl înfunda în pământ cu greutatea ei de nedescris.

Urcă, în fine, pe un deal şi intră într-un restaurant răcoros şi elegant dintr-un hotel făcut numai din oţel şi sticlă. Totul era în alb şi negru, cum era şi el, până şi sala de dans avea pardoseala în carouri albe şi negre, mesele erau negre, iar banchetele erau îmbrăcate în piele neagră.

Fără să se facă observat, se aşează pe o banchetă, în penumbră şi-şi dădu frâu liber lacrimilor. Plânse ca un prost, cu capul culcat pe braţ.

Nu îl cuprinse nebunia; nici nu-l învălui uitarea. Se plimba prin secole, revizitând locurile pe care le cunoscuse pe vremea când nu-şi amintea de nimic. Plânse pentru toţi cei pe care-i cunoscuse şi-i iubise.

Ceea ce îl făcea să sufere mai presus de orice era simţământul sufocant al începutului, al adevăratului început, care avusese loc chiar înainte de acea zi de demult când stătuse întins în casa lui de lângă Nil la ora siestei de prânz, ştiind că seara trebuia să se prezinte la palat.

Adevăratul început se produsese cu un an înaintea acestui moment, atunci când regele său îi poruncise: "De n-aş avea respectul pe care-l am pentru regina mea, eu însumi m-aş bucura de aceste două femei. Aş demonstra că nu sunt vrăjitoare temute. Tu ai s-o faci în locul meu."

Retrăia acel moment; stingherеala care îi cuprinsese pe toţi curtenii adunaţi să privească; bărbaţi şi femei cu ochi negri, îmbrăcaţi în cele mai fine fustanele de in, cu peruci elaborate, unii pitindu-se după coloanele sculptate, alţii apropiindu-se mândri de tron. Gemenele roşcate erau în faţa lui, superbele lui prizoniere, de care se îndrăgostise în timpul captivităţii lor. Nu pot s-o fac. Dar o făcuse. Sub ochii curtenilor, ai regelui şi ai reginei, îşi pusese în jurul gâtului marele colan de aur al regelui, ca să-l reprezinte pe rege. Coborâse treptele podiumului, urmărit de privirea gemenelor, şi le necinstise, una după alta.

Nu era cu putinţă să mai simtă durerea asta.

S-ar fi târât să se ascundă în miezul pământului de-ar fi avut puterea. Ce fericit fusese fără memorie, ar fi dorit să uite totul iar. Să se ducă la Delphi, să rătăcească prin iarba parfumată. Să culeagă floricele sălbatice. Ah, s-or deschide oare pentru el, cum se deschideau la soare, dacă le ţinea la lumina lămpii?

Apoi îşi dădu seama că nu mai voia să uite. Se schimbase ceva; ceva transformase momentul acesta în ceva cu totul

special. *Ea* se ridicase din somn! O văzuse cu propriii lui ochi pe o stradă în Atena! Trecutul şi prezentul se confundau.

Stăpânindu-şi lacrimile, se sprijini de spătar, ascultă, se gândi.

În faţa lui se zvârcoleau perechile, dansând pe pardoseala ca o tablă de şah. Femeile îi zâmbeau. Le părea oare un frumos Pierrot de porţelan cu faţa lui albă şi cu obrajii mânjiţi de pete roşii? Ridică ochii spre imensul ecran de televiziune care era instalat pe un perete, la înălţime. Gândurile îi deveneau la fel de pătrunzătoare ca puterea emanată de trup.

Acum era luna octombrie, dintr-un an de pe la sfârşi-tul secolului al douăzecilea după naşterea lui Hristos. Doar cu vreo câteva nopţi mai înainte le văzuse pe gemene într-un vis! Nu, nu putea da înapoi. Pentru el adevărata suferinţă de-abia începea, dar nu mai conta. Era mai viu decât oricând.

Îşi şterse faţa lent cu o batistă mică de pânză. Îşi spălă degetele în paharul de vin din faţă, ca şi cum şi le-ar fi binecuvântat. Când ridică ochii din nou, pe ecran era Vampirul Lestat, cântând o melodie cu intonaţii tragice.

Demon cu ochi albaştri, cu părul blond fluturându-i în jurul capului, cu braţe zdravene, cu torsul de bărbat tânăr. Se mişca în ritmul acela sincopat cu eleganţă, avea buze seducătoare, iar vocea exprima, cu îngrijite modulaţii, toată tristeţea cântecului.

Iar tu îmi vorbeai tot timpul acesta, nu-i aşa? Mă chemai! Îi repetai numele!

Imaginea video părea că i se uită drept în ochi, că-i răspunde, că numai pentru el cântă, când era clar că nici nu-l vedea. *Cei Ce Trebuie Păziţi! Regele şi regina mea.* Ascultă de data asta cu atenţie fiece silabă articulată cu grijă, pe deasupra sunetului alămurilor şi tobelor.

Doar când imaginea şi sunetul se stinseră, se ridică şi părăsi restaurantul, merse ca un orb pe coridoarele răcoroase de marmură ale hotelului şi ieşi în întunericul de-afară.

Îl chemau vocile, voci ale băutorilor de sânge din lumea întreagă, transmiţând semnalul. Voci care existaseră dintotdeauna. Vorbeau de necesitatea de a se aduna pentru a preveni oribilul dezastru. *Mama cutreieră* lumea. Vorbeau şi de visul cu gemenele, pe care nu-l înţelegeau. Iar el fusese orb şi surd la toate astea!

"Sunt atâtea lucruri pe care nici tu nu le înţelegi, Lestat",

şopti el.

Se urcă pe un promontoriu şi privi spre Oraşul Sfânt cu templele sale din depărtare, ruine de marmură lucind în lumina slabă a stelelor.

"Fii blestemată, regina mea! şopti. Iadul să te înghită pentru ce ne-ai făcut la toţi!"

Condamnaţi la veşnicie, umblând încă pe pământ până şi în secolul acesta al oţelului şi al benzinei, al zgomotoaselor simfonii de sunete electronice şi a liniştii circuitelor integrate ale calculatoarelor.

Brusc îşi aminti de un alt blestem, cu mult mai înfiorător decât al lui. Fusese rostit la un an după groaznicul moment al violului celor două fete, fusese blestemul urlat în curtea palatului într-o noapte cu stele la fel de îndepărtate şi indiferente ca şi acum.

"Iau toate spiritele de martori, căci ele cunosc viitorul, — atât ceea ce va fi cât şi ce voi fi eu: Eşti regina damnaţilor şi asta vei fi în vecii vecilor! Ai destinul de a face numai rău. Dar în ceasul în care vei ajunge la apogeul puterilor tale, eu te voi învinge. Uită-te bine la mine, căci eu te voi răsturna!"

De câte ori, în primele secole, îşi adusese aminte oare de blestemul acela? în câte locuri, prin deşert şi prin munţi şi prin văile fertile ale nurilor, le căutase pe cele două surori cu părul roşu? Printre beduini, care le adăpostiseră cândva, printre vânătorii care încă mai purtau piei de animale, printre locuitorii oraşului Ierihon, cel mai vechi oraş din lume! Deveniseră încă de pe atunci o legendă.

Apoi fusese atins de binecuvântata nebunie; îşi pierduse complet memoria, nu mai purta ranchiună nimănui, nu mai simţea nici o suferinţă. Era Khayman şi nu resimţea decât dragoste pentru tot ce era în jurul lui, era o fiinţă care înţelegea sensul *bucuriei.*

Venise oare ceasul răzbunării? Să fi rezistat şi gemenele cumva prin secole, ca şi el? îi revenise oare memoria tocmai în vederea acestui moment?

Ah, gândul minunat, copleşitor, că a sosit ora reîntâlni-rii celor din Prima Generaţie, că a bătut ceasul victoriei lor.

Apoi, cu un zâmbet amar, se gândi la setea de glorie, atât de omenească, a Vampirului Lestat. *Da, frate, iartă-mi dispreţul! Şi eu tind spre glorie, şi eu aspir să fiu bun. S-ar părea însă că*

pentru noi nu se află nici iertare, nici viitor. Nu ne aşteaptă decât ceea ce văd acum, când privesc ruinele seculare: naştere şi moarte, şi suferinţe neînchipuite pentru noi toţi.

Mai aruncă o ultimă privire oraşului cuprins de somn, oraşului modern, urât şi ros de griji, unde fusese atât de fericit, printre nenumăratele morminte străvechi.

Apoi urcă drept în sus şi în câteva secunde fu deasupra norilor. Acum venea punerea la adevărata încercare a darului minunat pe care-l avea, iar sentimentul că avea un ţel îl umplea de bucurie, oricât de înşelător ar fi fost acesta. O luă spre apus, către Vampirul Lestat, către vocile care îl implorau să le explice visul cu gemenele. O luă spre apus, tot aşa cum făcuse ea cu puţin înainte.

Mantia i se umflă ca nişte aripi, aerul plăcut, răcoros, îl învălui, iar el izbucni în râs, de parcă pentru o clipă redevenise fericitul uituc de mai înainte.

6

ISTORIA LUI JESSE,
A MARII FAMILII
ŞI A ORDINULUI TALAMASCA
Nimic nu împart morţii.
Chiar dacă din morminte
spre noi întind (vă jur,
aşa el) nu inima ţi-o-ntind,
doar hârcile şi le întind,
partea cu care scrutează.

STAN RICE
din "Their Share"
Body of Work (1983)

Acoperă-i chipul; îmi arde privirea; a murit tinără.
JOHN WEBSTER

TALAMASCA

Cercetători ai Paranormalului Suntem cu ochii în patru Şi niciodată absenţi.

Londra Amsterdam Roma

JESSE gemea în somn. Era o femeie cu trăsături delicate, de vreo treizeci şi cinci de ani, cu păr roşu lung şi buclat. Se ghemuise în patul de lemn cu saltea de puf care era atârnat de tavan cu patru lanţuri ruginite.

Undeva în casa aceea mare bătea o pendulă. Trebuie să se scoale. Nu mai erau decât două ore până la concertul lui Lestat. Dar nu putea să le lase pe gemene.

Era un episod nou, care se desfăşura foarte repede, după ce tot visul fusese groaznic de neclar, ca toate celelalte în care-i apăruseră gemenele. Totuşi, înţelesese că gemenele erau din nou în regatul deşertic. Le înconjura o mulţime ameninţătoare. Ele arătau altfel acum, erau foarte palide. Poate că lustrul acela fosforescent era doar o iluzie, dar dădeau impresia că strălucesc în semiîntuneric, iar mişcările le erau lente, parcă urmau ritmul unui dans. Oamenii din jur purtau torţe, iar ele se ţineau una de alta; ceva nu era deloc cum trebuia, deloc. Una din ele era acum oarbă.

Avea pleoapele închise, pielea moale fiind ridată şi înfundată în orbite. Da, i se scoseseră ochii. Cealaltă, de ce scoatea oare sunetele acelea groaznice? "Liniştеşte-te, nu te mai zbate", spunea cea oarbă, în limba aceea veche pe care o înţelegea întotdeauna în vis. De la cealaltă venea un geamăt oribil, gutural. Nu putea vorbi. I se tăiase limba!

Nu mai vreau să văd nimic, vreau să mă trezesc. Dar soldaţii îşi făceau loc prin mulţime, urma să se întâmple ceva oribil, căci gemenele se potoliră brusc. Soldaţii le luară şi le despărţiră.

Nu le separaţi! Nu vă daţi seama ce înseamnă asta pentru ele? Îndepărtaţi torţele. Nu le daţi foc! Nu le ardeţi părul!

Oarba întindea mâinile după sora ei, strigând-o pe nume: "Mekare!" Mekare, cea fără limbă, care nu putea răspunde, gemea ca un animal rănit.

Mulţimea se dădu la o parte, făcu loc purtătorilor unor brancarde grele, pe care erau aduse două sarcofage imense de piatră. Erau din piatră cioplită şi capacul amintea forma umană, faţa, membrele. Ce făcuseră gemenele ca să merite să fie închise în aceste sarcofage? Nu pot să suport asta, brancardele

puse pe pământ, gemenele târâte către ele, capacele ridicate. Nu faceţi una ca asta! Cea oarbă se luptă de parcă ar vedea scena, dar e biruită, e luată pe sus şi pusă îţi sarcofagul de piatră. Mută, terorizată, Mekare priveşte, deşi ea însăşi e trasă spre celălalt sarcofag. Nu puneţi capacul sau ţip eu în locul lui Mekare, urlu eu pentru amândouă!

Jesse se ridică cu ochii larg deschişi. Ea ţipase.

Singură în toată casa, fără nimeni care să o audă, ţipase din toate puterile, încă se mai auzea ecoul. Nu se întâmplă nimic; liniştea se reaşternu în jurul ei, doar patul scârţâia uşor, legănându-se pe lanţuri. Se-auzea doar cânte-cul păsărelelor de-afară, din pădurea deasă; şi-avea conştiinţa, în mod ciudat, că pendula bătuse ora şase.

Visul se estompa rapid. Cu disperare, încercă să-l mai păstreze, să revadă unele amănunte care îi scăpaseră, cum erau îmbrăcaţi oamenii aceeia ciudaţi, ce arme purtau, ce chip aveau gemenele. Dar nu rămase decât vraja visului şi o conştiinţă ciudată a celor întâmplate, o dată cu certitudinea că Lestat era legat într-un fel de visele astea.

Încă somnoroasă, întinse mâna după ceas. Nu mai era vreme dacă voia să fie chiar lângă scenă, în marele auditoriu, la intrarea lui Lestat.

Avu totuşi o ezitare, privind buchetul de trandafiri albi de pe masa de lângă pat. Afară, pe fereastra deschisă, văzu cerul colorat în portocaliu spre sud. Ridică foaia care se găsea lângă flori şi o mai citi o dată.

Draga mea,

Tocmai am primit scrisoarea ta, căci sunt departe de casă şi a durat ceva timp până m-a ajuns din urmă. Înţeleg ce fascinantă ţi se pare fiinţa asta, Lestat. Muzica lui e cântată şi la Rio. Am citit deja cărţile pe care mi le-ai trimis. Cunosc şi cercetările pe care le-ai întreprins în privinţa fiinţei acesteia, pentru Ordinul Talamasca. Cât despre visele cu gemenele, o să vorbim când ne vedem. Au o mare importanţă. Căci şi alţii au avut vise asemănătoare. Te conjur, ba mai mult, îţi ordon să nu te duci la acest concert. Trebuie să rămâi la Sonoma până ce sosesc eu. Plec din Brazilia imediat ce pot.

Aşteaptă-mă. Te iubesc.

Mătuşa ta, Maharet

"Maharet, îmi pare rău", şopti ea. Nu putea concepe să nu se ducă. Şi dacă era cineva pe lume care să o poată înţelege, aceea era Maharet.

Ordinul Talamasca, pentru care lucra de doisprezece ani lungi, n-o să o ierte niciodată pentru nesocotirea ordinelor. Dar Maharet cunoştea motivul, Maharet era motivul. Maharet avea să o ierte.

Ce ameţeală! Coşmarul tot n-o lăsa în pace. Obiectele din cameră nu se mai vedeau bine în întunericul din cameră, dar apusul era atât de limpede, că până şi colinele parcă reflectau lumina. Iar trandafirii păreau aproape fosforescenţi, ca pielea albă a gemenelor din vis.

Trandafiri albi, încercă să îşi aducă aminte ce se spunea despre trandafirii albi. Că se trimit la înmormântări. Doar că Maharet nu intenţionase aşa ceva, nu era cu putinţă.

Întinse mâna după o floare, dar toate petalele se desprinseră brusc. Ce aromă! Le duse la buze şi dintr-o dată îi reveni în minte o scenă dintr-o vară de demult, când o surprinsese pe Maharet într-o cameră luminată doar de lumânări, întinsă pe un pat plin de petale de trandafiri, albe, roz şi galbene, pe care le aduna cu mâinile şi şi le presăra pe faţă şi pe gât.

Chiar văzuse Jesse scena asta? Multe dintre petalele de trandafiri i se amestecaseră în părul bogat, roşu. Exact ca al lui Jesse. Exact ca cel al gemenelor din vis, bogat, ondulat, unele şuviţe părând aurii.

O scenă dintre sutele de mici fragmente de amintire pe care nu le putea pune deloc cap la cap pentru a reconstitui un întreg. Dar nu mai conta ce-şi amintea şi ce nu-şi mai amintea din vara aceea de demult. O aştepta Vampirul Lestat: dacă nu ajungea să capete un răspuns, ajungea oricum la o încheiere, asemănătoare cu încheierea vieţii prin moarte.

Se ridică. Îşi puse jacheta uzată, care-i devenise ca o a doua piele în ultima vreme, peste cămaşa bărbătească deschisă la gât şi peste blugii de toată ziua. Se încălţă cu cizmele de piele uzate. Dădu cu peria prin păr.

Acum trebuia să îşi ia la revedere de la casa asta în care dăduse buzna dimineaţă. Plecarea o făcea să sufere. Dar şi mai tare o făcuse să sufere faptul că venise.

AJUNSESE la marginea poienei în zori şi se minunase în tăcere că, după cincisprezece ani, casa era neschimbată, că era aceeaşi structură neregulată, săpată în buza muntelui, cu acoperişurile şi coloanele teraselor îmbrăcate în zorele albastre. Sus de tot, pe jumătate ascunse în versantul acoperit de iarbă, se vedeau câteva ferestruici care reflectau lumina dimineţii.

Se simţise ca un spion, urcând treptele, cu vechea cheie în mână. După toate aparenţele, nimeni nu mai trecuse pe aici de vreo câteva luni bune. Oriunde te uitai doar praf şi frunze moarte.

Totuşi, pe masă o aşteptau trandafirii în vaza de cristal, iar pe uşă, prins cu o pioneză, găsise un plic conţinând scrisoarea şi cheia cea nouă.

Ore întregi rătăcise de colo până colo prin casă, revizitase camerele, explorase. Nici gând să îşi vadă de oboseală, de faptul că umblase toată noaptea în maşină. Se simţise obligată să ia la rând coridoarele întunecate, să se mişte prin camerele acelea spaţioase şi copleşitoare. Niciodată nu i se păruse în măsura asta c-avea de-a face cu un palat barbar, ale cărui tavane erau făcute din enorme bârne pe care se sprijineau scânduri tăiate grosolan şi ale cărui şemineuri rotunde, de piatră, aveau hornuri enorme, ruginite, deasupra.

Până şi mobilele erau masive, mesele — din pietre de moară, scaunele şi banchetele nefinisate — din lemn, încărcate de perne moi, etajerele pentru cărţi, în nişe scobite direct în pereţii nevăruiţi, de lut.

Casa asta avea măreţia unui palat medieval. Diversele obiecte de artă maiaşe, cupele etrusce, statuetele hitite, păreau la ele acasă în decorul dominat de pervazurile late ale ferestrelor şi de podelele de piatră. Era ca o fortăreaţă. Te simţeai în siguranţă înăuntru.

Doar creaţiile lui Maharet aduceau culoare, de parcă şi-ar fi extras-o din copacii şi din cerul de afară. Nu le exagerase deloc frumuseţea în memorie. Peste tot erau atârnate covoare de lână, moi şi groase, în care predominau motivele de iarbă şi flori sălbatice, de parcă fiecare era pajiştea însăşi. Erau şi nenumărate perne matlasate, făcute din petice, creînd forme ciudate, siluete subţiri şi simboluri curioase. Şi, în fine, enormele cuverturi matlasate agăţate pe pereţi, adevărate tapiserii

moderne, cu motive naive, pâraie şi câmpuri, munţi şi păduri, ceruri pe care apăreau în acelaşi timp şi soarele, şi luna, nori magnifici, chiar şi ploaie. Erau impregnate de magia picturii primitive, miliardele de bucăţele de pânză fiind cusute cu grijă una lângă alta pentru a crea amănuntele, de pildă stropii cascadei sau frunza în cădere. Jesse se simţise foarte tulburată revăzându-le.

ÎN JURUL prânzului, cam înfometată şi uşor ameţită după lunga noapte nedormită, îşi făcuse curaj să tragă zăvorul de la uşa din spate, care conducea în camerele secrete, fără ferestre, din inima muntelui. Pierzându-şi răsufletul, alergase pe coridorul săpat în piatră. Îi bătuse puternic inima când găsise neîncuiată uşa bibliotecii şi aprinsese luminile.

Ah, acum cincisprezece ani, petrecuse aici, pur şi simplu, cea mai frumoasă vară din viaţa ei. Toate aventurile minunate pe care le trăise după aceea, vânătoarea de fantome în cadrul Ordinului Talamasca, nu-nsemnau nimic pe lângă vara aceea magică, de neuitat.

Ea şi Maharet se aflau chiar în această bibliotecă, unde duduia un foc în şemineu. Cât de tare o uimiseră şi o încântaseră volumele nenumărate cuprinzând istoria familiei! Era acolo toată spiţa "Marii Familii, cum o numea întotdeauna Maharet, firul de care ne ţinem prin labirintul numit viaţă". Cu câtă dragoste dăduse jos de pe rafturi, pentru Jesse, toate volumele acelea şi deschisese toate cuierele care conţineau vechi pergamente!

În vara aceea Jesse nu reuşise să accepte toate implicaţiile celor aflate. Se instalase cu încetul o tulburare în ea, cursul realităţii obişnuite parcă fusese suspendat, ca şi cum papirusurile acoperite de o scriere pe care n-o putea clasifica aparţineau mai degrabă unui vis. Încă de pe vremea aceea Jesse era un arheolog cu experienţă. Făcuse săpături în Egipt şi la Ierihon. Totuşi, nu putuse descifra scrierea aceea ciudată. *Pentru numele lui Dumnezeu, de când datau lucrurile acelea?*

Ani întregi după aceea încercase să îşi aducă aminte ce alte documente mai văzuse. Într-o dimineaţă, era sigură, intrase în bibliotecă şi descoperise o cameră secretă, în spate, cu uşa deschisă.

Mersese pe un coridor lung, trecuse pe lângă alte camere neluminate. În cele din urmă, descoperise un întrerupător şi se trezise într-o sală imensă, un fel de depozit, plin cu tablete de argilă pe care erau desene minuscule! Nu era nici o îndoială, le ţinuse în mână!

Se mai întâmplase ceva; ceva ce nu avea deloc chef să îşi reamintească. Fusese pe-acolo şi o altă sală? Ce ştia sigur era că dăduse de o scară de metal în spirală, pe care coborâse până la nişte încăperi ce erau săpate direct în pământ. Pe pereţi erau câteva becuri micuţe fixate în vechi fasunguri uşoare de porţelan. Trăsese de câte un lănţişor ca să le aprindă.

Era sigură de asta. Apoi deschisese, în mod sigur, o mare uşă din lemn de sequoia...

Ani întregi după aceea îi trebuise ca să îşi aducă aminte câte ceva, n-avea decât crâmpeie de amintire: o cameră largă, cu tavanul jos, mobilată cu scaune de stejar, o masă şi câteva banchete care păreau să fie făcute din piatră. Şi ce mai era pe-acolo? Ceva ce i se păruse la început nespus de familiar. Iar apoi...

Apoi, în aceeaşi noapte, uitase totul, în afară de scară. Se făcuse brusc ora zece seara, ea de-abia se trezise, şi lângă pat era Maharet în picioare. Maharet se apropiase şi o sărutase. Ce sărut minunat, plin de căldură; îi trimisese un fior prin tot corpul. Maharet îi spusese că o găsiseră afară lângă pârâu, adormită în poiană şi că pe la apusul soarelui o aduseseră în casă.

Lângă pârâu? Câteva luni bune îşi amintise cum adormise acolo. De fapt, amintirea era chiar mai bogată: îşi amintea de pacea şi de calmul pădurii, de cântecul apei trecând peste pietre. Dar de bună seamă că lucrurile nu se întâmplaseră aşa, acum era convinsă.

Nici în ziua de azi, după cincisprezece ani, nu descoperise care dintre amintiri erau cele corecte. Acum camerele erau încuiate. Până şi volumele îngrijite conţinând istoria familiei se găseau în dosul unor vitrine încuiate, pe care n-avea curajul să le forţeze.

Totuşi, niciodată nu avusese mai multă încredere în ce-şi amintea. Da, tablete de argilă acoperite de desene cuneiforme reprezentând persoane, copaci, animale. Le văzuse, le luase de pe rafturi şi le ridicase la lumina slabă. Scara şi camera care o înspăimântase, mai mult, care o umpluse de groază,

da...fuseseră acolo.

Cu toate astea, aici cunoscuse un adevărat rai, mai cu seamă în zilele şi-n serile calde de vară, când stătuse ore în şir de vorbă cu Maharet, când dansase cu Maharet şi cu Mael la lumina lunii. Dată uitării era durerea resimţită după aceea, când încercase să înţeleagă de ce o trimisese Maharet înapoi acasă, la New York, pentru a n-o mai lăsa să revină niciodată în casa asta.

Draga mea,

Adevărul e că ţin prea mult la tine. Viaţa mea ar înghiţi-o total pe-a ta dacă rămânem împreună. Îţi trebuie libertate, Jesse, ca să-ţi faci planurile tale, să îţi realizezi ambiţiile, visurile...

Nu se întorsese ca să scape de vechea tristeţe, ci pentru a cunoaşte din nou, măcar pentru câteva ore, bucuria resimţită în trecut.

LUPTÂNDU-SE cu somnul după-amiază, o luase pe aleea lungă printre strejari. Vechile poteci erau uşor de găsit printre arborii de sequoia. La fel ca şi poiana, înconjurată de ferigi şi de trifoi, pe malul abrupt al pârâului ce curgea învolburat printre pietre.

Aici o condusese o dată Maharet printr-un întuneric total, intraseră în apă şi apoi urmaseră o potecă din pietre. Mael le ajunsese din urmă. Maharet îi turnase nişte vin şi cântaseră împreună un cântec pe care Jesse nu fusese în stare să şi-l mai amintească după aceea, deşi, din când în când, se trezea fredonându-i melodia ciudată cu o inexplicabilă exactitate, pentru ca apoi, imediat ce devenea conştientă de ce cânta, să nu mai nimerească nici o notă.

Ar fi putut să adoarmă pe malul pârâului, legănată de sunetele dulci venind din pădure, ca în aşa-zisa amintire de ani şi ani în urmă.

Verdele viu al arţarilor te orbea când capta rarele raze de soare. Arborii de sequoia păreau monstruoşi în liniştea aceea neîntreruptă. Ca nişte mamuţi, indiferenţi, ridicându-şi corolele la sute de metri, atingând cerul cu dantelele întunecate ale

frunzelor lor.

Şi ştia cât de obositor va fi concertul lui Lestat astă-seară, în urletele admiratorilor. Dar îi era frică să nu reînceapă coşmarul cu gemenele dacă se culca.

PÂNĂ la urmă, se întorsese acasă şi luase trandafirii şi scrisoarea cu ea. Se dusese în vechea ei cameră. Era ora trei. Cine răsucea ceasurile în casa asta, de măsurau în continuare timpul? Visul cu gemenele o pândea. Dar era prea obosită ca să se mai lupte cu somnul. Locul îi părea minunat. Aici nu erau fantome de genul celor cu care avusese de-atâtea ori de a face în munca ei. Doar pace. Se întinsese în vechiul pat atârnat de tavan, peste cuvertura pe care ea însăşi o făcuse în vara aceea cu ajutorul lui Maharet. Şi somnul venise — şi o dată cu el, visul.

ACUM îi mai rămâneau două ore ca să ajungă la San Francisco, dar trebuia mai întâi să plece din casă, poate iarăşi plângând. Se căută în buzunare. Avea paşaportul, actele, banii, cheile.

Îşi luă poşeta de piele, îi trecu bareta pe umăr, apoi se grăbi prin lungul culoar către scară. Întunericul se lăsa iute, iar când cuprindea pădurea, înăuntru nu se mai vedea nimic.

În holul cel mare de la intrare încă mai pătrundea un pic de soare când ajunse acolo. Prin ferestrele dinspre apus intrau câteva raze lungi în care plutea praful şi iluminau marea tapiserie de pe perete.

Jesse îşi ţinu respiraţia, uitându-se încă o dată la ea. Era tapiseria ei preferată, din cauza complexităţii, a mărimii, întâi dădea impresia că nu era decât o masă de pete întâmplătoare, apoi, încetul cu încetul, se distingea un peisaj împădurit. O clipă-l vedeai, apoi nu. Aşa i se întâmplase de o mie de ori şi în vara aceea când, ameţită de atâta vin, se tot plimbase prin faţa ei; ba pierdea desenul, ba îl regăsea: munţii, pădurea, micul sat din valea verde.

"Îmi pare rău, Maharet", şopti ea din nou. Trebuia să plece. Călătoria ei se apropia de sfârşit.

Dar cum întoarse privirea, ceva din cuvertura făcută din petice îi atrase atenţia. Se uită din nou, studie din nou totul. Nu

erau acolo nişte siluete pe care nu le mai observase niciodată? Iar nu mai vedea decât o grămadă de petice cusute unul lângă altul. Apoi, încet, reapăru coasta muntelui, măslinii, în fine acoperişurile caselor din sat, care nu erau decât nişte colibe gălbui împrăştiate prin fundul neted al văii. Dar siluetele? Nu le mai găsea. Dar când întoarse capul din nou le zări iar cu coada ochiului: două femei minuscule cu părul roşu, îmbrăţişate!

Lent, aproape cu prudenţă, se întoarse cu faţa la tapiserie, îi stătea inima în loc. Da, acolo. Nu cumva era tot o iluzie?

Traversă camera până ce ajunse chiar lângă peretele cu tapiseria. Întinse mâna şi o atinse. Da, fiecare dintre micile păpuşi de cârpă avea nasturi verzi drept ochi, câte un nas cusut cu grijă şi câte o gură roşie! Iar părul, părul era din fir roşu, căzând în valuri ondulate pe umerii albi.

Se uita la ele fără să-i vină să creadă. Şi totuşi, le avea în faţă, erau chiar gemenele! Cum stătea împietrită în faţa tapiseriei, camera începu să se întunece. Ultimele raze alunecaseră dincolo de orizont. Contururile din tapiserie se estompau sub ochii ei, nu se mai putea descifra nimic.

Ca prin vis, auzi pendula bătând sfertul de oră. Să telefoneze la Talamasca. Să vorbească cu David la Londra. Să-i spună măcar o parte din toate astea, măcar ceva... Dar era cu neputinţă, ştia bine asta. Simţi cum i se frânge inima de ciudă că orice i s-ar întâmpla ei în seara asta, cei din Talamasca n-o să cunoască niciodată întreaga poveste.

Se forţă să plece, să încuie uşa în urmă şi să traverseze veranda largă, să pornească pe alee.

Nu reuşea să îşi înţeleagă bine propriile sentimente, de ce era atât de zdruncinată, de ce-i venea să plângă. I se confirmau suspiciunile, se confirma tot ce crezuse că ştie. Cu toate astea, era înspăimântată. De fapt, chiar plângea.

Aşteapt-o pe Maharet.

Dar nu putea face asta. Maharet ar fi vrăjit-o, i-ar fi încurcat toate ideile, ar fi convins-o să lase deoparte tot misterul de dragul ei. Aşa se-ntâmplase şi-n vara aceea de demult. În schimb, Lestat n-avea nimic de ascuns. Vampirul Lestat era principala piesă din acest puzzle. Dacă reuşea să-l vadă şi să-l atingă, avea să aibă o confirmare a tuturor suspiciunilor.

Mercedes-ul ei roşu porni de la prima cheie. Împrăştiind pietrişul de pe alee, întoarse maşina şi porni pe drumul îngust,

nepavat. Capota era ridicată; chiar dacă ar fi îngheţat până la San Francisco, n-avea importanţă. Adora vântul rece pe obraji, adora viteza.

Drumul se cufundă brusc în bezna pădurii. Nici măcar razele lunii nu pătrundeau prin desiş. Mări viteza. Brusc, tristeţea i se păru şi mai insuportabilă, dar lacrimile nu mai veneau. În curând ajungea la Vampirul Lestat.

Când, în fine, ajunse la drumul de ţară, mări şi mai mult viteza şi se puse pe cântat, dar nici măcar o silabă nu-i ajungea la urechi, din cauza vântului. Era total întuneric când traversă orăşelul Santa Roşa şi o luă pe Autostrada 101, spre sud.

Din largul oceanului venea ceaţa marină. Colinele dinspre est şi vest păreau fantomatice. Totuşi, şoseaua era luminată de panglica neîntreruptă a luminilor din spate ale maşinilor. Nu mai avea răbdare. Încă o oră până la Golden Gate. Dar nu mai era tristă. Toată viaţa ei fusese sigură de ea şi norocul îi surâsese; câteodată chiar îşi pierduse răbdarea cu oamenii mai prudenţi pe care-i cunoscuse, în ciuda sentimentului de fatalitate de astă-seară, în ciuda conştiinţei acute că se-ndrepta spre o mare primejdie, avea impresia că şi de data asta steaua ei norocoasă veghea asupra ei. Nu-i era frică în adevăratul sens al cuvântului.

DE CÂND se născuse, avusese noroc, după părerea ei. La câteva minute numai după accidentul de maşină care o costase viaţa pe tânăra ei mamă însărcinată în luna a şaptea, fusese descoperită pe marginea şoselei — un nou născut expulzat spontan de corpul moartei şi care urla din toţi plămânii la sosirea ambulanţei.

Timp de două săptămâni, cât stătuse la reanimare la spitalul regional, nici nume nu avusese, condamnată ore întregi să n-aibă parte decât de răceala aseptizată a maşinilor; dar infirmierele o îndrăgiseră, îi dăduseră chiar porecla "vrăbiuţa" şi o mângâiau sau îi cântau ori de câte ori puteau.

Ani după aceea îi scriseră, trimiţându-i pozele pe care i le făcuseră, povestindu-i mici istorii, lucru care contribuise la sentimentul că fusese iubită.

Până la urmă, fusese recunoscută de Maharet, care o identificase drept unica supravieţuitoare a familiei Reeves din Carolina de Sud; o luase cu ea la New York şi o plasase în familia

unor veri de departe, care aveau alt nume şi care veneau din altă regiune. Astfel, Jesse crescuse într-un apartament somptuos care se întindea pe două etaje, într-o clădire de pe bulevardul Lexington, cu Maria şi Matthew Godwin drept părinţi, care-i oferiseră nu numai dragostea lor, dar şi tot ce-şi putea dori. Până la doisprezece ani dormise în cameră cu o dădacă englezoaică.

Nu-şi amintea când aflase că mătuşa ei, Maharet, îi oferise o avere, că putea merge la orice universitate şi putea să îşi aleagă orice carieră ar fi dorit. Matthew Godwin era doctor, Maria fusese dansatoare şi profesoară de dans; amândoi erau foarte sinceri în iubirea pentru ea, în dorinţa de a fi împreună. Era fiica lor, fiica pe care şi-o doriseră dintotdeauna; anii scurşi împreună fuseseră fericiţi, bogaţi.

Maharet începuse să-i scrie încă de când de-abia învăţa să citească. Scrisorile ei erau minunate, adesea pline de ilustrate colorate şi de bancnote ciudate venind din ţările pe unde trăia Maharet. Jesse avea un sertar plin de rupii şi de lire italiene înainte de-a împlini şaptesprezece ani. Ce era mai important era că avea o prietenă în Maharet, care-i răspundea la orice rând pe care-l scria cu dragoste şi deosebită atenţie.

Maharet îi indica ce să citească, o încuraja să facă muzică şi să picteze, îi aranja vacanţe de vară în Europa şi, în cele din urmă, înscrierea la Universitatea Columbia, unde Jesse începuse să studieze limbile şi civilizaţiile vechi.

Maharet îi aranja vizite la verii europeni de fiecare Crăciun: în Italia, la familia Scartino, bancheri ce locuiau într-o vilă de lângă Siena; la Paris, la familia Borchardt, ceva mai modestă, unde era primită cu urale de tribul numeros, dar vesel.

În vara când împlinise şaptesprezece ani mersese la Viena să cunoască ramura de ruşi emigraţi din familie, tineri intelectuali şi muzicieni plini de entuziasm pe care îi adorase. Apoi mersese în Anglia, pentru a-i cunoaşte pe cei din ramura engleză a familiei Reeves, veri direcţi ai celor din Carolina de Sud, care părăsiseră Anglia cu secole în urmă.

La optsprezece ani îşi vizitase verii Petralona, greci bogaţi, cu figuri exotice, în vila lor de pe insula Santorini. Aceştia trăiau într-un lux aproape feudal, înconjuraţi de servitori ţărani. La venirea ei, organizaseră, cu spontaneitate, o croazieră pe iahtul lor personal, ca s-o plimbe la Istanbul, Alexandria şi în Creta.

Jesse aproape că se-ndrăgostise de tânărul Constantin Petralona. Maharet o anunţase că b căsătorie între ei ar fi bine văzută de toată lumea, dar că ea era cea care hotăra. Jesse îi dăduse un sărut de adio iubitului ei şi luase avionul pentru America, se-ntorsese la universitate ca să prepare prima expediţie de săpături arheologice în Irak.

Dar chiar ocupată la universitate în acei ani, rămăsese foarte apropiată de familie. Toată lumea era foarte drăguţă cu ea. Asta era, de fapt, regula în familie: toţi erau drăguţi cu toţi ceilalţi. Toţi credeau în familie. Vizitele între diferitele ramuri erau monedă curentă; căsătoriile dintre membrii diverselor ramuri creaseră o pânză de relaţii extrem de complicate; fiecare casă familială avea camere veşnic pregătite pentru rudele care-ar fi putut veni în vizită. Arborii genealogici parcă nu se mai terminau, mergând până în trecutul cel mai îndepărtat; se povesteau tot felul de anecdote despre diverşi membri ai familiei morţi de trei sau patru secole. Jesse se simţea legată enorm de toţi oamenii aceştia, oricât de deosebiţi ar fi părut.

La Roma fusese cucerită de verii care o plimbau cu maşinile lor Ferrari la viteze nepermis de mari, cu radiourile date la maximum, iar seara o aduceau acasă, adică într-un adorabil şi vechi palat, unde ţevile erau stricate şi intra ploaia prin acoperiş. Verii evrei din sudul Californiei formau o nemaipomenită echipă de muzicieni, decoratori şi producători care de cincizeci de ani încoace aveau de a face cu cinematograful şi cu toate marile stu-diouri de film. Vechea lor casă dintr-o stradă care dădea în bulevardul Hollywood slujea de adăpost pentru vreo duzină de actori în şomaj. Jesse putea să locuiască în camerele din pod dacă voia; masa se servea la ora şase tuturor celor care locuiau sau treceau pe-acolo.

Dar cine era femeia aceasta, Maharet, care fusese dintotdeauna mentorul ei îndepărtat, dar plin de atenţie, care îi servise de ghid în timpul studiilor, cu scrisorile ei frecvente, pline de sfaturi, ce-i oferise autoritatea la care ea reacţionase atât de rodnic, de care în secret avea atâta nevoie?

Toţi verii pe care-i vizitase vreodată Jesse o cunoşteau pe Maharet, care era pentru ei o prezenţă palpabilă, deşi vizitele ei erau atât de rare, încât deveneau un eveniment. Ea ţinea arhivele Marii Familii, adică ştia totul despre diversele ramuri, cu nume atât de diferite, de prin atâtea locuri din lume. Ea era

aceea care organiza adesea reuniunile de familie, ba chiar aranja căsătoriile în scopul de a uni unele ramuri, ea era cea care nu ezita niciodată să-i ajute la nevoie, câteodată asta însemnând diferenţa dintre viaţă şi moarte.

Înaintea ei, acesta fusese rolul mamei ei, numită acum Bătrâna Maharet, iar înainte fusese Mătuşa cea Mare Maharet, şi tot aşa, până departe în trecut, de când îşi amintea fiecare. "Va fi întotdeauna o Maharet" se zicea din bătrâni în familie, în italiană sau în germană, în rusă sau în idiş, sau în greacă. Adică, în fiecare generaţie o descendentă de sex feminin lua numele de Maharet şi obligaţia de a se ocupa de arhive sau cam aşa se părea, căci numai Maharet cunoştea amănuntele.

"Eu când pot să te văd?" îi scrisese de multe ori, peste ani, Jesse. Colecţionase toate timbrele de pe scrisorile trimise din Delhi, Rio, Mexic, Bangkok, Tokio, Lima, Saigon, Moscova.

Familia întreagă era foarte devotată acestei femei şi fascinată de ea, dar între ea şi Jesse exista încă o legătură, puternică şi secretă.

Din prima copilărie Jesse trecuse prin experienţe "neobişnuite" total diferite de cele ale oamenilor din jur.

De exemplu, Jesse putea citi gândurile oamenilor, fără să ştie exact cum, fără să poată da vreo explicaţie verbală. Ştia, când oamenii nu o iubeau sau când o minţeau. Avea un talent deosebit pentru limbi străine, căci în mod frecvent înţelegea "esenţialul" chiar dacă nu cunoştea vocabularul.

Şi vedea fantome, oameni sau clădiri care nu puteau fi acolo.

Când era foarte mică, vedea adesea, de la fereastra ei din Manhattan, conturul neclar, cenuşiu, al unei case elegante. Ştia că nu era adevărat şi asta o făcea să râdă la început, era caraghios cum apărea şi dispărea, uneori era transparentă, alteori era la fel de clară ca toată strada, cu luminile aprinse pe după perdelele de dantelă. Trecuseră ani şi ani până aflase că acea casă-fantomă fusese cândva proprietatea arhitectului Stanford White. Fusese demolată de foarte multă vreme.

Formele umane pe care le percepea nu erau la început prea clare. Dimpotrivă, erau doar apariţii rapide, fulgerătoare, care adesea se combinau cu o inexplicabilă neplăcere pe care o resimţea, trecând prin anumite locuri.

Pe măsură ce crescuse, aceste fantome deveniseră mai clare şi mai persistente. O dată, într-o după-amiază ploioasă, silueta

translucidă a unei femei în vârstă avansase încet spre ea, apoi o traversase de-a dreptul. Isterizată, Jesse intrase în goană în magazinul cel mai apropiat, de unde vânzătorii îi chemaseră pe Matthew şi pe Maria la telefon. Jesse încercase de nenumărate ori să o descrie pe femeia aceea, să-i descrie faţa tulburată, privirea fixă care părea să ignore realitatea din jur.

Adesea prietenii nu-i dădeau crezare lui Jesse când le povestea astfel de lucruri. Totuşi, erau fascinaţi şi o rugau să continue. Jesse rămânea cu un sentiment acut de vulnerabilitate. Aşa că încerca să nu mai spună nimic despre fantome, deşi pe la unsprezece-doisprezece ani vedea din ce în ce mai des astfel de suflete pierdute.

Până şi în mijlocul mulţimii de pe Bulevardul 5, în miezul zilei, zărise creaturi din acestea palide, rătăcitoare. Pe la şaisprezece ani, plimbându-se prin Central Park într-o dimineaţă, văzuse desluşit un tânăr aşezat pe o bancă nu departe de ea. Parcul era plin de lume, era gălăgie; dar tânărul dădea impresia că este complet detaşat, că nu face parte din realitatea din jur. Jesse începuse să nu mai perceapă sunetele, de parcă fiinţa aceea le absorbea. Făcuse o rugăciune, să piară fantoma. În loc de asta, el se întorsese spre ea şi o privise cu insistenţă. Încercase chiar să-i vorbească.

Jesse o ţinuse într-o goană până acasă. Intrase în panică. Creaturile astea o cunoşteau acum, le spusese ea Măriei şi lui Matthew. De frica lor nu mai voia să iasă din casă. În cele din urmă, Matthew îi dăduse un calmant şi-i spusese că va putea să doarmă. Şi-i lăsase uşa de la dormitor deschisă, ca să nu-i fie frică.

Cum stătea în pat, între somn şi trezie, în cameră intrase o fată. Jesse îşi dăduse seama că o cunoştea pe fata asta; de bună seamă, făcea parte din familie, fusese dintot-deauna acolo, chiar lângă Jesse, stătuseră multă vreme de vorbă, nu-i aşa, nu era deloc surprinzător că era atât de drăguţă, atât de iubitoare, atât de familiară. Era o adolescentă, de aceeaşi vârstă cu Jesse.

Se aşezase pe patul lui Jesse şi-i spusese să nu-şi facă griji, că duhurile nu puteau să-i facă nici un rău. Fantomele nu atacau niciodată pe nimeni. Nu aveau nici o putere. Erau doar demne de milă. "Scrie-i mătuşii Maharet", îi spusese fata, apoi o pupase pe Jesse şi-i dăduse la o parte părul din ochi. Calmantul îşi făcuse efectul. Jesse nu-şi mai putea ţine ochii deschişi. Avea pe

limbă o întrebare pe care-ar fi vrut să i-o pună, despre accidentul de maşină de la naşterea ei, dar n-o putuse formula atunci. "Adio, scumpo", zisese fata, iar Jesse adormise înainte ca ea să iasă din cameră.

Când se trezise, era ora două dimineaţa. În casă era întuneric. Începuse scrisoarea pentru Maharet imediat, povestin-du-i toate incidentele stranii de care-şi aducea aminte.

De-abia spre ora mesei de seară tresărise brusc, amin-tindu-şi de fata aceea. Era imposibil ca o astfel de fiinţă să trăiască sub acelaşi acoperiş, să-i fie atât de familiară, să fie veşnic pe-aproape. Cum de acceptase o astfel de idee? Până şi în scrisoare repetase: "Bineînţeles, Miriam a fost pe-aici, Miriam a zis..." Dar cine era Miriam? Un nume pe certificatul de naştere al lui Jesse. Era mama ei.

Jesse nu mai povestise nimănui despre cele întâmplate. Dar se simţea înconjurată de o căldură plăcută. Simţea că Miriam era pe-acolo; era convinsă de asta.

Scrisoarea de la Maharet sosise după cinci zile. Maharet o credea. Aceste apariţii ale duhurilor nu erau deloc surprinzătoare. Ele existau cu siguranţă, iar Jesse nu era unica persoană care le vedea:

De-a lungul timpului, în familia noastră au existat multe persoane care vedeau duhuri. În epoci de mult trecute, după cum ştii, oamenii de genul acesta erau consideraţi vraci şi vrăjitoare. Adesea astei de calităţi apar la persoane care ţi se aseamănă fizic: cu ochii verzi, pielea albă, părul roşu. S-ar părea că aceste caractere ereditare sunt compatibile. Poate că într-o zi se va găsi un savant care să explice acest fenomen. Pentru moment, poţi să fii sigură că puterile pe care le ai sunt absolut naturale.

Ceea ce nu vrea să zică, oricum, că ar fi constructive. Deşi duhurile sunt reale, ele nu produc aproape nici un fel de efect asupra realităţii! Pot fi puerile, vindicative, perfide. Nu ai cum să ajuţi aceste entităţi care încearcă să comunice cu tine, iar uneori ceea ce vezi nu-i decât o fantomă fără viaţă, adică un ecou vizual al unei personalităţi dispărute.

Să nu îţi fie frică de ele, dar nici nu le lăsa să-ţi consume timpul. Căci ele adoră asta, imediat ce ştiu că le percepi. În privinţa lui Miriam, să-mi spui dacă mai apare. Dar de vreme ce

ai făcut ceea ce îţi recomanda, adică mi-ai scris, nu cred că va mai considera necesar să revină. După toate probabilităţile, ea e deasupra tristelor bufonerii prin care se manifestă cel mai adesea celelalte. Scrie-mi despre lucrurile astea ori de câte ori te simţi înspăimântată. Dar încearcă să fii discretă cu ceilalţi. Cei care nu le văd nu te vor crede niciodată.

Scrisoarea aceasta se dovedi o comoară nepreţuită pentru Jesse. Ani de-a rândul o păstră în poşetă, o luă cu ea peste tot unde se ducea. Nu numai că Maharet o credea, dar îi şi explicase cum să înţeleagă şi să se acomodeze cu puterile acestea care o stânjeneau. Tot ce-i scrisese Maharet avea sens.

Jesse se mai sperie şi după aceea din când în când de duhuri; i se întâmpla chiar să le mai povestească încă celor apropiaţi despre asta. Dar, în general, făcu ce-i spusese Maharet şi nu se mai simţi opresată de aceste manifestări. Era ca şi cum se retrăseseră într-o stare de veghe. Erau perioade când şi uita de ele.

Maharet îi scria din ce în ce mai des. Era confidenta şi prietena ei cea mai bună. Când intră la colegiu, îşi dădu seama că mătuşa ei îi devenise prin scrisori mai apropiată decât oricine altcineva. Şi ajunsese de mult la concluzia că nu se vor cunoaşte niciodată în persoană.

Dar într-o seară, pe când era în anul trei la Universitatea Columbia, întorcându-se acasă, găsise luminile aprinse, focul arzând în şemineu, iar în faţa lui, cu un vătrai în mână, o femeie sveltă, înaltă, cu părul roşu.

Ce frumuseţe! Prima impresie copleşitoare asta fusese. Pudrată şi machiată cu măiestrie, faţa avea o expresie orientală, dezminţită imediat de intensa strălucire a ochilor verzi şi de părul roşu bogat curgându-i în valuri pe umeri.

— Scumpa mea, spusese femeia, eu sunt Maharet. Jesse se repezise să i se arunce în braţe. Dar Maharet îi

oprise elanul, o ţinuse cu blândeţe la distanţă, ca să o privească mai bine. Apoi o acoperise de sărutări, de parcă nu îndrăznea să o atingă în alt mod, o ţinea la distanţă, de braţe, cu mâinile înmănuşate. Jesse îşi amintea de momentul acela cu mare drag. Jesse o mângâiase la rândul ei pe părul acela moale şi des. Semăna atât de tare cu al ei.

— Tu eşti copilul meu, şoptise Maharet. Eşti tot ce mi-am

dorit mai mult vreodată. Nici nu poţi să ai idee ce fericită sunt.

În seara aceea Maharet i se păruse făcută din gheaţă şi foc. Avea o personalitate extrem de puternică, dar purta în ea o imensă căldură. Deopotrivă suplă şi statuară, cu talia minusculă, cu fustele ei vaporoase, cu pelerina lungă de stofă maro care parcă plutea în jurul ei la fiecare mişcare, Maharet poseda o graţie misterioasă şi tulburătoare, avea o aură ciudată, ca acele femei-manechin, care şi-au transformat corpul într-o operă de artă.

Petrecuseră o noapte lungă în oraş; făcuseră turul galeriilor de artă, intraseră la un teatru, apoi merseseră la un restaurant, târziu de tot, deşi Maharet nu voia să ia nimic. Îi spusese că era prea emoţionată. Nici măcar mănuşile nu şi le scosese. Voia numai să asculte ce-i povestea Jesse. Iar Jesse îi vorbise fără încetare, despre Universitatea Columbia, despre lucrările ei de arheologie, despre visul de a face săpături în Mesopotamia.

Această întâlnire fusese complet deosebită de intimitatea relaţiilor epistolare. Se plimbaseră până şi prin Central Park, prin întunericul cel mai absolut, Maharet explicându-i lui Jesse că nu aveau nici cel mai mic motiv să se teamă de ceva. Şi, într-adevăr, totul i se păruse foarte normal lui Jesse. Plimbarea fusese minunată, de parcă umblau amândouă pe potecile din pădurea fermecată, fără teamă de nimic, continuându-şi cu voce scăzută conversaţia animată. Ce impresie divină de siguranţă! Spre zorii zilei, Maharet o condusese înapoi acasă, promiţându-i că o va invita în California foarte curând. Avea o casă acolo, în munţii Sonoma.

Trecuseră doi ani până la sosirea invitaţiei. Jesse tocmai îşi obţinuse diploma. Urma să plece în Liban, în iulie, pentru a lucra pe un şantier de săpături arheologice.

"Trebuie să vii pentru două săptămâni", îi scrisese Maharet.

Scrisoarea conţinea şi biletul de avion. La aeroport urma să o aştepte Mael, "un foarte bun prieten".

DEŞI la vremea aceea nu recunoscuse asta, se-ntâmpla-seră lucruri ciudate încă de la începutul vacanţei.

Mael, de pildă, ce personaj! Era un bărbat foarte înalt, cu părul lung şi blond căzându-i în bucle, cu ochi albaştri, adânciţi. Era ceva aproape tulburător în felul în care se mişca, în felul în

care vorbea, în extrema precizie cu care conducea maşina spre nord, spre ţinutul Sonoma. Ai fi zis că poartă costumul obişnuit al tuturor crescătorilor de vite de pe-acolo, din piele întoarsă, cu cizmele de aligator tipice, doar că pe mâini avea mănuşi fine de piele neagră, iar la ochi ochelari cu ramă de aur şi lentile albastre.

Totuşi, fusese bucuros să o cunoască, iar ea îl plăcuse pe loc. Îi spusese toată povestea vieţii ei încă dinainte de a fi ajuns la Santa Roşa. Avea un râs minunat. De vreo două ori pe Jesse o apucase, pur şi simplu, ameţeala privindu-l. De ce oare?

Vila în sine era ceva de neimaginat. Cine construise oare aşa ceva? Mai întâi, se găsea la capătul unui drum nepavat, foarte greu de parcurs; apoi, camerele din spate fuseseră construite săpând în munte, parcă se lucrase cu nişte excavatoare gigantice. Urma acoperişul. Fusese oare făcut din cherestea tăiată din trunchiuri de sequoia de vârstă matusalemică? Bârnele de susţinere păreau să aibă circumferinţa de câte trei metri şi jumătate. Pereţii din lut nevăruit dădeau impresia că ar fi milenari. Trecuseră oare prin California nişte europeni atât de demult, încât să... dar ce conta, la urma urmelor? Casa era magnifică, sub toate aspectele. Adora şemineurile enorme de metal, covoarele din piei de animale, imensa bibliotecă şi observatorul primitiv, cu un telescop antic, din alamă.

Îi plăcuseră şi servitorii veseli care soseau în fiecare dimineaţă de la Santa Rosa să facă curat, să spele rufele, să gătească feluri de mâncare somptuoase. Nu-i păsa că era lăsată atât de mult singură. Adora plimbările prin pădure. Se ducea la Santa Rosa după ziare şi romane. Studia tapiseriile din petice. Prin casă erau tot felul de obiecte vechi, neclasificabile, pe care le studia cu enormă plăcere.

Vila avea tot confortul. Antenele enorme montate pe munte aduceau televiziunea în casă, emisiuni din lumea întreagă. La subsol se găsea un adevărat cinematograf, cu proiector, ecran şi o colecţie impresionantă de filme. În după-amiezile călduroase putea să înoate în piscina amenajată pe partea sudică a vilei. Pe la asfinţit, când cădea brusc răcoarea californiană, în toate şemineurile ardeau focuri gigantice.

Fireşte, lucrul cel mai important pentru ea fusese să descopere istoria familiei ei, pe care o cuprindeau nenumăratele volume îmbrăcate în piele, care trasau originile tuturor ramurilor

Marii Familii cu secole în urmă. Fusese emoţionată să descopere albumele cu sute de fotografii şi cuferele pline cu portrete pictate, unele doar miniaturi ovale, altele pânze mari, pline de praf.

Începuse prin a studia istoria propriei ei familii, Reeves, din Carolina de sud — care fuseseră foarte bogaţi înainte de Războiul Civil şi apoi se ruinaseră. Fotografiile lor o întorseseră complet pe dos. În fine, îşi vedea străbunii cu care semăna; îşi regăsea propriile trăsături pe feţele lor. Aveau pielea albă ca şi ea, aveau aceeaşi expresie! Două dintre femei aveau acelaşi păr roşu, ondulat! Pentru Jesse, care fusese adoptată, toate lucrurile acestea căpătau o semnificaţie foarte specială.

De-abia către sfârşitul vacanţei începuse Jesse să realizeze implicaţiile arhivelor familiei, pe măsură ce cerceta sulurile scrise în latina primitivă, în greacă, până şi în hieroglife egiptene. Pe cât de neclar îi era în minte momentul descoperirii tăbliţelor de argilă din sala subterană, pe atât de limpede îi era amintirea conversaţiilor cu Maharet. Vorbiseră ore în şir despre cronicile familiale.

Jesse o implorase să-i dea voie să se ocupe de istoria familiei. Voia să renunţe la propriile studii pentru biblioteca aceasta. Voia să traducă şi să adapteze textele vechi, şi să le bage pe calculator. De ce n-ar publica istoria Marii Familii? O astfel de genealogie era extrem de neobişnuită, ca să nu zicem unică. Nici măcar capetele încoronate europene nu mai găseau urma strămoşilor lor dinainte de evul mediu.

Maharet suportase cu răbdare excesele ei de entuziasm, amintindu-i doar că o astfel de sarcină cerea un timp enorm fără să ofere mari recompense. La urma urmelor, nu era decât evoluţia unei familii de-a lungul secolelor; uneori cronicile nu înregistrau decât nişte liste de nume sau scurte descrieri a unor vieţi paşnice, enumerări de date de naştere şi de deces sau înscrisuri dovedind emigrarea.

Conversaţiile acelea purtate la lumina dulce din bibliotecă, unde se amestecau atât de plăcut mirosurile de piele veche, de pergament, de luminări şi de foc în şemi-neu, îi rămăseseră gravate în minte. Maharet, maiestuoasă ca întotdeauna, aşezată lângă foc, cu ochii ei verzi acoperiţi de ochelari mari cu lentile uşor colorate, o punea în gardă pe Jesse că această muncă risca să-i consume tot timpul, să-i interzică realizarea unor lucruri mai

importante. Ceea ce conta era existenta Marii Familii, nu arhivele ei, vitalitatea fiecărei generaţii, cunoaşterea şi iubirea dintre neamuri. Cronologia nu făcea decât să ajute la înfăptuirea acestor ţeluri.

Dar Jesse nu mai simţise în viaţa ei ceva asemănător cu dorinţa de a se ocupa de această muncă. Maharet avea să-i permită să rămână, nu-i aşa? Avea în faţă ani pe care putea să-i dedice acestei biblioteci, pentru a descoperi, în cele din urmă, originile familiei!

Doar mai târziu îşi dăduse seama că aceste origini constituiau un mister profund, unul doar din nenumăratele mistere care o uimiseră în vara aceea. Doar mai târziu începuseră să o tulbure tot felul de amănunte.

DE PILDĂ, Maharet şi Mael nu-şi făceau niciodată apariţia înainte de căderea serii, iar explicaţia — că-şi petrecuseră ziua dormind — nu era, de fapt, o explicaţie. Unde dormeau, în definitiv? Camerele lor rămâneau goale toată ziua, cu uşile date de perete, iar din dulapuri se revărsau cele mai năstruşnice veşminte. Pe la apusul soarelui apăreau brusc, de parcă s-ar fi materializat din aer. Jesse ridica, de pildă, ochii dintr-o carte. Maharet era în cameră, lângă şemineu, perfect machiată, îmbrăcată parcă pentru un rol, purtând bijuterii superbe în urechi şi la gât, care străluceau la lumina tremurătoare a focului. Mael, îmbrăcat ca de obicei în jacheta şi pantalonii lui de piele, se sprijinea de un perete.

Când Jesse îi întreba despre orarele acestea ciudate, Maharet îi dădea răspunsuri care o convingeau pe loc! Erau amândoi nişte fiinţe foarte palide, detestau soarele şi se culcau foarte târziu! Ceea ce era adevărat. Chiar aşa, pe la patru dimineaţa erau încă într-o discuţie înfocată pe teme politice sau istorice, fiecare asumându-şi o perspectivă extrem de bizară şi de grandioasă, numind vechile oraşe pe numele lor antice, uneori purtând conversaţia într-o limbă stranie, cu un ritm rapid, pe care Jesse nici măcar n-o putea clasifica, ce să mai vorbim de înţeles. Bucurându-se totuşi de puterile ei paranormale, ajungea uneori să ghicească sensul celor spuse; dar nu recunoştea nici unul din cuvintele acelea ciudate.

De asemenea, în mod evident, Maharet avea o nemulţumire

cu privire la Mael. Era sau nu amantul ei? Nu s-ar fi zis.

Şi-apoi, o intriga felul în care-şi vorbeau Mael şi Maharet, de parcă îşi citeau gândurile unul altuia. Brusc, Mael zicea, de exemplu: "Doar ţi-am spus să n-ai nici o grijă!" când, de fapt, Maharet nu-i adresase nici o vorbă. Uneori era şi Jesse implicată în genul acesta de comunicare. Era sigură că o dată Maharet o chemase, îi ceruse să coboare în salonul principal, dar Jesse putea să jure că-i auzise vocea numai în minte.

Bine, ea însăşi avea această putere telepatică. Dar o aveau oare şi Mael, şi Maharet?

Mesele — altă enigmă. Apăreau în faţa ei numai mâncărurile care-i plăceau. Nu era nici o nevoie să le spună servitorilor ce-i place şi ce nu. Ei ştiau! Melci, stridii umplute, fettucine alia carbonara, muşchi Wellington, toate felurile ei favorite îi erau servite seară de seară. Vinurile erau de o calitate excepţională, niciodată nu mai gustase aşa ceva. Totuşi, Maharet şi Mael nu se prea atingeau de nimic, parcă ciuguleau ca nişte păsărele. Cel mai adesea stăteau la masă fără să îşi scoată măcar mănuşile.

Dar vizitatorii ciudaţi care veneau din când în când? Santino, de exemplu, un italian brunet care venise pe jos într-o seară, însoţit de un tânăr amic ce se numea Eric. Santino o privise îndelung pe Jesse, de parcă avea de a face cu un animal exotic, apoi îi sărutase mâna şi-i oferise un superb inel cu smaralde, care dispăruse la câteva seri după aceea fără nici o explicaţie. Şi el discutase timp de vreo două ore în limba aceea ciudată cu Maharet, şi apoi plecase furios, însoţit de tovarăşul lui, Eric, uşor intimidat.

Mai erau apoi petrecerile extravagante din unele nopţi. Nu se trezise Jesse de două ori pe la trei sau patru dimineaţa ca să vadă casa plină de lume? Prin toate camerele se auzeau voci şi râsete. Toţi oaspeţii aveau un aer comun. Erau foarte palizi şi aveau ochi nemaipomeniţi, la fel ca Mael sau Maharet. Dar în unele ocazii lui Jesse îi fusese foarte somn. Nici măcar nu-şi amintea când se urcase în pat. Păstrase amintirea unui moment doar, când se trezise înconjurată de câţiva bărbaţi tineri extrem de frumoşi, care-i umpluseră un pahar cu vin roşu, următorul lucru pe care şi-l amintea fiind că, brusc, se făcuse dimineaţă. Era în pat. Soarele se strecura pe fereastră. Casa era goală.

Auzise, de asemenea, diverse zgomote ciudate, la ore

insolite. Huruitul unui elicopter sau al unui avion mic, de pildă. Dar nimeni nu sufla o vorbă despre ce se-ntâmplase.

În schimb, niciodată nu fusese mai fericită! Bizareriile astea nu meritau să o preocupe! întotdeauna căpăta răspunsuri de la Maharet, care îi ştergeau instantaneu din minte orice îndoială. Jesse se mira totuşi c-ajungea să îşi schimbe aşa de iute părerile. De obicei, era foarte sigură de opiniile ei. Sentimentele şi le cunoştea pe dată. De fapt, avea o fire încăpăţânată. Totuşi, şi acum, la orice vorbă a lui Maharet avea imediat o ezitare între două atitudini: ori "Ce tot spui e complet ridicol!" ori "De bună seamă!"

Dar Jesse se distra prea bine ca să îşi facă probleme. Din primele seri discutase cu Mael şi Maharet despre arheologie. Maharet era un izvor nesecat de informaţii, deşi uneori avea idei foarte ciudate.

De exemplu, susţinea că agricultura apăruse pentru că unele triburi, deşi trăiau foarte bine făcând doar vânătoare, aveau nevoie în permanenţă de plante halucinogene pentru anumite ritualuri religioase. Sau pentru că voiau să fabrice bere. Puţin îi păsa că nu existau mărturii arheologice care să confirme aşa ceva. Mai sapă tu puţin. O să le găseşti.

Mael citea superb, cu voce tare, poezii; Maharet cânta câteodată la pian, note lente, meditative. Eric reapăruse în câteva seri şi cântaseră împreună.

Adusese cu el câteva filme din Japonia şi din Italia, pe care le priviseră cu încântare. Fusese vorba de *Kwaidan,* un film japonez impresionant, deşi cam înspăimântător, şi de *Julieta Spiritelor,* care-o făcuse pe Jesse să izbucnească în lacrimi.

Toţi aceşti oameni o găseau pe Jesse foarte interesantă. De fapt, Mael îi punea întrebări nemaipomenit de ciudate. Fumase vreodată în viaţa ei o ţigară? Ce gust avea ciocolata? Cum de avea curajul să circule în maşină cu vreun tânăr sau să intre în apartamentul lui? Nu-şi dădea seama că ar putea să o omoare? Ea aproape că izbucnise în râs. Nu, serios, insistase el, asta se putea întâmpla. El, unul, se enerva chiar numai la gândul acesta. Uită-te în ziare. În marile oraşe femeile erau tratate de bărbaţi ca nişte căprioare la vânătoare.

Era mai bine să schimbe subiectul, să-l roage să-i povestească despre călătoriile lui. Să-i descrie locurile prin care umblase — povestea atât de minunat. Trăise mulţi ani în

junglele amazoniene. Dar refuza categoric să se urce într-un "aeroplan". Era prea primejdios. Dacă exploda? Hainele "de stofă" nu-i plăceau, pentru că nu erau suficient de solide.

Un incident curios avusese loc între ei. Vorbiseră despre una şi alta la masă. Ea îi explicase despre fantomele pe care le vedea din când în când, iar el se referise cu ciudă la acestea drept duhuri ale morţilor care-şi pierduseră mintea, ale morţilor nesănătoşi, ceea ce o făcuse să râdă fără să vrea. Dar el avea dreptate; fantomele nu se purtau oare ca şi cum n-aveau minte? Chiar asta era, de fapt, înspăimântător la ele. Oare încetăm total să mai existăm când murim? Sau mai rămânem câtva timp sub o formă non-cerebrată, apărând în faţa oamenilor în cele mai nepotrivite momente şi îndrugând numai prostii celor care au calităţi de mediu? Când a spus vreo stafie ceva interesant cuiva?

— Nu sunt decât cele încă legate de pământ, spusese Mael. Cine poate şti însă unde mergem după ce ne dezlegăm în fine de trup şi de plăcerile sale?

La ora aceea Jesse era ameţită zdravăn şi simţea cum o cuprinde groaza la amintirea casei-fantomă a lui Stanford White şi a duhurilor aproape invizibile pe care ea le vedea în mijlocul mulţimii la New York. Îşi concentrase brusc toată atenţia asupra lui Mael, care pentru prima oară nu purta nici mănuşile, nici ochelarii fumurii. Superbul Mael, căruia îi sclipeau ochii albaştri, cu pupila neagră ca tăciunele.

— În afară de astea, continuase Mael, mai există şi alte duhuri, prezente din totdeauna. Sunt cele care n-au avut nicicând trup şi sunt furioase din pricina asta.

Ce idee curioasă!

— De unde ştii? îl întrebase Jesse, privindu-l drept în ochi.

Mael era neasemuit de frumos. Frumuseţea lui reieşea din suma micilor defecte — nasul puţin coroiat, maxilarul cam proeminent, faţa osoasă încadrată de coama de păr de culoarea paiului. Până şi ochii erau cam prea adânciţi, dar cu atât mai vizibili. Da, era frumos, îţi venea să-l îmbrăţişezi, să-l săruţi, să-l chemi în pat... De fapt, atracţia pe care o simţise de la început pentru el îi păru brusc copleşitoare.

Apoi avusese o iluminare. *Nu era o fiinţa umană.* Pretindea doar că-i fiinţă umană. Era foarte limpede. Dar, în acelaşi timp, ce caraghios din partea ei să gândească aşa ceva! Dacă nu era

om, ce naiba putea să fie? Căci duh sau fantomă nu era. Şi asta era limpede.

— Mi se pare că nu putem şti unde se desparte realul de ireal, adăugase ea fără să vrea. Dacă te uiţi suficient de multă vreme la ceva, brusc ţi se pare monstruos.

În realitate, chiar întorsese capul de la el şi privea fix vaza cu flori de pe masă. Erau în ea trandafiri care-şi pierdeau petalele şi ramuri de ferigă şi de clopoţei roşii. Păreau de pe altă lume, ca insectele privite prea îndelung, parcă dădeau fiori! Ce erau, în definitiv? In clipa aceea vaza se spărsese în bucăţi, iar apa se răspândise de jur împrejur. Mael, cu o spontană sinceritate, rostise:

— Ah, iartă-mă, n-am vrut.

Vaza se spărsese cu adevărat, nu era nici o urmă de îndoială. Fără nici un motiv, fără vreo lovitură. Mael plecase să se plimbe prin pădure şi, înainte de a ieşi din cameră, o sărutase pe frunte, iar mâna îi tremurase brusc când încercase să o mângâie pe păr, aşa că renunţase.

E-adevărat că, de data aceea, Jesse băuse cam mult. De fapt, pe tot timpul vacanţei aceleia Jesse băuse cam mult. Dar nimeni nu părea să bage de seamă.

Din când în când, mergeau împreună şi dansau în poiană, când era lună. Dansau spontan, fiecare singur, mişcându-se în cercuri, privind în sus spre cer. Mael fredona sau Maharet cânta cântece în limba aceea necunoscută.

În ce stare de spirit era oare pe-atunci de-şi petrecea ore în şir în felul acesta? Cum de nu-şi pusese întrebări, nici măcar în gând, despre veşnicele mănuşi pe care Mael le purta până şi în casă sau despre ochelarii negri purtaţi noaptea la plimbare?

Apoi, într-o noapte, Jesse se dusese la culcare practic beată, chiar înainte să se crape de ziuă, şi avusese un vis cumplit. Mael şi Maharet se tot certau. Mael spunea tot timpul: "Dar dacă moare? Dar dacă o omoară cineva, sau dă peste ea o maşină? Dar dacă... dar dacă..." Zgomotul devenise insuportabil.

Câteva nopţi mai târziu se declanşase catastrofa aceea oribilă şi decisivă. Mael fusese puţin plecat, apoi se întorsese. Ea băuse vin roşu toată seara şi stătuse cu el pe terasă, el o sărutase, iar ea leşinase, dar îşi dădea totuşi seama ce se întâmplă. O strângea în braţe, îi săruta sânii, dar ea simţea cum o cuprinde o beznă cumplită. Şi-i apăruse din nou fata din visul

avut la New York, pe care o văzuse atunci când îi fusese frică. Mael n-o putea vedea, dar Jesse ştia foarte bine cine era, era mama ei, Miriam, şi-şi dădea seama că, de data asta, Miriam era cea înfricoşată. Mael îi dăduse brusc drumul.

— Unde e? strigase el furios.

Jesse deschisese ochii. Apăruse Maharet şi îl lovise atât de tare pe Mael, că-l răsturnase peste balustradă. Jesse începuse să urle şi, grăbindu-se să se uite în jos, o împinsese, fără să vrea, pe fata din vis.

Îl văzuse pe Mael jos de tot, în poiană; nu păţise nimic. Era imposibil, dar asta era. Se ridicase deja în picioare şi-i făcea lui Maharet o plecăciune ceremonioasă. Era luminat de la ferestrele de la parter; pe vârful degetelor îi trimitea un sărut lui Maharet. Aceasta părea tristă, dar îi zâmbise. Rostise câteva vorbe cu glas scăzut, acompaniate de un gest către Mael, de parcă voia să-i comunice că nu e supărată pe el.

Lui Jesse îi fusese groază că Maharet ar fi putut să se supere pe ea, dar, când o privise în ochi, îşi dăduse seama că n-avea nici un motiv de îngrijorare. Apoi, privindu-se, văzuse că tot pieptul rochiei îi era sfâsiat. Acolo unde o sărutase Mael simţea o durere ascuţită, dar, când se întorsese spre Maharet, parcă fusese cuprinsă de un delir, nu-şi mai auzea nici propriile vorbe.

Şedea pe patul ei, sprijinită de perne şi-mbrăcată cu o cămaşă lungă de noapte. Îi povestea lui Maharet că o văzuse iarăşi pe maică-sa, că fusese pe terasă. Dar nu era decât o mică parte din tot ce povestise, pentru că i se păruse că stăteau de vorbă amândouă de ore întregi. Despre ce oare? Maharet îi spusese că o să uite totul.

Of, Doamne, câtă silinţă îşi dăduse apoi ca să îşi amintească. Amintirile acelea trunchiate o chinuiseră ani de zile. Maharet îşi lăsase pe spate părul bogat şi lucios. Se plimbaseră împreună prin casa întunecată ca două fantome, Maharet o strânsese în braţe, din când în când o sărutase, iar la rândul ei, o luase în braţe pe Maharet. Corpul lui Maharet parcă era o piatră tare care respira.

Urcaseră într-o cameră secretă care se găsea tocmai în vârful muntelui. Erau acolo nişte calculatoare enorme care bîzîiau şi tot felul de lumini roşii care clipeau ici şi colo. Pe un ecran dreptunghiular ce se întindea pe tot peretele străluceau luminiţele unui enorm arbore genealogic prefigurat electronic.

Acesta era arborele Marii Familii, ale cărui ramuri mergeau cu câteva milenii în trecut. Totul pornea dintr-o singură şi unică rădăcină! Filiaţia luată în consideraţie ţinea de mame, aşa cum se făcuse întotdeauna la popoarele vechi: la egipteni, de pildă, descendenţa se făcea prin prinţesele de sânge regal. La fel se petrecuse şi cu triburile ebraice până în zilele noastre.

În momentul acela Jesse înţelesese toate amănuntele, numele de locuri străvechi, începuturile omenirii! — Doamne, oare chiar cunoscuse punctul de unde începuse totul? Avusese în faţă sutele de generaţii materializate sub formă grafică în faţa ochilor? Observase evoluţia familiei prin ţările antice din Asia Mică şi Macedonia, apoi în Italia, în întreaga Europă, pe urmă în Lumea Nouă! Aceasta putea fi, în definitiv, arborele oricărei familii!

Niciodată după aceea nu mai fusese în stare să îşi reamintească detaliile acestui imens arbore electronic. Maharet îi spusese doar că o să uite totul. Era miraculos că totuşi îşi mai amintea câte ceva.

Ce altceva se mai întâmplase? Care fusese obiectul lungii lor conversaţii?

Maharet plânsese, asta şi-o amintea. Plânsese, scoţând micile sunete feminine pe care le scoate orice femeie când plânge. Niciodată nu i se păruse atât de frumoasă; cu trăsăturile brusc îndulcite, totuşi luminoase, cu puţinele riduri extrem de fine abia vizibile. Oricum, erau într-un loc puţin luminat, Jesse nu vedea nimic distinct. Îşi amintea de faţa aceea arzând ca un cărbune aprins în întuneric, cu ochii verzi înrouraţi, dar atât de emoţionanţi, cu genele blonde lucind de parcă ar fi fost pudrate cu aur fin.

Erau aprinse luminări în cameră. În faţa ferestrelor se ridica pădurea. Jesse o implorase, apoi protestase. Dar, Doamne sfinte, care fusese subiectul discuţiei?

O să uiţi totul. Nu-ţi vei aminti nimic.

Când deschisese ochii a doua zi la lumina soarelui, ştiuse că totul luase sfârşit, că plecaseră. În primele clipe nu-şi amintise chiar de nimic, decât că se spusese ceva irevocabil.

Apoi găsise pe măsuţa de noapte o scrisoare:

Draga mea,

Nu-ţi prieşte să te afli în jurul nostru. Mi-e teamă că ne-am

ataşat prea mult cu toţii de tine, că te influenţăm mult prea mult şi că te împiedicăm să-ţi continui cariera pe care ţi-ai ales-o.

Te rog să ne ierţi că te-am lăsat singură atât de brusc. Sunt convinsă că pentru tine e mai bine aşa. Am lăsat vorbă să te ducă maşina la aeroport. Avionul tău pleacă la ora patru. Matthew şi Maria te vor aştepta la New York.

Fii sigură de dragostea mea care nu încape în vorbe. Când ajungi acasă, o să găseşti o altă scrisoare de la mine. Cândva, într-o noapte, peste câţiva ani, o să rediscutăm despre istoria familiei. Poate că vei putea atunci să devii ajutoarea mea pentru ţinerea arhivelor, dacă vei mai dori. Pentru moment însă nu trebuie să te laşi acaparată de această sarcină. Nu trebuie să-ţi sacrifici cei mai frumoşi ani din viaţa ta.

Cu toată dragostea, a ta pentru totdeauna, Maharet

JESSE n-o mai revăzuse niciodată.

Scrisorile soseau cu aceeaşi regularitate, pline de afecţiune, de interes, de sfaturi. Dar n-avea să mai fie nici o vizită. Jesse nu mai primi nici o invitaţie în casa din pădurea Sonoma.

În lunile următoare Jesse fusese copleşită de daruri, între altele o casă veche în piaţa Washington din Green-wich Village, a maşină nouă, o substanţială sumă în plus la venitul ei lunar, fără să mai vorbim de obişnuitele bilete de avion pentru a face vizite diverşilor membri ai familiei din lumea întreagă. La momentul cuvenit Maharet îi finanţase chiar o bună parte din misiunea arheologică întreprinsă de Jesse la Ierihon. De fapt, în toţii anii care urmaseră, Jesse nici nu apuca să formuleze o dorinţă, că ea îi era împlinită.

Totuşi, Jesse rămăsese profund marcată de vara aceea. O dată, la Damasc, îl visase pe Mael şi se trezise plângând.

TRĂIA la Londra şi lucra la British Museum când începură să-i revină în forţă amintirile. Nu-şi dăduse niciodată seama ce anume provocase acest fenomen. Poate că, pur şi simplu, ceea ce spusese Maharet — *O să uiţi* — nu mai avea efect. Dar s-ar fi putut să fie altceva la mijloc. Într-o seară, trecând prin piaţa Trafalgar îl văzuse pe Mael sau poate era cineva care semăna perfect cu el. Bărbatul, la o distanţă bunicică de ea, o privise cu insistenţă când ridicase şi ea ochii şi-l văzuse. Totuşi, când ea îi

făcuse cu mâna, el îi întorsese spatele şi plecase fără să dea vreun semn că o cunoştea. Fugise după el, încercase să-l ajungă, dar el dispăruse fără urmă.

Rămăsese jignită, decepţionată. După trei zile însă primise un cadou anonim, o brăţară din argint bătut. Era o veche bijuterie celtică, descoperise ea apoi, probabil că făcea o avere. Era oare cu putinţă ca Mael să-i fi trimis obiectul acela superb şi nepreţuit? Ea aşa voia să creadă.

De fiecare dată când strângea în mână brăţara, îi simţea prezenţa. Îşi amintea de seara aceea de demult, când vorbiseră de fantomele fără minte. Zâmbea fără să vrea. Era ca şi cum ar fi fost lângă ea, ca şi cum ar fi strâns-o în braţe şi ar fi sărutat-o. Îi povestise lui Maharet în următoarea scrisoare de cadoul primit. Nu se mai despărţise niciodată de brăţară.

Jesse ţinea un jurnal în care-şi nota amintirile ce-i reveneau. De asemenea, visele şi amănuntele de care-şi amintea prin câte o străfulgerare. Dar despre asta nu-i sufla nici o vorbă lui Maharet în scrisori.

Fusese şi îndrăgostită la Londra, dar povestea se terminase prost şi se simţea singură. Atunci alesese Ordinul Talamasca momentul de a intra în contact cu ea, iar viaţa ei îşi schimbase definitiv cursul.

JESSE locuia într-o casă veche de lângă Chelsea, nu departe de casa unde locuise cândva Oscar Wilde. Tot pe-acolo trăise la un moment dat şi James McNeill Whistler, apoi Bram Stoker, autorul romanului *Dracula.* Jesse iubea cartierul. Fără să fi ştiut, închiriase o casă bântuită de multă vreme de fantome. Văzuse din primele luni câteva lucruri ciudate. Apariţii slabe, oscilatorii, adesea prezente prin astfel de locuri; ecouri, cum le zisese Maharet, ale unor persoane care trăiseră acolo cu mulţi ani înainte. Jesse le lăsa în pace.

Totuşi, fiind oprită pe stradă într-o după-amiază de către un jurnalist care îi explicase că scria un articol despre acea casă bântuită, Jesse îi povestise fără nici un ascunziş despre lucrurile pe care le văzuse. Nişte fantome obişnuite la Londra: o femeie bătrână care ieşea din bucătărie cu o cană de apă în mână, un bărbat în redingotă şi cu joben care apărea câteva clipe pe treptele scării.

Articolul ieşise destul de melodramatic. Era evident că Jesse vorbise prea mult. I se atribuiau puteri "paranormale" şi era considerată drept un "mediu înnăscut", care vedea astfel de lucruri tot timpul. Cineva din ramura din Yorkshire a familiei Reeves îi dăduse telefon să o tachineze pe tema asta. Şi Jesse considerase că era amuzant. Dar, în afară de această atitudine, nu-i prea păsa de toate astea. Era cufundată în studiile ei la British Museum. Pentru ea, ceea ce scrisese jurnalistul acela nu conta în nici un fel.

Doar că, citind articolul, o sunase cineva de la Talamasca.

Aaron Lightner, un domn în vârstă, cu aspect demodat, cu părul alb şi cu maniere impecabile, o invitase să ia masa cu el. O maşină Rolls Royce, veche dar întreţinută cu grijă, îi dusese la un mic club particular de o desăvârsită eleganţă.

Pentru Jesse fusese una dintre cele mai ciudate întâlniri. De fapt, îi amintea de vara aceea de demult, nu pentru că i-ar fi semănat, ci pentru că era o experienţă la fel de deosebită ca şi aceea, nesemănând cu nimic din tot ce i se mai întâmplase vreodată.

Lightner era un adevărat dandy, după părerea lui Jesse, cu părul lui alb, bogat şi excelent îngrijit, şi-mbrăcat într-un costum croit impecabil, de tweed Donegal. Era singurul om pe care-l văzuse vreodată umblând cu un baston de argint.

Fără să piardă vremea şi într-un mod foarte plăcut îi explicase lui Jesse că rolul lui era acela de descoperitor de paranormali şi că lucra pentru un "ordin secret, numit Talamasca", al cărui unic scop era acela de a colecta date şi de a păstra arhive despre manifestarea fenomenelor paranormale. Talamasca se interesa de oamenii care aveau puteri paranormale. Celor care aveau calităţi puternice de mediu li se oferea apoi chiar posibilitatea de a deveni membri şi de a face o adevărată carieră în domeniul "investigaţiilor psihice". Era vorba mai degrabă de a urma o vocaţie, căci Talamasca impunea devoţiune totală, loialitate şi respectarea regulilor Ordinului.

Jesse aproape că izbucnise în râs. Dar se părea că Lightner era pregătit pentru astfel de scepticisme. Îi arătă imediat câteva "şiretlicuri" pe care le utiliza în astfel de o-cazii. Spre uimirea lui Jesse, reuşise să mişte câteva obiecte de pe masă fără să le atingă. Era un talent simplu, spusese el, care îi servea drept carte de vizită.

Cu ochii holbaţi, fără să poată rosti vreun cuvânt, Jesse se uitase la solniţa care se plimba pe masă, de parcă era înzestrată cu o voinţă proprie. Când Lightner îi povestise că ştia totul despre ea, surpriza fusese totală. Ştia de unde venea, unde-şi făcuse studiile. Ştia că din cea mai fragedă copilărie văzuse duhuri. Ordinul deţinea informaţii datorită surselor obişnuite, exista de-acuma un dosar întreg despre Jesse. Mai cu seamă nu trebuia să se simtă ofensată.

Trebuia să înţeleagă că Talamasca îşi făcea anchetele cu cel mai mare respect pentru individul respectiv. Dosarul conţinea exclusiv ceea ce comunicase chiar ea vecinilor, profesorilor sau colegilor de clasă. Jesse îl avea la dispoziţie când voia. Aşa se petreceau întotdeauna lucrurile la Talamasca. Eventual se încerca o luare de contact cu persoanele studiate. Persoanei respective i se dădeau toate informaţiile, care altfel erau strict confidenţiale.

Jesse îl bombardase pe Lightner cu întrebările. Înţelesese foarte repede că, deşi ştia multe lucruri despre ea, nu avea în nici un fel informaţii despre Maharet sau despre Marea Familie.

Ceea ce o tentase până la urmă fusese acest amestec de precizii şi de lacune. Dacă Maharet ar fi fost pomenită o singură dată, ar fi întors spatele, pentru totdeauna, Ordinului Talamasca, căci loialitatea ei faţă de Marea Familie era de nezdruncinat. Dar Talamasca nu era interesată decât de capacităţile ei paranormale. În ciuda sfaturilor lui Maharet, Jesse era interesată de aceste capacităţi.

Istoria Ordinului se dovedea nemaipomenit de pasionantă. Spunea adevărul omul acesta? Un ordin secret, a cărei înfiinţare se situa prin anul 758, un ordin care încă de pe atunci acumulase documente despre vraci şi vrăjitoare, despre medii şi văzători de duhuri? Era extrem de impresionată, la fel cum fusese cândva de arhivele Marei Familii.

Lightner reuşise să iasă învingător şi după al doilea tur de întrebări. Era evident că-şi cunoştea subiectul pe toate părţile. Vorbise cu multă precizie de persecuţia catarilor, de desfiinţarea Ordinului Templierilor, de executarea lui Grandier şi de alte zeci de astfel de "evenimente" istorice. Jesse nu reuşise nici măcar o dată să-l înfunde. Dimpotrivă, el făcea aluzie la vraci şi magicieni antici de care ea n-auzise niciodată.

În seara aceea, când ajunseseră la sediul Ordinului, undeva

în afara Londrei, soarta lui Jesse era aproape hotărâtă. Nu mai plecase din vila aceea decât după o săptămână şi atunci doar pentru a părăsi definitiv apartamentul din Chelsea şi a se instala la sediul Ordinului Talamasca.

Această vilă era o clădire uriaşă construită prin 1500, pe care Ordinul o achiziţionase "numai" cu vreo două sute de ani în urmă. Dacă bibliotecile şi saloanele elegante, îmbrăcate în lambriuri, fuseseră amenajate şi ornamentate după moda din 1800, cu stucaturi şi frize, sala de mese şi multe dintre dormitoare erau încă de pe vremea epocii elisabetane.

Jesse fusese imediat cucerită de atmosfera acestui loc, de mobilele austere, de imensele şemineuri din piatră şi de podelele lustruite de stejar. Fusese, de asemenea, încântată de primirea pe care i-o rezervaseră membrii Ordinului, care îi adresaseră câteva cuvinte prieteneşti, pentru a se reîntoarce apoi liniştiţi la discuţiile lor sau la lectura ziarelor în vastele saloane luminate ca ziua. Surprinzătoarea bogăţie a acestei case nu făcea decât să confirme declaraţiile lui Lightner. Iar atmosfera era atât de paşnică, atât de senină. Te simţeai bine fizic. Oamenii de aici nu pretindeau a fi altceva decât erau.

Fusese mai cu seamă subjugată de biblioteci, care îi aminteau de acea vară tragică şi de un loc asemănător, a cărui bibliotecă plină de comori străvechi îi fusese refuzată. Aici, nenumărate volume consemnau procesele vrăjitoarelor, apariţiile de fantome, manifestaţiile de spiritism, cazurile de posesiune diabolică, de telekinezie, de reîncarnare, şi aşa mai departe. În subsolurile clădirii erau amenajate muzee, pline de obiecte misterioase asociate fenomenelor paranormale. Existau anumite încăperi în care nu puteau intra decât membrii seniori ai Ordinului. Perspectiva de a avea acces la aceste secrete într-o bună zi o încântase.

— E veşnic mult de lucru, îi spusese Aaron fără să insiste. Vezi, toate arhivele sunt în latineşte, dar nu putem pretinde celor mai tineri care intră în Ordin să cunoască latina. În zilele noastre nici nu se poate pune problema, în aceste depozite, vezi, documentaţia privind mare parte din obiecte n-a fost adusă la zi de patru secole...

Aaron era, bineînţeles, la curent că Jesse cunoştea nu numai latina, dar şi greaca, vechea limbă egipteană şi limba sumeriană, de asemenea. Dar habar n-avea că Jesse găsise un

substitut pentru comorile pierdute ale acelei veri îndepărtate, că-şi găsise o altă "Mare Familie".

Chiar în aceeaşi seară o maşină fusese trimisă la vechea adresă a lui Jesse în Chelsea, să-i aducă lucrurile de care avea nevoie. Noua ei cameră, pe un colţ orientat spre sud-vest al clădirii, era o încăpere confortabilă şi plăcută, cu un tavan făcut în chesoane şi cu un şemineu stil Tudor.

Jesse nu mai voia să părăsească nicicând această casă, iar Aaron era conştient de asta. În vinerea aceleiaşi săptămâni, la numai trei zile după instalarea ei, fusese primită ca novice în Ordin. I se acordase o impresionantă bursă lunară, un birou alăturat camerei sale, un şofer personal, oricând la dispoziţia ei, şi un automobil vechi, dar extrem de confortabil. Demisionase de la British Museum fără nici o întârziere.

Regulamentul era simplu. Avea la dispoziţie doi ani pentru a fi formată, timp în care trebuia să fie totdeauna disponibilă pentru a însoţi pe alţi membri în orice colţ al lumii când era nevoie. Avea voie să vorbească despre Ordin oricui din familia ei sau prietenilor. Dar persoanele studiate, anchetele şi dosarele rămâneau confidenţiale. Şi îi era interzis să publice ceva despre Talamasca. De fapt, orice "menţionare publică" a Ordinului era interzisă, orice aluzie privind misiunile specifice trebuind să rămână vagă, fără a fi date în vileag numele persoanelor sau a locurilor implicate.

Ea urma să se ocupe mai cu seamă de arhive, de traduceri şi de "adaptarea" vechilor cronici şi procese-verbale. O zi pe săptămână trebuia să se consacre clasificării diverselor piese adunate în muzeele din sălile subterane. Oricum, munca de teren — cercetările directe legate de casele bântuite de stafii şi de alte fenomene de genul acesta — avea să treacă pe primul plan oricând era necesară.

Nu-i scrisese lui Maharet despre hotărîrea luată decât după vreo lună. În scrisoare îşi dăduse frâu liber tuturor sentimentelor. Îi iubea pe oamenii aceştia, iubea munca pe care o făcea. De bună seamă că biblioteca de aici îi amintea de arhivele familiei de la Sonoma şi de vremea când fusese atât de fericită. Maharet o înţelegea, desigur.

Răspunsul mătuşei ei o uimi. Maharet cunoştea existenţa Ordinului Talamasca. De fapt, Maharet părea de-a dreptul familiarizată cu istoria lui. Îi spusese fără nici un preambul cât

de mult apreciase eforturile acestui ordin de a scăpa de la rug pe mulţi inocenţi în perioada persecuţiilor contra vrăjitoarelor din secolul al cincisprezecelea şi al şaisprezecelea.

Ţi-au vorbit cu siguranţă de "filiera de evadare" graţie căreia nenumăraţi nefericiţi acuzaţi de vrăjitorie au fost luaţi din satele şi cătunele unde se aflau, unde riscau să fie arşi pe rug, şi adăpostiţi la Amsterdam, un oraş luminat, unde minciunile şi absurdităţile cu privire la vrăjitorie nu găseau crezare.

Jesse nu avusese cunoştinţă despre aşa ceva, dar curând urma să verifice exactitatea amănuntelor. Totuşi, Maharet emitea unele rezerve cu privire la Talamasca:

Pe cât de mult admir umanismul lor faţă de cei persecutaţi de-a lungul secolelor, tot pe atâta consider că cercetările lor n-au rezultate interesante. Să specific de ce: fără îndoială că duhurile, fantomele, vampirii, vârcolacii, vrăjitoarele, entităţi ce nu pot fi definite, pot să existe într-adevăr şi că Talamasca îşi poate dedica încă un mileniu studiului lor, dar întrebarea e ce folos aduce asta omenirii? în ce măsură e influenţat destinul ei?

De bună seamă, într-un trecut îndepărtat, cei care vedeau duhurile, cei care vorbeau cu ele, au existat. Poate că vrăjitoarele şi şamanii îşi aveau rolul şi însemnătatea lor în cadrul triburilor. Pe baza experienţelor acestora extrem de simple s-au construit adevărate religii, s-au dat nume mitice unor entităţi de un vag absolut şi astfel s-a ajuns la un mod impresionant de exprimare a combinaţiilor de credinţe superstiţioase.

În istoria omenirii toate aceste religii n-au avut mai curând un rol negativ decât pozitiv?

Dă-mi voie să-ţi sugerez că, oricum am interpreta istoria, noi am depăşit stadiul la care contactul cu duhurile poate să ne fie de vreun folos. Scepticismul majorităţii indivizilor cu privire la fantome, la medii şi la tot restul, este total justificat. Supra-naturalul, sub orice formă ar exista, *nu ar trebui* să se amestece în nici un fel în istoria umanităţii.

Pe scurt, eu susţin că, în afară de mângâierea adusă vreunui suflet tulburat ici şi colo, Talamasca strânge documente despre fenomene care nu au şi nu trebuie să aibă nici o importanţă.

Talamasca este o organizaţie interesantă. Dar nu poate să realizeze lucruri importante.

Eu te iubesc. Îţi respect decizia. În acelaşi timp, sper că o să-ţi treacă această pasiune, că ai să te întorci la lumea adevărată cât de curând.

Jesse cugetase îndelung înainte de a-i răspunde. Faptul că Maharet nu aprecia ceea ce hotărâse o chinuia. Totuşi, îi era limpede că, dacă luase această hotărîre, o făcuse şi din vina lui Maharet, care îi interzisese să se ocupe de secretele familiei, pe când Talamasca o adoptase.

Când, în sfârşit, îi scrisese, o asigurase pe Maharet că membrii Ordinului nu-şi făceau nici o iluzie cu privire la semnificaţia muncii lor. Îi spuseseră lui Jesse că totul rămânea secret, că în cele mai multe cazuri nu trebuia să se aştepte nici la glorie, nici la vreo satisfacţie palpabilă. Şi că ei erau primii care să creadă, exact ca Maharet, în lipsa de importanţă a mediilor, duhurilor şi a fantomelor.

Dar oare nu existau milioane de oameni care credeau că descoperirile arheologilor n-aveau nici o importanţă? Jesse o implorase pe Maharet să înţeleagă ce mult contau toate acestea pentru ea. În final, spre propria surprindere, scrisese următoarele rânduri:

N-am să povestesc niciodată nimic aici despre Marea Familie şi despre casa din Sonoma sau despre lucrurile misterioase care mi s-au întâmplat acolo. Ar fi foarte dornici să afle un astfel de mister. Eu îţi sunt loială ţie. Dar, într-o zi, te rog să-mi permiţi să mă întorc în California, să-mi dai ocazia să vorbesc despre lucrurile pe care le-am observat. În ultima vreme mi-au revenit în minte diverse momente petrecute acolo. Am avut câteva vise surprinzătoare. Oricum, îmi pun toată încrederea în judecata ta. Ai fost atât de generoasă cu mine. Nu mă îndoiesc nici o clipă de dragostea ta. Te rog, de asemenea, să înţelegi cât de mult te iubesc şi eu.

Maharet îi răspunsese doar cu câteva rânduri:

Jesse,
Eu sunt o persoană încăpăţânată şi plină de bizarerii:

aproape întotdeauna am obţinut tot ce voiam. Din când în când, nu-mi dau seama exact ce consecinţe pot avea actele mele asupra celorlalţi. N-ar fi trebuit să te invit niciodată în casa mea din Sonoma; a fost un act egoist din partea mea, pentru care n-am nici o scuză. Aşa că te rog să mă ajuţi să-mi împac conştiinţa şi uită cu desăvârşire că vizita aceea a avut loc. Nu-ţi face griji cu privire la amintirile tale, dar nici nu te chinui să le descifrezi. Trăieşte-ţi viaţa ca şi cum vacanţa aceea tulburătoare n-ar fi existat niciodată. Cândva am să răspund la toate întrebările, dar n-am să mai încerc niciodată să-ţi modific destinul. Te felicit pentru noua ta vocaţie. Iubirea mea pentru tine rămâne veşnic neschimbată.

Urmaseră cadouri somptuoase. Valize din piele pentru călătoriile lui Jesse şi un impermeabil dublat cu blană de nurci, ca să-i ţină de cald în climatul abominabil din Anglia, ţară pe care "numai druizii o îndrăgeau", cum scrisese Maharet.

Jesse fusese încântată de haină, pentru că blana era pe dinăuntru şi nu atrăgea atenţia. Valizele îi erau foarte utile. Maharet continua să-i scrie uneori şi de două-trei ori pe săptămână. Rămânea la fel de plină de atenţii ca întotdeauna.

Dar, pe măsură ce treceau anii, Jesse devenise mai distantă, scrisorile ei erau mai scurte şi mai sporadice, fără îndoială din cauza caracterului confidenţial al muncii ei în cadrul Ordinului Talamasca. Pur şi simplu, nu putea să-i descrie lui Maharet lucrurile de care se ocupa.

Jesse îşi continua vizitele la ceilalţi membri ai Marii Familii de Crăciun şi de Paşti. Când verii ei treceau pe la Londra, se vedeau ca să ia masa sau să se plimbe împreună. Toate contactele acestea erau însă superficiale şi de scurtă durată. Viaţa lui Jesse era acaparată de Talamasca.

UN NOU univers îi apăru lui Jesse lucrând la traducerea din latină a arhivelor: descoperi raporturi despre familii sau indivizi dotaţi cu puteri paranormale, despre cazuri "evidente", de vrăjitorie, despre farmece "adevărate" care produceau catastrofe, în fine, despre procesele vrăjitoarelor, veşnic asemănătoare şi veşnic fascinante, implicând cel mai adesea inocenţi fără nici o putere de apărare. Muncea zi şi noapte,

traducerea o făcea direct pe calculator, reuşind să extragă un material istoric inestimabil din pergamentele uzate.

Dar i se deschisese încă o lume, şi mai fermecătoare, legată de acest domeniu. Nici la un an după primirea ei în Ordin, Jesse fusese martoră la apariţii de stafii suficient de înspăimântătoare ca să-i scoată din casele lor până şi pe cei mai echilibraţi dintre oameni. Între altele, văzuse un copil cu puteri telekinetice ridicând o masă de stejar şi aruncând-o pe fereastră. Comunicase în cea mai deplină tăcere cu cititorii de gânduri care primeau toate mesajele trimise. Văzuse stafii cu mult mai palpabile decât şi-ar fi închipuit. Fusese martoră la tot felul de fenomene — psihometrie, scriere automată, levitaţie, transele mediilor — le văzuse, luase notiţe, dar rămânea într-o continuă mirare.

Avea oare să se obişnuiască vreodată cu ele? Să le ia de bune? Până şi cei mai vechi membri ai Ordinului mărturiseau că şi ei erau în continuare zguduiţi de fenomenele la care asistau.

Pe de altă parte, propria ei putere de a vedea era excepţională. Iar folosirea constantă i-o dezvolta şi mai mult. În doi ani de când era la Talamasca, Jesse vizitase case bântuite de stafii prin toată Europa şi în Statele Unite. Fiecare două zile de calm petrecute în bibliotecă erau urmate de cel puţin o săptămână petrecută în vreun hol plin de curent, unde apariţia intermitentă a vreunui spectru tăcut îi umpluse de spaimă pe ceilalţi.

Rareori trăgea învăţăminte însă din aceste apariţii. Ajunsese şi ea la concluzia tuturor celorlalţi membri ai Ordinului: că nu se putea alcătui nici o teorie coerentă despre fenomenele oculte care să descrie absolut toate ciudăţeniile de care aveau parte în munca lor. Munca era pasionantă, dar absolut fără roade. Jesse nu era sigură pe sine când se adresa acestor "entităţi neodihnite", sau duhurilor fără minte, cum le zisese cândva Mael atât de bine. Totuşi, Jesse le recomanda să se mute spre sfere "mai înalte", să îşi caute liniştea şi, astfel, să-i lase şi pe muritori în pace.

Era unica atitudine posibilă, deşi o înspăimânta ideea că în acest mod le forţa poate să părăsească singura formă de existenţă pe care le mai era dat să o aibă. Dar dacă la capăt nu era decât moartea, iar apariţiile se produceau doar când vreun duh mai tenace nu voia să o accepte? Era prea cumplit acest

gând — era oribil să îşi imagineze lumea duhurilor doar ca un fel de strălucire a lemnului putred înainte de bezna totală.

Oricum, Jesse reuşea să gonească fantomele din case. Atunci era încântată de uşurarea pe care o resimţeau cei ce vieţuiau în acele case. Începuse să aibă sentimentul profund că viaţa ei avea un sens excepţional. Era o viaţă plină de aventuri. N-ar fi schimbat-o pentru nimic în lume.

În fine, aproape. Dacă ar fi apărut în prag Maharet cerându-i să revină în casa din Sonoma şi să se ocupe de arhivele Marei Familii, ar fi lăsat totul în urmă fără nici o ezitare. Dar poate că nici atunci, în fond.

Tot lucrând la arhivele ordinului, Jesse dăduse peste unele documente care o siliseră să îşi pună multe întrebări în privinţa Marii Familii.

Transcriind documentele privind vrăjitoria, Jesse descoperise că de secole Talamasca ţinea sub observaţie diverse "familii de vrăjitoare" care posedau averi considerabile, în aparenţă dobândite printr-o evidentă intervenţie supranaturală. Ordinul încă mai studia astfel de familii! Fiecare generaţie în familiile de genul acesta avea "o vrăjitoare" care putea, după cum spuneau rapoartele, să atragă şi să manipuleze diverse forţe supranaturale, pentru a asigura acumularea constantă de bunuri de către familie, asigurându-i succesul în toate domeniile de activitate umană. Se părea că puterile acestea se transmiteau ereditar, adică pe baza unor caracteristici fizice, dar, de fapt, nimeni nu ştia ceva exact. În prezent unele dintre aceste familii îşi ignorau total propria istorie şi nu-şi dădeau seama că aveau în mijlocul lor o "vrăjitoare" chiar în secolul al douăzecilea. De regulă, Talamasca îşi dădea osteneala să ia contactul cu asemenea persoane, dar adesea amestecul Ordinului era refuzat. Alteori se lua hotărîrea de neamestec, relaţia fiind considerată drept prea "periculoasă", deoarece indivizii vizaţi realmente puteau face farmece cu rezultate nefaste.

Mai multe săptămâni la rând, tulburată, dar neîncrezătoare, Jesse nu acţionase în nici un fel. Dar nu-i ieşea din minte modelul organizării unor astfel de familii. Semăna prea mult cu structura Marii Familii, aşa cum îi fusese ea explicată de Maharet.

Apoi se apucase să facă unicele cercetări pe care le putea întreprinde fără să trădeze pe nimeni. Trecuse atent în revistă

toate dosarele familiilor de vrăjitoare din posesia Ordinului. Controlă şi răscontrolă totul. Căutase cele mai vechi cronici şi le studiase cu lupa.

Nu exista nici o menţiune despre Maharet. Nici o informaţie despre cineva din vreo ramură a Marii Familii, nici un nume propriu de care Jesse să fi auzit vreodată. Nici măcar cea mai mică notiţă care să-i trezească suspiciuni.

Se simţise extrem de uşurată, dar, în cele din urmă, nu fusese prea uimită. Instinctul îi spusese că nu era pe pista cea bună. Maharet nu era vrăjitoare. Nu în sensul acela al cuvântului. *Lucrurile erau mult mai complicate.*

E adevărat, de asemenea, că Jesse nu încercase niciodată în mod serios să clarifice această situaţie. Nu voia să emită nici o teorie cu privire la această problemă, aşa cum nu voia nici în alte domenii. Şi nu numai o dată îi venise ideea că, dacă se simţea bine în sânul Ordinului Talamasca, era şi pentru că, având atâtea mistere în jur, uita de misterul care o privea personal. Înconjurată de fantome şi spectre, şi copii posedaţi, nu se mai gândea decât rareori la Maharet şi la Marea Familie.

CÂND primise rangul de membru plin, Jesse era deja o somitate în privinţa regulilor Ordinului, a procedurilor şi a protocolului anchetelor. În plus, ştia perfect când şi cum să ajute poliţia în cazurile de crimă şi în ce fel să evite contactul cu presa. Ajunsese, de asemenea, să poarte un respect deosebit Ordinului, care nu era o organizaţie dogmatică. Nu impunea membrilor să creadă în vreo dogmă, ci doar să fie cinstiţi şi extrem de prudenţi în mânuirea fenomenelor pe care le studiau.

Talamasca era interesată de repetiţii, de similitudini, de modele. Exista o abundenţă de termeni, dar nu un vocabular rigid. Dosarele erau clasate în aşa fel, încât să se poate face legături între ele în toate direcţiile cu putinţă.

Cu toate acestea, şi teoreticienii erau studiaţi. Jesse citise toate cărţile semnate de marii detectivi ai supranaturalului, de medii sau cercetători în domeniul alienării mentale. Studiase totul şi cercetase tot ce era legat de problemele ocultismului.

Adesea îi reveneau în minte sfaturile lui Maharet. Ceea ce-i spusese era adevărat. Fantomele, spectrele, cei care citeau gândurile altora şi care mişcau obiecte fără să le atingă erau

fascinanţi doar pentru observatorii imediaţi. Pentru omenire însă, în sensul cel mai larg al cuvântului, toate acestea nu însemnau mare lucru. Istoria omenirii nu avea să fie zguduită de vreo mare descoperire în domeniul ocultului nici acum, nici cândva în viitor.

Oricum, Jesse n-ar fi renunţat în ruptul capului la munca ei. Prinsese gustul acestor emoţii, acestor secrete. Se afla în pântecele Ordinului şi, deşi se obişnuise cu luxul din jurul ei — dantelele vechi, patul cu baldachin, tacâmu-rile din argint curat, maşina cu şofer, servitorii — devenea din ce în ce mai sobră şi mai rezervată.

La treizeci de ani era o femeie palidă, fragilă, cu părul ca văpaia despărţit în două de o cărare şi lăsat suficient de lung pe umeri, încât să n-o deranjeze. Nu se machia, nu se parfuma şi nu purta nici o bijuterie, în afara brăţării celtice. Costumul ei obişnuit se compunea dintr-o jachetă de caşmir, purtată cu pantaloni de stofă sau cu blugi, dacă se găsea în America. Era cu toate acestea o persoană atrăgătoare, care îi cucerea pe bărbaţi prea uşor chiar când n-avea nici o intenţie. Avea aventuri cu unii dintre ei, dar acestea nu durau mult. Şi rareori aveau importanţă.

Cel mai mult contau prieteniile pe care le legase cu ceilalţi membri ai Ordinului; toţi îi erau ca nişte fraţi sau surori. Erau extrem de ataşaţi unii de alţii. Atmosfera de comunitate din jurul ei o încânta. La orice oră din noapte se putea coborî în salonul veşnic luminat, unde se găseau întotdeauna câteva persoane treze, care citeau sau stăteau de vorbă, înfruntându-se pe vreo temă sau alta fără să ridice glasul. Sau se putea trece pe la bucătărie, unde bucătarul de noapte îţi putea prepara pe loc orice, un mic dejun luat cu noaptea în cap sau o cină târzie, orice îţi doreai.

Jesse ar fi putut rămâne acolo până la sfârşitul zilelor. Ca şi ordinele catolice, Talamasca se îngrijea de membrii în vârstă sau deveniţi infirmi. A muri în sânul Ordinului însemna a muri înconjurat de tot luxul şi de toate îngrijirile medicale imaginabile, a petrece ultimele clipe aşa cum doreai, singur în patul tău sau în mijlocul prietenilor care te ţineau de mână, te mângâiau, te susţineau. Dacă voiai, puteai să te duci să stai cu familia. Dar cei mai mulţi preferau să rămână acolo până la moarte. Înmormântările erau demne şi fastuoase. La Talamasca

moartea făcea parte din viaţă. La fiecare înmormântare participa un mare număr de bărbaţi şi femei în doliu.

Da, Jesse îşi găsise aici o familie. Dacă totul s-ar fi derulat normal, ar fi rămas cu ei pentru totdeauna.

Doar că, pe la încheierea celui de-al optulea an, se întâmplă ceva care avea să-i schimbe iarăşi tot cursul vieţii, ceva ce produse în cele din urmă ruptura dintre ea şi Talamasca.

Realizările lui Jesse de până atunci erau impresionante. Dar în vara anului 1981 încă mai lucra sub direcţia lui Aaron Lightner şi nu avusese decât rareori câte-un contact cu membrii consiliului Ordinului sau cu puţinii reali responsabili ai Talamascăi.

Aşa că fu surprinsă în momentul în care David Talbot, conducătorul Ordinului, o invită la biroul lui din Londra. David era un bărbat plin de energie, pe la vreo şaizeci şi cinci de ani, cu părul cărunt, bine făcut, cordial. Îi oferi un pahar de vin de Xeres şi îi vorbi vreun sfert de oră despre una şi alta înainte de a intra în subiect.

Îi propunea lui Jesse să se ocupe de o misiune complet diferită. Îi puse în mână un roman ce se găsea pe piaţă, intitulat *Interviu cu un vampir.* Apoi îi spuse să-l citească.

Jesse rămase încurcată.

— De fapt, spuse ea, l-am citit. De câţiva ani. Dar ce-are de-a face cu noi o carte ca asta?

Jesse îşi cumpărase cândva un exemplar într-un aeroport şi îl citise pe nerăsuflate în timpul unui lung zbor intercontinental. Povestirea, chipurile spusă de un vampir unui tânăr gazetar din San Francisco, o lăsase cu o impresie neplăcută, ca un vis urât. Nu ar fi putut spune că o apreciase. De fapt, preferase să arunce cartea la gunoi după aceea decât să o lase pe o bancă, de frică să nu-i cadă în mână vreunuia capabil să creadă toate prostiile acelea.

Personajele principale din carte — nişte nemuritori teribil de interesanţi, dacă stăteai să te gândeşti — formaseră o mică familie diabolică în New Orleans-ul dinaintea Războiului de Secesiune, unda îşi vânaseră victimele timp de mai bine de cincizeci de ani. Lestat era capul răutăţilor şi şeful grupului. Louis, subalternul lui, chinuit de îndoieli, era eroul cărţii şi în acelaşi timp povestitorul. Claudia, minunata lor "fiică" vampirică, era o figură tragică, mintea i se îmbogăţea, iar corpul

îi rămânea cel al unei eterne fetiţe de şase ani. Căutările deşarte ale lui Louis pentru primirea izbăvirii formau, de fapt, subiectul cărţii, dar ceea ce o impresionase mai cu seamă pe Jesse fusese ura Claudiei faţă de cei doi vampiri care o creaseră şi, în cele din urmă, o distruseseră.

— Povestea din cartea asta nu este ficţiune, se mulţumi să-i spună David. Dar nu e clar cu ce scop a fost publicată. Publicarea ei, până şi sub forma unui roman, ne-a alarmat.

— Cum adică nu e ficţiune? întrebă Jesse. Nu înţeleg.

— Autorul a semnat sub un pseudonim, continuă David, iar cecurile reprezentând drepturile de autor sunt adresate unui tânăr care vagabondează prin lume şi nu se lasă contactat de noi. Era totuşi reporter înainte, ca gazetarul din roman. Dar nu asta ne interesează pentru moment. Misiunea pe care ţi-o încredinţăm constă în deplasarea la New Orleans şi verificarea documentară a evenimentelor descrise în carte, care au avut loc înainte de Războiul de Secesiune.

— O clipă, o clipă. De fapt, îmi spuneţi că există vampiri? Că aceste personaje — Louis şi Lestat, şi fetiţa Claudia — sunt făpturi reale?

— Da, exact, răspunse David. Fără a-l uita pe Armand, mentorul Teatrului Vampirilor de la Paris. Îţi aminteşti de Armand, nu-i aşa?

Jesse îşi amintea prea bine de Armand şi de teatru. Armand, nemuritorul cel mai vârstnic din roman, avea corpul şi chipul unui adolescent de şaptesprezece ani. Cât priveşte teatrul, acesta fusese descris ca un loc de groază, în care seară de seară erau masacrate, chiar pe scenă, fiinţe umane, în faţa unui public încrezător care-şi imagina că e vorba doar de un spectacol.

Calitatea de coşmar tipică întregii cărţi îi revenea clar în minte lui Jesse. Mai ales părţile despre Claudia. Claudia murise la Teatrul Vampirilor. Fusese distrusă de ansamblul de vampiri condus de Armand.

— David, trebuie să înţeleg ad literam ce-mi spuneţi? Că astfel de făpturi există cu adevărat?

— Absolut, răspunse David. Încă de la înfiinţarea Ordinului ne-am ocupat de observarea acestui tip de făptură. De fapt, Talamasca s-a creat tocmai pentru studierea lor, dar asta-i altă poveste. După toate probabilităţile, romanul acesta nu conţine

nici un personaj inventat, tocmai acesta e scopul misiunii tale: să aduni probe despre existenţa casei de la New Orleans descrisă în roman şi despre cele trei persoane — Claudia, Louis, Lestat.

Jesse izbucni în râs. Nu se putu stăpâni. Realmente, râse din toată inima. Expresia plină de răbdare a lui David o făcu să râdă şi mai tare. Dar el nu fu surprins, la fel cum nu fusese surprins nici Aaron Lightner când intrase în contact cu ea cu opt ani în urmă.

— Atitudinea ta este excelentă! comentă David, cu un uşor zâmbet ironic. N-am vrea să ai prea multă imaginaţie sau să fii prea încrezătoare. Doar că acest gen de studiu cere foarte multă atenţie, Jesse, şi respectarea strictă a regulilor. Crede-mă când spun că e un domeniu foarte primejdios. Fireşte, ai libertatea de a refuza misiunea chiar de la început.

— Nu mă faceţi să râd din nou, vă rog, replică Jesse. Cuvântul "primejdie" nu se pronunţa decât rareori sau

aproape niciodată la Talamasca. Ea îl văzuse doar sub formă scrisă pe dosarele despre familiile de vrăjitoare. E drept că ajunsese să creadă în existenţa acestor familii fără să îşi pună mari probleme. Vrăjitoarele erau tot oameni, iar duhurile puteau fi manipulate, după cât se părea. Dar să creadă în vampiri?

— Bun, hai s-o luăm altfel, spuse David. Înainte de a te hotărî, hai să examinăm câteva obiecte depozitate la noi în magazii, care au aparţinut acestor făpturi.

Ideea era irezistibilă. În subsolurile sediului Ordinului erau nenumărate încăperi în care Jesse nu avusese niciodată voie să pătrundă. N-avea de gând să piardă această ocazie.

Pe când cobora scările împreună cu David, îi reveni în minte brusc şi extrem de clar atmosfera casei din Sonoma. Acelaşi coridor lung cu becuri chioare din loc în loc, ca în subsolul casei lui Maharet. O cuprinse o febrilitate şi mai mare.

Mergea în spatele lui David în tăcere, trecând de uşi încuiate una după alta. Văzu cărţi, pe un raft întrezări o hârcă, într-un colţ, pe jos, un vraf de haine, în alte camere erau mobile, picturi în ulei, cufere şi case de fier, şi, mai cu seamă, praf peste toate cele.

— Toate obiectele astea disparate, spuse David cu un gest dispreţuitor, sunt legate într-un fel sau altul de amicii noştri băutori de sânge şi nemuritori. De fapt, formează o speţă foarte

materialistă. Lasă în urma lor tot felul de gunoaie. Nu rareori, când se plictisesc de un anumit loc sau de o identitate, lasă în părăsire câte o casă întreagă, cu mobile, haine, chiar şi cu coşciuguri — foarte ornamentate şi chiar interesante. Dar există câteva lucruri deosebite pe care vreau să ţi le arăt. Cred că vor fi suficient de convingătoare.

Convingătoare? Exista ceva convingător în domeniul în care lucrau ei? Ce după-amiază plină de surprize!

David o conduse în ultima încăpere, foarte mare şi cu pereţii dublaţi de plăci de cositor, unde aprinse lumini puternice care veneau din plafon.

Pe peretele din fund era sprijinit un tablou de foarte mari dimensiuni. Imediat îşi dădu seama că ţinea de Renaştere, poate din şcoala veneţiană. Era pictat cu tempera pe lemn. Şi avea superbul lustru al picturilor de felul acesta, o strălucire pe care nici un material sintetic n-o putea crea. Jos, în colţul din dreapta, se vedea titlul scris în latină, cu litere mici romane, şi numele artistului.

"Tentaţia lui Amadeo"
de Marius

Se dădu câţiva paşi înapoi să-l studieze.

Un cor de îngeri superbi, cu aripi negre, planau deasupra unei siluete îngenuncheate, un adolescent cu părul şaten-arămiu. Cerul de cobalt din spatele lui, văzut printr-o serie de arcade, era semănat cu nori auriţi. Pardoseala de marmură din faţa personajului avea o perfecţiune fotografică, îi simţeai răcoarea, vedeai vinişoarele pietrei.

Dar frumuseţea picturii venea mai cu seamă de la felul în care erau tratate personajele. Feţele îngerilor erau modelate cu o extremă precizie, hainelor lor în culori pastelate şi aripilor negre nu le lipsea nici un detaliu. Iar băiatul, băiatul era, pur şi simplu, viu! în ochii lui căprui strălucea o lumină care trecea dincolo de pânză! Pielea părea uşor umedă. Dădea impresia că avea să se mişte sau să vorbească în clipa următoare.

De fapt, tabloul era prea realist pentru a aparţine Renaşterii. Figurile erau speciale, nu idealizate. Unii îngeri păreau că se amuză, alţii că se întristează. Materialul hainei şi al jambierelor băiatului era prea realist redat. Se puteau vedea până şi unele

cârpituri, o mică ruptură şi praful de pe o mânecă. Şi încă alte amănunte de acelaşi gen: pe pardoseală, ici şi colo, se vedeau frunze uscate, iar într-o parte erau abandonate pe jos, fără nici o motivaţie, două pensule.

— Cine este acest Marius? şopti ea.

Numele nu-i spunea nimic. Niciodată nu mai văzuse un tablou din şcoala italiană cu atâtea elemente tulburătoare. Îngeri cu aripi negre...

David nu-i răspunse. Îi arătă cu degetul adolescentul.

— Pe băiat aş dori să-l observi mai atent, spuse el. Nu el este adevăratul subiect al studiului pe care îl vei întreprinde, dar reprezintă o importantă legătură.

Subiectul? Legătura... Era prea captivată de tablou.

— Priviţi, sunt acolo în colţ şi nişte oase, oase de om pe care s-a depus praful, de parcă le-ar fi măturat cineva din cale. Dar ce vor să însemne toate astea?

— Da, murmură David. Când se foloseşte cuvântul "tentaţie" e de obicei vorba de diavoli care înconjură un sfânt.

— Întocmai, răspunse ea. Iar meşteşugul artistului este excepţional. Cu cât se uita mai mult la tablou, cu atât se simţea mai tulburată. De unde aveţi tabloul acesta?

— Ordinul a făcut achiziţia aceasta cu câteva secole în urmă. Emisarul nostru de la Veneţia l-a salvat dintr-o casă arsă care dădea spre Canal Grande. Vampirii sunt veşnic asociaţi cu incendiile, apropo. Este arma lor obişnuită când se războiesc între ei. Totdeauna au loc incendii. În *Interviu cu un vampir* sunt descrise câteva, dacă îţi aminteşti. Louis dă foc unei case din New Orleans când încearcă să-l distrugă pe creatorul şi mentorul lui, Lestat. Mai târziu, acelaşi Louis dă foc Teatrului Vampirilor la Paris, după moartea Claudiei.

Moartea Claudiei... Jesse simţi fiori pe şira spinării şi se surprinse tresărind.

— Dar priveşte cu atenţie acest adolescent, spuse David. Despre el discutăm acum.

Amadeo. Numele însemna "cel ce îl iubeşte pe Dumnezeu". Era de o frumuseţe rară, nici vorbă. Şaisprezece, poate şaptesprezece ani, cu o faţă cu trăsături regulate, bine proporţionată, care, în mod curios, avea o expresie de implorare.

David îi puse ceva în mână. Ea îşi desprinse cu greu privirea

de la tablou şi întoarse ochii spre obiect. Avea în mână un dagherotip de pe la sfârşitul secolului al nouăsprezecelea. După ce îl privi un moment exclamă:

— Dar e aceeaşi persoană!

— Exact. Pe deasupra, reprezintă o adevărată performanţă tehnică. Portretul a fost realizat aproape pe întuneric, după asfinţit, când un alt subiect nici n-ar fi putut fi fotografiat. Poţi observa că aproape nimic nu e vizibil în afară de chipul lui.

Aşa era, singura deosebire faţă de tablou era pieptănătura la modă.

— Ai putea arunca o privire şi aici, spuse David. De data aceasta, îi arătă o revistă din secolul al optsprezecelea, cu coloane înguste, litere mici şi ilustraţii în peniţă. Acelaşi băiat cobora dintr-o caleaşca — era o schiţă rapidă, dar se vedea că băiatul zâmbea. Articolul se referă la el şi la teatrul lui, Teatrul Vampirilor. E vorba de un ziar englezesc din 1789. Adică, vreo optzeci de ani înainte de dagherotip, după părerea mea. E şi o descriere a teatrului, precum şi a acestui tânăr.

-— Teatrul Vampirilor... Se uită atent la adolescentul îngenuncheat din tablou. Bine, dar acesta e Armand, e personajul din roman!

— Întocmai. Se pare că preferă acest nume. E probabil că numele era Amadeo când era în Italia, dar şi l-a transformat în Armand în secolul al optsprezecelea şi l-a folosit de-atunci încoace.

— Nu mă luaţi aşa de repede, vă rog, spuse Jesse. Vreţi să-mi spuneţi că există documente despre existenţa Teatrului Vampirilor? Descoperite de oamenii noştri?

— Bineînţeles. Dosarul e enorm. Nenumărate cărţi de memorii descriu acest teatru. Posedăm până şi copiile actelor de proprietate. Şi aici ajungem la o altă legătură dintre dosarele noastre şi romanul *Interviu cu un Vampir.* Proprietarul teatrului este un anume Lestat de Lioncourt, care l-a cumpărat în 17,89. Iar clădirea, încă existentă în Parisul actual, nu şi-a schimbat proprietarul nici în ziua de azi.

— S-a verificat şi asta? întrebă Jesse.

— Totul se găseşte în dosar, spuse David, c6pii ale actelor vechi şi ale celor recente. Poţi studia şi semnătura lui Lestat dacă vrei. El are mania grandorii. Semnătura lui acoperă câte o jumătate de pagină. Avem copii după mai multe documente.

Vrem să ţi le încredinţăm. Să pleci cu ele la New Orleans. Mai există şi un articol de ziar despre incendiul care a deteriorat teatrul, care seamănă ca două picături cu descrierea făcută de Louis. Data corespunde cu cea pomenită în roman. Fireşte, trebuie să reverifici totul. Şi trebuie să citeşti din nou romanul, cu mare atenţie.

LA sfârşitul săptămânii Jesse luă avionul pentru New Orleans. Avea sarcina să adnoteze şi apoi să caute dovezi pentru tot ce apărea în roman: proprietăţi, vânzări — cumpărări, articole în ziare şi reviste din epoca aceea, orice putea susţine teoria că personajele şi evenimentele din roman erau reale.

Dar lui Jesse tot nu-i venea să creadă. Fără îndoială că era ceva în toată chestia asta, dar era undeva o chichiţă. Chichiţa consta, probabil, în faptul că un scriitor inteligent şi şmecher dăduse peste nişte documente interesante şi ţesuse în jurul lor o ficţiune întreagă. La urma urmelor, biletele de teatru, titlurile de proprietate, programele şi tot restul nu dovedesc neapărat existenţa unor nemuritori băutori de sânge.

Cât privea regulamentul pe care Jesse trebuia să-l respecte, acesta era de-a dreptul grotesc.

Nu avea voie să rămână la New Orleans decât de la răsăritul soarelui până la patru după-amiaza. La patru trebuia să plece cu maşina la Baton Rouge, oraşul cel mai apropiat, unde urma să îşi petreacă nopţile în siguranţă, într-un hotel modern de şaisprezece etaje. Dacă i se părea cumva că ar fi spionată sau că ar urmări-o cineva, trebuia să se refugieze imediat în mijlocul unei mulţimi. De-acolo, dintr-o cabină bine luminată, cu aglomeraţie în jur, trebuia să telefoneze imediat la sediul din Londra al Ordinului.

Nu avea voie, în nici un caz, să întreprindă "apropierea fizică" de vreun vampir. Parametrii puterilor vampirilor nu erau cunoscuţi la Talamasca. Se ştia însă un lucru sigur: îţi citeau gândurile. Şi semănau confuzie în spirit. Existau multe probe care dovedeau că puterea lor fizică era enormă. Cu siguranţă că puteau să omoare.

De asemenea, unii dintre ei cunoşteau, fără nici o îndoială, existenţa Ordinului Talamasca. De-a lungul secolelor dispăruseră câţiva membri, la un moment sau altul, în cursul

unor misiuni asemănătoare cu a ei.

Jesse trebuia să citească cu atenţie, în fiecare zi, jurnalele locale. Talamasca avea motive să creadă că în momentul prezent nu se găseau la New Orleans nici un fel de vampiri. Altfel n-ar fi trimis-o acolo pe Jesse. Dar Lestat sau Armand, sau Louis puteau apărea în orice clipă. Dacă Jesse dădea peste vreun articol descriind vreun deces misterios, avea ordin să părăsească imediat oraşul şi să nu se mai întoarcă acolo.

Lui Jesse toate precauţiile acestea i se păreau de tot hazul. Nu o impresionaseră şi nici n-o înfricoşaseră tăieturile din ziarele acelea vechi despre diverse dispariţii misterioase.

În definitiv, poate că dispăruţii aceia fuseseră victimele unui cult satanic. Oricum, păreau să fi fost mult prea umani.

În plus, Jesse îşi dorea misiunea aceasta.

Pe drum spre aeroport David o întrebase de ce.

— Dacă într-adevăr nu poţi accepta ceea ce spun eu, cum se face că accepţi să faci cercetări în legătură cu cartea?

Nu răspunsese pripit.

— E ceva ce mă deranjează la romanul acesta. Transformă în ceva atrăgător viaţa unor monştri. La început nici nu-ţi dai seama; e un coşmar de care nu te poţi debarasa. Apoi, brusc, te simţi bine în atmosfera aceea. Vrei să rămâi. Nici tragedia Claudiei nu rupe farmecul.

— Şi...?

— Vreau tocmai să dovedesc că nu-i decât ficţiune, spusese Jesse.

Talamasca se mulţumise cu explicaţia aceasta, mai cu seamă că venea de la un cercetător experimentat.

Dar în cursul lungului zbor până la New York, Jesse înţelese că mai exista un motiv, pe care nu putea să i-l spună lui David. De-abia dacă îl recunoştea în sinea ei. *Interviu cu un vampir* îi aducea aminte de vacanţa de vară la Maharet, habar n-avea de ce. Se tot oprea din citit, gândindu-se la vara aceea. Îi reveneau în minte tot felul de amănunte. Ba chiar începuse să aibă şi vise despre asta. Pură coincidenţă, îşi zicea. Cu toate acestea, exista o legătură, era ceva în atmosfera cărţii, în purtarea şi toanele personajelor, era ceva care făcea ca lucrurile să pară una şi să fie cu totul alta. Dar nu-şi dădea seama ce. În mod curios, i se blocase judecata, la fel ca şi memoria.

PRIMELE zile petrecute la New Orleans fuseseră cele mai ciudate din experienţa ei de cercetător al paranormalului.

Oraşul avea o frumuseţe care amintea de Caraibe, era umed, plin de parfumuri tari, fu pe loc cucerită. Dar pe oriunde se ducea, "simţea lucruri ciudate". Parcă tot oraşul era bântuit de fantome. Casele impozante de dinainte de război te cucereau cu tăcerea şi cu misterul lor. Până şi străzile din Cartierul Francez, pline de turişti, păstrau o atmosferă deopotrivă senzuală şi sinistră, care o îndemna tot timpul ori să o ia razna, ori să se oprească pe câte o bancă, în visare, în piaţa Jackson.

Nu putea să sufere faptul că era obligată să părăsească oraşul la ora patru. Hotelul înalt 4in Baton Rouge era un monument al confortului şi al luxului modern care-o încânta destul de mult. Dar nu se putea scutura de ambianţa lenevoasă, molatecă, a New Orleans-ului. În fiecare dimineaţă se trezea pe jumătate Conştientă că avusese vise despre vampiri. Şi despre Maharet.

Apoi, după patru zile de cercetări, făcu o serie de descoperiri care o determinară să alerge imediat la un telefon. Existase mai mult ca sigur un Lestat de Lioncourt înscris pe rolul de impozite din Louisiana. De fapt, în 1862 devenise proprietarul unei case de pe Strada Regală, pusă pe numele lui de către asociatul său în afaceri, Louis de Pointe du Lac. Acesta posedase şapte proprietăţi diverse prin Louisiana, una dintre ele fiind plantaţia descrisă în *Interviu cu un vampir.* Jesse rămase cu gura căscată. De asemenea, încântată.

Dar mai făcu şi alte descoperiri. Cineva cu numele de Lestat de Lioncourt poseda, şi în prezent, diverse case prin tot oraşul. Iar semnătura lui, vizibilă pe acte din 1895 şi 1910 era identică cu cea din secolul al optsprezecelea.

Ah, era prea frumos! Jesse se distra de minune.

Imediat se duse să fotografieze proprietăţile lui Lestat. Două dintre ele erau vile cu porţi ruginite în Cartierul Grădinilor, lăsate în părăsire şi, clar, nelocuite. Dar celelalte, inclusiv casa de pe Strada Regală, dobândită în 1862, erau în grija unei agenţii locale, care le închiria şi trimitea sumele obţinute unui avocat parizian.

Jesse nu mai putea suporta. Îi telefonă lui David să-i trimită bani. Voia să răscumpere contractul de închiriere de la chiriaşii

de pe Strada Regală, căci era cu siguranţă casa în care locuiseră Lestat, Louis şi Claudia. Vampiri sau nu, locuiseră acolo!

David trimise rapid banii, dar şi instrucţiuni foarte stricte: să nu se apropie în nici un caz de vile în ruină. Jesse îi răspunse imediat că examinase deja cele două locuri. Nu trecuse nimeni pe-acolo de ani de zile.

Casa din oraş o interesa însă. Pe la sfârşitul săptămânii era titulara contractului. Foştii chiriaşi părăsiră casa încântaţi, cu buzunarele pline de bani. Aşa că luni de dimineaţa, din zori, Jesse intră în apartamentul gol de la etaj.

Casa îmbătrânise superb. Vechile şemineuri, tavanele de stuc, uşile, toate erau la locul lor!

Jesse se puse imediat pe treabă în camerele care dădeau spre stradă, cu o şurubelniţă şi o daltă. Louis descrisese un incendiu care avusese loc în aceste saloane, în care Lestat fusese grav atins. Ei bine, Jesse avea de gând să vadă dacă focul acela lăsase urme.

După numai o oră, scoase la iveală câteva bârne care purtau urme de foc! Când fuseseră reparate stricăciunile, zugravii — fie binecuvântaţi — umpluseră găurile cu ziare vechi, datate din 1862. Totul se potrivea de minune cu povestea lui Louis. Era anul în care pusese casa pe numele lui Lestat, făcând planuri de plecare la Paris, apoi avusese loc incendiul, după care, el şi Claudia fugiseră din oraş.

Desigur, Jesse nu voia să renunţe la scepticismul ei, dar personajele din roman prindeau în mod foarte curios viaţă. Vechiul telefon negru din hol avea acum linia tăiată. Era obligată să iasă din casă pentru a-i telefona lui David, şi asta o enerva. Voia să-i povestească totul imediat.

Dar nu ieşi. Dimpotrivă, rămase pe gânduri în salon ore în şir, simţind fierbinţeala razelor de soare care băteau pe parchet, ascultând cum scârţâia întreaga clădire. O casă de vârsta asta nu poate fi liniştită niciodată, nu în climatul acela umed. Dădea impresia că trăieşte. Pe-aici fantome nu erau, oricum, nu vedea nici una. Totuşi, n-avea nici impresia că ar fi singură. Dimpotrivă, parcă o înconjura o căldură. Cineva parcă o împinse brusc, să o trezească. Nu, i se păruse numai. Nu-i nimeni pe-aici în afară de ea. O pendulă bătând ora patru....

A doua zi închine o maşină de dezlipit tapetul la abur şi se puse pe lucru în celelalte camere. Voia să dea de tapetul

original pentru a determina data, dar, de fapt, căuta ceva anume. De undeva, din apropiere, se auzea cântecul unui canar, poate din vreun alt apartament, poate din vreun magazin, trilurile lui îi distrăgeau atenţia. Erau minunate. Nu uita de canar, că altfel o să moară. Din nou, adormi.

Se trezi târziu, după căderea întunericului. Auzea de undeva de pe aproape acordurile unui clavecin. Rămase îndelung să le asculte înainte de a deschide ochii. Era Mozart, cântat foarte rapid. Prea rapid, dar ce măiestrie! O cascadă de note, o virtuozitate uimitoare. În final, se forţă să se ridice, să aprindă lumina de sus şi să bage din nou în priză maşina de dezlipit.

Maşina era grea; stropii de apă fierbinte i se prelingeau pe braţ. În fiecare cameră reuşise să smulgă câte o fâşie de tapet până la peretele de origine, apoi trecuse la următoarea. Dar bâzâitul monoton al maşinii o enerva. Parcă distingea glasuri în bâzâitul acela — oameni care râdeau, care vorbeau între ei, cineva parcă insista, şoptind ceva în franţuzeşte, se auzea şi plânsul unui copil — sau poate era o femeie?

Opri maşina. Nu se mai auzea nimic. Era o iluzie auditivă produsă de zgomotul acela care se plimba prin camerele goale.

Îşi reluă lucrul fără să aibă conştiinţa timpului trecut sau a faptului că nu mâncase, sau că i se făcea iar somn. Continuă lucrul la tapet cu maşina aceea grea până ce dădu brusc de ceea ce căutase: în dormitorul din mijloc era pictată o frescă direct pe perete.

Un moment rămase nemişcată de emoţie. Apoi continuă să lucreze cu frenezie. Da, era chiar fresca cu "pădurea fermecată" pe care o comandase Lestat pentru Claudia. Cu mişcări rapide, reuşi să scoată la iveală alte şi alte părţi din ea.

"Inorogi şi păsări aurii, şi copaci încărcaţi de fructe, cu crengile aplecate deasupra pâraielor strălucitoare." Era exact cum o descrisese Louis. În cele din urmă, reuşi să scoată la lumină o mare parte din fresca aceea care se întindea pe toţi pereţii. Aceasta fusese camera Claudiei, fără nici o îndoială. O apucă ameţeala. Nu se mai ţinea pe picioare din cauza foamei. Se uită la ceas. Unu noaptea.

Ora unu! Rămăsese aici jumătate din noapte. Ar trebui să plece imediat! Era prima dată în toţi aceşti ani că nu respecta o regulă!

Dar nu se putu hotărî să se mişte. Se simţea extrem de

obosită, chit că emoţia era imensă. Era sprijinită de placa de marmură a şemineului, iar lumina de la becul din plafon era lugubră, şi o. durea atât de tare capul. Totuşi, continuă să stea cu ochii aţintiţi la păsările aurite, la floricelele desenate cu precizie, la acei copaci minunaţi. Cerul era pictat într-o culoare roşietică, dar era lună plină, soarele fiind absent, şi pe cer era o puzderie de steluţe. La vârfurile stelelor încă se mai distingeau bucăţele de argint fasonat.

Trecând în revistă imaginile, ajunse să vadă şi un zid de piatră pictat într-un colţ. În spatele lui se zărea un castel. Ce plăcut ar fi fost să o iei la plimbare prin pădure până la castel şi să intri pe poarta de lemn! Ca o trecere pe un alt tărâm. Auzea în cap o melodie, ceva aproape uitat, ceva ce obişnuia să cânte Maharet.

Apoi, dintr-o dată, deosebi o reală deschizătură în perete, mascată de poarta pictată!

Se aplecă. Se uită atent la liniile de pe perete. Da, avea în faţă o deschizătură pătrată, pe care n-o observase sub aburii de la maşina de dezlipit. Se aşeză în genunchi lângă ea şi o atinse. Era o uşiţă reală de lemn. Luă imediat şurubelniţa şi-ncercă să o deschidă. Degeaba. Apăsă pe o latură, apoi pe cealaltă. Nu reuşea decât să strice pictura de pe perete, fără nici un rezultat.

Apoi se lăsă pe călcîie şi se uită cu atenţie. O poartă pictată ce acoperea o uşiţă de lemn. În dreptul mânerului porţii un punct mai uzat. Aha! întinse mâna şi atinse punctul acela. Uşiţa se deschise singură. Cât se poate de simplu.

Ridică lanterna. O nişă îmbrăcată în lemn. Şi înăuntru, câteva obiecte. Un carneţel legat în piele! Un şirag de mătănii, aşa părea, şi o păpuşă, o păpuşă foarte veche, cu cap de porţelan.

Un moment ezită să le atingă. Avea senzaţia că violează un mormânt. Dinăuntru venea un parfum uşor. Doar nu visa, nu-i aşa? Nu, o durea prea tare capul ca să fie vis. Băgă mâna în nişă şi luă mai întâi păpuşa.

Corpul era rudimentar comparat cu modelele moderne, totuşi membrele făcute din lemn se îmbinau corect şi erau frumos cioplite. Rochiţa albă şi panglica lată de culoarea levănţicii din talie erau putrede, se rupeau în bucăţele. Dar capul de porţelan era superb, ochii albaştri, din bile grele, erau perfecţi, peruca de păr blond era intactă.

"Claudia", şopti ea.

Propria voce o făcu să-şi dea seama ce linişte era în jur. Nu se mai auzea nici un zgomot de circulaţie la ora asta. Doar trosnetul scândurilor vechi. Pe o măsuţă de lângă ea o lampă cu petrol împrăştia o lumină dulce. Şi iarăşi clavecinul, de data asta cineva cânta Chopin, Valsul minutelor, cu acelaşi talent nemaipomenit. Rămase privind în tăcere păpuşa din poală. Îi venea să-i pieptene părul, să-i aranjeze panglica.

Îi reveniră în minte momentele culminante din *Interviu cu un vampir,* distrugerea Claudiei la Paris. Clau-dia, prinsă de lumina ucigătoare a soarelui într-un puţ de aerisire din care nu avea cum să iasă. Jesse simţi o durere surdă, apoi îşi auzi inima bătând rapid. Claudia pierise, în vreme ce ceilalţi continuau să existe. Lestat, Louis, Armand...

Cu o tresărire îşi dădu brusc seama că mai erau şi alte lucruri în nişă. Întinse mâna după carnet.

Un jurnal! Paginile erau friabile, pline de pete de vechime. Dar se vedea încă scrisul desuet în cerneală sepia, mai cu seamă că acum erau aprinse toate lămpile cu petrol şi toată camera era plină de o lumină strălucitoare. Citi direct în franceză, fără nici o greutate. Prima notă era datată 21 septembrie 1836:

Louis mi-a oferit carnetul acesta de ziua mea. Să fac cu el ce vreau eu, mi-a spus. Poate o să-mi facă plăcere să copiez aici versurile care mi se par pe gustul meu şi apoi o să i le citesc şi lui.

Nu prea înţeleg bine ce înseamnă că e ziua mea. E oare ziua de 21 septembrie, data la care m-am născut sau cea la care m-am despărţit de tot ce e uman pentru a deveni ceea ce sunt acum?

Domnilor părinţilor mei nu le convine niciodată să-mi clarifice acest lucru. S-ar zice că nu se face să abordezi un subiect ca acesta. Louis îşi ia o expresie de nedumerire, apoi de nefericire totală, pentru ca, în final, să îşi reia cititul ziarului. Iar Lestat îmi zâmbeşte, îmi cântă o bucată de Mozart, apoi îmi răspunde, ridicând din umeri: "E ziua în care te-ai născut *pentru noi".*

Fireşte, mi-a oferit o păpuşă, ca de obicei, o copie a mea, care, ca întotdeauna, poartă haine identice cu ultima mea

toaletă. Comandă în Franţa păpuşile astea, aşa ţine să-mi comunice. Şi ce să fac cu ea? Să mă joc, ca şi cum aş fi copil?

"Vrei să spui ceva cu asta, scumpul meu tată? l-am întrebat astă-seară. Că o să rămân o păpuşică pe veci?" Mi-a oferit vreo treizeci de păpuşi de-astea an după an, dacă mă ajută memoria. Ori memoria numai la asta îmi foloseşte. Identice. În curând n-aş mai avea loc de ele în dormitor dacă le păstram pe toate. Dar nu o fac. Le pun pe foc mai devreme sau mai târziu. Şi le sparg capetele cu vătraiul. Mă uit cum focul le consumă pletele. N-aş putea zice că-mi place să o fac. În definitiv, păpuşile sunt frumoase. Şi seamănă într-adevăr cu mine. Cu toate astea, mi se pare a fi singurul gest potrivit. Păpuşa se şi aşteaptă la asta. Ca şi mine. Acum mi-a mai adus una şi a rămas în uşă, uitându-se la mine după ce mi-a dat-o, de parcă întrebarea mea l-ar fi rănit. Pe faţă are o expresie atât de sumbră, că brusc îmi zic, acesta nu e Lestat al meu.

Ce n-aş da să-l urăsc. Să-i urăsc pe amândoi. Dar mă dezarmează cu slăbiciunile lor, nu cu puterea pe care o au. Sunt atât de iubitori! Şi atât de plăcuţi la vedere. Mon Dieu, cum se lasă prinse în mrejele lor toate femeile!

Cum stătea şi se uita la mine, examinând păpuşa, l-am întrebat sec:

— Îţi place ceea ce vezi în faţa ochilor?

— Nu-i aşa că nu le mai doreşti? a şoptit el.

— Tu le-ai mai dori, l-am întrebat eu, dacă ai fi în locul meu? Expresia lui a devenit şi mai sumbră. Niciodată nu l-am mai văzut aşa. Parcă i-a luat chipul foc, pare-mi-se că a clipit ca să mă vadă. El, care are o vedere perfectă. M-a lăsat şi s-a întors în salon. Eu m-am dus după el. Adevărul e că nu suportam să-l văd în halul acela, dar am continuat: Ţie ţi-ar mai plăcea, l-am întrebat, dacă ai fi în locul meu? S-a uitat la mine cu ochi de om speriat, el un bărbat de un metru optzeci, iar eu nici măcar jumătate. Nu-i aşa că mă consideri frumoasă? l-am întrebat. A trecut pe lângă mine, spre hol, şi a dat să iasă pe uşa din spate. Dar l-am ajuns din urmă. L-am apucat de mânecă pe palier. Răspunde-mi! i-am zis. Uită-te la mine. Ce vezi?

Era foarte tulburat. Am crezut că o să se desprindă, că o să râdă şi o să-mi fluture obişnuitele discursuri. În loc de asta, s-a lăsat în genunchi în faţa mea şi m-a strâns la piept cu amândouă braţele. M-a sărutat brutal pe gură.

— Te iubesc, a şoptit. Te iubesc!

Parcă-mi arunca un blestem, aşa a vorbit, apoi mi-a recitat câteva versuri:

Acoperă-i chipul;
Îmi arde privirea;
a murit tânără.

Cred că-s din Webster, sunt aproape sigură. Dintr-una din piesele pe care le adoră Lestat. Mă-ntreb... oare lui Louis or să-i placă versurile astea? De ce nu? Doar trei, dar încântătoare.

JESSE închise lent jurnalul. Îi tremura mâna. Ridică păpuşa şi o ţinu la piept, legănând-o, rămânând sprijinită cu spatele de peretele pictat.

"Claudia", şopti.

O durea capul îngrozitor, dar asta n-avea nici o importanţă. Lumina lămpilor cu petrol era atât de dulce, atât de deosebită de asprimea luminii electrice. Rămase nemişcată, mângâind păpuşa cu degetele cum pipăie orbii lucrurile, să-i simtă părul mătăsos, rochiţa apretată. Se auzi din nou cum bate pendula, sunetul răsună prin toate camerele. Nu trebuie să leşine aici. Trebuie să facă efortul de a se ridica. Să ia carneţelul, păpuşa şi mătăniile şi să plece.

Ferestrele fără perdele parcă erau oglinzi, iar dincolo de ele era noaptea. Încălcase regulamentul. Da, trebuia să-i telefoneze lui David, trebuia, chiar acum. Dar suna telefonul. Ce idee, la ora asta. David n-avea numărul de-aici, pentru că linia... Încercă să nu-l bage în seamă, dar el continua să sune. Ei bine, atunci o să răspundă!

Sărută păpuşa pe frunte.

"Mă-ntorc imediat, iubito", îi şopti.

Unde naiba era telefonul în casa asta? în nişa din hol, evident. Aproape că ajunse la el când observă pe jos firul tăiat, înfăşurat în jurul aparatului. Nu era conectat. Vedea bine că telefonul nu era în priză. Şi totuşi, el suna, îl auzea, nu era nici o halucinaţie auditivă, emitea sunete ascuţite, unul după altul! Dar lămpile cu petrol? Doamne sfinte, nu erau lămpi cu petrol în apartament!

Bine, lucruri de astea mai văzuse ea. N-ai de ce să intri în panică, pentru numele lui Dumnezeu. Stai şi te gândeşte! Ce e

de făcut? De fapt, îi venea să urle. Telefonul acela nu voia să înceteze! Dacă intri în panică nu te mai poţi controla în nici un fel. Trebuie să stingi lămpile, să faci să tacă telefonul! Dar lămpile n-au cum să fie reale. Iar în salonul din fundul holului mobilele nu pot fi adevărate! Focul din şemineu — ireal! Şi persoana care se plimbă pe-acolo, cine e, un bărbat? Nu te uita la el! întinse mâna şi împinse telefonul din nişă afară. Receptorul se rostogoli. Din el se auzi o voce subţirică, de femeie:

"Jesse?"

Cuprinsă de groază, se întoarse în goană în dormitor, se împiedică de un scaun şi căzu peste draperiile apretate ale unui pat cu baldachin. Dar nimic nu era real. Nu aici. Ia păpuşa, carnetul, mătăniile! înghesuindu-le în poşeta ei de pânză, se ridică şi fugi din apartament pe scara din spate. Aproape căzu, alunecând pe treptele de metal lunecoase. Grădina, puţul... Dar ştii bine că, de fapt, pe-aici nu-s decât buruieni. Îi stătea în cale o poartă de fier forjat. Iluzie. Treci prin ea! Fugi!

Ca într-un coşmar, auzea zgomot de trăsuri şi de cai în urechi în vreme ce alerga pe caldarâmul de piatră. Fiece gest, neîndemânatic, parcă dura o veşnicie, nu reuşi să scoată din geantă cheia de la maşină, nici să descuie uşa, apoi maşina refuză să pornească.

Qnd reuşi să iasă din Cartierul Francez, plângea cu suspine şi era udă leoarcă de transpiraţie. Continuă drumul pe străzile sărăcăcioase, dar iluminate ţipător, ale oraşului, către autostradă. Blocată la intrarea pe autostradă, întorsese capul. Pe bancheta din spate nu era nimeni. Bun, n-o urmărea nimeni. Geanta de pânză era în poală. Simţi capul de porţelan al păpuşii pe piept. Până la Baton Rouge acceleră în disperare.

Când ajunse la hotel, era bolnavă. De-abia se ţinu pe picioare până la Recepţie. Aspirină, termometru. Ajutor, nu pot să merg până la lift!

Când se trezi, după vreo opt ore, era amiază. Tot mai avea geanta de pânză în braţe. Avea febră, spre patruzeci, îi telefonă lui David," dar legătura era îngrozitoare. Apoi o sună el; dar legătura era tot proastă. Cu chiu cu vai, încercă să se facă înţeleasă. Jurnalul era al Claudiei, absolut sigur; totul se confirma! Iar telefonul, acesta avea linia tăiată, dar auzise vocea de femeie! Şi lămpile, acestea ardeau în continuare când fugise

ea din casă. Apartamentul era plin de mobile; erau aprinse focuri în şemineuri. Nu s-ar putea să se producă vreun incendiu? Cu toate lămpile acelea şi cu focurile? David trebuia să facă ceva! El îi răspunse ceva, dar ea nu-l prea auzi. Îi repetă că avea cu ea poşeta, să nu se îngrijoreze.

Când deschise din nou ochii, era întuneric. O trezise durerea de cap. Ceasul cu cifre fosforescente arăta ora zece şi jumătate. Ce sete, îi era o sete teribilă, iar paharul de pe noptieră era gol. *Mai era cineva în cameră.*

Se întoarse cu faţa în sus. Se strecura lumină prin perdelele subţiri. Da, acolo. Era un copil, o fetiţă. Stătea pe scaunul de lângă perete.

Jesse îi văzu perfect conturul capului, părul lung, blond, rochia cu mâneci bufante, picioarele care atârnau, care nu atingeau podeaua. Încercase să îşi concentreze privirea. Un copil... nu era cu putinţă. Fantomă. Nu. Ceva care ocupa spaţiul. Ceva răuvoitor. Plutea în aer o ameninţare... Copilul o privea.

Claudia.

Se ridică cu greu din pat, aproape căzând, cu geanta bine strânsă la piept, şi se strecură spre uşă, pe lângă perete. Fetiţa se ridică şi ea. I se auzeau limpede paşii pe covor. Senzaţia de primejdie creştea. Copilul se mişcă în dreptul luminii de la fereastră, înaintând spre Jesse, şi-i deveniră vizibili ochii albaştri, obrajii rotunzi, braţele mici goale.

Jesse scoase un urlet. Strângând geanta la piept, se repezi orbeşte spre uşă. Se agăţă de mâner şi de lanţul de siguranţă, îngrozită, fără să-ndrăznească să privească peste umăr. Urla fără să îşi mai dea seama ce face. Cineva o striga de pe partea cealaltă a uşii, în sfârşit, reuşi să deschidă uşa şi să iasă, împleticindu-se, pe culoar.

Era multă lume în jur, dar nimeni n-o putuse împiedica să fugă din cameră. Apoi cineva o ajută să se ridice, căci iarăşi căzuse. Altcineva îi aduse un scaun. Se puse pe plâns, silindu-se să nu mai ţipe, totuşi incapabilă să se oprească, şi continuă să strângă cu amândouă mâinile poşeta în care se găseau păpuşa şi carnetul.

Când sosi ambulanţa, refuză să-i dea drumul din braţe. La spital îi dădură antibiotice, sedative, tot felul de medicamente capabile să înnebunească pe oricine. Stătea în pat ghemuită ca un copil, cu poşeta lângă ea, sub cuvertură. Dacă infirmiera o

atingea măcar, se trezea imediat.

La sosirea lui Aaron Lightner, după două zile, i-o dădu lui. Nu se simţea bine când se urcă în avionul de Londra. El fu acela care ţinu poşeta pe genunchii lui şi care o înconjură cu atâta bunătate, calmând-o şi îngrijind-o pe tot timpul zborului spre casă în vreme, ce ea dormea sau se trezea din când în când. Doar cu un pic înainte de a ateriza îşi dădu seama că-şi pierduse superba ei brăţară de argint. Închise ochii şi plânse în tăcere. Pierduse brăţara de la Mael.

I SE retrase misiunea.

Ştia ce-o să se întâmple încă dinainte de a i se spune. Era prea tânără pentru munca asta, îi ziseră, n-avea suficientă experienţă. Faptul că o trimiseseră fusese greşeala lor. Pur şi simplu, dacă continua era în primejdie. De sigur că ceea ce realizase era de o "imensă valoare". Spiritul cu care se confruntase, dispunea de o putere fantastică. Spiritul unui vampir distrus? De ce nu, perfect posibil. Telefonul care sunase, ei bine, existau multe rapoarte care semnalau acest gen de fenomen — duhurile aveau la dispoziţie tot felul de mijloace de "comunicare" sau de inducere a fricii. Mai bine să se odihnească acum, să nu se mai gândească la nimic. Aveau să continue alţii misiunea.

În privinţa jurnalului, mai conţinea câteva note, dar nici una mai semnificativă decât ceea ce citise ea însăşi. Psihometriştii care studiaseră păpuşa şi mătăniile nu descoperiseră nimic. Toate lucrurile acestea aveau să fie puse cu grijă la păstrare. Dar Jesse era obligată să îşi mute gândul de la ele imediat.

Jesse căută argumente. Se rugă de ei să o lase să continue. Făcu şi o scenă, în cele din urmă. Dar era ca şi cum s-ar fi adresat Vaticanului. Într-o bună zi, peste vreo zece ani sau, poate, peste douăzeci, avea să i se permită din nou să se ocupe de domeniul acesta. Nimeni nu zicea că ar fi imposibil, dar, în prezent, răspunsul era nu. Jesse trebuia să se odihnească, să se facă bine, să uite de tot ce i se întâmplase.

Să uite ce i se întâmplase...

Fu bolnavă săptămâni în şir. Purta tot timpul lungi cămăşi de noapte albe şi groase şi sorbea veşnic ceaiuri fierbinţi. Se aşeza pe pervazul lat al ferestrei. Se uita la verdele cald al peluzei din

parc, la stejarii bătrâni. Observa intrarea şi ieşirea maşinilor care păreau nişte jucării colorate mişcându-se fără zgomot în depărtare, dincolo de peluză, pe aleea de pietriş. Ce minunat era, ce linişte! I se aduceau lucruri delicioase de mâncare, de băut. David venea şi-i povestea tot ce cu gândul n-ai gândi, dar nimic despre vampiri. Aaron îi umplea camera de flori. Veneau şi alţii.

Ea vorbea cu zgârcenie sau deloc. Nu putea să le explice cât de jignită se simţea, cât de tare îi amintea interdicţia asta de o alta, dintr-o vară când i se interziseseră alte secrete, alte mistere, alte documente închise în subsoluri. Era aceeaşi poveste. Întrezărise ceva de o inestimabilă importanţă, doar pentru a i se închide uşa în nas.

Aşa că n-avea cum să mai înţeleagă vreodată ce văzuse sau prin ce trecuse. Trebuia să rămână închisă aici în tăcere, doar cu regretele. De ce nu luase receptorul acela, de ce nu vorbise, de ce nu ascultase vocea de la capătul celălalt?

Iar copilul, ce dorise spiritul copilului? Jurnalul sau păpuşa? Nu, Jesse fusese menită să le găsească şi să le ia! Totuşi, îi întorsese spatele spiritului fetiţei! Ea care se adresase atâtor spirite fără nume, care avusese curajul să vorbească unor spectre aproape invizibile în tot felul de camere întunecoase, când alţii o luaseră la goană! Ea care le adusese altora mângâiere povestindu-le că, orice ar fi, duhurile nu le pot face nici un rău!

Mai daţi-mi o şansă, îi imploră. Le povesti cu grijă din nou totul de la început. Trebuia să se reîntoarcă în casa de la New Orleans. David şi Aaron o ascultară în tăcere. Apoi David se apropie şi o cuprinse pe după umeri:

— Scumpa mea Jesse, îi spuse el, dacă ai şti cât ţinem la tine. Dar în domeniul acesta, mai mult decât în oricare altul, nu e voie să nu respecţi regulamentul.

Noaptea o visa pe Claudia. O dată se trezi pe la ora patru dimineaţa, se sculă şi se duse să se uite pe fereastră, încercând să străpungă întunericul dincolo de benzile de lumină provenind de la etajul inferior. Sub copaci se găsea un copil, o siluetă minusculă, cu o pelerină roşie cu glugă, o fetiţă care se uita în sus la ea. O luase la goană pe scări, doar pentru a se trezi singură pe peluza pustie, într-o dimineaţă rece şi cenuşie.

ÎN PRIMĂVARA aceea fuse trimisă la New Delhi.

Urma să se ocupe de cercetări în domeniul reîncarnării, să caute mărturii despre copiii indieni care îşi aminteau vieţi precedente. Se făcuseră progrese enorme în acest domeniu graţie unui cercetător cu numele de Ian Stevenson. Jesse avea sarcina de a întreprinde, pentru Talamasca, cercetări independente care să aibă, deopotrivă, rezultate la fel de bune.

La Delhi fu întâmpinată de doi membri vârstnici ai Ordinului. Aceştia o făcură să se simtă ca acasă în vechea vilă în stil britanic, unde locuiau. Până la urmă, deveni pasionată de munca ei; după primul şoc şi trecând de dificultăţile oricărui început, începuse să iubească şi ţara. Pe la sfârşitul anului era chiar fericită din nou...şi utilă.

Se mai întâmplă şi altceva, un lucru mărunt, dar care i se păru de bun augur. Regăsi brăţara de argint de la Mael într-un buzunar interior al vechii ei valize, aceea pe care i-o trimisese de mult Maharet.

Ah, ce fericire!

Dar nu uita nimic din cele întâmplate. Uneori, noaptea, îşi amintea atât de clar imaginea Claudiei, că se scula din pat şi aprindea toate luminile. Alteori, i se părea că întrezăreşte pe stradă câte vreun personaj cu faţa palidă, asemănător celor din *Interviu cu un vampir.* Se simţea spionată.

De vreme ce nu putea să-i povestească lui Maharet despre toată aventura aceasta, scrisorile ei deveniră mai scurte şi superficiale. Totuşi, Maharet era la fel de fidelă. Când vreun membru de-al familiei venea la Delhi, trecea să o vadă pe Jesse. Încercau să o păstreze printre ei. Continuau să-i trimită invitaţii la nunţi, botezuri, decese. O rugau să vină în vizită pe la ei în vacanţă. Matthew şi Maria îi scriau din America, implorând-o să se întoarcă acasă cât de curând. Le era dor de ea.

JESSE petrecu în India patru ani fericiţi. Făcu cercetări în legătură cu peste trei sute de cazuri individuale care ofereau probe uimitoare ale reîncarnării. Lucră împreună cu unii dintre cei mai buni parapsihologi. Munca îi oferi zilnic recompense, fericire. Nu semăna deloc cu vânătoarea de fantome din primii ani.

În toamna celui de al cincilea an cedă în fine rugăminţilor lui Matthew şi ale Măriei. Avea să vină acasă, în America, pentru o lună. Ei erau fericiţi de vestea cea bună.

Reîntâlnirea însemnă pentru Jesse mult mai mult decât s-ar fi aşteptat. Se simţea atât de bine în vechiul ei apartament de la New York. Şi la mesele petrecute până seara târziu împreună cu părinţii ei adoptivi. Ei nu-i puneau întrebări despre activităţile din ultimii ani. Liberă toată ziua, invita tot felul de foşti colegi la masă sau se plimba prin oraşul agitat care-i fusese decorul tuturor visurilor, speranţelor, durerilor din copilărie.

LA DOUĂ săptămâni după întoarcere, Jesse observă în vitrina unei librării romanul *Vampirul Lestat.* Preţ de o clipă crezu că nu văzuse bine. Nu era cu putinţă. Dar asta văzuse. Vânzătorul îi vorbi şi despre existenţa discului cu acelaşi nume şi despre concertul ce trebuia să aibă loc în curând. Jesse îşi cumpără imediat un bilet, chiar în drum spre casă, după ce trecu pe la magazinul unde îşi cumpără discul.

Tot restul zilei rămase singură în camera ei şi citi cartea. Era ca şi cum se repeta coşmarul din *Interviu cu un vampir,* iar ea nu reuşea să se trezească. Dar iarăşi nu se putu întrerupse până n-o termină. Da, da, sunteţi cu toţii reali. Povestirea se răsucea în timp, mergea până în Roma antică, la grupul lui Santino, până la refugiul construit de Marius pe o insulă, la poiana în care se adunau druizii lui Mael. În fine, erau pomeniţi Cei Ce Trebuie Păziţi, care erau încă în viaţă, deşi ajunseseră ca nişte statui dure de marmură albă.

Ah, Doamne, ea pusese mâna pe această de piatră! Se uitase în ochii lui Mael; simţise strmgerea mâinii lui Santino. Văzuse tabloul semnat de Marius în depozitul de la Tala-masca!

Când închise ochii la culcare, o văzu pe Maharet pe marginea balconului casei din Sonoma. Luna strălucea deasupra coroanei arborilor de sequoia. Noaptea caldă din jur parcă promitea tot felul de minunăţii, dar şi primejdii. Eric şi Mael erau prezenţi. Precum şi alţii pe care nu-i văzuse, dar despre care citise în cartea lui Lestat. Toţi făceau parte din acelaşi trib: aveau ochi incandescenţi, păr strălucitor, pielea ca o substanţă lucioasă şi fără pori. Pe brăţara de argint de la Mael urmărise de o mie de ori, cu buricele degetelor, simbolurile seculare care

reprezentau divinităţile celtice implorate de druizi în păduri ca aceea în care fusese ţinut prizonier Marius. Ce alte legături mai voia între ficţiunea aceea ezoterică şi vacanţa ei de neuitat?

Încă una, nici vorbă. Voia să-l cunoască pe Vampirul Lestat, să meargă la San Francisco şi să-l vadă cu ochii ei, să-l atingă cu mâna ei, asta era ultima probă de care avea nevoie. Avea să se lămurească o dată pentru totdeauna, prin contactul acela fizic, avea să obţină răspuns la toate întrebările.

Ceasul ticăia. Loialitatea ei faţă de Talamasca îşi trăia ultima suflare în liniştea aceea caldă. Pentru că tocmai lor nu le putea mărturisi nimic. Era o adevărată tragedie, căci ei i-ar fi acordat, cu siguranţă, aceeaşi iubire şi ar fi manifestat aceeaşi generozitate; ar fi crezut-o fără să se îndoiască nici o clipă.

Gândul îi reveni iarăşi la acele după-amiezi îndepărtate. Din nou acolo. Cobora în subsolul casei lui Maharet pe scara în spirală. Oare n-ar putea închide uşa la loc? Priveşte! Uită-te la ce te-ai uitat atunci. Nimic oribil la prima vedere — doar că acolo erau cei cunoscuţi şi dragi, dormind în beznă, da, dormind. Doar că Mael era întins pe podeaua rece, de parcă ar fi fost mort, iar Maharet era aşezată, cu spatele sprijinit de perete, ţeapănă ca o statuie. Şi cu ochii deschişi!

Se trezi, tresărind, sângele îi năvăli în cap, camera i se păru rece şi întunecată.

"Miriam!" rosti cu voce tare.

Încetul cu-ncetul se calmă.

Se apropiase, temătoare. O atinsese cu mâna pe Maharet. Era rece, era ca de piatră. Iar Mael zăcea mort! în rest, doar beznă.

New York. Stătea întinsă în pat cu cartea în mână. Miriam nu venise. Cu grijă, se ridică şi se apropie de fereastră.

Vizavi, prin lumina cenuşie a după-amiezii, se înălţa casa fantomă a lui Stanford White. O fixă cu privirea până ce imaginea se dizolvă treptat.

De pe coperta discului, proptită pe măsuţa de toaletă, zâmbea Lestat.

Închise ochii. Îşi reprezenta în minte perechea tragică, pe Cei Ce Trebuie Păziţi. Indestructibilii rege şi regină pe tronul lor egiptean, cărora Lestat le cânta imnurile sale. Apoi văzu chipul lui Maharet sclipind în întuneric. Făcută din alabastru. Piatra care poartă veşnic în ea lumină. Seara se lăsa rapid, cum se

întâmplă întotdeauna toamna, după-amiaza cenuşie se transforma în seară sclipitoare. Zgomotul circulaţiei de pe strada aglomerată îşi trimitea ecouri printre clădiri. Unde pe lume mai face oare circulaţia maşinilor atâta zgomot ca la New York? îşi lipi fruntea de geam. Cu coada ochiului văzu iarăşi casa fantomă a lui Stanford White. Înăuntru se desluşeau câteva siluete în mişcare.

JESSE plecă de la New York a doua zi, luând vechea maşină decapotabilă a lui Matthew. Îi lăsă bani pentru ea, împotriva dorinţei lui. Ştia că n-o să o mai aducă înapoi.

Apoi îşi îmbrăţişa părinţii fără să facă prea mult caz de plecarea aceasta şi le comunică în cele mai simple cuvinte toată iubirea pe care o avusese din totdeauna pentru ei.

În aceeaşi dimineaţă îi trimise o scrisoare expres lui Maharet, împreună cu cele două romane despre vampiri. Îi povesti că avea de gând să părăsească Ordinul, că se ducea la concertul lui Lestat pe Coasta de Vest şi că ar dori să facă popas în casa din Sonoma. Era de o importanţă capitală pentru ea să-l cunoască pe Lestat. Cheia pe care o a-vea se mai potrivea oare la uşa de la intrare? Şi-i permitea Maharet să doarmă acolo?

Încă din prima noapte, petrecută la Pittsburgh, îi apărură în vis gemenele. Văzu două femei îngenuncheate lângă un catafalc. Văzu trupul copt, gata să fie consumat. Văzu că una avea în mână platoul cu inima; pe celălalt platou văzu creierul. Apoi urmă venirea soldaţilor şi înfăptuirea sacrilegiului.

Până să ajungă la Salt Lake City, avu de trei ori acelaşi vis. Revăzu violul gemenelor. Apoi când una din ele născuse. Văzu cum fusese ascuns copilul când gemenele fuseseră iarăşi descoperite. Fuseseră ele oare ucise? Nu putea spune. Părul roşu. Dar nu le vedea feţele, nici ochii! Părul roşu o chinuia.

Doar când îi telefona lui David dintr-o cabină de pe drum află că şi ceilalţi aveau visul acesta — toţi parapsi-hologii, toţi cei care aveau calităţi de mediu din lumea întreagă. Toţi legau asta de manifestarea lui Lestat. David îi ordonă să se întoarcă imediat acasă.

Jesse încercă să-i explice calm că se ducea la concertul lui Lestat ca să-l vadă cu ochii ei. Ţinea la asta. Erau şi alte lucruri pe care ar fi vrut să i le spună, dar nu mai avea vreme. David

trebuia să încerce să o ierte.

— Să nu faci asta, Jessica, îi spuse David. Ceea ce se întâmplă în prezent nu mai ţine de dosare, nici de arhive. Trebuie să te întorci acasă, Jessica. Adevărul e că avem mare nevoie de tine aici. O nevoie disperată. E absolut de negândit să încerci să intri "în contact direct" cu el de una singură. Jesse, dă-mi ascultare, pentru numele lui Dumnezeu.

— Nu mă pot întoarce, David. V-am iubit din totdeauna. Pe toţi v-am iubit. Mai am o singură, o ultimă întrebare de pus. Cum se poate să nu fiţi aici chiar voi?

— Jesse, nu vrei să mă asculţi!

— David, vreau adevărul. Ai crezut vreodată cu adevărat în existenţa lor? Sau n-a fost vorba decât de obiecte puse la păstrare, de dosare, de tablouri, de lucruri ce pot fi văzute şi pipăite? Ştii bine la ce mă refer, David. Ia exemplul preotului care binecuvântează sfânta cuminecătură la liturghie. Crede sau nu că e prezent Hristos în faţa lui? Ori e vorba doar de potire şi de vin, şi de imnuri cântate în cor?

Ah, ce mincinoasă putuse să fie, ascunzându-i atât de multe lucruri şi încolţindu-l atât de tare. Dar răspunsul n-o dezamăgise.

— Jesse, ai înţeles totul pe dos. Eu ştiu cine sunt creaturile astea. Am ştiut din totdeauna. N-am nici un fel de îndoială cu privire la existenţa lor. Tocmai de aceea nimic pe lume nu m-ar putea convinge să fiu prezent la concert. Cea care nu acceptă adevărul eşti tu. Vrei să vezi şi să crezi. Jesse, primejdia e reală. Lestat e chiar ce declară el că este, şi vor fi prezenţi şi alţii, mai primejdioşi, care pot să ghicească cine eşti şi să îţi facă rău. Înţelege şi ascultă-mă. Vino acasă imediat.

Ce moment cumplit! Se dădea peste cap să o convingă, iar ea îşi lua, de fapt, adio. El insista în continuare, îi promise să-i spună "întreaga poveste", să-i dea pe mână toate dosarele, că era necesară la Londra în momentul acela tocmai pentru asta.

Dar nu-l mai asculta. Ea nu-i putea spune "întreaga ei poveste", asta era nenorocirea. O pândea iarăşi moleşeala, avea să adoarmă cu telefonul în mână, o pândea iarăşi visul. Văzuse platourile, corpul întins pe catafalc. Mama lor. Da, era mama lor. E vremea de culcare. Visul vrea să înceapă. Şi apoi să continue.

AUTOSTRADA 101. Ora şapte şi treizeci şi cinci de minute. Mai erau douăzeci şi cinci de minute până la începerea concertului.

Tocmai ieşise din trecătoare şi intrase pe Waldo Grade când avu în faţă acelaşi vechi miracol: apăru la orizont San Francisco, peste coastele dealurilor, dincolo de luciul negru al apei. Se vedeau turnurile podului Golden Gate, iar vântul rece din golf îi îngheţă mâinile pe volan.

Lestat o să apară la ora exactă? Ce caraghios, să vorbeşti despre ore în legătură cu un nemuritor! Ei bine, ea o să fie acolo la ora exactă; călătoria ei se apropia de sfârşit.

Nu mai simţea durerea de a-i pierde pe David, pe Aaron şi pe toţi ceilalţi pe care îi iubise. N-o mai durea nici pierderea Marii Familii. Le era însă la toţi recunoscătoare. Totuşi, David avea, probabil, dreptate. Poate că ea era aceea care nu accepta adevărul crud şi înfricoşător despre toate acestea, care se lăsa purtată de amintiri şi de fantome, care era prinsă în mrejele palidelor creaturi care formau materialul viselor si al nebuniei.

Parcă înainta spre casa fantomă a lui Stanford White, fără să-i pese cine o locuieşte. Ştia c-avea să fie bine venită. În definitiv, de când se ştia, încercau să o facă să priceapă asta.

Khayman

FIICA lui Maharet. Jessica. Khayman fu luat pe nepregătite de acest mesaj. *Protecţie pentru fiica lui Maharet. Trebuie să plece din sala aceasta cu orice preţ.*

Se scutură, îşi ascuţi simţurile. Până acum îl ascultase din nou pe Marius, care încerca în continuare să-i destupe urechile lui Lestat, ocupat acum cu machiatul în faţa unei oglinzi sparte, în culise. Dar ce putea să-nsemne acest mesaj? Fiica lui Maharet? Jessica?

Un mesaj care se referea în mod clar la o muritoare.

Îl percepu din nou, venea pe neaşteptate de la un spirit extrem de puternic care nu-şi voalase însă gândurile: *Ai grijă de Jesse! Reţine-o pe Mamă...* Dar cuvintele nu erau, de fapt, rostite — era doar o imagine fulgurantă, o ploaie de lumină.

Khayman îşi plimbă privirea lent pe la balcoanele de vizavi,

pe deasupra parterului aglomerat. Undeva departe, într-un colţ îndepărtat al oraşului, rătăcea un vârstnic căruia îi era cumplit de frică de regină, dar care dorea totuşi să o vadă cu ochii lui. Venise aici cu gândul că avea să dispară, dar voia să-i cunoască faţa în acea ultimă clipă.

Khayman închise ochii, ca să gonească imaginea aceasta.

Auzi din nou mesajul. *Jessica, Jessica mea.* Şi dincolo de acest vaier, conştiinţa că venea de la Maharet! O văzu brusc, cu un nimb de dragoste în jur, sclipitoare, la fel de albă ca el însuşi. Simţi o durere absolut insuportabilă. Se rezemă la loc de spătarul de lemn şi-şi plecă o clipă capul. Apoi îşi plimbă iarăşi privirea peste tavanul din bare de oţel, unde se încolăceau tot felul de cabluri electrice şi proiectoarele cilindrice din fier. *Unde eşti?*

PARTEA A DOUA
NOAPTEA DE HALLOWEEN

Puţine lucruri sunt azi
mai vrednice de preţ
decât înţelesul
rostului Substanţei.

Însă o albină, o albină vie,
Încercând să scape prin fereastra-nchisă,
nu are habar de aşa ceva.

STAN RICE
Poem fără titlu
din
Pig's Progress (1976)

Daniel

UN LUNG hol circular; mulţimea se izbea ca o masă vîscoasă

de zidurile nevopsite. Adolescenţi în costume de strigoi năvăleau pe uşile din faţă; se formau cozi la cumpărat peruci blonde, cape negre de satin; "Canini, cincizeci de cenţi perechea de canini!" Programe lucioase. Oriunde se uita, feţe date cu pudră albă. Ochi machiaţi, guri vopsite. Şi ici-colo, grupuri de femei şi de bărbaţi îmbrăcaţi în veritabile costume din secolul ai nouăsprezecelea, cu machiaje şi peruci de toată frumuseţea.

O femeie îmbrăcată în rochie de catifea aruncă în aer o ploaie de boboci uscaţi de trandafir. Pe faţa albită îşi pictase şiruri de lacrimi sângerii. Râsete.

Percepea mirosuri străine acum pentru el, iz de putregai; farduri grase, bere. Inimile care băteau în piepturile din jur îi procurau o delicioasă senzaţie în timpanele lui ultrasensibile.

Probabil că râsese tare, căci Armand îl ciupi de braţ.

— Daniel!

— Scuză-mă, şefu', murmură el.

Oricum, nimeni nu-i băga în seamă; toţi muritorii din jur erau deghizaţi; iar Armand şi Daniel nu se deosebeau în nici un fel de ei, doi tineri palizi printre ceilalţi, în pulovere negre, cu blugi, cu părul aproape complet acoperit de berete albastre de marinar, cu ochelari negri la ochi.

— Şi-n definitiv, care-i problema? N-am şi eu voie să râd, mai ales acum că totul e atât de amuzant?

Armand era preocupat; asculta din nou. Lui Daniel nu-i intra deloc în cap că avea de ce să-i fie frică. Acum obţinuse ceea ce dorise. Nici unul dintre voi nu îmi este frate şi soră!

Armand îi spusese mai devreme:

— Înveţi destul de repede.

Asta fusese în timpul vânătorii, a seducţiei, a uciderii, fluxul de sânge hrănindu-i inima nesăţioasă. Dar se adaptase iute, situaţia asta nenaturală îi venea ca o mănuşă, nu-i aşa, după prima crimă, când se arătase neîndemânatic şi tulburat la culme şi când trecuse în câteva secunde de la sentimentul cutremurător de vinovăţie la extazul sublim. Să bei viaţă cu înghiţituri lacome. Se trezise însetat.

Înainte cu o jumătate de oră îşi oferiseră o pereche de superbe adolescente în clădirea abandonată a unei şcoli de lângă parc. În camerele acelea cu scânduri bătute la ferestre se adăposteau tot felul de copii fugiţi de acasă care aveau cu ei doar câte un sac de dormit şi câteva zdrenţe şi care se hrăneau

cu resturi alimentare culese de la centrul de strângere a gunoaielor de la Haight-Ashbury, preparate în gamelele lor făcute din cutii de conserve. De data asta, nu-l mai mustrase deloc conştiinţa. Nu mai exista decât setea, senzaţia din ce în ce mai limpede că uciderea era un act perfect şi inevitabil şi magia amintirii gustului sublim al sângelui. Grăbeşte-te! Cu toate astea, Armand orchestrase cu nespusă măiestrie operaţia, nici vorbă de graba de cu o seară mai înainte, când elementul principal fusese timpul.

Armand se oprise în faţa clădirii, o radiografiase, căutându-i pe cei ce-şi doreau moartea. Aşa îi plăcea să procedeze. Ii chemi apoi în tăcere şi ei ies. Astfel moartea le aduce seninătatea. Încercase cândva, de mult, să-l înveţe pe Louis tactica asta, dar Louis n-o găsise pe gustul lui.

Şi, cum prevăzuse, ieşiseră două fete în blugi pe o uşă laterală, ca hipnotizate de un fluier fermecat.

— Da, aţi venit, ştiam că veţi apărea...

Ele îi conduseseră pe scări, fuseseră salutaţi în drum de mormăituri neclare, pături soldăţeşti erau întinse pe nişte frânghii pentru a delimita spaţiul unui soi de salon. Să mori în împuţenia asta, între pereţii ăştia sparţi, prin care pătrundeau luminile farurilor de la maşinile ce treceau pe stradă.

Daniel simţise braţele slăbuţe şi jegoase cuprinzându-l; mirosul de haşiş din păr aproape insuportabil; şi-apoi dansul, şoldurile lipindu-se de el; îşi înfundase caninii în gâtul ei. "Mă iubeşti, nu-i aşa?" îl întrebase. Iar el răspunsese că da, cu conştiinţa curată. Oare avea să fie la fel de bine întotdeauna? O apucase de bărbie cu mâna cealaltă, îi împinsese capul spre spate, apoi simţise apropiindu-se moartea, ca un pumn, o simţise în gât, în burtă, căldura i se răspândea în cap, îi invada şalele, creierul.

Îi dăduse drumul. Prea mult şi prea puţin în acelaşi timp. Se agăţase de zid o clipă, imaginându-şi că şi zidul era făcut din carne şi oase şi că, dacă ar fi aşa, ar putea să-i soarbă şi lui viaţa. Apoi fusese de-a dreptul şocat să constate că brusc îi dispăruse complet setea. Se simţea plin şi complet, iar noaptea îl aştepta, făcută parcă dintr-o materie pură şi luminoasă; şi cealaltă puştoaică era moartă, ghemuită ca un copil adormit pe podea, iar Armand, strălucitor în întuneric, se uita doar la el.

Cel mai greu fusese să ascundă corpurile. Cu o seară înainte

operaţia se făcuse fără participarea lui, când el se pusese pe plâns. Privilegiul novicelui. Dar, de data asta, Armand îi spusese "nici o urmă înseamnă nici o urmă". Deci se duseseră împreună să le îngroape în fundul pivniţei, în fosta cameră a cazanelor, având grijă să pună la loc toate pietrele podelei cu multă atenţie. Asta însemna muncă, nu jucărie, chiar dacă acum era dotat cu o forţă mult mai mare. Ce respingător era să le mai atingi corpurile. O clipă îşi pusese chiar şi întrebarea cine erau? Două epave. Nu mai aveau un prezent, iar problema viitorului lor nu se mai punea acum. Dar fata din noaptea trecută? O căuta oare cineva? îl podidiseră brusc lacrimile. Îşi auzise hohotele, apoi ridicase mâna să îşi pipăie lacrimile care-i ţâşneau din ochi.

— Dar tu ce credeai? îl întrebase Armand, punându-l să-l ajute la treabă, că-i vreun roman de groază de două parale? Nu te hrăneşti dacă nu eşti în stare să faci curat după tine.

Clădirea era plină de naivi adolescenţi care nici nu observaseră că furaseră hainele pe care le purtau acum, uniforma tuturor tinerilor şi că se fofilaseră pe o uşă laterală care dădea într-o stradă dosnică. Nici unul dintre voi nu-mi mai este frate sau soră. Pădurile fuseseră dintot-deauna pline de vânat cu ochi blânzi, cu inimi bătând în piept, aşteptând doar arcul, doar glonţul, doar lancea. Iar eu îmi dau pe faţă adevărata natură: dintotdeauna am fost vânător.

— Eşti mândru de mine acum? îl întrebase pe Armand. Eşti mulţumit?

Şapte şi jumătate, strada Haight. Circulaţie intensă de maşini, drogaţi care urlă, încolăciţi pe trotuar. De ce nu se duceau direct la concert? Uşile trebuie că erau deja deschise. Nu mai suporta aşteptarea asta.

Dar exista pe aproape un adăpost al vampirilor, o casă mare în ruine, lângă parc, iar acolo mai erau încă unii dintre ei, plănuind cum să-l distrugă pe Lestat. Armand voia să treacă prin apropiere, doar un moment, să afle ce se întâmplă.

— Cauţi pe cineva? îl întrebase Daniel. Spune-mi, eşti sau nu mulţumit de mine?

Ce văzuse în ochii lui Armand? Un fulger de ironie, de dorinţă? Armand îl împinsese grăbit pe trotuarele murdare, pe lângă baruri, cafenele, magazine pline cu haine vechi împuţite, cluburi elegante cu litere aurite pe uşile de sticlă groasă, cu

ventilatoare cu pale de lemn aurite, în tavan, pentru alungarea fumului, cu ferigi înalte în ghivece, murind lent din cauza căldurii şi semi-întune-ricului. Un ultim grup de copii mai trecuse pe lângă ei — îmbrăcaţi în costume de tafta cu paiete, strigând: "Ce-alegeţi? Bomboane sau bătaie?"

Armand se oprise şi fusese imediat înconjurat de feţele mititele acoperite de măşti cumpărate — strigoi de plastic, spiriduşi, vrăjitoare; cu ochii plini de tandreţe le pusese în punguţele lor de bomboane dolari lucitori de argint, apoi îl luase de braţ pe Daniel şi-şi continuaseră drumul.

— Eşti destul de reuşit, şoptise el cu un zâmbet adorabil, în care se păstra o tandreţe nespusă. Eşti primul meu născut. Apoi avusese în glas o tremurătură, aruncase repede o privire de jur împrejur de parcă se simţea urmărit, încolţit. Se stăpânise la fel de repede. Ai răbdare. Şi ţine minte că mi-e frică acum pentru amândoi.

Ah, o să atingem şi stelele împreună! Nimic nu ne poate opri. Strigoii care circulă pe stradă nu-s decât nişte muritori deghizaţi!

Apoi vila-adăpost explodase.

Auzise detonaţia înainte de a vedea flăcările; apoi apăruse o coloană de foc şi fum, însoţită de sunete ascuţite pe care nu le-ar fi detectat înainte: erau ţipetele nemuritorilor care semănau cu zgomotul unei foi de poleială ce arde. Brusc apăruseră şi câţiva muritori, alergând, cu părul vâlvoi, curioşi să privească incendiul.

Armand îl trăsese iute pe Daniel de pe stradă, într-o prăvălie lipsită de aer, unde se vindeau băuturi. Priviri galbene; sudoare şi putoare de tutun; muritorii prezenţi, nedând nici o atenţie incendiului de afară, stăteau cu nasul în reviste porno cu poze lucioase. Armand îl împinsese până în fundul magazinului. O bătrână alegea cutii de mâncare pentru pisici şi nişte sticle de lapte dintr-un frigider. Pe-acolo nu era nici o ieşire.

Dar cum te-ai fi putut feri de lucrul care trecea pe deasupra caselor, de zgomotul asurzitor pe care muritorii nu-l puteau auzi? Îşi pusese mâinile la urechi, dar era o prostie, n-avea nici un rost. Moarte — acolo — pe stradă. Creaturi asemenea lui goneau printre gunoaiele din curtea din spatele clădirii, erau ajunşi din urmă şi arşi în plină fugă. Imaginile acestea i se prezentau ca nişte scurte fulgere în minte. Apoi nimic. Linişte

profundă. Doar zgomotele claxoanelor, scârţâitul pneurilor din lumea muritorilor. Fusese prea uimit de senzaţiile acestea noi ca să-i fie frică. Fiece secundă părea o eternitate, chiciura de pe uşa de sticlă a frigiderului părea o minune. Ochii bătrânei cu sticlele de lapte în mână străluceau ca două bucăţele de cobalt.

Armand era şi mai palid decât de obicei, cu ochii ascunşi de ochelarii negri, cu mâinile în buzunare. Micul clopoţel de la uşă scosese un clinchet la intrarea unui tânăr care cumpărase o singură sticlă de bere germană şi ieşise.

— S-a terminat, nu-i aşa?

— Pentru moment, îi răspunsese Armand.

Nu mai scosese nici o vorbă până ce nu se urcaseră într-un taxi.

— Ne detectase, ne auzise şi pe noi.

— Atunci cum de nu...

— Nu ştiu. Ştiu numai că ştia de prezenţa noastră. Ştia chiar înainte să ne găsim adăpost.

IAR ACUM, dă din coate ca să pătrunzi în sală; ce plăcere imensă, să te laşi purtat de mulţime spre uşile de la intrare. Nici braţele nu le putea ridica, atât de înghesuit era; totuşi, unii îl depăşiră, dând din coate, dându-i lovituri în coaste, care-l delectau; râse din nou la vederea afişelor de pe pereţi, în care Lestat era înfăţişat în mărime naturală.

Simţi o împunsătură în spate din partea lui Armand; simţi cum acesta se crispase brusc. În faţa lor, mai încolo, era o femeie cu păr roşu care era întoarsă spre ei şi-i privea cu insistenţă, înaintând, împinsă de-a-ndăratelea spre intrare.

Pe Daniel îl traversă un fior.

— Armand, are părul roşu. Ce tare semăna cu gemenele din vis! Şi avea ochii înfipţi într-ai lui, ochi verzi, când el spuse: Armand, gemenele!

Apoi o pierdu din vedere, fusese întoarsă iar de mulţime, intrase în sală.

— Nu, şopti Armand.

Scutură uşor din cap. Era stăpânit de o furie mocnită, Daniel o simţea. Avea privirea aceea rigidă, sticloasă, pe care i-o cunoştea când era profund jignit.

— Talamasca! murmură el cu un rânjet ciudat.

Talamasca. Sonoritatea numelui i se păru frumoasă lui Daniel. Îl descompuse, căută rădăcinile latine, înţelese părţile. Apoi îi reveni memoria: mască animalieră. Vechiul nume dat vrăjitoarelor, şamanilor.

— Dar asta ce înseamnă, de fapt? întrebă.

— Înseamnă că Lestat e nebun de legat, răspunse Armand cu o privire îndurerată. Oricum, nu mai contează.

Khayman

KHAYMAN, de sub arcadă, privi sosirea maşinii lui Lestat în parcare. Khayman era aproape invizibil, în ciuda costumului modern de blugi pe care şi-l însuşise mai devreme de pe un manechin dintr-o vitrină. Nu avea nici o nevoie de ochelarii fumurii care-i acopereau ochii. Iar pielea luminiscentă nu conta. Oriunde te uitai, erau numai măşti argintii, vopsea albă pe feţe, strălucire, costume pline de paiete.

Înaintă spre Lestat, ca şi cum ar fi înotat prin fluxul de trupuri tinere care înconjurau maşina. În fine, văzu coama blondă şi ochii violeţi ai creaturii care zâmbea admiratorilor şi le sufla sărutări pe vârful degetelor. Ce putere de seducţie avea demonul acesta! Conducea chiar el maşina, împingând-o printre trupurile lor, dar nu înceta să le facă semne, să le adreseze ocheade şi zâmbete, de parcă piciorul de pe accelerator nu era al uneia şi-aceleiaşi persoane.

Beţie totală. Triumf. Asta simţea Lestat în chiar acel moment. Dar nici măcar însoţitorul lui reticent, Louis, brunetul aşezat lângă el, în maşină, care-i privea timid pe copiii aceia în delir, nu dădea impresia că ar pricepe ce se întâmpla cu adevărat.

Nici unul din ei nu ştia că regina se sculase din lungul ei somn. Nici unul nu avusese visul cu gemenele. Neştiinţa lor era surprinzătoare. Minţile lor de tineri puteau fi citite cu uşurinţă. După toate aparenţele, Lestat, care se ascunsese atât de bine până acea seară, era acum pregătit să dea piept cu oricine. Îşi afişa gândurile şi intenţiile ca tot atâtea medalii.

— Porniţi la vânătoare contra noastră! Asta le spunea cu glas tare admiratorilor, deşi nu-l auzeau. Ucideţi-ne. Noi întruchipăm

răul, noi semănăm numai nenorociri în cale. E minunat că acum cântaţi şi urlaţi o dată cu noi. Dar, când o să vă daţi seama care-i mişcarea, va fi prea târziu, o să-nceapă treburile serioase. O să vă daţi seama că nu v-am minţit niciodată.

O clipă li se întâlni privirea. *Nu doresc decât să fiu bun! Aş renunţa şi la nemurire pentru asta!* Dar nu dădu semn că ar avea habar cine sau ce primise acest mesaj.

Louis, observatorul, răbdătorul Louis, nu era acolo decât, pur şi simplu, din dragoste pentru Lestat. Se reîntâlniseră doar cu o seară înainte, fusese o revedere extraordinară. Louis îl urma pe Lestat oriunde l-ar fi dus. Louis voia să piară dacă pierea Lestat. Dar temerile şi speranţele pe care şi le puneau în această seară erau înduioşător de umane.

Nici nu-şi imaginau cât de aproape era fulgerul mâniei reginei, cum incendiase nici cu o oră mai înainte vila-adăpost din San Francisco. Sau cum ardea acum taverna aceea infamă de pe strada Castro, în vreme ce ea încă îi mai urmărea pe cei ce izbutiseră să se salveze.

De fapt, numeroşii băutori de sânge răspândiţi prin public nu aveau nici ei idee despre ce se petrecea afară. Erau prea novici pentru a capta mesajele de alarmă ale celor vechi, pentru a auzi urletele celor care piereau în flăcări. Visul cu gemenele nu reuşise decât să le semene şi mai multă tulburare în spirite. Din diverse colţuri, îl fixau pe Lestat cu ură sau cu o fervoare religioasă. Unii l-ar fi distrus, alţii l-ar fi înscăunat drept zeu. Nici nu-şi imaginau primejdia care îi pândea pe toţi.

Dar ce era cu gemenele? Care era semnificaţia viselor?

Khayman urmări cu privirea maşina care-şi făcea drum prin marea de trupuri spre intrarea artiştilor. Ridică apoi ochii spre stelele de pe cer, spre gămăliile de lumină iţindu-se dincolo de ceaţa care atârna deasupra oraşului. I se păru că ghiceşte prezenţa fostei sale suverane.

Se întoarse spre auditoriu şi-şi făcu loc cu grijă prin înghesuială. Dacă n-ar fi ţinut cont de forţa lui prin mulţimea aceasta, ar fi fost un dezastru, ar fi lăsat în urmă numai vânătăi şi oase rupte în jur, fără să îşi dea seama de nimic.

Mai privi o dată cerul, apoi intră în clădire şi-l păcăli, fără nici o greutate, pe cel care rupea biletele, strecurându-se ca o nălucă spre cea mai apropiată scară.

Sala era aproape plină. Se uită atent în jur, savurând

momentul, la fel cum savura totul. Sala în sine nu-i spunea nimic, era ca o cochilie pentru lumină şi sunet, mult prea modernă şi de-a dreptul urâtă.

Dar muritorii erau cu toţii superbi, crăpau de sănătate, aveau buzunarele pline de bani şi corpuri robuste în care nici un organ nu era atins de boală şi nici un os nu se rupsese vreodată.

De altfel, curăţenia şi prosperitatea întregului oraş îl stupefiau pe Khayman. E adevărat că văzuse bogăţie şi în Europa, ceva de neînchipuit, dar nimic nu egala perfecţiunea acestui colţ de pământ suprapopulat, până la fermele din vecinătatea oraşului, adevărate vilişoare cu stucaturi şi dotate cu toate articolele de lux imaginabile. Pe lângă fiecare casă aleile erau pline de automobile superbe. Săracii scoteau bani din automatele de bancă cu nişte cărţulii magice de plastic. Nu existau maghernițe. Oraşul se mândrea cu o sumedenie de turnuri imense, cu hoteluri fabuloase; întins între mare şi munţi, cu apele golfului sclipindu-i în faţă, San Francisco părea să fie mai degrabă o staţiune balneară decât un mare oraş, un refugiu împotriva durerilor şi urâţeniei lumii.

Nici o mirare că Lestat îl alesese ca să arunce mănuşa, în ansamblu, copiii aceştia nu erau răi. Nu fuseseră atinşi de privaţiuni, nu fuseseră răniţi. S-ar fi putut dovedi adevăraţi combatanţi contra răului. Din momentul în care ar fi priceput că simbolul şi personajul era unul şi acelaşi lucru. Treziţi-vă, detectaţi mirosul de sânge, copii!

Dar mai era oare acuma timp de aşa ceva?

Marele plan al lui Lestat, oricare ar fi fost acesta, s-ar putea dovedi mort în faşă; căci cu siguranţă regina avea un plan al ei, de care Lestat nu ştia.

Khayman îşi făcu loc până sus la balcon. Până la ultimul rând de scaune, unde se instalase mai devreme. Se aşează confortabil, împingând cu piciorul cele două cărţi despre vampiri care erau încă pe jos, neobservate.

Devorase textele acelea mai devreme; testamentul lui Louis: "Nu va mai fi decât neantul." Şi povestea lui Lestat: "Vorbe, vorbe, vorbe care nu-nseamnă nimic." Multe lucruri îi erau acum mai clare. Ceea ce ghicise despre intenţiile lui Lestat se confirma pe deplin. Dar despre misterul gemenelor, de bună seamă, cărţile nu vorbeau.

În privinţa intenţiilor reale ale reginei, rămânea în continuare

perplex.

Distrusese sute de băutori de sânge prin lumea întreagă, totuşi pe unii îi lăsase neatinşi.

Chiar şi acum, Marius era în viaţă. Distrugându-şi cripta, îl pedepsise pe Marius, dar nu-l ucisese, deşi i-ar fi fost uşor să o facă. El era cel care lansa către cei vârstnici mesaje din închisoarea lui de gheaţă, avertizându-i de primejdie, cerându-le ajutorul. Fără nici un efort, Khayman simţise că la chemările lui Marius răspunseseră doi nemuritori, deşi unul nici nu-i percepea chemarea. Era cazul Pandorei, creaţia lui Marius, o singuratică cu puteri imense. Celălalt era Santino, mai puţin viguros, dar care auzea vocea lui Marius şi care încerca, bietul de el, să ţină pasul, cum putea, cu ea.

Fără îndoială, regina i-ar fi putut distruge pe amândoi dacă ar fi vrut. Totuşi, ei îşi vedeau nestingheriţi de drum, nu se ascundeau, nu-şi mascau prezenţa şi nu erau atacaţi.

Cum îşi alegea oare regina victimele? Pe cei din sală, de pildă, cu ce scop îi lăsase încă în viaţă?

Daniel

AJUNSESERĂ la uşi acum, nu le mai rămânea decât să treacă puntea îngustă care lega holul de imensa sală ovală de jos.

Mulţimea se împrăştia în toate părţile, ca pietrele în rostogolire. Daniel înaintă spre centrul sălii, ţinându-se cu degetele încleştate de cureaua lui Armand, să nu se piardă de el, făcând ochii roată primprejur până la tavanul unde se pierdeau ultimele bănci. Muritorii mişunau pe scările de ciment, se agăţau de balustradele de fier ori inundau parterul unde se afla şi el.

Brusc nimic nu se mai auzi distinct, zgomotul se uniformiză, de parcă venea de la o maşinărie uriaşă. Apoi, printr-o străfulgerare, îi percepu pe ceilalţi. Vedea fără nici un efort diferenţa dintre cei vii şi *cei ca el.* Erau destui, în toate direcţiile, ascunşi de pădurea umană, dar strălucitori, ca ochii de bufniţă în lumina lunii. Nici machiajele, nici ochelarii negri sau pălăriile trase pe ochi şi glugile mantalelor nu-i puteau ascunde pe unii de alţii. Nu era vorba doar de luciul nepământean al feţelor sau

al mâinilor, dar şi de mişcările lor graţioase şi suple, de parcă erau mai mult spirit decât trup.

Ah, în fine fraţii şi surorile mele!

Dar în aer se simţea doar ură. O ură perfidă! Îl adorau şi, în acelaşi timp, îl condamnau pe Lestat. Adorau până şi sentimentul de ură, dorinţa de a pedepsi. Brusc, întâlni privirea unui creaturi enorme cu păr negru, uleios care-şi arătă colţii într-un rânjet oribil, dezvăluindu-i planul de a-l tăia în bucăţi pe Lestat, de a-i reteza capul şi de a-l arde pe un rug înălţat pe malul mării. Sfârşitul monstrului şi al legendei sale. *Eşti cu noi sau împotriva noastră?* Daniel izbucni într-un râs zgomotos.

— N-o să-l ucideţi niciodată, spuse.

Dar rămase cu gura căscată la vederea coasei pe care celălalt o ascundea sub pelerină, la piept. Apoi bruta se-ntoarse pe călcîie şi dispăru. Daniel încercă să pătrundă cu privirea până la balcon, prin lumina plină de fum. *Era unul de-al lor acuma. Le cunoştea toate secretele!* Era ameţit, în pragul nebuniei.

Simţi strânsoarea mâinii lui Armand pe umăr. Ajunseră chiar în centrul parterului. Se strângea tot mai multă lume, cu fiece clipă ce trecea. Fete superbe în rochii negre de mătase îşi făceau loc pe lângă motociclişti cu mutre barbare, îmbrăcaţi în haine roase, de piele neagră. Simţi pe obraz mângâierea dulce de pene; apoi trecu pe lângă el un enorm drac roşu cu coarne imense; apoi o figură osoasă şi descărnată ca de schelet, cu bucle aurii şi piepteni de sidef. Sala era străpunsă de tot felul de strigăte. Motocicliştii scoteau urlete de lup; o voce asurzitoare strigă "Lestat!" şi-n clipa următoare alţii preluară strigătul în cor.

Armand avea din nou aerul acela absent, care corespundea unei imense concentrări, de parcă ceea ce vedea în jur îi era cu totul indiferent.

— Sunt cel puţin treizeci, îi şopti lui Daniel la ureche, nu-s mai mulţi, dar vreo doi dintre ei sunt atât de vârstnici, încât ne-ar putea distruge pe toţi dintr-o suflare.

— Unde, spune-mi unde sunt?

— Ascultă singur, îi spuse Armand. Şi uită-te în jur. Imposibil să te ascunzi de ei...

Khayman

FIICA lui Maharet. Jessica. Khayman fu luat pe nepregătite de acest mesaj. Protecţie pentru fiica lui Maharet. Trebuie să plece din sala aceasta cu orice preţ.

Se scutură, îşi ascuţi simţurile. Până acum îl ascultase din nou pe Marius, care încerca în continuare să-i destupe urechile lui Lestat, ocupat acum cu machiatul în faţa unei oglinzi sparte, în culise. Dar ce putea să-nsemne acest mesaj? Fiica lui Maharet? Jessica?

Un mesaj care se referea în mod clar la o muritoare.

Îl percepu din nou, venea pe neaşteptate de la un spirit extrem de puternic care nu-şi voalase însă gândurile: Ai grijă de Jesse! Reţine-o pe Mamă... Dar cuvintele nu erau de fapt rostite — era doar o imagine fulgurantă, o ploaie de lumină.

Khayman îşi plimbă privirea lent pe la balcoanele de vizavi, pe deasupra parterului aglomerat. Undeva departe, într-un colţ îndepărtat al oraşului, rătăcea un vârstnic căruia îi era cumplit de frică de regină, dar care dorea totuşi să o vadă cu ochii lui. Venise aici cu gândul că avea să dispară, dar voia să-i cunoască faţa în acea ultimă clipă.

Khayman închise ochii, ca să gonească imaginea aceasta.

Auzi din nou mesajul. Jessica, Jessica mea. Şi dincolo de acest vaier, conştiinţa că venea de lă Maharet! O văzu brusc, cu un nimb de dragoste în jur, sclipitoare, la fel de albă ca el însuşi. Simţi o durere absolut insuportabilă. Se rezemă la loc de spătarul de lemn şi-şi plecă o clipă capul. Apoi îşi plimbă iarăşi privirea peste tavanul din bare de oţel, unde se încolăceau tot felul de cabluri electrice şi proiectoarele cilindrice din fier. Unde eşti?

Undeva departe, lângă un zid, văzu persoana de la care venea mesajul. Era cel mai vârstnic dintre toţi cei pe care-i înregistrase până acum. Un nordic băutor de sânge, de statură gigantică, tot atât de viguros pe cât era de viclean, îmbrăcat în haine aspre de piele întoarsă, cu o coamă de păr de culoarea paiului, cu sprâncene groase şi ochii uşor înfundaţi în orbite, care-i dădeau o expresie de om căzut pe gânduri.

Necunoscutul urmărea cu privirea o femeie subţire, o muritoare care-şi făcea drum prin mulţime ca să se apropie de scenă. Jesse, fiica muritoare a lui Maharet.

Înnebunit, necrezându-şi ochilor, Khayman se concentră la

rândul lui asupra ei. Simţi cum îi vin lacrimile în ochi, văzând cât de uluitor semăna cu Maharet.

Acelaşi păr arămiu bogat, numai inele, aceeaşi fragilitate de pasăre, aceiaşi ochi verzi inteligenţi şi plini de curiozitate, privind scena, în vreme ce se lăsa împinsă de cei din jurul ei în toate sensurile.

Avea profilul lui Maharet. Şi aceeaşi piele, care avusese o anumită paloare luminoasă chiar când Maharet era în viaţă, ca interiorul unei scoici.

Fulgerător, îi reveni în minte aspectul pielii lui Maharet văzut printre degetele lui mai închise la culoare. Când îi împinsese capul într-o parte în timpul violului, degetele lui atinseseră pleoapele delicate. Doar cu un an mai târziu i se scoseseră lui Maharet ochii din cap, iar el fusese şi atuncea prezent, amintindu-şi cu precizie acelaşi moment, având senzaţia contactului cu pielea aceea... Asta se petrecuse înainte ca el să se aplece, să culeagă perechea de ochi de pe jos şi să...

Îl trecu un tremur. Simţi o durere cumplită în plămâni. Doar n-avea să-i joace iar feste memoria. N-o să şi-o piardă iarăşi chiar acum, să fie iarăşi clovnul fericit care nu-şi aduce aminte de nimic!

Fiica lui Maharet, fie. Dar cum era oare cu putinţă? Prin câte generaţii se transmiseseră trăsăturile caracteristice până la femeia aceasta fragilă, care părea că se luptă din răsputeri să ajungă chiar lângă scenă?

Dacă te gândeai, nu era imposibil, îşi dădu el iute seama. Poate numai vreo trei sute de străbuni stăteau între femeia aceasta din secolul al douăzecilea şi după-amiaza aceea de demult, când el îşi pusese în jurul gâtului colanul regelui şi coborâse de pe podium pentru a înfăptui violul în locul regelui. Poate nici atât. Nici măcar o fracţiune din mulţimea aceasta, dacă priveai în perspectivă.

Cel mai de necrezut era faptul că Maharet îşi cunoştea urmaşii! în cazul femeii acesteia, era clar că Maharet o cunoştea. Mintea băutorului aceluia înalt de sânge îi furniză rapid această informaţie.

Cercetă din nou gândurile nordicului. Maharet era în viaţă. Maharet era straja familiei ei de muritori. Maharet era întruchiparea puterii şi voinţei fără de margini. Maharet nu-i dăduse blondului ei servitor nici o explicaţie cu privire la visele

despre gemene, dar îl trimisese aici pentru a-i îndeplini porunca, să o salveze pe Jessica.

Deci Maharet trăieşte, se gândi Khayman. Trăieşte, iar dacă ea există într-un mod real, atunci există şi sora ei, amândouă gemenele roşcate trăiesc!

Khayman îi cercetă mintea cu şi mai multă atenţie, căutând cât mai adânc. Dar nu mai captă decât înverşunata dorinţă de protecţie. Trebuia să o salveze pe Jesse, dar nu doar de primejdia reprezentată de regină, ci de tot ce o înconjura aici, de sala aceasta unde putea să ia cunoştinţă de lucruri ce n-ar mai suporta nici o explicaţie.

Şi câtă ură pentru Mamă i se citea în gânduri! Câtă ură în uriaşul acesta înalt, blond, cu o ţinută de războinic şi de mare preot în acelaşi timp! O ura că-şi făcuse apariţia în cadrul atemporal şi dulce al existenţei lui. Ura de asemenea, faptul că dragostea pe care o nutrea pentru femeia aceasta, pentru Jessica, îi exacerba frica pentru propria lui persoană. El cunoştea dimensiunile dezastrului, ştia de distrugerea tuturor băutorilor de sânge de pe toate continentele, în afară de câţiva, majoritatea aflându-se chiar în sală şi neavând măcar idee de primejdia care-i pândea.

Cunoştea şi visele despre gemene, dar nu le înţelegea. La urma urmelor, el nu cunoscuse niciodată două gemene roşcate; una singură îi stăpânise existenţa cu frumuseţea ei. Din nou, lui Khayman îi apăru Maharet, o imagine rătăcitoare, cu ochi obosiţi, foare umani, decorând o faţă ca o mască de porţelan: *Mael, te implor, nu-mi mai pune întrebări. Fă ce ţi-am spus.*

Linişte. Brusc, uriaşul îşi dădu seama că e sub observaţie. Cu o tresărire, îşi plimbă ochii în jur ca să localizeze sursa intruziunii.

Pronunţarea numelui era de vină, cum se întâmplă adesea. Nordicul se simţise numit, recunoscut. Khayman fusese izbit imediat de nume, făcuse repede legătura cu personajul Mael din cartea lui Lestat. Fără îndoială că era una şi aceeaşi persoană: acesta era preotul druid care-l atrăsese pe Marius în poiana sacră, unde zeul sângelui îl transformase într-unui din aceeaşi speţă şi îl trimisese apoi în Egipt să dea de Mamă şi de Tată.

Da, era acelaşi Mael. Care acum era furios că fusese recunoscut.

După acest prim spasm de furie, toate gândurile şi emoţiile

lui dispărură. O ameţitoare demonstraţie de forţă, fu obligat să admită Khayman. Se relaxă. Dar creatura nu reuşea să-l descopere. Recunoscu cel puţin vreo douăzeci de feţe palide în public, dar nu pe Khayman.

Între timp, întreprinzătoarea Jessica reuşise să ajungă la destinaţia dorită. Aplecându-se, se strecurase printre motocicliştii aceia uriaşi care pretindeau locurile din faţa scenei, de parcă tot spaţiul acela le aparţinea, şi reuşise să se agate de marginea rampei.

Îi sclipi pe braţ o brăţară de argint. Fulgerul acela luminos îl atinse probabil pe Mael drept în inimă, că un pumnal, căci în clipa aceea toată dragostea pentru ea şi toate gândurile lui redeveniră penetrabile.

Tipul ăsta o să piară dacă nu se înţelepţeşte, se gândi Khayman. Fusese, fără îndoială, instruit de Maharet, poate că se şi hrănise cu sângele ei de o putere extremă, dar avea o inimă indisciplinată şi un temperament greu de stăpânit, asta era limpede.

Apoi, la câţiva paşi în spatele lui Jesse, printre zgomotele şi culorile ameţitoare, Khayman descoperi un alt personaj misterios, mult mai tânăr decât colosul de Mael, dar aproape la fel de puternic în felul lui.

Khayman îi căută numele, dar tipul îşi ascundea perfect gândurile;nu se putea citi în mintea lui nici cea mai mică urmă de personalitate. Fusese doar adolescent la moarte, cu un păr lins, şaten-roşcat, cu ochii parcă prea mari pentru faţa lui. Dar, brusc, îi detecta cu uşurinţă numele, culegându-l din gândurile lui Daniel, novicele abia format, care stătea lângă el. Armand. Iar novicele, Daniel, de-abia murise. Toate moleculele corpului său erau cuprinse de frenezia diavolească a invizibilelor transformări chimice.

Khayman fu pe dată sedus de Armand. Cu siguranţă, era acelaşi Armand despre care scriseseră atât Louis cât şi Lestat — nemuritorul cu trup de adolescent Asta însemna că n-avea mai mult de vreo cinci sute de ani, dar îşi făurise o superbă armură pentru toate gândurile. Era iscusit, calculat, dar îi lipsea flerul — o căutate care se vedea de la distanţă, dacă exista. În momentul de faţă, simţind fără nici un dubiu că era observat, întoarse ochii aceia mari şi blânzi în sus şi instantaneu se uită în cei ai lui Khayman.

"Nu vă vreau răul, nici ţie, nici novicelui tău, rosti din buze Khayman, în aşa fel încât nici un alt gând propriu să nu transpară, nu sunt un prieten al Mamei."

Armand auzi, dar nu răspunse. Oricât fusese de îngrozit că avea de a face cu un vampir atât de străvechi, nu lăsă nimic să se vadă. Ai fi putut crede că privea zidul din spatele lui Khayman, că se uita la fluxul neîncetat de copilandri ce coborau scările, rîzând şi strigând.

Apoi, inevitabil, acest ciudat seducător în vârstă de cinci sute de ani îl detectă şi pe Mael, în momentul în care mintea acestuia lăsase iarăşi să-i scape un val de îngrijorare pentru fragila Jesse.

Khayman avea sentimentul că-l înţelege pe Armand. Că-l înţelege şi că-l iubeşte fără nici o rezervă. Când li se întâlniră din nou ochii, avu impresia că tot ceea ce citise despre această fiinţă în cele două cărţi era infirmat şi, în acelaşi timp, echilibrat de simplitatea naturală a acestui băiat. Singurătatea pe care o simţise la Atena îl copleşi dintr-o dată cu toată forţa.

"Nu prea deosebit de spiritul meu simplu, şopti iar Khayman. Te simţi pierdut în toată povestea asta, căci cunoşti prea bine terenul. Orice ai face, oricât ai încerca să fugi, dai tot de aceiaşi munţi şi de aceleaşi văi."

Nici o reacţie. Normal. Khayman ridică din umeri şi zâmbi. Acestuia i-ar da orice şi-ar dori. Purtat de un val de încredere, îi făcu cunoscut lui Armand acest gând.

Acum problema care se punea era cum să-i ajute pe aceştia doi, care poate îşi păstrau speranţa de a mai dormi somnul nemuritorilor măcar până la următorul apus de soare. Cel mai important lucru era să dea de Maharet, căreia îi era atât de devotat Mael, cu toată mândria şi lipsa lui de încredere în ceilalţi.

Către Armand trimise iar o şoaptă: "Nu-s prieten cu Mama. Ţi-o repet. Rămâneţi în gloata de muritori. Dacă vă desprindeţi de ea, o să vă descopere şi o să vă distrugă imediat. E simplu ca bună ziua."

Pe faţa lui Armand nu se schimbă nimic. Lângă el, novicele Daniel, plutind de fericire, savura spectacolul înconjurător. În ce-l privea, nici frică, nici planuri, nici vise. In definitiv, de ce nu? Avea lângă el această fiinţă cu puteri nemăsurate care-i purta de grijă. Era cel mai norocos dintre toţi.

Khayman se ridică în picioare. Suferea de singurătate mai mult decât orice. Voia să se apropie de unul din ei, ori de Armand, ori de Mael. Asta voise şi la Atena, când se produsese minunea aducerii aminte. Voia să fie lângă unul ca el. Să-i vorbească, să-l atingă, în fine... să aibă un contact.

Se mişcă de-a lungul intervalului situat practic sub tavanul sălii, care forma un cerc în jurul acesteia, cu excepţia porţiunii de spaţiu rezervat enormului ecran ce forma fundul scenei.

Se mişca cu graţie umană, având grijă să nu strivească vreun muritor de care se lovea în cale. De asemenea, voia ca această înaintare să fie lentă, ca să-i dea timp lui Mael să-l vadă.

Îşi dădu instinctiv seama că, dacă îi cădea brusc pe cap acestui individ nespus de mândru şi de gîlcevitor, insulta nu i-ar fi iertată niciodată. Procedă deci astfel, mişcându-se mai repede doar în clipa în care Mael îi sesiză apropierea.

Mael nu reuşi să îşi ascundă frica la fel de bine ca Armand. Mael nu mai întâlnise niciodată un băutor de sânge de vârsta aceasta, în afară de Maharet; îl privea ca pe un duşman potenţial. Khayman îi transmise acelaşi cald salut ca şi lui Armand — care-i observa — dar nimic din expresia bătrânului războinic nu se schimbă.

Sala era acum arhiplină şi uşile fuseseră închise; copiii rămaşi afară urlau şi băteau în uşă. Khayman capta sunetele ascuţite ale radiourilor portabile ale poliţiştilor.

Lestat şi grupul lui priveau sala prin găurile din cortină.

Lestat îl îmbrăţişă pe Louis, schimbară un sărut pasionat, iar muzicienii îi înlănţuiră pe amândoi.

Khayman se opri o clipă să se lase pătruns de această atmosferă fierbinte.

Jessica se sprijinea în coate de marginea rampei. Stătea cu bărbia pe dosul mâinilor. Bărbaţii din spatele ei, nişte uriaşi în haine lucioase de piele neagră, o împingeau cu brutalitate, din nepăsare sau, poate, sub influenţa alcoolului, dar nu reuşeau să o dea la o parte.

Nici Mael n-ar fi reuşit de-ar fi încercat.

Deodată, încă ceva îi deveni clar tot privind-o. Un singur cuvânt: Talamasca. Femeia aceasta era de-a lor; aparţinea Ordinului.

Nu e cu putinţă, se gândi el din nou, apoi râse în barbă de

propria lui inocenţă idioată. E noaptea tuturor surprizelor, nu-i aşa? Dar părea cu neputinţă ca Ordinul să fi supravieţuit de pe vremea când, cu secole în urmă, el îşi făcuse o joacă din a-i chinui pe membrii lui, pentru ca apoi să-i lase în pace, de milă pentru naivitatea şi pentru prostia lor.

Ah, ce teribilă grozăvie, să ai memorie! Ce bine-ar fi ca toate vieţile lui trecute să dispară în uitare! Mai vedea încă feţele acelor călugări vagabonzi aparţinând Ordinului Talamasca, care îl urmăriseră aşa cum putuseră prin toată Europa, notând cu grijă, în cărţuliile lor legate în piele orice mărunţiş pe care ajungeau să-l ştie despre el, cu penele lor care scârţâiau, până noaptea târziu. Se numea Benjamin în perioada aceea de scurtă conştiinţă de sine, iar în caligrafia lor latină cu înfloriturі, în scrisorile lor pe pergament şi cu sigilii de ceară, pe care le trimiteau superiorilor lor din Amsterdam, îl botezaseră Diavolul Benjamin.

Fusese joacă de copil pentru el să le fure scrisorile şi să adauge la ele propriile lui texte; să-i sperie, să iasă la miezul nopţii de sub patul lor, să-i apuce de gât şi să-i zgîlţâie; ce haz făcuse! Dar, pe vremea aceea, făcea haz din orice; când nu-l mai distra ceva era pentru că îşi pierdea din nou memoria.

Dar ţinea minte că ţinuse la ei; ei nu erau exorcişti, nici preoţi vânători de vrăjitoare, nici magicieni care sperau să-l pună în lanţuri şi să-i controleze puterile. O dată îi venise chiar ideea că ar putea să se refugieze în pivniţele lor mucegăite când venea vremea marelui somn. Cu toată curiozitatea lor bolnăvicioasă, nu l-ar fi trădat niciodată.

Şi când te gândeşti că Ordinul supravieţuise cu tenacitatea Bisericii Romane. Şi că femeiuşcă aceea superbă, cu brăţara ei de argint pe braţ, iubită de Maharet şi de Mael, făcea parte din prozeliţii Ordinului. Nu-i de mirare că se bătuse să fie în rândul întâi, de parcă s-ar fi apropiat de ultima treaptă a unei cripte.

Khayman se apropie şi mai mult de Mael, dar la câţiva metri se opri, era atâta lume care trecea printre ei. O făcu şi din respect pentru sentimentele lui Mael, mai cu seamă ruşinea pe care o simţea pentru că-i era frică. Mael fu acela care se apropie şi se opri lângă Khayman.

Mulţimea agitată continua să-i ocolească, de parcă formau împreună un zid. Mael se aplecă spre Khayman, ceea ce era, probabil, un semn de salut, o dovadă de încredere. Privi în jur

prin sală, unde nu se mai vedea nici un loc liber, apoi spre parterul care era ca un mozaic de culori si de clăi de păr lucios, şi de pumni îndreptaţi spre tavan. Întinse mâna şi îl atinse pe Khayman, de parcă nu se putea stăpâni să n-o facă. Cu vârful degetelor îi atinse dosul mâinii. Khayman rămase liniştit, permiţându-i să îşi continue explorarea.

De câte ori nu văzuse Khayman un astfel de gest între nemuritori — cel mai tânăr verificând direct textura şi duritatea cărnii celui mai vârstnic. Nu fusese şi printre sfinţi unul căruia nu-i fusese de ajuns să vadă rănile lui Hristos, ci trebuise să le şi pipăie? Alte comparaţii, mai banale, îl făcură să zâmbească. Parcă erau doi cîini de o rară ferocitate, care se miroseau, examinându-se unul pe celălalt.

Jos, în depărtare, Armand nu-i pierdea din ochi, rămânând în aparenţă la fel de impasibil. Cu siguranţă că surprinsese privirea dispreţuitoare pe care i-o adresase Mael, dar nici atunci nu dăduse vreun semn că ar fi băgat ceva de seamă.

Khayman se întoarse şi-l îmbrăţişa pe Mael, zâmbindu-i. Dar Mael se dădu înapoi temător, ceea ce-l răni profund. Cu multă politeţe îi dădu drumul. O clipă îl cuprinse din nou cea mai mare tristeţe. Se uită apoi la Armand. Superbul Armand care-i susţinu privirea cu totală pasivitate. Dar era momentul să-i spună lui Mael de ce se deplasase.

— Prietene, trebuie să-ţi întăreşti armura gândurilor, îi explică încetişor lui Mael. Nu da voie dragostei tale pentru femeia aceea să te trădeze. Jesse nu are de ce să se teamă de regină dacă eviţi să te gândeşti la ea şi la protectoarea ei. Până şi numele acesteia îi e dintotdeauna duşman reginei.

— Dar unde e regina? întrebă Mael, frica ajungând iarăşi la suprafaţă, o dată cu furia că trebuie să şi-o ascundă.

— E pe aproape.

— Da, dar unde?

— N-aş putea spune. A incendiat taverna. E în urmărirea câtorva vampiri care n-au venit la concert. Nu se grăbeşte. Am aflat toate astea citind gândurile victimelor.

Khayman îl văzu pe cel de lângă el cutremurându-se. Îi observa uşoarele schimbări în atitudine, marcând creşterea furiei din el. Cu atât mai bine. Atâta mânie avea să dizolve toată frica. Ah, dar ce fiinţă irascibilă, incapabilă de a raţiona era.

— De ce ai venit să mă avertizezi în felul acesta, când ea ne

poate auzi toate vorbele, toate gândurile?

— Dă-mi voie să mă îndoiesc de asta, răspunse calm Khayman. Eu sunt din Prima Generaţie, prietene. Blestemul de a-i auzi pe ceilalţi băutori de sânge aşa cum îi auzim noi pe muritori e apanajul verilor. Eu nu i-aş putea citi ei gândurile chiar de-ar fi în faţa mea; iar mintea mea îi e pe veci închisă, poţi să fii sigur. Aşa se petreceau lucrurile cu noi în primele generaţii.

Declaraţia asta îl tulbură vizibil pe uriaşul blond. Deci Maharet nu-i auzea gândurile Mamei! Şi nu voise să i-o mărturisească!

— Nu! spuse Khayman. Mama nu poate şti de existenţa ei decât captându-ţi gândurile, aşa că ai face mai bine să le ascunzi. Vorbeşte-mi de-acum înainte aşa cum vorbesc oamenii între ei, căci în oraşul acesta e o adevărată cacofonie de voci omeneşti.

Mael rămase pe gânduri, încruntându-se. Apoi se uită atât de urât la Khayman, de parcă se pregătea să-l lovească.

— Asta va fi suficient ca să o învinge?

— Aminteşte-ţi, spuse Khayman, că ce-i prea mult nu-i niciodată bun.

Se uită din nou spre Armand în timp ce vorbea.

— În cacofonia pe care o percepe neîncetat, poate n-o să reuşească să distingă o voce anume. Iar dacă va vrea să izoleze o anumită voce, va trebui să nu le mai asculte pe celelalte. Trăieşti de atâta vreme, că nu se poate să nu cunoşti tactica asta.

Mael nu răspunse cu voce tare. Dar era clar că înţelesese. Darul telepatiei fusese şi pentru el un adevărat blestem, fie că era asediat de vocile umane, fie că era vorba de cele ale băutorilor de sânge.

Khayman aprobă, dând din cap. Darul telepatiei. Frumoase vorbe pentru nebunia care-l cuprinsese cu mii de ani în urmă, când ascultase atâtea voci, stând întins, nemişcat, în sarcofagul lui, cu straturi peste straturi de praf acoperindu-l în uitatul său mormânt egiptean, ascultând plângerile omenirii, fără să ştie măcar ce era cu el şi în ce stare se afla.

— Exact la fel gândesc şi eu, prietene, spuse el. Şi tu te baţi cu vocile astea de două mii de ani, iar regina noastră a fost poate complet înecată de ele. S-ar părea că Lestat a reuşit să

treacă peste nivelul acesta de zgomot perpetuu; i-a pocnit din degete lângă coada ochiului şi a reuşit să o trezească din transă. Dar nu trebuie supraestimată nici ea, o creatură care a rămas nemişcată atâta vreme. Nu-i de nici un folos.

Aceste argumente îl surprinseră întrucâtva pe Mael. Dar recunoscu logica lor. Jos, Armand rămânea plin de atenţie.

— Nu poate nici ea să facă tot, spuse Khayman, fie că e conştientă, fie că nu. Era întotdeauna gata să se măsoare până şi cu stelele, ca apoi să dea înapoi îngrozită.

— Cum aşa? îl întrebă febril Mael, aplecându-se spre el. Cum e ea în realitate?

— A fost dintotdeauna plină de visuri şi de idealuri înalte. Era cum e Lestat, dădu din umeri Khayman. Frumosul blond care ar da orice să fie bun, să facă numai bine în jur şi să-i adune pe lângă el pe adoratorii lui nevoiaşi.

Un zâmbet glacial, cinic se desenă pe faţa lui Mael.

— Dar ce-are de gând să facă, pe toţi dracii? De acord, Lestat a trezit-o cu cântecele lui abominabile. Acesta-i un motiv să ne extermine pe toţi?

— Are ea un plan, poţi să fii sigur. Reginei noastre nu i-au lipsit niciodată ideile. Nu ar putea face nici cel mai mic gest fără să fie minată de cine ştie ce planuri grandioase. Şi, probabil, ştii că nici unul dintre noi nu-şi schimbă cu anii caracterul; semănăm cu florile care se deschid — devenim pe zi ce trece încă un pic mai noi înşine. Se uită din nou spre Armand. Iar în privinţa planurilor ei, de data asta nu-ţi pot oferi decât speculaţii...

— Totuşi, spune-mi.

— Concertul va avea loc, pentru că Lestat ţine la asta. Când se va sfârşi, ea o să continue distrugerea neamului nostru. Dar o să-i lase pe unii în viaţă, câţiva care i-ar putea servi la înfăptuirea planului, câţiva care să fie, poate, martorii împlinirii lui.

Khayman îl privi pe Armand. Cât de minunat i se părea că faţa lui fără expresie emana atâta înţelepciune, în vreme ce a lui Mael, preocupat, enervat, nici gând. Dar cine poate spune care din ei înţelegea mai mult? Mael râse uşurel cu amărăciune.

— Să fie martori? întrebă Mael. Nu cred. Eu cred că-i mult mai simplu. Îi lasă în viaţă pe cei pe care-i iubeşte Lestat, asta-i tot. Aşa ceva nu-i trecuse prin cap lui Khayman. Da, da, mai

gândeşte-te, spuse Mael în aceeaşi engleză pronunţată ascuţit. Louis, însoţitorul lui Lestat, e încă în viaţă, nu-i aşa? Şi Gabrielle, mama diavolului, e şi ea pe aici aşteptând cu răbdare să îşi reîntâlnească fiul. Cât îl priveşte pe Armand, colo jos, la care îţi face atâta plăcere să te uiţi, se pare că şi lui Lestat i-ar plăcea să îl revadă, aşa că şi el e în viaţă, la fel ca şi renegatul care-l însoţeşte, individul care a publicat cartea aceea blestemată şi pe care ceilalţi l-ar rupe în bucăţele de-ar ghici cine e...

— Nu, cred că-i mai complicat. Trebuie să fie mai complicat, spuse Khayman. Pe unii dintre noi nici ea nu-i poate distruge. Iar celor care se-ndreaptă acum spre Marius, Lestat nu le cunoaşte decât numele.

Mael se schimbă uşor la faţă; i se colorară obrajii ca dintr-o timiditate umană, i se mijiră ochii. Lui Khayman îi fu limpede că Mael ar fi zburat să-l salveze pe Marius dacă ar fi putut. Ar fi făcut-o chiar în noaptea aceea dacă Maharet s-ar fi deplasat în persoană să o apere pe Jessica. Încerca acum din răsputeri să elimine numele lui Maharet din comunicare. Şi-i era frică de ea, teribil de frică.

— Da, văd, acum încerci să-mi ascunzi tot ce ştii, spuse Khayman. Exact când ar trebui să-mi spui tot.

— Dar nu pot s-o fac, spuse Mael. Se înconjurase de un zid. Era impenetrabil. Mie mi se dau ordine, nu răspunsuri, prietene. Misiunea mea de azi e să supravieţuiesc în noaptea asta şi să o pun pe Jessica la adăpost, scoţând-o de aici.

Khayman ar fi vrut să insiste, să-i ceară răspunsurile. Dar nu făcu nici una, nici alta. Simţea o schimbare uşoară, subtilă, în atmosfera din jur, o modificare infimă, dar netă, pe care n-o putea atribui nici mişcării, nici sunetelor.

Venea regina. Se apropia de sală. Avu impresia că se detaşează de propriul corp ca să asculte mai bine; da, ea era. Toate sunetele nopţii se amestecau tulburându-l, dar captă totuşi unda aceea sonoră; era imposibil de deghizat sunetul acesta scăzut, dar distinct, venind de la respiraţia ei, de la bătăile inimii, de la forţa pe care o degaja deplasarea ei ameţitoare prin spaţiu la o viteză supranaturală, cauzând coliziunea inevitabilă a vizibilului şi a invizibilului.

Mael o simţi de asemenea; la fel şi Armand. Până şi novicele de lângă Armand resimţi ceva, deşi mulţi alţii de prin jur nu o sesizară. Şi printre muritori erau unii mai receptivi care păreau

să fi simţit ceva ce-i tulburase.

— Trebuie să te părăsesc, prietene, spuse Khayman. Aminteşte-ţi sfatul meu.

Era cu neputinţă de spus mai mult.

Ea ajunsese foarte aproape. Fără îndoială, cerceta gândurile tuturor; asculta.

Simţi o primă dorinţă irezistibilă de a o vedea, de a căuta la rândul lui imaginea ei în minţile nefericiţilor de afară ai căror ochi trecuseră peste ea.

— La revedere, prietene, spuse eh E mai bine să ne separăm.

Mael îl privi consternat. Mai încolo, Armand îl luase pe Daniel pe după umeri şi-şi făcea loc să iasă din mulţime.

În sală se stinseră brusc toate luminile; o clipă Khayman se gândi că tot ea era de vină, că ora judecăţii sosise.

Dar copiii muritori din jurul lui cunoşteau ritualul, începea concertul! Toată lumea izbucni în urlete, în urale, toţi băteau din picioare. În fine, totul se transformă într-un soi de muget colectiv. Simţea cum tremură podelele.

Mici flăcărui ţâşniră din întuneric, muritorii aprindeau beţe de chibrit sau brichete cu gaz. Şi, din nou, în această iluminaţie difuză se profilau miile de forme în mişcare. Strigătele se amestecau într-un fel de cor din toate direcţiile.

— Nu sunt un laş, şopti brusc Mael, de parcă nu era în stare să rămână tăcut.

Îl apucă pe Khayman de braţ, apoi îi dădu drumul, de parcă tăria cărnii lui îl îngreţoşa.

— Ştiu, spuse Khayman.

— Ajută-mă. Ajut-o pe Jessica.

— Nu-i mai pronunţa numele din nou. Nu sta pe lângă ea, cum ţi-am spus. A reînceput războiul, druidule. Îţi aminteşti? Lupta trebuie dusă cu viclenie, nu cu furie. Stai printre muritori. Am să te ajut dacă şi când o să pot.

Avea atâtea alte lucruri de spus! Spune-mi unde-i Maharet, de pildă! Dar acum era prea târziu pentru asta. Se întoarse şi înainta iute pe intervalul dintre rânduri până ajunse la un cerc liber, la capătul unor trepte de ciment.

Jos, pe scena neluminată, îşi făcură apariţia muzicanţii muritori, sărind peste difuzoare şi cabluri electrice şi luându-şi instrumentele depuse pe jos.

Lestat ieşi cu paşi hotărâţi de după cortină, cu o capă neagră fluturându-i în jurul trupului, şi se apropie de rampă. La nici doi metri de Jesse, se opri cu microfonul în mână.

Mulţimea urla în extaz. Se auzeau aplauze, fluierături, tropăituri, era un zgomot infernal, aşa cum Khayman nu mai auzise niciodată. Râse fără să vrea de frenezia aceea absurdă şi de micuţa siluetă de-acolo de jos, de pe scenă, care iubea, din tot sufletul, nebunia asta şi care, la rândul lui râdea, o dată cu Khayman.

Brusc, mica scenă fu bombardată de toate proiectoarele. Khayman rămase cu gura căscată, nu atât la siluetele pitice de pe scenă care se agitau în costumele lor frumoase, ci la imensul ecran video din spatele lor, care urca până la plafon. Imaginea lui Lestat, înaltă de zece metri, apăru brusc în toată splendoarea. Zâmbea cuceritor; îşi aruncă braţele în sus, îşi scutură coama de păr blond, îşi dădu capul pe spate şi scoase şi el un urlet prelung.

Mulţimea era în picioare, în delir; tot edificiul se zguduia, dar urletul acela asurzi pe toată lumea. Vocea puternică a lui Lestat acoperea vacarmul.

Khayman închise ochii. În dosul urletului monstruos al lui Lestat încercă să izoleze celălalt sunet, cel emis de Mamă, dar nu mai reuşi.

— Regina mea, murmură el, căutând, măturând cu mintea totul în jur, deşi nu era mare speranţă.

Se găsea oare afară, pe vreo colină acoperită de iarbă, ascultând muzica trubadurului ei? Simţi vântul uşor, umed, văzu cerul cenuşiu, fără stele, la fel ca orice muritor. Luminile din San Francisco, colinele lui sclipitoare, turnurile luminate care-şi aruncau razele ca nişte faruri în noapte, toate acestea îi părură brusc înfiorătoare, ca un peisaj lunar, ca veşnica derivă a galaxiilor.

Închise ochii. O văzu din nou cum fusese la Atena, pe strada unde incendiase taverna plină cu tineri vampiri; mantia ei zdrenţuită îi atârna pe umeri, cu gluga dată pe spate, iar părul împletit în zeci de codiţe îi înconjura capul. Ah, regina cerului părea să fie, aşa cum îi plăcuse cândva să fie considerată, orchestrând de secole litania. Privirea ei absentă sclipea în lumina electrică, iar gura moale era plină de inocenţă. Tot chipul ei era un miracol de infinită frumuseţe.

Această viziune îl aruncă în urmă cu secole, până la acel moment obscur şi înfiorător, când venise, cu inima bătându-i ca o tobă, muritor fiind, să-i asculte dorinţa. Regina lui, acum damnată şi obligată să slujească astrul nopţii, cu demonul din ea cerând tot mai mult sânge, regina lui nu mai suporta nici lumina lămpilor. Cât de agitată fusese, mergând de colo până colo prin camera aceea cu podea de lut, străjuită de tăcutele sentinele pictate pe pereţi.

— Gemenele astea, spusese ea, surorile astea răufăcătoare sunt de vină, ele au pronunţat formule vrăjitoreşti.

— Ai milă de ele, le apărase el. N-au vrut să îţi facă rău, îţi jur că au spus adevărul. Dă-le drumul, Majestatea ta. Nu mai pot schimba nimic acum.

Ah, ce milă-i fusese de ele! De gemene şi de suverana lui chinuită.

— Poate, dar trebuie să le punem spusele la încercare, ca să ştim dacă au minţit, spusese ea. Vino mai aproape, supusul meu slujitor, tu care m-ai servit întotdeauna cu atâta devotament...

— Regina mea, iubita mea regină, ce doreşti să fac?

Cu aceeaşi expresie dulce pe faţă, îşi ridicase mâinile glaciale spre faţa lui şi îl apucase brusc de gât, cu o forţă nemaipomenită, care-l îngrozise. Sub impresia şocului îi văzuse privirea devenind din ce în ce mai fixă şi gura deschizându-se. Îi văzuse cei doi canini micuţi, dar proeminenţi când se ridicase pe vârfuri, cu o graţie ciudată, ca într-un coşmar. *Nu mie. Nu-mi face mie asta! Regina mea, eu sunt Khayman!*

Ar fi trebuie să fi pierit de mult, cum se-ntâmplase cu atâţi alţi băutori de sânge după aceea. Dispăruţi fără urmă, ca atâtea popoare dizolvate în ţărâna tuturor ţărilor şi naţiilor. Dar el nu pierise. Iar gemenele — măcar una din ele — supravieţuiseră, de asemenea.

Ea ştia oare de asta? Cunoştea visele acelea teribile? Îi parveniseră şi ei prin intermediul minţilor tuturor celorlalţi care le avuseseră? Sau îşi petrecuse tot timpul, de când se ridicase din amorţeală, călătorind în jurul globului fără nici un fel de vis, fără nici o pauză, doar spre împlinirea unui scop anume?

Ele sunt în viaţă, regina mea, continuă să vieţuiască, poate doar într-o singură fiinţă, dacă nu în amândouă. *Aminteşte-ţi de vechea profeţie!* Măcar dacă ea i-ar auzi spusele!

Deschise ochii. Se găsea din nou în prezent, prizonier al

acestei carapace osificate care-i era trup. Muzica aceea, al cărei volum creştea încă, îl copleşea cu ritmul ei neînduplecat. Îi bătea ca un ciocan în urechi. Lumina stroboscopică îl orbea.

Se întoarse cu spatele şi atinse cu mâna peretele. Nicicând nu mai trăise o astfel de beţie de sunete. Simţea cum îşi pierde cunoştinţa, dar vocea lui Lestat îl chemă înapoi.

Ferindu-şi ochii cu mâna, Khayman privi spre scena care părea incandescentă. Îl privi pe demonul acela cântând şi dansând, beat de bucurie. Khayman se simţi emoţionat, împotriva voinţei lui.

Vocea puternică de tenor a lui Lestat n-avea nici o nevoie de amplificare. În sală, răspândiţi printre victimele lor, până şi nemuritorii cântau o dată cu el, atât de molipsitor era cântecul, atât de plin de pasiune. În orice parte se uita, Khayman vedea publicul întreg, muritori şi nemuritori laolaltă, cuprins de frenezie. Toţi se mişcau în acelaşi ritm cu muzicanţii de pe scenă. Vocile se amestecau. Publicul fremăta, cuprins val după val de mişcare.

Faţa lui Lestat ocupa acum tot ecranul acela imens, căci camera de luat vederi îl lua în gros-plan. Fixată pe Khayman, privirea albastră îi făcu un semn de complicitate.

"DE CE NU MÂ UCIDEŢI? DOAR ŞTIŢI CINE SUNT!"

Râsul lui Lestat acoperi geamătul ghitarelor.

"NU RECUNOAŞTEŢI RĂUL, NICI CHIAR VĂZÂND?"

Of, câtă încredere în bine, în eroism! Asta vedea Khayman în ochii fiinţei aceleia, era o nuanţă de cenuşiu în ei, exprimând nevoia lui tragică. Lestat îşi dădu capul din nou pe spate şi scoase un alţ urlet; bătu din picioare şi ţipă; privi spre plafon de parcă ar fi fost firmamentul.

Khayman se sili să se mişte; trebuia să scape de acolo. Îşi făcu cu greu drum spre ieşire, de parcă l-ar fi sufocat sunetele acelea asurzitoare. Până şi echilibrul îi era tulburat. Muzica, în rafale, îl urmări pe scări, dar măcar acolo nu-l mai chinuia lumina. Sprijinindu-se de zid, încercă să îşi limpezească privirea.

Miros de sânge. Cam mulţi vampiri înfometaţi în sala asta. Iar vuietul muzicii pătrundea prin pereţi, prin lemn, prin tencuială.

Se grăbi în jos pe scări, incapabil să îşi audă zgomotul propriilor paşi, şi se prăbuşi pe un palier pustiu. Îşi înconjură genunchii cu braţele şi-şi puse fruntea pe ele.

Muzica era, în definitiv, la fel ca străvechile melodii, când orice cântec era cântat cu tot trupul, cântecele minţii nefiind încă inventate.

Se văzu pe sine dansând; îl văzu pe rege — regele muritor pe care îl adorase — sărind în sus şi învârtindu-se prin aer. Auzi bătaia tobelor; notele plângătoare ale fluierelor. Regele îi pusese în mână cana de bere. Masa se prăbuşea de atâtea feluri de mâncare, de atâtea fructe, de franzelele scoase din cuptor, fumegânde. Pură, senină, regina era pe tronul ei de aur, o muritoare coafată cu grijă, cu un minuscul con de ceară parfumată aşezat peste codiţele splendid împletite, ca să împrăştie parfum în jur, topindu-se încetişor de căldură.

Apoi, cineva îi puse în mână sarcofagul, miniatura aceea care trecea din mână în mână întotdeauna în timpul praznicelor, pentru a le aminti mesenilor că la capăt este moartea, deci să se bucure de masă, de băutură.

Îl strânse în palmă; era cazul să-l transmită regelui?

Simţi deodată buzele regelui lipindu-i-se de obraz. "Dansează, Khayman. Bea. Mâine pornim spre nord, să lichidăm ultimii canibali!" Regele nici nu privi sarcofagul preluându-l; i-l strecură reginei în palmă, iar ea, fără nici o privire, îl dădu altuia.

Ultimii canibali. Ce simplu păruse totul, ce lucru minunat! Până ce le văzuse pe gemene îngenuncheate în faţa catafalcului.

Tumultul tobelor acoperi vocea lui Lestat. Pe lângă Khayman treceau diverşi muritori care nu-i dădeau nici o atenţie, cum stătea ghemuit acolo; trecu rapid pe lângă el şi un băutor de sânge, nici acesta nu-l observă.

Vocea lui Lestat se ridică din nou, intonând cântecul despre Copiii întunericului, ascunşi în Cimitirul Inocenţilor, plini de superstiţii şi înfricoşaţi.

La lumină
Am ieşit,
Fraţilor, surorilor!

UCIDEŢI-NE! Fraţilor, surorilor!

Khayman se ridică, alene. Se clătina pe picioare, dar îşi

continuă drumul în jos până ajunse în holul de la parter, unde zgomotul era uşor esompat, şi rămase acolo, vizavi de uşile mari de la intrare, într-un curent de aer proaspăt.

Calmul îi revenea lent când îşi dădu seama că trecuseră pe lângă el doi muritori care îl priviseră cu atenţie cum stătea sprijinit de zid, cu mâinile în buzunare, cu capul plecat.

Se văzu reflectat în minţile lor. Le simţi îngrijorarea, amestecată cu un sentiment de victorie. Cei doi îi cunoscuseră speţa, nu trăiseră decât pentru a trece printr-o clipă ca aceasta, temându-se totuşi şi nesperând să o trăiască într-o zi.

Încet, îşi ridică privirea. Erau la câţiva metri de el, în apropiere de bar, unde se înghesuia mulţimea, de parcă ar fi vrut să se ascundă de el; erau adevăraţi gentlemani britanici. Erau amândoi în vârstă, de fapt, cu figuri de savanţi, cu cute adânci pe faţă, cu haine protocolare. Total deplasate, hainele lor fine de stofă, cu gulerele apretate ale cămăşilor doar un pic vizibile, cu cravatele de mătase bine înnodate. Păreau să fie exploratori de la celălalt capăt al lumii, printre tinerii în haine de culori ţipătoare, care se mişcau fără încetare de colo-colo, dând impresia eă se simt foarte bine în zgomotul acela infernal, completat de frânturile de conversaţie.

Îl urmăreau cu multă demnitate; ca şi cum ar fi fost prea politicoşi pentru a se simţi înfricoşaţi. Bătrâni ai Ordinului Talamasca veniţi să o caute pe Jessica.

Ne cunoaşteţi? De bună seamă. Nu vă vrem răul. Nu trebuie să vă îngrijoraţi.

Cuvintele sale trimise în tăcere către unul din ei, cu numele de David Talbot, îl făcu pe acesta să se dea un pas înapoi. Respiraţia i se acceleră, apoi brusc îi apăru pe frunte şi pe buza de sus o pânză de sudoare. Dar cu câtă eleganţă îşi păstrau calmul! David Talbot îşi miji ochii de parcă nu voia să se lase impresionat de ceea ce vedea; de parcă voia să vadă firele de praf dansând în razele de lumină.

Cât de scurtă i se păru deodată o viaţă de om; era suficient să-l priveşti pe bărbatul acesta fragil, pe care educaţia şi rafinamentul nu-l scutiseră în nici un fel de riscuri. Ce simplu era să-i schimbi cursul gândurilor, al speranţelor. Să le spună oare unde-i Jessica? La urma urmelor, asta nu schimba nimic.

Simţi atunci că celor doi le era la fel de frică să plece sau să rămână, că-i fixase atât de mult, că erau parcă hipnotizaţi. Într-

un fel, ceea ce îi reţinea acolo, cu ochii fixaţi pe el nu era decât respectul. Aşteptau cumva un semn din partea lui ca să se mişte, măcar să pună punct acestei oribile examinări.

Nu vă duceţi după ea. Ar însemna o adevărată nebunie. Sunt alţii ca mine acolo, gata s-o apere. Mai bine plecaţi. Eu asta aş face, în locul vostru.

Ha, ha, cum avea să fie transcris oare discursul acesta în arhivele Talamascăi? O să afle el într-o noapte. În ce ascunziş modern îşi mutaseră oare documentele şi comorile lor străvechi?

Demonul Benjamin. Acesta sunt. Nu mă cunoaşteţi?

Zâmbi în sinea lui. Lăsă capul în jos, privind în podea. Nu-şi închipuise să fie atât de vanitos. Brusc, îşi dădu seama că nu-i păsa câtuşi de puţin ce-aveau să gândească despre întrevederea aceasta.

Se gândi distrat la epoca aceea de demult, când se amuzase să îşi bată joc de-ai lor. "Permite-ne doar să vorbim!" îl imploraseră. Savanţi plini de praf, cu ochii veşnic roşii, cu haine de catifea uzată, deosebiţi la culme de aceşti doi oameni de lume, pentru care supranaturalul era un obiect de studiu, nu o filozofie. Absurditatea vremurilor acelora îl înfioră brusc; dar şi secolul acesta era, la urma urmelor, la fel de înfricoşător.'

Plecaţi!

Fără să ridice ochii, văzu cum David Talbot îl aproba. Politicoşi, el şi însoţitorul lui se retraseră. Uitându-se înapoi peste umăr, se grăbiră să traverseze holul şi să intre în sala de concerte.

Khayman era iarăşi singur, doar în tovărăşia ritmului muzicii ce venea de după uşi, singur şi întrebându-se ce naiba căuta acolo, care-i erau dorinţele; jinduind să poată uita totul din nou; să se trezească într-un loc minunat unde să bată o briză uşoară şi să fie înconjurat de muritori care să n-aibă habar ce era el, un loc care să sclipească la lumina electrică sub norii vaporoşi şi unde să aibă la dispoziţie trotuarele nesfârsite ale oraşului; ca să se plimbe până-n zori.

Jesse

— LASĂ-mă-n pace, măgarule! spuse Jesse, călcându-l pe

picior pe bărbatul de lângă ea, care o cuprinsese pe după mijloc cu un braţ şi încerca să o smulgă de lângă scenă. Ticălosule!

Îndoit de durere, nu mai reuşi să se ferească de cea de-a doua lovitură a lui Jesse. Pică jos.

De cinci ori fusese împinsă de lângă scenă. Se lăsase pe vine, se strecurase printre cei care o dăduseră la o parte, lunecând ca un peşte printre picioarele lor în pantaloni de piele, ca apoi să se ridice şi să se apuce iar de marginea rampei de lemn, ţinându-se cu o mână de pânza care atârna până jos şi pe care o răsucise ca pe o frânghie.

În lumina stroboscopică îl văzu pe Lestat făcând un salt incredibil şi coborând fără zgomot pe scânduri, în vreme ce vocea lui umplea toată sala fără să fie nevoie de microfon, iar chitarişii ţopăiau în jurul lui ca nişte spiriduşi.

Pe faţa lui albă se scurgeau mici şiroaie de sânge, ca de la coroana de spini a lui Hristos, iar părul lung şi blond îi zbura în jurul capului la fiecare piruetă. Îşi sfâsiase cămaşa, lăsându-şi pieptul gol, cravata neagră i se dezlegase şi-i cădea, ochii albaştri ca nişte cristale îi erau injectaţi de sânge, iar din gură urla toate versurile acelea fără rost.

Jesse simţi cum îi creşte pulsul la vederea şoldurilor acelora în perpetuă unduire, a muşchilor puternici ai coapselor, conturaţi de pânza neagră, mulată a pantalonilor. El făcu un nou salt, se ridică fără nici un efort, de parcă voia să ajungă până la tavan.

Da, e chiar aşa, doar vezi cu ochii tăi! Nu poate exista nici o altă explicaţie!

Îşi suflă nasul. Iar se pusese pe plâns. Trebuia să-l atingă, fir-ar să fie, orice-ar fi! Ca prin vis îl văzu ter-minându-şi cântecul, cu bătăi din picior pe ultimele măsuri, în mijlocul muzicanţilor care încercau să ţină ritmul cu el, mişcându-se tot timpul, agitându-şi capetele şi părul, cu vocile acoperite de cea a lui Lestat.

Doamne, lui îi plăcea la nebunie ce făcea! Nu încerca în nici un fel să îşi disimuleze plăcerea. Se scălda în adoraţia care-i era adresată. O absorbea de parcă ar fi fost vorba de sângele cel mai fierbinte.

Acum, pe notele de început ale unui alt cântec, îşi desprinse de pe umeri capa neagră de velur, o învârti prin aer şi o aruncă spre public. Mulţimea urlă şi se aruncă să o prindă, iar Jesse

simţi un genunchi în şale şi o cizmă strivindu-i piciorul, dar era unica ei şansă de a sări pe scenă, în vreme ce gărzile lui Lestat săreau în sală să-i potolească pe cei ce se băteau pentru capă.

Se sprijini cu ambele mâini de rampă şi trecu dincolo de ea pe burtă, sărind apoi în picioare. Se repezi drept la silueta care dansa, ai cărui ochi se priviră brusc într-ai ei.

— Eşti tu, ah tu! strigă ea. Văzu cu coada ochiului că se apropia o gardă. Se aruncă cu toată forţa spre Lestat. Se agăţă cu amândouă mâinile de talia lui. Simţi imediat şocul răcorii pieptului aceluia gol şi neted, iar pe buze simţi un gust de sânge!

— Ah, Doamne, e adevărat! şopti ea. Inima stătea să-i crape, dar nu slăbi strânsoarea. Da, era aceeaşi piele ca a lui Mael, ca a lui Maharet, ca a tuturor celorlalţi. Da, asta era! Era reală pielea asta, dar nu umană. Veşnic. Şi proba era în braţele ei, înţelegea totul şi nimeni n-avea cum să o mai zăpăcească acum!

Întinse o mână în sus şi apucă o şuviţă din coama de păr blond, iar când deschise ochii el îi zâmbi. Recunoscu faţa opalescentă, văzu cei doi canini ascuţiţi.

— Eşti un demon! şopti ea.

Râdea, ca o nebună, plângea şi râdea în acelaşi timp.

— Te iubesc, Jessica, îi şopti el la rândul lui, zâmbind de parcă voia să o tachineze, cu şuviţele umede de păr blond căzându-i în ochi.

Spre stupefacţia ei, se simţi înlănţuită de braţul lui, ridicată pe unul din şolduri, antrenată într-o piruetă vertiginoasă. Imaginea muzicanţilor în delir nu-i parvenea decât ca prin ceaţă, luminile erau doar dungi violente de alb şi roşu. Gemea; dar nu-l scăpa din priviri, da, nu visa. Se agăţa cu disperare de el, convinsă că avea să o arunce în sală peste capetele oamenilor. Dar apoi, când o lăsă jos şi înclină capul, părul lui o atinse pe obraz şi-i simţi gura peste a ei.

Muzica asurzitoare se estompă total, ca şi cum s-ar fi cufundat în mare. Se simţi pătrunsă de respiraţia, de suspinul lui, apoi îi simţi degetele netede pe ceafă. Sânii îi erau striviţi de pieptul unde-i simţea bătând inima; în minte îi pătrunse o voce pură, asemănătoare alteia care, altădată, de demult, îi dădea toate răspunsurile, înţe-legând-i întrebările.

Da, Jesse, întruchipăm răul, cum ai bănuit dintotdeauna.

Apoi mâini de om o smulseră de lângă el. Urlă.

Surprins, el continua să o privească. Își sonda visurile în căutarea unei scene despre care avea o vagă amintire. Festinul funebru. Gemenele roșcate îngenuncheate de o parte și de alta a catafalcului. Dar viziunea se estompă la fel de repede; rămase surprins în continuare. Îi zâmbi din nou, impersonal, un zâmbet ca o rază venind de la proiectoarele care o orbeau.

— Frumoasa mea Jesse! spuse el și ridică mâna în semn de adio.

O duceau în culise, o scoteau de pe scenă.

Când o lăsară jos râdea.

Cămașa ei albă era plină de sânge. Avea sânge și pe mâini — urme decolorate de sânge sărat. Îi recunoștea gustul. Dădu capul pe spate și râse în continuare; ce era curios era că nu-și auzea hohotele de râs, le simțea doar traversându-i corpul, știa că râde și plânge în același timp. Garda o insultă în termeni urâți, amenințători. Dar nu-i mai păsa.

Era din nou înghițită de valul de oameni care o împingea, o înghesuia din toate părțile, o îndepărta de centru. O gheată grea îi strivi piciorul drept. Se împiedică, se întoarse, se lăsă împinsă cu și mai multă violență spre ușile de ieșire.

Acum totul îi era egal. Acum știa. Știa tot. Era complet amețită. N-ar fi putut să stea pe picioare dacă n-ar fi sprijinit-o umerii celor din jur. Nicicând nu mai simțise o dorință atât de mare de a se abandona, o asemenea senzație de eliberare.

Cacofonia dementială a muzicii continua — fețele apăreau și dispăreau într-o spumă de lumini colorate. În aer se simțea miros de marijuana, de bere. Îi era sete. Da, ar fi băut ceva rece. Ce groaznic de sete îi era! Ridică o mână și linse de pe ea sângele, sarea. Tremura din toate încheieturile, tot corpul îi vibra, cum i se-ntâmpla adesea când era pe punctul s-adoarmă. Un tremur dulce, delicios, care anunța visele. Continuă să lingă sângele de pe mână și închise ochii.

I se păru deodată că se află într-un loc mai degajat. N-o mai împingea nimeni. Se uită în sus și-și dădu seama că se afla lângă uși, lângă panta înclinată care cobora până în marele hol, cu vreo patru metri mai jos. Lăsase în urmă mulțimea, undeva mai sus, în spate. Aici putea să se odihnească. Aici se simțea bine.

Se ținu cu mâna de zidul unsuros, pășind peste paharele de plastic aruncate pe jos, ba chiar peste o perucă ieftină cu bucle

blonde. Îşi sprijini şi capul de zid şi rămase aşa, odihnindu-se, cu lumina crudă din hol în ochi. Avea pe vârful limbii acelaşi gust de sânge. Parcă-i venea din nou să plângă, i se părea cel mai bun lucru de făcut. Pentru moment nu exista nici trecut, nici prezent, nici vreo obligaţie; lumea întreagă era schimbată, de la cel mai simplu până la cel mai complicat lucru. Plutea într-o minunată stare de pace, de detaşare, pe care n-o mai cunoscuse niciodată. Ah, dacă ar putea să-i povestească lui David despre toate astea; dacă în vreun fel sau altul ar putea să împartă cu cineva secretul acesta.

O atinse ceva. Ceva ostil. Fără să vrea, se întoarse şi văzu lângă ea o siluetă masivă. Cine era oare? Se strădui să-l identifice pe intrus.

Mădulare osoase, păr lins negru, ruj în jurul gurii care se strâmba la ea, dar pielea, era aceeaşi piele. Şi caninii. Nu era uman... Era unul dintre ei!

Talamasca?

Sunetul ajunse la ea ca un şuierat. O izbi drept în piept. Instinctiv, ridică braţele, le strânse peste piept, cu degetele înfipte în umeri.

Talamasca?

Nu se auzea nici un sunet, dar furia conţinută în întrebare o asurzea.

Se dădu înapoi, însă mâna lui o prinse, degetele se încleştară pe gâtul ei. Încercă să ţipe, dar fu ridicată pe sus.

Apoi zbură pe deasupra holului, ţipând, până ce se izbi cu capul de zid.

Întuneric. Văzu venind durerea. Un fulger galben şi apoi unul alb, traversându-i coloana vertebrală, răspândin-du-se în mii de ramuri prin tot corpul. Nu şi-l mai simţi. Se prăbuşi jos, strivindu-şi dureros faţa şi palmele de ciment, apoi se rostogoli pe spate.

Nu mai vedea nimic. Poate că avea ochii închişi, dar era caraghios că, dacă erau închişi, nu putea să-i deschidă. Auzi voci, auzi oameni care ţipau. Se auzi un fluierat prelung sau, poate, fusese un sunet de clopot? Apoi un bubuit ca de trăznet, dar astea erau aplauzele din sală. Lângă ea discutau câteva persoane.

Cineva, aproape de urechea ei, spuse:

— Nu trebuie atinsă. Şi-a rupt gâtul!

— E rupt? Se mai poate trăi dacă ai gâtul rupt?

Cineva îi puse o mână pe frunte. Dar nu simţi decât o vagă senzaţie de înţepătură, parcă ar fi fost foarte îngheţată, parcă mersese mult prin zăpadă şi nu mai simţea nimic. *Nu mai văd.*

— Ascultă-mă, drăguţo. Era vocea unui bărbat tânăr. O voce oarecare, cum se putea auzi la Boston, la New Orleans sau la New York City. Putea să fie un pompier sau un poliţist, în orice caz era un salvator. Ne ocupăm de tine, drăguţo. Ambulanţa va sosi din clipă în clipă. Stai acum nemişcată, drăguţo, nu te nelinişti.

Cineva o atingea pe piept. Nu, căuta acte, o carte de vizită. Da. Jessica Miriam Reeves.

Stătea lângă Maharet şi privea imensa hartă cu toate luminiţele aprinse. Acum înţelegea. Jesse, fiica lui Miriam, care fusese fiica lui Alice, născută din Carlotta, care fusese fiica lui Jane-Marie, care fusese fiica lui Anne, care fusese fiica lui Janet-Belle, care fusese fiica Elizabeth, care fusese fiica lui Louise, care fusese fiica lui Frances, care fusese fiica Friedei, care fusese fiica...

— Permiteţi, vă rog, suntem prietenii doamnei... *David.*

O ridicau; îşi auzi ţipătul, dar nu avusese intenţia să ţipe. Avu din nou în faţa ochilor imensa hartă cu arborele genealogic. "Frieda, fiica lui Dagmar, care fusese..."

— Atenţie, fir-ar să fie, fiţi atenţi!

Se schimbă calitatea aerului: era mai rece şi umed, simţi o briză pe faţă. Apoi nu mai simţi nimic, nici în mâini şi nici în picioare. Pleoapele şi le simţea, dar nu le putea mişca.

Îi vorbea Maharet. "...venind din Palestina, trecând prin Mesopotamia, apoi încetul cu încetul prin Asia Mică, prin Rusia şi apoi prin Europa de Est. Înţelegi?"

Era ori într-un dric, ori într-o ambulanţă, dar parcă nu prea făcea mare zgomot pentru o ambulanţă; sirena, deşi suna în mod regulat, părea prea estompată, prea departe. Ce se-ntâmplase cu David? Nu ar fi abandonat-o decât dacă era moartă. Dar cum se făcea că David era acolo? David îi spusese că nimic pe lume nu l-ar face să vină. David nu era acolo. Probabil că-şi imaginase. Ciudat lucru că nici Miriam nu era prezentă. "Sfântă Mărie, Mama lui Dumnezeu... acum şi în ceasul morţii noastre..."

Ascultă: străbăteau în cea mai mare viteză oraşul; simţi virajul la colţul străzii; dar unde-i era trupul? Nu-l mai simţea

deloc. Gâtul rupt. Asta înseamnă că-i cu siguranţă moartă.

Dar asta ce mai era, lumina care se vedea prin desişul junglei? Era un râu? Prea lat ca să fie un râu. Şi cum să-l treacă? Dar nu era Jesse cea care mergea prin junglă, pe malul râului. Era altcineva. Vedea mâinile întinse în faţă, dând la o parte lianele şi frunzele ude, de parcă erau mâinile ei. Când se uită în jos, văzu plete roşcate, păr lung, cârlionţat şi roşu, plin de resturi de frunze, de pământ...

— Mă auzi, drăguţo? Suntem aici, ne ocupăm de tine. Prietenii tăi sunt în maşina din spate. Să n-ai nici o grijă.

Mai zicea şi altele. Dar ea pierdu firul. Nu mai auzea ce spune, avea în urechi doar un ton, un ton plin de interes şi grijă pentru ea. De ce îi era atât de milă de ea? Doar n-o cunoştea. Înţelegea oare că pe cămaşa ei n-avea sângele ei şi nici pe mâini?

Vinovaţi. Lestat încercase să-i spună că erau răi, dar ei i se păruse atât de lipsit de importanţă, atât de imposibil de a lega noţiunea aceasta de tot restul. Nu că i-ar fi păsat de ce era bine şi corect; în momentul de faţă problema se punea pe un plan de dimensiuni mult mai mari. *Cunoaşterea adevărului.* El îi vorbise de parcă i-ar fi ghicit intenţia de a face ceva, doar că ea n-avusese nici o intenţie de felul acesta.

De aceea moartea era poate cea mai bună soluţie. Doar dacă Maharet ar înţelege. Şi când te gândeşti că David era pe-aproape, în maşina din spate. David cunoştea o parte din poveste, oricum, precis că putea să-i completeze dosarul: Reeves, Jessica. Moartea ei ar constitui o probă suplimentară: "Una dintre membrele noastre cele mai devotate... victima unui... extrem de primejdios... În nici un caz nu trebuie întreprins contactul direct..."

Iar o mişcau. Iarăşi aer mai rece, miros de benzină şi de eter. Ştia că dincolo de această lipsă de simţire, de acest întuneric, nu se găsea decât durerea cea mai groaznică, era deci mai bine să nu se mişte deloc, să nu încerce să treacă dincolo. N-au decât să o transporte ei, să împingă căruciorul cu targa pe culoar.

Plângea cineva. O fetiţă.

— Jessica, mă auzi? Vreau să ştii că am ajuns la spital şi că facem tot ce ne stă în putinţă să te salvăm. Prietenii tăi sunt afară. David Talbot şi Aaron Lightner. Le-am comunicat că n-ai

voie să te mişti deloc...

De bună seamă. Când ai gâtul rupt, ori mori imediat, ori mori la prima mişcare. Asta era. Cu ani în urmă, într-un spital, văzuse o fată cu gâtul rupt. Acum îşi aducea aminte. Corpul fetei fusese fixat pe un cadru mare de aluminiu. Din când în când infirmiera mişca acel cadru ca să-i schimbe puţin poziţia. Asta o să-mi faceţi şi mie?

Îi vorbea din nou bărbatul acela, dar, de data asta, vocea venea mai de departe. Ea înainta şi mai iute prin junglă, ca să se apropie, să-i audă vorbele acoperite de zgomotul râului. Şi zicea...

— ... desigur, putem face toate astea, şi analizele, şi radiografiile, dar, trebuie să înţelegeţi ce vă spun, se află într-o stare disperată. Toată partea posterioară a cutiei craniene e distrusă. Se vede creierul şi pe el se vede un imens hematom care nu se va mai putea resorbi în orele ce urmează, dacă mai putem vorbi de ore...

Ticălosule, m-ai ucis. M-ai aruncat cu capul de perete. De-aş putea să-mi mişc măcar pleoapele, măcar buzele. Dar sunt captivă aici înăuntru. Nu mai am corp, dar sunt captivă în el! Când eram mică, aşa îmi imaginam moartea. Eşti captiv în propriul creier, în mormânt, fără ochi să vezi, fără gură să ţipi. Trec ani şi ani peste tine.

Sau rătăceşti într-o lume crepusculară, laolaltă cu fantomele acelea palide; crezi că eşti în viaţă când, de fapt, -eşti mort. Doamne sfinte, trebuie să ştiu dacă sunt sau nu moartă. Trebuie să ştiu când s-a întâmplat asta!

Buzele. O senzaţie extrem de slabă. Ceva umed, fierbinte. Cineva îi desfăcea buzele. Dar nu-i nimeni aici, nu-i aşa? Ei sunt dincolo, în hol, nu e nimeni în cameră. Ar simţi dacă ar fi cineva aici. Totuşi, acum simţea gustul lichidului, al lichidului fierbinte care-i pătrundea în gură.

Ce e? Ce-mi daţi? Nu vreau să-mi pierd cunoştinţa.

Dormi, iubita mea.

Nu vreau să dorm. Vreau să ştiu când mor. Vreau să ştiu!

Dar lichidul îi umplea gura, iar ea înghiţea. Muşchii gâtului reacţionau încă! Ce gust delicios, sărat. Cunoştea gustul acesta! Cunoştea senzaţia aceasta de gâdilătură în cerul gurii. Supse mai cu forţă. Simţi cum îi revine viaţă în obraji, simţi aerul din jur în mişcare. Simţi briza care traversa camera. Pe toată

lungimea coloanei simţi avansând o undă de căldură. Aceasta i se împrăştie apoi în picioare şi în braţe, urmând exact calea pe care o luase durerea, corpul întreg îi revenea la viaţă.

Dormi, iubita mea.

Ceva o gâdila în ceafă. Gâdilătura se răspândi prin rădăcinile părului.

Avea vânătăi la genunchi, dar picioarele nu aveau nimic rupt, o să poată să meargă din nou, iar sub mână simţea cearşaful. Voia să se ridice, însă era prea devreme pentru asta, prea devreme pentru orice mişcare.

În plus, era ridicată, purtată.

Cel mai bine era să doarmă. Dacă aşa era moartea... ei bine, era perfect. Auzea ca prin vis voci, se certau bărbaţi, dar nimic n-avea nici o importanţă. Parcă o striga David. Ce voia David de la ea? Să moară? Doctorul amenința că cheamă poliţia. Poliţia nu mai putea face nimic. Scena era de-a dreptul caraghioasă.

Coborau şi tot coborau scări. Ce aer răcoros!

Se auzi din ce în ce mai tare zgomotul circulaţiei: un autobuz trecând în goană. Nicicând nu-i plăcuseră zgomotele astea, dar acum erau la fel de plăcute ca vântul, la fel de pure. Era iarăşi legănată uşurel, ca într-un leagăn de copil. Simţi pornirea maşinii, o mişcare bruscă înainte, apoi doar mişcarea lină, egală. Miriam era cu ea, Miriam voia ca Jesse să se uite la ea, dar Jesse era prea obosită.

— Nu vreau să plec, mamă.

— Jesse, te rog. Încă nu e prea târziu. Ai mai putea să vii.

Ca şi David care o strigase:

— Jessica.

Daniel

CAM PE LA jumătatea concertului, Daniel pricepu manevra. Surorile şi fraţii cu feţe palide aveau să se tot studieze unii pe alţii pe toată durata concertului, ba chiar să se amenințe între ei, dar nimeni n-avea să facă vreo mişcare. Regula de urmat era foarte dură şi rapidă: a nu se lăsa nici o probă cu privire la natura noastră, nici o victimă, nici o celulă de ţesut vampiric.

Lestat urma să fie singura victimă, iar distrugerea lui trebuia

să se facă cu mare prudenţă. Muritorii nu trebuia să vadă coasele decât dacă asta nu se putea evita. Schema era următoarea: mizerabilul trebuia înhăţat când era pe punctul de a se retrage, apoi făcut bucăţele exclusiv în prezenţa conjuraţilor. Cu condiţia ca el să nu se apere, căci, dacă o făcea, trebuia să moară în faţa admiratorilor, iar corpul să fie distrus în întregime.

Daniel râdea din toată inima, gândindu-se cum ar putea Lestat să permită înfăptuirea unui astfel de plan.

Daniel le râdea în nas la toţi geloşii aceştia perverşi, cu feţe ca petalele lucioase de orhidee, care umpluseră atmosfera sălii cu ura lor, cu invidia şi lăcomia lor. Ai fi putut crede că-l urau pe Lestat doar pentru frumuseţea lui incredibilă, în lipsa altui motiv.

Daniel se îndepărtase puţin de Armand, în cele din urmă. De ce nu?

Nimeni nu-i putea face nici un rău, nici chiar cel cu chip ca de piatră, pe care-l văzuse în colţul cel mai întunecat, atât de străvechi şi cu carnea atât de dură, că ar fi putut rivaliza cu legendarul Golem. Ce imagine de coşmar, să-l vezi pe acela, cioplit în piatră, privind-o pe muritoa-rea cu păr roşu care zăcea pe jos cu gâtul rupt, cea care semăna ca două picături cu gemenele din vis. Poate că accidentul fusese produs de vreun idiot de muritor. Iar vampirul acela blond, îmbrăcat în costum de piele întoarsă, care-i împinsese pe toţi ca să ajungă lângă bietul trup stâlcit al femeii, şi el părea o creatură de groază, cu venele umflate pe gât şi pe dosul mâinilor. Armand îi privise pe cei care o duseseră de acolo pe femeia cu părul roşu, cu o expresie neobişnuită pe faţă, de parcă ar fi fost cazul să intervină şi el în vreun fel; sau poate că, de fapt, îl neliniştea doar prezenţa aceluia tare ca piatra, Golemul care rămăsese deoparte fără să se amestece. În cele din urmă, îl împinsese pe Daniel înapoi în mulţimea din sală. N-avea nici un rost să-i fie frică. Pentru *ei* sala asta era un adevărat sanctuar, era o catedrală de sunet şi de lumină.

Iar Lestat juca rolul lui Hristos pe cruce în această catedrală. Cum altfel să explici această autoritate strivitoare şi iraţională pe care o degaja? Faţa i-ar fi părut plină de cruzime dacă trăsăturile n-ar fi îmbinat încânta-rea şi exuberanţa copilărească. Bătând aerul cu pumnul, zbiera, implora, interpela

puterile obscure, cânta despre prăbuşirea sa — povestea lui Lelio, actorul din teatrul de pe bulevard, metamorfozat în creatură a nopţii, contra voinţei sale!

Vocea lui vibrantă de tenor părea că nici nu ţine de corp, exprimând toate insuccesele şi reînvierile sale, şi setea care-l mâna, pe care nici o cantitate de sânge n-o putea satisface. "Nu-i aşa că sunt demonul pe care-l simţiţi cu toţii în voi?" urla el, nu la adresa monştrilor născuţi la lumina lunii, ci a mulţimii de muritori care îl adora.

Până şi Daniel se apucă să ţipe, să urle, să sară în sus, aprobând, ca toţi ceilalţi, cuvintele intonate care, în definitiv, nu însemnau nimic; fascinaţia venea de la forţa brută a sfidării pe care-o arunca Lestat lumii. Lestat blestema cerul în numele tuturor excluşilor, a tuturor celor care nu cunoscuseră decât violenţa şi care, simţindu-se vinovaţi sau înrăindu-se, se întorceau împotriva semenilor lor.

Lui Daniel i se părea, în momentele cele mai emoţionante, că pentru el era un semn faptul că primise nemurirea chiar în ajunul acestei grandioase liturghii. Lestat era Dumnezeu; sau ceva foarte pe aproape. Uriaşul de pe ecran dădea binecuvântarea sa tuturor lucrurilor pe care Daniel le dorise vreodată.

Cum puteau ceilalţi să-i reziste? Frenezia viitoarei lor victime nu-i fascina oare şi pe ei? Mesajul final care se întrevedea pe după cuvintele cântecelor era simplu: Lestat poseda darul care fusese promis fiecăruia dintre ei; Lestat era invulnerabil. Devora suferinţele care-i erau impuse şi ieşea mai puternic din ele. A te uni cu el însemna a trăi veşnic:

Acesta este Trupul meu. Acesta este Sângele meu.

Totuşi, sala fierbea de ura fraţilor şi surorilor vampiri. Pe măsură ce concertul se apropia de sfârşit, Daniel o simţea din ce în ce mai arzătoare — un miros care se degaja din mulţime, un mârâit ce se prelungea sub notele muzicale.

Ucideţi zeul. Făceţi-l bucăţele. Fie ca admiratorii lui muritori să facă ce-au făcut dintotdeauna: să-l plângă ca pe unul sortit morţii. "Plecaţi, liturghia s-a sfârşit!"

În sală se aprinseră luminile. Admiratorii năvăliră pe scena de lemn, rupând fundalul de pânză neagră, în urmărirea muzicanţilor.

Armand îl apucă de braţ pe Daniel.

— Pe uşa laterală, spuse el. Singura noastră şansă e să ajungem la el cât mai repede.

Khayman

LUCRURILE se petrecură exact aşa cum prevăzuse. Regina îl izbi imediat pe cel care se repezi primul să dea în Lestat. Lestat ieşise pe uşa din spate împreună cu Louis şi încercaseră să alerge la maşina neagră Porsche când se năpustiseră pe ei asasinii. Conjuraţii încercau să-i prindă într-un cerc, dar, imediat ce unul scoase coasa, se consumă în flăcări. Mulţimea intră în panică, tinerii îngroziţi o luară la fugă în toate direcţiile. Un alt agresor nemuritor luă foc. Apoi un al treilea.

Khayman se lipi cu spatele de perete, în vreme ce muritorii, în panică, fugeau pe lângă el. Văzu o băutoare de sânge blondă, înaltă, elegantă, făcându-şi loc neobservată prin mulţime şi strecurându-se la volanul maşinii lui Lestat, strigându-i apoi pe Louis şi pe Lestat să urce. Era Gabrielle, mama demonului. Şi, conform logicii sale, focul nu o atinse. Nu se putea detecta nici o fărâmă de frică în ochii ei reci, albaştri, în vreme ce, cu gesturi precise, făcea manevrele pentru a pleca.

În vremea asta Lestat se învârtea de colo-colo într-o adevărată criză de furie. Înnebunit că i se fură posibilitatea de a se război, se urcă, în cele din urmă, în maşină, la insistenţele celorlalţi doi.

În vreme ce maşina se strecura cu dibăcie printre tinerii care o înconjurau, băutorii de sânge izbucneau în flăcări ca nişte torţe aprinse în toate direcţiile. Din trupurile lor se ridicau, într-o tăcere oribilă, blesteme, urlete, întrebări finale.

Khayman îşi acoperi faţa. Maşina ajunsese la jumătatea drumului spre porţile de ieşire, când mulţimea o sili să se oprească. Urlau alarmele; cineva dădea ordine; mulţi tineri zăceau pe jos cu membrele fracturate. Muritorii urlau de durere şi panică.

Găseşte-l pe Armand, se gândi Khayman. Dar la ce bun? îi vedea cum ard cu toţii în orice direcţie s-ar fi uitat, cu flăcări portocalii şi albastre, care deveneau subit albe când pârjolul era la culme, ca apoi să se vadă pe asfalt resturi arse de stofă. Cum ar fi putut să se interpună între flăcări şi Armand? Cum ar fi

putut să-l salveze pe novicele Daniel?

Se uită înspre colinele din zare, la silueta minusculă care lucea pe cerul întunecat, nevăzută de cei care urlau şi fugeau, şi cereau ajutor în jurul lui.

În clipa aceea simţi şi el văpaia; îl atinse, ca la Atena. O simţi jucându-i-se pe faţă, îi făcu ochii să lăcrimeze. Fără să clipească, continuă să fixeze sursa aceea minusculă de la distanţă. Şi, fără să ştie de ce, se hotărî să nu răspundă loviturii, mai degrabă să constate ce efect avea asupra lui. Toate fibrele corpului îi spuneau să dea o replică. Dar el rămase nemişcat, golit de orice gând, simţindu-şi doar sudoarea şiroind. Văpaia îl înconjură, îl îmbrăţişa. Apoi se îndepărtă, lăsându-l în pace, înfrigurat şi mai rănit în suflet decât oricând. Rosti în şoaptă o rugăciune: *Fie ca gemenele să te distrugă.*

Daniel

FOC! Daniel recunoscu izul de materie grasă arzând şi, în acelaşi moment, avu imaginea flăcărilor care se ridicau ici şi colo prin mulţime. Gloata nu mai reprezenta o protecţie acum. Flăcările păreau să vină de la mici explozii, iar adolescenţii, înnebuniţi, alergau să scape de ele, doar ca să se izbească unii de alţii în panică.

Zgomotul. Daniel îl percepu din nou. Se mişca pe deasupra lor. Armand îl trase înapoi spre zidul clădirii. N-avea rost să mai înainteze. Nu mai puteau ajunge la Lestat.

Şi nu exista nici un fel de adăpost. Trăgându-l pe Daniel după el, Armand se retrase din nou în sala de concerte. La intrare trecu pe lângă ei o pereche de vampiri îngroziţi care puţin după aceea explodară.

Oripilat, Daniel rămase cu ochii la cele două schelete care sclipeau în flăcările galbene-albăstrui, topindu-se. În spatele lor, în sala goală, o altă siluetă fu lovită în plină goană de aceleaşi flăcări cumplite. Răsucindu-se, învârtin-du-se, se prăbuşi pe ciment, iar din hainele care nu mai conţineau nimic se ridică fum. Pe ciment se formă o mică băltoacă de materie grasă, care se uscă aproape instantaneu, în vreme ce Daniel privea încă.

Ieşiră iarăşi afară, o luară la fugă printre muritori, de data

asta îndreptându-se spre porţile de ieşire din parcare, la zeci de metri distanţă.

Brusc, Daniel avu impresia că zboară, atât de repede se mişcau. Lumea nu mai era decât un amestec ciudat de culori. Până şi ţipetele înspăimântate ale muritorilor se contopeau într-un soi de zgomot estompat, elastic. Se opriră brusc în dreptul porţilor chiar în clipa în care maşina lui Lestat reuşea să iasă din parcare şi trecea pe lângă ei, intrând pe bulevard. În câteva secunde dispăruse ca un glonţ, gonind către autostrada din sudul oraşului.

Armand nu făcu nici o încercare de a o urmări; parcă nici n-o văzuse. Rămase nemişcat lângă unul din stâlpii porţilor, uitându-se spre orizontul îndepărtat, peste capetele oamenilor, peste conturul rotund al acoperişului clădirii. Sunetul acela oribil, telepatic, era asurzitor acum. Acoperea toate celelalte zgomote ale lumii; înghiţea orice senzaţie.

Fără să vrea, Daniel îşi puse mâinile la urechi şi simţi că îi tremurau genunchii. Îl simţi pe Armand foarte aproape. Dar nu mai vedea nimic. Îşi dădu seama că, dacă era să se întâmple, acum se va întâmpla, dar tot nu-i era frică; tot nu reuşea să creadă că putea pieri. Mirarea, nelămurirea îl paralizau.

Treptat zgomotul se diminua. Încă paralizat, simţi că-i revine vederea; văzu cum se apropia o enormă maşină roşie cu pompieri, care strigau la el să se dea la o parte din poartă. Sirena maşinii îi parveni ca de pe altă lume, ca un ac care-i străpungea tâmplele.

Armand îl împinse blând din drum. Oameni înnebuniţi de spaimă treceau ca vântul pe lângă ei. Simţi cum cade. Dar Armand îl prinse. Înghesuiţi între muritori, trecură de grilaj, strecurându-se printre' cei strânşi să privească scena din parcare.

Sute de oameni fugeau încă. Sirenele, semănând notele lor discordante, le acopereau ţipetele. Un şir întreg de cisterne de pompieri intrară mugind pe porţile parcării, făcându-şi loc prin mulţimea ce se dispersa. Dar lui îi parveneau difuz, neclar, toate zgomotele astea, în continuare acoperite de zgomotul supranatural care se îndepărta. Armand se agăţă de grilaj, cu ochii închişi, cu fruntea lipită de metalul rece. Grilajul vibra de parcă era singurul care mai percepea acelaşi zgomot.

Brusc încetă.

Pogorî o linişte îngheţată. Liniştea de după bombardament, liniştea vidului. Deşi nebunia din jur continua, pe ei nu-i mai afecta.

Se regăseau singuri, oamenii din jur se dispersau, plecau. Dar prin aer încă răsunau ţipetele supranaturale, zgomotul asemănător arderii unor fâşii de poleială; încă mai erau distruşi unii, dar unde?

Se lipi de Armand; traversară bulevardul. Fără grabă, îşi continuară drumul pe caldarâmul desfundat al unei străzi laterale întunecate, pe lângă case cu faţade cândva decorate cu stuc, pe lângă magazine amărâte de pe la colţuri, pe lângă firme de neon care de-abia se mai ţineau la locul lor.

Mergeau şi tot mergeau. Noaptea devenea din ce în ce mai rece şi mai calmă în jurul lor. Din depărtare se mai auzeau vag sirenele, parcă sunau a înmormântare.

Intrând pe un mare bulevard, inundat de o lumină crudă, văzură venind un troleibuz enorm în care sclipeau lumini verzui. Parcă era o fantomă apărând din neant şi apropiindu-se de ei în tăcere. Doar câţiva pasageri scrutau întunericul de după ferestrele murdare. Şoferul părea să doarmă.

Armand ridică plictisit ochii spre troleibuz, de parcă voia să-l privească cum trece. Spre uimirea lui Daniel, se opri lângă ei.

Urcară împreună, trecând, fără să se oprească, pe lângă automatul de bilete, apoi se prăbuşiră unul lângă altul pe o banchetă lată, de piele. Şoferul nici măcar nu întoarse capul. Lipit cu spatele de fereastră, Armand părea absorbit de contemplarea podelei acoperită cu linoleum negru. Avea părul în dezordine şi un obraz mânjit de funingine. Buza de jos îi atârna puţin. Pierdut în gândurile lui, părea prea puţin preocupat de aspectul exterior.

Daniel îi studie pe muritorii lipsiţi de strălucire din jur: o femeie ridată ca o prună uscată, cu o gură ca deschizătura unei puşculiţe, care-l privi furioasă; un beţiv care sforăia cu capul în piept; o adolescentă cu un cap mic, păr lăţos şi riduri la colţurile gurii, care ţinea pe genunchi un copil uriaş, a cărui piele semăna cu o gumă de mestecat. Ce naiba era cu ei, parcă erau toţi monştri. Şi bărbatul mort de pe bancheta din fund? Cu ochii căscaţi şi saliva uscată pe bărbie. Nimeni nu-şi dădea seama că era mort? O băltoacă de urină se usca sub el, emanând un miros infect.

Şi propriile mâini ale lui Daniel păreau moarte, aveau o culoare cadaverică. Semănând la rândul lui cu un cadavru cu o singură mână, şoferul răsucea volanul. Era o halucinaţie? Troleibuzul spre infern?

Nu. Doar un troleibuz ca miile de troleibuze în care se suise în viaţa lui, în care călătoreau la orele târzii din noapte doar cei mai nenorociţi, cei mai deprimaţi dintre cetăţeni. Se apucă, prosteşte, să zâmbească. Era pe punctul de-a se pune chiar pe râs, gândindu-se la cadavrul din fundul troleibuzului, la cei care călătoreau fără să ştie de mort, la felul în care arătau cu toţii din cauza luminii, dar îl cuprinse din nou un soi de groază.

Tăcerea îl neliniştea. Legănatul uşor al troleibuzului îl neliniştea; parada caselor întunecate din dosul ferestrelor îl speria; faţa nemişcată şi privirea goală a lui Armand îl scotea din minţi.

— Crezi că se mai întoarce după noi? întrebă el. Nu mai suporta starea asta.

— A ştiut tot timpul unde ne aflăm, răspunse Armand cu un glas scăzut, păstrându-şi aceeaşi privire lipsită de expresie, dar ne-a ocolit.

Khayman

SE DUSESE pe înălţimile acoperite de iarbă ale colinei care domina oceanul rece.

De-aici avea o vedere panoramică: moartea încă mai secera vieţi în depărtare, în luminile din vale, încă se mai auzeau vaierele subţiri ca un abur ale sufletelor supranaturale, întreţesute printre vocile mai joase, mai pline, ale oamenilor din oraş.

Demonii se luaseră după maşina lui Lestat, făcând-o să basculeze peste marginea autostrăzii. Lestat ieşise din epavă în perfectă stare, arzând de nerăbdare să se bată; dar focul îi lovise din nou pe cei ce-l înconjuraseră, distrugându-i sau punându-i pe fugă.

Rămas în cele din urmă singur cu Gabrielle şi cu Louis, acceptase să se retragă, nefiindu-i deloc clar ce sau cine îl protejase.

Fără ca cei trei să ştie, regina continua să-i fugărească pe duşmani.

Peste acoperişuri trecea raza ucigătoare, distrugându-i pe cei ce fugiseră, pe cei ce încercau să se ascundă, pe cei ce rămăseseră disperaţi, nelămuriţi, pe lângă prietenii căzuţi.

Atmosfera nopţii putea de la carnea arsă a acestor fantome gemânde, care nu lăsau nici o altă urmă în afara hainelor pârlite. Jos, acolo, în lumina proiectoarelor parcării, oamenii legii căutau în zadar corpurile victimelor; pompierii cercetau în van pe peste tot să dea de cei ce aveau nevoie de ajutor. Tinerii muritori urlau de ţi se făcea milă.

Rănile uşoare erau tratate pe loc; cei isterizaţi primeau un calmant şi erau expediaţi de acolo cu blândeţe. Câtă eficienţă în timpurile acestea de belşug. Furtunuri imense curăţau asfaltul de zdrenţele arse care aparţinuseră celor incendiaţi.

Făpturi minuscule acolo, jos, protestau şi jurau că fuseseră martorii acestor sacrificii. Dar nu rămăseseră nici un fel de probe. Mama îşi distrusese complet victimele.

Acum se îndepărta de sala de concerte să scotocească prin colţurile cele mai ascunse ale oraşului. Raza ucigătoare trecea colţurile, intra pe ferestre şi pe uşi. Câte o flacără izbucnea ici şi colo, parcă se aprindea un chibrit; apoi nu se mai vedea nimic.

Noaptea se liniştea. Restaurantele şi magazinele îşi închideau uşile, ultimele clipiri de lumină lăsau loc întunericului din ce în ce mai dens. Pe şosele circulaţia se rărea.

Pe vârstnicul care voise doar să o vadă la faţă îl distrusese pe o străduţă din North Beech; îl arsese lent, lăsându-l să se târâie pe trotuar. Oasele lui se transformaseră în cenuşă, creierul păruse o masă de cărbuni încinşi în ultimele momente. Un altul fu izbit pe un acoperiş plat, înalt; acela căzu ca o stea peste oraş. Hainele lui, transformate în subţiri foiţe negre, îşi luară zborul când combustia se termină.

Lestat înainta spre sud, spre refugiul lui din Valea Cârmei. Jubilând, plin de dragoste pentru Louis şi Gabrielle, vorbea fără încetare de vremurile de demult, de visele lui cele mai noi, complet inconştient de măcelul din jur.

— Unde eşti, Maharet? şopti Khayman.

Noaptea nu-i aduse nici un răspuns. Dacă Mael era pe-aproape, dacă-i auzise chemarea, nu-i dădu nici un semn. Bietul, disperatul de Mael, care ieşise în goană din sală în clipa în care

fusese atacată Jessica. Mael care fusese poate distrus, de asemenea. Mael care privea neputincios ambulanţa care se îndepărta cu Jesse.

Khayman nu dădea de el.

Scrută dealurile presărate de lumini, văile adânci din care capta bătăile inimilor ca un fel de tunet făcut din şoapte.

"De ce a trebuit să fiu eu martorul acestor lucruri? se-ntrebă el. De ce m-au adus visurile până aici?"

Stătea, ascultând zgomotele pământene.

Radiourile pălăvrăgeau despre cultul satanei, despre revolte şi incendii accidentale, despre un fenomen de halucinaţie colectivă. Se lamentau cu privire la actele de vandalism ale hoardelor de tineri isterizaţi. Deşi nu prea întins geografic, acesta era un foarte mare oraş. Opinia publică digerase deja evenimentul şi nu se mai ocupa de el. Mii de cetăţeni nici nu băgaseră ceva de seamă. Alţii încercau, cu seriozitate, fără grabă, să îşi recapituleze amintirile despre lucrurile incredibile pe care le văzuseră. Vampirul Lestat nu era decât un cântăreţ de rock ca oricare altul, iar concertul dat de el fusese scena unor reacţii isterice complet previzibile, deşi incontrolabile.

Poate că şi asta făcea parte din planul reginei, să stea cu delicateţe în calea visurilor de viitor ale lui Lestat. Să-i distrugă complet pe conjuraţi, înainte ca pânza de presupuneri umane să se sfâsie cu desăvârşire. In cazul acesta, pe protagonist avea oare să-l pedepsească mai târziu?

Nici un răspuns nu-i parveni lui Khayman.

Continuă să mătură cu privirea peisajul adormit. Ceaţa dinspre ocean avansase, se fixa în straturi late, roşietice în jurul colinelor. O dulceaţă feerică se degaja din întregul peisaj în această primă oră de după miezul nopţii.

Se concentra, dorind, precum vagabondul *ka* al morţilor egipteni, să îşi părăsească corpul şi să cutreiere cu spiritul în jur, pentru a-i repera pe cei pe care Mama îi cruţase, pentru a li se alătura.

— Armand, spuse el cu glas tare.

Apoi luminile oraşului se stinseră. Simţi căldura şi lumina unui alt loc, iar Armand era acolo, în faţa lui.

El şi novicele Daniel ajunseseră nestingheriţi în vila unde aveau să doarmă sub podeaua pivniţei, în deplină siguranţă. Tânărul Daniel dansa ameţit prin somptuoasele camere ale vilei,

cu mintea la cânteceie lui Lestat. Armand stătea cu ochii fixaţi în noapte, cu faţa lui de adolescent la fel de impasibilă ca şi înainte. Îl percepu pe Khayman! îl văzu stând nemişcat pe colina îndepărtată de lângă şosea, dar îl simţi totuşi suficient de aproape, la o întindere de mână. În tăcere, invizibili, se studiară unul pe celălalt.

Khayman era copleşit de sentimentul de singurătate; dar ochii lui Armand rămaseră fără nici o expresie — nu i se citea pe faţă nici emoţie, nici încredere, nici salut de bun venit.

Khayman îşi continuă cercetarea, concentrându-şi şi mai tare puterile, ridicându-se şi mai sus, atât de departe de corpul său, că nici nu-l mai putea localiza. O luă spre nord de data asta, strigându-i pe nume pe Santino, pe Pandora.

Îi văzu pe amândoi într-o câmpie acoperită de zăpadă şi gheaţă, două siluete negre pe nesfârşita întindere albă. Pandora avea hainele sfâsiate de vânt şi ochii plini de lacrimi de sânge, căutând contururile imprecise ale citadelei lui Marius. Era fericită că Santino era cu ea, acest neverosimil explorator îmbrăcat în haine de catifea neagră. Noaptea aceea lungă, fără odihnă, în care parcursese aproape un cerc întreg în jurul globului, o sleise pe Pandora, care era pe punctul de a se prăbuşi. Toate creaturile au nevoie de somn; de vise. Dacă nu reuşea să se culce undeva în curând, într-un loc întunecos, n-avea să mai fie în stare să facă vocile să tacă, să estompeze imaginile invadatoare, să ţină în frâu nebunia. Nu voia să mai zboare, iar Santino nici nu era în stare să o facă, aşa că mergeau cot la cot.

Santino se lipea de ea, conştient doar de imensa forţă a tovarăşei de drum, cu inima îndoliată de ţipetele celor pe care-i ucisese regina. Simţind privirea lui Khayman, îşi trase gluga pelerinei negre şi mai mult peste faţă. Pandora nici nu-l băgă în seamă.

Khayman se îndepărtă. Îl cuprinse o vagă durere văzându-i cum se ating; îl durea că alţii erau împreună.

În vila de pe deal Daniel tăie gâtul unui şobolan care se zbătea încă, lăsând sângele să curgă într-un pahar de cristal. "Şiretlicul lui Lestat", spuse el, studiind paharul în lumină.

Armand şedea lângă şemineu, privind rubiniul sângelui din paharul pe care Daniel îl ducea drăgăstos la buze.

Departe în noapte Khayman îşi continuă plimbarea, rătăcind

iarăşi pe sus, departe de oraş, ca un satelit pe orbită.

Mael, răspunde-mi. Lasă-mă să aflu unde eşti.

Ori îl lovise şi pe el raza ucigătoare a Mamei? Sau poate bocea atât de îndurerat pierderea Jessicăi de nu mai auzea nimic şi pe nimeni? Biata Jesse, orbită de atâtea miracole, doborâtă de un tânăr vampir într-o clipă, înainte ca oricine să fi putut interveni.

Copilul lui Maharet, copilul meu!

Khayman era îngrozit de ce-ar putea vedea, de ceea ce nu-ndrăznea să-ncerce să schimbe. Dar poate, pur şi simplu, druidul îşi făurise o armură puternică acum şi nu-i mai putea capta gândul; druidul se ascundea, împreună cu fiinţa pe care o avea în sarcină, de toţi ochii şi de toate minţile. Ori asta, ori regina reuşise să îşi realizeze planul si nu mai era nimica de făcut.

Jesse

LINIŞTE pe-aici. Era întinsă pe un pat care era şi tare, şi moale, iar corpul şi-l simţea fără vlagă, de parcă aparţinea unei păpuşi de cârpă. Era în stare să ridice mâna, dar îi cădea apoi singură, iar de văzut nu vedea încă decât foarte vag, fantomatic, lucruri care puteau foarte bine să nu fie decât o iluzie.

De pildă, lămpile aprinse din jur; opaiţe străvechi de argilă în formă de peşti, pline de ulei. Elerăspândeau în cameră un parfum persistent. Era cumva vorba de un salon de pompe funebre?

Iarăşi o cuprinse frica de a fi moartă, de a fi prizoniera corpului, dar deconectată de el. Percepu un sunet curios; ce putea fi oare? Foarfeci tăind ceva. I se aranja părul. Senzaţia i se propagă de la pielea capului până în intestine.

I se smulgea un fir rebel de păr de pe faţă; fire de-ace-lea fără rost pe care femeile le urăsc din toată inima. Era dichisită pentru înmormântare, probabil. Altfel, de ce s-ar ocupa cineva cu atâta grijă de toaleta ei, de manechiură? Cineva tocmai îi ridicase mâna şi-i examinase unghiile.

Apoi durerea reveni, ca un curent electric propulsat în josul coloanei, şi ţipă. Ţipă tare de tot, în camera asta pe care n-o părăsise decât de câteva ore, în acelaşi pat, susţinut de lanţuri care scârţâiau.

Auzi lângă ea un suspin. Încercă să vadă de la cine venea, dar iarăşi percepu numai lămpile. Apoi observă o formă indistinctă lângă fereastră. Era Miriam.

— Unde e? întrebă el.

Era surprins, încerca la rândul lui să perceapă fantoma. Nu mai avusese loc scena asta?

— De ce nu pot să deschid ochii? întrebă ea.

El putea să se uite cât voia, n-avea cum să o vadă pe Miriam.

— Ai ochii deschişi, îi răspunse el.

Cât de aspră şi-n acelaşi timp tandră îi era vocea!

— Nu pot da mai mult decât atât, dar atunci trebuie să merg până la capăt. Noi nu suntem tămăduitori, ci ucigaşi. Ar fi cazul să-mi spui care îţi este decizia. Nu e nimeni pe-aici să mă ajute.

Nu ştiu ce doresc. Tot ce ştiu e că nu vreau să mor! Că nu vreau să încetez să trăiesc.

Ce laşitate din partea noastră! gândi ea. Ce de minciuni! O fatală tristeţe o însoţise de când se ştia până în seara asta, totuşi nutrise veşnic această speranţă secretă! Că o să fie şi ea acceptată, nu numai să vadă şi să priceapă...

Ar fi vrut să se explice, să formuleze dorinţa asta în cuvinte alese cu grijă, dar o cuprinse iar durerea. Un fier încins o atinse parcă în spate, durerea răspândindu-se apoi în picioare. Apoi, senzaţia binecuvântată de paralizie. Camera, pe care n-o vedea, parcă devenise şi mai întunecată, iar flacăra lămpilor oscila. Afară, pădurea era numai murmur. Pădurea se agita în întuneric. Strânsoarea mâinii lui Mael slăbea, dar nu pentru că el i-ar fi dat drumul, ci pentru că ea nu şi-o mai simţea.

— Jesse!

O scutura cu ambele mâini, iar durerea era ca o suită de fulgere străpungând noaptea. Ţipă printre dinţii încleştaţi. De la fereastră, cu ochii ficşi, fără să scoată un sunet, Miriam privea scena.

— Mael, fă-o! îi ceru Jesse.

Se ridică în şezut printr-un efort teribil. Durerea nu mai avea nici formă, nici limite; nici măcar ţipătul nu mai putea fi

articulat. Atunci deschise şi ochii, îi deschise cu adevărat. În lumina aceea înceţoşată, desluşi expresia rece, nemiloasă, a lui Miriam. Întrevăzu şi silueta uriaşă a lui Mael, aplecat deasupra ei. Se-ntoarse spre uşa deschisă. Sosea Maharet.

Mael nu ştia, nu-şi dădea seama, până ce nu-i citi ei gândul. Cu paşi uşori, neauziţi, Maharet urca scările, rochia ei unduioasă scotea un sunet foşnitor, ca de frunze uscate răscolite de vânt; era pe coridor.

Ah, după toţi aceşti ani, aceşti ani nesfârşit de lungi! Printre lacrimi, Jesse observă la lumina lămpilor înaintarea lui Maharet, îi văzu sclipirea feţei, părul care parcă iradia lumină arzătoare. Maharet îi făcu semn lui Mael să le lase singure.

Apoi se apropie de pat. Ridică braţele, cu palmele deschise, într-un gest de invitaţie; ridică braţele, de parcă urma să ia în braţe un copil.

— Da, fă-o, spuse Jesse.

— Atunci, iubita mea, ia-ţi adio de la Miriam pe veci.

ÎN VREMURI străvechi, în oraşul Cartagina exista o datină cumplită. Populaţia îşi oferea copiii, în semn de sacrificiu, zeului Baal, a cărui statuie uriaşă era turnată în bronz. Trupuşoarele lor erau depuse pe braţele întinse în faţă ale zeului, apoi declanşarea unui arc le făcea să se îndoaie, iar copiii cădeau în cuptorul veşnic aprins din pântecul zeului.

După distrugerea Cartaginei numai romanii mai credeau în vechea poveste, dar, pe măsură ce secolele se scurgeau, oamenii nu mai credeau în ea. Era prea groaznic, după toate aparenţele, să arzi astfel nişte copii. Dar când apăruseră arheologii, cu lopeţile lor si începuseră săpăturile, ei aduseseră la suprafaţă nenumărate oase mici ale victimelor. Fuseseră descoperite necropole întregi pline doar de oase de copil.

Lumea întreagă aflase că vechea legendă nu minţea; că bărbaţii şi femeile din Cartagina realmente îşi sacrificaseră copiii pentru acest zeu şi asistaseră supuşi la dispariţia progeniturilor lor prin foc. Pentru ei era o religie.

Acum, când Maharet o ridică, când îi simţi buzele pe gât, Jesse se gândi la vechea legendă. Braţele întinse ale lui Maharet erau asemenea braţelor de metal ale zeului Baal, şi-n clipa aceea cumplită Jesse avu viziuni atroce.

Nu propria moarte şi-o vedea, ci pe a celorlalţi — sufletele nemuritorilor pârjoliţi, ridicându-se dincolo de groază şi durere fizică, deasupra corpurilor lor supranaturale consumate de foc. Le auzi ţipetele; le auzi apelurile; le întrezări chipurile în clipa în care părăseau pământul, păstrând încă pecetea umanităţii în tranziţia lor luminoasă, lipsită de substanţă; le percepu suferinţa trecerii spre necunoscut; auzi primele intonaţii ale cântecului în care avea să li se unească vocile.

Apoi imaginea se şterse încetişor, pieri cu totul, ca o muzică pe jumătate auzită, pe jumătate amintită. Ea însăşi se apropia de moarte; i se dusese orice senzaţie din trup, orice durere, orice simţ al permanenţei sau al frământării sufleteşti.

Se afla în poiană, la asfinţit, privind-o pe mama întinsă pe catafalc.

"Din carne, toată înţelepciunea izvorăşte din carne, îi spuse Maharet. Fereşte-te de ce n-are trup. Fereşte-te de zei, de *idei,* fereşte-te de diavol."

Apoi simţi gustul sângelui; îi pătrunse prin toate fibrele corpului; avea din nou braţe şi picioare pe măsură ce el se răspândea, electrizându-i membrele, dându-i senzaţia că-i arde pielea, setea tot mai mare făcând-o să se zvârcolească, iar infuzia de sânge căutând parcă să-i ancoreze sufletul în substanţă pentru vecie.

Erau îmbrăţişate, ea şi Maharet, iar pielea extrem de tare a lui Maharet devenise moale, caldă, erau unite ca într-un singur trup, acoperite de sudoare, cu părul amestecat, Jesse având faţa îngropată în gâtul lui Maharet, înfruptându-se din sursa magică, cutremurată val după val de extaz.

Brusc, Maharet se desprinse şi o culcă cu capul pe pernă. Îi acoperi ochii cu o mână şi, într-o clipită, Jesse simţi din nou tăietura ca de lamă pe pielea gâtului; din nou i se sorbea tot sângele, din nou era golită. Ca un şuierat de vânt simţi cum e secătuită, devorată; cum devine o coajă goală!

— Bea din nou, iubito.

Deschise încet ochii; văzu gâtul şi sânii albi; se întinse şi atinse gâtul, de data asta rupse ea însăşi carnea, pătrunse pielea. În clipa în care simţi pe limbă prima picătură de sânge, se prăbuşi peste Maharet. Supusă, docilă, Maharet se lăsă dominată; sânii ei peste ai lui Maharet; buzele ei, imensă ventuză, lipite lângă faţa lui Maharet, iar ea sugea, sugea cu

aviditate. *Acum eşti a mea, acum îmi aparţii în întregime.* Toate imaginile, vocile, viziunile, toate dispărute acum.

Rămaseră îmbrăţişate în somn, în somnolenţă mai degrabă. Parcă plăcerea nu-şi pierduse încă strălucirea; a respira însemna a trăi din nou; a te răsuci pe cearşafurile mătăsoase sau lângă pielea mătăsoasă a lui Maharet însemna a lua totul de la capăt.

În cameră se simţea o briză parfumată. Din pădure parcă se auzi un mare oftat colectiv. Nu mai exista nici Miriam, nici alte fantome din tărâmul umbrelor, prinse între viaţă şi moarte. Îşi găsise locul; locul ei pentru eternitate.

Când închise ochii, văzu creatura din junglă oprindu-se brusc şi privind-o. Creatura roşcată le văzu pe ea şi pe Maharet îmbrăţişate; le văzu părul roşu amestecat pe perne; două femei cu păr roşu. Îşi reluă mersul, înaintând spre ele.

Khayman

CE RAI valea Carmel! Micul grup din casă, Lestat, Louis, Gabrielle, era fericit, ce mare bucurie să fie împreună! Lestat se dezbrăcase de hainele acelea murdare şi era din nou în plină splendoare într-un strălucitor "costum de vampir". Îşi pusese până şi capa neagră de velur, neglijent ridicată pe un umăr. Ceilalţi erau de asemenea, cât se poate de bucuroşi, Gabrielle, de pildă, îşi tot despletea coada, puţin absentă, vorbind cu multă pasiune şi uşurinţă. Louis, cel atât de uman, tăcea, deşi era şi el surescitat de prezenţa celorlalţi doi, parcă se minuna de fiecare gest, de fiecare vorbă din partea lor.

În alte condiţii, cât de emoţionat ar fi fost Khayman să fie martorul unei asemenea fericiri. Ar fi dorit, cu siguranţă, să le atingă mâinile, să li se uite drept în ochi, să le spună cine era şi ce văzuse, ar fi dorit doar să se afle printre ei.

Dar ea era pe-aproape. Iar noaptea nu se terminase încă.

Cerul pălea, o vagă boare caldă traversa câmpia, anunţând sosirea dimineaţii. În lumina din ce în ce mai clară, natura se trezea. Copacii tremurau, frunzele se îndreptau cu lentoare în sus.

Khayman se afla sub un măr, observând schimbarea culorilor cerului, ascultând zgomotele dimineţii. Ea era pe-aici, era

absolut sigur.

Se ascundea, folosindu-şi toată iscusinţa, toată forţa. Dar pe Khayman nu-l putea păcăli. El stătea la pândă, aştepta ascultând cum râd şi vorbesc cei din micul grup.

Lestat şi maică-sa apărură în prag şi se îmbrăţişară, despărţindu-se. Cu paşi iuţi Gabrielle avansă în lumina dimineţii, în aceiaşi pantaloni kaki plini de praf, cu părul blond dat pe spate, imagine vie a rătăcitorului fără griji. Brunetul acela frumos, Louis, o urma.

Khayman îi privi traversând peluza, femeia înaintând spre câmpia deschisă din faţa pădurii, unde avea să caute culcuş direct în pământ, bărbatul intrând într-o mică clădire exterioară, răcoroasă, cufundată în întuneric. Cât de rafinat părea acesta, chiar strecurându-se sub scândurile podelei, chiar lungindu-se ca un mort în mormânt; îşi aranja mădularele într-un anume fel, se lăsa brusc cuprins de beznă.

Dar femeia: cu ce uimitoare forţă îşi pregătea culcuşul secret adânc sub pământ, frunzele reaşternându-se deasupra ei de parcă nici n-ar fi trecut pe-acolo. Pământul o acoperea peste braţele întinse, peste capul plecat. Şi-i apăreau aproape imediat în vis gemenele, erau acolo imaginile unei jungle şi ale unui râu care n-aveau cum să ţină de propriile ei amintiri.

Până acum e bine. Khayman n-ar fi vrut să-i vadă distruşi, arşi. Ostenit, se rezemă de trunchiul mărului şi se lăsă învăluit de parfumul acrişor al fructelor.

Ea de ce venise oare aici? Şi unde se ascundea? Când renunţa să îşi voaleze mintea, percepea imediat radiaţia surdă venind de la ea, undele care semănau cu cele de la vreo maşină modernă, bîzîitul acela permanent şi forţa mortală ce se ghicea dincolo de el.

În fine, ieşi din casă şi Lestat, grăbindu-se spre culcuşul pe care şi-l aranjase sub pâlcul de salcâmi de lângă deal. Coborî printr-o trapă secretă, pe nişte trepte de argilă, până într-o încăpere umedă.

Deci erau cu toţii în pace, aveau linişte până seara, când el o să le aducă veştile cele neplăcute.

Soarele se ridică la orizont; apărură primele raze oblice, cele care-i tulburau întotdeauna lui Khayman vederea. Şi-o concentră totuşi asupra nuanţelor dulci ale grădinii care căpăta tot mai multă viaţă, în vreme ce tot restul lumii se estompa.

Închise ochii o clipă, dându-şi seama că ar trebui să intre în casă, să caute un loc umbros şi răcoros unde să nu-l poată deranja vreun muritor.

Când soarele va apune, o să-i aştepte până se vor trezi. O să le povestească tot ce ştie; o să le spună despre ceilalţi. Cu o bruscă durere în inimă, ca un pumnal, se gândi la Mael, la Jesse, pe care nu-i mai percepea, de parcă i-ar fi înghiţit pământul.

Se gândi la Maharet şi-i dădură lacrimile. Dar o luă acum spre casă. Simţea deja razele soarelui încălzindu-i spatele; avea mădularele grele. În seara următoare, orice s-ar întâmpla, n-avea să fie iarăşi singur. Avea să fie cu Lestat şi cu ai lui; iar dacă nu-l primeau, se va duce să-l caute pe Armand. Sau o va lua spre nord, după Marius.

Mai întâi, auzi zgomotul — un tunet, un început de furtună. Se-ntoarse, protejîndu-şi ochii de soare. O imensă coloană de ţărână se ridică la marginea pădurii. Salcâmii se clătinau de parcă îi dobora furtuna, le pocneau ramurile, rădăcinile le erau dezgropate din sol, trunchiurile cădeau unele peste altele.

Învăluită în haine neagre umflate de vânt, regina se ridică într-o viteză ameţitoare, ţinând în braţe trupul moale al lui Lestat, şi o luă spre apus, întorcând spatele răsăritului de soare.

Khayman scoase un vaier prelung înainte de a se putea controla. Vaierul lui cutreieră valea întreagă, străpungând tăcerea. Deci venise să îşi caute iubitul.

Ah, bietul iubit, bietul prinţ frumos ca-n poveşti, cu părul de aur...

Dar nu mai era vreme de gânduri sau de vreo acţiune, sau de o dorinţă a inimii sale; se întoarse spre adăpostul reprezentat de casă; razele soarelui tiveau norii şi orizontul parcă era focul infernului.

DANIEL se agită în somn. Parcă voia să-mpingă somnul de pe el ca pe o cuvertură prea groasă. Văzu sclipirea din ochii lui Armand şi-l auzi murmurând: "L-a luat."

JESSE scoase un geamăt. Imponderabilă, plutea printre tenebrele sidefii. Văzu cele două siluete ridicându-se ca într-un dans, Mama şi Fiul. Ca sfinţii ridicându-se la ceruri pe tavanul

pictat al unei biserici. Buzele ei formară cuvântul "Mama".

ÎN culcuşul săpat în gheaţă, la mare adâncime, Pandora si Santino dormeau îmbrăţişaţi. Pandora auzi zgomotul. Auzi şi vaierul lui Khayman. II văzu pe Lestat, cu ochii închişi şi cu capul dat pe spate, ridicându-se îmbrăţişat de Akasha. Îi văzu acesteia ochii de cărbune fixîndu-l pe Lestat în somn. Pandorei i se opri o clipă inima în loc, de groază.

MARIUS închise ochii. Nu-i mai putea ţine deschişi. Deasupra urlau lupii; vântul smulgea acoperişul de metal al clădirii. Razele soarelui se strecurau totuşi prin viforniţă, aprinzând parcă zăpada viscolită de vânt, iar el le simţea căldura pătrunzând strat după strat gheaţa şi moleşindu-l.

Îl văzu pe Lestat adormit, purtat în braţe de ea; o văzu ridicându-se în aer. "Păzeşte-te de ea, Lestat, şopti înainte de a-şi pierde cunoştinţa. Primejdie."

KHAYMAN se întinse pe podeaua răcoroasă acoperită de covoare şi-şi ascunse capul sub un braţ. Imediat începu să viseze, un vis minunat: se făcea că era o seară minunată de vară, cu cerul mai luminos decât toate luminile oraşului şi că erau cu toţii împreună, el şi nemuritorii aceştia cărora le aflase numele şi pe care acum îi iubea din toată inima.

PARTEA A TREIA

CUM A FOST INTRU ÎNCEPUT,
AŞA ESTE ACUM ŞI AŞA VA
FI ÎN VECII VECILOR..

Ascunde-mă
de mine însumi
Umple cu o privire
aceste găuri

căci ochii mei
m-au părăsit.
Ascunde-mă
cu trup şi suflet
căci de nimic nu-s bun,
cadavru viu,
de-atâţ amar de vreme.
Fii aripă,
mă ocroteşte
de pofta de a fi
un peşte prins în nadă.
Cum îmi orbeşte
licoarea asta
fierbinte fiinţa!
Şi inima
să mi-o ascunzi,
să nu cumva
să mă înfrupt
din ea odată.

STAN RICE
"Cannibal"
Some Lamb (1915)

1

LESTAT:
ÎN BRAŢELE ZEIŢEI

N-AŞ putea spune când m-am trezit, când mi-am venit prima oară în fire.

Mi-amintesc doar că ştiam că eram de mult împreună, eu şi ea, că mă hrănisem cu sângele ei cu o uitare de sine de animal, că Enkyl fusese distrus şi că ea singură deţinea puterea originară; şi că mă lăsa să văd şi să înţeleg lucruri care mă făceau să plâng în hohote, ca un copil.

Cu două sute de ani în urmă, când mă adăpasem din ea, sângele mă pătrunsese tăcut, o linişte mohorâtă. De data asta, mă îmbăta cu un flux ameţitor de imagini — îmi răscolise până

şi mintea, nu numai trupul; aflam despre toate evenimentele recente; eram prezent ta pieirea celorlalţi în flăcări, unul după altul.

Şi-apoi, erau vocile: se ridicau şi coborau, în aparenţă fără scop, ca murmurul unui cor într-o peşteră.

S-ar părea că avusesem şi un moment fulgerător de luciditate în care făcusem legătura între toate: concertul, casa din Valea Carmel, faţa ei radioasă lângă mine. Îmi dădeam seama că acum eram cu ea undeva în întuneric şi-n ninsoare. Eu o trezisem. Sau, mai degrabă, îi oferisem un motiv să se ridice din somn, după cum îmi spusese.

Motivul să se ridice şi să se uite peste umăr la tronul pe care şezuse, să facă primii paşi nesiguri care o îndepărtau de el.

Ai idee ce-a putut să însemne pentru mine să ridic mâna şi s-o văd mişcându-se în lumină? Ai idee ce-a-nsemnat să-mi aud brusc vocea prinzând ecou în camera aceea de marmură?

Dansasem oare de-adevăratelea împreună prin pădurea întunecoasă, ninsă sau doar ne îmbrăţişasem la nesfârşit?

Se întâmplaseră lucruri teribile. Prin lumea întreagă, adevărate orori. Execuţia celor ce n-ar fi trebuit nicicând să fie aduşi pe lume. *Celor din sămânţa blestemată.* Masacrul de la concert nu fusese decât finalul.

Dar eu mă aflam în braţele ei, în întunericul acela îngheţat plin de mirosurile familiare ale iernii. Sângele ei îmi stătea la dispoziţie şi mă încătuşa ca pe un sclav. Când întrerupea transfuzia un pic, intram în chinurile agoniei. Trebuia să-mi clarific gândurile, să aflu dacă Marius era sau nu în viaţă, dacă Gabrielle, Louis, Armand fuseseră sau nu cruţaţi. Trebuia să mă regăsesc, cumva, chiar pe mine.

Dar vocile, fluxul enorm de voci! Muritorii de pe-aproape şi de departe. Distanţa n-avea nici o importanţă. Nu conta decât intensitatea. Auzul meu era acum cam de un milion de ori mai fin decât pe vremea când mă opream în mijlocul drumului şi-i ascultam pe cei ghemuiţi în camerele lor, în întuneric, vorbind între ei, gândindu-se la câte ceva, rugându-se, oricât de îndelung aveam chef şi oricât de amănunţit voiam.

Brusc se oprea orice contact cu exteriorul când îmi vorbea ea:

— Ti-am mai spus, Gabrielle şi Louis sunt în perfectă siguranţă. Cum îţi închipui că le-aş face rău celor dragi ţie?

Acum uită-te în ochii mei şi ascultă ce spun. Am lăsat în viaţă mult mai mulţi decât e nevoie. Am făcut-o atât pentru tine cât şi pentru mine, căci vreau să-mi văd imaginea reflectată în ochi de nemuritor şi să-mi aud copiii vorbindu-mi. I-am ales pe cei pe care-i iubeşti tu, pe cei pe care-ai vrea să-i revezi. Nu-ţi puteam răpi această mângâiere. Dar acum eşti cu mine şi trebuie să vezi şi să înţelegi ce ţi se va dezvălui. Trebuie să faci dovadă de un curaj egal cu al meu.

Nu puteam să mai suport toate imaginile pe care mi le comunica — micuţa Baby Jenks, în ultimele ei momente oribile; clipa morţii fusese pentru ea doar un moment de disperare, un film proiectat de creierul ei muribund? Nu puteam să mai suport. Şi Laurent, camaradul meu de odinioară, consumat de flăcări pe pavaj; sau, pe partea cealaltă a globului, la Neapole, Felix, pe care-l cunoscusem încă de pe vremea Teatrului Vampirilor, în flăcări, mânat spre mare prin străzile vechi ale oraşului. Şi atâţia alţii, prin lumea întreagă; i-am plâns pe toţi; am plâns pentru tot ce s-a-ntâmplat. Suferinţă absurdă.

— Ce viaţă nenorocită, am zis în lacrimi, gândindu-mă la Baby Jenks.

— De aceea ţi-am arătat toate astea, a răspuns ea. De aceea le-am pus capăt vieţii. Copiii întunericului nu mai există. De-acum o să fim înconjuraţi doar de îngeri.

— Dar ceilalţi? am întrebat. Ce s-a ntâmplat cu Armand?

Iarăşi auzeam vocile, bîzîitul acela care putea să se amplifice, devenind un zgomot asurzitor.

— Vino acum, prinţul meu, mi-a şoptit ea. Tăcere. A întins mâinile şi mi-a atins faţa. Ochii ei negri au devenit parcă şi mai mari, faţa albă căpătând brusc supleţe şi moliciune. Dacă ţii cu tot dinadinsul, am să-ţi arăt ce s-a întâmplat cu cei care sunt încă în viaţă, cei ale căror nume vor deveni la fel de legendare ca al tău şi al meu.

Legendare?

A întors încetişor capul; când închidea ochii parcă se petrecea un miracol, căci viaţa îi dispărea complet de pe trăsături. Un lucru perfect, dar mort, gene fine, brune,, curbate elegant. I-am privit gâtul; artera albastră de sub piele era aproape invizibilă, brusc însă am văzut-o atât de bine de parcă voia cu tot dinadinsul să o văd. Dorinţa pe care-o resimţeam era insuportabilă. Zeiţa, a mea! Am luat-o în braţe brutal, cu o forţă

care ar fi făcut praf orice muritoare. Pielea îngheţată părea impenetrabilă, dar dinţii mei au străpuns-o şi-ntr-o clipă izvorul fierbinte clocotea din nou în mine cu furie.

Beznă. O pivniţă cu pereţi de cărămidă. Un coşciug de stejar fin lustruit. Închizători de aur. Momentul magic: închizătorile se deschideau ca împinse de un arc invizibil. Capacul se ridica, dând la iveală căptuşeala de satin. Se simţea un uşor parfum oriental. Pe perna albă de satin, capul lui Armand, chipul lui serafic înconjurat de bogatul său păr castaniu; îşi ţinea capul aplecat într-o parte şi-n ochi n-avea nici o expresie, de parcă fiecare trezire era o veşnic nouă uimire. L-am văzut ridicându-se din coşciug cu gesturi lente, elegante; gesturile comune nouă, căci suntem singurii care ne ridicăm cu regularitate din coşciuguri. L-am văzut închizând capacul, traversând podeaua umedă de cărămidă, ducându-se spre alt coşciug. Pe acesta l-a deschis cu respect, de parcă era un cufăr plin cu rare bogăţii. Înăuntru era un tânăr care dormea; părea mort, dar visa. Visa o junglă pe unde umbla o femeie cu păr roşu, o femeie pe care nu o vedeam foarte clar. Apoi o scenă cât se poate de bizară, ceva ce întrezărisem şi eu la un moment dat, dar oare unde? Două femei îngenuncheate lângă un catafalc. Adică, eu credeam că-i un catafalc...

Am simţit-o încordându-se. Ca o statuie a Sfintei Fecioare, gata să mă strivească, şi-a schimbat uşor poziţia. Am leşinat; mi s-a părut că o aud rostind un nume. Dar un nou şuvoi de sânge m-a făcut să mă cutremur de plăcere; nu mai exista nici pământ, nici gravitaţie, nimic.

Iarăşi pivniţa cu pereţi de cărămidă. Peste trupul tânărului s-a aşternut o umbră. Intrase în pivniţă încă cineva, care a pus o mână pe umărul lui Armand. Armand îl cunoştea. Se numea Mael. *Vino.*

Unde-i duce oare?

Asfinţit violet în pădurea de sequoia. Gabrielle umbla cu mersul ei obişnuit, nepăsător şi regulat, care parcă nu cunoştea obstacole, cu ochii ca două cioburi de sticlă, cu o faţă impasibilă care nu reflecta nimic din jur, iar Louis înainta alături, încercând să ţină cu graţie pasul cu ea. Louis era emoţionant de civilizat pentru pădurea asta sălbatică, nu era locul lui acolo, cu graţia lui, cu silueta lui rafinată. Renunţase la costumul de vampir cu o seară mai înainte; cu toate astea, părea mai domn în hainele

uzate, poate un domn cam scăpătat. Total din altă lume decât a ei, dar ea ştie asta oare? Avea oare de gând să-i poarte de grijă? *Doar că amândurora le e frică, frică pentru mine!*

Cerul minuscul de deasupra lucea ca porţelanul; copacii parcă atrăgeau lumina care le curgea apoi pe trunchiurile masive până aproape de rădăcini. Se auzea cum curge un pârâu undeva în umbră. Apoi l-am şi văzut. Gabrielle a intrat în apă fără să îşi scoată cizmele de piele maro. *Unde se duceau oare?* Cine era cel de-al treilea personaj, care a intrat în câmpul meu de vedere doar când Gabrielle a întors capul spre el? Doamne, ce chip, câtă seninătate! Era un individ foarte vârstnic şi foarte puternic, dar îi lăsa pe ceilalţi doi, cu mult mai tineri, să treacă înaintea lui. Printre copaci am văzut o poiană, apoi o casă. Pe o verandă înaltă îi aştepta o femeie cu părul roşu; femeia pe care o văzusem în junglă? Alt chip străvechi, o mască impenetrabilă, ca şi chipul celui din pădure care tocmai ridicase ochii spre ea, ca şi chipul reginei mele.

Cu-atât mai bine dacă se adună. Am oftat de plăcere, simţind cum îmi pătrunde sângele în tot corpul. *O să fie cu atât mai simplu.* Dar cine erau ei, aceste fiinţe cu chipuri la fel de curate ca al ei?

Altă imagine. De data aceasta, vocile ne asaltau ca nişte colaci de fum, erau numai murmure, numai plânsete. O clipă am dorit să le ascult, să desprind din corul acela monstruos o voce, un cântec venind de la un muritor. Ima-ginaţi-vă, vocile veneau din toate direcţiile, de dincolo de munţii Indiei, de pe străzile Alexandriei, din tot felul de cătune de-aproape şi de departe.

Dar mă lua cu asalt o altă imagine. Marius. Marius urca dintr-un puţ de gheaţă spartă, stropită cu sânge, ajutat de Pandora şi de Santino. Tocmai reuşiseră să ajungă la nivelul subsolului cu podeaua spartă. Sângele uscat formase o crustă care-i acoperea lui Marius jumătate din faţă; părea furios, amar, avea ochii fără luciu, părul lui lung şi blond era împâslit de sânge. Urca şchiopătând nişte scări în spiralăă, urmat de Pandora şi de Santino. Parcă urcau printr-o ţeavă de canalizare. Când Pandora a încercat să-l ajute, a respins-o fără menajamente.

Vânt. Frig muşcător. Casa lui Marius era vraişte, de parcă ar fi fost despicată în bucăţi de un cutremur. Panouri întregi de sticlă fuseseră transformate în primejdioase bucăţi tăioase; peştii exotici, de o rară frumuseţe, zăceau îngheţaţi pe fundul

nisipos al unui mare acvariu distrus. Era zăpadă pe mobile, pe biblioteci, pe statui şi pe rafturile pline de discuri şi benzi. Păsările muriseră în colivii. Plantele verzi erau acoperite de chiciură. Marius se uita la peştii de pe fundul acvariului plin de gheaţă. Se uita la algele moarte, care zăceau printre bucăţile de sticlă.

Chiar în puţinul timp de când îl priveam, rănile i se vindecau deja. Vânătăile păreau să i se topească de pe faţă. Chipul îşi recăpăta trăsăturile normale. Piciorul i se vindeca. Acum putea să se sprijine aproape total pe el. Furios, continua să fixeze peştii albaştri cu dungi argintii. Apoi şi-a îndreptat privirea spre cer, încercând să pătrundă dincolo de viforul care ştergea lumina stelelor. Şi-a scuturat crustele de sânge din păr şi de pe obraji.

Mii de pagini fuseseră luate pe sus de vânt — pagini de pergament vechi, hârtii vechi, fragile. Ningea cu fulgi mari acum direct în salonul distrus. Marius şi-a luat un vătrai de aramă drept baston şi a privit prin peretele găurit la cuşca în care urlau lupii înfometaţi. Nu mai mâncaseră de când el, stăpânul lor, fusese îngropat sub gheţuri. Ah, cunoşteam bine urletul lupilor. L-am auzit pe Santino vorbindu-i lui Marius, încercând să-i spună că erau obligaţi să se grăbească, erau aşteptaţi, îi aştepta o femeie în pădurea de sequoia, o femeie de vârsta Mamei, reuniunea nu putea să înceapă până nu soseau şi ei. Prin mine a trecut un fior de alarmă. Ce-nsemna reuniunea asta? Marius *a* înţeles, dar nu a răspuns. Îi asculta pe lupi. Pe lupi....

Zăpadă, lupi. Eu visam lupi. M-am simţit purtat în altă epocă, înapoi, prin propria mea minte, în visurile şi amintirile mele. Haita de lupi alerga pe zăpada proaspăt aşternută.

M-am văzut tânăr, când mă luptasem cu ei — era haita de lupi care, în toiul iernii, începuse să atace satul tatălui meu, cu două sute de ani în urmă. Mă revedeam, un muritor ca oricare altul, atât de aproape de moarte de-i simţeam mirosul. Dar îi doborâsem pe toţi, unul după altul. Ah, ce vigoare tinerească, ce brutalitate, ce voluptate pură izvorând dintr-o viaţă netulburată de gânduri, irezistibilă! Sau, cel puţin, aşa părea acum. Căci în momentul acela experienţa fusese teribilă, nu-i aşa? Valea îngheţată, calul şi cîinii mei sfâsiaţi. Acum nu puteam face nimic altceva decât să-mi amintesc, şi ah, să revăd zăpada acoperind munţii, munţii mei, pământul tatălui meu.

Am deschis ochii. Mi-a dat drumul şi m-a împins niţel mai încolo. Pentru prima oară am înţeles unde ne aflam. Nu în vreo noapte abstractă, ci chiar într-un loc real, un loc care-mi aparţinuse cu adevărat chiar mie.

— Da, mi-a şoptit ea, uită-te bine în jur.

Am recunoscut imediat mirosul aerului iarna, iar pe măsură ce mi se limpezea privirea am început să disting zidurile dărăpănate şi turnul.

— Asta-i casa tatălui meu, am şoptit. Castelul unde m-am născut.

Tăcere. Albeaţa zăpezii pe vechile pardoseli. Încăperea în care ne găseam fusese holul cel mare de la intrare. Doamne, să-l văd ajuns o ruină; să ştiu că era aşa de pustiu de atâta vreme. Vechile pietre păreau moi ca de argilă; uite, aici fusese masa, masa cea mare şi lungă, făcută pe vremea cruciadelor; aici fusese gura şemineului, acolo uşa din fată.

Ninsoarea se oprise. M-am uitat în sus şi am văzut stelele. Turnul îşi păstra forma rotundă, înălţându-se la vreo cincizeci de metri deasupra acoperişului spart, deşi tot restul era un soi de coajă despicată. Casa tatălui meu...

Cu pas uşor, s-a îndepărtat de mine, traversând podelele pe care sclipea zăpada, şi a început să se învârtească lent, într-un cerc, cu capul dat pe spate, de parcă dansa.

Îmi vorbise deja mai devreme de bucuria de a se mişca, de a atinge lucrurile, de a trece de pe tărâmul visurilor în lumea reală. Mie mi se tăia respiraţia privind-o. Avea pe ea haine care nu denotau vreo epocă anume, o pelerină neagră de mătase, o rochie cu falduri mătăsoase, care i se umfla uşor în jurul corpului ei subţire când se mişca. De la începuturile istoriei femeile purtaseră astfel de veşminte şi le mai poartă şi-n ziua de azi în sălile de bal din lumea întreagă. Am vrut să o iau din nou în braţe, dar nu m-a lăsat, cu un gest blând. Ce a spus? *Poţi să-ţi imaginezi? Când mi-am dat seama că el nu mă mai putea ţine acolo? Că eu mă ridicasem de pe tron şi că el nici nu se clintise! Că nu avea nici cea mai mică reacţie?*

S-a întors spre mine iarăşi; mi-a zâmbit; lumina palidă a stelelor îi desena conturul încântător al feţei, pometii înalţi, dulcea curbă a bărbiei. Cât de vie părea, total vie!

Apoi brusc a dispărut!

— Akasha!

— Vino după mine, mi-a spus.

Dar unde se afla? Apoi am văzut-o departe, departe de mine, la capătul celălalt al holului. O figurină la intrarea în turn. Aproape că nu-i mai distingeam trăsăturile acum, dar vedeam în spatele ei dreptunghiul întunecos al uşii.

Am început să merg spre ea.

— Nu, mi-a spus ea, e momentul să-ncepi să foloseşti puterea pe care ţi-am dat-o. Hai!

Nu m-am mişcat. Aveam mintea limpede. Aveam privirea clară. Şi-nţelegeam ce-mi cerea. Dar mi-era frică. Dintotdeauna îmi plăcuse să alerg, să sar, să fac scamatorii. Viteza de deplasare supranaturală, care-i lăsa cu gura căscată pe muritori, nu-mi era necunoscută. Dar ea îmi cerea să fac un alt fel de exerciţiu. Trebuia să părăsesc locul unde mă aflam şi să mă poziţionez instantaneu lângă ea, la o viteză pe care eu însumi nu o puteam urmări. Trebuia să te abandonezi total ordinului dat pentru a încerca o realizare de genul acesta.

— Da, abandonează-te, mi-a spus cu blândeţe. Hai.

O clipă am rămas încordat doar privind-o, privindu-i mâna albă pe cadrul dărâmat al uşii. Apoi am luat hotărîrea să mă aflu lângă ea. Parcă m-a luat pe sus un uragan, zgomotos, necruţător. Şi acolo eram! Am simţit cum tremur din cap până-n picioare. Îmi ardeau uşor obrajii, dar ce conta asta! M-am uitat în ochii ei şi am zâmbit.

Era frumoasă, nespus de frumoasă. O zeiţă cu părul lung şi negru, împletit în atâtea codiţe. N-am putut să mă stăpânesc, am luat-o în braţe şi am sărutat-o; i-am sărutat buzele reci, le-am simţit cedând o clipă impetuozităţii mele.

Apoi mi-am dat seama de sacrilegiul pe care-l făceam. Ca atunci când o sărutasem acolo, în criptă. Mi-a venit să-i cer iertare, dar, de fapt, aveam ochii tot pe gâtul ei, mi-era din nou poftă să beau. Mă chinuia ideea că aş putea să beau din sângele ei şi că ea era cine era; că ar fi putut să mă distrugă într-o clipită, fără să facă altceva decât să-mi dorească dispariţia. Aşa făcuse cu ceilalţi. Primejdia mă aţâţa şi mai tare. I-am cuprins braţele cu mâinile, i-am simţit carnea ceva mai maleabilă. Am sărutat-o iarăşi şi iarăşi. Îi simţeam pe buze gustul sângelui.

S-a tras înapoi şi mi-a pus un deget pe buze. Apoi m-a luat de mână şi am trecut de uşa turnului. Ne luminau stelele prin acoperişul spart la cincizeci de metri deasupra, prin podeaua

parţial distrusă a unei camere din vârful lui.

— Vezi? m-a întrebat. Acolo sus e încă o cameră. Treptele nu mai există. E imposibil de urcat. Dar nu pentru noi, scumpul meu prinţ.

Uşurel a început să se ridice în aer. Fără să îşi ia ochii de la mine, a luat-o în sus, iar mătasea rochiei s-a învolburat în jurul ei. Am privit înmărmurit cum se ridică din ce în ce mai sus, în vreme ce pelerina era parcă doar agitată de o briză. A trecut prin gaura din tavan şi s-a oprit pe margine.

Cincizeci de metri! Mie nu-mi era cu putinţă să fac aşa ceva...

— Vino la mine, prinţul meu, mi-a spus cu o voce languroasă, purtată prin spaţiul gol, ca un ecou. Fă din nou cum ţi-am explicat. Lansează-te şi nu te uita în jos, cum zic adesea muritorii.

Apoi şi-a înăbuşit râsul.

Să presupunem că mă ridicam cam o cincime din drum în sus — o săritură impresionantă, cam cât o clădire de vreo patru etaje, lucru care-mi stătea în putinţă, dar mai încolo? Până şi gândul mă ameţea. Imposibil. Eram complet dezorientat. De fapt, cum ajunseserăm aici? Se-nvârtea totul cu mine. I-am văzut din nou silueta, prin vis, iar vocile mă invadau. Nu voiam să stric momentul acesta. Voiam ca timpul să se înlănţuiască într-un şir de momente coerente. Voiam să înţeleg ce se întâmplă, aşa cum făceam întotdeauna.

— Lestat, m-a chemat ea în şoaptă. Acum.

Câtă tandreţe în micul gest cu care mă îndemna să mă grăbesc!

Am făcut ca prima dată; m-am uitat la ea şi m-am hotărât să mă găsesc instantaneu lângă ea.

Am simţit iarăşi uraganul, aerul arzându-mă; am întins braţele în sus să înving rezistenţa aerului. Cred c-am observat gaura din bârnele podelei când am trecut prin ea. Apoi am rămas pe loc, tulburat, îngrozit c-aş putea să cad.

Se auzea un râs, chiar al meu. Dar cred că mai degrabă mă cuprinsese un val de nebunie, căci în realitate plângeam.

— Cum e cu putinţă? am întrebat-o. Trebuie să aflu cum de am reuşit.

— Dar cunoşti răspunsul, mi-a spus. Fluidul care te animează are cu mult mai multă forţă acum decât înainte.

El te pune în mişcare, cum o făcea înainte. Între a face un pas sau a te avânta în aer e numai o chestiune de gradaţie.

— Vreau să mai încerc o dată, i-am spus. A râs uşurel, cu toată spontaneitatea.

— Uită-te în jur, în camera aceasta, a spus. Ţi-o aminteşti?

Am încuviinţat din cap.

— Când eram adolescent veneam aicea tot timpul, i-am răspuns.

M-am îndepărtat de ea. Am văzut o grămadă de mobile deteriorate — băncile grele, taburetele care umpluseră cândva camerele castelului, lucruri venind din epoca medievală, nefinisate, solide, aproape indestructibile, ca şi copacii care cad în pădure şi rămân intacţi cu secolele, devenind poduri peste pâraie, cu trunchiurile acoperite de muşchi. Deci obiectele astea nu putreziseră. Ca şi cuferele vechi, ca şi armurile. Ah, da, vechile armuri, fantome ale trecutului glorios. Prin praful gros se întrezărea ceva colorat. Tapiserii care, în schimb, erau făcute praf.

Probabil că în timpul revoluţiei lucrurile acestea fuseseră înghesuite aici la păstrare, iar apoi scările căzuseră.

M-am dus la o ferestruică şi m-am uitat afară. Undeva jos, în depărtare, ca într-o nişă săpată în munte, se zăreau ici şi colo luminile electrice ale unui orăşel. Pe drumul îngust înainta o maşină. Ah, lumea modernă era atât de aproape, şi totuşi atât de departe. Castelul nu mai era decât fantoma castelului de altădată.

— De ce m-ai adus aici? am întrebat-o. Mă doare în suflet să văd totul în ruină, să văd tot ce se-ntâmplă, de altfel.

— Uită-te la armurile acelea, mi-a răspuns. Vezi ce-i pe jos, lângă ele? Ţi-aduci aminte ce arme ai luat cu tine când ai plecat să ucizi lupii?

— Da, mi-aduc aminte.

— Uită-te din nou. Eu o să-ţi ofer alte arme, infinit mai puternice, de care să te serveşti ca să ucizi în numele meu.

— Să ucid?

M-am uitat din nou la armele ascunse. Păreau ruginite, isprăvite, în afară de spada veche, care fusese a tatălui meu, care-o primise de la tatăl lui, care la rândul lui o avusese de la tatăl lui, şi tot aşa înapoi, până pe vremea Sfântului Ludovic. Spada seniorului pe care eu, cel de al şaptelea fiu, o folosisem în

dimineaţa aceea când plecasem, ca orice prinţ din evul mediu, să ucid lupii.

— Şi pe cine să ucid?

S-a apropiat de mine. Ce dulceaţă izvora acum de pe chipul ei, câtă inocenţă îi strălucea pe faţă! Şi-a apropiat sprâncenele; o clipă, între ele s-a format o cută verticală. Apoi toată pielea a redevenit la fel de netedă ca mai înainte.

— Mi-ar fi făcut plăcere să mi te supui fără să pui întrebări, a rostit blând. Apoi ar fi urmat şi înţelegerea planului. Dar tu nu eşti în stare de asta.

— Cam aşa ceva, am mărturisit. Nu prea am fost niciodată în stare să mă supun, în orice caz nu multă vreme.

— Eşti neînfricat, a spus apoi, zâmbind.

Cu un gest graţios, a întins mâna într-o parte: imediat i-a apărut în mână spada. Eu nu simţisem nimic mai mult decât un mic suflu de aer, spada parcă se deplasase singură. Am rămas cu ochii la ea, la minerul încrustat cu pietre preţioase, la garda din bronz masiv care, normal, avea forma unei cruci. Încă mai atârna de ea cureaua, cureaua de piele tare şi fire de oţel împletite, pe care eu o cumpărasem, cândva, într-o vară de demult.

Era o armă monstruoasă, făcută să dea lovituri, să sfâsie, să străpungă. Mi-am amintit ce grea era, cum mă durea braţul când dădusem în lupi cu ea în stânga şi-n dreapta. În bătălii, cavalerii ţineau adesea astfel de spade cu ambele mâini.

Dar ce ştiam eu despre asemenea bătălii? Eu nu fusesem cavaler. Străpunsesem animale cu spada asta. Acesta fusese unicul moment de glorie din viaţa mea de muritor, şi ce obţinusem de pe urma lui? Admiraţia unei creaturi damnate, a unui băutor de sânge, care a hotărât să mă transforme în moştenitorul lui.

Mi-a pus spada în mână.

— Acum n-o să ţi se mai pară grea, prinţul meu, mi-a spus ea. Acum eşti nemuritor. Cu adevărat nemuritor. În tine clocoteşte sângele meu. Şi vei folosi noile tale arme pentru mine, la fel cum ai folosit cândva spada aceasta!

M-a trecut un cumplit fior când am atins spada; parcă păstra în ea o memorie latentă a faptelor cărora le fusese martoră; am revăzut într-o străfulgerare haita de lupi; m-am revăzut în picioare, în întunericul pădurii îngheţate, gata să-i ucid.

Apoi m-am revăzut la un an după aceea la Paris, mort, nemuritor; un monstru, graţie lupilor. "Ucigaşul de Lupi", aşa-mi zisese vampirul. Mă alesese din mulţime pentru că-i distrusesem pe nenorociţii aceia de lupi! Şi-mi făcusem din blana lor o mantie, pe care-o purtam plin de mândrie pe străzile ninse ale Parisului.

Cum de mai resimţeam încă atâta amărăciune? Mi-ar fi convenit să fiu mort şi îngropat în cimitirul satului? M-am uitat iar pe fereastră la coasta ninsă a dealului. Nu se repeta oare acum aceeaşi istorie? Eram iarăşi iubit pentru vitejia mea de pe vremea când eram un tânăr muritor fără griji. Şi iar am întrebat-o:

— Pe cine să ucid?

N-am primit răspuns.

Mi-a revenit în minte fetiţa aceea, Baby Jenks, nenorocita aceea mică, şi toţi ceilalţi băutori de sânge distruşi. Îmi dorisem să mă războiesc cu ei, să le declar micul meu război. Iar ei erau cu toţii morţi. Toţi cei care răspunse-seră la provocarea mea — dispăruţi. Am văzut adăpostul din Istanbul arzând; am văzut un vampir vârstnic pe care ea îl urmărise şi-l distrusese lent; un altul care se apărase şi o blestemase. Iar m-am apucat să plâng.

— Aşa e, ţi-am furat spectatorii, mi-a spus. Am dat foc arenei în care te pregăteai să străluceşti. Ţi-am răpit războiul! Dar nu înţelegi? Îţi ofer în schimb ceva cu mult mai de preţ decât ai visat vreodată. Îţi pun lumea întreagă la picioare, prinţul meu.

— Cum aşa?

— Nu te mai smiorcăi pentru soarta lui Baby Jenks sau pentru soarta ta. Gândeşte-te la muritorii care merită să fie plânşi. Gândeşte-te la cei care au suferit secole întregi — victime ale foametei şi ale lipsurilor, victimele violenţei fără de sfârşit. Victimele nedreptăţilor neîncetate, a bătăliilor neîncetate. Cum de-ţi vine să plângi pentru o specie de monştri care, fără să se ghideze după vreun principiu, fără nici o motivaţie, a sacrificat pe toţi oamenii care i-au ieşit în cale?

— Ştiu. Înţeleg...

— Oare? Sau, poate, în faţa acestei realităţi te dai la o parte, doar ca să continui jocurile tale simbolice? Simbolul răului — sub forma unui cântăreţ de muzică rock. Asta nu înseamnă nimic, scumpul meu prinţ, absolut nimic.

— De ce nu m-ai ucis şi pe mine o dată cu ceilalţi? am

replicat agresiv, dar simţindu-mă cumplit de nenorocit.

Am apucat spada de mâner cu mâna dreaptă. Mi-am închipuit că încă mai avea sânge de lup pe lamă. Am scos-o din teaca de piele. Aha, chiar aşa era.

— Nici eu nu sunt mai bun decât ei, am zis. De ce unii dintre noi să fie cruţaţi?

Brusc, m-a oprit frica. O teribilă frică, pentru Gabrielle, Louis, Armand. Pentru Marius. Chiar şi pentru Pandora sau pentru Mael. Frică pentru mine însumi. Nu există creatură pe lume să nu se bată pentru viaţă, chiar dacă viaţa lui n-are nici o justificare. Iar eu voiam să trăiesc; asta voisem întotdeauna.

— Aş vrea să te fac să mă iubeşti, mi-a şoptit ea tandru. Ce voce minunată! Semăna un pic cu a lui Armand; o voce care parcă te mângâia cu cuvintele rostite. Parcă te vrăjea. Aşa că am răbdare cu tine, a continuat. Şi-a pus mâinile pe braţele mele, a ridicat ochii spre ai mei. Doresc să înţelegi şi să devii instrumentul meu. Acelaşi lucru se va întâmpla şi cu ceilalţi dacă sunt înţelepţi. Nu-ţi dai încă seama. Venirea ta şi trezirea mea nu sunt doar nişte întâmplări, era fatal să se întâmple aşa. Acum se pot realiza toate speranţele milenare. Uită-te la orăşelul acela, colo jos, priveşte castelul acesta dărăpănat. Ar putea fi socotit un nou Betleem, scumpul meu prinţ, iubitul meu salvator. Împreună vom realiza toate visele cele mai vechi ale omenirii.

— Dar cum va fi cu putinţă? am întrebat-o.

Oare îşi dădea seama ce frică îmi era? Că vorbele ei îmi transformau frica în teroare? De bună seamă.

— Tu eşti atât de viteaz, alesul meu, mi-a spus. Mi-ai fost destinat, asta e sigur. Nimic nu te înfrânge. Ţi-e frică, dar, de fapt, nu-ţi e. Timp de un secol te-am urmărit suferind, devenind din ce în ce mai slab, înfundându-te sub pământ ca să dormi, apoi te-am văzut ridicându-te, imagine vie a propriei mele învieri.

Şi-a plecat capul de parcă voia să asculte ceva venind de departe. Se ridicau vocile. Şi eu le-am auzit, poate prin intermediul ei. Am auzit un mare zgomot de fond. Apoi, enervat, le-am blocat.

— Cât eşti de puternic! mi-a repetat. Nu te pot copleşi nici vocile, dar nu lăsa neexploatat acest dar; e la fel de important ca toate celelalte pe care le ai. Vocile îţi închină rugăciuni,

implorându-te la fel cum de-o veşnicie m-au implorat şi pe mine.

Am înţeles ce voia să zică. Dar n-aveam chef să le aud rugile; ce-aş fi putut face eu pentru ei? Ce-aveau rugile lor de-a face cu monstrul care eram?

— Timp de secole vocile mi-au fost singura mângâiere, a continuat ea. Le ascultam cu orele, cu săptămânile, cu anii. În primele perioade, mi se părea că vocile ţesuseră în jurul meu un fel de linţoliu care mă transforma într-o mumie înfăşurată şi îngropată. Apoi am învăţat s-ascult cu mai multă atenţie. Am învăţat să selectez câte o voce din mulţime, ca şi cum aş fi ales un fir dintr-o puzderie. Ascultam deci numai câte o voce, aflam astfel ce victorii şi ce nenorociri erau rezervate câte unui singur suflet.

Am continuat să o privesc în tăcere.

— Apoi, pe măsură ce anii treceau, am dobândit o şi mai mare putere — aceea de a mă ridica din trupul meu, invizibilă, şi de a mă strecura în cel al persoanei a cărei voce o ascultam, de a privi lumea prin ochii acelui muritor. Mă plimbam ba în corpul unuia, ba al altuia. Mă plimbam şi la soare, şi în întuneric; sufeream; muream de foame; cunoşteam durerea fizică. Uneori mă strecuram în corpuri de nemuritori, ca în cel al lui Baby Jenks, de pildă. Adesea plecam cu Marius. Egoistul, vanitosul de Marius, care confundă pofta cu respectul, care nu încetează să se lase încântat de invenţiile decadente ale unui secol la fel de egoist ca el însuşi. Ah, te rog, nu începe să-l plângi. Eu l-am iubit. Şi-l mai iubesc încă; s-a îngrijit de mine ca nimeni altul. A fost cel care mi-a păstrat fiinţa. Preţ de o clipă i s-a auzit amărăciune în glas. Cel mai adesea am preferat să intru în corpuri de oameni sărmani şi necăjiţi. Năzuiam să cunosc viaţa lor dură.

S-a oprit; avea ochii înrouraţi; a ridicat din sprâncene şi-n ochi i-au apărut lacrimi. Cunoşteam oarecum şi eu puterea aceasta de care vorbea. Atât de mult aş fi vrut să o consolez, dar când am întins braţele să o cuprind, mi-a făcut semn să stau cuminte.

— Ajungeam să uit cine sunt, unde mă aflu, a continuat. Eram fiinţa aceea, aleasă după voce. Uneori asta dura ani de zile. Apoi reveneam la oroarea realităţii: nu eram decât o creatură nemişcată, fără rost pe lume, condamnată să rămân veşnic pe tron, într-un sanctuar aurit! Poţi să-ţi închipui ce

cumplit e să pricepi dintr-o dată aşa ceva? Că tot ce ai văzut, tot ce ai auzit nu era decât iluzie, decât contemplarea vieţii altuia? Mă întorceam în propriul meu trup. Redeveneam ceea ce ai în faţă. Un idol cu suflet şi minte.

Am încuviinţat din cap. Cu un secol în urmă, când o văzusem pentru prima oară, îmi imaginasem exact această nespusă suferinţă îngropată în ea. Îmi imaginasem toată acea neputinţă. Şi nu greşisem.

— Ştiam că el te reţine acolo, i-am spus.

Mă refeream la Enkil. Enkil, acum dispărut şi el, prăbuşit. Un idol spart. Îmi aminteam momentul petrecut în criptă, când sorbisem din sângele ei, iar el venise, gata să mă distrugă, să îşi pretindă soţia. Oare ştiuse ce face? Sau îsi pierduse minţile încă de pe atunci?

Doar un zâmbet drept răspuns. Şi privirea pierdută în zare, în întuneric. Începuse iar să ningă, fulgii dansau miraculos, parcă prindeau în ei lumina stelelor şi a lunii şi o împrăştiau prin lumea întreagă.

— Tot ce s-a-ntâmplat a fost scris să se întâmple aşa, a spus în cele din urmă. Şi creşterea puterilor mele în toţi anii aceia, şi faptul că, în cele din urmă, am devenit atât de puternică, încât... Încât nimeni nu mă poate egala. S-a oprit. Parcă timp de o clipă n-a mai fost atât de sigură. Apoi şi-a recâştigat încrederea. Până la urmă, n-a fost decât un instrument, iubitul meu rege, tovarăşul meu de suferinţă. Da, îşi pierduse mintea. Iar de distrus, de fapt nu l-am distrus. Ceea ce mai rămăsese din el am luat în mine. Câteodată şi mie mi se întâmpla să fiu la fel de golită ca el, la fel de tăcută, la fel de incapabilă de a visa măcar. Dar pentru el nu mai exista posibilitate de reînviere. Nici cea mai mică imagine nu-i mai pătrundea în creier. Nu mai era de nici un folos. A murit ca un zeu, căci m-a făcut pe mine şi mai puternică. Totul a fost scris, prinţul meu a-dorat. Totul, de la prima până la ultima clipă.

— Dar cum? De cine?

— De cine? a spus ea, zâmbind. Tot nu înţelegi? Nu trebuie să mai cauţi cauza lucrurilor. Eu sunt împlinirea celor scrise şi din momentul acesta voi fi şi cauza lor. Nu mai există nimic şi nimeni care să-mi stea în cale, a mai spus, asprindu-i-se o clipă chipul. A continuat apoi, după o mică ezitare: Vechile blesteme nu au nici un sens. In izolarea în care mă aflam, am dobândit

forţe pe care nimeni de pe lume nu le mai atinge, nici o forţă a naturii nu mă poate distruge. Până şi cei din prima generaţie sunt incapabili să o facă, chiar dacă uneltesc împotriva mea. Era scris să treacă toate mileniile acestea şi-apoi să apari tu.

— Dar cu ce am schimbat eu starea de lucruri?

S-a apropiat un pas. M-a cuprins cu un braţ, care în clipa aceea părea moale, deşi era tare ca piatra. Semănăm cu două fiinţe obişnuite, lipite una de alta, iar ea mi se părea atât de neînchipuit de frumoasă, atât de pură şi de detaşată de lume. Iarăşi m-a trecut un fior de dorinţă. Să mă aplec, să o sărut pe gât, să-i sorb sângele, ca şi cum aş iubi mii de femei muritoare deodată, iar ea era zeiţa, era cea care poseda puteri nemăsurate. Dorinţa urca în mine, mă ardea.

Iarăşi mi-a pus un deget pe buze, ca şi cum mi-ar fi spus să stau cuminte.

— Îţi aminteşti anii copilăriei aici? m-a întrebat. Adu-ţi aminte când îţi rugai părinţii să te trimită la şcoala de la mănăstire. Îţi aminteşti ce te învăţau călugării? Rugăciuni, imnuri... ore întregi le petreceai în bibliotecă, ore întregi în capelă, rugându-te de unul singur.

— Sigur, mi-amintesc foarte bine.

Iar îmi dădeau lacrimile. Vedeam atât de bine totul, biblioteca monahală, pe călugării care mă învăţau şi care credeau că o să fiu preot. Mi-am revăzut şi celula rece, cu patul de scânduri; şi biserica, şi grădina învăluită în umbre roşietice; Doamne, n-aveam deloc chef să-mi amintesc de anii aceia! Dar sunt unele lucruri care nu se uită niciodată.

— Ţi-aminteşti de dimineaţa când ai intrat în capelă, a continuat ea, şi ai îngenuncheat pe pardoseala de marmură, ai întins braţele în forma crucii şi l-ai rugat pe Dumnezeu să te facă bun?

— Da, bun...

Acum amărăciunea se auzea în glasul meu.

— I-ai promis să suferi martiriul dacă-i necesar; orice chinuri, nu conta, doar să fii bun.

— Da, îmi amintesc.

Parcă vedeam statuile sfinţilor, parcă auzeam imnurile care-mi rupeau inima. Mi-aminteam de dimineaţa când veniseră după mine fraţii mei să mă ia acasă, când îi rugasem în genunchi să mă lase să rămân.

— Iar mai târziu, când îţi pierduseşi inocenţa, când ai pornit la drum spre Paris, acelaşi lucru doreai; până şi când dansai, şi cântai pentru publicul din teatrul de pe bulevard, tot să fii bun îţi doreai.

— Aşa e, am spus după o mică ezitare. Era un lucru bun să le ofer puţină plăcere, o vreme chiar numai asta am făcut.

— Da, plăcere, a şoptit ea.

— Nu am fost niciodată în stare să-i explic prietenului meu, Nicolas, ştii... ce important era să crezi în conceptul de bine, chiar dacă e inventat de noi. De fapt, nu-l inventăm noi. El există, nu-i aşa?

— Ah, da, există, a spus ea. El există prin voinţa noastră.

Câtă tristeţe! Nici nu mai puteam vorbi. Mă uitam cum cădea zăpada. Am luat-o de mână şi i-am simţit buzele pe obraz.

— Tu pentru mine ai venit pe lume, prinţul meu, mi-a spus. Ai fost pus la încercare, te-ai perfecţionat. În primii ani, când ai intrat în camera mamei tale şi ai luat-o cu tine în lumea morţilor vieţuitori, n-ai făcut decât o repetiţie generală pentru spectacolul trezirii mele la viaţă. Eu sunt adevărata Mamă pentru tine, Mama care nu te va abandona niciodată, eu sunt cea care a murit şi a reînviat. Toate religiile de pe lume, iubitul meu prinţ, povestesc despre tine şi despre mine.

— Cum aşa? am întrebat-o. Cum ar putea să fie aşa?

— Doar ştii cum. *Ştii!*

Mi-a luat apoi spada din mână şi i-a examinat cureaua veche, făcând-o să-i lunece peste palma mâinii drepte. Apoi a aruncat-o pe grămada de lucruri ruginite — ultimele rămăşiţe ale vieţii mele de muritor. Toată grămada a început să lunece pe podeaua plină de zăpadă de parcă ar fi fost suflată de vânt, până a dispărut.

— Renunţă la vechile iluzii, mi-a spus. Uită toate inhibiţiile. Nu folosesc mai mult decât toată grămada aceasta de arme vechi. Împreună vom transforma în realitate miturile omenirii. M-a trecut un fior de frig, un fior întunecat de neîncredere, o tulburare; dar, cu frumuseţea ei, a triumfat din nou asupra mea. Doreai să fii un sfânt când ai îngenuncheat în capela aceea, mi-a mai zis. Acum ai să fii un Dumnezeu alături de mine.

Aveam pe buze vorbe de protest; eram înspăimântat; mă cuprindeau tot felul de presimţiri negre. Ce voia să zică cu vorbele astea?

Brusc, i-am simţit braţele cuprinzându-mă şi ne-am ridicat din turn prin acoperişul spart. Vântul era atât de aspru, că îmi rănea pleoapele. M-am întors spre ea, am apucat-o pe după talie şi mi-am sprijinit fruntea de umărul ei.

I-am auzit vocea dulce şoptindu-mi la ureche să dorm. Aveau să treacă multe ore până să apună soarele în locul spre care ne îndreptam, acolo unde aveam să primesc prima lecţie.

Lecţie. Pe neaşteptate iar plângeam, lipindu-mă de ea, plângeam pentru că mă simţeam pierdut, iar ea era singura de care puteam să mă lipesc. Aşteptam terorizat să aflu ce voia de la mine.

2
MARIUS: REUNIUNEA

Se regăsiră la marginea pădurii de sequoia, cu hainele făcute zdrenţe, cu ochii înroşiţi de vânt. Pandora era la dreapta, Santino la stânga lui Marius. Din casă, tra-versând peluza cu paşi mari, se îndrepta spre ei Mael.

Fără o vorbă, îl îmbrăţişa pe Marius.

— Ah, prietene, spuse acesta cu o voce obosită. Total epuizat, se uita peste umărul lui Mael la

ferestrele luminate ale casei. Ghicea, dincolo de structura vizibilă cu acoperişul ei ascuţit, o imensă locuinţă ascunsă în inima muntelui.

Şi ce-l aştepta în interiorul ei, ce-i aştepta pe ei toţi? De-ar fi fost măcar în stare să se concentreze, de-ar fi putut măcar să se simtă câtuşi de puţin cel dinainte...

— Sunt epuizat... Îi spuse lui Mael. Călătoria asta mi-a făcut rău. Dă-mi voie să mai rămân puţin aici. Pe urmă vin şi eu.

Marius nu avea nimic împotriva puterii de a se deplasa prin zbor, cum ştia că avea Pandora, dar, invariabil, îl obosea. În noaptea aceasta, mai mult decât în oricare alta, fusese pus la încercare serios; avea acum nevoie să simtă pământul sub picioare, să tragă pe nări mirosul pădurii, să cerceteze de la distanţă casa aceasta, bucurându-se de un moment de linişte. Avea părul zburlit de vânt şi încă pătat de sânge. Costumul simplu de stofă gri, pe care-l îmbrăcase la plecarea din

adăpostul distrus, nu prea îl proteja de frig. Îşi adună în jurul trupului faldurile mantiei grele de stofă neagră, nu pentru că ar fi fost rece noaptea aici, ci pentru că el era încă îngheţat şi pătruns de vânt.

Mael dădu semne că nu prea-i convenea această ezitare, dar o acceptă. Se uită cu suspiciune la Pandora, în care n-avusese niciodată încredere, şi-l trată de-a dreptul cu ostilitate pe Santino, care îşi scutura frumoasele lui haine negre şi-şi pieptăna părul negru rotunjit cu grijă. O clipă li se întâlniră ochii; ai lui Santino erau plini de ură, aşa că Mael întoarse capul spre casă.

Marius încă mai asculta, cufundat în gânduri. Simţea cum i se închid şi cele din urmă răni; era aproape uimit că era din nou întreg. La fel cum muritorii află an după an că îmbătrânesc şi devin din ce în ce mai slabi, nemuritorii trebuie să înveţe că ei sunt din ce în ce mai puternici, depăşind orice imaginaţie. În momentul de faţă asta îl exaspera.

Nu trecuse decât maximum o oră de când fusese ajutat de Santino şi Pandora să iasă din puţul de gheaţă, iar acum parcă nici n-ar fi trecut prin aşa ceva, parcă n-ar fi fost strivit şi neajutorat timp de zece zile şi zece nopţi, doar din când în când în compania visului cu gemenele. Oricum, nimic nu mai putea să fie ca înainte.

Gemenele. Femeia roşcată era în casă, în aşteptare. Santino îl prevenise. Şi Mael era la curent. Dar cine era ea? Şi de ce oare nu avea nici o dorinţă să afle? De ce era ora asta cea mai neagră din toată viaţa lui? Avea corpul perfect vindecat, asta nu prezenta nici o îndoială; dar rănile din suflet cum aveau să se mai vindece vreodată?

Armand, prezent în casa asta ciudată la poalele muntelui? Armand, după atâta vreme? Santino îi vorbise şi despre Armand, şi despre ceilalţi — Louis şi Gabrielle — care fuseseră cruţaţi.

Mael îl studia.

— Amadeo al tău te-aşteaptă, îi spuse el respectuos, fără cea mai mică urmă de cinism sau de nerăbdare.

Din nenumăratele amintiri ale lui Marius, pe care le purta cu el de-o veşnicie, ţâşni la suprafaţă un moment de mult neglijat, cu o precizie de necrezut. Mael îi făcuse o vizită în palatul lui din Veneţia, în acei ani fericiţi ai secolului al cincisprezecelea, când Marius şi Armand cunoscuseră atâta fericire; cu acea ocazie

Mael îl remarcase pe adolescentul muritor care lucra împreună cu ceilalţi ucenici la o frescă pe care Marius o lăsase de curând pe mâinile lor mai puţin experimentate. Ciudat ce vie îi apărea scena, simţea până şi mirosul de tempera, de lumânare, pe deasupra izului pătrunzător — deloc neplăcut, acum în amintire — al Veneţiei vremurilor acelora, izul de putregai, de ape stătute în canale.

— L-ai ales deci pe acela? îl întrebase fără ocoliş Mael.

— Când va veni vremea, răspunsese el evaziv, când va veni vremea.

Nu trecuse nici un an după asta şi greşeala era făcută.

— Vino în braţele mele, copile, nu mai pot să trăiesc fără tine.

Marius fixa în continuare casa. Lumea mea se cutremură, iar eu nu mă gândesc decât la el, la iubitul meu Amadeo, la Armand. Emoţiile prin care trecea îi părură brusc la fel de dulci-amărui ca muzica, parcă toate melodiile ultimelor secole erau orchestrate într-un unic amestec, unde notele tragice ale lui Brahms se găseau alături de cele ale lui Şostakovici, pe care îl îndrăgise în ultima vreme.

Dar nu era momentul să se lase copleşit de ideea acestei reîntâlniri. Nu era vreme să savureze această plăcere, să se bucure şi să-i spună lui Armand lucrurile pe care-ar fi ţinut atât de mult să i le spună.

Amărăciunea nu însemna nimic în comparaţie cu ce simţea el acum. *Mai bine aş fi făcut să-i distrug şi pe Mamă, şi pe Tată. Mai bine aş fi adus pieirea noastră, a tuturor.*

— Slavă Domnului că n-ai făcut-o, îi spuse Mael.

— Şi pentru care motiv? întrebă Marius. Spune-mi, pentru care?

Pandora se cutremură. Braţul ei îi cuprinse talia. Se-ntoarse brusc spre ea; ar fi vrut să o lovească, să o împingă. Dar ceea ce văzu îl opri. Era cu ochii în altă parte; şi purta pe faţă o expresie atât de absentă, atât de abătută, că brusc îşi dădu seama şi mai acut de propria oboseală. Ar fi vrut să plângă. Dintotdeauna fusese esenţial pentru propria lui supravieţuire să ştie că Pandora o ducea bine. Nu avea nevoie să fie pe lângă ea — era chiar mai bine să fie la distanţă — dar avea nevoie să ştie că ea este pe undeva, că îşi continuă existenţa şi că într-o zi s-ar putea reîntâlni. Ceea ce vedea acum — ceea ce văzuse deja mai

devreme — îl umplea de îngrijorare. Dacă el simţea amărăciune, Pandora simţea disperare.

— Hai, îl îndemnă Santino, suntem aşteptaţi.

Totul cu un glas de curtean politicos.

— Ştiu, spuse Marius.

— Ah, ce mai trio formăm! şopti brusc Pandora.

Era extenuată, fragilă, moartă de somn, dornică să viseze, dar nu-şi slăbi strânsoarea braţului în jurul taliei lui Marius.

— Pot să merg şi neajutat, mulţumesc, îi spuse el cu o răutate care nu-i stătea în caracter, tocmai ei, celei pe care o iubea mai presus de orice.

— Atunci, dă-i drumul, îi răspunse ea.

Timp de o clipă avu impresia că-i lângă el vechea. Pandora, iute la mânie, plină de umor. Ea îl împinse uşor înainte, apoi o luă singură spre casă.

Ce acru putea să fie! Numai acreală în toate gândurile. N-avea cum să le fie de vreun folos celorlaţi nemuritori. Totuşi, porni, între Mael şi Santino, în lumina ce venea de la ferestrele casei. Pădurea de sequoia rămase în beznă; nu se mişca nici o frunză. Aerul era însă dulce pe-aici, călduţ, plin de arome proaspete, nu înţepa ca cel rece din nord.

Armand. Iar îi venea să plângă.

Apoi văzu femeia apărând în uşă. O nimfă cu bucle roşcate, care concentrau parcă toată lumina din hol. Era la fel de străveche ca şi Akasha, cu siguranţă. Sprâncenele şi gura nu mai aveau culoare, pierzându-se în luminiscenţa întregului chip. Iar ochii... nu erau în realitate ochii ei. Fuseseră luaţi de la o victimă, de la un muritor, nu-i mai serveau aproape la nimic. Nu-l vedea foarte bine, deşi se uita la el. Era una din gemenele din vis, cea căreia i se scoseseră ochii, asta era. Şi avea dureri chiar în clipa asta, în ochii aceia însuşiţi.

Pandora se opri unde începeau treptele.

Marius trecu pe lângă ea şi urcă pe verandă. Se opri lângă femeia cu păr roşu, minunându-se de înălţimea ei — era cât el de înaltă — şi de regularitatea feţei ei, atât de asemănătoare cu o mască perfectă. Purta o rochie fluidă de stofă fină, cu guler înalt şi mâneci lungi, brodate. Rochia era strânsă sub sâni, apoi cădea în falduri până jos şi-i venea de minune. Îi punea perfect în valoare faţa radioasă şi detaşată de tot ce se găsea în jur, parcă era o mască luminată pe dinăuntru, încadrată de aurul

roşu al părului ei bogat.

Ea îi dădu să înţeleagă în tăcere, dacă simţea nevoia să ştie, că exact aşa stăteau lucrurile.

Dar încă şi mai uimitoare decât această frumuseţe fizică cu diversele ei atribute, pe care o poseda de mai bine de şase mii de ani, era vigoarea ei incredibilă. Părea să fie nemaipomenit de flexibilă şi înspăimântător de primejdioasă. Ea era oare veritabila nemuritoare? Cea care nu se-ngropase niciodată să doarmă, care nu se cufundase niciodată în tăcere, care nu fusese niciodată atinsă de nebunie? Cea care cutreierase tot pământul cu paşi măsuraţi şi cu mintea întreagă în decursul tuturor mileniilor de când se născuse?

Forţa ei incomensurabilă se întrezărea ca o incandescenţă; dar, în acelaşi timp, îşi dădu seama că nu ţinea la formalităţi şi că avea o receptivitate pe care numai o inteligenţă superioară o putea emana.

Cum putea oare să-i interpreteze expresia? Cum să ştie ce simţea ea cu adevărat?

Din toată fiinţa ei emana o feminitate fără seamăn, cu nimic mai puţin misterioasă decât toate celelalte atribute ale ei, o dulce vulnerabilitate care era caracteristică doar femeilor, deşi din când în când se mai întâlnea şi la câte un bărbat foarte tânăr. În vise, faţa ei iradiase această trăsătură mai mult decât orice; acum era mai invizibilă, dar nu mai puţin reală. În altă ocazie s-ar fi lăsat cucerit; acum luă doar notă de acest farmec deosebit al persoanei ei, cum băgă în seamă unghiile aurii, extrem de fine, sau bijuteriile care îi împodobeau degetele.

— Toţii anii aceia ai ştiut de mine, îi spuse el cu politeţe, vorbindu-i în latină. Ai ştiut că eram păstrătorul Mamei şi al Tatei. De ce nu m-ai căutat? De ce nu mi-ai spus cine eşti?

Ea rămase pe gânduri un lung moment înainte de a răspunde, cu privirea mutându-i-se de la el la ceilalţi care apăruseră în spatele lui.

Santino se simţea îngrozit în prezenţa acestei femei, deşi o cunoştea foarte bine. Şi lui Mael îi era frică de ea, deşi poate mai puţin. De fapt, se părea că Mael în acelaşi timp o iubeşte şi că-i e cumva îndatorat. În ce o privea pe Pandora, ea era doar neliniştită. Se trase mai aproape de Marius, parcă pentru a demonstra că e de partea lui, orice s-ar întâmpla.

— Da, ştiam de existenţa ta, spuse brusc femeia.

Vorbea engleza zilelor noastre. Dar, fără urmă de îndoială, era vocea femeii din vis, sora cea oarbă care-o strigase pe nume pe cealaltă, pe muta Mekare, în momentul în care şi una, şi alta fuseseră închise în câte un sarcofag de piatră de către mulţimea furioasă.

Vocile nu ni se schimbă deloc, se gândi Marius. Vocea era foartă tânără, foarte melodioasă. Exprima o reţinere plină de blândeţe când vorbi din nou.

— Dacă aş fi venit, poate aş fi distrus cripta. I-aş fi îngropat poate pe amândoi în fundul oceanului. Sau, poate, chiar i-aş fi distrus, stârpind astfel tot neamul nostru. Nu doream asta. Aşa că n-am mai făcut nimic. Ce ai fi vrut să fac? Nu te puteam elibera de povară. Nu puteam să te ajut. Aşa că n-am mai făcut nimic.

Era un răspuns mai bun decât se aşteptase. Nu era imposibil să-i placă fiinţa asta. Pe de altă parte, era doar începutul. Iar răspunsul pe care i-l dăduse nu conţinea întregul adevăr.

— Nu? îl întrebă ea. Se încruntă o clipă şi, o dată cu ridurile, apăru ceva ce fusese cândva omenesc. Care-i adevărul? întrebă ea. Adevărul e că nu-ţi eram datoare cu nimic, în nici un caz să mă fac cunoscută ţie, iar tu ai impertinenţa de a sugera că ar fi trebuit să-mi dau pe faţă existenţa? Am cunoscut câteva mii ca tine, am ştiut când au fost creaţi, am ştiut când au pierit. Ce legătură am eu cu tine? Ne reunim acum pentru că suntem obligaţi. Suntem în primejdie. Toate fiinţele de pe pământ sunt în primejdie! Când totul se va sfârşi, poate că ne vom iubi şi ne vom respecta. Dar poate că nu. Sau poate că vom fi cu toţii distruşi.

— Poate, spuse el cu glas scăzut.

Nu se putea abţine să nu zâmbească. Ea avea dreptate.îi admira stilul franc de a se exprima.

Observase adesea că toţi nemuritorii erau iremediabil marcaţi de epoca în care se născuseră. Aşa se petreceau lucrurile şi cu această nemuritoare străveche, ale cărei cuvinte erau de o simplitate barbară sub tonul blând.

— Nu mă simt în apele mele, spuse el cu un pic de ezitare. De data asta, supravieţuirea m-a costat ceva mai mult. De bună seamă că trupul s-a vindecat, cunoaştem cu toţii miracolul acesta, spuse, ceva mai sarcastic. Dar îmi scapă ceva din interpretarea prezentului. Simt o amărăciune cumplită, sunt în...

Se opri.

— ... bezna cea mai cumplită, completă ea.

— Exact. Niciodată nu mi s-a părut existenţa atât de lipsită de sens, adăugă el. Nu mă gândesc neapărat la noi. Mă gândesc — pentru a folosi cuvintele tale — la toate fiinţele de pe pământ. Nu-i aşa că-i un fel de glumă proastă? Să ai o conştiinţă, nu ţi se pare o glumă proastă?

— Nu, îi răspunse ea. Nu-i aşa.

— Nu sunt de acord cu tine. Vrei să mă tratezi cu condescendenţă? Să-mi povesteşti câte mii de ani ai trăit înainte ca eu să apar pe lume? Să te lauzi cu ceea ce tu ştii, şi eu nu?

Iar îşi aminti de gheaţa care-l strivise, de durerea care-i cuprinsese toate mădularele. Îşi aminti de glasurile nemuritorilor care-i răspunseseră la apel, de cei care porniseră spre el să-l salveze şi fuseseră distruşi unul după altul de Akasha. Îi auzise în ultimele lor clipe, chiar dacă nu-i văzuse! Şi când adormise ce însemnase somnul? Visul despre gemene.

Ea întinse brusc mâinile şi i-o luă pe-a lui cu blândeţe. Parcă-i era strânsă într-o menghine; el însuşi dăduse această impresie altora, mai tineri, în decursul anilor, dar i se părea ciudat să-i vină rândul să simtă o astfel de putere copleşitoare.

— Marius, avem nevoie de tine acum, îi spuse ea cu căldură, iar ochii îi sclipiră o clipă în lumina galbenă care venea pe uşa din spatele ei şi de la ferestrele din stânga şi din dreapta.

— Pentru numele lui Dumnezeu, de ce?

— Nu glumi, îi răspunse ea. Intră. Trebuie să discutăm cât mai avem timp.

— Despre ce să discutăm? insistă el. Despre faptul că Mama ne-a lăsat în viaţă? Eu cunosc deja răspunsul şi mă face să râd. E limpede că pe tine nu te poate distruge, iar noi... noi suntem cruţaţi pentru că aşa vrea Lestat. Sper că-ţi dai seama, nu-i aşa? Am fost cel care s-a ocupat de ea de două mii de ani încoace, care a protejat-o, care a idolatrizat-o, iar acum m-a lăsat în viaţă doar pentru că e îndrăgostită de un novice care n-are decât două sute de ani, doar pentru că-l adoră pe Lestat.

— Nu fi chiar aşa de sigur! spuse brusc Santino.

— Nu, spuse femeia. Nu e singurul motiv. Dar trebuie să luăm în consideraţie multe lucruri...

— Sunt convins că ai dreptate, spuse el. Dar nu mai am inimă pentru nimic. Mi s-au dus toate iluziile, cum să spun, şi

nici măcar nu ştiam că-s doar iluzii. Eram sigur că am dobândit înţelepciunea! Era sursa mea principală de mândrie. Eram de partea eternităţii. Când am văzut-o în criptă, am crezut că toate speranţele şi toate visurile mele s-au realizat! Ea era vie sub aparenţa aceea de statuie. Vie, tot timpul cât eu am jucat rolul de servitor, de sclav, de veşnic gardian al mormântului!

La ce bun să se explice? Zâmbetul ei crud, vorbele bat-jocoritoare, gheaţa acoperindu-l. Întunericul îngheţat de după aceea, gemenele. Da, vai, gemenele. Asta reprezenta miezul problemei, la fel ca şi toate celelalte lucruri, şi-şi dădu brusc seama de vraja pe care o resimţise visând. Ar fi trebuit să îşi pună întrebarea asta mai de mult. O privi, iar visele parcă prinseră viaţă în jurul ei, parcă o smulseră din prezent pentru a o plasa în epoca aceea atât de îndepărtată. Revăzu razele soarelui, corpul întins al mamei, gemenele aplecându-se deasupra moartei. Câte întrebări...

— Dar ce au de-a face visele astea cu catastrofa care se produce? întrebă el brusc.

Nu se putuse sustrage în nici un fel viselor acelora fără de sfârşit.

Femeia se uită îndelung la el înainte de a-i răspunde.

— O să povestesc despre toate astea, în măsura în care cunosc răspunsurile. Dar, mai întâi, calmează-te. Te comporţi de parcă ai avea iarăşi nerăbdarea tinereţii, ce blestem pe capul tău.

El se puse pe râs.

— N-am fost niciodată tânăr. Ce vrei să zici?

— Te înfurii, o iei razna. Iar eu n-am cum se te consolez.

— Dar, dacă ai putea, ai face-o?

— Da.

Continuă să râdă încetişor.

Doar că ea, cu o graţie de nedescris, îşi deschise braţele spre el. Gestul îl uimi, nu pentru că ar fi fost extraordinar, ci pentru că o văzuse atât de des în vis îmbrăţişîndu-şi în felul acesta sora geamănă.

— Mă numesc Maharet, spuse ea. Poţi să-mi spui pe nume şi să renunţi la orice neîncredere. Intră, te rog, în casa mea.

Se înclină spre el, îi luă faţa în mâini şi-l sărută pe obraji. Părul ei bogat îi atinse pielea, iar senzaţia îl tulbură. Şi parfumul care i se degaja din haine îl tulbură. Era un parfum oriental,

care-i amintea de tămâie, iar asta îl ducea cu gândul la criptă.

— Maharet, rosti el furios. Dacă era atâta nevoie de mine, de ce n-ai venit să mă scoţi din puţul acela de gheaţă? Doar *pe tine* nu te putea opri.

— Dar am venit, Marius, spuse ea. De aceea eşti acum printre noi. Îi dădu drumul şi îşi lăsă mâinile în jos, prinzând cu graţie rochia. Crezi că n-am avut nimic de făcut de-atâtea nopţi de când tot neamul nostru ne e distrus? în lumea întreagă, a dat şi-n stânga, şi-n dreapta în toţi cei la care ţinusem, pe care-i cunoscusem. Nu puteam fi peste tot pentru a-i proteja pe toţi. Strigătele lor îmi parveneau din toate colţurile pământului. Pe deasupra, am şi eu o obligaţie personală, o durere a mea...

Se opri brusc.

Faţa i se coloră uşor, ca a unei muritoare; îi reapărură micile riduri normale care dau expresie oricărui om cu trup fierbinte. Era îndurerată atât fizic cât şi psihic, i se împăienjeneau ochii de lacrimi sângerii. Ce lucru uimitor, fragilitatea acestor ochi într-un trup indestructibil! Suferinţa pe care o emana, lui îi era insuportabilă — era ca visele pe care le avusese. Iarăşi îi trecură prin faţa ochilor tot felul de imagini, foarte vii, dar complet diferite. Apoi brusc îşi dădu seama de ceva.

— Nu-i aşa că nu tu ne-ai trimis visele? şopti el. Că nu tu eşti la originea lor? Nu-i răspunse. Dar, pe toţi sfinţii, unde ţi-e sora? Ce înseamnă toate astea?

Ea avu un moment de teamă, de parcă ar fi lovit-o drept în inimă. Încercă să îşi ascundă de el gândurile, dar el fu pătruns de durerea ei nestinsă. Continuă să-l fixeze în tăcere, îi cerceta cu privirea faţa, tot corpul, de parcă voia să-l facă să înţeleagă că înfăptuise o indiscreţie de neiertat.

Percepu în acelaşi timp teama pe care o emanau Mael şi Santino, care nu îndrăzneau să scoată nici o vorbă. Pandora se lipi şi mai tare de el şi-i strânse uşor mâna, pre-venindu-l parcă de o primejdie.

De ce se exprimase cu atâta brutalitate, cu atâta impetuozitate? *Obligaţia mea, propria mea durere...* Fir-ar să fie!

O privi cum închide ochii, cum şi-i apasă cu degetele, de parcă voia să blocheze durerea pe care o simţea în ei şi nu putea.

— Maharet, spuse el cu un suspin dulce, cinstit. Suntem în plin război, iar noi stăm pe câmpul de bătaie şi ne adresăm

cuvinte grele. Recunosc că eu sunt cel care greşeşte. Vreau numai să înţeleg.

Ridică privirea spre el, cu capul tot înclinat, cu o mână încă la ochi. Privirea era arzătoare, aproape răutăcioasă. Totuşi, el se pomeni uitându-se cu atenţie la curbura fină a degetelor ei, la unghiile lucioase, la inelele cu rubine şi smaralde care sclipeau în lumină.

Îi veni în cap o idee la fel de stupidă pe cât de îngrozitoare că, dacă nu isprăvea cu prostiile, n-o să mai apuce vreodată să-l revadă pe Armand. Ar putea, în definitiv, să-l alunge, poate, şi mai rău... Şi dorea atât de tare, înainte ca totul să se sfârşească, să-l revadă pe Armand.

— Intră acum, Marius, vorbi ea brusc, cu o voce politicoasă, iertătoare. Intră cu mine şi fii alături de copilul tău, apoi ne vom aduna şi cu ceilalţi, care-şi pun aceleaşi întrebări. Atunci vom începe.

— Da, copilul meu... murmură el.

Dorul după Armand îl străbătea iar ca o melodie, ca frazele pentru vioară ale lui Bartok, răsunând într-o încăpere bine ascunsă, departe, unde-ar fi avut toată eternitatea pentru a le asculta. Totuşi, o ura, îi ura pe toţi, se ura până şi pe sine. Cealaltă soră, unde era cealaltă? O imagine de junglă sufocantă. De liane rupte, de arbuşti călcaţi în picioare. Încercă în zadar să se stăpânească. Veninul îl sugruma.

De câte ori nu observase la muritori această respingere morbidă a vieţii. De câte ori nu-i auzise, până şi pe cei mai înţelepţi, spunând că "viaţa nu merită trăită", fără să-i poată pricepe vreodată. Acum îi înţelegea.

Ca prin vis, îşi dădu seama că ea se întorsese spre ceilalţi, că-i poftea în casă pe Santino şi pe Pandora. O văzu, ca prin ceaţă, conducându-i. Avea părul foarte lung, îi cădea până la talie într-o masă de bucle roşii mătăsoase. Simţi dorinţa de a-l atinge, de a verifica dacă erau pe atât de moi pe cât păreau. Ce fantastic să te laşi subjugat de un asemenea amănunt, acum, de ceva impersonal, care să te facă să te simţi din nou bine. De parcă nu s-ar fi petrecut nimic, de parcă lumea îşi continua cursul şi cripta era din nou în siguranţă, centru al lumii sale. Ce nefericire, creierul acesta uman care capta totul şi nimic. Când Armand era atât de aproape... aşteptându-l...

Ea îi conduse printr-o serie de camere spaţioase, fără prea

multe mobile. Deşi era totul deschis, casa avea aerul unei citadele; bârnele tavanelor erau imense; şemineurile, în care ardeau focuri, păreau a fi doar enorme vetre de piatră.

Semăna grozav cu saloanele din vechea Europă, când drumurile romane picaseră în ruină, iar limba latină fusese uitată, când se ridicaseră din nou triburile războinice. Celţii triumfaseră în cele din urmă. Ei fuseseră cei care cuceriseră Europa, castelele ei feudale erau, de fapt, tabere celtice; până şi în statele moderne continuau să existe mai degrabă superstiţiile celtice decât raţiunea romană.

Arhitectura casei trimitea şi mai în trecut. Oamenii trăiseră în oraşe de felul acesta pe vremea în care scrisul nu fusese inventat; când pereţii erau din bârne şi din pământ lipit, când erai înconjurat de ţesături făcute de mână ori de obiecte de metal bătut.

Găsea că era un loc plăcut; ah, stupidul ăsta de creier, ce-i ardea lui acuma dacă era plăcut sau nu? Casele nemuritorilor îl intrigaseră din totdeauna. Iar aceasta era o construcţie demnă de studiu cu amănuntul, care cerea mult timp ca să o cunoşti.

Trecură de o uşă de oţel şi intrară în măruntaiele muntelui. Îl izbi mirosul de pământ reavăn. Totuşi, înaintau pe culoare noi, cu pereţii îmbrăcaţi în plăci de cositor. Auzea zgomotele generatoarelor, ale calculatoarelor, ale tuturor maşinăriilor electrice, care-i dădeau întotdeauna o senzaţie de siguranţă în casa lui.

Urcară o scară pe urmele lui Maharet, o scară care părea interminabilă, ducând din ce în ce mai sus. Acum pereţii erau tăiaţi chiar în munte, lăsând să se vadă vinişoarele colorate ale argilei şi ale rocilor dure. Ici şi colo prinseseră rădăcină ferigi minuscule, dar lumina de unde venea oare? De la o lucarnă de deasupra. Ca o mică poartă a raiului. Se uită în sus, recunoscător, la palida lumină albăstruie.

În cele din urmă, ajunseră pe un palier larg şi intrară într-o cameră mică şi întunecoasă. La capătul ei era o uşă deschisă spre o cameră mult mai mare unde aşteptau ceilalţi; dar Marius nu percepu pentru moment decât flăcările strălucitoare ale focului de la distanţă şi asta îl făcu să îşi ferească ochii.

În camera asta mică era cineva care îl aştepta, cineva a cărui prezenţă n-o putuse detecta decât ca orice om. Cineva care se afla acum în spatele lui. În vreme ce Maharet îi

conducea pe Pandora, pe Santino şi pe Mael în camera cea mare, înţelese ce-avea să se întâmple. Ca să îşi facă curaj, trase aer în piept şi închise ochii.

Ce derizorie îi părea acum toată amărăciunea pe care o simţise; se gândea la cel care n-avusese parte decât de o neîntreruptă suferinţă de atâtea secole, a cărui tinereţe, cu toate nevoile ei, devenise într-adevăr eternă; la cel pe care nu-l putuse nici salva, nici perfecţiona. De câte ori, de-a lungul anilor, nu visase la această reîntâlnire, fără să aibă curajul să o provoace; iar acum, când lumea era un câmp de bătălie, când în jur nu era decât distrugere, când totul era răsturnat, erau în fine pe punctul de a se revedea.

— Dragostea mea, şopti el. Se simţi brusc extrem de obosit, ca puţin mai în urmă, după zborul peste pustiul de gheaţă, pe deasupra norilor indiferenţi. Nicicând nu-i ieşiseră pe gură vorbe mai pornite din inimă. Frumosul meu Amadeo, mai adăugă.

Întinzând braţele, îi simţi atingerea mâinii.

Încă mai era moale carnea asta supranaturală, moale de parcă aparţinea unui muritor, răcoroasă, atât de plăcută. Nu se mai putu stăpâni. Plângea. Deschise ochii, să-i întrezărească silueta de adolescent. Ah, această expresie, atât de plină de dragoste, atât de supusă. Apoi îl luă în braţe.

Cu secole în urmă, într-un palat din Veneţia, încercase să exprime în culori nemuritoare calitatea acestei iubiri. Şi ce concluzie trăsese? Că niciunde pe lume nu mai putea întâlni acelaşi mister într-o fiinţă, acelaşi devotament şi acelaşi abandon; că în acest copil de rând, în acest copil profund rănit, găsise un amestec de tristeţe şi de graţie naturală mai impresionant decât orice pe lume. Acest copil îl înţelesese. Şi îl iubise mai mult decât oricine vreodată.

Printre lacrimi văzu că nu era admonestat pentru teribila experienţă pe care i-o impusese. Văzu aceleaşi trăsături pe care le pictase, poate uşor schimbate de ceea ce numim în mod naiv înţelepciune; văzu aceeaşi dragoste pe care contase atât de mult în nopţile lui de disperare.

De-ar avea măcar timp, timp să stea de vorbă pe-nde-lete, nopţi şi nopţi la rând, în vreun loc cald, liniştit, printre arborii aceia gigantici de sequoia! Dar ceilalţi îi aşteptau; aşa că momentele acestea deveneau cu atât mai preţioase, cu atât mai pline de tristeţe.

Întări strânsoarea braţelor în jurul lui Armand. Îi sărută buzele, şuviţele lungi de păr în dezordine. Îi mângâie umerii. Îi examină mâna mică, fină, pe care-o ţinea într-a lui. Fiece amănunt pe care încercase să-l păstreze pe veci, pe pânză; fiece amănunt păstrat prin moarte.

— Ne aşteaptă, nu-i aşa? şopti el. Nu ne lasă la dispoziţie decât câteva minute.

Fără să stea pe gânduri, Armand aprobă din cap. Cu o voce joasă, aproape inaudibilă, spuse:

— Ne e de ajuns. Am fost întotdeauna convins că ne vom revedea. Ah, amintirile pe care le trezea vocea aceasta! Palatul cu tavanele în chesoane, paturile acoperite cu catifea roşie. Silueta acestui băiat care se grăbea pe scările de marmură, cu obrajii îmbujoraţi de vântul rece al Adriaticii, cu ochii lui negri plini de foc. Până şi în clipele cele mai negre, continuă vocea, am ştiut că ne vom revedea înainte de-a fi liber să pier.

— Liber să pieri? reacţionă Marius. Suntem cu toţii liberi să pierim oricând, nu-i aşa? Ceea ce ne trebuie acum este curajul de-a o face, dacă e într-adevăr ceea ce trebuie făcut.

Armand păru să cadă o clipă pe gânduri. Distanţarea ce apăru pe faţa lui îl întristă iarăşi pe Marius.

— Da, acesta-i adevărul, spuse el.

— Te iubesc, şopti brusc Marius, exact ca un muritor purtat de pasiune. Te-am iubit din totdeauna. Cât aş vrea să cred în orice altceva decât în dragoste în momentul acesta; dar nu pot.

Un mic zgomot îi întrerupse. Maharet se apropiase de uşă.

Marius îşi petrecu braţul pe după umerii lui Armand. Câteva secunde încă pluti între ei doar linişte şi înţelegere. Apoi o urmară pe Maharet în camera uriaşă din vârful muntelui.

ERA toată din sticlă, în afara peretelui din spatele lui şi a burlanului de fier care cobora din tavan până deasupra şemineului unde ardea focul. Nu erau alte lumini în cameră în afara flăcărilor, de jur împrejur se vedeau vârfu-rile uriaşilor arbori de sequoia, iar dincolo de ele, cerul de deasupra Pacificului, plin de norişori vaporoşi şi de stele timide.

Ce splendid amurg! Deşi diferit de cel din golful Napoli sau de cel ce putea fi văzut de pe coasta Annapur-nei, sau de pe vreun vas lăsat în voia curenţilor în mijlocul mării întunecate.

Prin simpla sa imensitate cerul era superb, şi-şi dădu seama că nici cu o jumătate de oră în urmă fusese acolo sus, înaintând prin beznă, vizibil doar tovarăşilor de călătorie şi stelelor. Îi reveni bucuria, ca în clipa în care-i privise părul lui Maharet.

Nici o tristeţe nu-l mai bântuia, ca în clipa în care şi-l imaginase pe Armand lângă el; era o bucurie pură, impersonală şi transcendentă. Un motiv de a rămâne în viaţă.

Îi trecu prin minte că n-avea talent pentru amărăciune sau regret, că nu era dotat pentru aşa ceva şi că, dacă voia să îşi recâştige demnitatea, ar face mai bine să fie sobru.

Un mic râs vesel îi întâmpină, un semn amical, poate puţin exaltat, râsul unui novice care nu prea ţinea cont de convenienţe. Răspunse printr-un zâmbet, aruncându-i o privire celui amuzat, Daniel. Daniel, ziaristul fără nume din *Interviu cu un vampir.* Brusc, îşi dădu seama că acest tânăr zănatec era copilul lui Armand, singurul pe care îl crease vreodată. Un bun început pe drumul iadului pentru novicele acesta, pentru fiinţa aceasta exuberantă, într-o veşnică beţie, înzestrată cu puterile sângelui lui Armand.

Îi trecu rapid în revistă şi pe ceilalţi adunaţi în jurul mesei ovale.

La dreapta, ţinându-se deoparte, era Gabrielle, cu părul ei blond împletit într-o unică coadă pe spate, cu ochii plini de o îngrijorare pe care nu şi-o ascundea; lângă ea, Louis, dezarmat şi pasiv ca întotdeauna, studiindu-l pe Marius în tăcere, cu un soi de interes ştiinţific sau cu adoraţie, sau cu amândouă. Alături era iubita lui, Pandora, cu părul castaniu lăsat pe umeri şi încă strălucind de particule de gheaţă topită. În fine, Santino, aşezat la dreapta ei, din nou calm, impecabil în hainele lui negre de catifea curăţate de noroi.

La stânga lui era Khayman, alt străbun, cu o faţă şi mai netedă decât a lui Maharet, care-şi comunică în mod spontan numele în tăcere si care îţi dădea fiori. Marius îşi dădu seama că nu era în stare să îşi dezlipească ochii de la el. Faţa Mamei şi a Tatei nu avuseseră niciodată un asemenea efect asupra lui, deşi aveau aceiaşi ochi negri şi păr ca abanosul. Probabil că ceea ce schimba totul era zâmbetul. Expresia deschisă, prietenoasă era prezentă, în ciuda eforturilor veacurilor de a i-o şterge de pe faţă. Fiinţa asta părea ori un sfânt, ori un mistic, deşi în realitate era un ucigaş feroce. Recentele festinuri cu sânge uman îi

dădeau pielii un aspect ceva mai moale şi obrajilor o uşoară îmbujorare.

Mael, neglijent, cu părul vâlvoi ca de obicei, luase loc la stânga lui Khayman. După el venea o altă fiinţă străveche, Eric, care, după aprecierea lui Marius, avea cel puţin vreo trei mii de ani de existenţă, emaciat, în aparenţă foarte fragil, care n-avusese mai mult de treizeci de ani la moarte. Îl privea pe Marius cu nişte ochi mari căprui, blânzi, dus pe gânduri. Hainele lui, făcute pe măsură, erau perfect asemănătoare celor purtate de orice om de afaceri din zilele noastre.

Dar cealaltă fiinţă? Era la dreapta lui Maharet, care se aşezase la celălalt capăt al mesei, faţă în faţă cu Marius. De data asta, fu realmente zguduit. Prima idee care-i trecu prin cap fu că-i cealaltă soră, atât de tare semănau, cu ochii verzi şi părul roşu ca arama.

Dar fiinţa aceasta trăise până ieri, de asta era sigur. Nu-şi putea explica de ce era atât de puternică şi atât de albă, şi îngheţată. La fel de inexplicabile erau şi felul în care-l pătrundea cu privirea şi nemaipomenita forţă telepatică cu care-i transmitea o cascadă de imagini întunecate, dar extrem de bine conturate, pe care parcă nu le putea controla. În clipa aceasta avea în minte, redându-l cu o inimaginabilă perfecţiune a detaliului, tabloul pe care-l pictase, avându-l ca model pe Amadeo, înconjurat de îngerii cu aripi negre, rugându-se îngenuncheat. Pe Marius îl trecu un fior rece.

— Tabloul meu. În pivniţele Ordinului Talamasca? şopti el. Se puse pe râs, insolent, plin de venin. Deci este acolo!

Fiinţa se sperie; nu avusese intenţia să îşi dezvăluie gândurile. Tulburată, dornică să protezeje Ordinul, se reînchise în sine. Parcă trupul i se micşorase la jumătate, doar că puterea i se dubla. Un monstru. Un monstru cu ochi verzi şi cu oase delicate! Ieri fusese creată, chiar ieri, după cum ghicise; avea ţesuturi vii în ea. Brusc, înţelese totul. Purta numele de Jesse şi era opera lui Maharet. Ca muritoare, era o reală descendentă a lui Maharet; iar acum devenise fiica acestei mame cu o existenţă milenară. Revelaţia îl stupefie, dar îl şi înspăimântă într-o oarecare măsură. Sângele ce curgea acum prin venele acestei novice avea puteri inimaginabile până şi pentru Marius. Ea nu resimţea în nici un fel nevoia de a bea, de pildă, deşi nici nu murise încă de-a binelea.

Dar era momentul să-nceteze cu studiul nemilos al celor din jur. În definitiv, numai pe el îl mai aşteptau. Totuşi, nu fu în stare să nu se-ntrebe ce deveniseră urmaşii lui muritori, unde erau, pentru numele lui Dumnezeu, copiii nepoţilor şi ai nepoatelor pe care-i iubise din toată inima pe când era în viaţă. E adevărat că şi el urmărise timp de câteva sute de ani evoluţia familiei, apoi le pierduse urma, nu mai fusese capabil să recunoască nici Roma. Lăsase totul în întuneric, ca Roma însăşi care intrase în obscuritate. Era însă convins că şi-n ziua de azi călcau pe pământ oameni care purtau sângele familiei în vine.

Rămase în continuare cu ochii la novicea roşcată. Ce fantastic semăna cu străbuna ei! înaltă, cu o osatură fragilă, de o severă frumuseţe. *E aici un secret enorm, ceva ce are de-a face cu genealogia, cu familia...* Purta haine moi, de culoare închisă, ca şi străbuna ei; avea mâini imaculate, nu era nici machiată, nici parfumată.

Fiecare în felul lui era magnific. Înaltul Santino, robust, elegant în hainele lui negre de prelat, cu ochi negri sclipitori, cu o gură senzuală. Chiar şi Mael, care părea neîngrijit, avea o prezenţă feroce, impunătoare, stând cu ochii numai la fiinţa aceea străveche, în privirea lui amestecându-se iubirea si ura. Armand, cu fata lui de înger, mai frumos decât orice posibilă descriere. Până şi tânărul Daniel, absolut încântător cu părul lui blond cenuşiu şi ochii violeţi.

Oare nimeni care primea nemurirea nu era urât? Sau tocmai această calitate de damnat transforma în frumuseţe tot ce era sacrificat în flăcările iadului? Gabrielle, de pildă, fusese cu siguranţă o frumuseţe pe când era în viaţă, de la ea îi venea lui Lestat neînfricarea, deşi ea n-avea impetuozitatea lui. Sau Louis, cu siguranţă că Louis fusese ales pentru figura lui de o rară delicateţe, pentru adâncimea ochilor lui verzi. Fusese ales din cauza atitudinii melancolice pe care o păstra până şi acum. Parcă era un muritor pierdut printre ei, faţa lui moale, plină de culoare, exprima o mie de simţăminte; trupul întreg părea în mod ciudat lipsit de apărare, iar ochii i se plimbau de colo-colo curioşi şi trişti. Până şi Khayman, care inspira atâta groază, avea un chip şi un corp perfect.

În ce o privea pe Pandora, o revăzu vie, muritoare, când se uită la ea, văzu femeia inocentă, pasionată, care-i apăruse în cale cu atâtea secole înainte, într-o noapte neagră ca cerneala,

în Antiohia, implorându-l să o facă nemuritoare. Nici pe departe ce era acuma, o fiinţă melancolică, absentă, nemişcată în mantia ei cu aspect biblic, cu privirea pierdută în zare, spre galaxiile estompate de norii groşi ce se vedeau prin pereţii de sticlă. Chiar Eric, cu pielea albită, sidefată de miile de ani de existenţă, totuşi păstrând, ca şi Maharet, un aer de mare umanitate, cu atât mai atrăgător, cu cât se amestecau în aspectul lui calităţile şi graţia unei fiinţe androgine.

Adevărul e că, de când exista el, Marius nu mai văzuse o adunare de acest fel — o reuniune de nemuritori de tot felul de vârste, de la cei de-abia creaţi la cei mai străvechi; fiecare dotat cu puteri incomensurabile şi având slăbiciunile lui, puternic până şi tânărul copil, parcă veşnic în delir, creat cu măiestrie de Armand, care nu-şi oferise nicicând altcuiva sângele virginal. Marius avea toate motivele să se îndoiască că o astfel de "familie" se mai reunise vreodată.

Dar el? Care era locul lui în tabloul acesta, el care se considerase dintotdeauna cel mai vârstnic în cadrul universului său bine controlat, în care cei mai vechi fuseseră doar idoli tăcuţi? Sângele închegat îi fusese curăţat de vânt de pe părul lung până la umeri şi de pe faţă. Mantia lungă era încă umedă de la zăpezile prin care trecuse. Pe măsură ce se apropia de masă, aşteptând cam pe picior de război să fie poftit de Maharet să se aşeze, îşi imagină totuşi că şi el arăta la fel de monstruos ca şi ceilalţi, cu ochii lui albaştri şi reci mocnind de mânia care-l ardea pe dinăuntru. '

— Te rog, îi spuse ea cu o voce plină de graţie şi-i făcu semn să se aşeze pe scaunul de lemn din faţa lui, evident un loc de onoare, în celălalt capăt, dacă acceptai că locul ocupat de ea era capul mesei.

Era confortabil scaunul acela, nu semăna cu majoritatea mobilelor moderne. Spătarul rotunjit i se păru perfect pentru spatele lui, îşi putea sprijini braţele, şi acesta era un lucru bun. Armand luă loc lângă el, pe scaunul liber de la dreapta.

Maharet se aşeză fără nici un zgomot. Îşi puse mâinile, cu degetele împreunate, pe masa lustruită. Îşi aplecă fruntea, de parcă încerca să îşi adune gândurile înainte de-a începe.

— Noi cei de-aici suntem toţi care am mai rămas? întrebă Marius. În afară de regină şi de prinţul insolent, şi de...

Se opri.

Un val de neliniște se răspândi în tăcere printre ceilalți. Unde era sora mută? Care era misterul?

— Da, spuse, Maharet, în afară de regină, de prinț și de sora mea. Da, numai noi am mai rămas. Numai noi mai contăm, în orice caz. Făcu o pauză, să permită vorbelor ei să își facă bine efectul. Privi cu blândețe întreaga reuniune. Poate pe undeva departe, continuă ea, mai sunt alții — dintre cei foarte vechi, care au preferat să nu se amestece. Sau dintre cei pe care îi mai urmărește încă și care sunt condamnați. Dar în sensul puterii de decizie, de influență asupra destinului neamului nostru, de dorință de a acționa, nu mai suntem decât noi.

— Ce-i cu fiul meu? întrebă Gabrielle. Avea vocea plină de enervare, de emoție, într-un mod subtil cei prezenți nu o interesau. Ar putea vreunul dintre voi să-mi spună ce a făcut cu el și unde se află? își plimbă privirea de la Maharet la Marius, fără frică, dar disperată. Voi aveți, cu siguranță, suficientă putere ca să știți unde e.

Asemănarea dintre ea și Lestat îl impresiona pe Marius. De la ea moștenea Lestat acea splendidă forță, nu era nici o îndoială. Dar ea poseda un calm rece pe care Lestat n-avea cum să-l înțeleagă vreodată.

— Este cu ea, cum ți-am mai spus, îi răspunse Khayman cu o voce adâncă, fără grabă. Dar dincolo de asta, ea nu ne permite să mai vedem.

Era evident că Gabrielle nu credea. Singura ei dorință era să plece, să-i părăsească, să rămână singură. Pe ceilalți, nimic nu i-ar fi smuls de la masa aceea. Dar ea nu se simțea angajată cu nimic față de ceilalți, era limpede.

— Permite-mi să-ți explic un lucru, spuse Maharet, căci este de cea mai mare importanță. Mama este extrem de abilă în privința ascunderii gândurilor sale, de bună seamă. Pe deasupra, noi, cei din timpurile foarte vechi, n-am putut niciodată comunica telepatic nici cu Mama, nici cu Tata și nici între noi. Suntem, pur și simplu, prea aproape de sursa care ne-a transformat în ce suntem azi. Suntem incapabili să vedem sau să auzim ce gândesc cei apropiați, exact cum se întâmplă în cazul vostru între novice și inițiator. Doar că, pe măsură ce-a trecut timpul și au apărut tot mai mulți băutori de sânge, ei și-au dezvoltat puterea de comunicare telepatică între ei, cum fiecare dintre noi comunică dintotdeauna cu muritorii.

— Deci Akasha nu te-ar putea găsi nici pe tine, spuse Marius, nici pe Khayman... dacă n-am fi noi prezenţi.

— Exact. Ea trebuie să scormonească în minţile celorlalţi ca să ne vadă. Iar noi suntem obligaţi să facem acelaşi lucru ca să o vedem pe ea. Fireşte, percepem un zgomot anume din când în când, când se apropie vreunul dintre cei foarte puternici, un sunet care are de a face cu prezenţa unei enorme energii şi cu o respiraţie şi un anume sânge.

— Aha, acesta era zgomotul, murmură încet Daniel. Sunetul acela îngrozitor şi neîntrerupt.

— Dar nu ne putem ascunde nicăieri de ea? întrebă Eric. Noi, cei pe care ea îi poate auzi şi vedea?

Era o voce foarte tânără, desigur, şi un accent neprecis, dar pronunţat, fiecare vorbă fiind rostită cu grijă, cu o intonaţie superbă.

— Ştii bine că nu, răspunse Maharet, arătând că-şi pierde un pic răbdarea. Pierdem timpul vorbind de ascuns. Sunteţi aici pentru că ori n-a putut, ori nu a vrut să vă distrugă. Asta-i tot. Trebuie să continuăm.

— Sau pentru că n-a terminat încă... zise Eric dezgustat. N-a decis încă în mintea ei infernală cine trebuie să moară şi cine trebuie să rămână în viaţă!

— După părerea mea, suntem în siguranţă aici, spuse Khayman. După câte ştiu, regina a avut deja ocazia să-l distrugă pe fiecare dintre cei prezenţi.

Dar tocmai asta era problema lui Eric, îşi dădu seama Marius. Nu era deloc clar dacă Mama încercase deja să-l distrugă şi pe el care, după toate aparenţele, se deplasa întotdeauna în compania lui Maharet. Eric n-o slăbea din priviri pe Maharet.

Schimbară un semn, dar nu telepatic. Apoi Marius pricepu că Maharet îl crease pe Eric şi că nici unul dintre ei nu ştia dacă Mama l-ar putea distruge sau nu, căci devenise el însuşi foarte puternic. Maharet îi cerea în tăcere să rămână calm.

— Dar pe Lestat, pe el *îl* percepi, nu? întrebă Gabrielle. Nu ai putea descoperi unde se află amândoi, citindu-i lui mintea?

— Nici măcar eu nu pot cuprinde o distanţă foarte mare, răspunse Maharet. Dacă ar mai exista alţi băutori de sânge care să capteze gândurile lui Lestat şi să servească de intermediari, atunci aş putea să-l găsesc instantaneu. Dar am impresia că nu

mai există nimeni. Pe de altă parte, Lestat a ştiut întotdeauna la perfecţie cum să nu-şi demaşte prezenţa; pentru el e o chestie naturală. Aşa se întâmplă cu toţi cei foarte puternici, foarte independenţi şi combativi. Oriunde s-ar afla, în mod instinctiv se rupe total de ceilalţi.

— L-a luat cu ea, spuse Khayman. Întinse o mână peste masă şi şi-o puse peste a lui Gabrielle. O să ne dezvăluie chiar ea totul când o să fie pregătită. Iar dacă între timp îi vine ideea să-i facă vreun rău lui Lestat, nu ne este nici unuia cu putinţă să o împiedicăm.

Pe Marius aproape că-l pufni râsul. În aparenţă, cei străvechi aveau impresia că adevărul gol-goluţ aducea cuiva vreo mângâiere; ce curioasă combinaţie de vitalitate şi de pasivitate în ei! Aşa se petreceau oare lucrurile la începuturile istoriei? Când oamenii simţeau că se declanşează un eveniment inevitabil, stăteau cu mâinile în sân şocaţi şi-şi acceptau soarta? Tare mai era greu de priceput.

— Lui Lestat Mama nu-i va face nici un rău, afirmă el, atât pentru urechile lui Gabrielle, cât şi pentru restul asistenţei. Îl iubeşte cu o dragoste care, la urma urmei, seamănă cu orice dragoste. N-o să-i facă nici un rău, pentru că asta ar face-o chiar pe ea să sufere. Ca şi noi, pot să pun pariu, îi cunoşte toate şmecheriile. Deci n-o să reuşească să o scoată din fire, chiar de va fi atât de nebun încât să încerce.

Gabrielle aprobă din cap cu un zâmbet trist. După părerea ei Lestat era în stare să scoată din fire pe oricine dacă avea ocazia şi timpul necesar; dar îşi păstră părerea pentru ea.

Nu era nici consolată, nici resemnată. Se sprijini de spătarul scaunului de lemn şi-şi fixă privirea în depărtare, de parcă ei nici nu mai existau. Nu se simţea în nici un fel obligată faţă de acest grup; nu se simţea obligată faţă de nimeni, în afară de Lestat.

— Foarte bine, spuse ea rece. Răspundeţi-mi atunci la întrebarea crucială: dacă eu reuşesc să distrug furia asta care mi-a răpit fiul, suntem distruşi cu toţii?

— Cum naiba-ţi închipui că ai putea să o distrugi? întrebă uimit Daniel.

Eric surâse batjocoritor.

Ea îi aruncă o privire dispreţuitoare lui Daniel. Pe Eric îl ignoră. De la Maharet aştepta răspunsul.

— Ei bine? E adevărată sau nu credinţa cea veche? Dacă o

distrug pe vipera asta, ca să vorbesc ca în popor, vă distrug pe toţi?

Toţi cei de faţă scoaseră câte un râset timid. Marius scutură din cap. Dar Maharet îi răspunse cu un surâs binevoitor:

— Da. În trecut au fost unii care au şi încercat. Tot felul de nebuni care nu credeau că-i adevărat. Spiritul care o animă pe ea se află şi în noi. Distrugi gazda, distrugi şi puterea. Cei tineri pier primii; cei bătrâni se veştejesc încet; probabil că cei mai vârstnici sfârşesc ultimii. Dar ea este regina damnaţilor, iar cei damnaţi nu pot exista fără ea. Enkil era doar consortul ei; de aceea nu mai contează acum că l-a distrus şi că l-a golit complet de sânge.

— Regina damnaţilor, şopti Marius cu glas tare. Fusese în glasul lui Maharet o anumită inflexiune când

spusese asta, de parcă aceste vorbe ar fi deschis răni dureroase, groaznice, pe care nici mileniile nu le tămăduiseră. Fără leac, aşa cum nu era leac contra viselor. Din nou, avu impresia că fiinţele acestea antice posedau un simţ al dreptăţii şi o rigoare rară, căci pentru ei limbajul, ca şi gândurile guvernate de el, probabil că nu fusese niciodată complicat în mod inutil.

— Gabrielle, reluă Khayman, pronunţându-i numele la perfecţie, nu putem să-l ajutăm pe Lestat. Trebuie să folosim timpul pe care-l mai avem pentru a face un plan. Se întoarse spre Maharet. Visele, Maharet. De ce suntem asaltaţi în prezent de visele acestea? Asta ne interesează pe toţi.

Brusc se făcu tăcere. Toţi cei prezenţi le avuseseră într-o formă sau alta. Gabrielle si Louis fuseseră cel maipuţin vizitaţi de ele, atât de puţin, încât Gabrielle nici nu le dăduse vreo atenţie până în seara aceasta, iar Louis, speriat de Lestat, şi le scosese din minte cu desăvârşire. Până şi Pandora, care mărturisea că personal nu le avusese, îl avertizase pe Marius de ceee ce aflase de la Azim. Santino le considera transe de care nu putea scăpa.

Marius află acum că, pentru cei mai recenţi, Jesse şi Daniel, ele reprezentaseră un fel de maledicţie, care-i chi-nuise cu cruzime la fel ca şi pe el.

Dar Maharet tot nu răspundea.Durerea din ochi i se accentuase. Marius i-o percepea ca pe o vibraţie fără sunet. Simţea spasmele din nervii minusculi ai ochilor.

Se aplecă uşor în faţă, încrucişîndu-şi mâinile pe masă.

— Maharet, spuse el. Sora ta este cea care ne trimite visele, nu-i aşa? Nici un răspuns. Unde se află Mekare?

Iarăşi linişte.

Simţea durerea pe care-o emana. Şi-i părea rău, îi părea enorm de rău că încă o dată fusese atât de brutal. Dar, dacă urma să fie util în vreun fel reuniunii, era dator să împingă lucrurile spre o concluzie. Îi reveni în minte Akasha în criptă, fără să ştie de ce. Se gândi la zâmbetulde pe buzele ei. Se gândi şi la Lestat — cu disperare, dar cu dorinţa de a-l proteja. Însă Lestat nu mai era acum decât un simbol: îl simboliza pe el. Îi simboliza pe ei toţi.

Maharet se uită la el într-un mod foarte ciudat, de parcă reprezenta un mister pentru ea. Se uită apoi şi la ceilalţi. In sfârşit, se hotărî să vorbească:

— Aţi văzut în vis cum am fost despărţite, spuse ea încetişor. Cu toţii aţi visat asta. Aţi văzut cum ne-a înconjurat mulţimea şi pe mine, şi pe sora mea, cum ne-au despărţit cu forţa, cum ne-au pus în sarcofage de piatră, Mekare nefiind în stare să-mi spună o vorbă, pentru că i se tăiase limba, eu fără să o pot vedea pentru ultima oară, pentru că mi se scoseseră ochii.

Eu însă am văzut scena în minţile brutelor care ne chinuiau. Am înţeles că eram duse fiecare pe malul unei mări. Mekare — la apus, eu — la răsărit.

Am rătăcit pe ape, pe pluta de smoală şi buşteni, vie în sarcofagul de piatră, timp de zece nopţi. În cele din urmă, când pluta s-a scufundat şi apa a forţat capacul să se deschidă, am fost liberă. Oarbă, torturată de sete, am înotat până la mal şi am furat, de la primul muritor de care-am dat, perechea de ochi ca să văd, sângele ca să mă hrănesc.

Dar cu Mekare ce s-a-ntâmplat? A fost aruncată în oceanul de la apus, ale cărui ape mergeau până la capătul lumii.

Am încercat să o caut din prima noapte; am căutat-o prin toată Europa, toată Asia, prin junglele de la sud şi prin ţinuturile îngheţate ale nordului. Secol după secol am tot căutat-o, apoi, când pământenii au descoperit Lumea Nouă, am plecat în căutarea ei şi-acolo.

N-am regăsit-o niciodată. N-am dat niciodată de-un muritor sau de un nemuritor care să fi dat de ea sau care să-i fi auzit numele. Apoi, în acest secol, în anii de după cel de-al doilea mare război, un arheolog singuratic a dat, în junglele de sus, din

munţii din Peru, de o mărturie indiscutabilă a existenţei surorii mele: pe pereţii unei peşteri nu prea adânci, a descoperit desene făcute de ea, siluete rudimentare, colorate cu pigmenţi naturali care povesteau viaţa noastră şi suferinţele prin care am trecut şi pe care acum le cunoaşteţi cu toţii.

Dar trecuseră şase mii de ani de când fuseseră scrijelite pe piatră. Or despărţirea noastră avusese loc acum şase mii de ani. Nu s-a mai descoperit nici un alt semn despre existenţa ei.

Eu totuşi n-am abandonat speranţa de a-mi regăsi sora. Am ştiut tot timpul acesta, aşa cum ştiu numai gemenii, că e încă în viaţă, că nu sunt singură pe lume.

Acum, de zece nopţi încoace, am, pentru prima dată, o dovadă că sora mea nu m-a părăsit. Dovadă conţinută chiar în vise.

Visele nu sunt altceva decât gândurile lui Mekare, imagini pe care le vede ea, mânia şi durerea pe care le resimte ea.

Tăcere. Toţii ochii erau fixaţi pe ea. Marius însuşi era uluit. Nu îndrăznea nici el să vorbească din nou, lucrurile stăteau mai rău decât îşi imaginase, iar implicaţiile erau acum cu totul clare.

Visele veneau de la cineva care supravieţuise peste milenii, dar nu-şi păstrase conştiinţa de sine; era foarte posibil ca viziunile să îşi aibă originea într-un spirit rătăcit, într-o minte animalică, în care amintirile nu fac decât să provoace o acţiune pe care animalul nici n-o înţelege, nici nu o cântăreşte. Asta putea explica de ce visele erau atât de clare, de ce se repetau la nesfârşit.

Forma pe care o întrevăzuse câte o clipă făcându-şi drum printr-o junglă nu era altcineva decât însăşi Mekare.

— Da, spuse imediat Maharet. "Prin junglă. Umblă", şopti ea. Astea au fost chiar vorbele arheologului în clipa morţii, mîzgălite de el pe o bucată de hârtie lăsată pentru mine. "Prin junglă. Umblă." Dar în care?

Louis fuse cel care rupse tăcerea.

— Atunci, visele poate că nu transmit un mesaj intenţionat, spuse el cu un uşor accent franţuzesc. Poate că nu reprezintă decât prea plinul unui suflet torturat.

— Nu. Eu cred că reprezintă un mesaj, spuse Khayman. Reprezintă un avertisment. Ne sunt destinate tuturor, dar nu numai nouă, ci şi Mamei.

— Cum poţi să spui aşa ceva? îl întrebă Gabrielle. Habar n-

avem dacă mai are vreo urmă de raţiune, dacă ştie măcar de existenţa noastră.

— Nu cunoaşteţi întreaga poveste. Eu, da. O să v-o spună Maharet.

O privi pe Maharet.

— Eu am văzut-o, spuse Jesse cu timiditate, uitându-se tot la Maharet. A traversat un râu mare, se apropie; am văzut-o! De fapt, nu mă exprim corect. Am văzut drumul, de parcă eu aş fi fost aceea care mergea.

— Aha, exact ca şi mine, interveni Marius. Ca şi cum aş fi privit prin ochii ei!

— Când mă uitam în jos, vedeam pletele roşii, vedeam cum avansam cu fiecare pas prin junglă, zise Jesse.

— Probabil că ne comunică ceva prin aceste vise, spuse Mael, pierzându-şi răbdarea. Altfel, de ce-ar fi atât de puternică transmisia? Gândurile noastre personale nu poartă în ele atâta forţă. Dar ea a ridicat vocea; ea vrea ca cineva sau ceva să afle ce gândeşte...

— Sau are o obsesie care-i inspiră toate acţiunile... completă Marius. Are un ţel anume. Făcu o pauză. Vrea să se reîntâlnească cu tine, sora ei! Ce altceva ar putea să vrea?

— Nu-i asta, spuse Khayman. Nu acesta îi e scopul. Iar o privi pe Maharet. Are de împlinit o prorocire făcută Mamei. Asta anunţă visele.

Maharet îl studie o clipă în tăcere. Dădea impresia că nu mai suportă discuţia asta despre sora ei; încercă totuşi să îşi adune toate forţele pentru chinul care o aştepta.

— Noi eram acolo când a început totul, mai spuse Khayman. Am fost primii copii creaţi de Mamă, iar visele acestea povestesc lucrurile care s-au petrecut la început.

— Atunci, trebuie să ne spuneţi şi nouă... să ne spuneţi totul, interveni Marius cât putu de blând.

— Ai dreptate, suspină Maharet. Aşa voi face. Se uită pe rând la toţi cei din jur, întârziind cu privirea la Jesse. Vă datorez întreaga poveste, spuse ea, ca să puteţi înţelege ceea ce n-o să putem evita, poate. Vedeţi voi, nu-i doar povestea felului în care a început totul. S-ar putea să fie şi a felului în care se sfârşeşte. Oftă brusc, de parcă perspectiva de a povesti o îndurera peste măsură. Lumea noastră n-a cunoscut nicicând o astfel de tulburare, spuse ea, pri-vindu-l pe Marius. Cântecele lui Lestat,

trezirea Mamei, moarte. Se uită un moment în jos, adunându-şi parcă puterile înainte de acest efort. Apoi îi aruncă o privire lui Khayman şi alta lui Jesse, erau cei pe care-i iubea cel mai mult. N-am mai spus-o niciodată, zise, cerându-le parcă să fie indulgenţi. Pentru mine, toată povestea timpurilor pe când eram în viaţă s-a distilat acum într-un mit pur. Vremea pe când mai vedeam soarele. În mitologia aceasta îşi află rădăcinile toate adevărurile pe care le cunosc. Dacă ne întoarcem în trecut, s-ar putea să găsim în el viitorul şi mijlocul de a-l influenţa. Singurul lucru pe care îl mai putem face este măcar să căutăm să înţelegem. Se lăsă o tăcere profundă. Toţi aşteptau plini de respect să înceapă. La început, spuse ea, noi eram vrăjitoare, sora mea şi cu mine. Comunicam cu spiritele, iar ele ne iubeau. Asta până când regina şi-a trimis soldaţii în ţinuturile noastre.

3
LESTAT: REGINA GERURILOR

MI-A dat drumul. Instantaneu, am început să cad; vântul îmi urla în urechi. Mai grav era că nu mai vedeam nimic! Apoi am auzit-o spunându-mi: *Ridică-te!*

Am trecut printr-un delicios moment de neputinţă totală. Picam ca un bolovan spre pământ şi nimic nu putea să pună capăt căderii; apoi m-am uitat în sus, deşi mă usturau ochii, la norii care se închideau deasupra mea, mi-am adus aminte de turn şi de cum te simţi când urci. M-am hotărât brusc. *Urcă!* Şi căderea s-a oprit imediat.

Parcă mă prinsese un curent de aer ascendent. Într-o singură clipă am străbătut câteva sute de metri şi m-am pomenit deasupra norilor; nu mai erau decât un soi de pânză albă de lumină pe care de-abia o mai zăream. M-am hotărât să mă las în voia curenţilor. În definitiv, n-aveam de ce să mă duc în vreo direcţie anume în momentul acela. Poate că, dacă nu mă mai temeam de usturime, puteam să deschid bine ochii şi să privesc în jur, în ciuda vântului.

Am auzit-o rîzând pe undeva pe-aproape — în capul meu ori pe deasupra lui, habar n-aveam unde. *Hai, prinţul meu, vino mai sus.*

M-am răsucit şi am pornit iar ca o săgeată în sus până ce am zărit-o îndreptându-se spre mine, cu hainele umflate în jur, cu codiţele ei grele uşor zburlite de vânt.

M-a prins şi m-a sărutat. Am încercat să mă îndrept, ţinându-mă de ea, să mă uit în jos şi să-ncerc realmente să văd ceva printre nori. Munţi plini de zăpadă, magnifici în lumina lunii, cu coastele albăstrui dispărând în văile adânci acoperite de zăpadă.

— E rândul tău să mă porţi, mi-a şoptit ea la ureche. Du-mă spre nord-vest.

— Nici nu ştiu unde e.

— Ba da, ştii. Ştie corpul tău. Ştie mintea. Nu le pune nici o întrebare. Dă doar ordinul că aceasta-i direcţia pe care o vrei. Cunoşti acum principiul: când ridicai puşca la ochi, priveai lupul care fugea, nu stăteai să calculezi distanţa sau viteza glonţului; trăgeai, iar lupul cădea mort.

M-am ridicat, cu o uşurinţă incredibilă, apoi mi-am dat seama că se lăsase grea, ţinându-se de braţul meu. Se uita fix la mine, mă obliga să o port. I-am zâmbit. Cred că am şi râs, tare. Apoi am luat-o pe sus în amândouă braţele şi-am sărutat-o şi eu, continuând ascensiunea fără nici o întrerupere. *Către nord-vest.* Asta însemna la dreapta, iar la dreapta şi ceva mai sus. Într-adevăr, mintea mea ştia; cunoştea terenul peste care plutisem. Am făcut cu măiestrie o cotitură, apoi alta; mă răsuceam, ţinând-o strâns în braţe, infiorat de plăcerea de a-i simţi greutatea corpului, presiunea sinilor pe pieptul meu, buzele, din nou delicat lipite de-ale mele.

S-a apropiat de urechea mea.

— Auzi? m-a întrebat.

Am ascultat cu atenţie; vântul părea să acopere orice alt zgomot, dar totuşi dinspre pământ parcă urca un cor indistinct, voci umane, care la unison, care izolate; voci care se rugau, rostind cuvinte într-o limbă asiatică. Veneau de foarte departe, apoi de extrem de aproape. Două sunete foarte distincte. Mai întâi, era vorba de o lungă procesiune de credincioşi care şerpuia peste trecătorile din munţi şi peste stâncile ascuţite, cântând monoton, ca să se ţină treji în timp ce înaintau cu greu, în ciuda oboselii şi a frigului. Al doilea zgomot venea de la un alt fel de cor uman şi emana dintr-o clădire, era un imn de extaz care se ridica peste muzica tobelor şi a cinelelor.

I-am lipit obrazul de al meu şi m-am aplecat să văd ceva în jos, dar norii formau acum o masă solidă, albă. Totuşi, vedeam, prin intermediul minţilor adoratorilor de jos, o imagine strălucitoare a unei curţi interioare şi a unui templu cu arcade de marmură, cu enorme încăperi pictate. Procesiunea urca spre acest templu.

— Aş vrea să văd despre ce e vorba! i-am spus.

Nu mi-a răspuns, dar nici nu m-a oprit când am luat-o în jos, planând prin aer, ca o pasăre, până în inima norilor. Se făcuse iar uşoară, de parcă nu mai purtam nimic în braţe.

Pe măsură ce ieşeam din marea aceea lăptoasă, am văzut templul strălucind jos, parcă era o machetă de argilă, cu zidurile lui care ocoleau ici şi colo formele accidentate ale terenului. Din rugurile enorme se ridica un oribil miros de trupuri arse. Spre acest ciorchine de acoperişuri şi de turnuri se îndreptau bărbaţii şi femeile din procesiune, riscând să alunece pe potecile strâmte şi să îşi găsească moartea.

— Spune-mi cine-i înăuntru, prinţul meu, mi-a zis ea. Spune-mi cine este zeul din templul acesta.

Vreau să văd! Vreau să mă apropii Aceeaşi veche şmecherie, dar imediat am început să cad. Am scos un ţipăt teribil, iar ea m-a prins.

— Fii mai atent, prinţul meu, mi-a zis, ajutându-mă să mă redresez.

Am fost convins că-mi crapă inima.

— Nu poţi să ieşi din corp ca să vezi cu ochii tăi ce se-ntâmplă înăuntrul templului şi, în acelaşi timp, să zbori. Priveşte scena prin ochii muritorilor, cum ai făcut înainte.

Tot mai tremuram, ţinându-mă strâns de ea.

— Iar îţi dau drumul dacă nu te calmezi, mi-a zis blând. Comandă-i inimii să-ţi respecte voinţa.

Am oftat profund. Brusc, m-a durut tot trupul, de la forţa constantă a vântului. Iar ochii, ah, mă ardeau atât de tare, că nu mai vedeam nimic. Dar mi-am dat silinţa să uit tot ce nu-mi convenea; să ignor orice durere, de parcă n-ar fi existat. Am apucat-o bine în braţe şi am început iar coborîşul, fiind atent să fie lent; apoi am căutat imaginile din minţile muritorilor de jos şi am reuşit să văd ceea ce vedeau ei.

Pereţi auriţi, ici şi colo arcade dantelate, toate suprafeţele ornamentate bogat; ardea tămâie în cupe, mirosul ei se

amesteca cu mirosul de sânge proaspăt. Din când în când, îl zăream neclar şi pe el, pe "zeul templului".

— E un vampir, am şoptit. Un diavol băutor de sânge. Îi atrage la templu, apoi îi măcelăreşte cum îi convine. Totul aicea miroase a moarte.

— Adevăratul măcel de-abia începe, a şoptit ea, sărutându-mă din nou pe faţă cu dragoste. Acum fă să ajungem chiar în curtea templului, atât de fulgerător, încât să nu ne vadă nimeni, chiar lângă rugul funerar.

Aş pune mâna în foc că ordinul a fost respectat chiar înainte ca eu să mă hotărăsc; nu făcusem decât să iau în consideraţie ideea emisă de ea! Mă şi găseam lângă un zid aspru de pământ, cu pietre sub picioare, tremuram din toate încheieturile, eram complet ameţit, iar măruntaiele mi se zvârcoleau de durere. In plus, aveam senzaţia că corpul meu voia să continue drumul în jos, să treacă direct prin stâncile masive.

Sprijinindu-mă de zid, înainte de-a vedea orice, am auzit din nou scandarea ritmică. Întâi, am simţit mirosul focului, al corpurilor arse, abia pe urmă am văzut şi flăcările.

— Dragul meu prinţ, ai fost cât se poate de neîndemânatic, mi-a susurat blând la ureche. Cât pe-aici să ne izbim de zid.

— Nu prea ştiu exact cum s-a întâmplat.

— Vezi, aici e cheia, mi-a spus apoi. Cuvântul "exact". Spiritul tău te ascultă cu iuţeală şi pe de-a-ntregul. Stai şi te gândeşte. Când cobori, nu ţi se astupă nici urechile, nici ochii; doar că totul se întâmplă mult mai repede decât îţi poţi da seama. Ai idee care sunt mişcările exacte când pocneşti din degete? Nu, habar n-ai. Dar o faci exact. Până şi un biet copil muritor o poate face.

Aşa era. Mi-era foarte clar principiul, aşa cum îmi fusese şi exemplul cu puşca şi cu ţinta.

— E doar o chestiune de gradaţie, am răspuns.

— Şi de uitare de sine. Uitare de sine fără nici o frică. Am încuviinţat din cap. Adevărul e că aş fi preferat să cad pe un pat moale şi să dorm. Am clipit din ochi, văzând flăcările acelea teribile, văzând corpurile carbonizându-se în mijlocul lor. Unul dintre ei nici nu era mort, ridica o mână cu degetele încordate. Acum murise. Vai de el.

Mâna ei rece mi-a atins obrazul. Apoi mi-a atins buzele şi mi-a netezit părul încîlcit.

— Tu n-ai avut niciodată un profesor, nu-i aşa? m-a întrebat. Magnus te-a lăsat orfan chiar din prima noapte. Tatăl şi fraţii tăi nu mureau de deşteptăciune. Cât despre maică-ta, ea nu-şi putea suferi copiii.

— Mi-am fost singur profesor, dintotdeauna, am spus pe un ton sobru. Şi trebuie să mărturisesc că mi-am fost şi elevul favorit. A râs. Poate că a existat tot timpul o complicitate între profesor şi elev. Altfel, ai dreptate, n-am avut pe nimeni.

Îmi zâmbea. Flăcările i se reflectau în ochi. Figura îi era luminoasă şi înfiorător de frumoasă.

— Lasă-te în voia mea, mi-a spus apoi, şi eu am să te învăţ lucruri pe care nici nu le-ai visat. Nu ai cunoscut, de pildă, lupta. Adevărata luptă. N-ai simţit niciodată îndemnul pur al unei cauze drepte.

N-am răspuns. Eram încă ameţit, nu doar de lunga călătorie prin aer, dar şi de vorbele ei mângâietoare, de adâncimea de nepătruns a ochilor ei negri. Ai fi zis că cea mai mare parte din frumuseţe îi izvora din expresia de blândeţe, din seninătatea ei, din felul în care-şi controla fixitatea privirii chiar şi atunci când restul feţei, strălucitor de albă, se topea într-un zâmbet sau o încruntătură subtilă. Îmi dădeam seama că, dacă mă lăsam în voia simţurilor, aveam să mă simt terorizat până la urmă. Cred că şi ea îşi dădea seama de asta. M-a luat iarăşi în braţe.

— Bea, iubitul meu, mi-a şoptit. O să ai nevoie de puteri serioase pentru ceea ce vreau să faci pentru mine.

Nu ştiu cât timp a trecut. Când s-a îndepărtat de mine, o clipă am rămas buimac, apoi limpezimea a devenit covârşitoare, ca de obicei. Muzica monotonă din templu tuna prin pereţi.

"Azim! Azim! Azim!"

În vreme ce mă făcea să o urmez, nu mi-am mai simţit deloc corpul, parcă aveam în locul lui doar o imagine pe care o păstram despre mine. Mi-am pipăit faţa, mi-am simţit oasele de sub piele, de parcă voiam să simt dacă mai rămăsese ceva solid din mine; dar pielea asta, senzaţia pe care mi-o procura pipăitul, erau cu totul noi. Doamne, oare ce mai rămăsese din mine?

Uşile de lemn s-au deschis ca prin minune în faţa noastră. Am parcurs în tăcere un lung coridor format de coloane svelte de marmură şi de arcade dantelate, care nu reprezenta decât intrarea ce ducea spre o imensă sală centrală, încăperea era plină până la refuz de adoratori frenetici care, fără să ne vadă,

fără să ne simtă măcar prezenţa, psalmodiau în continuare numele, dansau şi săreau în sus, în speranţa de a-l vedea măcar o clipă pe singurul, pe unicul lor zeu.

— Rămâi lângă mine, Lestat, mi-a şoptit ea cu o voce care m-a atins ca o panglică de catifea în vacarmul din jur.

Mulţimea s-a despărţit, cu violenţă, cădeau trupuri în stânga şi-n dreapta. Într-o clipă psalmodierea a fost înlocuită cu urlete; încăperea a devenit un haos, în timp ce s-a deschis o potecă pentru noi până în centru. Tobele şi cine-lele au amuţit; ne înconjurau doar gemete şi scâncete plângăreţe.

Apoi s-a făcut auzit un murmur admirativ general în clipa în care Akasha a păşit în faţă şi şi-a scos voalul negru.

La câţiva paşi mai încolo, în centrul pardoselii ornamentate stătea zeul sângelui, Azim, în odăjdii încărcate de pietre preţioase şi cu un turban negru de mătase în jurul capului. Era desfigurat de furie, privindu-ne pe Akasha şi pe mine.

Din mulţime se auzeau acum rugăciuni; o voce ascuţită a început să fredoneze un imn în cinstea "mamei eterne".

— Linişte! a poruncit Azim.

Nu cunoşteam limba, dar am înţeles cuvântul rostit.

Până şi-n voce i se auzea sângele băut; îl vedeam umflându-i venele. În viaţa mea nu mai văzusem un vampir atât de îmbibat de sânge de om; era cam de vârsta lui Marius, dar avea pielea de culoarea unui bronz auriu. Îi era acoperită de o pojghiţă de sudoare de sânge, chiar şi pe dosul mâinilor mari şi pufoase.

— Îndrăzneşti să vii în templul meu! a zis în aceeaşi limbă pe care n-o cunoşteam, dar sensul vorbelor îmi parvenea perfect telepatic.

— Ţi-a sunat ceasul din urmă! i-a spus ea cu o voce încă şi mai catifelată decât înainte. I-ai înşelat pe aceşti inocenţi neajutoraţi; le-ai distrus viaţa, te-ai îndopat cu sângele lor ca o lipitoare.

Din mulţime s-au auzit ţipete, urlete, implorând milă. Din nou, Azim le-a spus să facă linişte.

— Ce drept ai tu să-mi condamni cultul, a strigat el, îndreptând un deget spre noi, tu care-ai stat nemişcată pe tronul tău de la începutul lumii!

— Lumea n-a început cu tine, frumosul meu blestemat, i-a răspuns Akasha. Când ai apărut tu pe lume, eu eram deja străveche. Acum m-am ridicat şi am de gând să domnesc aşa

cum mi-a fost destinul. Tu vei pieri, drept lecţie pentru poporul tău. Vei fi primul meu mare martir. A sosit clipa morţii!

El a încercat să se repeadă la ea. Eu am vrut să mă pun între ei, dar totul s-a petrecut cu o repeziciune teribilă, încât nu s-a mai văzut nimic. Ea a găsit mijlocul de a-l împinge înapoi în aşa fel, încât el a alunecat pe pardoseală şi aproape că s-a răsturnat, apoi a reuşit să se echilibreze, în vreme ce i se rostogoleau ochii în cap.

Din gât i-a ieşit un soi de gîlgâială. Ardea. Hainele îi luaseră foc; se ridica fum din el, un fum cenuşiu, subţire, ondulând prin aerul greu, iar mulţimea urla şi se tânguia, retrăgându-se spre pereţi. El se tot răsucea din cauza focului care îl consuma; apoi, brusc, cu privirea fixă, s-a ridicat şi s-a repezit iar cu mâinile întinse spre ea.

Am avut impresia că o s-o prindă, înainte ca ea să se hotărască să reacţioneze. Am încercat să intervin, păşind în faţa ei, dar, cu un gest mic al mâinii drepte, m-a împins printre muritorii din spate. Erau cu toţii pe jumătate goi şi se zbăteau nu cumva să-i ating în vreme ce mă echilibram.

M-am răsucit şi l-am văzut la nici un metru de ea, rânjind, încercând să o atingă peste cercul de forţă de netrecut care o înconjura.

— Pieri, blestematule! a strigat ea. (Eu mi-am astupat urechile.) Du-te în abisurile pierzaniei. Le-am creat special pentru tine.

Lui Azim i-a explodat capul. Din craniul spart au ţâşnit flăcări galbene şi fum. Ochii erau acum doar nişte cărbuni. Ca fulgerat, tot corpul a izbucnit în flăcări; totuşi, căzând, a păstrat o formă umană, cu un pumn îndreptat spre ea, cu picioarele îndoite, de parcă ar fi intenţionat să sară din nou. Apoi întreaga formă a dispărut într-o imensă pală de foc portocalie.

Întreaga mulţime a fost cuprinsă de panică, la fel cum se întâmplase cu mulţimea de spectatori de la concertul de rock în clipa în care izbucniseră primele incendii, iar Gabrielle, Louis şi cu mine reuşisem să plecăm.

Totuşi, isteria de aici părea să atingă un paroxism mai primejdios. Oamenii se striveau de sveltele coloane de marmură, încercând să se retragă din încăpere spre uşi.

Akasha a făcut un cerc complet, rochia rotindu-i-se în jur, ca un fulger negru şi alb de mătase, iar de jur împrejur muritorii

erau parcă apucaţi de mâini invizibile şi aruncaţi pe jos. Trupurile se zvârcoleau în convulsii. Femeile, privind victimele atinse, se văicăreau şi-şi smulgeau părul de disperare.

Mie mi-a trebuit un moment ca să mă dumiresc, ca să-mi dau seama că nu erau ucişi decât bărbaţii. Dar nu prin foc. Le erau atacate în mod invizibil organele vitale. Le ţâşnea sângele prin ochi şi prin urechi şi mureau. Câteva femei, înnebunite, s-au repezit la ea, dar au murit instantaneu în acelaşi fel. Bărbaţii care o atacau erau pe dată învinşi.

Apoi, direct în cap, i-am auzit vocea:

Ucide-i, Lestat. Omoară bărbaţii până la ultimul.

Eram paralizat. M-am postat lângă ea, nu cumva să o atingă cineva. Dar, oricum, nu ar fi reuşit. Spectacolul depăşea orice coşmar, orice situaţie abominabilă la care luasem parte vreodată în existenţa mea blestemată.

Deodată mi-a apărut drept în faţă, m-a luat de mâini. Vocea ei glacială, moale ca zăpada, devenise un sunet covârşitor care mi s-a înfipt drept în creier.

Prinţul meu iubit, dragostea mea. Vei face asta pentru mine. Ucide-i pe bărbaţi, astfel încât legenda despre pedeapsa primită de ei să depăşească legenda templului. Ei sunt adepţii zeului sângelui. Femeile n-au nici o vină. Pedepseşte-i pe bărbaţi în numele meu.

— Pentru numele lui Dumnezeu, te implor, nu mă pune să fac asta, am şoptit eu. Nu sunt decât nişte bieţi muritori!

Mulţimea îşi pierduse curajul. Cei care ajunseseră să iasă în curtea din spate erau prinşi în cursă. De jur împrejur zăceau morţii şi cei care-i jeleau, iar dinspre mulţimea îngrămădită în afara porţilor, care nu ştia nimic despre cele întâmplate, se ridica un vaier implorator.

— Lasă-i să plece, Akasha, te rog, i-am mai spus.

Oare mă mai rugasem în viaţa mea de cineva ca acuma? Ce-aveau de-a face cu noi fiinţele astea nenorocite?

S-a apropiat şi mai mult de mine. Nu mai vedeam nimic, în afară de ochii ei de cărbune.

— Dragostea mea, acesta e un război sfânt. Nu mai e vorba de vânătoarea de muritori pe care ai practicat-o noapte de noapte pentru a te hrăni cu sângele lor, pentru a supravieţui. Acum ucizi în numele meu şî pentru cauza mea sfântă şi îţi ofer cea mai mare libertate acordată vreodată vreunei fiinţe: dreptul

de a-ţi extermina fraţii muritori. Foloseşte-ţi puterile covârşitoare pe care ţi le-am oferit. Alege-ţi victimele una câte una, ucide-le ori cu unda de forţă invizibilă, ori direct cu mâinile.

Mi se învârtea capul. Aveam eu oare astfel de puteri? Puteam să-i fac să cadă instantaneu morţi? M-am uitat în jur, în încăperea plină de fum, unde tămâia continua să ardă, iar corpurile se îngrămădeau unele peste altele, unde femeile şi bărbaţii se ţineau strânşi unul lângă altul terorizaţi sau se strecurau în patru labe în vreun colţ, crezându-se la adăpost.

— Pentru ei nu mai există viaţă acum, nu pot servi decât de exemplu, a continuat ea. Împlineşte-mi porunca.

Mi-a apărut în faţă o vedenie, căci nu se putea ca imaginea aceea să pornească din inima sau din mintea mea. Am văzut ridicându-se în faţa mea un trup emaciat, am strâns din dinţi, uitându-mă la el, mi-am concentrat toată cruzimea într-o rază ca de laser şi am văzut apoi cum trupul acela se ridică şi se rostogoleşte pe spate, în vreme ce pe gură îi ţâşnea sângele. Fără viaţă, golit, s-a prăbuşit pe podea. Eu simţisem doar un fel de spasm, altfel nu făcusem mai mult efort decât dacă aş fi strigat ceva în gura mare, să se audă la distanţă.

Aşa. Ucide-i. Loveşte organele vitale; rupe-le în bucăţi; fă să curgă sângele. Ştii bine că ţi-ai dorit dintotdeauna să poţi face aşa ceva. Să ucizi de parcă n-ar fi nimic, să distrugi fără scrupule sau regrete!

Era adevărat, foarte adevărat; dar era şi interzis, interzis ca nimic altceva pe faţa pământului...

Dragostea mea, e la fel de banal că foamea; la fel de comun ca scurgerea timpului. Acum, ai puterea şi autoritatea mea. Tu şi cu mine vom pune capăt acestui univers prin ceea ce vom face acum.

Un bărbat tânăr a încercat să mă atace, înnebunit, cu mâinile întinse spre gâtul meu. *Ucide-l!* M-a blestemat când a fost atins de forţa mea invizibilă, iar eu am simţit spasmul acela adânc în gât şi în pântec, apoi o presiune în tâmple. Am *simţit* raza ucigătoare atingându-l, pornind din mine, am simţit totul de parcă i-aş fi spart capul cu degetele, de parcă i-aş fi strâns creierul în pumn. Ar fi fost oribil de văzut; n-aveam nici o nevoie. Mi-era de ajuns să-i văd sângele ţâşnind pe gură şi pe urechi şi curgându-i pe pieptul gol.

Câtă dreptate avea ea! Dintotdeauna îmi dorisem să fac aşa

ceva! Cât de intens visasem la aşa ceva pe când eram muritor! Simpla fericire de a-i ucide, de a-i vedea pierind, orice nume ar fi purtat, cu numele generic de "duşman", de a-i distruge pe toţi cei care meritau să piară, pe cei care erau destinaţi morţii încă de la naştere, de a-i ucide cu violenţă, cu toţi muşchii încordaţi, cu maxilarele strânse, cu toată ura şi forţa mea supranaturală topite în aceeaşi rază.

Fugeau ca potârnichile în toate direcţiile, dar asta mă stârnea şi mai tare. Îi aduceam înapoi, forţa mea îi izbea de pereţi. Ţinteam drept în piept cu această limbă invizibilă şi auzeam cum le crăpa inima. Mă răsuceam în toate direcţiile şi trimiteam raza cu atenţie, dar instantaneu, când spre unul, când spre celălalt sau spre altul care se strecura pe uşă, sau care o luase pe coridor, sau care desprinsese un lampion din lanţuri şi îl arunca spre mine.

I~am urmărit până în camerele din spate ale templului, cu o uşurinţă care mă îmbăta, peste grămezile de aur şi argint, făcându-i să cadă pe spate, de parcă-i împingeam cu degete nevăzute, apoi apăsând pe vreo arteră cu aceleaşi degete nevăzute, până ce ţâşnea sângele prin carnea sfâsiată.

Femeile formaseră un grup aparte care se văicărea; unele fugeau de colo până colo. Am auzit cum se rupeau oasele când călcam peste trupuri. Apoi mi-am dat seama că şi ea îi omora; că făceam amândoi acelaşi lucru; că acum încăperea era presărată de corpuri mutilate şi de morţi. Totul era învăluit într-o duhoare teribilă de sânge; vântul rece de afară nu reuşea să o alunge; atmosfera era plină de scâncete şi murmure de disperare.

Un bărbat uriaş s-a repezit la mine, cu ochii ieşiţi din orbite, cu o sabie curbată în mână. Furios, i-am smuls-o din mână şi i-am trecut-o peste gât. A pătruns prin os, rupându-se, iar capul tăiat şi sabia ruptă mi-au căzut la picioare.

Am împins corpul cu piciorul. Am trecut în curte şi i-am privit pe cei care se îndepărtau îngroziţi de mine. Nu mai posedam nici raţiune, nici conştiinţă. Jocul de-a ucisul mă prinsese ca pe un copil fără minte, mă distra să-i încolţesc pe unde se ascundeau, să dau la o parte femeile după care se ascundeau sau care se chinuiau din toate puterile să-i apere, mă distra să trimit raza mortală exact unde trebuia, să-mi trimit puterile spre acel punct vulnerabil până nu se mai mişcau.

Porţile de la intrare! Ea mă chema acolo. Bărbaţii din curte erau morţi; femeile îşi smulgeau părul din cap, suspinând. Am traversat curtea templului, păşind peste morţi şi bocitoare. Mulţimea de la poartă era îngenuncheată în zăpadă, neavând idee despre ce se petrecuse înăuntru; cu toţii implorau să fie lăsaţi să intre.

Dă-ne voie să intrăm în sanctuar; dă-ne voie să te contemplăm, Doamne, şi să-ţi potolim setea.

La vederea Akashei strigătele s-au amplificat. Când lacătele de la poartă au sărit sparte şi porţile s-au deschis, au întins mâinile să-i atingă veşmintele. Prin trecătoare vântul urla cumplit, iar clopotul din turnul templului bătea cu un sunet grav şi cavernos.

Din nou m-am apucat să-i distrug, atacându-le creierul, inima, arterele. Braţele lor descărnate se agitau în zăpadă. Până şi vântul duhnea a sânge. Vocea Akashei se ridica deasupra urletelor, indicându-le femeilor să se îndepărteze, ca să nu păţească nimic.

În cele din urmă, ucideam atât de fulgerător, că nici nu mai înregistram vreo imagine. Bărbaţii, bărbaţii trebuia să piară. Mă grăbeam să îndeplinesc întocmai ordinul, să nu mai rămână în viaţă nimeni dintre cei de sex masculin care încă se mai mişcau, mai respirau, mai gemeau.

Ca un înger al morţii, am coborât pe poteca unduioasă, cu o sabie invizibilă. În cele din urmă, până jos în vale, îngenuncheaseră cu toţii şi-şi aşteptau moartea. Cu o pasivitate inimaginabilă!

Deodată, deşi n-o vedeam deloc în apropiere, i-am simţit îmbrăţişarea. I-am auzit vocea în urechi.

Bravo, prinţul meu.

Nu mă mai puteam opri. Sabia aceea nevăzută îmi devenise o a treia mână. Nu o mai puteam reţine, nu o mai puteam aduce la ordine. Eram parcă pe punctul de a trage o gură de aer şi dacă n-o făceam simţeam că mor. Dar ea m-a imobilizat şi brusc m-a cuprins un mare calm, de parcă mi-ar fi injectat un narcotic în vene. Până la urmă, am reuşit să mă liniştesc, iar puterea a revenit în mine şi s-a potolit.

Încetişor, m-am întors. M-am uitat la culmile ninse, la cerul complet negru, la şirul de corpuri care zăceau pe cărarea ce ducea la porţile templului. Femeile se ţineau unele lângă altele

şi plângeau, necrezându-şi ochilor, sau scoteau gemete sfâşietoare. De jur împrejur, mirosea a moarte, cum nu mai simţisem niciodată; mi-am privit hainele stropite ici-colo de resturi de carne de om. Mi-am privit mâinile. Mâinile îmi erau perfect albe şi curate. *Doamne sfinte, nu eu am făcut asta! Nu. Eu n-am făcut nimic. Am mâinile curate!*

Numai că o făcusem. Ce devenisem oare de putusem să fac aşa ceva? De-mi plăcuse chiar, mai presus de orice raţiune, cum le-a plăcut din totdeauna bărbaţilor să omoare în focul războaielor care nu ţin cont de nici o morală...

Se lăsase un fel de tăcere.

Dacă femeile încă mai plângeau, eu nu le-am mai auzit. N-am mai auzit nici vântul. M-am pus în mişcare, deşi nu ştiam de ce. M-am prăbuşit în genunchi şi l-am apucat pe cel din urmă bărbat ucis, aruncat în zăpadă, mi-am vârât mâinile în smgele din jurul gurii lui şi m-am mânjit pe faţă şi pe mâini.

Nicicând, de două sute de ani încoace, nu ucisesem vreun om fără să-i gust sângele, fără să i-l sorb o dată cu viaţa. Era ceva monstruos. Dar aici, în aceste câteva momente infernale, muriseră mai mulţi oameni decât toţi cei trimişi de mine la groapă înainte să le bată ceasul. Masacrul fusese înfăptuit cu uşurinţa cu care gândeşti sau respiri. Aşa ceva era de neiertat! Aşa ceva n-avea cum să îşi găsească vreo justificare!

Mă uitam la zăpadă printre degetele pline de sânge, plângeam şi nu puteam să sufăr că plâng. Apoi, încetul cu încetul, mi-am dat seama că ceva se întâmplase cu femeile. Se-ntâmpla ceva în jurul meu, iar eu percepeam cu o extremă acuitate schimbarea, de parcă s-ar fi încălzit brusc aerul şi s-ar fi calmat vântul, lăsând în pace coasta muntelui.

Apoi schimbarea a pătruns şi în mine, mi-a atenuat chinul, mi-a calmat chiar şi bătăile inimii.

Până şi plânsetele *se potoliseră. Î*ntr-adevăr, acum femeile se deplasau câte două-trei pe potecă, de parcă erau vrăjite, păşind peste trupurile morţilor. Parcă se auzea muzică, parcă răsăriseră brusc tot felul de flori de primăvară de toate culorile, parcă se-ncărcase atmosfera de toate parfumurile.

Totuşi, toate ororile acestea avuseseră loc. Ca prin vis, femeile mă depăşeau, care în zdrenţe, care în haine scumpe, care înfăşurate în largi pelerine. M-am scuturat. Trebuia să-mi limpezesc mintea. Nu era momentul să fiu dezorientat. Puterea

pe care o folosisem, toate cadavrele din jur nu aparţineau vreunui vis, şi nu puteam, era imposibil, să cedez sentimentului acestuia de bunăstare şi pace.

— Akasha! am şoptit.

Apoi, ridicând ochii, nu pentru că aşa mi-ar fi venit, ci pentru că m-am simţit împins să o fac, am văzut-o în picioare pe un promontoriu din depărtare, iar femeile, tinere, bătrâne, unele chiar extrem de slăbite de frig sau de foame, purtate de celelalte, se îndreptau spre ea.

Tăcerea cea mai profundă domnea pe tot muntele.

Fără să scoată nici o vorbă, a început să se adreseze celor adunate în faţa ei. Părea că le vorbeşte chiar pe limba lor sau că foloseşte un mijloc de comunicare dincolo de orice limbaj specific. N-aş fi putut spune.

Ca prin vis, am văzut-o întinzând braţele spre ele. Părul ei negru i se revărsa pe umerii albi, iar faldurile rochiei simple pe care o purta de-abia se mişcau în boarea de vânt. Mi-am dat seama că în viaţa mea nu avusesem în faţa ochilor ceva atât de splendid ca ea şi că frumuseţea nu-i venea numai din suma atributelor fizice, ci şi din seninătatea ei dumnezeiască, pe care o simţeam până în fundul sufletului. Am fost cuprins de cel mai pur extaz în timp ce vorbea.

Nu vă fie frică, le spunea. Domnia sângeroasă a zeului vostru s-a sfârşit, puteţi acum să căutaţi adevărul.

Din piepturile credincioaselor s-a ridicat un imn. Unele se prosternau cu fruntea în zăpadă, în faţa ei. Iar ea dădea impresia că-i face plăcere să le vadă astfel sau măcar că le permite să o facă.

Trebuie să vă întoarceţi acum în satele voastre, le-a spus. Trebuie să le spuneţi tuturor celor care ştiau de existenţa zeului sângelui că el nu mai există. Regina Cerurilor l-a distrus. Regina îi va distruge pe toţi bărbaţii care vor continua să creadă în el. Regina Cerurilor va aduce domnia păcii pe pământ. Pentru bărbaţii care v-au asuprit nu va mai exista decât moarte, dar va trebui să-mi aşteptaţi semnalul.

Imediat ce s-a întrerupt, imnurile au început din nou. Regina Cerurilor, Zeiţa, Mama Binefăcătoare — vechile litanii care răsunau în lumea întreagă într-o mie de limbi îşi găsiseră o nouă formă.

M-am cutremurat. M-am forţat să mă scutur din starea asta

de vrajă! Era doar o manifestare a puterii pe care o avea, la fel ca şi masacrul — era un fenomen definit şi măsurabil. Rămâneam totuşi sub vraja imaginii ei şi a imnurilor. Şi păstram sentimentul învăluitor că totul era bine, că era cum trebuia să fie. Că suntem cu toţii în siguranţă.

Undeva, în vreun colţ însorit al amintirilor mele, exista o zi, ca multe altele dinaintea ei, o zi de mai, când împreună cu tot satul sărbătorisem ziua Fecioarei, înco-ronând-o cu flori parfumate şi cântându-i cele mai minunate imnuri. Ah, ce moment desăvârşit fusese acela, când coroana de crini albi fusese depusă pe capul Fecioarei, peste voaluri. Plecasem acasă în seara aceea, repetând în minte imnurile. Într-o veche carte de rugăciuni găsisem o imagine a Fecioarei care mă umpluse de încântare şi de o fervoare religioasă asemănătoare celei pe care o simţeam acum.

De undeva şi mai departe, din ascunzişurile cele mai întunecate ale sufletului meu, în care soarele nu pătrunsese niciodată, mi-a venit încredinţarea că, dacă mă lăsam subjugat de ea şi de spusele ei, atunci crimele înfăptuite cu câteva momente mai înainte, măcelărirea fiinţelor acelora fragile şi nevinovate, aveau să îşi găsească până şi ele o justificare.

Ucizi acum în numele meu şi pentru cauza mea. Îţi ofer cea mai mare libertate acordată vreodată vreunei fiinţe: dreptul de a-ţi extermina fraţii muritori

— Plecaţi, a spus ea, de data asta cu voce tare. Părăsiţi acest templu pentru totdeauna. Abandonaţi-i pe cei morţi, lăsaţi-i în zăpadă şi-n vânt. Anunţaţi peste tot că a început o eră nouă, o eră a păcii, în care cei care glorifică moartea şi războiul îşi vor găsi justa răsplată. Mă voi arăta din nou vouă. Vă voi arăta calea. Aşteptaţi-mă. Vă voi spune ce-i de făcut. Acum păstraţi-vă încrederea în mine şi în cele văzute. Povestiţi în jurul vostru ce-aţi văzut, propagaţi credinţa. Iar bărbaţii să ştie ce îi aşteaptă. Aşteptaţi-mi semnulr

Ca un singur om s-au pus toate în mişcare să-i asculte porunca; au început să coboare poteca în goană spre cele din depărtare, care fugiseră de la scena masacrului. Strigătele lor răsunau acum, subţiri şi pline de extaz, prin tot deşertul înzăpezit.

Vântul mugea prin vale, smulgând veşmintele de pe morţi; sus, pe deal, clopotul templului bătea ca pentru înmormântare.

Începuse iar să ningă, întâi cu fulgi rari, apoi cu fulgi din ce în ce mai mari, acoperind picioarele, braţele, chipurile, feţele cu ochii încă deschişi.

Sentimentul de bunăstare se dizolvase, iar aspectele brutale ale realităţii erau din nou prezente. Aceste femei, această apariţie... Şi cadavrele din zăpadă, semnele limpezi ale demonstraţiei unei puteri ucigătoare, covârşitoare.

Apoi un zgomot uşor a rupt tăcerea. În templu se ciocneau lucrurile, cădeau, se spărgeau.

M-am întors spre ea. Imobilă pe promontoriu, cu mantia desfăşurată pe umeri, cu pielea mai albă decât fulgii de zăpadă, fixa templul. Am înţeles în aceeaşi clipă ce se întâmpla în interior.

Se spărgeau amforele cu ulei, cădeau candelele. Luau foc tapiseriile. Fumul s-a ridicat, în cele din urmă, în colaci negri, groşi, din turnul clopotniţei, din zidurile din spate.

Turnul clopotniţei s-a clătinat; un zgomot ca de tunet s-a propagat din pisc în pisc până în depărtare; apoi s-au desprins pietrele şi turnul s-a prăbuşit; clopotul s-a rostogolit o dată cu pietrele, dispărând în fundul prăpăstiilor de gheaţă cu un ultim zgomot.

Templul era în flăcări.

Am rămas cu privirea la el, cu ochii lăcrimând de la fumul plin de cenuşă şi de funingine, bătut de vânt pe potecă.

Îmi dădeam vag seama că, în ciuda zăpezii, nu mi-era frig. Că nu eram deloc obosit după tot efortul cerut de măcel. Că într-adevăr pielea îmi era mult mai albă decât înainte. Şi că plămânii mi se umpleau atât de uşor cu aer, încât nici nu-mi mai auzeam respiraţia. Până şi inima îmi bătea într-un ritm mai dulce, mai regulat. Doar sufletul îmi era rănit şi îndurerat.

Pentru prima dată în viaţa mea, de muritor şi de nemuritor, mi s-a făcut frică de moarte. Mi s-a făcut frică să nu mă distrugă şi pe mine, cu bune motive, căci nu mă vedeam în stare să repet ceea ce făcusem. Nu puteam accepta să mă înscriu în planurile ei. Mă rugam cerurilor să nu mă înduplece, să am forţa să refuz.

I-am simţit mâinile pe umeri.

— Întoarce-te şi priveşte-mă, Lestat, mi-a spus.

Am făcut ce mi-a spus. Iarăşi am rămas cu ochii pierduţi la frumuseţea ei de nedescris.

Şi sunt a ta, iubitul meu. Tu eşti singurul, adevăratul meu soţ, arma mea perfectă. Tu ştii asta, nu-i aşa?

Iarăşi m-am forţat să mă scutur de vrajă. Unde naiba ai dispărut, Lestat? Ai de gârid să dai înapoi şi să nu spui ce ai pe inimă?

— Akasha, ajută-mă, am şoptit. Explică-mi. De ce ai vrut să înfăptuiesc toate crimele astea? Ce vrei să spui cu pedepsirea tuturor bărbaţilor? Cu sosirea erei păcii pe pământ?

Cât de idioate sunau vorbele mele. Uitându-mă în ochii ei, până şi eu credeam că-i zeiţă. Aveam impresia că mă goleşte de orice convingere, de parcă mi-ar fi sorbit sângele.

Brusc, am început să mă cutremur de groază. Să mă cutremur. Pentru prima dată îmi dădeam seama ce voia să zică acest cuvânt. Am încercat să continuu, dar mă bîlbîiam. Am reuşit totuşi să mă exprim:

— În numele cărei morale se va înfăptui acest măcel?

— În numele moralei *mele!* mi-a răspuns, cu un zâmbet plin de vrajă. Eu sunt raţiunea, justificarea, legea. Avea o voce glacială, de furie, dar expresia feţei îi era la fel de dulce şi de impenetrabilă. Acum ascultă-mă, scumpul meu. Am pentru tine cea mai profundă dragoste. Tu eşti cel care m-a readus la viaţă după un lung somn, pentru a-mi înfăptui destinul. Doar te privesc şi simt o imensă bucurie, ador luminile albastre ale ochilor tăi, îţi iubesc sunetul vocii. Dacă ai dispărea, aş suferi mai mult decât ţi-ai putea imagina. Dar, pe toate stelele cerului, trebuie să-mi juri credinţă. Sau vei avea soarta lui Iuda faţă de Hristos, vei fi doar arma care declanşează istoria. Am să te distrug, la fel cum Hristos l-a distrus pe Iuda când n-a mai fost de nici o utilitate.

M-a cuprins o furie neagră. Nu m-am putut stăpâni. Trecerea de la frică la furie a fost instantanee. Fierbeam de mânie.

— Cum de îndrăzneşti să faci aceste lucruri? am explodat. De ce le umpli capul de minciuni acestor bieţi muritori?

A rămas cu ochii la mine fără nici o vorbă. Am crezut că o să mă lovească; faţa îi devenise neclintitită, ca de statuie, din nou; iar eu m-am gândit: a sosit clipa. O să pier exact ca Azim. N-am să-i pot salva nici pe Gabrielle, nici pe Louis. N-o să-l pot salva pe Armand. Şi n-am să mă apăr, la ce bun. N-am să schiţez nici o mişcare de apărare. O să mă cufund în mine, poate, dacă am să simt nevoia să mă apăr de durere. Am să-mi inventez şi eu o

ultimă iluzie, ca Baby Jenks, şi-am să mă agăţ de ea până ce n-am să mai fiu Lestat.

Nu s-a mişcat din loc. Focurile de pe culme se potoleau. Zăpada cădea din ce în ce mai deasă, iar ea părea un fel de fantomă rămasă acolo, în mijlocul ninsorii, la fel de albă ca zăpada.

— Chiar că nu ţi-e frică de nimic, după câte văd, a spus.

— De tine mi-e frică, i-am răspuns.

— A, nu, nu cred deloc.

Am dat din cap.

— Ba da. Îţi mai spun ceva: că unul ca mine există pe faţa pământului e un lucru abominabil. E o oroare. Nu-s decât un ucigaş blestemat, un criminal contra omenirii! Dar, cel puţin, eu *ştiu* exact ce sunt! Nu pretind în nici un fel c-aş fi altceva! Tu le-ai spus bieţilor ignoranţi de-aici că eşti Regina Cerurilor! Cum vei justifica numele acesta, cum vei justifica toată confuzia pe care o seamănă el în spiritele astea simple şi inocente?

— Ce aroganţă! a rostit încet. Ce incredibilă aroganţă! Cu toate acestea, eu continuu să te iubesc. Îţi iubesc curajul, chiar nesăbuinţa, care a fost dintotdeauna trăsătura care te-a salvat. Până şi prostia ţi-o ador. Nu-nţelegi? Nu mai există acum vreo promisiune pe care să n-o pot ţine! Voi rescrie miturile omenirii! Eu *sunt* Regina Cerurilor! împărăţia cerurilor va domni, în cele din urmă, pe pământ. Sunt tot ceea ce proclam că sunt!

— Ah, Dumnezeule, am rostit în şoaptă.

— Nu mai pronunţa cuvinte fără sens. Cuvinte care n-au avut niciodată vreun înţeles pentru cineva! Ai în faţa ta singura zeiţă pe care ai să o cunoşti vreodată. Iar tu eşti unicul zeu pe care-l vor cunoaşte aceşti oameni vreodată! Ar fi timpul să-ncepi să gândeşti ca un zeu, minunatul meu soţ. Să treci dincolo de ambiţiile tale egoiste. Nu îţi dai seama ce s-a petrecut aici?

Am clătinat din cap.

— Nu, nu mai ştiu nimic, simt că înnebunesc.

A râs din toată inima. Şi-a dat capul pe spate şi a râs.

— Întruchipăm amândoi tot ce au visat ei vreodată, Lestat. Nu-i putem dezamăgi. Dacă o facem, trădăm chiar adevărul pământului acestuia de sub picioarele noastre.

S-a îndepărtat de mine. S-a urcat din nou pe promontoriul acoperit de zăpadă, unde stătuse mai înainte. Se uita în jos, în vale, la poteca ce şerpuia pe stâncile goale de sub noi, la

pelerinii care luaseră acum drumul invers, preveniţi fiind de femei.

Am auzit ecoul ţipetelor lovindu-se de peretele stâncos. Am auzit cum mureau bărbaţii acolo jos, loviţi de raza nevăzută pe care-o emitea ea, de puterea ei magică şi lejeră. Femeile, cu minţile pierdute, bîlbîiau despre minunăţiile pe care le văzuseră. Apoi s-a stârnit un vânt care parcă a măturat totul; vântul cel indiferent. I-am zărit o clipă faţa strălucitoare, se îndrepta spre mine. Din nou am fost convins că, de data asta, aveam să mor, că moartea îmi era pe-aproape, că eram iar în pădure, printre lupi, şi că nu găseam nici un ascunziş. Apoi mi s-au închis ochii.

CÂND m-am trezit, eram într-o căsuţă. Nu ştiam prea bine cum ajunsesem acolo, nici cât timp trecuse de la măcelul de pe munte. Eram asaltat de voci, din când în când aveam câte un vis, un coşmar de-acuma familiar. Vedeam în vis două femei cu părul roşu. Ele îngenuncheau lângă un catafalc pe care era întins un corp, urma să împlinească un ritual de o importanţă capitală. Eu mă luptam să pricep conţinutul visului, căci aveam impresia că totul depindea de el; în nici un caz, nu trebuia să-l uit din nou.

Dar acum totul a dispărut. Tumultul vocilor şi imaginile nepoftite. Prezentul nu mai lăsa loc la nimic.

Locul unde eram întins era întunecos şi murdar, plin de mirosuri urâte. De jur împrejurul nostru muritorii locuiau în căsuţe de o mizerie de nedescris, copiii urlau de foame, iar în aer plutea mirosul focurilor aprinse şi al grăsimii râncede.

Regiunea era în plin război, un război adevărat. Nu debandada de pe munte, ci un război clasic din secolul al douăzecilea. Din minţile celor implicaţi am prins imaginile unei veşnice bătălii sângeroase, unde abundau primejdiile de tot felul — autobuze în flăcări, în care oamenii prinşi înăuntru băteau în geamurile blocate, camioane care explodau, copii şi femei fugind din calea mitralierelor.

Zăceam pe podeaua asta de parcă m-ar fi aruncat cineva acolo, iar Akasha stătea în uşă, cu mantia bine înfăşurată în jurul corpului, acoperind-o până la ochi, şi scruta întunericul.

Când m-am ridicat şi m-am apropiat de ea, am văzut un drum noroios, plin de băltoace, alte case mici, unele cu

acoperişuri de tablă, altele acoperite doar cu jurnale.

Sprijiniţi de zidurile murdare, dormeau câţiva bărbaţi care parcă erau înfăşuraţi din cap până în picioare în giul-giuri. Dar nu erau morţi, iar şobolanii de care încercau să se ferească ştiau asta. Şobolanii trăgeau de giulgiurile acelea, iar bărbaţii se mişcau şi tresăreau în somn.

Era o noapte caldă, care accentua mirosurile din jur — urină, excremente, voma copiilor muribunzi. Simţeam în nări până şi izul foamei lor, auzindu-i cum plâng spasmodic. Simţeam duhoarea ca de mare stătută care se degaja din şanţuri şi cloace.

Nu era un sat; era o adunătură de cocioabe şi o mare a disperării. Printre căsuţe zăceau cadavre; bolile băntuiau peste tot. În ţipetele pruncilor, cei bătrâni şi cei bolnavi zăceau fără glas în întuneric, nu mai visau nimic ori poate îşi visau doar moartea, transformarea în nimic.

Pe drumeag înainta un copil care de-abia învăţase să meargă, avea burta umflată, ţipa şi-şi freca cu pumnul un ochi umflat.

Nu ne vedea prin întuneric. Mergea de la o uşă la alta, plângând, iar pielea arămie lucea la lumina focurilor de sub cratiţe.

— Unde suntem? am întrebat-o.

Spre mirarea mea, s-a întors spre mine şi m-a mângâiat pe păr. M-a cuprins un sentiment de mare uşurare. Dar suferinţele neînchipuite din locul acesta erau prea mari ca uşurarea mea să conteze în vreun fel. Deci nu mă distrusese; mă adusese doar în iad. Dar în ce scop? în jur nu simţeam decât suferinţă şi disperare. Cum ar fi putut fi schimbată soarta nenorociţilor acestora?

— Bietul meu războinic, a spus ea cu ochii plini de lacrimi de sânge. Nu-ţi dai seama unde ne aflăm? N-am răspuns. Vorbea încetişor, aproape de ureche. Să-ţi recit lista de nume? m-a întrebat. La Calcutta, dacă vrei, sau în Etiopia; sau pe străzile din Bombay; sufletele astea nenorocite pot fi la fel de bine ţărani din Sri Lanka sau din Pakistan; sau din Nicaragua, sau din El Salvador. Nici nu contează unde ne aflăm; ceea ce contează este cât de mare este mizeria şi că de jur împrejurul strălucitoarelor voastre oaze apusene, ea există. Că acoperă trei pătrimi din glob! Deschide ochii, dragul meu. Ascultă-le rugăciu-

nile; ascultă tăcerea celor ce-au învăţat să nu se mai roage pentru nimic. Căci numai de nimic au avut parte întotdeauna, oricare ar fi numele naţiei lor, al oraşului sau al tribului lor.

Am ieşit împreună pe strada aceea noroioasă, trecând pe lângă grămezile de gunoi şi băltoacele infecte, pe lângă cîinii hămesiţi şi şobolanii care ne fugeau printre picioare. Am ajuns la ruinele unui vechi palat. Printre pietre se strecurau şopârle. Nori de insecte infestau locul. Strânşi unii lângă alţii, lângă un şanţ, dormeau pe jos şiruri de cerşetori. Mai încolo, în mlaştini, putrezeau cadavre umflate, uitate de cei vii.

Departe, pe o şosea, treceau camioane, trimiţând unde de zgomot, ca nişte tunete, în căldura aceea sufocantă. Toată mizeria din jur mă pătrundea ca un gaz asfixiant. Aici era panta cea mai abruptă a Grădinii Sălbatice a lumii, în care floarea speranţei nu răsărea niciodată. Aici era cloaca universală.

— Dar ce putem noi să facem? am mai şoptit eu. De ce am venit aici?

Din nou m-am simţit copleşit de frumuseţea ei, de imensa suferinţă care i se citea pe faţă şi care mă făcea să plâng.

— Putem reforma lumea, aşa cum ţi-am mai spus, a răspuns. Putem transforma miturile în realitate; în curând va veni vremea când timpurile acestea, în care oamenii au cunoscut o asemenea degradare, vor intra chiar ele în mitologie. Noi o să ne ocupăm de asta, iubirea mea.

— Dar ei singuri trebuie să găsească soluţiile. Nu e numai o obligaţie, e chiar dreptul lor. Cum am putea noi să le fim de folos cu ceva? Nu pricepi că orice intervenţie de-a noastră poate duce la catastrofă?

— O să facem în aşa fel, încât să nu ducă, a spus calmă. Văd că nu înţelegi nici pe departe... Nu-ţi dai seama ce puteri posedăm. Nimic nu ne stă în cale. De data asta însă, va trebui să ai grijă. Nu eşti pregătit pentru ceea ce urmează, şi nu vreau să te împing iarăşi eu. Când vei ucide din nou în numele meu, va trebui să o faci punându-ţi întreaga credinţă şi încredere în mine. Poţi să fii sigur de dragostea mea şi convins că ştiu că nici o inimă nu poate fi educată într-o singură noapte. Dar, te rog, învaţă din ceea ce vezi şi auzi.

S-a întors iar pe stradă. Preţ de o clipă mi-a părut o simplă siluetă fragilă ce se mişca prin întuneric. Apoi, brusc, am auzit cum se agitau fiinţele din cocioabele din jur, am văzut femeile şi

copiii ieşind afară. Toate formele adormite din jurul meu au început să se mişte. M-am retras mai mult în beznă.

Tremuram. Voiam cu disperare să fac ceva, să o rog să aibă răbdare!

M-a cuprins din nou sentimentul acela de pace, vraja unei perfecte fericiri, iar călătoream înapoi prin timp, iar mă aflam în bisericuţa copilăriei mele, în Franţa, în clipa când începea corul să cânte. Printre lacrimi, am văzut altarul strălucitor. Am văzut icoana Fecioarei, un pătrat auriu deasupra florilor; am auzit un Ave Maria şoptit ca în vis. I-am auzit pe preoţii de la Notre Dame din Paris cântând "Salve Regina".

Vocea ei îmi parvenea la fel de clară şi de impunătoare ca înainte, de parcă mi se înşuruba drept în creier. Desigur că şi asupra muritorilor avea acelaşi efect de infinită intensitate. Mesajul în sine nu era exprimat în cuvinte, dar esenţa lui era aceeaşi: o nouă eră era pe punctul de a se naşte, o lume nouă în care cei asupriţi şi cei răniţi aveau să cunoască, în cele din urmă, pacea şi dreptatea. Femeile şi copiii erau îndemnaţi să se răscoale şi să-i ucidă pe bărbaţii din sat. Toţi bărbaţii trebuia să fie ucişi, doar unul dintr-o sută lăsat în viaţă, toţi copiii de sex masculin trebuia să piară, doar unul dintr-o sută să trăiască. Pacea pe pământ urma să se instaureze imediat după ce se împlinea porunca; nu avea să mai fie nici un război, iar bogăţia şi îndestularea aveau să domnească în tot locul.

Nu mă mai puteam mişca, nici nu-mi puteam exprima groaza. Cuprins de panică, am auzit ţipetele isterice ale femeilor. În jurul meu cerşetorii adormiţi se ridicau din învelitorile lor, doar pentru a se trezi împinşi la zid, ucişi la fel ca cei din templul lui Azim.

Pe drum se auzeau doar urlete. Vedeam ca prin vis oameni alergând în toate direcţiile. Ieşeau de prin case doar ca să cadă în noroi. În depărtare, pe şosea, camioanele luau foc, roţile scrîşneau pe măsură ce şoferii pierdeau controlul volanului. Maşinile se ciocneau unele de altele. Explodau rezervoarele de benzină; noaptea era iluminată de o mie de flăcări. Alergând din cocioabă în cocioabă, femeile îi înconjurau pe bărbaţi şi dădeau în ei cu ce nimereau. Mai cunoscuse oare vreodată satul acesta de cocioabe atâta vitalitate ca acum, când servea la aducerea morţii?

Iar ea, Regina Cerurilor, se ridicase şi plutea în aer, deasupra

acoperişurilor de tablă, o simplă siluetă fragilă, delicată, dând impresia că arde pe fondul norilor negri, de parcă era o văpaie albă.

Am închis ochii şi m-am lipit de zid, zgâriind cu unghiile piatra sfărâmicioasă. Când te gândeşti că amândoi eram tari ca piatra. Dar nu eram făcuţi din piatră. Nu, nicicând. Şi nu ne era defel aici locul! N-aveam nici un drept.

Chiar în timp ce plângeam, eram în continuare sub vraja ei; aveam senzaţia că somnolam înconjurat de flori, că mă legăna o muzică lină, într-un ritm vrăjit. Un aer călduţ îmi pătrundea în plămâni; sub tălpi simţeam vechea pardoseală de piatră.

Cu perfecţiunea unei halucinaţii, vedeam întinzându-mi-se la picioare coline verzi unduioase — un peisaj în care războiul şi privaţiunile nu mai existau, în care femeile se deplasau libere şi fără frică, femei care chiar provocate nu aveau să facă uz de violenţa caracteristică oricărui bărbat, împotriva voinţei mele, am întârziat în lumea aceasta iluzorie, refuzând să aud cum cădeau cadavrele în noroi, cum atmosfera se umplea de blestemele şi de ţipetele celor ucişi.

Fulgerări de imagini îmi desenau în faţa ochilor transformarea oraşelor, îmi apăreau străzi pe care oamenii circulau fără frica de a fi prădaţi sau atacaţi; străzi pe unde lumea se mişca fără grabă, fără disperare. Casele nu mai erau închise ca nişte fortăreţe, grădinile nu mai aveau nevoie de ziduri.

— Ah, Marius, ajutor, am şoptit, văzând în continuare imagini halucinante, poteci însorite străjuite de copaci pe o parte şi pe alta, câmpuri verzi nesfârşite. Te implor, ajută-mă.

Apoi m-a cutremurat o altă viziune, spulberând vraja celei dintâi. Vedeam tot câmpuri, dar nu mai era soare; acesta era un loc real, undeva în lume — iar eu priveam prin ochii cuiva care mergea drept înainte, cu o viteză incredibilă. Cine era persoana aceasta? Care era destinaţia acestei fiinţe? Viziunea asta îmi era trimisă de cineva; era extrem de puternică, imposibil de ignorat. Cu ce scop?

Viziunea s-a evaporat la fel de iute pe cât venise.

Eram înapoi printre arcadele palatului dărâmat, printre cadavrele împrăştiate peste tot; mă uitam pe poarta deschisă la siluetele care fugeau; auzeam ţipete ascuţite, încărcate de bucurie şi de triumf.

Ieşi de-acolo, războinicul meu, ieşi la vedere. Vino lângă mine.

Era în faţa mea, îmi întindea braţele. Doamne, ce îşi imaginau oamenii aceştia că aveau în faţa ochilor? O clipă am rămas nemişcat, apoi am pornit spre ea, ca în transă, ascultător, sub privirea plină de adoraţie a femeilor, care au căzut în genunchi în faţa noastră când ne-am atins. I-am simţit mâna strângându-mi-o tare pe a mea; mi-am simit inima galopând. *Akasha, totul e minciună, o îngrozitoare minciună. Aici, răul lăsat în voia lui va da roade timp de secole.*

Brusc, lumea s-a răsturnat. Nu mai aveam picioarele pe pământ. Mă luase în braţe şi pluteam pe deasupra acoperişurilor de tablă, iar femeile de sub noi ne salutau, fluturau din mâini, îşi prosternau frunţile în noroi.

"Priviţi miracolul, priviţi Maica, Maica şi Îngerul ei..."

Apoi, într-o secundă, satul a rămas în urmă, ca un mic punct luminos sub noi, toată mizeria de-acolo transformată în petice de imagine, iar noi călătoream din nou purtaţi de vânt.

M-am uitat înapoi, încercând în zadar să localizez satul — o întindere de mlaştini întunecoase, în apropiere luminile unui oraş, o şosea ca o panglică subţire pe care încă mai ardeau camioanele răsturnate. Dar ea avea dreptate, într-adevăr, locul nu conta.

Orice urma să se întâmple era de-acum început, iar eu nu ştiam cum ar fi fost cu putinţă să-i pun capăt.

4
POVESTEA GEMENELOR. PARTEA ÎNTÂI

TOŢI ochii rămaseră aţintiţi asupra lui Maharet când se opri. Apoi începu din nou să vorbească, cu vorbe în aparenţă spontane, deşi veneau cu greu şi erau pronunţate cu grijă. Nu dădea impresia că ar fi tristă, ci doar că voia să aleagă cu grijă ceea ce avea să ne spună.

— Deci, când spun că sora mea şi cu mine eram vrăjitoare, vreau să zic că moştenisem de la mama — aşa cum ea

moştenise de la mama ei — darul de-a intra în contact cu duhurile şi de-a le face să ne împlinească porunca în tot felul de lucruri, mici şi mari. Noi le simţeam prezenţa — duhurile sunt, în general, invizibile ochilor oamenilor — iar ele se simţeau atrase de noi.

În poporul nostru, persoanele cu un dar ca acel pe care-l aveam noi erau foarte respectate şi căutate pentru sfaturi, pentru a face minuni şi a citi viitorul, câteodată chiar pentru a convinge fantoma vreunui mort să caute odihna.

Ceea ce vreau să spun e că eram considerate făcătoare de bine, că aveam locul nostru în cadrul societăţii.

Vrăjitoare au existat dintotdeauna, după câte ştiu eu, Există şi-n ziua de azi, deşi nu-şi mai înţeleg darul şi nu ştiu cum să îşi folosească puterile. Mai există aşa-zişii clarvăzători sau medii, sau canalizatori. Sau chiar detectivi psihici. E acelaşi lucru. Sunt oameni care, din motive pe care probabil nu le vom înţelege niciodată, atrag spre ei duhurile. Ele îi găsesc irezistibili; ca să le atragă atenţia, duhurile folosesc o mie de stratageme.

Cât priveşte duhurile, sunt convinsă că sunteţi cu toţii curioşi să ştiţi cât mai multe despre natura şi proprietăţile lor, că nici unul dintre voi n-a crezut povestea din cartea lui Lestat, despre cum ar fi fost creaţi Mama şi Tatăl neamului nostru. Cred că nici măcar Marius n-a crezut povestea aceea când i-a fost povestită sau când i-a transmis-o lui Lestat.

Marius încuviinţă din cap. Avea deja mai multe întrebări de pus. Dar Maharet îi făcu semn să aibă răbdare.

— Încă puţină răbdare, spuse ea. Vă voi spune tot ce ştiam noi despre duhuri pe vremea aceea, ceea ce coincide cu ce ştiu şi azi. Înţelegeţi, desigur, că alţii folosesc, poate, alte denumiri pentru aceste entităţi. Sau că există şi alte definiţii, mai poetice sau mai ştiinţifice.

Duhurile ne vorbeau doar prin telepatie; cum ziceam, erau invizibile, dar li se simţea prezenţa. De asemenea, aveau personalităţi distincte, iar în familia noastră, în care darul de a fi vrăjitoare se moştenea, li se dăduseră diverse nume de la o generaţie la alta.

Le clasificam, cum face orice vraci, în duhuri bune şi duhuri rele; dar nu există nici o dovadă că ele însele cunoşteau noţiunile de bine şi de rău. Duhurile rele erau cele ostile pe faţă speţei umane, cele cărora le plăceau să facă mici răutăţi, de

pildă, să arunce pietre sau să stârnească vântul, în fine, mici lucruri supărătoare. Cele care intră în oameni sunt adesea cele rele; în aceeaşi categorie sunt clasate şi cele care bântuie casele şi sunt cunoscute sub numele de strigoi.

Duhurile bune erau capabile de iubire şi căutau ca la rândul lor să fie iubite. Foarte rar se apucau din proprie iniţiativă să facă vreo răutate. Ele răspundeau la întrebările despre viitor; ne povesteau ce se întâmpla prin alte regiuni îndepărtate; iar pentru vrăjitoare foarte puternice, cum eram noi, pentru cei pe care duhurile îi iubeau cu adevărat, erau în stare să facă lucrul cel mai obositor din tot arsenalul lor: să aducă ploaia.

Dar, după cum vedeţi din ceea ce vă spun, eticheta de bun sau rău nu era decât un mijloc de clasificare. Duhurile bune puteau să fie utile pentru lucruri practice; cele rele erau primejdioase şi enervante. Dacă le dădeai atenţie, dacă le încurajai să îţi dea târcoale, te jucai cu focul, căci foarte iute se dovedea că n-ai cum să le stăpâneşti.

Existau, de asemenea, multe dovezi că cele pe care le numeam rele ne invidiau că avem o componentă fizică şi una spirituală — că ne bucuram de plăcerile şi forţele trupului, dar şi de o minte, şi de un suflet. E foarte posibil ca această dualitate a fiinţei umane să le intrige şi să le fascineze pe toate. Aici e sursa atracţiei pe care o prezentăm pentru ele: cele rele se enervează din cauza asta; se pare că şi ele ar vrea să cunoască plăcerile simţurilor. Dar nu au cum. Cele bune nu manifestă o astfel de nemulţumire.

Deci, în privinţa originii acestor duhuri, singurul lucru pe care ni l-au spus vreodată a fost că ele există dintot-deauna. Ba chiar se lăudau că ele au văzut cum s-a transformat maimuţa în om. Dar noi nu înţelegeam la ce se refereau. Ne ziceam că se joacă sau că spun minciuni, în ziua de azi însă, conform studiilor despre evoluţia omului, mi se pare evident că fuseseră într-adevăr martorele acestor procese. În privinţa naturii lor — adică cum erau făcute şi de cine — ei bine, la întrebările acestea n-au răspuns niciodată. Cred că nu înţelegeau întrebarea. Păreau insultate, uneori chiar speriate, sau considerau că voiam să ne amuzăm întrebând aşa ceva.

Bănuiesc că într-o bună zi, se va cunoaşte natura duhurilor în mod ştiinţific. Cred că-i vorba de un echilibru foarte complicat între materie şi energie, cum e cazul cu tot ce există în

universul nostru şi că, de fapt, nu sunt cu nimic mai magice decât electricitatea sau undele radio, decât cuarcii sau atomii, sau vocile la telefon — lucruri care păreau supranaturale cu două sute de ani în urmă. De fapt, poezia ştiinţei moderne m-a ajutat mult mai mult decât orice unealtă filozofică să înţeleg duhurile în retrospectivă. Deşi în exprimare păstrez vechea terminologie din instinct.

Mekare pretindea că ea le vedea din când în când şi că erau ca nişte mici sâmburi de materie, în jurul cărora se învârtea o enormă masă de energie, pe care o compara cu o vijelie cu fulgere şi vânt mare. Mai spunea că şi în mare există fiinţe la fel de ciudat alcătuite şi insecte care se aseamănă cu duhurile. Le vedea componenta materială exclusiv noaptea, iar imaginea nu dura mai mult de o secundă şi asta de obicei doar dacă duhul respectiv era stăpânit de mânie.

— Aveau mărimi impresionante, spuse ea; asta spuneau şi ele, de fapt. Ne spuneau că nu ne putem imagina cât de mari pot să fie, dar noi ştiam că le place să se laude. Eram tot timpul obligate să extragem din spusele lor doar ceea ce părea să aibă sens.

E cert că folosesc o enormă energie pentru a influenţa lumea fizică. Altfel, cum ar putea să pună în mişcare tot felul de obiecte, în cazul strigoilor? Sau să aducă unii lângă alţii norii cu încărcături diferite pentru a face să izbucnească ploaia? Dar, în realitate, cu toată energia cheltuită, nu realizează mare lucru. Asta permite, de altfel, dintotdeauna, să le ţii sub control. Ele nu pot face decât asta sau asta, nimic mai mult, iar o vrăjitoare bună e cea care e în stare să priceapă perfect aceste lucruri.

Oricare le-ar fi structura, ele n-au în aparenţă nici o nevoie biologică de satisfăcut. Ele nu ştiu ce e vârsta sau schimbarea. Aici e cheia purtărilor lor copilăreşti sau capricioase. Acţiunea nu constituie o nevoie pentru ele. Rătăcesc fără noţiunea de timp, neavând nici un motiv raţional de a fi preocupate de aşa ceva, iar când acţionează în vreun fel, fac orice le dictează fantezia. Desigur că văd lumea noastră; fac parte din ea; dar, cum le apare lor, n-avem cum să ştim.

Nu ştiu nici de ce simt o atracţie, un interes deosebit pentru vrăjitoare. Dar aici e miezul problemei: imediat ce reperează una, i se arată, i se fac cunoscute şi sunt extrem de flatate dacă sunt băgate în seamă; fac ce li se cere, ca să capete şi mai

multă atenţie, sau, în unele cazuri, ca să fie iubite.

Pe măsură ce relaţia aceasta evoluează, în schimbul dragostei ei, vrăjitoarea le cere să se concentreze asupra unor sarcini specifice. La sfârşit sunt epuizate de oboseală, dar sunt încântate că oamenii sunt atât de impresionaţi.

Imaginaţi-vă acuma cât de tare se amuză să asculte rugăciunile oamenilor şi să-ncerce să le răspundă, să dea târcoale altarelor şi să declanşeze tunete după ce-a fost adus un sacrificiu. Când un clarvăzător solicită spiritul unui strămoş mort pentru a le vorbi urmaşilor, duhurile sunt încântate să se apuce să flecărească, pretinzând că ar fi chiar strămoşul respectiv, deşi, de bună seamă, n-au nimic de-a face cu el; ele extrag telepatic tot felul de informaţii din minţile urmaşilor, păcălindu-i în felul acesta şi mai tare.

De sigur că sunteţi cu toţii la curent cu astfel de comportamente. Nu s-a schimbat nimic o dată cu scurgerea secolelor. Ce-i diferit e atitudinea fiinţelor umane faţă de duhuri; diferenţa este capitală.

Când, în zilele noastre, un spirit bântuie printr-o casă şi emite preziceri prin gura vreunui copil de cinci ani, în afară de cei care-au auzit sau au văzut ceva direct, nimeni nu crede mare lucru. Asta nu devine baza unei mari religii.

E ca şi cum specia umană a devenit imună la astfel de lucruri; a atins un stadiu superior al evoluţiei în care bufoneriile unui duh nu pot să o mai afecteze. Deşi religiile continuă să existe, mai cu seamă cele implantate încă din noaptea neagră a omenirii, ele îşi pierd influenţa asupra celor educaţi cu o viteză din ce în ce mai mare.

Dar voi continua mai târziu pe tema aceasta. Acum aş vrea să revin asupra caracteristicilor unei vrăjitoare, asupra acestui dar care a marcat viaţa surorii mele şi a mea.

La noi în familie era un dar moştenit. Poate că ţinea de trăsăturile fizice, căci se transmitea din generaţie în generaţie pe linie feminină şi, de fiecare dată, avea de a face cu o femeie cu ochii verzi şi părul roşu. După cum ştiţi cu toţii — sau după cum aţi aflat într-un fel sau altul de când aţi intrat în casa aceasta — Jesse, copilul meu, era efectiv vrăjitoare. Şi-a folosit darul în cadrul Ordinului Talamasca, pentru a le aduce pace celor care erau chinuiţi de duhuri sau de fantome.

Fantomele sunt şi ele duhuri. Dar, fără nici o îndoială, ele

sunt duhurile celor care au avut o formă umană, care au trăit pe pământ. În vreme ce duhurile de care vorbeam eu nu sunt aşa ceva. Oricum, nimeni nu poate fi foarte sigur de acest lucru. O fantomă foarte veche, legată de pământ, poate să uite total c-a fost vreodată în viaţă; e foarte posibil ca duhurile foarte malefice să fie fantome; asta ar explica de ce sunt atât de invidioase pe noi pentru plăcerile trupeşti şi de ce, atunci când intră într-un muritor, îl fac să spună numai obscenităţi. Pentru ele trupul e un lucru respingător şi ar vrea să-i facă pe oameni să creadă că voluptatea e primejdioasă şi nesănătoasă.

Dar adevărul e că, dat fiind că duhurile spun minciuni când n-au chef să-ţi spună ceva, nu există nici un mijloc de a şti exact ce le apucă de fac un lucru sau altul. Poate că obsesia lor în privinţa erotismului vine din minţile bărbaţilor şi femeilor care veşnic s-au simţit vinovaţi pentru plăcerile fizice.

Să revin la ce spuneam, la noi în familie darul a trecut mai mult de la o femeie la alta. În alte familii trece şi la femei, şi la bărbaţi. Sau poate să apară direct la o singură persoană, din motive greu de priceput.

Întâmplător, familia noastră era o foarte veche familie de vrăjitoare. De vreo cincizeci de generaţii avusesem vrăjitoare printre noi, de pe vremea denumită Timpul Dinaintea Lunii. Adică familia pretindea să fi existat din cele mai vechi timpuri, de pe vremea copilăriei pământu-lui, când luna nu se arătase încă pe cerul nopţilor.

Legendele poporului nostru conţineau informaţii despre apariţia Lunii şi despre inundaţiile, furtunile şi cutremurele care au însoţit-o. Nu pot să vă spun dacă poveştile acestea erau adevărate. Noi mai credeam, de asemenea, că stelele noastre sacre erau Pleiadele, sau Cele Şapte Surori, şi că de la ele ne venea binecuvântarea, dar de ce credeam asta, eu una nu am ştiut niciodată sau poate n-am ţinut minte.

Vă vorbesc acum despre credinţe foarte vechi, care erau deja foarte vechi înainte de naşterea mea. Cei care comunică cu duhurile devin, pe bună dreptate, destul de sceptici.

Cu toate acestea, nici în ziua de azi ştiinţa n-a ajuns să infirme sau să confirme poveştile despre Timpul Dinaintea Lunii. Apariţia Lunii şi forţa ei de atracţie au devenit argumente teoretice pentru a explica deplasarea calotelor polare şi manifestarea ultimelor glaciaţiuni. Poate că era un sâmbure de

adevăr în poveştile acelea, poate că într-o zi totul va fi clarificat.

În orice caz, aveam o lungă descendenţă. Mama noastră avusese puteri enorme, iar duhurile îi spuneau multe secrete, citindu-le oamenilor minţile după obiceiul lor. Ea reuşea foarte bine să calmeze duhurile celor morţi.

Cât despre Mekare şi despre mine, se părea că la noi puterile mamei se dublaseră, aşa cum se-ntâmplă adesea cu gemenii. Adică fiecare dintre noi avea de două ori puterile mamei. Împreună, aveam puteri incalculabile. Vorbeam cu duhurile încă din leagăn. Ne înconjurau când ne jucam. Ca gemene am inventat un limbaj secret al nostru, pe care nici mama nu-l înţelegea. Dar duhurile îl cunoşteau. Ele înţelegeau orice le-am fi spus; erau chiar în stare să ne răspundă în limbajul nostru secret.

Vă rog să înţelegeţi că nu vă povestesc amănuntele acestea drept laudă. Ar fi absurd. Vi le spun ca să vedeţi ce însemnam una pentru alta şi ce eram pentru poporul nostru înainte ca soldaţii lui Enkyl şi ai Akashei să pătrundă pe teritoriul nostru. Vreau să puteţi înţelege cum s-a produs oroarea asta, ce a condus la apariţia băutorilor de sânge!

Eram o familie numeroasă. Locuisem în peşterile de pe Muntele Carmel de când ne ştiam. Poporul nostru îşi construise dintotdeauna locuinţele în valea de la poalele muntelui. Erau crescători de capre şi de oi. Din când în când, plecau la vânătoare; cultivau şi câteva plante, ca să fabrice diverse halucinogene pe care le luam pentru a cădea în transă (făcea parte din religia noastră), sau bere. Grâul sălbatic care creştea din belşug pe atunci era retezat din rădăcină.

Satul nostru era făcut din căsuţe rotunde cu acoperişuri de paie şi pereţi de chirpici, dar mai erau şi alte sate care deveniseră un fel de orăşele şi încă altele în care se intra în case prin acoperişuri.

Poporul nostru fabrica o olărie tipică, pe care o vindea pe pieţele de la Ierihon. De acolo vânzătorii se întorceau cu lapislazuli, cu fildeş, tămâie şi oglinzi întunecate de obsidian şi cu tot felul de alte obiecte fine. Desigur, cunoşteam şi alte oraşe mari în afară de Ierihon, oraşe acum complet îngropate sub pământ, care, poate, nu vor fi nicicând descoperite.

Eram, în general, oameni simpli. Ştiam ce-i scrierea — adică cunoşteam conceptul ei. Dar nici nu ne trecea prin cap să

folosim un astfel de mijloc de comunicare, căci cuvintele aveau puteri ascunse şi nu aveam curajul să le scriem — nici numele, nici blestemele, nici adevărurile pe care le cunoşteam. Dacă o persoană era în posesia numelui tău, putea să cheme duhurile şi să facă farmece. Sau putea să iasă din corpul său în cursul unei transe şi să vină după tine. Cine ştie ce puteri îi puneai la îndemână dacă îţi scria numele pe o piatră sau pe un papirus? Chiar şi pentru cei care nu se temeau de nimic era, în orice caz, o practică neplăcută.

În oraşele mari scrierea era folosită mai cu seamă pentru ţinutul socotelilor, dar noi puteam face toate socotelile direct în minte.

De fapt, toate cunoştinţele pe care le avea poporul nostru erau păstrate în memorie; preoţii care aduceau sacrificii zeităţii-taur a poporului nostru — în care noi două nu credeam — aşa procedau pentru transmiterea învăţămintelor pe cale orală tinerilor novici. Poveştile de familie se păstrau după aceeaşi metodă.

Aveam totuşi obiceiul de a desena, desenele noastre acopereau toţi pereţii altarelor ridicate în cinstea zeului-taur din sat.

În familia mea, care-şi ducea existenţa în peşterile Muntelui Carmel din timpurile cele mai vechi, exista obiceiul de a acoperi cu desene grotele secrete, unde nu intram decât noi. Acolo ne păstram noi arhivele, în stilul nostru. Dar prudenţa era obligatorie. Eu, de pildă, n-am desenat niciodată o imagine a mea, n-am făcut-o decât după ce am trecut prin întâmplările catastrofale care au făcut din noi ceea ce suntem azi cu toţii.

Dar să mă întorc la poporul nostru, noi eram oameni paşnici; eram în majoritate păstori, cu câţiva meseriaşi şi câţiva negustori, cam asta-i tot. Când armatele din Ierihon mergeau la război, uneori tinerii noştri se înrolau şi ei ca voluntari, dar asta pentru că aşa le plăcea. Voiau să treacă prin aventuri, să fie soldaţi şi să cunoască gloria. Alţii plecau la oraş să vadă pieţele cele mai mari, să cunoască splendoarea curţilor regeşti, a templelor. Alţii au ajuns până în porturile Mediteranei, să vadă de aproape flota comercială. Dar în cea mai mare parte din timp, viaţa îşi continua cursul neschimbat în satele noastre, la fel cum se întâmplase secol după secol. Ierihonul reprezenta pentru noi o protecţie, aproape fără să vrea, prin faptul că era

magnetul care-i atrăgea pe duşmani.

Niciodată, realmente niciodată, nu am fost vânători de capete pentru a ne hrăni cu carne de om! Nu aveam astfel de obiceiuri! Nici nu pot să vă explic ce abominabil ni s-ar fi părut să consumăm carnea unui duşman. Eram totuşi antropofagi, dar mâncatul cărnii de om avea pentru noi o anumită semnificaţie, căci noi consumam corpurile morţilor noştri.

Maharet făcu o pauză, ca şi cum ar fi vrut ca semnificaţia cuvintelor ei să ne fie foarte clară.

Marius revăzu în minte scena în care cele două femei îngenuncheau înaintea festinului funerar. Simţi din nou liniştea ce se lăsase, pacea caracteristică fierbintelui miez al zilei, solemnitatea momentului. Încercă să se scuture de această imagine şi să o privească pe Maharet.

— Cum să vă explic mai bine, continuă Maharet, noi consideram că spiritul părăseşte corpul la moarte; dar, în acelaşi timp, consideram că ceea ce rămâne de pe urma oricărei fiinţe conţine un nucleu de forţă chiar după ce nu mai e în viaţă. De exemplu, lucrurile pe care le posedă cineva păstrează o părticică din viaţa lui; la fel şi corpul, şi oasele. Aşa că, atunci când consumam carnea morţilor noştri, această forţă reziduală nu se pierdea.

Adevăratul motiv al acestei tradiţii era marele nostru respect pentru cei morţi. După părerea noastră, aceasta era singura modalitate de a trata ce rămânea din cei pe care-i iubisem. Îi integram în corpul nostru pe cei care ne dăduseră viaţă, integram trupul care ne dăduse trup. Astfel se încheia un ciclu. Rămăşiţele sacre ale celor iubiţi erau salvate de la oroarea putrezirii în pământ sau a devorării de către animalele sălbatice, sau a arderii, ca orice combustibil sau gunoi.

Era în toată tradiţia aceasta o logică imuabilă, dacă staţi să vă gândiţi. Lucrul cel mai important este să înţelegeţi că tradiţia era adânc înfiptă în obiceiurile noastre ca popor. Sarcina sacră a fiecărui copil era aceea de a consuma resturile părinţilor lui, sarcina sacră a tribului era aceea de a-i păstra în felul acesta pe cei morţi.

Orice bărbat, femeie sau copil care-şi pierdea viaţa în satul nostru era consumat de familia lui. Orice bărbat, femeie sau copil dintre cei în viaţă mâncase din carnea celor morţi.

Din nou Maharet făcu o pauză şi îşi plimbă ochii pe deasupra

grupului care-o asculta înainte de a continua.

— Era o vreme în care nu au fost războaie mari. Ierihonul trăia în pace cu toţi vecinii din timpurile cele mai vechi de care ne-aduceam noi aminte. Ninive cunoştea, de asemenea, pacea.

Dar undeva mai la sud, în Valea Nilului, popoarele de sălbatici de acolo se războiau tot timpul, se luptau mai cu seamă cu triburile din junglele mai sudice, ca să îşi împrospăteze astfel cu carne proaspătă oalele şi grătarele. Aceştia nu se mulţumeau doar să îşi mănânce respectuos morţii, ca şi noi, ei devorau şi carnea duşmanilor şi se mândreau cu asta. Considerau că astfel toată forţa duşmanilor le revenea lor. În plus, prinseseră gust pentru carnea de om.

Noi îi dispreţuiam pentru ce făceau, din motivele pe tare vi le-am explicat. Cum era oare cu putinţă ca cineva să vrea să consume carnea unui duşman? Dar poate că diferenţa crucială dintre noi şi locuitorii războinici de pe malul Nilului nu era consumul cărnii duşmanilor, ci faptul că lor le plăcea războiul, iar noi eram paşnici. Noi nu aveam nici un fel de duşmani.

Dar, cam pe vremea când eu şi cu sora mea ajunsesem de vreo şaisprezece ani, s-au petrecut mari schimbări în Valea Nilului. Sau, cel puţin, aşa ni s-a spus.

Regina locurilor acelora murise în vârstă, fără să lase o fiică în urmă care să continue dinastia. La multe popoare vechi sângele regal se transmitea numai prin femei. De vreme ce bărbaţii nu pot fi niciodată siguri cine e tatăl copilului lor, dreptul la tron era transmis de la regină la infanta regală, şi aşa mai departe. Asta e cauza pentru care în epocile mai recente faraonii egipteni se căsătoreau cu surorile lor. În felul acesta, îşi asigurau dreptul la tron.

Aşa s-ar fi întâmplat şi cu tânărul rege Enkyl dacă ar fi avut o soră, dar n-avea. Nu exista în familie nici măcar o verişoară sau vreo mătuşă pe care să o facă regină. Dar el era tânăr şi puternic, şi decis să guverneze în ţara lui. În cele din urmă, s-a hotărât să ia drept soţie o femeie din alt neam, din oraşul Uruk, din Valea Tigrului şi a Eufratului.

Aleasa era Akasha, o frumoasă prinţesă cu sânge nobil, credincioasă marii zeiţe Inanna, care putea aduce poporului lui Enkyl înţelepciunea poporului ei. Cel puţin, acestea erau zvonurile care circulau în pieţele din Ierihon şi Ninive, asta ne-a ajuns nouă la urechi prin intermediul negustorilor din caravanele

cu care făceam negoţ.

Deci poporul de pe Nil practica deja agricultura, dar avea tendinţa să neglijeze ocupaţia aceasta în favoarea vânătorii de oameni, a războaielor care le procurau carnea de om. Frumoasa Akasha a fost îngrozită de aceste practici şi a hotărât pe loc să pornească o adevărată campanie pentru a pune capăt acestui obicei barbar, aşa cum s-ar simţi obligat să facă oricine are o educaţie mai înaltă.

Probabil că tot ea le-a adus şi scrierea, căci oamenii din Uruk o cunoşteau deja — erau cei mai vestiţi păstrători de arhive — dar, cum scrierea era privită cu ochi răi de noi, nu sunt foarte sigură că-i adevărat. Poate că egiptenii aveau deja scrierea lor.

Nu vă puteţi imagina cât de mult timp e necesar pentru ca astfel de inovaţii să schimbe tradiţiile, cultura unui popor. Uneori trec secole întregi în care se păstrează scrise listele de impozite, înainte ca primul vers să fie scris pe o tăbliţă. Un trib e în stare să cultive timp de două sute de ani ardei iuţi şi ierburi pentru mirodenii înainte de a-i veni ideea să cultive grâu sau porumb. După cum ştiţi, indienii din America de Sud făceau jucării care aveau roţi când au fost cuceriţi de europeni; făceau şi bijuterii din metale. Dar nu foloseau în viaţa de zi cu zi nici un fel de roţi, iar metalul nu era niciodată folosit pentru arme. Aşa că europenii i-au înfrânt aproape imediat.

În orice caz, nu ştiu exact ce cunoştinţe noi a adus cu ea Akasha de la Uruk. Ştiu că ai noştri au auzit numeroase zvonuri despre interzicerea oricărui consum de carne de om în toată valea Nilului, despre pedepsirea cu moartea a celor care nu se supuneau. Triburile care de generaţii întregi practicaseră canibalismul erau furioase că nu mai au voie să se bucure de acest obicei; dar şi mai mare era furia poporului întreg că nu mai avea voie să consume morţii. Să nu mai vânezi omul era un lucru, dar să fii obligat să-i îngropi pe moşii tăi în pământ era teribil pentru ei, cum ar fi fost şi pentru noi.

Pentru a face respectat decretul Akashei, regele a dat ordin ca trupurile morţilor să fie tratate cu tot felul de alifii şi înfăşurate în pânză. Nu numai că nu mai aveau voie să consume carnea mamei sau a tatălui, dar trebuia, cu mare cheltuială, să le înfăşoare corpul în fâsii de pânză de in, ca apoi să-l expună intact, pentru a fi văzut de toţi, şi să-l depună în mormânt în incantaţiile preoţilor, împreună cu ofrandele potrivite.

Înfăşurarea cadavrului trebuia făcută cât mai rapid, ca nimeni să nu aibă acces la carnea mortului.

Pentru a-i convinge şi mai mult să respecte noul ritual, Akasha şi Enkyl au răspândit convingerea că duhurile celor morţi profitau cu mult mai mult în noua împărăţie în care plecau dacă corpurile lor erau păstrate înfăşurate pe pământ. Cu alte cuvinte, se spunea oamenilor: "Părinţii voştri nu-s deloc lăsaţi în părăsire; dimpotrivă, sunt cu mult mai bine păstraţi."

Nouă ni s-a părut totul foarte amuzant când am auzit de asta: auzi, să înfăşuri morţii şi să-i instalezi în camere mortuare mobilate, sub sau la suprafaţa deşertului. Găseam amuzantă şi ideea că duhurilor morţilor le-ar fi de vreun folos perfecta menţinere a trupului lor pe pământ. Căci, după cum ştie oricine care a comunicat vreodată cu duhurile, e mult mai bine pentru ele să îşi uite trupul; doar când renunţă cu totul la imaginea lor pământeană se pot ridica pe planul superior.

Dar acum, în Egipt, în mormintele celor foarte bogaţi sau foarte religioşi se găseau mumiile acestea, care putrezeau încetul cu încetul.

Dacă ne-ar fi spus cineva că îmbălsămarea avea să devină obiceiul cel mai tipic al culturii lor, că egiptenii aveau să continue- aşa timp de patru mii de ani, că va deveni un mare şi durabil mister pentru întreaga omenire şi că în secolul al douăzecilea copiii aveau să meargă la muzeu să vadă mumiile, n-am fi crezut nici în ruptul capului.

Oricum, ce ne păsa nouă de toate astea. Noi eram departe de Valea Nilului. Nici măcar nu ne imaginam cum arătau egiptenii. Ştiam doar că religia lor provenea din Africa şi că se prosternau în faţa zeului Osiris, a zeului soarelui, Ra, şi că aveau zei printre animale. Dar nu-i înţelegeam în nici un fel pe oamenii aceştia. Nu înţelegeam alternanţa dintre inundaţii şi deşert din ţara lor. Când ne pica în mână câte un obiect fin făcut de ei, percepeam câte ceva despre personalitatea lor, dar ne rămâneau străini. Şi ne părea rău pentru ei că n-aveau voie să consume morţii.

Când puneam duhurilor întrebări despre ei, duhurile păreau la fel de amuzate de egipteni. Spuneau că aceştia aveau voci frumoase şi că foloseau cuvinte frumoase, şi că era plăcut să le vizitezi templele şi sanctuarele; le plăcea limba egipteană. Apoi păreau să piardă interesul pentru întrebare şi se eschivau, cum

făceau adesea.

Cele spuse ne fascinau, dar nu ne surprindeau. Ştiam bine că şi cuvintele noastre le plăceau, că şi imnurile, şi cântecele noastre le făceau plăcere. Era clar deci că se amuzau să facă pe zeii în faţa egiptenilor. Pentru duhuri asta era distracţia favorită tot timpul.

Cu trecerea anilor, am auzit spunându-se că Enkyl, pentru a unifica regatul şi a pune capăt practicilor antropofage, crease o mare armată şi cucerea ţară după ţară la nord şi la sud. Lansase şi vapoare pe mare. Vechea şmecherie: le găseai alor tăi un inamic în vecini, ca să-i împiedici să se războiască între ei acasă.

Dar, iarăşi, ce-aveam noi de-a face cu toate astea? Ţara noastră cunoştea seninătatea şi frumuseţea, aveam grădini pline de fructe şi câmpii pe care creştea din belşug grâul sălbatic, pe care oricine îl putea recolta direct cu coasa. Aveam o ţară cu iarbă verde şi cu brize răcoroase. Nu posedam nimic care să aţîţe vreun cuceritor. Sau, cel puţin, aşa credeam noi.

Sora mea şi cu mine ne duceam viaţa liniştite pe coastele line ale Muntelui Carmel, comunicam adesea prin telepatie cu mama sau între noi, sau vorbeam alegând anume cuvinte secrete, cu ajutorul cărora ne înţelegeam perfect, în rest învăţam de la mama tot ce ştia ea despre duhuri şi despre inimile oamenilor.

Beam poţiunile magice pe care le prepara ea din plantele pe care le cultivam pe munte şi, intrând în transă sau în stare de vis, călătoream în trecut şi vorbeam cu străbunele noastre — mari vrăjitoare, cărora le cunoşteam numele. Pe scurt, atrăgeam spre noi câtva timp duhurile acestor străbune, ca să ne transmită câte ceva din cunoştinţele lor. De asemenea, călătoream în afara corpului nostru departe în spaţiu.

Mi-ar trebui câteva ore bune ca să vă povestesc ce vedeam în timpul transelor; o dată, de pildă, împreună cu Mekare, ne-am plimbat, ţinându-ne de mână, pe străzile din Ninive, căscând gura la minuni pe care nici nu ni le imaginasem vreodată; dar asta n-are acum importanţă.

Ţin doar să vă spun ce însemna pentru noi compania duhurilor, armonia în care trăiam cu tot ce vieţuia în jur şi cu toate duhurile; cum, câteodată, dragostea pe care o aveau duhurile pentru noi era la fel de palpabilă ca cea descrisă de misticii creştini pentru Dumnezeu sau sfinţi.

Trăiam fericite împreună, sora mea, eu şi mama. Peşterile strămoşilor noştri erau călduroase şi uscate; aveam toate lucrurile de care aveam nevoie — rochii frumoase şi bijuterii, şi piepteni minunaţi de fildeş, şi sandale de piele — pe care ni le aduceau oamenii în dar, căci nu ne plătea nimeni pentru ce făceam.

În fiecare zi de la Dumnezeu veneau să ne consulte, iar noi puneam duhurilor întrebările lor. Astfel, încercam să aflăm ce le rezerva viitorul, căci duhurile pot să ştie parţial asta, în măsura în care anumite evenimente par a fi ineluctabile.

Cu puterea noastră telepatică le citeam minţile şi le ofeream sfaturile cele mai înţelepte pe care le puteam da. Din când în când, ni se aduceau şi posedaţi, aşa că făceam exorcisme pentru a-i scăpa de demonul sau de spiritul rău care intrase în ei, căci la asta se rezuma totul. Când o casă era bântuită de stafii, ne duceam acolo şi-i porunceam duhului rău să plece.

Cei care o cereau căpătau şi poţiunea magică. Cădeau apoi în transă sau adormeau şi aveau vise complicate, pline de imagini, pe care noi încercam apoi să le interpretăm sau să le explicăm.

Pentru astfel de servicii nu aveam nevoie neapărat de duhuri, deşi uneori le ceream sfatul. Ne foloseam propriile puteri de înţelegere şi de discernământ şi adesea foloseam informaţiile pe care ni le dădeau chiar cei interesaţi.

Minunea cea mai mare pe care o realizam — care ne cerea toate forţele şi care n-avea rezultate garantate — era aducerea ploii.

Procedam în două feluri de bază: declanşam ori "ploicică", fenomen simbolic, mai degrabă demonstrativ, al forţelor noastre, care aducea poporului o mare senzaţie de calm, de siguranţă, ori declanşam "ploaia cea mare", care era necesară culturilor, iar aceasta necesita eforturi enorme, fără garanţia succesului.

În ambele cazuri, făceam apel la duhuri, cărora trebuia să le facem multe complimente, să le chemăm pe nume, să le cerem să se adune şi să îşi unească forţele la porunca noastră. "Ploicica" era adesea realizată cu ajutorul celor mai familiare dintre duhuri, cele care ţineau la Mekare şi la mine în mod special şi care o iubiseră pe mama foarte mult, ca şi pe toate străbunele noastre, şi pe care ne puteam bizui oricând pentru

sarcini grele, căci ne iubeau.

Dar pentru «ploaia cea mare» aveam nevoie de multe duhuri şi, deoarece nu se înţelegeau întotdeauna bine între ele şi nu aveau chef să coopereze, trebuia să utilizăm toate mijloacele de seducţie pentru a le convinge să vină. Trebuia să cântăm, să dansăm. Munceam ore întregi la aşa ceva, şi treptat duhurile se lăsau atrase, se adunau, se lăsau subjugate de idee şi, în cele din urmă, se puneau pe treabă.

Mekare şi cu mine am reuşit să aducem "ploaia cea mare" doar de trei ori. Dar ce minunat era să vezi norii adunându-se deasupra văii, să vezi pânzele orbitoare de apă căzând ca nişte imense perdele. Tot poporul ieşea în ploaie, iar pământul parcă se umfla, se deschidea, ca să ne mulţumească.

"Ploicica" ne reuşea mai des; o făceam pentru alţii sau doar de plăcerea noastră.

Renumele ne-a venit din realizarea "ploii celei mari", eram cunoscute până în depărtări. Fusesem dintotdeauna cunoscute drept vrăjitoarele de pe munte; acum însă veneau să ne consulte şi oameni din regiuni mult mai nordice, din ţinuturi cărora nici nu le cunoşteam numele.

Oamenii îşi aşteptau rândul în sat înainte să vină la noi să bea poţiunea şi să le fie descifrate visele. Îşi aşteptau rândul şi pentru a ne cere sfaturi, alteori doar pentru a ne cunoaşte. Fireşte, în sat li se dădea de băut şi de mâncare, în schimbul cărora sătenii acceptau câte un dar, astfel toată lumea profita de pe urma acestei situaţii sau, cel puţin, aşa se părea. În definitiv, ceea ce făceam noi nu se deosebeşte prea mult de ceea ce fac în ziua de azi doctorii în psihologie; studiam imaginile, le interpretam, căutam să extragem câte ceva adevărat din subconştientul lor; iar minunile cu "ploicica" sau cu "ploaia cea mare" serveau doar pentru a le da încredere în noi celor care ne consultau.

Într-o zi, cam cu jumătate de an înainte de a muri mama, ne-a sosit o scrisoare. O adusese un mesager din partea regelui şi a reginei din Kemet, adică Egipt, căci aşa îşi numeau pe atunci egiptenii ţara. Era scrisă pe o tăbliţă de argilă, cum se foloseau şi la Ierihon, şi Ninive, erau desenate pe ea figurine şi semne care mai târziu au fost numite cuneiforme.

Nu am putut să o citim, bineînţeles; de fapt, ni s-a părut chiar un lucru înspăimântător, ne-am gândit că ar putea fi vreun

blestem. Nici n-am vrut să o atingem, dar eram obligate s-o facem dacă voiam să-nţelegem mesajul.

Mesagerul ne-a spus că suveranii lui, Akasha şi Enkyl, auziseră de puterile noastre şi ar fi onoraţi să le vizităm curtea; trimiseseră o escortă numeroasă pentru noi să ne însoţească până în regatul Kemet şi ne promiteau daruri mari la plecare.

Toate trei am fost foarte neîncrezătoare în spusele acestui mesager. El ne spunea cât ştia, dar ne era limpede că lui nu i se spusese totul.

Atunci, mama a luat tăbliţa în mâini. A perceput imediat ceva ce emana din ea şi a avut intuiţia unei mari nenorociri. Mai întâi n-a vrut să ne spună ce-i apăruse; apoi, luându-ne deoparte, ne-a spus că regele şi regina erau primejdioşi, sângeroşi şi intoleranţi în privinţa credinţelor celorlalţi. Şi că, orice ar fi zis scrisoarea, de la ei nu ne puteam aştepta decât la o enormă nenorocire.

Apoi Mekare şi cu mine am luat şi noi scrisoarea în mână şi am presimţit tot nenorociri. Era însă ceva tainic în asta, un amestec tulbure, în care răul şi îndrăzneala se îmbinau cu ceea ce părea să fie binele. Pe scurt, nu era un simplu complot menit să ne captureze şi să ne fure puterile; era o acţiune inspirată de o reală curiozitate şi de respect.

În cele din urmă, le-am întrebat pe duhuri — pe cele două la care ţineam noi cel mai mult. Au venit şi ne-au citit scrisoarea, pentru ele era extrem de uşor. Ne-au spus că mesagerul ne spusese adevărul. Dar că şi ele pre-simţeau o mare nenorocire care ni se putea întâmpla dacă ne duceam la curtea regelui şi reginei Kemetului.

"De ce?" le-am mai întrebat noi.

"Pentru că regele şi regina o să vă pună întrebări, ne-au răspuns ele, iar dacă voi veţi răspunde cinstit, cum vă e obiceiul, se vor mânia la culme şi vă vor aduce piei-rea."

Fireşte, nu ne-am fi dus în Egipt, oricum. Nu ne-am fi părăsit muntele nostru. Acum ştiam sigur că nu trebuia să o facem. I-am răspuns mesagerului, cu tot respectul cuvenit, că nu puteam să ne părăsim ţara în care ne-am născut, că nici o vrăjitoare din neamul nostru nu plecase de-aici vreodată, şi l-am rugat aşa să le spună şi regelui, şi reginei.

Deci, mesagerul a plecat, iar noi ne-am reluat viaţa normală de zi cu zi.

Peste câteva nopţi ne-a vizitat un spirit rău, unul pe care-l numeam Amel. Era un spirit uriaş, extrem de puternic, plin de ranchiună, care, pentru a ne atrage atenţia, se apucase să danseze în poiana din faţa peşterii noastre şi să se laude că în curând n-ar fi imposibil să avem nevoie de el.

Eram de mult obişnuite cu linguşirile duhurilor rele; iar ele se înfuriau văzând că tot nu le vorbim, cum ar fi făcut orice alte vrăjitoare sau vraci. Noi ştiam însă că entităţile acestea nu erau demne de încredere şi nici controlabile, aşa că nu făcusem niciodată vreo tentativă de a le cere ceva şi eram convinse că nici n-o să o facem vreodată.

Acest Amel, mai cu seamă, era înnebunit de faptul că-l neglijam, cum zicea el. Declara tot timpul că el era "Amel cel puternic", "Amel invincibilul", şi că noi ar trebui să-i arătăm ceva respect. Căci s-ar putea să avem mare nevoie de el în viitor. Mai multă nevoie decât ne-am putea imagina, căci mari nenorociri aveau să se abată asupra capetelor noastre.

În momentul acela a ieşit afară şi mama şi l-a întrebat ce nenorociri vedea el la orizont.

Am fost amândouă foarte contrariate, căci ne interzisese dintotdeauna să vorbim cu duhurile rele; iar ea, dacă li se adresa, era doar pentru a le blestema sau pentru a le alunga, sau pentru a le încurca cu ghicitori şi întrebări viclene, încât se înfuriau de propria stupiditate şi renunţau.

Amel cel teribil, cel rău, cel atotputernic, oricare ar fi numele pe care şi-l lua, iar de lăudat se lăuda la nesfârşit, ne-a zis numai că ne aşteptau mari nenorociri şi că, dacă am fi deştepte, am face bine să-i arătăm ceva mai multă consideraţie. Apoi s-a pus pe laude, făcând pe grozavul cu toate răutăţile pe care le înfăptuise la porunca vracilor de la Ninive. Cum ştia el să-i chinuie pe oameni, cum îi înnebunea, cum îi înţepa de parcă ar fi fost un nor de tăuni. S-a lăudat şi că le poate suge sângele; că-i plăcea gustul sângelui şi că, dacă vrem, poate să o facă şi la porunca noastră.

Mama i-a râs în nas. "Ce te tot lauzi cu aşa ceva? Eşti doar un spirit, n-ai trup, nu poţi să simţi nici un gust!" i-a zis ea. Iar asta era exact genul de observaţie care întotdeauna le înfuria la culme pe duhuri, căci ne invidiau pentru trupul nostru, cum v-am mai spus.

Ca să îşi demonstreze puterea, Amel s-a repezit asupra

mamei ca o pală de vânt; pe loc duhurile bune i-au luat apărarea şi-n poiană s-a produs o vânzoleală de nedescris, dar, când totul s-a potolit şi Amel a fost alungat de duhurile care ne păzeau, am văzut pe mâna mamei urme de înţepături. Amel reuşise deci să-i sugă nişte sânge, exact cum se lăudase, ca şi cum un roi întreg de tăuni ar fi chinuit-o cu înţepăturile.

Mama a rămas cu ochii la împunsăturile acelea ca de ac; duhurile care o protejau s-au înfuriat că fusese tratată fără respect, dar ea le-a poruncit să stea cuminţi. În tăcere, se concentra asupra acestei probleme, cum de putea spiritul acela să simtă gustul sângelui pe care-l sup-sese.

Atunci a intervenit Mekare, care ne-a explicat ce vedea ea, că în centrul imensului lor corp invizibil aceste duhuri posedau un sâmbure microscopic de materie şi că prin el puteau eventual să simtă gustul sângelui. Imagi-naţi-vă, ne-a spus Mekare, fitilul unei lămpi, un mic filament în mijlocul flăcării. Fitilul acesta ar putea absorbi sângele. Tot astfel, spiritul respectiv, care pare o imensă flacără, are în centru fitilul acela mic.

Mama s-a arătat neîncrezătoare, dar toată povestea asta nu i-a plăcut. Păstrându-şi simţul ironiei, ne-a spus că lumea prezenta destule mistere şi fără duhurile rele care au prins gustul sângelui. "Dispari de-aici, Amel", a mai zis ea, blestemându-l, zicându-i că-i un spirit banal, lipsit de orice importanţă, că nu conta, că n-avea de ce să fie recunoscut de nimeni şi că ar face mai bine să plece. Pe scurt, i-a zis aceleaşi lucruri pe care le zicea şi altora când voia să fie lăsată în pace de duhuri cicălitoare şi nesuferite — cam aceleaşi lucruri pe care, uşor modificate, le spun şi preoţii exorcişti acum, de fiecare dată când vor să vindece vreun copil posedat.

Ceea ce o îngrijorase pe mama, în afara giumbuşlucurilor lui Amel, era faptul că ne prevestea nenorociri. Presentimentul pe care-l avusese la atingerea tăbliţei de argilă devenea tot mai puternic. Dar tot nu a căutat sprijinul duhurilor bune. Poate că ştia ea că era mai bine să nu le solicite. Oricum, n-am cum să ştiu ce a gândit atunci. În orice caz, mama ştia că se pregătea ceva şi, după toate aparenţele, se simţea incapabilă să împiedice declanşarea evenimentelor. Probabil că simţea că uneori, voind să te fereşti de o catastrofă, de-abia o provoci.

Oricum, la câteva zile după asta s-a îmbolnăvit, a slăbit

înfiorător şi, până la urmă, nici n-a mai putut vorbi.

Câteva luni întregi a rămas culcată, paralizată, pe jumătate adormită. Stăteam lângă ea zi şi noapte şi-i cântam, îi aduceam flori, încercam să-i citim gândurile. Duhurile erau într-o teribilă stare de agitaţie, pentru că ţineau mult la ea. Făceau să sufle vântul pe toată coasta muntelui şi rupeau frunzele din copaci.

De altfel, tot satul era profund mâhnit. Apoi, într-o dimineaţă, gândurile mamei au căpătat cât de cât formă din nou, doar că erau imagini incoerente. Vedeam câte un câmp însorit, flori, lucruri pe care le cunoscusem în copilărie, în fine, doar pete de culoare şi nimic mai mult.

Ştiam bine că mama era pe moarte, duhurile o ştiau şi ele. Făceam tot ce puteam să le calmăm, dar unele dintre ele fuseseră cuprinse de mânie. La moarte, fantoma ei avea să se ridice, să traverseze tărâmul lor, apoi aveau să o piardă pentru totdeauna, iar asta le înnebunea de durere.

Până la urmă, s-a stins, cum era natural şi inevitabil, iar noi am ieşit din grota noastră pentru a anunţa satului întreg că mama plecase dintre noi spre tărâmuri mai înalte. Toţi copacii de pe munte au fost cuprinşi de vântul stârnit de duhuri; în aer pluteau numai frunze verzi smulse de ele de pe ramuri. Noi plângeam; pentru prima oară în viaţă mi s-a părut că aud şi eu duhurile — am auzit cum plângeau şi se văicăreau în vânt.

Sătenii au venit imediat să facă ce cerea ritualul.

Mai întâi, mama a fost întinsă pe un fel de catafalc de piatră, după obicei, ca toată lumea să poată veni să-i aducă omagiul. Era îmbrăcată în rochia ei albă din pânză topită, de Egipt, la care ţinuse cel mai mult când era în viaţă, şi împodobită cu bijuteriile ei cele mai scumpe, aduse de la Ninive, plus inelele şi colierul de os printre care erau şi relicve din strămoşii noştri şi care în curând avea să ne revină.

După vreo zece ore, după ce sute de persoane din satul nostru şi din satele învecinate defilaseră prin faţa corpului ei, am început prepararea corpului pentru ospăţul funerar. Oricărui alt sătean i-ar fi făcut onoarea asta preoţii. Dar noi două eram vrăjitoare, cum fusese şi mama, aşa că numai noi două o puteam atinge. Astfel, fără nimeni altcineva, la lumina lămpilor cu gaz, i-am scos rochia şi i-am acoperit tot corpul cu flori proaspete şi cu frunze. I-am desfăcut craniul cu grijă, în aşa fel încât să rămână întreg la nivelul frunţii, am ridicat atent calota

şi am extras creierul, pe care, împreună cu ochii, l-am depus pe un platou aparte. Apoi, printr-o incizie practicată cu la fel de multă grijă, i-am extras din piept inima, pe care, de asemenea, am depus-o pe un platou. Amândouă platourile au fost acoperite cu câte un capac de argilă pentru a le proteja.

Apoi sătenii au construit din cărămizi o vatră în jurul corpului mamei şi a platourilor, depuse direct pe catafalcul de piatră, au aprins focul dedesubtul pietrei şi a început coptul corpului.

Acesta a durat toată noaptea. Duhurile se potoliseră căci sufletul mamei părăsise corpul. Corpul nu cred că le interesa; pentru ele, ce făceam noi acum nu avea nici un interes, dar pentru noi conta enorm.

Din cauză că mama fusese vrăjitoare şi că asta eram şi noi, numai noi puteam să-i consumăm carnea. Nouă ne revenea în întregime, eram singurele în drept să o facem, după tradiţie. Sătenii nu ne puteau ajuta, cum ar fi făcut în orice alt caz în care de pe urma defunctului ar fi rămas doar doi copii care să împlinească această obligaţie. Oricât ar fi durat, trebuia să consumăm numai noi două tot corpul, dar sătenii aveau să rămână de veghe împreună cu noi până la sfârşit.

Pe măsură ce se apropia dimineaţa şi corpul mamei se cocea în cuptor, noi deliberam cum să procedăm în privinţa creierului şi a inimii. Trebuia să le repartizăm între noi şi ne puneam întrebarea care era cea mai bună soluţie, căci eram profund superstiţioase cu privire la aceste organe şi la proprietăţile fiecăruia.

Pentru multe popoare din epoca aceea inima conta cel mai mult. La egipteni, de pildă, locul conştiinţei era în inimă. Aşa credeau şi consătenii noştri; dar noi, ca vrăjitoare, consideram că în creier rezidă spiritul uman, adică acea parte din om care se aseamănă cu ce era în duhurile din aer. Credinţa noastră cu privire la importanţa creierului venea şi din faptul că ochii erau în legătură cu el, căci ei erau organul vederii. *Vederea* era, de fapt, ce făceam noi, vrăjitoarele: *vedeam* în inimile oamenilor, vedeam în viitor, vedeam în trecut. De altfel, pe limba noastră, ceea ce eram noi se numea văzător; asta însemna cuvântul vrăjitoare.

Dar toate acestea ţineau de ritual, căci noi ştiam foarte bine că spiritul mamei părăsise deja corpul. Trebuia să consumăm aceste organe din respect pentru ea, ca să nu le lăsăm să

putrezească. Deci nu ne-a fost greu să ajungem la un acord: Mekare urma să mănânce creierul şi ochii, iar eu — inima.

Mekare era, dintre noi două, cea mai puternică — se şi născuse prima şi era cea care lua conducerea în tot felul de acţiuni; cea care vorbea întotdeauna prima. Îşi asumase rolul de soră mai mare, cum se întâmplă, fără excepţie, la toţi gemenii. Ni s-a părut deci firesc ca ea să ia ochii şi creierul, iar eu, dintotdeauna mai liniştită, mai înceată, să iau organul asociat cel mai adesea cu simţămintele profunde, cu dragostea — inima.

Eram mulţumite de alegerea făcută, aşa că, deşi cerul era din ce în ce mai luminos, ne-am culcat câteva ore, obosite cum eram de veghe şi de postul impus înainte de ospăţ.

La un moment dat, chiar înainte de venirea dimineţii, ne-au trezit duhurile. Iar stârniseră vântul. Eu am ieşit din grotă; focul ardea încă la cuptor. Sătenii care vegheaseră împreună cu noi adormiseră şi ei. Supărată pe duhuri, le-am spus să facă linişte. Unul dintre ele, cel pe care-l iubeam cel mai mult, mi-a spus că pe munte se adunaseră străini, foarte mulţi străini care erau impresionaţi de puterile noastre şi foarte curioşi — primejdios de curioşi — în privinţa festinului ceremonial.

"Oamenii aceştia vor ceva de la tine şi de la Mekare, mi-a comunicat el. N-au venit cu intenţii bune."

I-am răspuns că veşnic veneau străini pe la noi; că nu era nimic special, că trebuia să se potolească şi să ne lase să facem ce aveam de făcut. Dar, oricum, m-am dus la unul dintre săteni şi i-am povestit ce aflasem, rugându-l să spună satului întreg să fie gata în caz de primejdie, să aducă arme cu ei când aveau să se adune pentru ospăţ.

Nu era o cerere foarte ciudată. Oriunde se duceau, oamenii îşi luau armele cu ei. Cei care fuseseră soldaţi sau care-şi permiteau luxul de a avea o spadă o purtau întotdeauna; cei care aveau cuţite le aveau întotdeauna înfipte la brâu.

În general, asta nu mă preocupa; în definitiv, străini de la mari depărtări ajungeau tot timpul până în ţinuturile noastre; era cât se poate de natural să vină pentru acest eveniment special — moartea unei vrăjitoare.

Dar ştiţi urmarea. Aţi văzut-o în vise. Aţi văzut cum s-au adunat în poiană sătenii când soarele era aproape la zenit. Poate aţi văzut cum au desfăcut cărămizile cuptorului răcorit

sau aţi văzut direct trupul mamei, copt, înnegrit, dar liniştit ca în somn, pe piatra fierbinte. Aţi observat florile şi frunzele ofilite care o acopereau, platourile cu inima, creierul şi ochii.

Ne-aţi văzut pe noi două îngenuncheate de-o parte şi de alta a corpului mamei. Şi aţi auzit când a început muzica.

Ceea ce nu puteaţi vedea, dar cunoaşteţi acum, e că de mii de ani poporul nostru se aduna la astfel de ospeţe. De mii de ani trăisem în valea aceea şi pe coastele muntelui unde iarba creştea înaltă şi copacii dădeau roade bogate. Erau ţinuturile noastre, era tradiţia noastră, era rândul nostru.

Era momentul nostru sacru.

Pe când Mekare şi cu mine eram îngenuncheate una în faţa celeilalte, îmbrăcate în rochiile noastre cele mai frumoase şi purtând bijuteriile care-i aparţinuseră mamei, nu gândeam deloc la prevestirile sumbre ale duhurilor, nici la profunda tulburare a mamei când atinsese scrisoarea de la regele şi regina din Kemet. Noi vedeam în faţa noastră o viaţă liniştită, plină de speranţe, de fericire, printre cei din neamul nostru.

Nu ştiu cât am rămas aşa îngenuncheate; cât timp ne-a trebuit să ne pregătim sufletele pentru momentul suprem. Mi-amintesc doar că, parcă la unison, am ridicat platourile cu organele mamei şi că muzicanţii au atacat litania tradiţională. Aerul, deja plin de cântecul păsărelelor, a răsunat de melodia flautului şi de bătăile tobelor, în vreme ce în jur toată lumea îşi ţinea parcă respiraţia.

Acela a fost momentul în care s-a abătut nenorocirea peste noi; a venit atât de brusc, cu tropotele de picioare şi cu ţipetele războinice ale soldaţilor egipteni care s-au năpustit asupra noastră, că nici n-am înţeles pe loc ce se-ntâmplă. Ne-am aruncat amândouă peste corpul mamei, să-l protejăm de profanare, dar ei ne-au smuls de-acolo, platourile s-au răsturnat în ţărână, catafalcul de piatră a fost răsturnat.

Mekare a scos un urlet de-a dreptul inuman. Şi eu am ţipat, am ţipat oribil când am văzut corpul mamei răsturnat în cenuşă.

N-am auzit decât înjurături: eram cu toţii trataţi drept mâncători de oameni, drept canibali, sălbatici care nu meritau altă soartă decât să fie trecuţi prin sabie.

Nouă nu ne-a făcut nimeni nici un rău. Deşi ne zbăteam şi urlam, am fost legate şi lăsate deoparte, incapabile să facem ceva pentru ai noştri care erau măcelăriţi în faţa noastră.

Soldaţii au călcat în picioare corpul mamei; au călcat în picioare şi inima, şi creierul, şi ochii. Le-au făcut una cu pământul, în vreme ce alţii făceau bucăţi bărbaţii, femeile şi copiii din satul nostru.

Apoi, prin corul de ţipete, printre urletele înfiorătoare ale celor ce piereau cu sutele pe coasta muntelui, am auzit-o pe Mekare invocând duhurile pentru răzbunare, chemându-le să-i pedepsească pe soldaţi pentru ce făcuseră.

Dar ce conta pentru astfel de oameni ploaia sau vântul? Copacii au început să se îndoaie, pământul întreg parcă se cutremura; frunzele au umplut iar atmosfera, cum se întâmplase şi cu o seară mai înainte. Pe coastă au început să se rostogolească bolovani, s-a ridicat un nor de praf. Egiptenii n-au avut decât un moment de ezitare, căci Enkyl, regele lor, i-a încurajat el însuşi, spunându-le că acestea erau doar manifestări banale de vrăjitorie şi că demonii pe care-i invocam nu erau în stare de nimic mai mult.

Ce spunea el era perfect adevărat; aşa că masacrul a continuat. Eram amândouă pregătite să murim. Dar nu ne-au ucis. Nu aveau intenţia să o facă, aşa că ne-au târât după ei, lăsând în urmă satul incendiat, câmpurile de grâu sălbatic în flăcări, corpurile sătenilor abandonate în ţărână, să fie mâncate de animalele sălbatice şi să putrezească în pământ, fără să aibă parte de ritualurile tradiţionale.

Maharet se opri. Îşi coborî capul şi şi-l sprijini câteva secunde pe mâinile împreunate ca pentru o rugăciune, cu degetele atingându-se. Când reluă povestirea vocea i se asprise uşor, era mai joasă, dar continuă în acelaşi ritm.

— Ce-i, în definitiv, o comunitate mică, făcută din câteva sate? Ce însemnătate are un popor mic sau o viaţă?

Mii de astfel de popoare sunt îngropate sub pământ. Aşa a fost şi cu poporul nostru.

Tot ce ştiusem, tot ce fusesem, fusese pustiit într-o singură oră. O armată bine antrenată n-avusese nevoie de mai mult ca să-i măcelărească pe păstorii noştri, pe femei şi pe cei tineri şi neajutoraţi. Satele noastre fuseseră rase de pe suprafaţa pământului; tot ce putuse să ardă fusese ars.

Pe munte şi în satul de la poalele lui, n-am mai simţit decât prezenţa fantomelor celor ucişi; o mare de fantome, unele atât de agitate şi de tulburate din cauza violenţei, că nici nu voiau să

se desprindă de pământ de groază şi de durere, altele ridicându-se din trupuri ca să nu mai sufere.

Iar duhurile ce puteau face?

Au însoţit cortegiul nostru până în Egipt, atacându-i în toate felurile pe purtătorii litierei în care eram legate noi două, strânse una lângă alta şi plângând tot timpul.

Seara, când cortegiul se oprea, stârneau un vânt care lua pe sus corturile şi le împrăştia. Dar regele continua să-i încurajeze pe soldaţi, zicându-le că n-au de ce să se teamă. Regele le dădea încredere, spunându-le că zeii egipteni erau mai puternici decât demonii stârniţi de vrăjitoare. Dându-şi seama că duhurile nu erau în stare de mai mult, soldaţii i se supuneau.

În fiecare seară, regele ordona să fim aduse în faţa lui. Ne vorbea pe limba noastră, destul de comună în vremea aceea, vorbită de la Tigru şi Eufrat până pe coastele Muntelui Cârmei. "Sunteţi vrăjitoare vestite, ne spunea el cu o voce blândă şi exasperant de sinceră. Pentru asta v-am lăsat în viaţă, deşi sunteţi mâncătoare de carne de om, ca tot poporul vostru, deşi v-am surprins asupra faptului când v-am atacat. V-am cruţat ca să profit de înţelepciunea voastră; eu şi regina mea dorim să învăţăm cât mai multe de la voi. Spuneţi ce doriţi ca să vă treacă durerea şi fac totul. Acum sunteţi sub protecţia mea; eu vă sunt suveranul."

Plângând, refuzând să-l privim în ochi, nerăspunzând, rămâneam în faţa lui până ce se plictisea de noi şi ne trimitea să dormim în litiera aceea mică — un soi de cutie de lemn cu mici ferestruici — cum dormisem şi până atunci.

O dată singure, ne reluam conversaţiile fără să rostim vreo vorbă sau în limba noastră codificată, cu cuvinte prescurtate şi cu gesturi pe care numai noi două le înţelegeam. Ne-am adus aminte ce-i anunţaseră mamei duhurile şi cum căzuse ea la pat după primirea scrisorii de la regele din Kemet şi cum nu se mai înzdrăvenise după aceea. Dar tot nu ne era frică.

Eram, de fapt, prea îndurerate ca să ne temem. Parcă murisem şi noi o dată cu ceilalţi pe care-i văzuserăm masacraţi, o dată cu mama, al cărei trup suferise acel teribil sacrilegiu. Nu ne puteam închipui ceva mai rău. Eram împreună, singurul lucru mai rău putea fi să fim despărţite.

În timpul acestei lungi călătorii spre Egipt am avut parte de o mângâiere pe care n-aveam să o uităm. Intendentul regelui,

Khayman, veghea asupra noastră cu multă milă, făcea tot ce putea, în secret, să ne uşureze suferinţele.

Maharet se opri şi se uită spre Khayman, care-şi ţinea mâinile încrucişate pe masă şi privea în jos. Părea să fie cufundat în amintirile despre care povestea Maharet. Acceptă omagiul lui Maharet, dar nu păru mai consolat. În cele din urmă, ridică spre ea ochii în semn de recunoştinţă amestecată cu curiozitate. Dar nu puse nici o întrebare. Îşi plimbă privirea peste ceilalţi, conştient de atenţia pe care i-o dădeau cu toţii, trecu peste privirea cu care-l fixa Armand, apoi peste cea a lui Gabrielle, dar, din nou, nu spuse nimic.

Maharet reluă povestirea.

— Khayman ne-a slăbit legăturile de câte ori s-a prezentat ocazia, ne-a dat voie seara să facem câţiva paşi, ne-a adus carne şi apă. S-a purtat cu o deosebită delicateţe, căci nu ne vorbea când făcea ceva pentru noi, nu căuta recunoştinţa noastră. Făcea totul dintr-o inimă bună. Pur şi simplu, nu suporta să-i vadă pe alţii suferind.

Cred că vreo zece zile a durat călătoria noastră până în regatul Kemet. Poate o fi fost mai mult; poate, mai puţin. La un moment dat, în timpul călătoriei, duhurile s-au săturat să repete aceleaşi mici răutăţi, iar noi, fără chef de viaţă, mâhnite cum eram, nu le-am mai invocat. Nici între noi nu mai vorbeam, doar schimbam câte-o privire din când în când.

În fine, am ajuns într-un ţinut cum nu mai văzusem niciodată.

Trecând de dunele arzătoare ale deşertului, am ajuns pe pământurile fertile care se-ntindeau de-a lungul Nilului, un pământ negru care dăduse numele de Kemet regatului; apoi am traversat fluviul pe plute, la fel ca toată armata, pentru a intra într-un oraş imens în care clădirile erau de cărămidă roşie, cu acoperişuri de paie, şi-n care se găseau temple mari şi palate din aceleaşi materiale, dar care erau de o mare frumuseţe.

Era cu mult înaintea epocii arhitecturii din piatră, înaintea apariţiei templelor faraonilor, care au făcut renu-mele Egiptului până în ziua de azi.

Se vedea deja gustul pe care-l aveau pentru ornamentaţie, pentru monumental. Folosiseră cărămizi de lut nearse, trestii şi împletituri pentru a ridica pereţii aceia înalţi, pe care apoi îi văruiau şi îi împodobeau cu desene splendide.

Palatul, unde am fost duse ca prizoniere ale regelui, era străjuit de coloane mari, construite din enorme liane din junglă, uscate, legate la un loc şi lipite cu noroi din râu; în curtea închisă fusese făcut un eleşteu în care pluteau flori de lotus şi care era înconjurat de copaci în floare.

Nu mai cunoscusem oameni atât de bogaţi ca egiptenii aceştia, plini de bijuterii, cu părul împletit în zeci de codiţe, cu ochii machiaţi. De altfel, machiajul ochilor ne cam tulbura. Găseam că le înăspreşte privirea şi că îi dă o adâncime care nu corespundea întotdeauna realităţii. În mod instinctiv, ne displăcea acest artificiu.

Tot fastul acesta nu făcea decât să ne accentueze suferinţa. Uram tot ce vedeam în jur. Din partea oamenilor, deşi nu le înţelegeam limba ciudată, nu percepeam decât ură şi frică. Se părea că părul nostru roşu îi uimea peste măsură, iar faptul că eram gemene le producea o frică teribilă.

Cândva existase la ei obiceiul de a omorî gemenii; dacă uneori se năşteau copii cu păr roşu, aceştia erau, fără excepţie, sacrificaţi zeilor. Se considera că asta aduce noroc.

Percepeam lucrurile acestea prin telepatie; din închisoare aşteptam mohorâte să ni se hotărască soarta.

Ca şi mai înainte, singura noastră mângâiere era atenţia pe care ne-o dădea Khayman. Khayman, intendentul regelui, veghea să ne bucurăm de unele înlesniri în închisoare. Ne aducea schimburi curate, fructe, bere. Ne-a adus până şi piepteni pentru a ne pieptăna şi rochii curate; a început apoi să ne vorbească şi ne-a povestit că regina era blândă şi bună, că n-aveam de ce să ne fie frică.

Noi ne dădeam seama că spunea adevărul, nu era nici o îndoială; dar simţeam totuşi că ceva nu era în regulă, ca în urmă cu multe luni din vorbele mesagerului regelui. Chinurile noastre nu erau decât la început.

Ne temeam, de asemenea, că ne-au părăsit duhurile; că poate nu voiseră să vină în sprijinul nostru, pe teritoriul acesta. Dar nu le-am invocat; dacă le-am fi chemat şi ele n-ar fi răspuns... ei bine, asta ne-ar fi fost imposibil de suportat.

Apoi a venit seara, iar regina a trimis după noi; am fost duse la curte.

Am fost copleşite, deşi dispreţuiam genul acesta de spectacol, de tabloul pe care-l prezentau Akasha şi Enkyl pe

tron. Regina era şi pe atunci ca şi acum — o femeie superbă, cu umerii drepţi şi braţele pline, cu' o faţă aproape prea perfectă ca să exprime inteligenţă, era o fiinţă seducătoare, cu o voce cristalină. Pe rege îl vedeam acum ca suveran, nu ca soldat. Avea părul împletit în codiţe şi purta fustanela tradiţională şi toate bijuteriile rituale. Ochii lui negri exprimau la fel de multă sinceritate ca şi înainte, dar nu ne-a trebuit mai mult de-un moment ca să ne dăm seama că Akasha era cea care stăpânea acest regat, ea şi numai ea. Ea era aceea care avea şi darul de a vorbi celorlaţi, măiestria comunicării.

De la primele vorbe ne-a declarat că poporul nostru căpătase ce merita pentru barbaria lui; că oamenii fuseseră trataţi cu milostivenie, căci după toate regulile, nişte mâncători de carne de om ar fi trebuit să sufere o moarte lentă. Ne-a mai declarat că mila care ne fusese arătată nouă se datora faptului că eram vestite vrăjitoare, de la care egiptenii aveau ceva de învăţat; că voiau să cunoască tot ce ştim despre tărâmurile invizibile.

Pe dată, de parcă ce spusese nu avea nici o însemnătate, a început să ne pună întrebări. Cine erau demonii pe care-i invocam? De ce unii erau buni cu toate că erau demoni? Nu erau mai degrabă zei? Cum făceam să aducem ploaia?

Eram mult prea îngrozite de cinismul ei ca să-i dăm vreun răspuns. Simţindu-ne complet jignite de asprimea comportamentului ei, i-am întors spatele şi ne-am refugiat una în braţele celeilalte, plângând.

În plus, din discursul ei emana încă ceva, ceva ce venea de la viteza cu care vorbea, din dezinvoltura întrebărilor, din accentul pus pe vreo silabă sau alta: ne era clar că regina minţea, poate chiar fără să îşi dea seama.

Interpretarea profundă a minciunii ei, pe care-am făcut-o închizând ochii, ne-a revelat adevărul, pe care ea cu siguranţă, l-ar fi negat.

Poporul nostru pierise pentru că voise să ne aducă pe noi la curte! îşi trimisese regele şi soldaţii să poarte acest război sfânt doar pentru că-i refuzasem invitaţia dinainte, doar pentru că voia să ne aibă la dispoziţia ei. *Asta din pură curiozitate.*

Asta văzuse mama când pipăise tăbliţa trimisă de rege şi regină. Poate că, în felul lor, duhurile tot asta presimţi-seră. Noi însă de-abia acum înţelegeam câtă monstruozitate se ascundea

în dosul curiozităţii ei.

Poporul nostru fusese distrus pentru că noi atrăsesem atenţia acestei regine, la fel cum atrăgeam atenţia duhurilor; noi eram la originea nenorocirii care se abătuse asupra poporului nostru.

De ce oare nu ne luaseră soldaţii doar pe noi, ne chinuiam noi să înţelegem, de ce nu fuseseră lăsaţi în pace ceilalţi? De ce se puseseră să distrugă tot poporul?

Tocmai asta era oroarea: un văl de moralitate fusese aruncat peste intenţiile reginei, un văl prin care nici ea, nici ceilalţi nu mai vedeau nimic.

Ea se convinsese că poporul nostru merita exterminarea, da, asta era, pentru că eram sălbatici, deşi nu făceam parte din poporul egiptean, iar teritoriile noastre se aflau la mare distanţă. Şi, desigur, îi convenea să ne arate nouă milă după aceea, noi aveam să fim cruţate şi aduse în faţa ei, ca să îşi satisfacă ea curiozitatea. Şi, de bună seamă, până ajungeam la curte trebuia să ne simţim recunoscătoare şi gata să-i răspundem la întrebări.

În spatele acestei viclenii, am distins mintea capabilă să construiască asemenea contradicţii.

Regina nu avea o etică veritabilă, faptele ei nu se sprijineau pe adevărate valori morale. Făcea parte dintre acei oameni care bănuiesc că nimic din tot ce se poate cunoaşte pe lume nu are logică, nu e raţional. Dar nu era în stare să trăiască cu ideea asta. Aşa că, zi după zi, îşi construia sisteme etice proprii şi încerca cu disperare să creadă în ele, dar nu serveau decât să-i acopere mobilul acţiunilor. Dacă lupta contra canibalilor, de pildă, n-o făcea decât pentru că *simţea un profund dezgust* faţă de astfel de practici, nu pentru altceva. Poporul ei din Uruk nu mâncase niciodată carne de om; aşa că nu tolera în jurul ei ceva ce-i producea scârbă, nimic mai mult. În fundul sufletului purta o neagră disperare. De aici izvora nevoia ei permanentă de a descoperi semnificaţii, căci pentru ea nu existau.

Vreau să înţelegeţi, nu superficialitate vedeam la femeia aceasta. Era mai degrabă o convingere puerilă că dacă încerca, putea să facă lumina să strălucească, putea să schimbe lumea cum îi convenea ei; de unde şi totala ei lipsă de interes pentru durerea altora. Ştia că alţii sufereau, dar n-avea timp de pierdut cu asemenea lucruri.

În cele din urmă, incapabile să mai suportăm această duplicitate evidentă, ne-am întors iar spre ea să o studiem, căci era clar că trebuia să ne confruntăm cu ea. Nu avea mai mult de douăzeci şi cinci de ani, dar avea puteri absolute în ţara aceasta pe care o uluise cu cunoştinţele ei aduse de la Uruk. Şi era parcă prea seducătoare ca să fie cu adevărat frumoasă, era prea încântătoare ca să aibă măreţie şi mister; vocea ei avea încă accente copilăreşti, care-i făcea automat pe toţi să o trateze cu tandreţe şi care dădeau oricărei fraze de-a ei o muzicalitate discretă. Un timbru care pe noi ne exaspera.

Fără să ne lase o clipă, îşi continua ancheta. Cum făceam noi minuni? Cum de citeam în inimile oamenilor? De unde provenea darul nostru de magiciene, de ce pretindeam că vorbim cu fiinţe invizibile? Am putea să le vorbim şi zeilor ei în acelaşi fel? Am fi în stare să o instruim pentru a înţelege mai bine ceea ce era divin? Era gata să ne ierte barbaria dacă ne arătam recunoscătoare; dacă îngenuncheam la aceleaşi altare ca ea şi dacă le comunicam atât zeilor cât şi ei înseşi tot ce ştiam.

Era atât de ambalată de întrebările pe care le punea, că orice om normal s-ar fi pus pe râs.

Numai că pe Mekare a scos-o total din fire. Ea, care vorbea întotdeauna cea dintâi, a luat şi de data asta prima cuvântul.

"Încetează cu întrebările, i-a spus reginei. Vorbeşti prostii. Nu aveţi zei în ţara asta, căci zeii nu există. Singurele manifestări invizibile din lume sunt duhurile, iar ele sunt cele care se amuză cu voi, cum se amuză cu toate popoarele, prin gura preoţilor şi prin religiile inventate de fiecare. Ra, Osiris, nu sunt decât nume inventate de voi pentru a flata şi a încânta duhurile, iar când le convine situaţia, vă fac şi ele câte un mic semn, doar ca să fie şi mai adulate."

La aceste vorbe, îngroziţi, nici regele, nici regina nu şi-au mai luat ochii de la Mekare. Dar ea a continuat:

"Duhurile există cu adevărat, dar sunt puerile şi capricioase. De asemenea, sunt primejdioase. Se minunează în faţa fiinţelor umane şi ne invidiază că posedăm atât trup, cât şi spirit, de aceea sunt atrase de noi şi gata să ne îndeplinească dorinţele. Vrăjitoarele ca noi au ştiut dintotdeauna cum să le ia; dar e nevoie de o mare măiestrie şi de puteri imense, pe care noi le avem, iar voi nu. Sunteţi proşti, iar ce aţi făcut ca să ne capturaţi e o faptă rea. Trăiţi în minciună! Dar noi nu vă vom

spune minciuni."

Apoi, plângând, înecându-se de mânie, Mekare a acuzat-o pe regină, în faţa întregii curţi, de duplicitate, de crimă împotriva poporului nostru paşnic, doar cu scopul de a ne captura pe noi. Poporul nostru, a spus ea întregii curţi, de o mie de ani încoace nu mai vânase oameni pentru hrană; iar ceea ce fusese călcat în picioare cu ocazia capturării noastre nu era decât un ospăţ funerar ritual; tot răul acela se făcuse doar pentru ca regina din Kemet să se distreze punând întrebări vrăjitoarelor, pe care să le aibă la dispoziţie ca să facă minuni pentru ea.

Toată curtea a răsunat de urlete. Nimeni nu mai fusese vreodată martor la atâta lipsă de respect, la atâta blasfemie, şi aşa mai departe. Nobilii bătrâni egipteni, care încă mai erau iritaţi de interdicţia privind canibalismul ritual, au fost scârbiţi auzind de profanarea festinului nostru funerar. Alţii, care se temeau de răzbunarea cerului căci nu consumaseră resturile părinţilor lor, au amuţit de frică.

În general, nimeni nu mai ştia ce să creadă. Numai regele şi regina rămăseseră ciudat de tăcuţi.

Akasha nu ne-a răspuns în nici un fel, dar era limpede că era ceva în explicaţia dată care i se păruse adevărat şi care-i retrezise în modul cel mai sincer curiozitatea. *Duhuri care pretind că sunt zei? Duhuri care invidiază carnea?* Acuzaţia de a ne fi sacrificat inutil poporul, nici n-o luase în seamă. Parcă nici nu era vorba de ea. Ea era fascinată de problema spirituală, până şi legătura dintre carnal şi spiritual era dată uitării.

Îmi permit să insist asupra acestui punct. O fascina problema spirituală — ideea abstractă, am putea spune.

Această idee abstractă însemna totul. Nu cred că a crezut în caracterul pueril şi capricios al duhurilor. Dar, oricum ar fi stat lucrurile, ea avea intenţia să afle totul; şi să se folosească de noi pentru asta. Cât priveşte pieirea poporului nostru, puţin îi păsa!

Între timp marele preot al templului lui Ra cerea să fim executate. Acelaşi lucru era cerut şi de marele preot al templului lui Osiris. Noi reprezentam răul; noi eram vrăjitoare; toţi cei cu părul roşu trebuia arşi pe rug, cum se făcuse dintotdeauna în regatul Kemet. Pe dată toată asistenţa s-a pus să repete cele spuse de ei. Trebuia să fim arse. Se părea că, în câteva clipe, o adevărată răscoală avea să se declanşeze în palat.

Dar regele le-a ordonat tuturor să facă liniște. Noi am fost duse din nou în temniță, sub pază grea.

Incapabilă să își stăpânească furia, Mekare mergea de colo până colo prin celulă, în vreme ce eu o rugam să nu mai scoată nici o vorbă. I-am reamintit de prorocirea duhurilor: dacă ne vom duce în Egipt, regele şi regina ne vor pune întrebări, şi dacă vom răspunde cinstit, cum ne era obiceiul, se vor mânia pe noi şi ne vor condamna la moarte.

De-acum însă parcă vorbeam de una singură. Mekare nu mă mai asculta. Își continua paşii cu furie, dându-şi cu pumnul în piept din când în când. Îi simţeam tot chinul prin care trecea.

"Blestemaţi, zicea. Răi." Apoi iar păşea de colo-colo şi repeta vorbele acestea.

Mi-am dat seama că-şi amintea de avertismentul lui Amel, spiritul cel rău. De altfel, ştiam că Amel e pe-aproape; îl auzeam; îl simţeam.

Am intuit că Mekare era tentată să facă apel la el; dar am ştiut că nu trebuia să o facă. Cum puteau să-i afecteze pe egipteni chinurile idioate pe care ştia el să le provoace? Qţi muritori puteau să resimtă deodată înţepăturile lui? Nu contau mai mult decât furtunile sau pietrele rostogolite de celelate duhuri, pe care le demonstrasem deja. Dar Amel ne-a auzit gândurile şi a început să se agite.

"Stai cuminte, diavole, i-a spus Mekare. Aşteaptă semnul meu!" Pentru prima oară o auzeam vorbind cu un spirit rău, pentru prima oară am simţit că tremur de groază.

Nu-mi mai amintesc când am adormit amândouă. Mi-amintesc doar că puţin după miezul nopţii ne-a trezit Khayman.

La început am crezut că-i vorba de vreo poznă de-a lui Amel şi am sărit ca arsă. Dar Khayman mi-a făcut semn să tac. Era într-o stare de nedescris. Nu purta decât o cămaşă de noapte şi sandale şi avea părul în dezordine. Parcă plânsese, căci avea ochii roşii.

S-a aşezat lângă mine. "Spune-mi te rog, e-adevărat ce-aţi spus despre duhuri?" Nu m-am ostenit să-i spun că Mekare făcuse această afirmaţie. Se întâmpla tot timpul ca oamenii să ne confunde sau să considere că formam o singură persoană. I-am spus doar că da, că era adevărat.

I-am explicat că aceste entităţi invizibile existaseră dintotdeauna; că ele însele ne povestiseră că nu există nici un

fel de zei şi zeiţe pe care să-i cunoască. Se lăudaseră adesea cu şmecheriile pe care le făceau în Sumer sau la Ierihon, sau la Ninive în marile temple. Din când în când veneau şi ne povesteau că *erau* zeul cutare sau cutare. Dar noi le cunoşteam personalităţile şi când le strigam pe numele vechi, renunţau la amuzament şi răspundeau imediat.

Nu i-am spus însă şi că-mi părea rău că Mekare le dezvăluise aceste lucruri. La ce le mai puteau servi acum?

Stătea lângă mine şi mă asculta de parcă toată viaţa i se spuseseră numai minciuni şi acum vedea, în fine, adevărul. Fusese adânc mişcat când văzuse vântul stârnit de duhuri pe munte şi ploaia de frunze care căzuse pe umerii soldaţilor; îi îngheţase sufletul. Întotdeauna credinţa se naşte astfel, e produsă de acest amestec de adevăr şi de manifestări fizice.

Apoi am perceput că avea pe suflet sau în minte, cum vreţi să-i spuneţi, o greutate şi mai mare. "Dar masacrarea poporului tău, n-ai să-mi spui că n-a fost un război sfânt, ci doar o acţiune egoistă?"

"Ba da, i-am răspuns eu. N-a fost decât o simplă acţiune egoistă, nu pot spune altceva." I-am povestit de tăbliţa pe care o primisem prin mesager, de avertismentele pe care le primisem de la duhuri, de teama care o cuprinsese pe mama, de boala ei şi de propria mea putere de a-i citi gândurile reginei, de adevărul pe care ea însăşi n-avea cum să-l accepte.

Cu mult înainte ca eu să-mi termin povestirea l-am văzut din nou abătut. Ştia că nu mint, propriile lui observaţii confirmau spusele mele. Fusese alături de rege în nenumărate campanii în străinătate. I se părea absolut normal ca o armată să prade. Văzuse măceluri şi oraşe arse; îi văzuse pe învinşi luaţi în captivitate ca sclavi şi pe învingători întorcându-se în patrie încărcaţi de trofee şi de bogăţii. Deşi el însuşi nu era soldat, înţelegea lucrurile acestea.

În satul nostru nu exista nimic de preţ care să merite deplasarea, nu fusese vorba nici de teritorii pe care regele să vrea să le anexeze. Da, era limpede, expediţia aceea avusese drept unic scop capturarea noastră, cum ştiam. Această minciună, impostura unui război sfânt contra canibalilor, nu-i plăcea nici lui în nici un fel. Tristeţea pe care o simţea era parcă şi mai copleşitoare. El se trăgea dintr-o familie veche; consumase carnea strămoşilor lui, iar acum se găsea în postura

de a participa la represiuni împotriva celor pe care-i iubise şi-i cunoscuse. Mumificarea îl dezgusta şi, mai cu seamă, îi era greu să accepte ceremonia care o acompania, superstiţiile. Câtă bogăţie pleca în mormânt o dată cu mumiile; câtă atenţie se dădea acestor cadavre, doar ca populaţia să nu se simtă vinovată că abandonase vechea tradiţie.

Toate gândurile acestea îl epuizaseră, căci totul era nou pentru el. Ceea ce-l obseda, la urma urmelor, erau asasinatele la care fusese martor, execuţiile, masacrele. Dacă reginei puţin îi păsa, el unul nu putea să uite. Acest om îşi pierdea echilibrul din cauza aceasta, putea înnebuni de-a dreptul.

În cele din urmă, a plecat. Înainte de-a mă părăsi, mi-a promis că o să facă tot ce poate ca să fim eliberate. Nu avea nici un plan deocamdată, dar avea să încerce. Din nou m-a rugat să nu-mi fie teamă. În momentul acela mi s-a umplut inima de dragoste pentru el. Era la fel de frumos ca şi acum, doar pielea îi era mai închisă la culoare şi era mai zvelt, buclele îi fuseseră îndreptate şi împletite în codiţe până la umeri şi avea aerul de curtean, aerul unuia obişnuit să comande şi care e stimat şi iubit de suverani.

În dimineaţa următoare regina a trimis iar după noi. De data aceasta, am fost duse în secret în camera ei, unde se găseau deja regele şi Khayman.

Era o încăpere al cărei lux depăşea până şi marea sală a palatului; era plină de lucruri splendide, o canapea sculptată în formă de leoparzi, un pat cu baldachin de mătase fină, oglinzi lustruite care păreau perfecte... Iar regina, întruchipând tentaţiile cele mai senzuale, era gătită cu cele mai frumoase bijuterii, parfumată, era făcută de natură la fel de splendidă ca lucrurile din jurul ei.

A început din nou cu întrebările.

Noi două, cu mâinile legate, eram obligate să ascultăm aceleaşi prostii.

Mekare i-a vorbit din nou reginei despre duhuri; i-a explicat că duhurile au existat dintotdeauna; i-a povestit cum se laudă că-şi râd de preoţii de prin toate ţinuturile. I-a mai spus şi ce-i comunicaseră duhurile, că apreciau cântecele şi imnurile egiptenilor. Că totul nu era decât o joacă pentru ele, nimic mai mult.

"Deci duhurile acestea! Ele sunt chiar zeii, atuncea, asta vrei

să spui! a rostit plină de fervoare Akasha. Iar voi le vorbiţi? Aş vrea să văd cum faceţi! Faceţi-o chiar acum, în faţa mea."

"Dar ele nu-s zei, am insistat la rândul meu. Asta încercăm să-ţi spunem. Şi nu-i detestă pe cei care se hrănesc cu carne de om, cum spui că-i detestă zeii tăi. Lor nu le pasă de lucrurile acestea, nu le-au dat niciodată vreo atenţie." Mă sileam să-i explic diferenţa; să o fac să înţeleagă că ele n-aveau nici un cod moral, că în privinţa asta ne erau inferioare. În acelaşi timp, ştiam că nu putea să-nţeleagă ce-i spuneam.

Percepeam bătălia care se dădea în sinea ei, între slujitoarea zeiţei Inanna, care se crezuse binecuvântată, şi fiinţa din adâncul sufletului ei care, la urma urmelor, nu credea în nimic. Avea un suflet ca un deşert îngheţat, credinţa religioasă nu era pentru ea decât o flăcăruie pe care se vedea obligată să o întreţească tot timpul, ca să încălzească locul acela rece ca gheaţa.

"Tot ce spuneţi e minciună! a hotărât ea, în sfârşit. Sunteţi încarnarea răului!" A ordonat să fim executate. În ziua următoare aveam să fim arse de vii pe rug, împreună, ca să vedem fiecare cum suferă cealaltă. De ce-şi bătuse oare capul cu noi?

În clipa aceea regele s-a hotărât să intervină. I-a spus că a văzut cu ochii lui ce putere au duhurile, ca şi Khayman. Că ar fi poate în stare de cine ştie ce răutăţi dacă ne-ar trata în felul acela. N-ar fi mai bine să ne dea drumul?

Dar în privirea reginei era o sclipire urâtă de cruzime. Puţin îi păsa de vorbele regelui; voia să ne ia viaţa. Iar noi ce puteam face? S-ar fi zis că era furioasă pe noi că nu formulasem adevărurile acelea într-o formă care să-i fie pe plac sau care să-i servească la ceva. Doamne, era un supliciu să ai de-a face cu ea! Deşi avea o minte absolut comună şi raţiona, şi avea aceleaşi sentimente ca atâţia alţi muritori, ca şi în ziua de azi.

Atunci Mekare a prins momentul şi a făcut ceea ce eu n-aş fi avut curajul să fac. A invocat duhurile — le-a strigat pe toate pe nume, dar atât de repede, încât regina să nu reţină nici unul. A strigat la ele să vină şi să-i împlinească porunca, să arate cât erau de nemulţumite de ceea ce se întâmplă cu muritoarele pe care ele pretindeau că le iubesc, cu Mekare si Maharet.

Era un risc. Dacă nu se producea nimic, dacă ne abandonaseră, cum mă temeam eu, putea să-l cheme pe Amel, pe

care-l ştiam prin apropiere, pândind, aşteptând. Oricum, era unica noastră şansă.

Într-o clipă s-a stârnit vântul. Urla prin curte şi fluiera pe coridoarele palatului. S-au rupt draperiile, s-au trântit uşile, s-au spart vazele fragile. Regina era terorizată simţind cum o învăluia. Prin aer au început să zboare diverse obiecte mici. Duhurile au măturat, de pildă, bibe-lourile de pe masa ei de toaletă şi le-au aruncat spre ea; Regele era lângă ea, încercând să o apere; cât despre Khayman, acesta îngheţase de groază.

În acelaşi timp, noi ştiam că duhurile nu pot face mai mult decât asta, că nu puteau să o ţină aşa la nesfârşit. Dar înainte ca demonstraţia să se oprească, Khayman i-a implorat pe rege şi pe regină să retragă ordinul de execuţie. Aceştia l-au retras pe loc.

Imediat Mekare a poruncit cu mare pompă duhurilor să se potolească, ştiind, de altfel, că îşi consumaseră toate forţele. S-a lăsat tăcerea, iar sclavii îngroziţi s-au repezit să culeagă de pe jos obiectele împrăştiate.

Regina era impresionată la culme. Regele încerca să-i explice că el mai văzuse spectacolul acesta şi că nu i se întâmplase nimic rău; dar în inima reginei ceva foarte profund fusese atins. Nu avusese niciodată ocazia să asiste la vreo manifestare supranaturală, iar acum rămăsese mută de uimire. Pentru prima dată, în sufletul acela îngheţat se aprinsese o scânteie adevărată. Atât de imens şi de bine înrădăcinat fusese scepticismul ei secret, încât miracolul a-cesta minuscul fusese pentru ea o revelaţie enormă, de parcă şi-ar fi văzut zeii cu ochii ei.

I-a îndepărtat pe rege şi pe Khayman. Voia să vorbească de una singură cu noi. De fapt, ne-a implorat, cu lacrimi în ochi, să vorbim din nou cu duhurile, ca să le audă şi ea.

A fost un moment extraordinar, căci în clipa aceea am simţit, ca în clipa în care atinsesem tăbliţa de argilă, un amestec de bine şi de rău care părea mai primejdios decât răul însuşi.

Fireşte, i-am explicat noi, nu le puteam face pe duhuri să vorbească în aşa fel, ca să înţeleagă şi ea. Mai bine să ne dea nişte întrebări la care i-ar putea răspunde. Imediat i-a dat drumul.

Erau aceleaşi întrebări pe care le pun dintotdeauna toţi oamenii vracilor, vrăjitoarelor şi sfinţilor. "Unde este colierul pe

care l-am pierdut când eram copil? Ce-a vrut să-mi spună mama în noaptea când a murit şi când nu mai putea vorbi? De ce nu mă poate suferi sora mea? O să ajungă la maturitate băiatul meu? O să fie curajos şi puternic?"

Cum ne luptam pentru viaţa noastră, ne-am păstrat calmul şi le-am pus duhurilor aceste întrebări, flatându-le şi îndemnându-le să ne dea atenţie, şi am obţinut răspunsuri care au zdruncinat-o pe Akasha. Duhurile cunoşteau numele surorii ei, ca şi pe al fiului ei. În faţa acestor realizări simple părea gata să îşi piardă minţile.

Atunci, Amel, spiritul cel rău, s-a manifestat şi el — gelos pe tot ce se întâmpla fără participarea lui — şi i-a aruncat în poală Akashei colierul de care vorbise, un colier pierdut la Uruk. Pentru ea asta a fost ultima lovitură. Parcă fusese lovită de trăsnet. S-a pus pe plâns, cu colierul acela în mână. Apoi ne-a rugat să punem duhurilor câteva întrebări mai serioase, ale căror răspunsuri erau foarte importante pentru ea.

Da, i-au răspuns ele, zeii sunt o invenţie a poporului ei, numele folosite în rugăciuni nu contează. Duhurilor le plăceau, pur şi simplu, muzica şi ritmul limbajului, cum s-ar spune, forma cuvintelor. Existau şi duhuri rele cărora le plăcea să le facă rău oamenilor, de ce nu? Existau şi duhuri bune care ţineau la oameni. Aveau să-i vorbească Akashei dacă noi părăseam regatul? Nu, nicicând. Uite, acuma vorbeau, iar ea nu le auzea, ce puteau ele să facă? Dar, desigur, şi-n regatul acesta existau vrăjitoare care le auzeau, aveau să le transmită acelora să vină imediat la curte şi să se pună la dispoziţia ei, dacă aceasta îi era dorinţa.

Pe măsură ce şedinţa continua, o schimbare profundă se petrecea cu Akasha. Trecuse de la bucurie la suspiciune, apoi la nefericire. Duhurile nu-i comunicau nimic altceva decât ceea ce îi spusesem deja noi.

"Ce credeţi despre viaţa de după moarte?" a mai întrebat. Când duhurile i-au răspuns că sufletele morţilor ori rătăcesc de colo-colo în jurul pământului, tulburate şi în suferinţă, ori se îndepărtează şi nu se mai întorc niciodată, s-a arătat cumplit de dezamăgită. I s-a întunecat privirea. Nu mai avea chef să pună nici o întrebare. Când le-a întrebat ce se întâmpla cu cei ce duseseră o viaţă criminală, spre deosebire de cei care avuseseră o viaţă bună, duhurile n-au răspuns. Nu înţelegeau

noţiunile.

Totuşi, nu se potolea. Noi am simţit că duhurile se cam plictisiseră şi începeau să se joace cu ea de-acuma; răspunsurile lor începuseră să fie din ce în ce mai absurde.

"Care-i voinţa zeilor?" a întrebat ea. "Să cântaţi fără încetare, au răspuns duhurile. Asta ne place cel mai mult."

Deodată, Amel cel rău, mândru de ce făcuse mai înainte cu colierul, i-a aruncat la picioare un alt colier, plin de giuvaeruri. De data aceasta, Akasha s-a tras înapoi îngrozită.

Noi ne-am dat seama imediat de ce. Aparţinuse mamei ei şi fusese îngropat o dată cu ea la Uruk; iar Amel, fiind doar duh, nu putuse să îşi imagineze cât de bizar şi de lipsit de gust putea să pară acest gest de a i-l aduce. Nici acum nu-şi dădea seama. El văzuse în mintea Akashei colierul acesta când vorbise de celălalt. Pe acesta de ce nu-l dorea? Nu-i mai plăceau colierele?

Mekare i-a explicat lui Amel că nu-i făcuse plăcere. Era un miracol de prost gust. N-ar face el mai bine să aştepte poruncile ei, căci ea înţelegea ce-i plăcea reginei, iar el nu.

Dar era prea târziu. Cu regina se petrecuse ceva irevocabil. Fusese de două ori martora puterilor duhurilor, auzise şi adevăruri, şi prostii care însă nu se puteau compara cu frumuseţea mitologiei despre zeii ei, în care se forţase dintotdeauna să creadă. Duhurile îi distrugeau credinţa aceasta fragilă. Cum avea ea să mai scape de scepticismul negru din sufletul ei dacă aceste demonstraţii continuau?

S-a aplecat şi a cules de jos colierul de pietre preţioase scos din mormântul mamei ei. "Cum a fost luat colierul de unde era?" a întrebat ea. Dar se vedea că întreabă doar de formă. Ştia dinainte că va obţine acelaşi gen de răspuns de care avusese parte de la sosirea noastră. Era înspăimântată.

Cu toate acestea, eu m-am apucat să-i explic; m-a ascultat până la capăt. I-am explicat cum duhurile ne citeau gândurile. Ele erau enorme şi puternice. Nici nu ne puteam imagina cât erau de mari şi cât de iute se puteau deplasa — cu viteza gândului. Când Akasha formulase un gând despre colierul acela, spiritul îl şi văzuse; instantaneu, pornise să-l caute, gândindu-se că, dacă i-a făcut plăcere să capete unul, o să-i facă plăcere şi al doilea. Că-l descoperise în mormântul mamei ei şi că i-l adusese pătrunzând acolo, poate, printr-o mică deschizătură, căci e absurd să-ţi imaginezi că ar fi putut trece prin piatră. Ar fi

ridicol.

Tot explicându-i toate acestea, mi-am dat seama eu însămi care era, de fapt, adevărul. Colierul fusese furat de pe corpul mamei Akashei, poate chiar de către tatăl ei. Nu ajunsese niciodată să fie îngropat o dată cu corpul mamei. De aceea îl găsise Amel. Poate că fusese furat chiar de un preot. Sau, cel puţin, aşa i se păruse Akashei, care ţinea acum colierul în mână. Simţea numai ură pentru spiritul acesta care o făcuse să afle un lucru atât de oribil.

Pe scurt, toate iluziile acestei femei se prăbuşiseră; îi rămânea doar adevărul steril pe care-l bănuise dintotdeauna. Pusese întrebări puterilor supranaturale, o iniţiativă nu prea înţeleaptă, iar ele îi dăduseră răspunsuri pe care nu le putea accepta, dar pe care nici nu le putea respinge.

"Unde sunt sufletele morţilor?" a mai şoptit ea, privind în continuare colierul.

Cât puteam de blând, i-am răspuns că duhurile n-aveau răspuns la asta.

Groază. Oroare. Apoi creierul i s-a pus în mişcare, cum o făcuse întotdeauna, construind o măreaţă teorie care să poată explica tot ce o făcuse să sufere, care să îmbine tot ce i se arătase. Acel loc secret şi obscur din sufletul ei devenea din ce în ce mai mare; ameninţa să o consume pe dinăuntru. Ea nu putea permite să i se întâmple aşa ceva; trebuia să îşi continue viaţa. Doar era regina Kemetului.

Pe de altă parte, era furioasă împotriva părinţilor şi a profesorilor ei, a preoţilor şi a preoteselor care o înconjuraseră din copilărie, împotriva zeilor pe care-i adorase şi împotriva tuturor celor care o încurajaseră, care-i explicaseră că viaţa e frumoasă.

Se lăsase liniştea; pe chipul ei era ceva nou — frica şi admiraţia dispăruseră; în locul lor, apăruse o răceală, un soi de dezamăgire, de răutate chiar.

Apoi, cu colierul mamei ei în mână, s-a ridicat şi ne-a declarat că tot ce i-am spus nu erau decât minciuni. Cei cu care vorbeam noi nu erau decât demoni, demoni care încercau să o pervertească, atât pe ea cât şi pe zeii care îi protejaseră dintotdeauna poporul. Cu cât vorbea, cu atât credea mai tare în ce spunea, cu atât era mai pătrunsă de eleganţa credinţelor ei şi se lăsa în voia acestei logici. Până la urmă, a izbucnit în plâns şi

a început să ne acuze, triumfând asupra obscurităţii din sufletul ei, de care îi era atât de teamă. Şi-a evocat zeii; a evocat limbajul ei sfânt.

Din nou a privit colierul, iar Amel, spiritul cel rău, furios la culme că nu o mulţumise aducându-i cadoul acesta, ne-a spus să-i comunicăm că, dacă face ceva împotriva noastră, o să o bombardeze cu toate obiectele — bijuterie, cupă de vin, oglindă, pieptene — pe care le-ar cere cuiva, le-ar imagina, cărora le-ar simţi lipsa sau de care şi-ar mai aminti vreodată.

M-ar fi bufnit râsul de n-am fi fost într-o primejdie atât de mare; pentru un spirit părea o soluţie minunată, dar pentru o fiinţă umană era absolut ridicol. Totuşi, nimănui nu i-ar plăcea să i se întâmple aşa ceva.

Mekare i-a comunicat Akashei întocmai ce spusese Amel.

"Cel care a adus colierul spune că poate să te bombardeze cu tot felul de obiecte care să trezească amintiri dureroase, i-a spus ea. Şi te asigur că nici o vrăjitoare de pe lume n-o să te poată scăpa de el dacă se pune pe rele."

"Unde se află el acum? a urlat Akasha. Vreau să-l văd şi eu pe demonul cu care aţi vorbit!"

La vorbele acestea, Amel, plin de furie şi de vanitate, şi-a concentrat toate puterile şi s-a năpustit asupra Akashei, urlând: "Eu sunt Amel, cel rău, cel care înţeapă!" şi a produs un vârtej de vânt în jurul ei, exact cum făcuse cu mama, doar că de zece ori mai puternic. În viaţa mea nu mai văzusem atâta furie. Până şi camera tremura parcă din cauză că acest imens spirit se comprimase şi se mişca într-un spaţiu atât de mic. Auzeam cum se crăpau cărămizile pereţilor. Pe toată faţa Akashei, ca şi pe braţe, au apărut mici muşcături, în care se vedeau picături roşii de sânge.

Ţipa neputincioasă. Amel, în schimb, era absolut încântat să pună în practică talentele lui extraordinare. Mekare şi cu mine eram îngrozite.

Mekare a strigat la el să înceteze. Dar, de data asta, l-a lăudat cât putea, i-a mulţumit, i-a spus că într-adevăr se dovedea a fi cel mai puternic dintre toate duhurile, dar că acum era cazul să o asculte şi să îşi arate şi înţelepciunea, nu numai puterea; de asemenea, că o să-i ceară chiar ea să intervină din nou, când va veni momentul.

Între timp, regele revenise să o apere pe Akasha, la fel ca şi

Khayman, la fel ca şi gărzile. Dar când gărzile au ridicat săbiile să ne omoare, ea le-a poruncit să ne lase în pace. Mekare şi cu mine nu mai ziceam nimic, doar o priveam, amenințând-o în gând cu puterea acestui spirit, căci doar aceasta ne mai rămăsese. Răutăciosul de Amel plana deasupra noastră, umplând atmosfera de sunetele cele mai sinistre, marele râs cavernos al duhurilor, care părea să răsune până la capătul lumii.

Din nou singure în celula noastră, nu încetam să chibzuim ce să facem şi cum să întoarcem în favoarea noastră avantajul dobândit de intervenţia lui Amel.

Cât despre Amel, nu ne mai lăsa în pace. Zguduia celula, făcea zgomot, făcea să tremure rogojinile de pe jos, ne punea hainele în dezordine, ne învolbura părul, ce mai, ne enerva cum putea. Dar ce m-a înfricoşat au fost lucrurile cu care se lăuda. Că-i făcea mare plăcere să sugă sânge; că asta îl umplea şi-l lenevea, dar că avea un gust minunat; că atunci când oamenii sacrificau victime pe altare, îi plăcea să vină şi să lingă tot sângele. În definitiv, pentru el se făcea sacrificiul, nu-i aşa? Şi iar râdea.

Celelalte duhuri erau complet scandalizate. Amândouă am simţit-o. Dar erau printre ele şi câteva un pic geloase pe Amel şi care se întrebau ce gust avea sângele, de ce îi plăcea lui aşa de mult.

În fine, Amel şi-a dat pe faţă şi cele mai profunde impulsuri: ura aceea enormă resimţită de multe duhuri contra trupului oamenilor, sentimentul că nici n-ar trebui să existăm pe lume, căci eram o adevărată aberaţie a naturii, tocmai pentru că posedam în acelaşi timp şi un corp, şi un suflet. Amel o ţinea una şi bună că fusese o epocă în care nu erau pe lume decât munţi şi oceane, şi păduri, fără fiinţe ca noi. Insista că era un adevărat blestem pentru noi să posedăm un suflet într-un corp supus morţii.

Mai auzisem acest gen de declaraţii din partea duhurilor rele; dar nu mă lăsasem impresionată niciodată. Acum, pentru prima oară, întinsă în celulă, dădeam un pic crezare celor spuse de el, amintindu-mi cum fusese trecut prin sabie tot poporul nostru. Am căzut şi eu pe gânduri, la fel ca atâţia alţii, cu privire la acest suflet nemuritor al nostru, care însă nu se bucura de un corp la fel de nemuritor.

Ca să reiau vorbele tale din seara asta, Marius, viaţa mi se părea fn momentul acela o farsă sinistră. Tot universul meu era în întuneric, înecat în suferinţă. Ceea ce eram nu mai avea nici o importanţă; nimic din ce mă înconjura nu-mi dădea chef de viaţă.

Mekare a început din nou să-i vorbească lui Amel, spunându-i că ei îi convenea să fie ceea ce era decât să fie ca el — un veşnic rătăcitor fără nimic important de făcut. Asta l-a făcut pe Amel să turbeze. O să-i arate el ce poate să facă!

"Doar când ţi-oi porunci eu, Amel! a adăugat ea. Fii sigur că o să aleg momentul. Atunci toţi oamenii vor şti ce poţi face." Din nou spiritul acesta plin de sine şi pueril s-a calmat şi a ieşit să se lăţească pe tot cerul nopţii.

Am rămas închise trei zile şi trei nopţi. Gărzile nici nu se uitau la noi, nici nu se apropiau măcar. Nici sclavii. De fapt, am fi rămas complet flămânde dacă nu s-ar fi îngrijit de noi Khayman, intendentul regelui, care ne-a adus de mâncare cu mâna lui.

Tot el ne-a povestit ceea ce ştiam deja de la duhuri. Curtea era divizată în jurul unei mari controverse. Preoţii ne doreau moartea. Dar regina era împotriva execuţiei, de frică să nu devină prada duhurilor care aşteptau doar porunca noastră şi să nu mai fie nicicum în stare să scape de ele. Regele era intrigat de cele întâmplate; el considera că se puteau învăţa încă multe alte lucruri cu ajutorul nostru; era, de asemenea, curios cu privire Ia puterea duhurilor şi la utilizările ce-ar putea fi imaginate. Dar regina se temea; regina văzuse destul.

În cele din urmă, am fost aduse din nou în faţa curţii întregi, în marele atrium al palatului.

Era ora prânzului în regatul Kemet, iar regele şi regina ofereau ofrandele rituale în cinstea zeului Ra, iar noi am fost silite să asistăm la această ceremonie care pentru noi n-avea nici o semnificaţie. Ne era teamă ca nu cumva să fie ultimele noastre ore de viaţă. Atunci m-am lăsat pradă amintirilor, visând la munţii şi la peşterile noastre, la copiii pe care-am fi putut să-i avem — fiice şi fii frumoşi, dintre care unii ar fi moştenit darul nostru de clarvăzătoare, visând la viaţa care ni se fura, la exterminarea neamului nostru, care în curând poate avea să fie totală. Am mulţumit puterilor ce existau că încă mai vedeam cerul albastru deasupra capului, că Mekare şi cu mine eram încă

în viaţă.

În cele din urmă, a vorbit regele. În tot ce spunea se citea o mare tristeţe şi o imensă silă. Pe cât era de tânăr, pe-atât părea de bătrân în clipele acelea. Darul nostru era foarte mare, ne-a spus, dar noi îl folosisem în scopuri rele, era limpede, nu putusem să facem pe nimeni să profite de el. Ne-a acuzat de minciună, de practici demoniace şi de magie neagră. A adăugat că ar fi trebuit să ne condamne la moarte pe rug ca să fie pe placul poporului, dar că el şi regina prinseseră milă de noi; mai cu seamă regina ple-dase să fim graţiate.

Era o minciună odioasă, doar privindu-i chipul, ne-am dat seama că reuşise să se convingă ea însăşi de asta. Regele, în mod evident, o credea. În definitiv, ce conta? Ne întrebam ce formă va avea această graţiere, încercând să le citim în suflet.

Regina a vorbit la rândul ei, cu cuvinte pline de milă, că, graţie puterii noastre de necontestat, reuşise să capete înapoi două coliere la care ţinea mai mult decât la orice pe lume şi că doar numai pentru asta meritam să ne lase în viaţă. Pe scurt, ţesea o adevărată pânză de~minciuni din ce în ce mai mare şi mai complexă, din ce în ce mai îndepărtată de realitate.

După aceea regele a anunţat că ne va elibera, dar că, mai întâi, urma să demonstreze curţii întregi că n-aveam nici o putere, pentru a-i linişti pe preoţi.

Dacă în cursul demonstraţiei făceam să apară vreun demon care să caute să facă vreun rău adoratorilor lui Ra şi Osiris, graţierea era abrogată şi aveam să fim ucise pe loc. Puterea demonilor pe care-i invocam noi avea să piară în mod sigur o dată cu noi. Dacă apărea vreunul, însemna că suntem nedemne de clemenţa reginei, pe care de-abia o meritam.

Ne-am dat seama imediat ce plănuia; acum se putea citi totul în inima regelui şi reginei. Ajunseseră la un compromis. Nouă ni se oferea însă o şansă de viaţă. Văzându-l pe rege scoţându-şi colanul greu de aur şi punându-l la gâtul lui Khayman, ne-am dat seama că urma să fim violate în văzul întregii curţi, ca orice prizoniere sau sclave aduse ca pradă de război. Dacă chemam duhurile să ne apere, ne executau. Cam asta era situaţia.

"Aş profita chiar eu de plăcerea asta, a spus Enkyl, de nu m-ar opri dragostea pentru regina mea, căci e dreptul meu. V-aş demonstra chiar eu că nu au nici o putere şi nu sunt vrăjitoarele

cele puternice pe care le credeam, ci doar nişte simple femei, dar onoarea asta va reveni iubitului meu intendent, Khayman, care va avea privilegiul de a o face în locul meu."

Toată curtea a rămas tăcută, în aşteptare, în vreme ce Khayman se uita la noi şi se pregătea să execute ordinul regelui. Noi îl priveam, încercând, neajutorate cum eram, să-l îndemnăm să nu facă una ca asta, să nu ne atingă sau să ne violeze, în faţa tuturor privirilor acelora nepăsătoare.

Îi percepeam teama şi durerea. Dar şi primejdia de moarte care îl pândea dacă nu asculta de porunca suveranului său. Cu toate acestea, era vorba de a ne mânji onoarea amândurora, de a ne murdări, de a ne răpi orice viitor; iar noi, care trăisem veşnic în pacea şi seninătatea munţilor noştri, nu ştiam, în inocenţa noastră, în ce consta actul pe care-l avea de îndeplinit.

Cred că, văzându-l apropiindu-se, n-am crezut că-i în stare să ne facă ceva, n-am crezut că un bărbat putea să împace durerea pe care-o resimţea el cu împlinirea unui act oribil în care era nevoie de pasiune carnală. Dar ce ştiam eu pe vremea aceea despre bărbaţi sau despre felul în care se poate îmbina plăcerea trupească cu furia sau cu ura cea mai mare; habar n-aveam cum sunt ei în stare să amestece barbaria într-un act pe care femeile, cel mai adesea, îl îndeplinesc numai din dragoste.

Duhurile noastre protectoare s-au răzvrătit imediat când au descoperit ce se întâmplă; dar, de dragul vieţii noastre, le-am implorat să rămână deoparte. În tăcere, am strâns-o de mână pe Mekare, dându-i să înţeleagă că vom fi în viaţă după asta, vom fi libere. Nu mueam din asta, şi-o să-i lăsăm pe aceşti mizerabili oameni ai deşertului cu minciunile şi iluziile lor, cu obiceiurile lor idioate, şi-o să ne întoarcem acasă.

Apoi Khayman a început să îşi facă datoria. Ne-a scos întâi legăturile, apoi a tras-o spre el mai întâi pe Mekare, forţând-o să se întindă pe spate, pe rogojina de pe jos, şi ridicându-i rochia, în vreme ce eu rămăsesem ca o stană de piatră, incapabilă să-i opresc, apoi mi-a venit rândul să sufăr aceeaşi soartă.

În mintea lui Khayman nu noi eram femeile pe care le viola. Tremurând cu trup şi suflet, îşi aţîţa pasiunea cu tot felul de fantasme şi amintiri ale unor momente de plăcere, pentru a fi în întregime capabil să acţioneze.

Noi, cu faţa întoarsă, ne-am închis sufletele faţă de el şi faţă de toţi egiptenii mârşavi din jur care ne rezervaseră această

soartă îngrozitoare, ne-am păstrat puritatea sufletului, neatinsă de mânjirea corpului. De jur împrejur, în schimb, auzeam gemetele duhurilor care sufereau pentru noi, le auzeam plânsul disperat, ba chiar, în depărtare, se auzea ca un tunet surd vocea lui Amel.

Sunteţi proaste, vrăjitoarelor, să suportaţi aşa ceva.

În aceeaşi seară, am fost conduse la marginea deşertului. Soldaţii ne-au dat raţiile permise de hrană şi de apă. Se făcuse noapte când ne-am început călătoria spre nord. Mânia noastră era nestinsă, cum fusese de la început.

Amel ne-a urmat, zeflemisindu-ne, tunând şi fulgerând împotriva noastră: de ce nu-l lăsam să ne răzbune?

"Dacă facem ceva, vin după noi să ne omoare! i-a răspuns Mekare. Acum, lasă-ne în pace." Dar n-a reuşit să-l potolească. Aşa că, până la urmă, s-a gândit să-i dea o treabă importantă. "Amel, vrem să ajungem acasă în viaţă. Ajută-ne să ne răcorim, producând un vânticel; şi arată-ne unde să găsim apă."

Dar duhurile rele nu fac niciodată astfel de lucruri. Amel nu s-a mai simţit interesat. A dispărut, iar noi ne-am continuat drumul, ţinându-ne una de alta, încercând să nu ne gândim ce cale lungă aveam de parcurs.

Ni s-au întâmplat multe lucruri pe drum, n-are rost să vi le povestesc.

Dar duhurile bune nu ne părăsiseră; ele ne-au adus vântul răcoros şi ne-au condus paşii spre fântâni unde am găsit apă şi câteva curmale să ne hrănim. Ne-au adus şi "ploicica" ori de câte ori s-a putut; numai că până la urmă avansasem atât de mult în deşert, că nici asta nu se mai putea. Muream de arşiţă, iar eu ştiam că în pântecul meu exista de-acum un copil, copilul lui Khayman, şi voiam să trăiască.

Atunci duhurile ne-au condus spre beduini, care ne-au luat la ei şi s-au ocupat de noi.

Eu mă îmbolnăvisem, am zăcut zile în şir, cântându-i copilului din pântec, încercând să stăvilesc boala şi amintirile rele cu cântecele mele. Mekare mă ţinea în braţe tot timpul.

Au trecut câteva luni înainte ca să mă înzdrăvenesc cât de cât şi să-i putem părăsi pe beduini, căci voiam să-mi nasc copilul în ţinuturile noastre, aşa că am implorat-o pe Mekare să ne continuăm drumul.

În cele din urmă, după ce-am consumat toată hrana şi apa

pe care ni le dăduseră beduinii, însoţite de duhurile bune, care ne-au servit de călăuze tot timpul, am sosit pe câmpiile verzi ale Palestinei şi am regăsit valea de la poalele muntelui şi câteva triburi de păstori, foarte asemănătoare cu al nostru, care coborâseră din munţi şi luaseră în stăpânire păşunile noastre.

Ne cunoşteau, cum o cunoscuseră şi pe mama, şi pe toţi ai noştri, ne-au ştiut imediat numele şi ne-au adoptat imediat.

Am început din nou o viaţă fericită, printre ierburile verzi şi printre copacii, şi florile pe care le cunoşteam, iar copilul meu creştea din ce în ce mai mare în pântec. Avea să trăiască; deşertul nu-l omorâse.

Astfel, fiica mea a venit pe lume în ţinutul nostru, şi i-am dat numele de Miriam, după mama. Avea părul negru ca al lui Khayman, dar ochii îi erau verzi ca ai mei. Dragostea pe care-o simţeam pentru ea şi bucuria pe care mi-o aducea erau atât de mari, că mi-au vindecat total sufletul. Eram trei din nou. Mekare, care cunoscuse durerile naşterii o dată cu mine şi fusese cea care moşise fetiţa, o purta în braţe cu orele pe Miriam şi-i cânta exact ca mine. Era copila noastră, nu numai a mea. Încercam amândouă să uităm ororile prin care trecusem în Egipt.

Miriam se dezvolta superb. În cele din urmă, Mekare şi cu mine ne-am jurat să urcăm pe munte şi să regăsim peşterile care ne serviseră de cămin încă din copilărie. Nu aveam încă idee din ce şi cum o să trăim la atâta distanţă de noul nostru popor. Dar voiam să o ducem pe Miriam în locurile unde fusesem noi fericite; voiam să invocăm duhurile ca mai înainte şi să facem miracolul ploii pentru copila mea.

Dar nimic din toate astea nu avea să fie. Înainte de a putea părăsi valea, soldaţii egipteni au apărut din nou, de data asta sub comanda lui Khayman, intendentul regelui. Pe tot drumul până aici răsplătiseră cu aur curat pe toţi cei care văzuseră gemenele cu părul roşu, pe toţi cei care auziseră vorbindu-se măcar de ele şi le puteau indica unde se aflau.

Iarăşi am văzut, la amiază, soldaţii egipteni năpustin-du-se asupra satului, cu săbiile scoase. Oamenii s-au răspândit în toate direcţiile, dar Mekare a ieşit în calea soldaţilor, a îngenuncheat în faţa lui Khayman şi l-a implorat: "Nu ne măcelăriţi din nou poporul."

Khayman a venit cu Mekare acolo unde mă ascundeam eu cu pruncul, iar eu i-am arătat copilul acesta, care era copilul lui,

şi l-am rugat să-i fie milă de noi, să facă dreptate, să ne lase în pace.

A fost suficient să mă uit la el ca să-mi dau seama că îi era viaţa în joc dacă nu ne lua cu el. Era tras la faţă şi mohorât, nu avea chipul acesta neted şi albit de nemuritor, pe care-l vedeţi la masa asta.

Timpul duşman i-a şters trăsăturile de disperare de pe faţă, dar, în după-amiaza aceea de demult, suferinţa lui era evidentă.

Cu o voce moale, stăpânită, a început să ne povestească. "O teribilă nenorocire s-a abătut asupra regelui şi reginei din Kemet, ne-a spus el. De vină sunt duhurile voastre care m-au chinuit zi şi noapte pentru ce v-am făcut, asta până ce regele a încercat să le alunge din casa mea."

A întins braţele şi ne-a arătat urmele de împunsături de pe ele, pe unde duhul acela rău îi sugea sângele. Avea cicatrice peste tot, şi pe faţă, şi pe gât.

"Nu puteţi să vă imaginaţi prin ce chinuri am trecut, a adăugat el, căci nimic nu m-a putut apăra de el; de câte ori nu v-am blestemat şi pe voi, şi pe rege, pentru ce m-a pus să fac, şi pe mama, că m-a adus pe lume."

"Dar nu de la noi veneau toate acestea! a strigat Mekare. Noi ne-am ţinut promisiunea. Pentru a ne păstra viaţa, v-am lăsat în pace. Asta-i opera lui Amel, spiritul cel rău, numai el putea face una ca asta! Ah, câtă răutate e în el! În plus, te-a atacat pe tine, în locul regelui şi al reginei, care au fost instigatorii faptei tale! Noi n-avem nici o putere asupra lui! Te implor, Khayman, dă-ne drumul."

"Khayman, am intervenit eu, trebuie să ştii că orice ar face, Amel se plictiseşte iute. Dacă regele şi regina sunt puternici şi rezistă o vreme, el o să se sature şi-o să plece. Ai în faţa ta pe mama copilului tău, Khayman. De dragul acestui copil, spune-le regelui şi reginei că nu ne-ai găsit. Lasă-ne să dispărem dacă îţi e frică de pedeapsa lor."

Dar el stătea şi se uita la fetiţă, ca şi cum nu-şi dădea seama ce avea în faţă. El era egiptean. Atunci fetiţa, era şi ea egipteancă? Apoi s-a întors din nou spre noi.

"Bine, vă cred că n-aţi trimis voi duhul acesta, căci văd bine că n-aţi înţeles ce monstruozitate a făcut. Acum nu mai hărţuie pe nimeni. S-a strecurat *înăuntrul corpului* reginei şi al regelui din Kemet! Este înăuntrul lor! Le-a schimbat până şi substanţa

cărnii!"

Un lung moment am rămas uitându-ne la el şi cântărind ce ne spusese şi ne-am dat seama că nu înţelegea deloc prin asta că regele şi regina ar fi posedaţi. Am mai înţeles că ceea ce văzuse îl făcuse să vină după noi şi să facă orice, cu preţul vieţii lui, ca să ne aducă înapoi.

Totuşi, n-am crezut ce ne spunea. Cum era oare cu putinţă să se încarneze un spirit?

"Văd că nu înţelegeţi ce s-a întâmplat în regatul nostru, a mai şoptit el. Trebuie să veniţi să vedeţi cu ochii voştri." Aici s-a oprit, căci erau încă multe, multe alte lucruri pe care voia să ni le spună, dar îi era frică. Cu amărăciune, ne-a explicat: "Trebuie să desfaceţi ce-a fost făcut, chiar dacă nu voi aţi făcut-o!"

Vai nouă, căci nu puteam. Asta era oroarea. Am ştiut-o încă de pe atunci; am simţit-o. Ne-am amintit de mama, cum rămăsese în faţa peşterii, uitându-se la mâinile care-i erau acoperite de înţepături.

Mekare a dat capul pe spate şi l-a invocat imediat pe Amel, să se prezinte în faţa ei, să-i asculte porunca. Folosea limbajul nostru secret de gemene când a urlat la el: "Ieşi din corpul regelui şi al reginei din Kemet, Amel! Supune-te voinţei mele. Te-ai strecurat în ei fără porunca mea."

S-ar fi zis că toate duhurile din lume ne ascultau în tăcere; era apelul unei vrăjitoare extrem de puternice, dar nici unul n-a răspuns. Atunci am simţit cum duhurile se îndepărtau de noi, de parcă li se revelase ceva ce nu puteau accepta. Se dădeau înapoi triste şi nehotărâte, apoi ne căutau din nou dragostea, fugind de ea în aceeaşi clipă.

"Care e problema? a urlat Mekare. Ce se întâmplă?" le-a întrebat pe duhurile care erau pe-aproape, pe alesele ei. Şi-apoi, în tăcerea care se lăsase, cu păstorii înfricoşaţi în aşteptare şi cu soldaţii de-afară gata să intervină, în vreme ce Khayman se uita fix la noi cu ochii înceţoşaţi de oboseală, ne-a parvenit răspunsul lor ezitant:

"Amel are ceea ce şi-a dorit dintotdeauna. *Amel are acum carne. Dar Amel nu mai există."*

Ce putea să-nsemne asta? Nu ne dădeam seama. Din nou, Mekare a încercat să le facă să-i spună mai mult, dar incertitudinea duhurilor părea să se transforme în teamă.

"Spuneţi-mi ce s-a întâmplat! le-a rugat Mekare. Faceţi-mi

cunoscut ce ştiţi! Era o formulă veche de când lumea, pe care o foloseau toate vrăjitoarele. Faceţi-mi parte de înţelepciunea voastră."

Din nou, duhurile au răspuns, după multe ezitări:

"Amel a intrat în carnea lor; Amel nu mai e Amel; nu mai poate răspunde acum."

"Trebuie să veniţi cu mine, a spus Khayman. E absolut necesar. Regele şi regina o cer cu insistenţă."

Fără nici o vorbă, şi-n aparenţă fără nici un sentiment, s-a uitat la mine cum mi-am sărutat copila şi am lăsat-o în braţele uneia dintre femei, care avea să se ocupe de ea, ca şi cum ar fi fost copilul ei. Apoi ne-am dat amândouă pe mâna lui; de data asta însă nu am mai plâns, căci parcă ne secaseră lacrimile. Scurtul an de fericire care ne-o adusese pe Miriam rămânea în urmă — iar grozăviile care veniseră pe capul nostru din Egipt ameninţau să ne înghită din nou.

MAHARET închise o clipă ochii; îşi atinse pleoapele cu degetele, apoi îşi purtă privirea de jur împrejur, uitându-se cum aşteaptă fiecare, cufundat în propriile gânduri şi dezamăgit că povestirea fusese întreruptă, deşi ştiau cu toţii că nu se putea altfel.

Novicii erau la capătul puterilor. Daniel avea în continuare acelaşi aer captivat. Louis, cu chipul lui emaciat, avea în mod evident nevoie să se hrănească, deşi nu se gândea deloc la asta.

— Nu mai pot continua acum, spuse Maharet. E aproape dimineaţă; cei tineri trebuie să se cufunde în somn. Trebuie să le prepar locurile. Aşa că ne vom regăsi diseară tot aici şi atunci voi continua povestirea. Bineînţeles, dacă regina noastră ne-o va permite. Acum nu se află prin apropierea noastră. Nu percep nici cel mai slab semnal al prezenţei ei; nu zăresc nici cea mai slabă oglindire a chipului ei în ochii cuiva. Dacă are idee de ceea ce facem, înseamnă că n-are nimica împotrivă. Ori poate că e foarte departe, ori, cine ştie, poate că nu-i pasă, aşa că va trebui să aşteptăm ca să ştim ce vrea. Mâine o să vă spun ce-am văzut când am ajuns în Kemet. Până atunci rămâneţi în pace să vă odihniţi în măruntaiele muntelui. Cu toţii. Muntele acesta mi-a păstrat toate secretele de ochii curioşi ai muritorilor de ani şi

ani. Şi-apoi, amintiţi-vă că nici măcar regina nu ne poate face nimic până la căderea nopţii.

Marius se ridică în acelaşi timp cu Maharet. În vreme ce ceilalţi părăseau camera, el se retrase spre unul dintre pereţii de sticlă. I se părea că Maharet îi vorbea încă. Ceea ce-l tulbura cel mai tare era evocarea Akashei şi ura pe care i-o purta Maharet. Şi el simţea aceeaşi ură; simţea din ce în ce mai profund că ar fi fost de datoria lui să pună capăt acestei monstruozităţi când îi stătuse în putere.

Dar femeia aceasta cu păr roşu cu siguranţă n-ar fi dorit să se întâmple aşa ceva. Nici unul dintre ei nu voia să moară, cum nu dorea nici el. Maharet, poate mai mult decât oricare alt nemuritor pe care-l cunoscuse vreodată, iubea viaţa mai presus de orice.

Cu toate acestea, povestirea ei părea să insiste asupra sorţii lor inexorabile. Ce monstru se născuse din nou în clipa în care regina se trezise din imobilitatea de pe tron? Ce monstru îl ţinea acuma în braţe pe Lestat? Nici nu putea să-i treacă prin cap.

Ne schimbăm, dar, de fapt, nu ne schimbăm, se gândi el. Ne înţelepţim poate, dar rămânem totuşi capabili de erori! Tot umani suntem, oricât ar fi de când existăm, asta e minunea, dar şi blestemul!

Revăzu în minte chipul surîzător pe care-l văzuse în clipa în care îl înghiţeau gheţurile. Era oare cu putinţă să o mai iubească încă, deşi o ura atât de tare? În toată onestitatea, nu ştia.

Brusc se simţi extrem de obosit, dorea să doarmă, dorea din toată inima să se bucure de confort, de plăcerea simplă de a se întinde într-un pat curat. Să se întindă şi să îşi îngroape capul într-o pernă moale, să îşi lase mădularele să se aşeze cum le era mai bine.

Dincolo de peretele de sticlă se vedea o lumină albăstruie la răsărit, dar stelele încă mai străluceau, minuscule şi distante. Trunchiurile copacilor începeau să se vadă; un minunat parfum de verdeaţă pătrundea în casă din pădure, cum se întâmplă veşnic în apropierea dimineţii.

În josul dealului, unde era o poiană plină de trifoi chiar lângă pădure, Marius îl zări pe Khayman plimbându-se de unul singur. Mâinile îi străluceau parcă în penumbra subţiată, albăstruie, când se întoarse şi se uită în sus drept la Marius, iar faţa îi semăna cu o mască fără ochi, albă ca varul.

Marius se surprinse ridicând mâna şi făcându-i lui Khayman un semn prietenesc, iar Khayman îi răspunse la fel, înainte de-a dispărea printre copaci.

Apoi Marius se îndepărtă de peretele de sticlă şi constată ceea ce ştia deja, că numai Louis mai rămăsese în cameră. Louis stătea nemişcat şi se uita la el, la fel cum făcuse şi mai devreme, de parcă vedea în faţa ochilor un mit în carne şi oase.

Apoi îi puse întrebarea care îl obseda, pe care nu putea să o lase deoparte, oricât de impresionat ar fi fost de prezenţa lui Marius.

— Tu ştii dacă Lestat mai e sau nu în viaţă, nu-i aşa? îl întrebă el pe un ton simplu, uman, plin de emoţie, deşi vocea îşi păstra rezerva.

Marius afirmă, dând din cap.

— Trăieşte. Dar nu ştiu asta prin vreun canal special, cum crezi tu. Nici prin vreo întrebare, nici printr-un răspuns. N-am folosit nici una dintre minunatele noastre puteri care ne înveninează existenţa. Pur şi simplu, o ştiu.

Îi zâmbi lui Louis. Ceva din felul de-a fi al acestuia îi dădea lui Marius un sentiment de fericire, fără să ştie de ce. Îi făcu semn să se apropie, se întâlniră la capătul mesei şi ieşiră împreună din cameră. Marius îşi petrecu un braţ pe după umerii lui şi coborîră împreună scara de metal care ducea în adâncurile umede ale pământului, Marius mergând cu paşi lenţi, dar hotărâţi, cum ar fi mers un muritor.

— Eşti absolut sigur? adăugă respectuos Louis.

Marius se opri.

— O, da, sunt sigur.

Se uitară unul la celălalt încă o clipă, iar Marius zâmbi din nou. Băiatul acesta părea foarte talentat, şi-n acelaşi timp nu; se întrebă dacă, cu niţel sânge de la el, cu ceva mai multe puteri deci, i s-ar duce din ochi lumina aceea atât de umană.

În plus, tânărul acesta era flămând şi suferea, dar părea să fie mulţumit, părea că-i place să simtă foame sau durere.

— Dă-mi voie să-ţi spun ceva, îi spuse Marius cu blândeţe. Din clipa în care l-am cunoscut pe Lestat, am ştiut că nimic nu-l poate distruge. Cu unii dintre noi aşa se întâmplă. Nu mai putem muri.

De ce oare îi spunea una ca asta? Iarăşi credea în lucrurile acestea ca înainte de toate nenorocirile actuale? îşi aminti de

noaptea petrecută la San Francisco, când se plimbase pe trotuarele curate ale Străzii Pieţei cu mâinile în buzunare, neobservat de muritori.

— Iartă-mă, îi spuse Louis, dar mi-aduci aminte exact de ce se spunea despre el la barul Fiica lui Dracula, aşa ziceau şi cei care voiau să se ducă ieri seară la concertul lui.

— Aşa e, răspunse Marius, doar că ei spuneau ce le trecea prin cap, iar eu ştiu.

Râse încet.

Da, aşa credea. Îl strânse apoi cu căldură în braţe pe Louis. Doar puţin sânge, şi Louis ar putea fi mai puternic, i-adevărat, dar ar pierde probabil această tandreţe umană, înţelepciunea asta, pe care nimeni n-o putea da altcuiva, talentul lui de a cunoaşte suferinţele celorlalţi, cu care probabil că se născuse.

Noaptea se sfirşise pentru el. Louis îi dădu mâna, apoi o luă pe coridorul căptuşit cu plăci de cositor, în întâmpi-narea lui Eric care-l aştepta ca să-i arate calea.

Marius se întoarse în casă.

Îi rămâneau o oră-două până să fie forţat de lumină să se ducă la culcare şi, deşi era obosit, nu voia să renunţe la ele. Parfumul minunat de proaspăt al pădurii îl copleşea, începuseră şi păsările să cânte, iar poiana răsuna de murmurul cristalin al unui pârâu.

Se întoarse în marea sală a clădirii făcute din cărămizi văruite, unde focul arsese până la ultima surcică. Se trezi stând lângă o tapiserie imensă care acoperea aproape o jumătate din perete.

Încetul cu încetul, îşi dădu seama ce avea în faţa ochilor: muntele, valea, minusculele siluete ale gemenelor, împreună în marea poiană, sub soarele arzător al amiezii. O dată cu asta îi reveni în minte ritmul calm al povestirii lui Maharet şi claritatea imaginilor pe care le transmisese prin vorbele ei. Cât de aproape părea poiana aceea însorită şi cât de diferită de ceea ce văzuse în vis! Visul nu-l făcuse să se simtă aproape de cele două femei! Dar acum le cunoştea; cunoştea şi casa aceasta.

Ce mister profund era amestecul acesta de simţăminte, în care mâhnirea se asocia cu ceva ce, în mod necontestat, prezenta elemente pozitive, bune. Sufletul lui Maharet îl atrăgea, mai ales prin complexitatea lui particulară, şi ar fi dorit să-i poată comunica asta.

Apoi se miră de el însuşi: timp de câteva minute reuşise să uite de propria lui suferinţă, de propria lui amărăciune. Probabil că sufletul lui se vindeca mai iute decât crezuse.

Sau poate asta venea din faptul că se gândise la ceilalţi — la Maharet, mai înainte la Louis şi la ce avea nevoie să creadă Louis. Pe toţi dracii, Lestat era probabil nemuritor. Brusc îi apăru în minte gândul amar că Lestat avea probabil să supravieţuiască tuturor acestor încercări, chiar dacă el, Marius, nu reuşea.

Dar asta era o presupunere de care putea să se lipsească. Unde era Armand? Se dusese şi el în adâncurile pământului să doarmă? Dacă ar fi putut să fie acum cu Armand...

Se îndreptă iar spre uşa care ducea în subsoluri, dar ceva îi atrase atenţia în altă parte. Prin altă uşă, întredeschisă, se vedeau două siluete, foarte asemănătoare gemenelor de pe tapiserie. Erau Maharet şi Jesse care se ţineau de braţ, aplecându-se pe fereastra dinspre răsărit, observând nemişcate cum creştea lumina peste pădurea întunecată.

Tresări violent şi trebui să se ţină de cadrul uşii ca să nu cadă, fiind invadat de o serie de imagini. Nu mai era în junglă acum; în depărtare se vedea o autostradă care ducea spre nord, parcă printr-un ţinut deşertic, ars. Făptura se oprise, zguduită. Din ce cauză? O imagine a celor două femei cu părul roşu? Auzi cum făptura îşi reluă mersul neostenit; văzu picioarele pline de noroi, de parcă erau ale lui; mâinile la fel de pline de noroi, tot ca şi cum ar fi fost ale lui. Apoi observă cum cerul lua foc şi oftă profund.

Când deschise din nou ochii, Armand îl susţinea. Maharet, cu ochii aceia împăienjeniţi de muritor, îl implora să-i spună exact ce văzuse. Cu încetul, redescoperi camera din jurul lui, mobilele confortabile, apoi, aplecate deasupra lui, chipurile nemuritorilor, care fără să fie legaţi în vreun fel, aparţineau totuşi acestui loc. Închise ochii, apoi îi deschise din nou.

— A ajuns în emisfera noastră, spuse el, dar e încă mult prea la est. Acolo tocmai a răsărit soarele, arde tot cerul.

El simţise văpaia aceea ucigătoare! Ea se vârâse în pământ; percepuse şi asta.

— E foarte la sud de noi totuşi, spuse Jesse.

Cât de fragilă părea şi ea în acest început de dimineaţă, cu degetele ei lungi şi subţiri încleştate pe braţele zvelte.

— Nu chiar aşa de departe, zise Armand. Şi se mişcă extrem

de repede!

— Dar în ce direcţie avansează? întrebă Maharet. Vine spre noi?

Nu mai aşteptă răspunsul. Nici ei nu dădeau impresia că ar putea să i-l dea. Ridică o mână să îşi acopere ochii, de parcă durerea din ei era insuportabilă; apoi, luând-o în braţe pe Jesse şi sărutând-o pe neaşteptate, le spuse celorlaţi somn uşor.

Marius închise ochii; încercă din nou să vadă chipul care-i apăruse. Ce purta pe ea oare? Ceva dintr-o pânză aspră, ca un poncho ţărănesc, aruncat pe ea, ceva cu o gaură prin care trecea capul. Şi legat în jurul taliei, da, asta simţise. Încercă să vadă mai mult, dar nu mai putu. Ceea ce percepuse însă foarte limpede era o putere nelimitată şi un elan pe care nimic nu-l putea opri, cam asta era tot.

Când deschise din nou ochii, lumina dimineţii se instala sclipitoare în camera din jur. Armand stătea lângă el şi îl ţinea în continuare în braţe; totuşi, Armand dădea impresia că-i singur şi că nimic nu-l tulbură; ochii i se mişcară doar o clipă, privind spre pădure, care dădea impresia că apasă asupra întregii case, prin toate ferestrele, de parcă ar fi ajuns până la marginea terasei.

Marius îl sărută pe frunte pe Armand. Apoi făcu exact ce făcea Armand.

Privi cum camera se umple de lumină; cum lumina se înteţeşte la ferestre; privi cum se luminau culorile superbe ale imensei tapiserii de pe perete.

5
LESTAT:
ACESTA ESTE TRUPUL MEU,
ACESTA ESTE SÂNGELE MEU

CÂND m-am trezit era linişte; aerul era curat şi călduţ, cu miros de mare.

Nu mai aveam deloc noţiunea timpului. După ameţeala pe care o simţeam îmi dădeam seama că nu dormisem o zi întreagă. Şi că locul acela nu era un adăpost propice.

Probabil că înaintasem o dată cu noaptea în jurul globului sau ne mişcasem la întâmplare prin spaţiu, deoarece Akasha

poate n-avea nevoie de somn.

Eu unul aveam, asta era evident. Dar eram prea curios ca să nu prefer trezia. Şi, cinstit vorbind, eram foarte nefericit. Cu atât mai mult, cu cât visasem că beau sânge uman.

Eram într-un dormitor imens, cu terase spre apus şi spre nord. Se simţea parfumul mării, ba chiar se auzeau şi valurile, dar briza rămânea uşoară şi parfumată. Fără grabă, mi-am plimbat privirea prin cameră.

Era mobilată somptuos, obiecte vechi, probabil de origine italiană — delicate şi, în acelaşi timp, cu ornamentaţie bogată — dar erau şi piese mai moderne, la fel de luxoase. Patul pe care eram întins avea patru coloane aurite şi baldachin de mătase; pe el era o plapumă de puf şi cuvertură de mătase. Podelele vechi erau ascunse de un covor alb, gros.

Mai încolo era o măsuţă de toaletă pe care se aflau tot felul de borcanele şi obiecte de argint care sclipeau, precum şi un telefon alb, demodat, de o formă ciudată. Scaune îmbrăcate în catifea, un imens televizor, etajere pe care era instalată o întreagă combină muzicală stereo; măsuţe lustruite, peste tot, pe care se îngrămădeau ziare, scrumiere, carafe cu vin.

După toate aparenţele, aici trăiseră oameni cu o oră înainte, dar acum erau morţi. De fapt, toată insula era presărată cu cadavre. Rămânând întins încă puţin, să mă impregnez de frumuseţea din jur, am revăzut în minte satul în care fusesem înainte. Am revăzut mizeria, acoperişurile de tablă, noroiul. Iar acum leneveam în budoarul acesta, dacă asta era.

Şi aici se simţea moartea în jur. Noi o adusesem.

M-am ridicat din pat şi am ieşit pe terasă să mă uit peste balustrada de piatră la o plajă de nisip alb. La orizont nu se vedea nici un continent, doar marea cu valuri clipocitoare. Mă aflam într-un vechi palat, construit probabil cu secole în urmă, ornamentat cu urne şi îngeraşi şi cu tencuiala uşor pătată, un palat impozant. Prin crăpăturile obloanelor verzi de la celelalte ferestre se vedea sclipind lumina electrică. Pe o terasă, la un nivel mai jos, se vedea o mică piscină.

Mai încolo, unde plaja se curba la stânga, era o altă clădire graţioasă, înălţată direct pe stânci. Şi acolo muriseră oamenii. Era o insulă grecească, eram sigur; iar marea era Mediterana.

Am stat să ascult atent şi am auzit ţipete provenind din interiorul insulei, din spatele meu, de peste deal. Erau ucişi

bărbaţii. M-am sprijinit de rama uşii. Am încercat să-mi potolesc inima care-mi bătea nebuneşte.

Brusc, mi-am adus aminte de oribilul măcel din templul lui Azim, m-am văzut pe mine însumi trecând ca un fulger prin turma umană, folosind raza invizibilă ca să lai în carne vie, ca o lamă. Sete. Sau nu era decât poftă, pur şi simplu? Am revăzut în minte mădularele rupte; trupurile care se mai încordau într-un ultim efort înainte să cadă, feţele mânjite de sânge.

Nu eu am făcut asta, nu se poate... Dar o făcusem.

Şi-aici se simţea mirosul de la focuri, ca acelea din curtea templului lui Azim, unde se puneau la ars cadavrele. Mirosul m-a îngreţoşat pe loc. M-am întors din nou spre mare şi am respirat adânc aerul curat. Dacă le permit, iar îmi vor bâzâi în cap vocile, voci venind de pe insulă, de pe alte insule şi de pe continentul apropiat. Simţeam cum mă pândeau, cum aşteptau să mă cuprindă, zgomotele astea, am fost obligat să le înlătur.

Apoi am auzit alte zgomote în imediata apropiere. În casă se aflau câteva femei. Se apropiau de dormitor. M-am răsucit exact în momentul în care uşile duble s-au deschis, iar femeile, în bluze şi fuste simple, cu basmale pe cap, au intrat în cameră.

Era un grup compus din femei de toate vârstele, atât fetişcane superbe cât şi matroane voinice, ba chiar şi câteva bătrâne cu pielea smochinită şi părul alb. Aduceau vaze cu flori, le puneau pe mese. Apoi, una dintre ele, o femeie zveltă cu un gât lung, s-a apropiat şi a început să aprindă diversele lămpi cu o graţie perfect naturală.

Parfumul sângelui lor. Cum de putea fi atât de puternic, atât de îmbătător, deşi nu-mi era sete?

Deodată, s-au adunat toate în mijlocul camerei şi au rămas nemişcate, ca într-o transă, cu ochii la mine, care le observam în linişte de pe terasă. Brusc, mi-am dat seama la ce se uitau: eram tot în costumul de vampir, cu o haină neagră, cămaşă albă şi mantie neagră — doar că erau toate făcute zdrenţe pe mine şi stropite cu sânge.

Pielea mi se schimbase radical — eram mai palid decât moartea, ca o stafie, de bună seamă. Ochii îmi erau probabil mult mai strălucitori, ori poate mă lăsam eu minţit de reacţiile lor naive. Mai văzuseră oare vreodată pe vreunul din neamul nostru? .

Oricum... totul părea să se întâmple în vis. Toate femeile

acestea cu ochi negri, cu feţele mai degrabă măslinii şi emaciate — până şi cele corpolente — se adunaseră si se uitau la mine, ca apoi, una câte una să cadă în genunchi. Vai, în genunchi! Am oftat. Aveau pe faţă expresia aceea de rătăcire pe care o au numai cei care-şi pierd simţul realităţii; ele aveau în faţă un spectru, ironia era ca şi eu să am impresia că sunt înconjurat de spectre.

Fără plăcere, le-am pătruns totuşi gândurile.

Le apăruse Maica cea Sfântă. Drept asta trecea ea aici. Madona, Fecioara. Trecuse prin satele lor şi le poruncise să-i ucidă pe bărbaţi, soţi sau fii; până şi pe nou-născuţii de sex masculin. Ele împliniseră porunca sau fuseseră martore la măcel, iar acum erau purtate de un elan de credinţă şi exaltare. Fuseseră martorele unui miracol; le vorbise Maica cea Sfântă în persoană. Era Mama seculară, Mama a cărei imagine fusese dintotdeauna prezentă în grotele de pe insulă, chiar înainte de Hristos, Mama ale cărei statui, mici şi despuiate, mai erau încă descoperite cu ocazia săpăturilor.

În numele ei dărâmaseră şi aruncaseră în mare coloanele rămase din templele străvechi pe care veneau turiştii să le vadă; incendiaseră unica biserică de pe insulă, spărgându-i ferestrele cu pietre sau pari. Arseseră până şi pereţii acoperiţi de fresce. Coloanele de marmură, făcute bucăţi, căzuseră în mare.

Cât despre mine, pe cine reprezentam eu oare în ochii lor? Nu eram, pur şi simplu, un zeu. Nici doar alesul Sfintei Maici. Eram altceva. Mă intriga povestea aceasta, stând acolo, sub ochii lor, scârbit de convingerile lor, dar, în acelaşi timp, fascinat şi înfricoşat.

Nu de ele, fireşte, ci de tot ce se întâmpla în jur. Mă umplea de spaimă adoraţia aceasta a muritoarelor care mă priveau, care semăna cu cea a spectatorilor, când eram pe scenă. Muritoare, care mă priveau intuindu-mi imensele puteri, după toţi anii aceia petrecuţi în umbră, muritoare venite să mi se închine. Muritoare, la fel ca bietele fiinţe răspândite pe poteca abruptă de pe munte. Dar acelea se închinaseră lui Azim. Se duceau la templul lui să caute moartea.

Ce coşmar! Trebuie întors timpul îndărăt, trebuie oprit visul acesta urât. Trebuie să nu mai am de-a face cu nimic din toate acestea!

Vreau să zic, doar n-avea să mi se suie şi mie la cap... Eu ştiu foarte bine ce sunt, nu-i aşa? Bietele femei sunt neştiutoare; până şi un televizor sau un telefon sunt miracole pentru ele, orice schimbare e o formă de miracol... Doar că se vor trezi în curând şi-şi vor da seama ce-au făcut!

Pentru moment eram înconjuraţi de pace, atât eu cât şi femeile. Se simţea parfumul cunoscut al florilor, vraja serii. În tăcere, prin telepatie îşi primeau acum poruncile.

S-a produs un pic de agitaţie. Două dintre ele s-au ridicat din genunchi şi au intrat în baia de lângă dormitor — unde se afla o cadă dintre acelea masive, din marmură, pe care le preferau italienii şi grecii. Au dat drumul la apa caldă; ieşeau aburi pe uşă.

Altele umblau la dulapuri, după schimburi curate. Fusese bogat bietul proprietar al palatului, cel care-şi lăsase mucul de ţigară în scrumieră, ale cărui amprente se vedeau încă pe receptorul telefonului alb.

Alte două femei au venit spre mine. Voiau să mă conducă la baie. N-am făcut nici un gest. Le-am simţit degetele fierbinţi plimbându-mi-se pe corp, le-am simţit cum tresăreau la contactul cu textura pielii mele. Atingerea aceasta m-a făcut să tresar. Mă priveau cu ochi negri superbi, mă împingeau uşurel cu mâinile acelea fierbinţi, doreau să le urmez.

Foarte bine. Le-am dat voie să mă conducă. Baia avea pe jos dale albe de marmură, toate robinetele erau aurite şi sculptate, totul era de un lux roman de cea mai mare frumuseţe, până la sticlele sclipitoare cu loţiuni şi parfu-muri de pe etajerele de marmură. În cadă apa fierbinte, agitată de jeturi care făceau bule, era extrem de atrăgătoare sau, cel puţin, ar fi putut fi în altă împrejurare.

M-au dezbrăcat. Ce senzaţie fascinantă! Nicicând nu mi se mai întâmplase aşa ceva. Poate când eram muritor, şi atunci numai ca mic copil. Stăteam în aburul care se ridica din cadă, tremurând de plăcerea de a le simţi mâinile măslinii pe piele, îmbătat de adoraţia din ochii lor.

Prin abur m-am uitat în oglindă — un perete întreg era acoperit de oglindă, de fapt — şi m-am văzut pentru prima oară de când începusem această sinistră odisee. Pe moment propria mea imagine mi-a produs un şoc insuportabil. *Acesta nu puteam fi eu.*

Eram cu mult mai palid decât îmi imaginasem. Cu blândeţe, le-am împins din cale şi m-am dus la oglindă. Toată pielea mea avea o nuanţă sidefie, ochii îmi străluceau şi mai tare, adunând în ei toate culorile curcubeului şi amestecându-le cu o lumină glacială. Dar nu semănăm cu Marius. Nici cu Akasha. Îmi păstram totuşi cele câteva riduri ale feţei!

Cu alte cuvinte, sângele Akashei îmi adusese paloarea aceea de sidef, dar chipul nu mi se netezise încă complet. Îmi păstram totuşi o expresie umană. Cel mai ciudat mi se părea că, prin contrast, liniile feţei parcă se adânciseră. Până şi liniile superficiale de pe mrini păreau mai profunde decât înainte.

Dar ce consolare putea să-mi aducă asta când nu mai puteam trece deloc neobservat, când eram atât de ciudat şi de deosebit faţă de oameni? De fapt, mi se părea mai cumplit momentul ăsta decât cel din urmă cu două sute de ani, când la câteva ore după moarte mă uitasem într-o oglindă, încercând să-mi regăsesc umanitatea în ceea ce vedeam. M-am înspăimântat şi acum la fel.

M-am uitat atent la imaginea din oglindă. Aveam un tors la fel de alb ca un bust de marmură dintr-un muzeu. Iar organul acela, de care noi nu avem nici o nevoie, arăta gata să înfăptuiască actul pe care nici nu-l mai ştiam, nici nu-l mai doream, un mădular de marmură şi el, un fel de Priap în faţa unei porţi.

Ameţit, le-am urmărit cum se apropiau din ce în ce mai mult de mine; ce gâturi superbe, ce sâni minunaţi, ce braţe brune încântătoare! Toate voiau să mă atingă. Era limpede că le păream superb.

Mirosul sângelui lor se simţea şi mai tare aici, din cauza aburului gros. Dar tot nu simţeam vreo sete, nu cu-adevărat. Akasha îmi oferise peste măsură, dar prezenţa sângelui uman mă cam chinuia. Nu, mă chinuia serios.

Le *voiam* sângele... asta n-avea nimic de-a face cu setea. Aveam poftă de el, aşa cum orice bărbat ar avea poftă să bea vin, deşi şi-a potolit setea cu apă. Doar că pofta era de douăzeci, de treizeci sau poate chiar de o sută de ori mai mare. De fapt, era atât de puternică, încât îmi puteam imagina că le iau una după alta, le sfâsii gâturile delicate şi le abandonez cadavrele pe podea.

Nu, n-am să mă las tentat, m-am hotărât. Violenţa poftei

mele, cruzimea ei, mă făcea aproape să plâng. *Ce-mi făcuse oare?* Ce-ntrebare, doar ştiam foarte bine ce! Ştiam că acum aveam puteri atât de mari, că nici douăzeci de bărbaţi nu m-ar fi putut doborî, în vreme ce eu, dacă voiam, puteam să-i las morţi pe toţi. Puteam să trec şi prin tavan dacă voiam să mă eliberez de-aici. Puteam să fac lucruri pe care nici nu le visasem vreodată. Poate că acum posedam şi talentul de a-mi incendia adversarii, la fel ca ea şi Marius, care zisese că poate. Era doar o chestiune de putere, asta era. Şi de o concentrare ameţitoare, de acceptare...

Femeile mă sărutau. Îmi sărutau umerii. Ce senzaţie minunată mângâierea buzelor lor. Nu m-am putut abţine să nu zâmbesc şi, cu blândeţe, le-am îmbrăţişat şi le-am sărutat, aplecându-mă spre gâturile lor fierbinţi, simţindu-le sânii striviţi de pieptul meu. Eram total înconjurat de aceste creaturi maleabile, eram înfăşurat în carne umană suculentă.

Am intrat în cadă şi le-am lăsat să mă spele. Mă stropeau cu apa delicios de fiebinte, ceea ce era suficient ca toată murdăria să fie spălată, căci murdăria nu se lipeşte realmente de noi, nu intră în piele. Mi-am dat capul pe spate, uitându-mă în tavan şi permiţându-le astfel să-mi cureţe cu apă fierbinte şi părul.

Da, tot ceremonialul acesta era extrem de plăcut. Totuşi, niciodată nu m-am simţit mai singur decât atunci. Mă lăsam hipnotizat de toate senzaţiile acestea voluptuoase; pluteam. Deoarece, realmente, nu puteam face altceva.

Când au terminat, mi-am ales parfumurile care-mi conveneau şi le-am cerut să le arunce pe celelalte. Le vorbeam în franţuzeşte, dar păreau să înţeleagă perfect. Mi-am ales din lucrurile aduse ce-mi plăcea şi m-au îmbrăcat. Stăpânului casei îi plăcuseră cămăşile fine de in, lucrate de mână, care-mi veneau puţin cam mari, şi pantofii, de asemenea lucraţi de mână, care mi se potriveau destul de bine.

Am ales un costum gri dintr-o ţesătură fină mătăsoasă, cu o tăietură destul de modernă. Şi bijuterii de argint. Un ceas bărbătesc de argint şi butoni de argint încrustaţi cu mici diamante. Şi un ac de rever, tot cu diamante. Dar toate hainele acestea mi se păreau atât de ciudate, de parcă îmi dădeam seama de conturul corpului meu fără să mi-l simt, de fapt. În plus, această senzaţie de d6jâ vu. La fel ca şi acum două sute de ani. Aceleaşi întrebări. De ce naiba se abătea asupra mea tot

coşmarul acesta? Cum să fac să pot controla situaţia?

M-am gândit o clipă dacă era cu putinţă să nu-mi pese de ce se întâmplă. Să mă retrag şi să-i privesc pe muritori ca pe ceva străin care exista doar pentru ca eu să mă pot hrăni. Cu câtă cruzime fusesem răpit din mijlocul lor! Dar unde-mi era oare amărăciunea? Vechea scuză pentru cruzimea mea neîncetată? De ce mi-o manifestasem veşnic asupra unor victime atât de derizorii? Viaţa nu mi se părea derizorie, ah, niciodată, nici o viaţă. De fapt, aici era problema. De ce oare eu, care eram în stare să ucid cu atâta dezinvoltură, mă dădeam înapoi din faţa perspectivei de-a vedea distruse tradiţiile preţioase ale oamenilor?

De ce mi se urca inima în gât? De ce simţeam tot timpul cum plâng pe dinăuntru, de parcă eu însumi agonizam?

Poate că un alt monstru ar fi fost încântat de situaţie; un nemuritor scrântit şi fără scrupule ar fi putut să-şi bată joc de ideile ei, dar să se strecoare în rolul de zeu la fel de simplu cum mă băgasem eu în cada aceea parfumată.

Numai că libertatea aceasta nimic nu mi-o putea oferi, absolut nimic. Libertăţile pe care mi le permitea ea nu-nsemnau nimic. Puterile ei erau, în definitiv, la fel ca cele posedate de noi toţi, doar că la un alt grad. Ceea ce posedam cu toţii nu transformase niciodată lupta cu sine într-o chestie uşoară; victorioşi sau învinşi, tot aceleaşi chinuri suportam.

Nu se putea ca voinţa unei singure creaturi să supună o lume întreagă; trebuia să reuşesc să dejoc planul acesta într-un fel sau altul, dacă îmi păstram calmul, aveam să găsesc un mijloc.

Cu toate acestea, muritorii nu-ncetaseră să pricinuiască astfel de orori semenilor lor; hoardele barbare terorizaseră continente întregi, distrugând totul în calea lor. Poate că reacţia ei era doar tipic umană când plănuia cuceriri şi dominaţia lumii? Fără importanţă. Mijloacele folosite pentru transformarea viselor în realitate erau întru totul inumane!

M-ar fi apucat plânsul din nou dacă nu m-aş fi încăpăţânat să găsesc o soluţie; fiinţele acestea tandre din jurul meu aveau să fie şi mai nenorocite şi cu mintea mai zdruncinată dacă nu o găseam.

Când mi-am ridicat mâinile la faţă, nu s-au clintit de lângă mine. Îmi pieptănau părul. Simţeam fiori pe ceafă. Brusc, tam-

tamul sângelui lor prin vene mă asurzea.

Le-am spus că vreau să rămân singur. Nu mai puteam îndura tentaţia. Pot să jur că au înţeles de ce. Înţeleseseră şi erau gata să mi se lase în voie. Carne măslinie, sărată, prea aproape de mine. Prea mare tentaţia. Oricum, s-au supus imediat şi cam înfricoşate. Au plecat în linişte, dându-se înapoi, de parcă n-ar fi fost cuviincios să iasă normal.

M-am uitat la cadranul ceasului. Mi se părea destul de caraghios să port un ceas care arăta orele. Brusc, asta m-a înfuriat. Şi tot brusc, cadranul s-a făcut ţăndări! Sticla s-a împrăştiat; din ceas au ieşit toate arcurile. S-a rupt brăţara şi totul a căzut jos de pe mâna mea. Rotiţe mititele s-au rostogolit pe covor.

"Doamne sfinte!" am şoptit. Dar, în definitiv, de ce nu, dacă eram în stare să fac să explodeze o arteră sau o inimă. Important ar fi fost să pot controla aceste forţe, să le pot direcţiona, nu să lovească la întâmplare.

Am ridicat ochii şi am ales o oglinjoară oarecare încadrată într-o ramă de argint, aşezată pe măsuţa de toaletă. Am poruncit în gând *Sparge-te!* şi s-a făcut pe loc bucăţele, în liniştea aceea profundă am auzit cum se izbeau de pereţi cioburile, cum cădeau pe măsuţă.

Bun, asta era o chestie bună de ştiut, cu mult mai utilă decât faptul că eram capabil să ucid. M-am uitat la telefonul de pe marginea măsuţei. M-am concentrat, am lăsat forţa să se adune, apoi în mod conştient am micşorat-o şi-am direcţionat-o doar pentru a împinge telefonul uşurel pe suprafaţa de sticlă care acoperea marmura. Da. Aşa da. Sticluţele s-au răsturnat şi au căzut din calea telefonului. Le-am oprit căderea; să le îndrept nu puteam, oricum. Nici să le culeg de pe jos. Ba nu, stai puţin, puteam. Mi-am imaginat o mână care le îndreaptă. Firește, că forţa nu se supunea literal acestei imagini; dar o foloseam pentru a mi-o organiza. Am pus deci la locul lor toate sticluţele. Le-am adunat de pe jos şi pe cele care căzuseră şi le-am repus pe măsuţă.

Tremurând uşurel, m-am aşezat pe pat ca să mă dumiresc de toate astea, dar curiozitatea a fost ihai mare. Esenţialul era că fenomenul era de natură fizică, era energie. Doar o extindere a forţelor pe care le avusesem şi înainte. De exemplu, chiar la început, în primele săptămâni după ce Magnus mă făcuse

vampir, reuşisem să mişc pe cineva — pe iubitul meu Nicholas, cu care mă certam — mi-aminteam cum fusese proiectat cât colo până la peretele opus din cameră, de parcă l-aş fi lovit cu un pumn invizibil. Mă înfuriasem şi atunci. Dar mai târziu nu mai fusesem în stare să repet mica şmecherie. Şi acum era vorba de aceeaşi forţă, de aceeaşi energie verificabilă şi măsurabilă.

"Nu eşti deloc un zeu", am tras eu concluzia.

Totuşi, amplificarea aceasta a puterii, această nouă dimensiune, cum se spune cu atâta justeţe în secolul acesta... Hmmm...

Uitându-mă la tavan, am luat hotărîrea că voiam să mă ridic uşor să-l ating, să pipăi cu mâna mea friza de ghips care se desena în jurul candelabrului. Am simţit un fel de greaţă; apoi mi-am dat seama că pluteam în imediata apropiere a tavanului. Mâna, mâna parcă trecea prin ghips. Am coborât puţin şi m-am uitat în jos la cameră.

Doamne Sfinte, făceam plimbarea asta fără să-mi deranjez corpul de unde era! Eu stăteam în continuare pe marginea patului. Mă uitam la mine însumi, îmi priveam vârful capului. Eu — adică corpul meu — stăteam acolo nemişcat, ca într-o reverie, cu ochii ficşi. Î*napoi!* M-am simţit din nou eu însumi, mulţumesc lui Dumnezeu, iar corpul îmi era în perfectă stare, aşa că am încercat să înţeleg cum de mi se întâmplau toate acestea.

Ei bine, de fapt, ştiam despre ce e vorba. Akasha îmi spusese doar cum călătorea ea în afara corpului. Până şi unii muritori erau în stare de asta sau, cel puţin, se lăudau că ar fi. Muritorii povestiseră despre călătoriile în afara corpului încă din cele mai vechi timpuri.

Eu aproape reuşisem să fac acest lucru când încercasem *să văd ce se-nămpla* în templul lui Azim, dar Akasha mă reţinuse, căci, o dată ieşit din trup, acesta începuse să cadă. Şi înainte mai avusesem câteva ocazii... Cu toate acestea, nu dădusem niciodată crezare lăudăroşeniei muritorilor.

Acum îmi dădeam seama că eram în stare şi de asta. Dar nu voiam să mi se-ntâmple în afara voinţei mele. Am hotărât să plutesc din nou spre tavan, de data asta cu corp cu tot, şi am reuşit imediat! Pluteam acolo împreună, am atins cu mâna ghipsul şi de data asta nu a mai trecut prin el. Perfect.

M-am reîntors şi am hotărât să mai încerc o dată. *Acum,*

doar cu spiritul.

Senzaţia de greaţă m-a cuprins din nou, m-am uitat în jos la trupul părăsit, apoi am trecut de acoperişul palatului. M-am dus spre mare. Totuşi, tot ce vedeam părea, în mod inexplicabil, diferit. N-aveam impresia că cerul şi marea erau reale. Era mai degrabă o imagine nebuloasă a amândurora, nu mi-a plăcut deloc. Nu, mulţumesc! Mai bine mă-ntorc acasă. Ori să-mi aduc aici şi corpul? Am încercat, dar nu s-a întâmplat absolut nimic, ceea ce nu m-a surprins din cale afară. Plimbarea în afara corpului era ca o halucinaţie. Nu-mi părăsisem realmente corpul, eram obligat să accept lucrurile cum erau.

Dar Baby Jenks, ce era de zis de minunăţiile pe care le văzuse ea când se ridicase? Şi acelea fuseseră halucinaţii? Chestia era că n-aveam cum să aflu niciodată...

Înapoi!

Stăteam tot pe marginea patului. Era confortabil. Eram în cameră. M-am ridicat şi am făcut câţiva paşi doar ca să mă uit la flori şi la lumina ciudată pe care o captau petalele de la lămpi, de pildă cât de intense păreau nuanţele de roşu şi cum cădea lumina galbenă pe suprafaţa oglinzilor şi a tuturor obiectelor acelora minunate.

Deodată mi s-a părut copleşitoare frumuseţea tuturor detaliilor, extraordinara complexitate a unei singure camere.

Apoi m-am lăsat să cad în fotoliul de lângă pat. M-am rezemat de spătarul de catifea şi mi-am ascultat bătăile inimii. Nu-mi plăcea nici să fiu invizibil, nici să-mi părăsesc corpul! N-aveam de gând s-o mai fac vreodată.

S-a auzit apoi un râs slab, cristalin. Akasha se întorsese, era undeva în spatele meu, probabil pe lângă măsuţa de toaletă.

Brusc, m-a cuprins un val de fericire auzindu-i râsul, simţindu-i prezenţa. De fapt, am fost chiar surprins de intensitatea bucuriei resimţite. Voiam să o văd, dar nu m-am întors încă spre ea.

— Călătoriile acestea în afara trupului sunt comune şi muritorilor, a spus ea. Şi ei reuşesc şmecheria asta tot timpul.

— Ştiu, i-am răspuns eu posac. N-au decât. Eu, dacă pot să călătoresc cu trup cu tot, aşa prefer să fac.

Iar a râs. Un râs gingaş, mângâietor, pe care-l auzisem în visuri.

— Pe vremuri oamenii se duceau la templu şi, ca să le

reuşească zborul, beau o poţiune fabricată de preoţi; călătorind spre ceruri, se confruntau cu marile mistere ale vieţii şi ale morţii.

— Ştiu, am spus iar. Dintotdeauna am fost sigur că erau beţi sau drogaţi, cum se spune azi.

— Tu însă eşti întruchiparea brutalităţii, a şoptit ea. Reacţiile tale sunt extrem de rapide.

— Numeşti asta brutalitate? am întrebat-o.

Brusc, am simţit în nări mirosul focurilor care devorau insula. Greţos. *Doamne Sfinte!* Iar noi stăm aici şi discutăm, de parcă nu se întâmpla nimic, de parcă nu ne-am fi amestecat în lumea lor, aducând toate grozăviile acestea...

— Dar când zbori cu trup cu tot nu ţi-e frică? m-a întrebat.

— Ştii bine că totul mă înspăimântă, i-am răspuns. Când am să-mi descopăr limitele? E cu putinţă să stau aici cuminte şi să produc moartea unor muritori la o distanţă de câţiva kilometri?

— Nu, asta nu poţi, mi-a răspuns. O să descoperi limitele mai curând decât îţi imaginezi. E la fel ca şi cu celelalte mistere. De fapt, nu există mistere.

Am râs. Timp de o clipită mi-au parvenit vocile, ca fluxul mării care urcă, apoi au scăzut, transformându-se în zgomot, vântul aducea ţipete, ţipete venind dinspre diversele sate de pe insulă. Dăduseră foc micului muzeu în care se găseau statui greceşti antice şi icoane, şi picturi bizantine.

Toate operele acelea de artă se transformau în fum. Atâtea vieţi se transformau în fum.

Brusc, am simţit nevoia să o privesc. Nu-i vedeam faţa în oglinzi, erau orientate prost. M-am ridicat.

Stătea la măsuţa de toaletă. Îşi schimbase hainele şi coafura. Era şi mai încântătoare, dar la fel de ruptă de timp. Ţinea în mână o oglindă în care se privea; dar parcă nu se uita, de fapt, la nimic; părea să asculte vocile pe care le auzeam şi eu.

M-a trecut un fior, parcă era din nou aşezată pe tronul din criptă, îngheţată.

Apoi a dat semne că se trezeşte, s-a uitat în oglindă, apoi la mine.

Îşi lăsase părul liber pe spate, nu mai era împletit în codiţe. Îi cădea acum în bucle mari mai jos de umeri, greu, lucios, parcă te invita să i-l săruţi. Rochia semăna cu cea dinainte, de parcă i-

o făcuseră femeile după vechiul model, dintr-o mătase vişinie găsită aici. Culoarea i se proiecta pe obraji, care păreau îmbujoraţi, şi pe sânii acoperiţi doar pe jumătate de faldurile libere ce porneau de la umeri, unde mătasea era prinsă cu mici catarame de aur.

Purta la gât mai multe coliere, toate moderne, dar amestecul de perle, lanţuri de aur, agate şi chiar rubine, dădea întregului un aspect arhaic.

În contrast cu pielea ei satinată, toate bijuteriile păreau ireale! Li se pierdea strălucirea din cauza splendorii persoanei ei în întregime, din cauza strălucirii ochilor, a luciului buzelor.

Era făcută pentru cel mai bogat palat de vis; era, în acelaşi timp, senzuală şi divină. Îi doream sângele din nou, sângele acela care nu degaja nici un parfum şi care nu te obliga la nici o crimă. Voiam să mă apropii de ea, să ridic mâna şi să-i ating acea piele impenetrabilă care avea să-mi cedeze ca o coajă fragilă.

— Sunt morţi toţi bărbaţii de pe insulă, nu-i aşa? am întrebat-o, producându-mi mie însumi un şoc.

— Au mai rămas zece. Erau şapte sute de bărbaţi pe insulă. Şapte au fost aleşi să rămână în viaţă.

— Si ceilalţi trei?

— Sunt pentru tine.

Am rămas cu gura căscată. Pentru mine? Dorinţa de sânge s-a modificat imediat, înglobând şi ideea de sânge uman — acest nectar cald, fierbător, parfumat — dar nu simţeam realmente nevoie. Tot se mai putea numi sete, tehnic vorbind, dar, în realitate, era un chin.

— Nu-i vrei? m-a întrebat pe un ton batjocoritor, dar totuşi zâmbindu-mi. Zeul meu se dă la o parte din faţa datoriei? Ştii, în toţi anii aceia când îţi ascultam vocea, cu mult înainte de a-mi închina cântece, îmi făcea o enormă plăcere că-i ucideai numai pe cei greu de ucis, pe cei mai tineri. Îmi făcea plăcere că atacai hoţii şi ucigaşii, că îţi plăcea să-ţi însuşeşti viaţa lor de sceleraţi. Unde ţi-e acum curajul? Impulsivitatea? Gustul riscului?

— Sunt oameni răi cei trei pe care mi i-ai rezervat? am întrebat-o.

O clipă a strâns din ochi.

— Deci e vorba de laşitate? Te înspăimântă grandoarea planului meu? Căci sunt sigură că nu de un omor în plus sau în

minus e vorba.

— A, nu! Te-nşeli, am replicat. Orice omor contează pentru mine. Dar da, grandoarea planurilor tale mă înspăimântă. Acest haos, această violare a principiilor morale contează enorm pentru mine. Şi asta nu se cheamă laşitate, după câte ştiu eu.

Ce voce calmă aveam! Ce sigur păream de mine! Nu corespundeau deloc realităţii aceste aparenţe, şi ea ştia asta.

— Dă-mi voie să te eliberez de obligaţia de a mi te opune, a spus atunci ea, căci n-ai cum să mă opreşti. Îmi place să te am lângă mine. Asta mă face fericită. Doar că nu mă poţi influenţa. O astfel de idee e de-a dreptul absurdă.

Ne-am privit în tăcere. Eu îmi căutam cuvintele ca să-i spun cât de încântătoare mi se părea, la fel ca prinţesele cu nume de mult uitate, din vechile picturi egiptene. Încercam să înţeleg de ce simţeam o astfel de durere în inimă doar privind-o. Şi totuşi, nu mă preocupa frumuseţea ei, ci numai conversaţia pe care o purtam.

— De ce ai ales calea asta? am mai întrebat-o.

— Ştii foarte bine de ce, mi-a răspuns cu un zâmbet răbdător. E calea cea mai bună. E singura cale; este o viziune clară care vine după secole întregi de căutare a unei soluţii.

— Dar nu se poate să fie aşa, nu-mi vine să cred.

— Bineînţeles că se poate. Crezi că acţionez fără să mă gândesc? Eu nu-mi hotărăsc acţiunile ca tine, scumpul meu prinţ. Exuberanţa ta tinerească e o trăsătură la care ţin foarte mult, dar eu nu mai posed aşa ceva de foarte multă vreme. Tu gândeşti în termenii unei vieţi de om; a micilor realizări şi a plăcerilor umane. Eu am avut milenii la îndemână ca să mă tot gândesc ce planuri aş avea pentru lumea care acum îmi aparţine. S-au acumulat mai mult decât suficiente probe care arată că trebuie să procedez cum am făcut până acum. Nu pot transforma pământul într-o grădină, nu pot aduce raiul imaginaţiei omeneşti pe pământ decât dacă extermin, aproape complet, bărbaţii.

— Prin asta înţelegi uciderea a cel puţin patruzeci la sută din populaţia globului? A nouăzeci la sută din bărbaţi?

— Vrei să negi că asta va pune capăt războaielor, violurilor şi violenţei?

— Dar nu asta e...

— Nu, nu, răspunde-mi întâi la întrebare. Negi că asta va

pune capăt războaielor, violurilor şi violenţei?

— Doar dacă ucizi întreaga omenire le pui capăt!

— Nu te juca cu cuvintele. Mai bine răspunde.

— Planul tău nu e un joc? Preţul este inacceptabil. E nebunie curată. E vorba de genocid. E o aberaţie a naturii.

— Calmează-te. Nimic din tot ce spui nu-i aşa. Natural înseamnă ceea ce s-a mai făcut. Uiţi că au fost popoare pe pământ care au impus limitarea numărului de copii de sex feminin? Nu crezi că fetele au fost ucise cu milioanele, căci numai băieţii erau doriţi, pentru a deveni soldaţi? Ah, tu nici nu-ţi imaginezi ce răspândit a fost acest obicei.

Acum, alegând predominanţa sexului feminin, nu vor mai fi războaie. Dar în privinţa celorlalte crime făcute de bărbaţi contra femeilor? Dacă un popor s-ar fi făcut vinovat de asemenea crime contra unui alt popor, n-ar fi fost condamnat la exterminare? Cu toate acestea, zi şi noapte, pe tot globul, astfel de crime continuă la nesfârşit.

— De acord. Ai dreptate. Pe de-a întregul. Dar soluţia ta e mai bună? Uciderea tuturor bărbaţilor e o crimă abominabilă. Însă dacă vrei să domneşti cu tot dinadinsul...

Mie chiar şi ipoteza mi se părea abominabilă. M-am gândit la ce-mi spusese de mult Marius, pe vremea când trăiam în epoca perucilor pudrate şi a pantofilor de satin, anume că vechea religie, creştinismul, era pe moarte şi că, probabil, nu va mai apărea una nouă:

"Poate că se va produce ceva mult mai minunat, spusese Marius, poate că lumea va face cu adevărat un pas înainte şi va trece dincolo de toţi zeii şi zeiţele, dincolo de toţi diavolii şi îngerii..."

Poate că acesta era destinul lumii. Poate că lumea se mişca în sensul acestui destin fără intervenţia noastră!

— Ah, câtă utopie ai în cap, scumpul meu, a spus ea cu asprime. Cu câtă grijă îţi alegi iluziile! Uită-te puţin la ţările din est, unde triburile de oameni ai deşertului, îmbogăţiţi acum de pe urma petrolului scos din nisip, se ucid cu miile în numele lui Allah, zeul lor! Religia nu e moartă pe pământ; nici nu va fi vreodată. Tu şi cu Marius gândiţi ca nişte jucători de şah care se joacă cu idei în loc de piese. Nu vedeţi mai încolo de tabla de şah pe care le plasaţi, după regula x sau regula y, cum vă aranjează mai bine din punct de vedere moral.

— Te înşeli, am răspuns cu mânie. Poate nu în ce ne priveşte pe mine şi pe Marius. Noi nu contăm. Te înşeli însă în privinţa a ceea ce ai început. Te înşeli profund.

— Nu, nu mă înşel, a replicat ea. Şi nimeni nu mă poate opri, fie bărbat, fie femeie. Şi-o să vedem, pentru prima oară de când un bărbat a ridicat bâta ca să îşi ucidă fratele, ce fel de lume pot construi femeile şi ce au de învăţat bărbaţii de la femei. Doar când bărbaţii vor accepta învăţăturile, doar atunci vor avea din nou dreptul de a se amesteca liberi printre femei!

— Nu e cu putinţă să nu existe şi o altă cale! Pe toţi zeii, eu sunt o fiinţă plină de defecte, sunt o creatură slabă, nu sunt cu nimic mai bun decât toţi cei care au existat vreodată. Nu te pot convinge să le laşi viaţa. Aş fi incapabil să mi-o apăr chiar şi numai pe-a mea. Dar, te rog, Akasha, de dragul a tot ce există, te implor să renunţi la masacrul acesta...

— Tu-mi vorbeşti de masacru? Povesteşte-mi, te rog, Lestat, care-i valoarea unei vieţi pentru tine. Nu-i aşa că e nepreţuită? Câte vieţi ai luat tu personal? Suntem cu mâinile pline de sânge, dragul meu, cu toţii, la fel cum avem venele pline de sânge.

— Aşa e. Şi nu suntem nici cei mai înţelepţi, nici cei mai atotştiutori. Te implor, gândeşte-te... Akasha, cu siguranţă că Marius...

— Marius? A râs încetişor. Te-a învăţat ceva Marius? Ţi-a oferit ceva? Spune drept!

N-am răspuns. Nu aveam cum. Frumuseţea ei mă tulbura în continuare enorm. Eram tulburat de braţele rotunde, de gropiţele din obraji.

— Iubitul meu, mi-a spus, cu o voce brusc tandră şi dulce, ca şi trăsăturile feţei. Aminteşte-ţi de ceea ce numeai Grădina Sălbatică, în care singurele principii durabile sunt cele estetice, în care legile esteticii sunt cele care guvernează evoluţia tuturor lucrurilor, mici şi mari, cu nenumărate culori şi modele de o frumuseţe fără seamăn! Frumuseţe oriunde te-ai uita — asta e natura. În ea moartea e omniprezentă. Ceea ce doresc eu să construiesc e Paradisul, Paradis după care tânjeşte toată lumea, care va fi mai bună decât natura! Va duce totul cu Un pas mai înainte; iar violenţa şi amoralitatea tipice naturii vor fi abolite. Nu vrei să înţelegi că oamenii nu vor face niciodată nimic mai mult decât să viseze la pace? Femeile pot realiza acest vis. Viziunea mea este amplificată în inima fiecărei femei. Numai că

această viziune nu poate supravieţui din cauza focului distrugător al violenţei masculine! Iar focul acela e atât de puternic, încât globul întreg s-ar putea să nu-i supravieţuiască.

— Dar dacă există măcar un element pe care tu nu-l înţelegi? i-am spus, încercând din răsputeri să-mi găsesc cuvintele. Să presupunem că dualitatea masculin/feminin e indispensabilă animalului-om, că femeilor le sunt necesari bărbaţii şi că se vor ridica împotriva ta ca să-i apere. Lumea nu se limitează la insula asta barbară! Nu toate femeile de pe lume sunt ca ţărăncile astea orbite de miracolele tale!

— Tu crezi că asta vor femeile? Bărbaţi? m-a întrebat. S-a apropiat de mine, iar expresia feţei i s-a schimbat imperceptibil în jocul luminilor. Asta vrei să spui? Dacă aşa stau lucrurile, am să cruţ ceva mai mulţi şi am să-i păstrez într-un loc unde să poată fi priviţi de femei, aşa cum ai fost tu privit, şi să fie atinşi, aşa cum te-au atins ele pe tine. O să-i păstrăm undeva, ca femeile să îi aibă la îndemână oricând ar dori, dar te asigur că nu vor fi folosiţi aşa cum au fost femeile folosite de către bărbaţi.

Am oftat. Nu servea la nimic toată discuţia. Avea dreptate total şi greşea total.

— Nu eşti drept cu tine însuţi, a continuat, căci eu îţi cunosc argumentele. Le-am cântărit timp de-atâtea secole, precum am cântărit şi alte chestiuni. Te înşeli când îţi închipui că în ceea ce fac mi se văd limitele umane, căci n-am. Ca să mă înţelegi, ar trebui ca tu însuţi să îţi imaginezi însuşirile mele, care depăşesc imaginaţia. Ai putea mai degrabă să înţelegi misterul dezintegrării materiei sau felul în care apar găurile negre în spaţiu...

— Trebuie să existe o cale care să nu implice moarte. Trebuie să existe o cale ca să triumfe viaţa, nu moartea.

— Ceea ce vrei tu, dragule, chiar că e împotriva naturii, mi-a răspuns. Nici măcar eu nu pot pune capăt morţii.

S-a oprit, părând brusc tulburată de ceva, sau poate profund mâhnită de ceea ce tocmai spusese. Să pui capăt morţii, a şoptit. O mare tristeţe, ce părea foarte personală, îi ocupa gândurile. Să pui capăt morţii, a repetat.

Dar nu mai era acolo, lângă mine. Am văzut-o cum închide ochii şi-şi duce degetele la tâmple.

Cred că o asaltau din nou vocile sau că voia să le audă. Sau

poate că nu era în stare să le oprească în clipa aceea. A spus câteva cuvinte într-o limbă veche, necunoscută mie. Brusc, mi s-a părut extrem de vulnerabilă, deoarece vocile parcă o izolau de tot ce era în jur. Privirea i-a rătăcit prin cameră, apoi s-a oprit asupra mea şi s-a limpezit.

Nu mai aveam ce spune, eram copleşit de tristeţe. Cât de derizorii mi se păreau ideile pe care le avusesem până atunci despre putere! Înfrângerea câtorva duşmani, câştigarea adoraţiei muritorilor care văd o imagine pe scenă, găsirea unui rol în marea dramă a existenţei care era infinit mai mare decât persoana mea insignifiantă, dramă care putea să dea de gândit unei fiinţe timp de secole! Deodată mi-am dat seama de faptul că noi ne găseam în afara timpului, în afara justiţiei, că puteam răsturna orice sistem de gândire. Sau nu era decât o iluzie? Câţi alţii avuseseră o astfel de putere, într-o formă sau alta?

— Aceia nu erau nemuritori, dragul meu.

Mă implora parcă să o cred.

— Dar faptul că noi suntem nu-i decât un accident. Noi n-ar fi trebuit să apărem pe lume.

— Nu spune aşa ceva!

— Nu mă pot abţine.

— Oricum, ce mai contează acum... Am impresia că nu poţi pricepe cât de puţin contează orice... N-am de gând să-ţi prezint nu ştiu ce argumente supreme ca să-mi justific planul, căci motivele mele sunt simple şi practice; felul în care am apărut noi pe lume nu are nimic de-a face cu asta. Important este că am supravieţuit. Nu-ţi dai seama? Asta e suprema frumuseţe a lucrului şi de aici se vor trage toate celelalte frumuseţi de pe lume, din faptul că noi am supravieţuit.

Am scuturat din cap. Intrasem în panică. Din nou am văzut cu ochii minţii muzeul pe care tocmai îl arseseră sătenii de pe insulă. Am văzut statuile înnegrite zăcând pe jos. M-a cuprins un sentiment copleşitor de tristeţe în faţa pagubelor enorme.

— Nici istoria, nici arta nu contează, a continuat ea, amândouă implică o continuitate care, de fapt, nu există. Ele nu fac altceva decât să ne satisfacă nevoia de a avea modele, foamea noastră de înţelesuri. Dar, până la sfârşit, suntem lăsaţi cu mâinile goale, căci, dacă vrem ca universul să aibă vreun sens, trebuie să-l fabricăm singuri.

I-am întors spatele. Nu voiam să mă las influenţat de

hotărîrea din glasul ei şi nici de frumuseţea ei de neînchipuit, de ochii ei negri, sclipitori. I-am simţit mâinile pe umeri, buzele pe gât.

— După mulţi, mulţi ani, a continuat ea, când grădina mea va fi înflorit multe veri şi va fi petrecut multe ierni sub zăpadă, când violul şi războiul nu vor mai exista decât în amintiri, iar femeile vor privi filme vechi, uimite că asemenea orori au putut exista vreodată, când valorile dragi femeilor vor deveni complet naturale fiecărui membru al societăţii, aşa cum e naturală agresivitatea în momentul de faţă, atunci poate că vor putea să fie acceptaţi din nou şi bărbaţii. Încetul cu încetul, le va creşte numărul. Copiii vor fi crescuţi într-o lume în care violul şi războiul vor fi de neconceput. Atunci... şi numai atunci... vor fi din nou bărbaţi. Când lumea va fi pregătită să-i primească.

— N-o să mergă. E imposibil.

— De ce spui una ca asta? Uită-te la natură, parcă asta voiai acum câteva clipe. Ieşi în grădina asta elegantă care înconjoară vila; du-te şi observă albinele din stupi şi furnicile care trebăluiesc tot timpul, ca dintotdeauna. Sunt toate femele, prinţul meu drag, cu milioanele. Masculul nu-i decât o aberaţie, suportul unei funcţii. Ele au învăţat cu mult înaintea mea care-i şmecheria, ele au limitat de mult numărul de masculi. Pe de altă parte, trăim, poate într-o epocă în care masculii sunt absolut inutili. Spune-mi, dragul meu prinţ, care-i rolul principal al bărbaţilor acum, dacă nu cumva doar acela de a proteja femeile şi copiii de alţi bărbaţi?

— Dar pe tine ce te face să mă vrei în preajmă? am întrebat disperat. M-am întors iar spre ea. De ce m-ai ales drept consort? în numele cerului, de ce nu mă distrugi şi pe mine ca pe ceilalţi bărbaţi? Alege un alt nemuritor, vreunul dintre cei străvechi, care să rîvnească la o putere ca asta! Trebuie că există vreunul. Eu unul nu vreau să fiu stăpânul lumii! Nu vreau să fiu stăpânul nimănui! N-am vrut asta niciodată.

S-a schimbat uşor la faţă. Parcă avea în fundul ochilor o uşoară tristeţe pasageră, care le adâncea culoarea de cărbune. Îi tremura o buză de parcă voia să spună ceva, dar nu putea. Apoi a vorbit.

— Lestat, dacă lumea întreagă ar fi distrusă, pe tine tot nu te-aş distruge. Limitele tale mi se par la fel de evidente ca şi calităţile, nu ştiu din ce cauză, nici eu nu înţeleg. Dar adevărul

este, mai degrabă, că te iubesc, pentru că tu întruchipezi într-un mod desăvârşit tot ce-i rău la sexul masculin. Eşti agresiv, plin de ură, nesăbuit, găseşti la nesfârşit scuze violenţei — eşti însăşi esenţa masculinităţii. O astfel de puritate este extraordinară. Dar numai pentru că acum ea poate fi controlată.

— De tine.

— Da, dragul meu. Pentru asta am venit pe lume. Pentru asta sunt aici. Chiar dacă nimeni nu-l aprobă, eu îmi voi duce planul la bun sfârşit. Tocmai în clipa de faţă lumea e bântuită de focurile aprinse de bărbaţi; pământul e în plină conflagraţie. Când acest element va fi corectat, tu ai să străluceşti mai puternic, ca o torţă aprinsă în beznă.

— Akasha, vezi bine că ajungi la ce ţi-am spus eu! Nu crezi că femeile au nevoie de torţa asta? Doamne, ai fi în stare să reorganizezi şi stelele?

— Ai dreptate, sufletul tânjeşte după aşa ceva. Dar toate preferă o torţă strălucitoare, cum am zis eu, nu o biată lumânărică. Nu le trebuie focul care distruge acum pădurile şi munţii, şi poienele. Nici o femeie din lume n-a dorit vreodată să fie cuprinsă de vâlvătaie! Femeile vor lumină, iubitule, lumină! Vor căldură! Nu distrugere.

Cum ar putea dori aşa ceva? Ele nu sunt decât femei. Ele nu sunt nebune.

— Să zicem că-i aşa. Să zicem că-ţi vei realiza planul. Că tu dai impulsul acestei revoluţii, care apoi cuprinde lumea întreagă — deşi, după mine, nu există nici o şansă să se întâmple aşa ceva. Dar, dacă reuşeşti, nu există nimic pe lume care să te facă să plăteşti pentru provocarea morţii atâtor milioane de oameni? Dacă nu există nici zei, nici zeiţe, nu există oare o modalitate prin care atât femeile ucigaşe cât şi noi doi să fim obligaţi să plătim

pentru această crimă?

— Crima asta, cum zici tu, va fi portiţa deschisă spre nevinovăţie, aşa va rămâne ea în amintirea popoarelor. Nicicând populaţia masculină nu va mai avea voie să atingă proporţii ca în ziua de azi, căci cine va mai dori să se mai producă asemenea grozăvii?

— Mai bine obligă-i pe bărbaţi să ţi se supună. Zăpăceşte-i şi pe ei, aşa cum ai făcut-o cu femeile, aşa cum ai făcut cu mine.

— Tocmai aici e buba, Lestat, văd că nu-nţelegi. Nu vor vrea

niciodată să se supună. Uită-te la tine. Mai degrabă vor prefera moartea, ca şi tine. Pentru ei va fi un nou motiv să se răzvrătească, de parcă ar fi nevoie. Se vor uni ca să reziste. Îţi dai seama, ce motiv superb, să se lupte cu o zeiţă? Vom avea ocazia să tot vedem genul acesta de revoltă. Nu au cum să se comporte altfel, doar sunt bărbaţi. Nu aş reuşi să domin situaţia decât tira-nizându-i, omorându-i fără milă. Rezultatul ar fi haosul. Numai în felul acesta se va crea o breşă în înlănţuirea violenţelor. Numai aşa va fi posibilă o epocă de sublimă pace pe pământ.

Iar am tăcut. Îmi veneau în minte o mie de răspunsuri, dar toate puteau fi respinse. Ea îşi cunoştea mult prea bine scopul. Şi în multe privinţe avea dreptate.

Ah, oricum, era fantastic! O lume fără bărbaţi. Ce-ar fi putut fi oare înfăptuit? Ah, nu... o astfel de idee-nu trebuia acceptată nici măcar o clipă. Nici măcar... Totuşi, i-deea mi se strecura în conştiinţă, îmi revenea în minte scena văzută în orăşelul acela de maghernițe, ideea unei lumi în care să nu mai existe frică.

Mă vedeam încercând să le explic femeilor din acest viitor cam cum fuseseră bărbaţii. Să le explic că existaseră vremuri în care puteai fi omorât pe stradă; să le explic ce-nsemna violul pentru masculul speciei. Ele s-ar fi uitat la mine, neînţelegând, ar fi făcut efortul de a pricepe, de a face acest salt în necunoscut. Mă vedeam mângâiat de mâinile lor moi.

— E nebunie curată! am şoptit.

— Dar mi te opui cu insistenţă, prinţul meu, a şoptit la rândul ei.

În ochi i-a sclipit un fulger de mânie, de durere. S-a apropiat de mine. Simţeam că, dacă mă mai sărută o dată, am să mă pun pe plâns. Crezusem că ştiu ce-nseamnă frumuseţea unei femei, doar că la ea natura se întrecuse pe sine şi asta mă lăsa complet mut.

— Prinţul meu drag, mi-a spus în şoaptă. Recunoşte cât de elegantă e logica planului meu. O lume în care există doar o mână de bărbaţi păstraţi pentru perpetuarea speciei va fi o lume feminină. Lumea aceasta va fi ceva ce n-a cunoscut nimeni în toată istoria noastră mizerabilă de pământeni, care în prezent cultivă în eprubetă microbi ce pot distruge continente întregi prin războaiele chimice, care creează bombe din ce în ce mai sofisticate, gata să scoată chiar şi pământul de pe orbita lui

din jurul soarelui.

— Ce te faci dacă şi în sânul societăţii feminine vor apărea distincţii după principiul masculin/feminin, cum se întâmplă între bărbaţi, dacă sunt lipsiţi de prezenţa femeilor?

— Ştii bine că obiecţiunea asta e absurdă. Distincţiile astea nu depăşesc niciodată un nivel superficial. Femeile tot femei rămân! Poţi să îţi imaginezi un război purtat de femei? Fii sincer, răspunde-mi. Poţi? Poţi să-ţi imaginezi armate de femei răscolind ţările doar pentru a prăda şi a distruge? Sau a viola? E absolut absurd ce spui. Pentru rarele cazuri aberante justiţia va interveni instantaneu. Dar, mai presus de orice, se va produce o schimbare complet neprevăzută, nu-ţi dai seama? Au mai existat posibilităţi de a avea pace pe pământ şi au existat fiinţe gata să realizeze şi să perpetueze această stare, iar aceste fiinţe au fost femeile. Doar că trebuie eliminaţi bărbaţii.

Am căzut pe pat consternat, ca orice muritor. Mi-am sprijinit coatele pe genunchi. Dumnezeule Sfinte, ah, Dumnezeule Sfinte! De ce tot repetam cuvintele acestea două? Nu exista nici un Dumnezeu! Dumnezeu era în cameră cu mine.

A râs triumfătoare.

— Asta aşa e, scumpul meu. M-a luat de mână, m-a întors spre ea şi m-a tras mai aproape. Spune, chiar nu te excită nici un pic povestea asta?

Am ridicat capul spre ea.

— Cum adică?

— Tu, care eşti atât de nestăpânit. Tu, care ai creat un vampir din copila aceea, Claudia, doar ca să vezi ce-o să se întâmple? Avea un strop de batjocură în glas, dar era plin de afecţiune. Chiar nu vrei să vezi ce-o să se întâmple când n-o să mai fie bărbaţi? Nu eşti curios nici măcar un pic? Caută adevărul în fundul sufletului. Trebuie să recunoşti că e o idee cât se poate de interesantă, nu-i aşa?

N-am răspuns. Apoi am scuturat din cap.

— Nu, i-am spus. /

— Laşule, a şuierat ea. Nimeni nu mă mai tratase de laş în viaţa mea. Laşule, a repetat. Fiinţă măruntă cu visuri mărunte.

— Poate că n-ar exista nici războaie, nici violuri, nici o violenţă, am răspuns, dacă n-ar exista decât fiinţe mărunte, cu vise mărunte, cum zici tu.

A râs încetişor. A iertare.

— Cred c-am putea discuta la nesfârşit pe temele acestea, a mai şoptit. Dar vom şti foarte curând care e răspunsul. Lumea o să fie aşa cum o să vreau eu să fie; şi o să vedem ce se întâmplă, cum am zis eu.

S-a aşezat lângă mine. Am crezut o clipă că-mi pierd mintea. Şi-a strecurat braţele goale în jurul gâtului meu. Mi se părea că-n viaţa mea nu cunoscusem un trup mai moale de femeie, nici vreo îmbrăţişare mai plină de uitare de sine şi de invitaţie. Cu toate acestea, era atât de tare, atât de puternică.

În cameră lumina lămpilor se micşora. Afară, cerul strălucea de un albastru din ce în ce mai adânc, mai închis.

— Akasha, am rostit în şoaptă.

Priveam dincolo de terasa deschisă, la stele. Aş fi vrut să spun ceva, un lucru de o importanţă capitală, care să măture din cale toate contraargumentele; dar ce anume, îmi scăpa. Mi se făcuse atât de somn; era, desigur, opera ei. Eram cuprins de vraja pe care o aruncase asupra mea, iar faptul că eram conştient de asta nu schimba nimic. I-am simţit buzele pe ale mele, apoi pe gât. I-am simţit pielea rece, satinată.

— Da, odihneşte-te, iubitul meu. Când te vei trezi, te vor aştepta victimele puse deoparte.

— Victimele...

Ca în vis, am luat-o în braţe.

— Acum însă trebuie să dormi. Eşti încă foarte tânăr, eşti fragil. Sângele meu te modelează, te metamorfozează, te perfecţionează.

Da, distrugându-mă, distrugându-mi inima şi voinţa. Eram vag conştient că m-am mişcat, că m-am întins pe pat. Am căzut pe pernele de mătase, apoi am simţit mătasea părului ei pe obraz, atingerea degetelor, şi din nou buzele pe gură. In sărut, sânge; sânge clocotitor.

— Ascultă marea, mi-a şoptit. Ascultă cum se deschid florile. Acum se aud, ştii. Poţi să auzi şi cele mai mărunte creaturi din fundul mării dacă vrei să le asculţi. Poţi să auzi delfinii cântând, căci cântă.

Pluteam. În siguranţă, în braţele ei. Ea, cea atotputernică, cea de care se temeau toţi.

Uită mirosul acru al cadavrelor care ard; da, ascultă cum se zbate marea pe plaja de sub noi; ascultă cum se desprinde o petală de trandafir şi cade pe pardoseala de marmură. Lumea

se duce de rîpă, iar eu nu pot face nimic, eu sunt în braţele ei si am să adorm.

— Doar s-a mai întâmplat aşa de un milion de ori, dragostea mea... a şoptit ea. Lumea e plină de suferinţă şi de moarte, dar i-ai întors şi tu spatele, la fel cum fac atâtea milioane de muritori în fiecare noapte.

Întuneric. Imagine superbă; un palat încă şi mai frumos decât acesta. Victime. Servitori. O existenţă fabuloasă, de paşă, de împărat.

— Da, iubitul meu. Absolut tot ce doreşti. Toată lumea la picioarele tale. O să-ţi construiesc palat după palat; ele o vor face, în semn de adoraţie pentru tine. Gândeşte-te la vânătoarea care ni se oferă, prinţul meu drag. Până terminăm cu uciderea bărbaţilor, gândeşte-te la vânătoare. Căci vor fugi, cu siguranţă, de tine şi se vor ascunde, iar tu va trebui să-i găseşti.

În penumbra care precede visele, m-am văzut planând în aer, ca vechii eroi antici, pe deasupra câmpiilor întinse, cu focuri de tabără lucind ici şi colo.

Aveau să umble în bandă, ca lupii, prin oraşe şi prin păduri, îndrăznind să se arate numai ziua, căci numai atunci aveau să fie în siguranţă. Când cădea noaptea aveam să venim şi să-i urmărim, citindu-le gândurile şi luându-ne după mirosul sângelui sau ascultând mărturiile femeilor care-i văzuseră sau îi găzduiseră. Aveau să iasă din case şi să tragă în mod inutil cu armele lor. Noi aveam să ne pogorim asupra lor, distrugându-i unul câte unul, erau vânatul noastru, cruţându-i doar pe cei aleşi să rămână în viaţă, cei al căror sânge urma să fie băut lent, fără milă.

Din această gherilă necruţătoare avea să se nască pacea? Din jocul acesta hidos urma să apară paradisul pe pământ?

Am încercat să deschid ochii. I-am simţit săruturile pe pleoape.

Visam.

O câmpie stearpă, cu pământul crăpat. Ceva ce se ridica dintre bulgării uscaţi, ceva îi împingea cât colo. Eu sunt acest ceva. Ceva care merge pe pământul uscat în vreme ce soarele scapătă. Cerul e încă foarte luminos. Mă uit în jos, la pânza pătată care mă acoperă, îmi dau seama că nu sunt eu, de fapt. Eu nu sunt decât Lestat. Şi sunt înfricoşat. Ce n-aş da să o am

pe Gabrielle lângă mine. Şi pe Louis. Poate că Louis ar fi în stare să o convingă. Da, dintre noi toţi, Louis ar fi singurul care-ar şti...

Trec din nou la acelaşi vis, cu femeile roşcate care stau în genunchi lângă catafalcul pe care e trupul mamei lor, care sunt gata să înceapă festinul. Da, e de datoria lor să o facă, e dreptul lor sacru — să consume creierul şi inima. Doar că nu vor apuca să o facă vreodată, căci li se întâmplă veşnic ceva teribil. Vin soldaţii...Tare-aş vrea să ştiu sensul visului.

SÂNGE.

M-am trezit cu o tresărire. Trecuseră ore. Camera se răcorise uşor. Cerul era perfect transparent prin ferestrele deschise. Toată lumina care umplea camera venea de la ea.

— Femeile aşteaptă, iar victimele mor de frică.

Victimele. Mi se învârte capul. Victimele vor avea un sânge delicios. Bărbaţi care, oricum, ar fi murit. Tineri bărbaţi păstraţi pentru mine.

— Da, hai, pune odată capăt suferinţelor lor.

Ameţit, m-am sculat. Mi-a pus pe umeri o mantie lungă, mai puţin elegantă decât pelerina mea, dar călduroasă şi moale la pipăit. M-a mângâiat pe păr cu amândouă mâinile.

— Femeile şi bărbaţii. Oare la asta s-au rezumat toate antagonismele? am şoptit.

Mă clătinam încă de somn. Dar m-aştepta acel sânge delicios.

Mi-a atins obrazul cu degetele. Era iarăşi ud de lacrimi?

Am ieşit din cameră împreună, am parcurs un lung palier cu balustradă de marmură, până la o scară care, după ce se răsucea, dădea într-o sală imensă. Peste tot candelabre. Prin colţuri, lămpi electrice cu lumina coborâtă, creînd o penumbră voluptoasă.

Chiar în centrul sălii o adunare de femei, vreo două-trei sute, în completă nemişcare, cu mâinile strânse ca pentru rugăciune şi cu ochii îndreptaţi în sus, spre noi.

Chiar fără să scoată vreo vorbă, păreau barbare printre mobilele acelea italieneşti, cu muchii aurite, şi-n faţa şemineului antic cu stâlpi de marmură sub formă de rulouri de papirus. Brusc, mi-am adus aminte de vorbele ei: "Nici istoria, nici arta

nu contează." Cât eram de ameţit! Pe pereţi se succedau picturi din secolul al optsprezecelea, cu nori strălucitori şi îngeri bucălaţi, cu ceruri albastre, limpezi.

Femeile nu dădeau atenţie acestui fast care nu le impresionase niciodată, care nu însemna nimic pentru ele, ci se uitau în sus, la viziunile de pe palier, care se dizolvaseră pentru a se materializa din nou la piciorul scării.

S-au auzit suspine, s-au ridicat mâini pentru a apăra ochii plecaţi, ca de o izbucnire prea bruscă de lumină puternică. Apoi toţi ochii s-au fixat pe Regina Cerurilor şi pe prinţul ei consort, care se aflau pe covorul roşu, la câţiva paşi mai sus de ele, prinţul consort părând un pic cam tulburat, muşcându-şi o buză şi încercând să înţeleagă acest oribil ceremonial, acest oribil amestec de veneraţie şi sacrificiu uman. Au fost aduse victimele.

Ce specimene superbe! Cu părul negru, măslinii, bărbaţi de tip mediteranean. La fel de frumoşi ca şi femeile. Bărbaţi cu acele trupuri solide, cu acea musculatură superbă, care-i inspirase pe artişti de secole. Ochii negri ca cerneala, obrajii oacheşi, raşi; şi multă viclenie, ca şi multă mânie, în privirea ostilă aruncată fiinţelor supranaturale care decretaseră că ei şi fraţii lor de pe tot globul trebuia să moară.

Fuseseră legaţi cu curele de piele, probabil propriile lor curele şi cele luate de la alţii; femeile făcuseră bine legăturile. Gleznele le erau legate la o bună distanţă, ca să nu poată să fugă sau să dea lovituri, dar să poată totuşi merge. Erau goi până la brâu şi doar unul dintre ei tremura, atât de mânie cât şi de frică. Deodată a început să se zbată. Ceilalţi doi s-au întors spre el, l-au privit, apoi au început să se zbată şi ei.

Dar masa de femei i-a înconjurat şi i-a silit să se aşeze în genunchi. Am simţit cum urcă în mine o dorinţă puternică la vederea cărnii dezgolite în care tăiau curelele. De ce era oare atât de excitantă scena asta? Mâinile femeilor, mâinile acelea crispate, ameninţătoare, care puteau fi în acelaşi timp atât de mângâietoare, îi ţineau strâns. Nu se puteau lupta cu atâtea femei. Incapabili de a se opune, s-au supus cu câte un suspin, dar cel care începuse revolta s-a uitat la mine cu ochi acuzatori.

Demoni, diavoli veniţi din iad, asta îi citeam în minte; cine altcineva ar putea face asemenea fapte în universul său? Vai, acesta e începutul unei epoci negre, a epocii beznei celei mai

profunde!

Dar dorinţa mea era insuportabilă. *Ai să mori, iar autorul voi fi eu!* Parcă a auzit, parcă a înţeles. Apoi am perceput ura care se degaja din el contra femeilor, plină de imagini de viol şi de răzbunare; m-a făcut să zâmbesc, dar îl înţelegeam. Îl înţelegeam chiar perfect. Era atât de uşor să le dispreţuieşti pe femei, să fii scandalizat că îndrăzniseră să ia rolul de duşman, duşmanul în lupta seculară dintre femei şi bărbaţi! Răzbunarea însemna la rândul ei doar beznă, bezna cea mai profundă.

Am simţit degetele Akashei pe braţ. Imediat mi-a revenit senzaţia de profundă fericire — un adevărat delir. Am încercat să nu mă las cuprins de ea, dar am continuat să simt acelaşi lucru. Dorinţa de sânge nu a dispărut. Acum mi se urcase până în gât. Aproape că-i simţeam gustul.

Da, hai să ne bucurăm de moment; hai să trăim ficţiunea; hai să-ncepem sacrificiul sângeros.

Femeile au căzut în genunchi în masă. Bărbaţii, deja îngenuncheaţi, s-au calmat, ochii au început să li se înceţoşeze, buzele întredeschise să le tremure.

M-am uitat mai întâi la umerii muşchiuloşi ai celui dintâi, cel care se revoltase. Mi-am imaginat, ca întotdeauna în astfel de momente, pielea aspră a gâtului lui când mă voi apleca să o ating cu buzele, să o pătrund cu dinţii; nu mai era vorba de pielea îngheţată a zeiţei, ci de o piele umană, fierbinte, sărată.

Da, iubitul meu. Ia-l. El este victima pe care o meriţi Acum eşti zeu. Ia-l. Ai idee ce mulţi mai sunt?

Aveam impresia că femeile înţeleg. L-au ridicat când am păşit spre el; din nou, s-a zbătut puţin, doar un spasm al muşchilor când l-am cuprins cu braţele. Nu-mi ştiam controla noile mele puteri, aşa că i-am strâns capul cam prea tare, de i-am auzit crăpând oasele în clipa în care i-am pătruns artera cu dinţii. Moartea a intervenit instantaneu, atât de lungă a fost prima sorbitură. Ardeam de nerăbdare. Acest corp golit de sânge într-o secundă nu-mi potolise setea, nici pe departe!

Imediat am trecut la următorul, fiind atent să nu sorb iar totul dintr-o dată, să cobor lent panta împreună cu el spre întuneric, cum făcusem de atâtea ori, să-i simt palpitaţia sufletului. Da, să-i aud secretele o dată cu gustul sângelui în gură, înainte de a înghiţi. *Da, frăţioare, îmi pare rău, frăţioare.* Apoi, făcând un pas nesigur, am călcat pe cadavrul din faţa mea

şi l-am strivit.

— Aduceţi-l pe ultimul.

Nici un fel de rezistenţă. Mă fixa senin, ca şi cum se aprinsese în el o lumină, lumina credinţei sau a înţelegerii. L-am tras spre mine — ia-o blând, Lestat — aceasta era adevărata fântână la care visam, acesta a fost omorul lent, perfect pe care-l doream, cu o inimă care pompa de parcă n-avea de gând să se mai oprească vreodată, cu un suspin care-i părăsea buzele, iar eu, chiar când i-am dat drumul, cu ochii încă înceţoşaţi de toate imaginile vieţii lui care-mi defilaseră prin minte, biată viaţă care brusc, timp de o secundă, căpătase un sens.

I-am dat drumul. Nu exista nici un sens.

Nu exista decât lumina din sală şi femeile în extaz care, în cele din urmă, se simţeau spălate de toate păcatele, graţie miracolelor noastre.

Era tăcere şi nu se mişca nimic. Doar zgomotul monoton al mării ne parvenea din depărtare.

Apoi s-a auzit vocea Akashei:

Bărbaţii şi-au ispăşit de-acum păcatele, pe cei care-au fost cruţaţi să-i îngrijiţi bine şi să-i iubiţi Dar să nu le oferiţi nicicând libertatea, căci ei îi reprezintă pe cei care v-au asuprit.

Apoi, fără nici un sunet, fără cuvinte distincte, a urmat lecţia.

Scena la care fuseseră martore, nepotolita mea poftă, moartea celor care îmi trecuseră prin braţe, urma să le servească de veşnică lecţie, să le amintească de violenţa o-ribilă a tuturor masculilor, care nu trebuia să se mai poată produce vreodată. Bărbaţii fuseseră sacrificaţi de fiinţa care întruchipa propria lor violenţă.

Pe scurt, femeile acestea fuseseră de faţă la punerea în scenă a unui nou ritual transcendent: sacrificiul sfânt în cadrul noului fel de liturghie. Aveau să-l mai vadă şi erau sortite să îşi amintească veşnic de el.

Paradoxul acesta m-a tulburat cumplit. Micile mele ambiţii din trecut erau prezente, ca să mă chinuie şi mai tare. Voisem ca muritorii să mă cunoască. Voisem să întruchipez imaginea răului pe scena lumii ca în felul acesta să fac un pic de bine.

Acum obţinusem exact asta, eram acea imagine, ba chiar întruchiparea reală a răului, putând să trec drept un mit în mintea acestor femei, după cum îmi promisese ea. Dar îmi tiuia

în urechi o voce slabă, mă ciocănea în cap o veche idee: fii atent la ce doreşti, că s-ar putea să se împlinească!

Da, aceasta era esenţa; tot ce-mi dorisem vreodată se realizase. O sărutasem şi dorisem să o trezesc, visasem să posed puterile ei; iar acum eram aici împreună, ea şi cu mine, în muzica din jur. Osanale. Strigăte de bucurie.

Uşile palatului s-au deschis larg.

Ne luam adio şi ne ridicam spre ceruri în toată splendoarea, în plină magie, treceam dincolo de uşi* pluteam peste acoperişul vechiului palat, apoi traversam apele ce sclipeau în lumină, îndreptându-ne spre stele.

Nu-mi mai era teamă că o să cad; nu-mi mai era frică de asemenea lucruri neînsemnate. Sufletul meu — mărunt, aşa cum era şi cum fusese din totdeauna — cunoştea temeri pe care nu mi le închipuisem nicicând.

6
POVESTEA GEMENELOR.
PARTEA A DOUA

VlSA că ucide. Se găsea într-un mare oraş, ca Londra sau poate Roma, umbla grăbită, plecase să ucidă, să doboare prima ei dulce victimă umană. Deci, chiar înainte de-a deschide ochii, avusese visul acesta, în care făcuse saltul enorm de la tot ce-i servise de ghid moral o viaţă întreagă la acest act amoral — uciderea unui om. Făcuse ca şarpele care, prin crăpătura care-i serveşte de gură, înghite şoricelul, strivindu-l lent între maxilare, fără să-i audă chiţăitul deznădăjduit.

Era trează în întuneric; casa se trezise, cei vârstnici o pofteau să vină. De undeva se auzea o emisiune la televizor. Pe o insulă din Mediterana îşi făcuse apariţia Sfânta Fecioară.

Nu-i era foame, sângele oferit de Maharet era mult prea săţios. Oricum, ideea de a ucide creştea, era din ce în ce mai excitantă, îi dădea târcoale, ca o prostituată pe o stradă dosnică.

Ridicându-se din coşciugul îngust în care dormise, merse pe vârfuri prin beznă până ce dădu cu mâna de uşa de metal. Ieşi în hol şi se uită în susul scării nesfârşite de metal, care se

răsucea în nenumărate spirale, semănând cu un schelet. Zări prin tavanul de sticlă chiar cerul, ca un fum. Pe la jumătatea scării se afla şi Mael, era în dreptul uşii care dădea spre nivelul locuit şi se uita în jos, la ea.

Era ameţită de plăcere că acum făcea parte dintre ei — sunt de-a voastră şi sunt cu voi — dar şi datorită senzaţiei pe care i-o dădea metalul balustradei scării, simţi însă o bruscă durere fulgurantă pentru tot ce fusese viaţa ei înainte ca frumuseţea aceasta violentă să o poarte ca un vârtej.

Mael veni jos după ea, ca şi cum trebuia să o salveze de furtuna ce-o cuprinsese.

Înţelegeau cu toţii, nu-i aşa, felul în care percepea ea acum respiraţia pământului, cântecul pădurii, înceată pătrunderea a rădăcinilor prin pereţii de argilă în beznă.

Rămase cu ochii la Mael. Mirosea vag a pielărie, a praf. Cum de-şi închipuise vreodată că acestea erau fiinţe ca toate fiinţele? Cu ochii aceştia atât de sclipitori. Dar o să vină vremea când ea însăşi o să se plimbe din nou printre muritori şi-o să le vadă privirile fixate pe ea şi apoi trecând la altceva. Când o să parcurgă în grabă cine ştie ce oraş cufundat în întuneric, Londra, sau poate, Roma. Privindu-l în ochi pe Mael, simţi iar că îi dădea târcoale prostituata de pe străduţa întunecată; dar nu era o imagine precisă, ci doar o impresie. Ba nu, vedea străduţa, vedea scena omorului. În tăcere întoarseră capul şi unul, şi altul, nu în grabă, ci cu un fel de respect. O luă de mână; privi brăţara pe care el i-o dăduse. Brusc, o sărută pe obraz. Apoi o conduse pe scară către salonul de pe culmea muntelui.

Sunetul televizorului se auzea din ce în ce mai puternic, acum se vorbea despre isteria din Sri Lanka. Era vorba de femei care ucideau bărbaţii. Erau ucişi până şi pruncii de sex masculin. Pe insula Lynkonos se produseseră halucinaţii colective şi crescuse cumplit numărul de decese inexplicabile.

Îi trebui câtăva vreme ca să priceapă ce auzea. Deci nu era vorba de Sfânta Fecioară Maria, cum crezuse când auzise prima dată; se bucurase că oamenii pot să mai creadă în aşa ceva. Se întoarse spre Mael, dar el se uita înainte. El cunoştea deja ştirile. Auzise totul la televizor de-o oră.

Când intră în salonul de sus, luminat numai de lumina albăstruie de la ecranul imens, văzu spectacolul ciudat oferit de aceşti noi fraţi ai ei din Ordinul Secret al Nemuritorilor,

răspândiţi de jur împrejur ca tot atâtea statui sclipitoare în întuneric.

"...comparabile cu alte tragedii din trecut, provocate de apă sau alimente contaminate. Totuşi, nu s-a găsit încă explicaţia asemănării dintre unele evenimente petrecute în locuri foarte îndepărtate unele de altele, printre care se numără acum şi câteva sate din Nepal. Persoanele reţinute de poliţie declară că le-a apărut o femeie frumoasă, pe care o numesc Sfânta Fecioară, Regina Cerurilor sau doar Zeiţa, care le-a îndemnat să pornească masacrul bărbaţilor din satul lor, cu excepţia câtorva aleşi cu grijă pentru a fi cruţaţi. Unele informaţii pomenesc şi de apariţia unui bărbat, o zeitate cu părul de aur, care nu vorbeşte mulţimii şi căruia nu i s-a atribuit încă un titlu sau un nume, fie oficial, fie neoficial..."

Jesse se uită la Maharet care privea fără să arate vreo emoţie, cu o mână sprijinită pe braţul fotoliului.

Masa era plină de ziare. În franţuzeşte, în hindustani, în englezeşte.

"...de la Lynkonos în celelalte insule din jur până la sosirea armatei. Primele estimări indică uciderea a aproximativ două mii de bărbaţi numai în acest minuscul arhipelag de la capătul sudic al Greciei."

Maharet apăsă pe micul buton al telecomandei de lângă mâna ei şi vastul ecran se stinse. Tot decorul salonului păru să dispară în aceeaşi clipă, confundat cu pădurea întunecată din jur, care deveni brusc vizibilă prin pereţii de sticlă, cu vârfurile de copaci înşiraţi la nesfirşit, profilaţi pe cerul plin de culori violente. În depărtare Jesse recunoscu luminile oraşului Santa Roşa, lângă dealurile întunecoase. În cameră plutea încă parfumul lăsat de după-amiaza însorită, la fel ca şi căldura care se ridica încet prin tavanul de sticlă.

Îi privi şi pe ceilalţi, care rămăseseră fără glas. Marius mai aruncă o privire la televizor, apoi se întoarse spre ziarele răspândite pe masă.

— Nu avem nici o clipă de pierdut, îi spuse Khayman cu grabă lui Maharet. Trebuie să povesteşti restul. Nu se ştie cât de repede o să îşi facă apariţia chiar aici.

Făcu un mic gest şi toate ziarele împrăştiate fură brusc date la o parte, făcute ghem şi aruncate fără nici un sunet în focul din şemineu, unde formară o adevărată vâlvătaie şi o jerbă de

scântei.

Jesse simţi că iar ameţeşte. Prea se întâmplau repede toate astea. Se uită la Khayman. O să se obişnuiască oare vreodată cu ei? Cu feţele lor de porţelan, cu expresiile lor brusc violente, cu vocile lor blânde de om şi cu mişcările acestea aproape invizibile?

În vremea asta Mama ce făcea? Măcelărea bărbaţii. Distrugea însăşi ţesătura vieţii oamenilor acestora simpli. Simţi atingerea unui val rece de ameninţări. Căută să vadă pe faţa lui Maharet vreun indiciu, vreun înţeles.

Dar trăsăturile lui Maharet erau mai impenetrabile decât oricând. Nu-i răspunse lui Khayman. Se întoarse încet spre masă şi-şi puse mâinile sub bărbie. Avea o privire ştearsă, absentă.

— Adevărul e că trebuie să o distrugem, spuse Marius, de parcă nu se mai putea abţine.

Obrajii îi fură năpădiţi de roşeaţă, lucru care o cutremură pe Jessy, căci pentru o clipă pe faţa lui plutiseră toate ridurile normale de pe faţa unui bărbat. Dar dispărură imediat, şi acum se vedea limpede că tremură de mânie.

— Un monstru ne-a scăpat de sub control şi e de datoria noastră să-l aducem la ordine.

— Cum s-ar putea face asta? întrebă Santino. "Tu vorbeşti de parcă n-ar fi nevoie decât să ne hotărâm. Ştii bine că nu poate fi ucisă!

— Plătim cu propria noastră viaţă, iată ce-i de făcut, adăugă Marius. Acţionăm de comun acord şi terminăm odată cu povestea asta care ar fi trebuit să fie de mult încheiată. Îi privi pe toţi pe rând, rămânând ceva mai mult cu ochii la Jessy. Apoi la Maharet. Trupul ei nu este indestructibil. Nu-i făcut din marmură. Poate fi străpuns, tăiat. Eu i-am străpuns pielea cu dinţii. Am băut din sângele ei!

Maharet făcu un mic gest de nerăbdare, de parcă voia să spună: "Ştiu lucrurile astea şi tu ştii că le ştiu."

— Şi, în timp ce tăiem trupul, ni-l tăiem pe-al nostru? întrebă Eric. Eu zic să plecăm de-aici. Eu zic să ne ascundem de ea. Ce câştig avem să stăm adunaţi aici?

— Nu! spuse Maharet.

— Dacă faceţi aşa ceva, vă va ucide unul câte unul, îi răspunse Kahyman. Sunteţi în viaţă numai pentru că aşteptaţi să vă comunice marele ei plan.

— N-ai vrea să termini povestirea? spuse Gabrielle, vorbindu-i direct lui Maharet. Stătuse retrasă tot timpul, ascultându-i doar din când în când pe ceilalţi. Vreau să cunosc restul, mai spuse, să ştiu totul.

Se înclină în faţă, cu mâinile împreunate pe masă.

— Crezi că o să descoperi modul de-a o distruge în poveştile astea vechi? întrebă Eric. Ţi-ai pierdut minţile dacă crezi una ca asta.

— Da, continuă povestea, te rog, spuse şi Louis. Vreau să... Ezită. Şi eu vreau să *ştiu* totul.

Maharet îl privi îndelung.

— Continuă, Maharet, o îndemnă şi Khayman. După toate semnele, Mama va fi distrusă, cum şi de ce o ştim numai tu şi cu mine, iar toate discuţiile acestea n-au nici un rost.

— Ce importanţă poate să mai aibă această profeţie acum, Khayman? întrebă Maharet cu o voce joasă, parcă fără viaţă. Ne lăsăm şi noi antrenaţi de aceleaşi greşeli ca ea? Trecutul ne poate oferi învăţăminte, dar nu şi soluţia salvării.

— Sora ta va veni, Maharet. Exact aşa cum a spus.

— Khayman, oftă Maharet cu un zâmbet amar.

— Spune-ne ce s-a întâmplat, zise iar Gabrielle. Maharet rămase nemişcată, parcă încerca să găsească vorbele cu care să înceapă. Afară cerul se întunecase între timp. Persista o uşoară sclipire roşie departe la apus, strălucitoare pe fondul norilor, care se stinse la rândul ei, lăsându-i înfăşuraţi în bezna cea mai profundă, în afara flăcărilor din şemineu şi de reflecţia acestei lumini pe pereţii de sticlă, deveniţi parcă oglinzi.

— Khayman v-a adus în Egipt, spuse Gabrielle. Ce-aţi văzut acolo?

— Da, ne-a adus în Egipt, reluă Maharet. Oftă, se rezemă de spătar mai bine, îşi fixă iarăşi ochii undeva pe masă. Nu era nici o cale de scăpare; Khayman ne-ar fi dus cu forţa. În definitiv, acceptasem că aveam datoria să mergem. De douăzeci de generaţii familia noastră fusese intermediară între oameni şi spirite. Dacă Amel făcuse un lucru teribil, noi ne simţeam obligate să desfacem ce făcuse. Sau, cel puţin... cum v-am mai spus de când ne-am aşezat în jurul mesei acesteia... voiam să înţelegem cele întâmplate.

Mi-am lăsat în urmă copila. Am lăsat-o pe mâinile unor femei în care aveam cea mai mare încredere. Am sărutat-o. I-am

povestit secretele noastre. Apoi am părăsit-o şi am pornit la drum în lectica regală, de parcă eram oaspeţi de seamă ai regelui şi ai reginei din Kemet, nu doar nişte prizoniere, ca înainte.

Khayman a fost blând cu noi pe drumul acela lung, dar mohorât şi taciturn, ne ocolea până şi privirea. Cu-atât mai bine, căci nu uitasem încă prin ce trecusem. Apoi, chiar în ultima noapte de drum, în vreme ce poposeam pe malul marelui fluviu pe care urma să-l trecem în dimineaţa următoare pentru a ajunge la palatul regal, Khayman ne-a chemat în cortul lui şi ne-a spus tot ce ştia.

A fost tot timpul curtenitor şi respectuos. Noi am încercat să nu luăm în seamă bănuielile pe care le aveam contra lui şi l-am ascultat. Ne-a spus ce făcuse demonul — cum îl numea el.

La numai câteva ore după ce noi fuseserăm expulzate din Egipt, îşi dăduse seama că-l spiona cineva sau ceva, simţea o prezenţă negativă, răuvoitoare. Oriunde mergea, o simţea, deşi la lumina zilei se destrăma întrucâtva.

Apoi a observat cum erau mutate de la locul lor diverse obiecte din casă — mărunţişuri cărora ceilalţi nu le dădeau atenţie. La început crezuse că înnebuneşte. Obiectele lui de scris nu mai erau la locul lor; apoi dispăruse marele sigiliu pe care-l folosea ca intendent. Apoi, în diverse momente, dar numai când se afla singur, obiectele dispărute apăreau în aer şi-l pocneau drept în cap sau îi aterizau la picioare. Unele dintre ele erau ascunse în locuri absolut caraghioase. A descoperit, de pildă, marele sigiliu ba în cana cu bere, ba în supă.

Nu îndrăznise să povestească întâmplările acestea regelui şi reginei. Era conştient că lucrurile se întâmplau aşa din cauza spiritelor care ne protejau pe noi şi nu voia să atragă asupra noastră o condamnare la moarte.

Aşa că a păstrat secretul acesta îngrozitor, numai că lucrurile continuau să se înrăutăţească. Diverse obiecte decorative, la care ţinuse încă din copilărie, erau sparte în bucăţi care-i picau apoi ca o ploaie în cap. Amuletele lui sacre erau aruncate la privată; pereţii îi erau mânjiţi cu excremente.

Nu-şi mai putea suferi casa, dar îi îndemna pe sclavi să nu spună nimic nimănui, iar când aceştia au început să-l părăsească de frică, s-a ocupat singur şi de toaleta proprie, şi de măturat, ca un simplu servitor.

Acum se simţea tot timpul terorizat. Era ceva în casa lui. Îi simţea suflul pe obraji. Din când în când, putea să jure că simţea împunsături ca de dinţi ascuţiţi.

În cele din urmă, a intrat într-o stare de disperare atât de profundă, încât a început să-i vorbească acestei entităţi, să o roage să plece. Dar asta îi mărea parcă şi mai mult puterile. O dată băgat în seamă, îşi dublase răutăţile. De pildă, îi golea punga de bani pe podeaua de piatră şi făcea să zornăie monedele de aur toată noaptea. Sau îi răsturna salteaua, de se trezea pe jos. Sau îi punea nisip în mâncare când întorcea capul.

Aşa au trecut şase luni de când plecasem noi din Egipt. Nu mai putea suporta. Poate că noi eram de-acum în afara oricărei primejdii. Dar nu putea fi sigur şi n-avea cui să se plângă, căci spiritul acela îi băgase spaima-n oase.

Apoi, o dată, la miezul nopţii, cum stătea întins, gândindu-se la ce s-ar mai putea aştepta, căci spiritul se potolise, a auzit brusc mare gălăgie la uşa lui. S-a simţit complet pierdut. Ştia că cel mai bun lucru era să nu răspundă la bătăile în uşă, căci nu păreau produse de mâna unui om. Dar, până la urmă, n-a mai suportat. Şi-a spus rugăciunile, apoi a deschis uşa. Ceea ce a văzut era grozăvia grozăviilor — mumia putrezită a tatălui lui, înfăşurată în cârpele acelea mizerabile, numai zdrenţe, proptită de zidul grădinii.

Ştia, fireşte, că nu mai era viaţă în chipul acela smochinit şi nici în ochii morţi care îl fixau. Ceva sau cineva dezgropase mumia din mormântul ei din deşert şi o adusese aici. Acesta era trupul tatălui său, putrezit, urât mirositor; trupul tatălui, pe care, după toate regulile sfinte, ar fi trebuit să-l consume chiar Khayman împreună cu fraţii şi surorile lui în cadrul unui festin funerar, cum se cuvenea.

Khayman căzuse în genunchi în hotote de plâns, zbierând de-a dreptul. Apoi, sub ochii lui neîncrezători, cadavrul s-a mişcat! A început să danseze! Membrele îi zburau încolo şi-ncoace, zdrenţele bandajelor rupându-se şi mai tare, până ce Khayman a trântit uşa şi s-a refugiat în casă. Dar cadavrul a venit să bată cu pumnul în uşă, cerând să fie lăsat să intre.

Khayman a făcut apel la toţi zeii Egiptului să fie lăsat în pace de monstruozitatea aceea. A chemat gărzile palatului, a chemat soldaţii regelui. L-a blestemat pe demon şi i-a poruncit să plece; de furie, a început şi el să dea cu piciorul în obiecte şi să arunce

de colo până colo monedele de aur.

Tot palatul a venit în goană, traversând grădinile, până la casa lui Khayman. Dar demonul şi-a multiplicat forţele, văzând că e băgat în seamă. Au început să zbârnâie jaluzelele de la ferestre, apoi au fost smulse din balamale. Cele câteva mobile din casă au început să ţopăie în toate direcţiile.

Acesta n-a fost decât începutul. În zori, când au venit preoţii să scoată demonul din casă, s-a iscat un vânt puternic din deşert, aducând cu el torente de nisip orbitor. Oriunde ar fi încercat să se ascundă Khayman, vântul venea după el; în fine, uitându-se în jos, şi-a văzut braţele ciuruite ca de nişte ace şi sângele curgârâdu-i din orificii. Până şi pe pleoape avea răni. S-a închis într-un cufăr, crezând că va găsi un adăpost; dar până şi pe acela l-a deschis demonul şi l-a făcut bucăţele. Toţi au luat-o la goană, iar Khayman a rămas plângând pe podea.

Furtuna de nisip a continuat zile întregi. Cu cât se rugau şi cântau mai mult preoţii, cu atât demonul se înverşuna şi mai tare.

Regele şi regina erau consternaţi. Preoţii chemau zeii în ajutor contra demonului. Poporul dădea vina pe vrăjitoarele cu părul roşu.

Toată lumea urla că n-ar fi trebuit să li se dea drumul să plece din Kemet. Că trebuia să fie găsite cu orice preţ şi aduse înapoi, pentru a fi arse pe rug. Că doar aşa avea să se potolească demonul.

Familiile nobile nu erau de acord cu verdictul acesta. Pentru ele judecata era clară. Nu scoseseră zeii din mormânt mumia descompusă a tatălui lui Khayman? Era deci limpede că cei care consumau carnea părinţilor decedaţi făcuseră întotdeauna ceea ce le plăcea zeilor. Răufăcătorii erau regele şi regina, ei erau cei care ar fi trebuit pedepsiţi. Ei umpluseră regatul cu mumii şi cu superstiţii.

În fine, întregul regat era în pragul războiului civil.

În cele din urmă, regele s-a deplasat el însuşi la Khayman, care stătea şi bocea la el acasă, cu o robă trasă pe el ca un linţoliu. Regele s-a apucat la rândul lui să-i vorbească demonului, dar acesta a continuat să-l înţepe pe Khayman, al cărui veşmânt era de-acum o zdreanţă plină de sânge.

"Nu uita ce ne-au spus vrăjitoarele, a zis regele. E vorba de duhuri, nu de demoni. Nu le poţi ţine în Mu. De-aş putea măcar

să mă fac auzit de ele, aşa cum reuşeau vrăjitoarele, de le-aş face să răspundă."

Dar conversaţia asta l-a enervat şi mai tare pe demon. A început să sfărâme mobilele care mai existau. A scos uşile din ţîţâni, a dezrădăcinat copacii din grădină şi a aruncat trunchiurile la întâmplare. De fapt, parcă uitase de Khayman, lăsându-se în voia furiei prin grădinile palatului şi distrugând tot ce-i ieşea-n cale.

Regele a pornit după el, rugându-l să-i dea un semn de recunoaştere, să intre în vorbă cu el, să-i comunice secretele lui. Stătea în mijlocul ciclonului declanşat de demon, neînfricat, vrăjit.

A apărut atunci regina. S-a adresat şi ea demonului, cu o voce stridentă. "De ce ne pedepseşti pe noi pentru cele pătimite de vrăjitoarele cu păr roşu? a ţipat ea. Mai bine ne-ai asculta pe noi, în loc să li te supui lor!"

În aceeaşi clipă demonul a atacat-o şi pe ea, aşa cum îl atacase pe Khayman înainte. Ea a încercat să îşi acopere braţele şi chipul, dar nu a fost cu putinţă. Regele a luat-o în braţe şi au fugit împreună spre casa lui Khayman.

"Tu pleacă, i-a spus regele lui Khayman. Lasă-ne pe noi singuri cu spiritul acesta, căci vreau să învăţ de la el, vreau să înţeleg ce doreşte."

Chemându-i pe preoţi, le-a spus, prin vijelia aceea, ceea ce-i spusesem noi, că spiritul îi ura pe oameni pentru că posedau atât trup cât şi spirit. Şi că avea de gând să-l ademenească, să-l domesticească şi să-l stăpânească. Căci el era Enkyl, regele Kemetului şi acest lucru îi stătea în putinţă.

Au intrat deci în casa lui Khayman, atât regele cât şi regina, iar demonul s-a luat după ei, spărgând totul în jur, dar ei nu s-au clintit. Khayman, în schimb, liber acum din puterea lui, s-a dus să zacă jos, în palat, mort de oboseală şi îngrijorat pentru suveranii lui, dar neştiind ce-ar putea face.

Curtea era în fierbere; bărbaţii se băteau; femeile plângeau, unii au părăsit chiar palatul, de frica evenimentelor ce-aveau să vină.

Timp de două zile şi două nopţi, regele a rămas cu demonul; la fel şi regina. Apoi, familiile nobile, cei care urmaseră tradiţia consumării decedaţilor, s-au adunat în jurul casei. Regele şi regina făceau o greşeală; era momentul să ia cineva frâiele

destinului Kemetului. La căderea nopţii au intrat în casa lui Khayman înarmaţi cu pumnale. Urmăreau să-i ucidă şi pe rege şi pe regină, iar dacă poporul avea să se ridice, aveau intenţia să spună că i-a ucis demonul, cine ar fi putut să zică altfel? Demonul avea să se potolească, dacă-i vedea morţi pe rege şi pe regină care le persecutaseră pe gemene.

Cea care i-a văzut venind a fost regina; şi când ea s-a repezit spre ei, ţipând, au lovit-o cu pumnalele în piept, iar ea a căzut jos muribundă. Regele i-a sărit în ajutor, dar a fost şi el înjunghiat fără milă; conspiratorii au fugit apoi din casă, căci demonul nu se potolise în nici un fel.

În vremea asta Khayman stătea în genunchi în fundul grădinii, părăsit de gardienii care se dăduseră de partea tradiţionaliştilor. Se aşteptase să i se curme şi lui viaţa o dată cu a servitorilor familiei regale. Atunci a auzit el vaietul îngrozitor al reginei. Nu mai auzise niciodată un sunet ca acela. Conspiratorii, la fel de înfricoşaţi de acest strigăt, au luat-o la goană în graba cea mai mare.

Tot Khayman, credinciosul intendent al regelui şi al reginei, a fost acela care a smuls o torţă din suportul ei şi a pornit în ajutorul suveranilor lui.

Nimeni n-a încercat să-l oprească. Toţi s-au ascuns, de teamă. Khayman a intrat singur în casă.

În casă era o beznă profundă, nu venea lumină decât de la torţa lui. Iată ce-a văzut Khayman:

Regina zăcea pe podea, zvârcolindu-se în chinurile morţii şi cu tot sângele scurgându-i-se din răni, în vreme ce în jurul ei se încolăcise un soi de nor rosietic; parcă se afla în mijlocul unui vârtej sau a unei vijelii încărcate de particule de sânge. Regina se zvârcolea în mijlocul acestui vârtej sau ploaie, sau cum vreţi să-i ziceţi, şi se învârtea în toate direcţiile, de i se rostogoleau şi ochii în cap. Regele zăcea pe spate.

Instinctul îi dicta lui Khayman să o rupă la fugă. Să se ducă cât mai departe putea. În momentul acela l-a bătut gândul să părăsească definitiv ţara. Dar jos zăcea regina lui, luptându-se să mai inspire o gură de aer, cu spatele arcuit, agăţându-se cu disperare cu mâinile de podea.

Norul de sânge care o înconjura, umflându-se şi contractându-se în jurul ei, a devenit foarte dens, apoi a dispărut brusc, de parcă ar fi fost aspirat de rănile ei deschise.

Corpul reginei s-a potolit; apoi ea s-a ridicat încetişor, cu ochii aţintiţi drept înainte, a scos un strigăt gutural, neomenesc şi a tăcut.

Nu se mai auzea nici un zgomot, în afară de trosnetul torţei, iar ea stătea şi se uita la Khayman. Atunci au apucat-o din nou nişte convulsii şi i-au ieşit ochii din orbite, de parcă murea. Dar criza a trecut. Şi-a pus o mână la ochi să şi-i ferească de lumina torţei, de parcă îi făcea rău, apoi s-a întors şi l-a văzut pe rege jos, întins ca un mort.

Înnebunită de durere, a scos un urlet cu care parcă voia să nege tot ceea ce vedea: nu se putea să fie adevărat. În aceeaşi clipă, Khayman a observat cum i se vindecau toate rănile; tăieturile acelea adânci nu mai erau decât nişte zgârieturi pe suprafaţa pielii.

"Maria ta!" a zis el.

S-a apropiat de ea, care era acum ghemuită, plângând şi privindu-şi braţele care fuseseră sfârtecate de pumnale, şi pieptul, care era întreg din nou. Scâncea jalnic, uitându-se cum se vindecă. Brusc, cu unghiile ei lungi a început să se zgârie singură, până i-a dat sângele, dar rănile iar s-au închis.

"Khayman, dragul meu Khayman! a ţipat ea, acoperindu-şi iarăşi ochii să nu mai vadă lumina torţei. Ce se întâmplă cu mine?"

Ţipetele au devenit din ce în ce mai puternice; apoi s-a prăbuşit peste rege, pe care l-a implorat, terorizată, să o ajute, "Enkyl, scumpul meu, nu muri, ajută-mă!" şi a continuat cu tot felul de rugăminţi, cum face fiecare la disperare. Apoi, privindu-l, s-a petrecut cu ea o schimbare înfricoşătoare, s-a repezit la rege de parcă era o fiară înfometată şi a început să-i lingă sângele de pe gât şi de pe piept.

Khayman nu mai văzuse în viaţa lui un lucru atât de bestial. Parcă era o leoaică a deşertului, sorbind sângele unui mic animal ucis. Avea spatele arcuit, genunchii aduşi în sus, şi trăgea de corpul bietului rege prăbuşit, să-i pătrundă artera de la gât.

Lui Khayman i-a scăpat torţa din mână. S-a dat înapoi spre uşa deschisă. Dar tocmai când se hotărâse să o ia la goană, ca să se salveze, a auzit vocea regelui, care-i vorbea soţiei. "Akasha, spunea el. Regina mea." Iar ea, ridicându-se, tremurând, plângând, se holba la propriul ei trup, la cel al

regelui, la pielea ei total netedă, la a lui, purtând încă rănile de la pumnale.

"Khayman! a strigat ea. Dă-mi repede pumnalul tău. Dă-mi-l. Căci ei au plecat cu toate armele. Pumnalul. Trebuie să mi-l dai imediat."

Khayman s-a supus imediat, deşi era convins că o să-l vadă pe rege murind o dată pentru totdeauna. Doar că regina şi-a tăiat propriile încheieturi ale mâinilor cu pumnalul şi a lăsat sângele să-i curgă peste rănile soţului ei, observând că le vindecă. Urlând de bucurie, l-a mânjit cu sânge pe toată faţa rănită.

Rănile regelui s-au vindecat îndată. Khayman a văzut asta cu ochii lui, a văzut cum i s-au închis rănile cele mai adânci. Apoi l-a văzut pe rege mişcându-şi mâinile încolo şi-ncoace, agitându-le în toate direcţiile. Cu limba a început să lingă tot sângele vărsat de Akasha, care-i curgea pe faţă. Apoi, aşezându-se şi el în aceeaşi poziţie de animal, pe care o adoptase cu puţin înainte regina, şi-a îmbrăţişat soţia şi i-a înfipt dinţii în gât.

Khayman văzuse destul. La lumina aceea pâlpîitoare a torţei căzute, cele două siluete palide se transformaseră în monştri, deveniseră demoni în faţa lui. S-a retras cu spatele din casă şi tot aşa până la zidul grădinii. Acolo se pare că şi-a pierdut cunoştinţa, ultimul lucru pe care l-a mai simţit fiind iarba mângâindu-i obrazul.

Când s-a trezit, era întins pe o canapea aurită în camera reginei. În tot palatul nu se auzea nici un zgomot. A băgat de seamă că avea alte haine, că fusese spălat pe faţă şi pe mâini, că lumina era foarte slabă şi că se simţea un dulce miros de tămâie, iar uşile dinspre grădină erau larg deschise, de parcă nu mai era nimic înfricoşător afară.

În întuneric, lângă el, îl vegheau regele şi regina; doar că nu mai erau aceiaşi. Lui i-a venit să urle, simţea că avea să urle la fel de tare ca toţi ceilalţi, dar regina l-a calmat.

"Khayman, dragul meu Khayman, i-a spus ea, dându-i înapoi pumnalul lui cu mâner aurit. Ne-ai servit cu credinţă."

Aici Khayman s-a oprit din povestire. Ne-a spus doar: "Mâine seară, după apusul soarelui, veţi vedea cu ochii voştri ce s-a întâmplat cu ei. Căci numai atunci, când dispare toată lumina cerului, îşi fac apariţia în camerele palatului, şi veţi vedea şi voi ceea ce am văzut eu."

"Dar de ce numai noaptea? am întrebat noi. Ce înseamnă asta?"

Aşa se face că ne-a spus că la nici măcar o oră după ce se trezise el, chiar înainte să se ridice soarele, începuseră să se retragă de lângă uşile deschise şi să ţipe că-i supără lumina. Fugiseră deja de torţe şi de lămpi, dădeau impresia că sunt urmăriţi de lumina zorilor şi că nu-i loc în palat unde să se ascundă.

Au părăsit pe furiş palatul, acoperiţi cu haine până peste ochi. Fugeau cu o viteză pe care nici un om n-ar fi putut să o atingă. Fugeau spre marile morminte ale vechilor familii, care fuseseră silite să le construiască pentru a adăposti, cu mult ceremonial şi mare pompă, mumiile. Pe scurt, se refugiau în aceste morminte sacre pe care nimeni n-ar fi avut curajul să le pângărească, însă fugeau atât de iute, încât Khayman n-a putut să ţină pasul cu ei. Regele s-a oprit totuşi o dată. A cerut îndurare zeului soarelui, Ra. Apoi, plângând, ascunzându-şi ochii din calea soarelui, urlând de parcă-i frigea văpaia lui, deşi lumina de-abia se făcea vizibilă pe cer, regele şi regina au dispărut din faţa lui Khayman.

"Din ziua aceea nu şi-au mai făcut niciodată apariţia înainte de apusul soarelui, când vin din cimitirul sacru, fără ca cineva să ştie însă exact de unde. De fapt, de-atunci populaţia îi aşteaptă în număr mare şi le face o primire de zei, ca unor adevărate întruchipări ale lui Osiris şi Isis, zeităţile, ce ţin de lună, şi le aruncă flori în cale, făcându-le adânci plecăciuni.

S-a răspândit peste tot zvonul că, datorită unei intervenţii divine, regele şi regina au învins moartea pe care le-o aduseseră duşmanii şi de atunci au devenit zei, nemuritori şi invincibili; şi că pot citi în inimile oamenilor, graţie aceloraşi forţe. Nimeni nu poate să le ascundă vreun secret; orice conspirator e imediat pedepsit; ei aud până şi ce gândesc oamenii. Toată lumea se teme de ei.

Totuşi, eu ştiu, ca şi toţi ceilalţi servitori credincioşi, că nu suportă nici măcar flacăra unei lumânări sau a unei lămpi prea aproape de ei, că se retrag de lângă torţele aprinse şi că atunci când îşi execută duşmanii în secret, le beau sângele! Aşa cum auziţi, le beau sângele. Ca nişte pisici sălbatice, se hrănesc cu sângele acestor victime, iar camera lor seamănă apoi cu vizuina unui leu. Cel care trebuie să adune trupurile acelea şi să le

arunce în fundul puţului, sunt eu, Khayman, umilul lor intendent credincios."

După aceste vorbe Khayman s-a oprit şi s-a lăsat în voia lacrimilor.

Povestea era terminată şi se făcuse aproape dimineaţă. Se ridica soarele peste munţii de la răsărit; ne-am pregătit să traversăm Nilul. Deşertul se încălzea; Khayman s-a dus pe malul fluviului în vreme ce soldaţii pregăteau prima barcă pentru traversare. A continuat să plângă, văzând cum se ridică soarele deasupra fluviului, cum ia fluviul foc.

"Zeul soarelui, Ra, este cel mai vârstnic şi mai important dintre toţi zeii din Kemet, ne-a şoptit el. Zeul acesta s-a întors împotriva lor. De ce? Ei plâng în taină, din cauza sorţii ce le-a fost rezervată. Setea de sânge îi înnebuneşte; sunt înspăimântaţi că o să devină de nesuportat. Trebuie să-i salvaţi. Trebuie să o faceţi, de dragul poporului nostru. Nu m-au trimis să vă aduc ca să dea vina pe voi sau să vă facă vreun rău. Au nevoie de voi. Voi sunteţi vrăjitoare capabile de multe. Faceţi ca spiritul acesta să-i elibereze."

Apoi, uitându-se la noi, amintindu-şi ce se petrecuse cu noi, s-a lăsat pradă disperării.

Nici eu, nici Mekare n-am răspuns. Barca era acum gata să ne poarte până la palat. Priveam peste ape, la marea aglomerare de clădiri văruite care constituiau oraşul regal şi ne întrebam ce consecinţe va avea monstruozitatea asta.

Când am coborât din barcă, primul gând mi-a fost la fiica mea, căci brusc am ştiut c-am să mor în Kemet. Voiam să închid ochii şi să întreb spiritele, cu voce înceată, dacă aşa avea să se întâmple, dar n-am avut curajul. Nu puteam să las să mi se spulbere ultima speranţă.

MAHARET se încordă brusc.

Jesse o văzu îndreptându-şi brusc umerii; degetele de la mâna dreaptă se mişcară pe lemnul mesei, strângându-se, apoi deschizându-se din nou, cu unghiile aurii strălucind în lumina ce venea de la foc.

— N-aş vrea să vă înfricoşez, spuse ea cu o voce fără expresie. Dar trebuie să vă previn că Mama a traversat oceanul. Ea şi Lestat se apropie...

Jesse simţi fiorul de spaimă care-i cuprinse pe toţi cei din jurul mesei. Maharet rămase dreaptă, în ascultare, poate văzând ceva, căci pupilele ochilor i se mişcau uşor.

— Lestat ne cheamă, mai spuse. Dar semnalul e prea slab ca să aud vorbele; prea slab ca să văd vreo imagine. Oricum, el nu a păţit nimic; asta măcar percep; dar ştiu că acum ne rămâne foarte puţin timp ca să termin povestea...

7
LESTAT:
ÎMPĂRĂŢIA CERURILOR

MAREA Caraibilor. Haiti. Grădina Raiului.

Stăteam pe vârful dealului în lumina lunii şi încercam să nu mă uit la paradisul acesta. Încercam să mi-i imaginez pe cei pe care-i iubeam. Erau oare încă adunaţi în pădurea aceea ca-n poveşti, cu copaci uriaşi, printre care o văzusem trecând pe mama? De-aş putea să le văd măcar chipurile sau să le aud vocile. Marius, nu juca rolul tatălui furios, te rog. Ajută-mă! Ajută-ne pe toţi! Nu cedez, dar pierd teren. Îmi pierd şi sufletul, şi minţile. Inima mi s-a dus de mult. Îi aparţine ei.

Dar n-ajungeam până la ei; ne despărţeau prea mulţi kilometri; nu aveam capacitatea de-a acoperi o astfel de distanţă.

Priveam, în schimb, dealurile acelea verzi pe care erau răspândite mici ferme; parcă era o carte cu poze colorate, cu flori din abundenţă, unele roşii, mari cât copacii. Iar norii, în veşnică schimbare, parcă erau pânzele unor corăbii împinse de vânt. Ce crezuseră oare europenii când dăduseră prima oară cu ochii de pământul acesta fertil, înconjurat de o mare sclipitoare? Că era Grădina Raiului?

Şi când te gândeşti câte nenorociri se abătuseră asupra insulei, băştinaşii dispăruţi în câţiva ani, distruşi de sclavie, de boli, de nesfârşita cruzime. Nu mai exista nici un fel de descendent direct al acelor fiinţe paşnice care respiraseră aerul acesta îmbălsămat şi culeseseră fructe coapte tot timpul anului şi care-i considerau zei pe vizitatori, fiind la rândul lor consideraţi zei de către aceştia.

Iar acum, acolo jos, pe străzile din Port-au-Prince, doar răscoale şi moarte, dar nu din vina noastră. Era doar continuarea neschimbată a istoriei acestor locuri, unde violenţa a fost în floare timp de patru sute de ani, la fel ca şi plantele; deşi imaginea dealurilor care se vedeau prin ceaţă îţi rupeau inima cu frumuseţea lor.

Ne făcuserăm şi noi suma de violenţă, ea — pentru că o declanşase, eu, pentru că nu făcusem nimic ca să o opresc — în orăşelele înşirate de-a lungul drumului cotit care urca până în vârful acesta împădurit. Orăşele cu case în culori pastelate, bananieri sălbatici şi oameni cumplit de săraci, extrem de flămânzi. Chiar în acest moment femeile cântau imnurile de îngropăciune şi-şi îngropau morţii la lumina luminărilor şi a focului dat bisericii.

Eram singuri. Ne găseam departe de capătul drumului îngust, unde începea pădurea ce acoperea ruinele vechiului conac care, cocoţat pe vremuri tocmai aici sus, dominase valea întreagă, ca o citadelă. Trecuseră câteva secole de când plantatorii plecaseră de aici; secole de când dansaseră, cântaseră şi îşi băuseră vinul în aceste camere dărăpănate, în timp ce sclavii plângeau.

Pe zidurile de cărămidă se căţăra caprifoiul înflorit, fosforescent în lumina lunii. Din podeaua de gresie crescuse un imens copac, plin la rândul lui de flori căţărătoare, împingând cu ramurile lui groase ultimele resturi de bârne care sprijiniseră cândva acoperişul.

Ah, ce bine ar fi să rămânem aici pe veşnicie împreună! Tot restul să ni se şteargă din minte. Nici moarte, nici crime.

Ea a oftat şi a spus:

— Aceasta este Împărăţia Cerurilor.

În micul sat de sub deal femeile îi fugăreau desculţe pe bărbaţi, cu bâte în mâini. Preotul vrăjitor le blestemase după legea străveche când îl prinseseră în cimitir. Eu părăsisem scena măcelului; mă urcasem de unul singur până în vârful dealului. Fugisem mânios, incapabil să mai suport spectacolul.

Iar ea venise după mine, mă găsise între ruinele acestea, agăţându-mă de ceva care pentru mine avea un sens. Străvechea poartă de fier, clopotul ruginit, stâlpii de cărămidă acoperiţi de liane; lucruri făcute de mâna omului, care rezistaseră timpului. Ah, ce-şi bătuse joc de mine!

Cu clopotul acela erau chemaţi sclavii, mi-a spus; aici fusese casa celor care înroşiseră pământul acesta de sânge; de ce mă simţisem atât de rănit şi împins încoace de imnurile sufletelor acelora simple care erau în extaz? Orice casă ca asta ar fi trebuit să fie o ruină. Ne certasem pe cinste. Ne certasem cum se ceartă îndrăgostiţii.

— Asta-i ce doreşti? a întrebat. Să nu mai guşti niciodată sânge?

— Eram o fiinţă simplă, eram o primejdie pentru oameni, dar eram simplu. Făceam ce aveam de făcut ca să rămân în viaţă.

— Ce să spun, mă înduioşezi. Ce gogoşi! Ce gogoşi! Cum să fac să pricepi? Cum poţi să fii atât de orb? Atât de egoist?

Iar i-am zărit pe faţă fulgerul acela de durere care o umaniza. Am întins braţele spre ea.

Am rămas îmbrăţişaţi ore în şir, cel puţin aşa mi s-a părut.

Totul era învăluit în pace, nemişcat; m-am întors de la marginea prăpastiei şi am luat-o din nou în braţe. Am auzit-o spunând, în timp ce privea la norii falnici, prin care luna îşi revărsa lumina-i stranie: "Aceasta e Împărăţia Cerurilor."

Nimic nu mai conta când, pur şi simplu, stăteam întinşi împreună sau ne aşezam pe o bancă de piatră. Era cea mai pură fericire să o ţin în braţe, să o înlănţui. Băusem din nou din acel nectar, nectarul ei, deşi îmi curgeau lacrimile pe obraji, deşi mă gândeam doar cum mă dizolvam cu totul, ca o perlă într-un pahar de vin. Te-ai terminat, diavole, asta e, nu mai exişti, ai dispărut în ea. Ai stat şi te-ai uitat la ei cum mor; n-ai făcut nici un gest.

— Nu există viaţă fără de moarte, a şoptit ea. Eu sunt acuma calea, singura cale de a păstra speranţa unei vieţi îrrcare să nu mai existe război.

I-am simţit buzele. M-am întrebat dacă o să mai am parte vreodată de ce îmi oferise prima dată, în criptă? O să mai stăm vreodată înlănţuiţi ca atunci, sorbindu-ne unul altuia sângele înfierbântat?

— Auzi cântecele din sat?

— Da.

— Ascultă după aceea zgomotele oraşului. Ai idee câte vieţi au fost secerate în oraşul acela astă-seară? Câţi au fost masacraţi? Şi câţi vor continua să piară din pricina violenţei bărbaţilor, dacă nu intervenim noi pentru a schimba destinul

acestor locuri? Dacă nu îi ajutăm să vadă lucrurile altfel? Ai idee de câtă vreme durează războiul acesta?

În urmă cu câteva secole, pe vremea mea, aceasta fusese colonia cea mai bogată a Franţei. Bogată în tutun, indigo, cafea. Se făcuseră averi aici în câteva luni. Acum oamenii caută rădăcini ca să se hrănească, umblă desculţi prin noroiul de pe străzile oraşelor; mitralierele seceră vieţile la Port-au-Prince; cei morţi, în cămăşi colorate, zac în grămezi pe trotuare. Copiii caută apă în şanţuri. S-au ridicat sclavii; sclavii au fost victorioşi, sclavii au pierdut totul.

Dar acesta le e destinul; aceasta le e lumea; lumea lor de fiinţe umane.

A râs uşor.

— Şi noi ce suntem? Suntem inutili? Cum justificăm ceea ce suntem? Stând cu mâinile în sân şi privind fără să intervenim?

— Presupune că ceea ce facem nu e bine, i-am spus, că lumea o va duce şi mai rău, că totul nu-i decât oroare — că e un plan irealizabil, imposibil de executat, atunci ce se întâmplă? Presupune că toţi bărbaţii aceia sfârşesc în groapă, că tot pământul devine un vast cimitir, un rug funerar. Că nimic nu e mai bine. Că totul e rău, rău, rău...

— Cine să spună că e rău? N-am răspuns. Marius? A râs dispreţuitoare. Nu pricepi că nu mai există taţi pe lume? Nici furioşi, nici blânzi?

— Dar există fraţi. Există surori, am replicat. Fiecare descoperă în celălalt un tată sau o mamă, nu crezi?

A râs din nou, de data asta cu blândeţe.

— Fraţi şi surori, a zis. Ai vrea să-i vezi pe adevăraţii tăi fraţi şi surori?

Am ridicat capul de pe umărul ei. Am sărutat-o pe obraz.

— Da, sigur că vreau. Inima îmi bătea repede. Te rog, am mai spus, sărutând-o din nou pe gât, pe pometii obrajilor, pe ochii pe care-i ţinea închişi. Te rog.

— Mai bea, mi-a şoptit. Îi simţeam pieptul lipit de-al meu. Mi-am înfipt dinţii în carnea gâtului ei, iar minunea s-a produs din nou, pielea s-a rupt imediat, nectarul a început să-mi curgă din belşug în gură.

Mă ardea, ca un val fierbinte. Nu mai exista gravitaţie, nici timp sau loc. *Akasha.*

Apoi am văzut arborii de sequoia şi casa de pe vârful

muntelui, cu luminile aprinse, masa şi pe toţi cei din jurul ei, cu chipurile reflectate de pereţii întunecaţi de sticlă, am văzut până şi flăcările din şemineu. Marius, Gabrielle, Louis, Armand. Sunt împreună, n-au păţit nimic! Nu cumva visez? Cu toţii ascultă ce spune o femeie cu părul roşu. Dar eu o ştiu pe femeia asta! Am mai văzut-o.

Era în visul cu gemenele roşcate.

Dar eu vreau să-i observ pe cei adunaţi în jurul mesei. Şi roşcata cealaltă care stă lângă povestitoare mi-e cunoscută. Când am văzut-o era muritoare. La concert, în nebunia de acolo, am luat-o în braţe şi-am privit-o drept în ochi. Am sărutat-o, i-am spus pe nume. Brusc, parcă mi s-a deschis o prăpastie la picioare, cădeam în ea, era visul acela cu gemenele, pe care nu mi-l aminteam niciodată. Pereţi acoperiţi cu desene; temple.

Apoi totul s-a şters brusc. *Gabrielle. Mama.* Prea târziu. Am încercat să mă sprijin de ceva în cădere. Cădeam vertiginos în spirală prin întuneric.

Posezi acum aceleaşi puteri ca şi mine. Îţi lipseşte doar practica pentru a le utiliza la perfecţie. Poţi să ucizi, poţi să muţi din loc obiecte, poţi să dai foc. Acum eşti pregătit pentru reîntâlnire. Dar o să-i lăsăm încă puţin, să îşi termine poveştile, să facă planurile lor stupide, să îşi încheie discuţiile. O să le arătăm încă puţin din ce suntem capabili săfacem...

Nu, Akasha, te rog, hai la ei.

S-a retras de lângă mine. Mi-a tras o palmă.

Lovitura m-a ameţit. Tremurând, îngheţat, am simţit cum se împrăştie durerea pe toată faţa, de parcă degetele îi erau încă lipite de obrazul meu. Furios, am strâns din dinţi, lăsând durerea să crească, apoi să se diminueze. Furios, am strâns pumnii, dar n-am făcut nimic.

S-a ridicat, cu părul unduindu-i pe spate, şi a traversat dalele de gresie până la porţile prăbuşite; mergea ridicându-şi uşor umerii, curbându-şi spatele, de parcă voia să se strângă în sine.

Brusc, iar s-au auzit vocile, ajungând la apogeu înainte ca eu să le pot opri. Apoi s-au potolit, ca un val care se retrage după o mare inundaţie.

Am văzut iar pantele munţilor în jur; am văzut casa în ruină. Ameţeala, durerea loviturii se duseseră, dar tremuram.

S-a întors să se uite la mine, încordată, cu trăsăturile ascuţite, cu ochii transformaţi într-o dungă.

— Atât de mult înseamnă ei pentru tine? Ce-ţi închipui că vor face? Crezi că Marius mă va convinge să-mi schimb planul? Eu îl cunosc pe Marius, nu ca tine. Eu ştiu perfect cum îi merge mintea. E la fel de lacom ca şi tine. Îţi închipui că oricine mă poate manipula cum vrea? Eu m-am născut să fiu regină. Am domnit întotdeauna; chiar şi din criptă am domnit. Brusc, i s-a întunecat privirea. Am auzit vocile, un zgomot surd care-mi bîzîia în urechi. Am domnit chiar dacă nu mai eram decât o legendă, chiar dacă existam numai în minţile celor care mi se aruncau la picioare. Veneau prinţi să-mi cânte, îmi aduceau ofrande, îmi adresau rugăminţi. Şi ce vrei tu acuma? Să renunţ la tronul meu, la destinul meu, pentru tine?

Ce puteam să-i răspund?

— Îmi citeşti în inimă ca într-o carte deschisă, i-am răspuns. Ştii bine ce vreau, să mergem la ei şi să le dai şi lor ocazia, aşa cum mi-ai dat-o mie, să se exprime în privinţa planurilor tale. Poate vor găsi ei cuvintele pe care eu n-am fost în stare să le găsesc. Poate că ei ştiu lucruri pe care eu nu le ştiu.

— Dar înţelege, Lestat, eu nu-i iubesc. Pe ei nu-i iubesc, aşa cum te iubesc pe tine. Aşa că ce-mi pasă ce-au de spus? N-am răbdare să-mi pierd timpul cu ei!

— Dar ai nevoie de ei. Chiar tu ai spus-o. Cum ai putea să îţi începi planurile fără ei? Să începi cu adevărat, nu ca până acum, umblând printre ţăranii aceştia neştiutori, să începi acţiunea în marile oraşe, unde oamenii îţi vor ţine piept. Tu însăţi îi numeai îngerii tăi.

A scuturat tristă din cap.

— N-am nevoie de nimeni, a replicat, cu excepţia...cu excepţia...

A ezitat, apoi faţa i s-a crispat. Era ea însăşi surprinsă.

Am scos un sunet slab, ca un geamăt, exprimând toată mâhnirea neputincioasă pe care o resimţeam. Mi s-a părut că o umbră îi traversează privirea. Vocile păreau să se ridice din nou, nu în urechile mele, ci într-ale ei. S-a uitat la mine, dar nu mă vedea.

— Pe toţi, pe toţi am să vă distrug dacă voi fi obligată, a spus, căutându-mă din ochi, negăsindu-mă. Poţi să crezi ce spun. De data asta, nu mă dau bătută; nu mă retrag iarăşi. Ţin să-mi realizez visurile.

Am întors capul, am privit dincolo de porţile dărâmate,

dincolo de marginea rîpoasă a stâncilor, în josul văii. Ce n-aş fi dat să mă trezesc din coşmarul acesta. Aş fi dispus să-mi provoc singur moartea? Aveam ochii plini de lacrimi, privind peste câmpiile întunecate. Ce laşitate să mă gândesc la aşa ceva! Doar eu eram la originea tuturor necazurilor, nu aveam nici o scăpare.

Stătea tot nemişcată, în ascultare; a clipit apoi încetişor, iar umerii i s-au mişcat ca sub o imensă povară interioară.

— De ce refuzi să crezi în mine? a zis.

— Renunţă la himere, am răspuns. Părăseşte planurile acestea. M-am apropiat şi am luat-o în braţe. S-a uitat la mine, parcă ameţită. Ne aflăm într-un loc unde timpul nu are importanţă. Bietele sate pe care le-am cucerit nu au evoluat aproape de loc de mii de ani. Lasă-mă să-ţi arăt lumea mea, Akasha. Măcar o părticică din ea! Vino cu mine, să mergem ca doi spioni prin oraşe. Nu ca să le distrugem, ci ca să vedem!

I s-a limpezit din nou privirea. Se scutura din tor-poare. Mi-a răspuns la îmbrăţişare, iar eu i-am dorit iarăşi sângele. Nu mă mai puteam gândi la nimic altceva, chiar voind să rezist tentaţiei; m-a podidit iar plânsul văzându-mă atât de lipsit de voinţă. Asta era tot ce-mi doream. Pe ea o doream, dar nu puteam lupta împotriva acestei dorinţe. Îmi apăreau în minte toate imaginile fanteziste, de pe vremea când îmi imaginasem că o trezesc din nemişcare, că o iau cu mine la operă, prin muzeele şi sălile de concerte din toate capitalele lumii, prin magazinele imense, pline de cele mai frumoase şi mai nemuritoare obiecte meşteşugite cu artă de femei şi de bărbaţi de-a lungul secolelor, care treceau dincolo de bine şi de rău, dincolo de greşelile şi de slăbiciunile fiecărui suflet.

— Dar ce-avem noi de-a face cu lucruri atât de derizorii, dragostea mea? mi-a şoptit. Vrei să mă înveţi cum e lumea ta? Vai, ce orgoliu! Ca totdeauna, timpul nu mă atinge.

Dar acum se uita la mine cu o privire neînchipuit de tristă. Durere, asta i se citea în ochi.

— Am nevoie de tine! mi-a şoptit.

Pentru prima oară am văzut lacrimi şi-n ochii ei.

Era insuportabil. Am simţit cum mă cuprind fiori reci, ca întotdeauna la o mare durere. Dar ea mi-a pus degetele pe buze, făcându-mă să tac.

— Foarte bine, iubirea mea, mi-a spus. O să mergem la fraţii

şi la surorile tale dacă aşa vrei. O să mergem la Marius. Dar, înainte de asta, dă-mi voie să te mai ţin o clipă lângă mine, strâns lângă inima mea. Vezi tu, nu pot fi alta decât sunt. Asta e fiinţa pe care ai înviat-o cu cântecele tale, asta sunt!

Am vrut să protestez, să neg, să reiau discuţia care ne făcuse să ne certăm, care o făcuse să sufere. Dar nu-mi mai găseam nici un cuvânt, privind-o în ochi. Brusc, mi-am dat seama ce se întâmplase. Găsisem modalitatea de a o opri, găsisem cheia; fusese tot timpul la îndemâna mea. Nu era vorba de iubirea pentru mine, ci de nevoia de a mă avea lângă ea. Nevoia de a avea măcar un singur aliat în toată această imensă împărăţie, de-a se simţi alături de un suflet făurit ca şi al ei, din aceeaşi materie. Crezuse că putea să mă facă exact ca ea, iar acum ştia că nu poate.

— Nu, nu, n-ai dreptate, a mai spus, cu ochii încă plini de lacrimi. Tu eşti doar prea tânăr şi ţi-e frică. A zâmbit. Îmi aparţii cu totul. Şi dacă va trebui, n-o să ezit să-ţi aduc pieirea, prinţul meu drag.

N-am vorbit. Nu puteam. Îmi dădeam seama că întrezărisem adevărul. Deşi ea n-ar fi recunoscut asta în vecii vecilor. De atâtea secole, nici chiar în nemişcare, nu mai fusese singură; nu cunoscuse atâta izolare. Căci, vai, nu era vorba doar că pe atunci îl avea pe Enkyl alături sau că Marius venea să-i pună la picioare tot felul de ofrande. Era ceva mult mai profund, mult mai important decât atâta; nicicând nu avusese de dat o bătălie de idei, în care să caute argumentele de una singură!

Îi curgeau lacrimi pe amândoi obrajii. Două dâre de un roşu violent. Colţurile gurii îi erau lăsate în jos. Sprâncenele îi formau o cută pe frunte, deşi faţa continua să-i strălucească la fel ca întotdeauna.

— Nu, Lestat, a spus din nou. Greşeşti. Dar trebuie să ducem până la capăt ce-am început; dacă va trebui ca ei să piară cu toţii, ca să te pot păstra pe tine, vor pieri.

Şi-a deschis braţele. Am vrut să mă îndepărtez de ea, să mă revolt împotriva ei, împotriva ameninţărilor ei, dar nu m-am mişcat din loc, iar ea s-a apropiat.

Iată; briza călduţă dinspre Marea Caraibilor; mâinile ei mişcându-se pe spatele meu; degetele-i alunecându-mi prin păr. Nectarul curgându-mi din nou în gură, inundându-mi inima. Şi, în cele din urmă, buzele ei pe gâtul meu, carnea mea străpunsă de

dinţii ei. Da! Ca atunci în criptă! Cu atâta vreme în urmă! Sângele ei şi sângele meu. În zgomotul asurzitor al inimii ei, da! Era extazul cel mai pur, totuşi nu puteam ceda, nu puteam; ştia şi ea asta.

8
POVESTEA GEMENELOR. SFÂRSITUL

— PALATUL ni s-a părut la fel ca în amintirile noastre. Poate ceva mai luxos, mai plin de obiecte bogate prădate de pe alte teritorii cucerite. Mai multe draperii aurii, desene în culori mai vii; de două ori mai mulţi sclavi în jur, de parcă ei înşişi erau obiecte decorative, cu corpurile goale împodobite cu colane de aur şi bijuterii scumpe.

Ne-au condus într-o cameră somptuoasă, cu superbe scaune şi mese, cu un covor fin pe jos, şi am fost tratate cu cele mai bune mâncăruri.

Apoi, când s-a lăsat seara, am auzit uralele adresate regelui şi reginei care se apropiau de palat; toţi curtenii le ieşeau în întâmpinare ca să li se închine, cântându-le osanale, lăudându-le frumuseţea pielii albe şi a părului strălucitor, a corpurilor care se vindecaseră ca prin minune după atacul conspiratorilor. Întregul palat răsuna de imnurile de laudă.

Când ceremonia s-a încheiat, în cele din urmă, am fost conduse în camera cuplului regal şi am văzut, pentru prima oară cu ochii noştri, la lumina slabă a lămpilor ţinute la distanţă, transformările.

Am văzut două fiinţe palide, dar magnifice, care semănau ca două picături cu ceea ce fuseseră înainte; doar că acum erau învăluite într-o lumină ciudată, iar pielea nu le mai era piele. Minţile nu le mai aparţineau în întregime. Totuşi, erau superbe. Aşa cum vă puteţi cu toţii imagina. Da, erau minunate în lumina aceea, de parcă luna însăşi coborâse din cer să le construiască din razele ei. Stăteau în camera aceea uimitoare, plină cu mobile aurite nespus de frumoase, erau îmbrăcate în cele mai fine ţesături şi se uitau la noi cu ochi strălucitori, de parcă erau

din obsidian. Regele ni s-a adresat cu o voce total schimbată care parcă era o muzică dulce:

"Khayman v-a povestit ce s-a întâmplat cu noi, a spus el. Aveţi în faţa voastră pe beneficiarii unui miracol de nedescris; căci noi am supravieţuit unei morţi sigure. Nu mai resimţim acum nevoile şi limitele fiinţelor umane, vedem şi înţelegem lucruri pe care nu le-am bănuit vreodată."

Regina a renunţat iute la masca maiestăţii. Cu un sîsîit de şarpe ne-a poruncit:

"Trebuie să ne explicaţi ce s-a întâmplat! *Ce a făcut spiritul vostru?"*

Primejdia în care ne aflam în prezenţa acestor monştri era mai mare decât oricând; am încercat să-i transmit un avertisment lui Mekare, dar regina a început imediat să râdă.

"Nu înţelegi că ştiu exact ce gândeşti?" m-a întrebat.

Regele i-a cerut să tacă.

"Lasă-le să îşi folosească puterile, a spus el. Ştiţi amândouă cât de mult v-am apreciat întotdeauna."

"Da, a rânjit regina. Iar voi aţi pus blestemul acesta pe capetele noastre!"

Am început imediat să le explicăm că nu noi o făcusem, că ne ţinusem cuvântul când le părăsisem regatul şi că ne dusesem direct acasă. În vreme ce Mekare îi studia în tăcere, eu i-am implorat să înţeleagă că, dacă spiritul acela îi persecutase, o făcuse doar dintr-o toană proprie.

"Toană! a pufnit regina. Ce vrei să spui cu cuvântul acesta? Spune mai bine ce s-a întâmplat cu noi! Spune ce suntem!" Apoi şi-a descoperit dinţii şi i-am văzut caninii, ascuţiţi ca două mici pumnale. Regele ne-a arătat şi la el aceeaşi transformare.

"Pentru a ajunge mai uşor la sânge! a şoptit el. Ştiţi voi ce înseamnă pentru noi setea asta? N-o putem satisface! Trei-patru oameni mor în fiecare noapte ca noi să ne potolim setea, dar ne întoarcem în culcuşul nostru tot chinuiţi de sete."

Regina a început să se tragă de păr, gata să cedeze poftei de a urla. Regele i-a pus o mână pe braţ.

"Daţi-ne sfatul vostru, Maharet, Mekare, a zis el. Am vrea să înţelegem transformarea aceasta şi cum să facem ca ea să fie de folos."

"Aşa e, a adăugat regina, încercând să se stăpânească. Cu siguranţă, nu se întâmplă fără o raţiune..." Apoi, pierzându-şi din

nou încrederea, a tăcut. Într-adevăr, sistemul ei simplu, pragmatic de a vedea lucrurile, se prăbuşise complet, nu mai putea găsi justificări pentru nimic, în vreme ce regele rămăsese agăţat de iluziile sale, aşa cum fac adesea bărbaţii aproape până la sfârşitul vieţii.

Întrucât ei tăceau, Mekare a înaintat, şi-a pus mâinile pe umerii regelui şi a închis ochii. A făcut acelaşi lucru şi cu regina, dar aceasta i-a aruncat o privire înveninată.

"Explică-ne, a zis Mekare, ce s-a întâmplat în clipa aceea. Tot ce îţi mai aminteşti. Tot ce-ai văzut."

Regina a rămas pe gânduri, neîncrezătoare, crispată. E-adevărat că frumuseţea îi fusese înzecită de această metamorfoză, dar păstra în ea ceva respingător, de parcă nu era o floare veritabilă, ci o imitaţie făcută din ceara albă cea mai pură. Pe măsură ce se adâncea în gânduri, faţa i se întuneca şi exprima numai răutate. Instinctiv, m-am dus mai aproape de Mekare, să o apăr de o eventuală primejdie.

Atunci Akasha a început să povestească:

"Veniseră să ne ucidă, trădătorii! Aveau de gând să dea vina pe duhuri, acesta le era planul. Asta doar ca să consume iarăşi carnea mamelor şi taţilor lor, ca şi pe cea a celor vânaţi de plăcere. Au intrat în casă şi m-au înjunghiat cu pumnalele, pe mine, regina lor."

Aici a făcut o pauză, de parcă totul se petrecea din nou chiar în faţa ochilor ei.

"Am căzut sub loviturile pe care mi le-au dat în piept. Nimeni nu poate trăi după astfel de lovituri, aşa că am căzut pe podea, mi-am dat seama că aveam să mor! Auziţi ce spun? Ştiam că nimic pe lume nu mă mai putea salva. Se scurgea tot sângele din mine.

Dar chiar în timp ce sângele mi se făcea baltă pe jos, mi-am dat seama că nu mă mai aflam în corpul meu, că îl părăsisem, că murisem şi eram trasă în sus ca printr-un tunel îngust, spre un loc unde nu aveam să mai sufăr.

Nu mă înspăimânta nimic, nu mai simţeam nimic. M-am uitat în jos şi mi-am văzut corpul plin de sânge în casă. Dar nu-mi mai păsa. Nu mai aveam de-a face cu el. Doar că brusc ceva m-a apucat, ceva s-a agăţat de fiinţa mea invizibilă! Tunelul dispăruse, eram prinsă într-o plasă ca cele de pescuit. M-am luptat din răsputeri să mă eliberez, şi strânsoarea a cedat, dar

plasa nu s-a rupt, m-a apucat şi m-a strâns din nou, de n-am mai putut să mă ridic.

Când am încercat să urlu, m-am trezit că sunt din nou în corpul meu! Am simţit din nou durerile provocate de răni, de parcă mă pătrundeau iar pumnalele. Dar plasa aceasta imensă, enorma plasă care nu slăbise deloc, în loc să se întindă la nesfârşit, cum o simţisem la început, se îngustase, urzeala era mai strânsă decât cea a unui voal de mătase.

De jur împrejur, plasa aceasta — vizibilă, dar totuşi invizibilă — se răsucea ca un vânt furios, ba ridicându-mă, ba trântindu-mă şi răsucindu-mă. Sângele îmi ţâşnea din răni. Se amesteca cu vălul din jurul meu, cum îmbibă sângele orice ţesătură.

Voalul, transparent până atunci, era acum plin de sânge. Atunci a apărut creatura aceea monstruoasă, fără formă, enormă, care se îmbibase cu tot sângele meu. Dar creatura avea încă o proprietate, avea un fel de inimă, un miez, un centru arzător, care era acum în mine şi mă răscolea alergând ca un animal speriat prin tot corpul meu. Îmi umbla prin mădulare, mă împungea, mă sfâşia de parcă avea gheare. Îmi umbla prin intestine, iar eu mă ţineam de burtă de durere. M-aş fi spintecat singură ca să scot lucrul acela din mine!

Mi se părea că partea aceea imensă, invizibilă, a creaturii — ceaţa de sânge care mă înconjura şi mă înfăşură — era sub controlul acestui minuscul centru care se răsucea în toate felurile prin mine, pe care-l simţeam o clipă într-o mână şi-n următoarea într-un picior. Sau pe şira spinării.

Aveam să mor, de asta eram sigură. Apoi a urmat un moment de orbire totală. Tăcere, Eram sigură că mă ucisese. Trebuia să mă ridic din nou, aşa credeam. Totuşi, am deschis ochii. M-am ridicat de parcă nu mă atacase nimeni, iar vederea îmi era nespus de clară! L-am văzut pe Khayman cu o torţă aprinsă în mână. Am văzut copacii din grădină de parcă în viaţa mea nu mai văzusem lucrurile simple aşa cum erau! Nu mă mai durea nimic, nici pe dinăuntru, nici pe unde fuseseră rănile. Numai lumina mă supăra, nu puteam suferi torţa aprinsă. Dar fusesem salvată de la moarte, corpul meu se metamorfozase şi era acum perfect. Numai că..."

Aici s-a oprit din povestire.

A privit fix înainte, indiferentă pentru o clipă. Apoi a zis: "Restul v-a povestit Khayman." S-a uitat la rege care stătea

lângă ea, studiind-o, încercând să-i cântărească spusele, la fel cum încercam şi noi.

"Duhul vostru, a mai spus ea, a încercat să ne distrugă. Dar s-a întâmplat altceva. O putere superioară a intervenit şi ne-a ajutat să învingem acest spirit malefic."

Din nou nu mai părea convinsă de ce spune. I s-au oprit toate minciunile pe limbă. Figura ei rece ne amenința din ochi. Dar ne-a spus cu o voce mieroasă: "Hai, spuneţi-ne voi, vrăjitoarelor, voi care ştiţi toate cele, voi care cunoaşteţi toate secretele. Cum ne-am putea numi noi acuma?"

Mekare a oftat. Apoi s-a uitat la mine. Am simţit că nu voia să comenteze toate acestea. Ne-a venit în minte acelaşi vechi avertisment pe care ni-l adresaseră duhurile. Regele şi regina Egiptului o să ne pună întrebări şi n-o să le placă răspunsurile noastre. Aveam să fim distruse...

Apoi regina ne-a întors spatele, s-a aşezat şi şi-a lăsat bărbia în piept. Atunci şi numai atunci a ieşit la iveală întreaga ei tristeţe. Regele ne-a zâmbit amar.

"Suntem îndureraţi vrăjitoarelor, a spus el. Poate am reuşi să ducem povara acestei metamorfoze, dacă am înţelege măcar despre ce e vorba. Voi, care aţi comunicat cu toate creaturile invizibile, spuneţi-ne ce ştiţi despre astfel de transformări magice; ajutaţi-ne, dacă vreţi, căci voi ştiţi că nicicând n-am avut intenţia să vă facem vreun rău, ci doar să răspândim adevărul şi să facem să domnească legea."

Nu am mai stat să ne gândim la prostiile pe care le îndruga — virtutea de a răspândi adevărul prin măceluri generalizate, şi aşa mai departe. Mekare l-a rugat să povestească la rândul lui ce-şi amintea.

A povestit lucruri pe care voi — toţi câţi sunteţi aici — o să le găsiţi perfect familiare. Că murea; că a sorbit sângele, de la soţia lui, care-i curgea pe faţă; că imediat tot trupul i s-a vindecat, că a început să dorească sângele acela; că a băut sânge de la soţia lui, pe care ea i l-a dat, şi că a devenit ceea ce ea era deja. Dar că el n-a văzut nici un văl misterios îmbibat cu sânge. Şi că n-a simţit nimic cutreierându-i corpul.

"Setea este de nesuportat, ne-a spus. De nesuportat." Şi-a plecat şi el capul.

Mekare şi cu mine am rămas în tăcere pentru moment, uitându-ne una la cealaltă, apoi, după vechiul obicei, Mekare a

vorbit prima.

"Nu ştim cum s-ar putea numi ceea ce aţi devenit voi, le-a spus ea. Nu cunoaştem nici o întâmplare similară pe lume. Dar mi se pare foarte clar ce a avut loc. Şi-a fixat privirea asupra reginei. În clipa în care îţi vedeai moartea cu ochii, sufletul tău a căutat iute să scape de suferinţe, cum fac toate sufletele. În clipa în care el s-a ridicat, duhul numit Amel l-a apucat, acesta fiind invizibil aşa cum invizibil era şi sufletul tău. În mod normal, sufletul tău ar fi trebuit să se desprindă fără efort de pământ şi să se îndrepte spre tărâmuri pe care nu le cunoaştem.

Dar cu Amel se petrecuse de mult o schimbare — avea o trăsătură unică, total nouă: acest duh gustase sângele de om, căci îi chinuise cu înţepături pe unii şi pe alţii, după cum ştiţi că v-a făcut şi vouă. Corpul tău, care zăcea pe jos plin cu destul sânge încă, deşi cursese mult prin răni, era totuşi în viaţă.

Aşa că Amel, însetat de sânge, a intrat, sub forma lui invizibilă, în trupul tău care ţinea prizonier sufletul.

În mod normal, încă ai mai fi putut să-l învingi, luptându-te cu acest spirit malefic care intrase în trup, aşa ceva s-a mai văzut. Numai că acel miez al duhului, acel sâmbure de materie care constituie energia centrală a tuturor duhurilor, s-a trezit brusc îmbibat de sânge, cum nu mai fusese niciodată în trecut.

Astfel, îmbinarea sângelui tău cu ţesutul acela fără vârstă s-a amplificat şi s-a accelerat de milioane de ori; sângele tău i-a irigat toată masa, atât nucleul material cât şi partea invizibilă — acesta a fost vălul plin de sânge pe care l-ai văzut.

Lucrul cel mai semnificativ este însă durerea pe care ai resimţit-o când îţi umbla prin viscere nucleul acela. Căci e limpede că, în mod inevitabil, în corpul tău a intervenit moartea, dar că minusculul nucleu material aparţinându-i lui Amel s-a unit cu carnea ta, aşa cum energia lui se unise deja cu sufletul tău. Îmbinarea sâmburelui de materie cu substanţa ta s-a instalat mai întâi într-unui din organele principale, aşa cum se instalase şi iniţiala îmbinare dintre un spirit şi celălalt; şi asta a dat noua fiinţă care sunteţi."

"Inima lui şi inima mea, a şoptit regina, au devenit unul şi acelaşi lucru."

Închizând ochii, a ridicat o mână şi şi-a pus-o pe piept.

Noi n-am spus nimic la asta, căci ni se părea prea mare simplificarea, noi nu credeam că inima era centrul intelectului

sau al emoţiei. Pentru noi creierul era acela care controla aceste lucruri. În clipa aceea, amândouă am avut în faţa ochilor teribila noastră amintire: creierul şi inima mamei noastre aruncate în ţărână şi strivite în picioare.

Ne-am dat silinţa să o alungăm. Ni se părea oribil ca această durere a noastră să fie percepută de cei care o provocaseră.

Regele ne-a pus o altă întrebare.

"Foarte bine, a zis el, se poate spune că aţi explicat ce s-a întâmplat cu Akasha. Amel este în ea, miezul s-a unit probabil cu miezul. Dar în mine ce e? Eu n-am simţit dureri ca ea, nu mi-a umblat nici un demon prin corp. Eu n-am simţit...decât setea, după ce m-a atins ea cu mâinile pline de sânge."

Şi-a privit soţia.

Era limpede că setea îi umplea de ruşine, de groază.

"Şi-n tine e tot el, a răspuns Mekare. Nu există decât un singur Amel. Miezul lui rezidă în regină, dar ceva din el a trecut şi în tine."

"Cum este cu putinţă aşa ceva?" a întrebat regele.

"Entitatea aceasta are o imensă parte invizibilă, a continuat Mekare. Dacă ar fi fost cu putinţă să-l vedeţi înainte de a se întâmpla catastrofa care a avut loc, v-aţi fi dat seama că era aproape infinit."

"Da, a mărturisit Regina, eu am avut senzaţia că plasa aceea acoperea tot cerul!"

Atunci Mekare a continuat explicaţiile: "Doar concentrând mărimi infinite ca acestea ajung duhurile să poată manifesta puteri fizice. Dacă sunt lăsate în pace, stau ca norii la orizont, poate şi mai mari. Din când în când se lăudau în faţa noastră că nu au limite, deşi asta nu-i cu putinţă să fie adevărat."

Regele s-a uitat fix la regină.

"Dar cum s-ar putea face să fie dat afară?" a întrebat Akasha.

"Da. Cum am face să scăpăm de el?" a spus şi regele.

Nici una din noi n-a vrut să răspundă. Ne întrebam cum de nu le sare în ochi răspunsul.

"Trebuie să-ţi distrugi corpul, i-a răspuns Mekare reginei, în felul acesta va fi şi el distrus."

Regelui nu-i venea să creadă ce spusese Mekare.

"Să distrugem corpul ei!" a repetat el incredul, privind neputincios spre soţia lui.

Akasha însă surâdea cu amărăciune. Pentru ea răspunsul nu fusese o surpriză. Îndelung, n-a zis nimic. Ne privea fără să îşi ascundă ura; apoi l-a privit pe rege. Când s-a uitat din nou la noi ne-a întrebat:

"Suntem morţi, nu-i aşa? Nu mai trăim deloc dacă spiritul iese din noi. Nu mai mâncăm şi nu mai bem nimic în afară de sângele pe care îl cere el; corpurile noastre nu mai elimină nici un fel de resturi; din noaptea aceea de groază nimic din aspectul nostru fizic nu s-a mai schimbat — nu mai suntem în viaţă."

Mekare nu i-a răspuns. Ştiam că-i studia. Se străduia să le privească corpurile nu aşa cum îi vedea orice om, ci cum face o vrăjitoare, să lase tăcerea şi nemişcarea să se instaleze în jurul lor şi să poată observa aspectele imperceptibile unui ochi normal. Părea să fi căzut într-o transă, uitându-se la ei şi ascultând. Când, în sfârşit, a vorbit din nou, a spus:

"Lucrează asupra corpului vostru; cum lucrează focul asupra lemnului pe care îl arde, cum lucrează viermele asupra unui cadavru. Îi dă înainte şi rezultatul e inevitabil — e continuarea îmbinării care a avut loc. De aceea vă supără soarele — toată energia duhului e pusă în slujba acestui proces pe care l-a început, de aceea căldura soarelui îi e insuportabilă."

"Chiar şi lumina strălucitoare a unei torţe", a oftat regele.

"Uneori, chiar şi flacăra unei lumânări", a spus regina.

"Exact, a spus Mekare, ieşind din transă. Voi sunteţi morţi, a adăugat în şoaptă, deşi trăiţi! Dacă rănile vi s-au vindecat, cum aţi spus, dacă tu l-ai readus la viaţă pe rege, cum ai făcut-o, înseamnă că aţi învins moartea. Asta dacă nu ieşiţi la lumina arzătoare a soarelui."

"Nu, situaţia asta nu poate continua, a zis regele. Setea ne omoară, voi nu vă puteţi închipui cât de groaznică e setea!"

Regina a zâmbit din nou cu amărăciune. "Corpurile acestea nu mai sunt în viaţă. Sunt doar gazdele demonului. Îi tremurau buzele în timp ce se uita la noi. Ori asta, ori cu-adevărat am devenit zei!"

"Spuneţi-ne, vrăjtoarelor, a zis regele, e oare cu putinţă să fi devenit fiinţe divine, dotate cu calităţi pe care numai zeii le pot avea? Ne zâmbea spunând asta; atât de tare ar fi vrut să fie chiar aşa. Nu s-ar putea ca, în clipa în care demonul a încercat să ne distrugă, să fi intervenit zeii noştri ca să ne salveze?"

Ochii reginei sclipeau răutăcios. Ce mult îi plăcea ideea aceasta, dar nu credea în ea... nu cu adevărat.

Mekare m-a privit. Voia să continuu eu şi să-i ating şi eu la fel cum făcuse ea. Să-i studiez la rândul meu. Mai voia să-mi comunice ceva, dar nu era încă sigură. Într-adevăr, eu eram cea care poseda puteri de natură instinctivă mai mari, dar n-aveam darul ei de a comunica prin vorbe.

M-am aplecat, le-am atins pielea aceea albă, deşi mă dezgusta asta, după câte ne făcuseră, poporului nostru şi nouă. I-am atins, apoi m-am dat puţin înapoi şi am început să-i studiez; am văzut şi eu ce se petrecea înăuntrul lor, exact cum le spusese Mekare, am auzit şi eu cum duhul lucra fără odihnă. Mi-am golit mintea de orice gând; am curăţat-o de toate ideile preconcepute şi de frică, şi, în vreme ce calmul transei se instala în mine, am dat glas celor simţite.

"Mai vrea oameni", le-am spus. M-am uitat la Mekare. Asta suspectase şi ea.

"Îi dăm câţi putem!" a oftat regina.

Iarăşi s-a îmbujorat de ruşine, a prins o culoare extraordinară pe obrajii aceia palizi. Şi faţa regelui s-a împurpurat. Am înţeles, ca şi Mekare, că atunci când beau sângele victimelor simţeau cel mai pur extaz. Nicicând nu cunoscuseră o astfel de plăcere, nici în pat, nici la masa de banchet, nici la beţia din bere sau vin. De-aici le venea ruşinea. Nu era vorba de uciderea persoanelor, ci de monstruoasa hrană. De uriaşa plăcere. Ah, ce mai pereche formau!

Dar nu mă înţeleseseră corect.

"Nu, le-am explicat eu, nu-i vorba de asta, vrea să creaţi şi alte fiinţe ca voi! Vrea să intre şi în alţi oameni pe care să-i transforme în băutori de sânge, cum a intrat în rege; e mult prea uriaş ca să se mulţumească doar cu două trupuri. Setea voastră va deveni mai suportabilă doar atunci când o să mai faceţi alţi băutori de sânge, căci vor împărţi cu voi povara setei acesteia."

"Nu! a urlat Regina. E ceva de neconceput."

"Nu se poate ca problema să fie atât de simplă! a declarat regele. Doar am fost transformaţi amândoi în acelaşi moment teribil, când zeii noştri s-au războit cu demonul acesta. E totuşi de conceput că zeii noştri s-au războit cu el şi că l-au învins."

"Nu cred c-aşa stau lucrurile", am spus eu.

"Ceea ce vrei să spui e că, dacă le dăm şi altora din sângele nostru, vor fi şi ei infectaţi în acelaşi fel?" a spus regina.

În aceeaşi clipă şi-a reamintit toate amănuntele catastrofei. Cum îi murea soţul, cum nu-i mai bătea inima, cum sângele ei îi cursese în gură.

"Dar n-am atâta sânge în mine să pot realiza una ca asta! a declarat ea. Sunt numai ce sunt!"

Apoi s-a gândit la sete şi la toate fiinţele care i-o potoliseră.

Noi ne-am dat seama de un lucru esenţial: că ea îi supsese tot sângele soţului ei înainte de a-i da de la ea, că numai în felul acela se putuse opera transformarea; că regele era în clipa aceea aproape mort şi mult mai receptiv, căci propriul lui suflet aproape se desprinsese; de aceea fusese prins cu uşurinţă în tentaculele sale de Amel.

Fireşte, ei ne citeau gândurile.

"Nu cred ce spuneţi, a zis regele. Zeii n-ar fi putut permite una ca asta. Noi suntem regele şi regina din Kemet. Că-i un blestem sau o binecuvântare, această transmutaţie magică ne era hărăzită dinainte."

S-a scurs un moment în linişte. Apoi el a vorbit din nou, cu toată sinceritatea. "De ce nu înţelegeţi, vrăjitoarelor? Acesta ne era destinul. Ne-a fost scris să năvălim pe pământurile voastre, să vă aducem aici, pe voi şi pe demonul acesta, şi să ni se întâmple ce ni s-a întâmplat. Suferim, ce-i drept, dar acum suntem zei; suntem animaţi de un foc sfânt; şi ar trebui să mulţumim cerului pentru asta."

Am încercat să o împiedic pe Mekare să vorbească. Am strâns-o tare de mână. Dar ei ştiau deja ce-avea de spus. Singurul lucru care-i deranja era siguranţa ei.

"Probabil că această stare poate fi transmisă oricui, a spus ea, dacă se prezintă aceleaşi condiţii, adică femeia sau bărbatul respectiv să fie slăbiţi şi pe moarte, în aşa fel încât duhul să-i poată prinde sufletul."

Au rămas tăcuţi, privindu-ne. Regele a scuturat din cap. Regina s-a uitat în altă direcţie, dezgustată. Atunci regele a şoptit ceva:

"Dacă aşa stau lucrurile, probabil că unii vor încerca să ia aceasta de la noi!"

"Oh, da, a şoptit Mekare. Vă daţi seama? Cine n-ar vrea să fie nemuritor? Sigur că vor încerca. Cine nu vrea să trăiască

veşnic?"

Faţa regelui a suferit atunci o schimbare. Păşea de colo până colo prin cameră. A privit-o pe soţia lui, care se uita la noi de parcă era gata să îşi piardă minţile, apoi i-a spus cu mare mare grijă:

"În cazul acesta ştim ce-avem de făcut. Nu e cu putinţă să creem o astfel de rasă monstruoasă! Ştim ce-avem de făcut!"

Regina şi-a acoperit urechile cu mâinile şi a început să • ţipe. Apoi a gemut, ca să sfârşească în răgete de agonie, cu degetele transformate parcă în gheare, cu ochii aţintiţi în tavan.

Mekare şi cu mine ne-am retras spre fundul camerei şi ne-am agăţat una de alta. Mekare a început să tremure, şi să plângă, eu, la rândul meu, am simţit urcându-mi-se lacrimile în ochi.

"Voi sunteţi de vină! a urlat regina, cu o voce cum nu mai auzisem vreodată de la o fiinţă umană. Când s-a apucat să spargă totul în jur, ne-am dat seama că realmente poseda puterile lui Amel, căci era în stare de lucruri pe care o fiinţă umană nu le-ar fi putut face. Oglinzile erau aruncate până în tavan, mobilele aurite se făceau ţăndări sub pumnul ei. Vă blestem să umblaţi pentru eternitate doar printre demoni şi animale sălbatice, în lumea tenebrelor, a urlat ea, pentru tot ce ne-aţi făcut. Creaturi abjecte ce sunteţi. Vrăjitoare. Voi şi demonul vostru! Ziceţi că nu voi l-aţi trimis pe capul nostru. Dar în inimile voastre asta doreaţi. Voi aţi trimis acest demon! A citit în inimile voastre, aşa cum o fac eu acum, şi a ştiut că ne doriţi răul!"

Regele a luat-o în braţe şi a încercat să o potolească, a sărutat-o, a lăsat-o să suspine pe pieptul lui. În cele din urmă, s-a desprins de el. Se uita iar la noi cu ochii plini de lacrimi sângerii.

"Minţiţi! a spus ea. Minţiţi, asta e, cum au făcut-o şi demonii voştri mai înainte. Cum credeţi că aşa ceva putea să se întâmple fără să ne fie scris? S-a întors spre rege. Nu vezi, vai ce proşti am fost să le ascultăm pe muritoarele astea, care n-au puterile noastre! Avem scuza că suntem zei prea tineri, trebuie să ne silim să-nvăţăm ce planuri ne-a hărăzit Cerul. Destinul nostru mi se pare limpede — se vede în puterile pe care le-am căpătat."

N-am schiţat nici un gest la cele spuse de ea. Timp de câteva momente mi s-a părut chiar superb că ea reuşea să

creadă în asemenea prostii. Eu credeam doar că duhul cel rău, Amel, idiotul acela fără minte, duhul acela imbecil, se încurcase în îmbinarea aceasta dezastruoasă si că lumea întreagă avea să plătească pentru faptele lui. Îmi revenea în minte avertismentul mamei. Îmi reveneau în memorie toate suferinţele. Apoi mi s-au strecurat în minte alte gânduri — cum să-i distrugem pe rege şi pe regină — care erau atât de puternici, încât am început să-mi scutur capul ţinut în mâini, să-ncerc să-mi limpezesc mintea, ca să nu le provoc mânia.

Dar regina nu ne mai dădea atenţie, urla cât putea după gardieni, să ne ia pe sus şi să ne ducă la închisoare, căci a doua zi voia să ne facă din nou proces în faţa întregii curţi.

Am fost arestate imediat; ascultându-i ordinele date printre dinţi, cu tot veninul zugrăvit pe faţă, soldaţii ne-au târât din cameră şi ne-au aruncat într-o celulă neluminată, ca pe orice prizonieri.

Mekare m-a luat de după umeri şi mi-a şoptit că până la răsăritul soarelui să nu ne gândim decât la nimicuri, ca să nu ne atragem vreo neplăcere; să stăm şi să cântăm toate cântecele pe care le cunoşteam, mergând prin celulă, ca nici măcar în vis să nu-i ofensăm cumva pe rege şi pe regină, de care i se făcuse o frică teribilă.

În viaţa mea n-o văzusem pe Mekare atât de înfricoşată. Mekare făcea parte dintre cei pe care, în general, mânia îi face să se agite ca nebunii; eu, dimpotrivă, aveam tendinţa de a mă arăta mai fricoasă, închipuindu-mi tot felul de grozăvii.

Când a venit dimineaţa şi a fost sigură că cei doi monştri se duseseră la culcare în culcuşul lor secret, a izbucnit în lacrimi.

"Eu sunt de vină, Maharet, mi-a spus ea. Totul s-a întâmplat din vina mea. Eu l-am trimis pe Amel împotriva lor. Am încercat să mă abţin; dar Amel mi-a citit în suflet. A fost exact aşa cum a zis regina."

Nu se mai potolea, învinuindu-se de toate necazurile. Ea îi vorbise lui Amel; ea îl încurajase, îl ambiţionase, îl flatase. Ea fusese cea care dorise ca toate necazurile cu putinţă să se abată asupra egiptenilor, iar el îi citise gândurile.

Am încercat să o consolez. I-am spus că nici una din noi nu putea să ţină perfect sub control ce simţeam în inimă; că Amel ne salvase deja o dată de la moarte; că nimeni nu putea să prevadă toate consecinţele acestor alternative, al acestor

răscruci îngrozitoare, unde trebuia să ne alegem drumul; că acum trebuia să alungăm din capul nostru ideea c-am fi vinovate şi să nu mai privim decât în viitor. De pildă, cum am face să evadăm? Sau să-i influenţăm pe monştri aceia să ne dea drumul? Acum nici unul dintre spiritele noastre bune nu mai avea cum să-i sperie, nu mai era nici o şansă. Trebuia să ne gândim, să facem planuri, să facem ceva.

În cele din urmă, s-a întâmplat ce speram eu în secret să se întâmple: a apărut Khayman. Dar era mai slab şi mai abătut decât înainte.

"Cred că sunteţi pierdute, roşcatele mele, ne-a spus el. Regele şi regina au rămas în cea mai neagră disperare după cele spuse de voi; înainte să răsară soarele au mers să se roage în templul lui Osiris. Nu puteaţi să le daţi un pic de speranţă că vor reuşi să scape de acest blestem? Că oroarea asta va avea un sfârşit?"

"Khayman, există o singură speranţă, a şoptit Mekare. Duhurile pot să-mi fie martore că nu te împing să faci asta, ci că răspund la întrebare. Dacă vrei să mergi până la capăt, trebuie să distrugi suveranii. Trebuie să găseşti locul unde se ascund şi să laşi soarele să-i ardă, căci corpurile lor metamorfozate de curând nu-i suportă razele."

El s-a îndepărtat, îngrozit de ideea unei astfel de trădări. S-a uitat înapoi, a oftat, apoi ne-a spus: "Vrăjitoarelor, eu am mai văzut astfel de lucruri, dar nu am curajul să fac aşa ceva."

Pe măsură ce se scurgea timpul, treceam prin toate chinurile, căci eram sigure că ne vor trimite la moarte. Dar nu mai aveam regrete pentru cele spuse sau făcute. Aşa cum zăceam într-un colţ, îmbrăţişate, am continuat să cântăm toate cântecele pe care le cunoşteam din copilărie, am cântat tot ce învăţasem de la mama. Eu mă gândeam la fetiţa mea şi am încercat să o vizitez, să mă desprind de trup şi să mă duc în preajma ei, dar fără poţiunea magică n-am putut. Nu ştiam să o fac altfel.

A venit seara. Am auzit osanalele cântate de mulţime pe măsură ce se apropiau regele şi regina. Soldaţii au venit după noi. Am fost duse în marea curte descoperită a palatului, exact ca data trecută. Aici ne violase Khayman, dezonorându-ne, iar acum eram aduse cu mâinile legate în faţa aceloraşi spectatori.

Numai că acum era întuneric şi se puseseră lămpi pe sub

arcadele care înconjurau curtea; pe florile de lotus sculptate la baza de sus a pilaştrilor jucau umbrele aruncate de lămpi, prevestind parcă numai rele. Jucau şi pe siluetele desenate pe pereţi. În fine, pe podium şi-au făcut apariţia regele şi regina. Toată adunarea a căzut în genunchi. Soldaţii ne-au forţat şi pe noi să îngenunchem. Apoi regina a făcut un pas înainte şi a vorbit.

Cu o voce tremurătoare, le-a spus supuşilor ei că se lămurise ce vrăjitoare rele eram, că din vina noastră venise în regatul lor demonul care-l chinuise pe Khayman şi care îşi încercase puterile chiar şi cu regele şi cu regina. Dar că, din fericire, marele zeu Osiris, cel mai vechi zeu al Egiptului, mai puternic chiar decât Ra, învinsese acest spirit diabolic şi-i dotase pe măriile lor cu puterea lui celestă.

Pe vrăjitoare, însă, marele zeu nu le putea ierta pentru tulburările aduse poporului său iubit. Ceruse să fie pedepsite cu asprime.

"Mekare, pentru minciunile tale şi pentru felul în care comunici cu demonii, a spus ea, ţi se va smulge limba din gură. Iar ţie, Maharet, pentru răul pe care l-ai imaginat pentru noi şi pentru felul în care ai încercat să ne convingi să credem în el, ţi se vor scoate ochii din cap. Veţi fi legate una de alta toată noaptea, ca să vă auziţi văicărelile, una nefiind în stare să vorbească, cealaltă incapabilă să vadă ceva. Mâine la prânz, veţi fi arse de vii în piaţa palatului, în faţa poporului întreg.

Să ştiţi cu toţii, răul nu va triumfa împotriva zeilor Egiptului, a regelui şi a reginei. Zeii ne-au privit cu bunăvoinţă şi ne-au acoperit de glorie drept rege şi regină a Cerurilor, având destinul de a face numai bine!"

Am rămas fără grai, auzindu-ne condamnarea; nu mai simţeam nici frică, nici tristeţe. Mekare a ridicat imediat glasul să o înfrunte. I-a speriat şi pe soldaţi, smulgându-se din mâinile lor şi făcând un pas înainte. Se uita la cerul înstelat când a vorbit.

În faţa curţii care murmura speriată, a declarat:

"Iau toate duhurile de martori, căci numai ele cunosc viitorul — atât ceea ce va fi, *cât şi ceea ce vreau eu!* Află că eşti Regina Damnaţilor şi numai atât! Destinul tău este numai acela de a face rău, după cum ştii foarte bine! Dar eu am sji pun capăt acestui destin, chiar de va fi să revin dintre morţi pentru asta.

Când vei ajunge la apogeul puterilor tale, eu te voi învinge! Uită-te bine la mine, căci eu te voi răsturna. Uită-te bine la mine, căci mă vei mai vedea!"

N-a terminat bine de rostit acest jurământ, această profeţie, că duhurile, adunându-se, au început să facă vârtejuri de vânt, aşa că uşile palatului s-au deschis brusc şi nisipurile deşertului au umplut aerul.

Curtenii au început să ţipe de groază.

Dar Regina a urlat la soldaţi:

"Luaţi-o imediat şi tăiaţi-i limba, cum am poruncit!"

Cu toate că toţi curtenii se lipiseră de pereţi, de frică, soldaţii au avansat, au imobilizat-o pe Mekare şi i-au tăiat limba.

Îngrozită, am privit scena; am auzit-o icnind de durere. Apoi, cu o furie inimaginabilă, i-a împins pe soldaţi cu amândouă mâinile şi, aruncându-se în genunchi, a cules de pe jos limba tăiată, însângerată, şi a înghiţit-o înainte de a fi călcată în picioare sau aruncată.

Apoi soldaţii m-au înşfăcat şi pe mine.

Ultima scenă pe care am văzut-o: Akasha, arătându-mă cu degetul, cu nişte ochi care străluceau ca stelele. Şi faţa lui Khayman, pe obrajii căruia lacrimile curgeau şuvoi. Soldaţii mi-au apucat capul ca într-o menghină, mi-au tras pleoapele şi toată vederea mi s-a dus, în vreme ce şi eu plângeam, fără să scot vreun sunet.

Apoi brusc am simţit o mână caldă apuncându-mi-o pe-a mea şi am mai simţit ceva care mi-era pus în dreptul gurii. Khayman îmi presa pe buze ochii scoşi. I-am înghiţit imediat, pentru a nu fi pângăriţi sau aruncaţi la gunoi.

Vântul s-a înteţit; spiritele se zvârcoleau în jurul nostru, iar curtenii se împrăştiau în toate direcţiile, după câte auzeam. Unii tuşeau, alţii se înecau, mulţi ţipau, fugind de colo până colo, iar în timpul acesta regina îi implora să rămână liniştiţi. M-am întors să dau de Mekare şi i-am simţit capul pe umăr, părul pe obraz.

"Acum, pe rug cu ele!" a declarat regele.

"Nu imediat, nu, e prea devreme, a spus regina. Vreau să sufere!"

Aşa că am fost duse de-acolo, legate împreună şi lăsate singure, pe duşumea, într-o celulă.

Ore întregi palatul a fost bântuit de spirite; dar regele şi regina i-au calmat pe curteni, le-au explicat că n-au motive să

se teamă. A doua zi, când soarele avea să ajungă la zenit, tot răul avea să piară din regat, aşa că spiritele n-aveau decât să se agite până atunci.

În cele din urmă, s-a calmat totul, nimic nu se mai mişca prin tot palatul, în afară de rege şi de regină; până şi gărzile din faţa celulei noastre dormeau.

Acestea sunt ultimele ore din viaţa mea, mă gândeam. Suferinţa ei va fi mai mare dimineaţă, căci ea mă va vedea pe mine pe rug, fără să poată măcar să urle. Am strâns-o în braţe pe Mekare. Mi-am pus capul pe pieptul ei. Aşa timpul a trecut.

Pe la vreo trei dimineaţa am auzit zgomote în faţa celulei. Se petrecea ceva violent: un gardian a scos un ţipăt ascuţit, apoi am auzit cum a căzut jos. Era clar că fusese ucis. Mekare s-a mişcat lângă mine. Am auzit cum s-a tras zăvorul uşii, apoi balamalele au scârţâit. Apoi de la Mekare mi-a parvenit un zgomot, ca un geamăt.

Intrase cineva în celulă, era Khayman, am ştiut-o datorită aceloraşi vechi puteri intuitive. Când ne tăia legăturile, am întins mâna şi i-am apucat-o pe a lui. Dar, în aceeaşi clipă, mi-am dat seama că nu mai era acelaşi Khayman! Apoi am înţeles.

"Te-au transformat şi pe tine! Au făcut din tine acelaşi monstru ca ei."

"Aşa e, a şoptit el cu o voce plină de amar şi de ură, dar şi cu o nouă nuanţă în glas, care nu mai avea nimic omenesc. Mi-au făcut-o! Au vrut să facă o încercare, de aceea au făcut-o! Au vrut să vadă dacă aţi spus adevărul! Acum duhul acela rău se află şi-n *mine."*

Mi se părea că plânge, îi ieşea din piept un sunet uscat. I-am simţit puterea pe care o avea acum în degete, căci, strângându-mă de mână, mi-o strivea de-a dreptul, fără să vrea.

"Vai, Khayman, i-am răspuns eu, plângând. Ce trădare din partea celor pe care i-ai servit cu atâta credinţă."

"Ascultaţi-mă, amândouă, vrăjitoarelor! a continuat el cu vocea aceea guturală şi plină de mânie. Vreţi să pieriţi mâine pe rug, în faţa unei gloate ignorante, sau vreţi să vă bateţi cu acest spirit rău? Vreţi să fiţi egalele şi duşmancele lui jurate pe pământ? Căci ce altceva stăvileşte puterea celor puternici, dacă nu puterea altora la fel de puternici ca ei? Cine-l înfrânge pe oştean, dacă nu tot un oştean de aceeaşi valoare? Spuneţi, vrăjitoarelor, dacă ei au putut să mă transforme pe mine, n-ar fi

cu putinţă să o fac şi eu cu voi?"

Eu m-am tras înapoi imediat, am vrut să mă îndepărtez de el, dar nu mi-a dat drumul. Nu ştiam dacă era cu putinţă. Dar ştiam că nu voiam aşa ceva.

"Maharet, mi-a zis el. Vor crea o rasă nouă de acoliţi dacă nu sunt învinşi, şi cine-ar mai putea să-i înfrângă dacă nu cineva cu forţe egale?"

"Nu, mai bine mor", am spus eu, văzându-mă deja în flăcări pe rug. Nu, era de neiertat. Aveam să fiu lângă mama chiar a doua zi, aveam să părăsesc definitiv locurile acelea, nimic nu mă putea face să rămân.

"Tu ce crezi, Mekare? a întrebat el. O să încerci să realizezi blestemul pe care l-ai pronunţat sau o să mori, lăsând asta pe seama duhurilor care te-au dezamăgit încă de la început?"

Iarăşi s-a auzit vântul care străbătea palatul, uşile exterioare s-au zbătut, nisipul s-a izbit de ziduri. Din coridoare s-a auzit cum fugeau servitorii de colo-colo, cum se ridicau din paturi cei adormiţi. Se auzeau tânguielile spiritelor pe care le iubisem cel mai mult, sunete slabe, găunoase, inumane.

"Păstraţi-vă calmul, le-am spus amândurora, eu nu sunt de acord. Nu am de gând să las acest spirit rău să intre în mine."

Cum rămăsesem aplecată, cu capul sprijinit de peretele celulei, hotărâtă că trebuie să mor, mi-am dat seama că infernala tranzacţie era în curs chiar în celula aceea strâmtă. Mekare îşi alesese soarta, împotriva avertismentelor spiritelor bune. Am întins mâna şi am dat de corpurile lor, împreunate ca într-un act de dragoste, iar când am încercat să-i separ, Khayman mi-a dat o lovitură din care am leşinat.

Nu trecuseră decât câteva minute când m-am trezit din leşin. Prin aer se auzeau gemetele duhurilor. Ele ştiau rezultatul înaintea mea. Vântul s-a potolit; întunericul n-a mai fost tulburat de nimic; palatul s-a cufundat din nou în tăcere.

Atunci am simţit atingerea mâinilor reci ale surorii mele. Am auzit un sunet ciudat care semăna cu un râs; oare cei fără limbă pot să râdă? Eu încă nu luasem nici o hotărîre. Ştiam doar că vieţile noastre fuseseră întotdeauna similare; că eram gemene şi fiecare era oglinda celeilalte; două trupuri, dar un singur suflet. Stăteam în întunericul fierbinte din celula aceea strâmtă, eram în braţele surorii mele, dar pentru prima oară ea era schimbată; nu mai formam aceeaşi fiinţă, şi totuşi da. Apoi i-am

simţit gura pe gât, am simţit cum încearcă să-mi rupă pielea; dar Khayman a apucat un cuţit şi a făcut treaba în locul ei. Pentru mine a început marele leşin.

Ah, ce momente divine! Am revăzut cu ochii minţii superbele culori argintii ale cerului când sora mea, în faţa mea, întindea mâinile spre cer, zâmbitoare, şi se pornea ploaia. Dansam împreună în ploaie, ne înconjura tot poporul nostru, călcam pe iarba udă cu picioarele goale, apoi se auzea tunetul, iar cerul era brăzdat de fulgere, de parcă sufletele noastre scăpau de sub o mare povară dureroasă. Ude până la piele, ne duceam tocmai în fundul peşterii, aprindeam o lampă mică şi priveam din nou vechile desene de pe pereţii ei, făcute de toate generaţiile de vrăjitoare dinaintea noastră; ne strângeam una lângă alta, ascultând zgomotul îndepărtat al ploii, şi ne pierdeam în desenele acelea care reprezentau vrăjitoarele dansând; şi luna care apărea prima dată pe cerul nopţii.

Khayman mi-a dat primul din sângele lui magic; apoi soră-mea; apoi din nou Khayman. Ştiţi cu toţii ce mi s-a întâmplat. Ce nu ştiţi însă, e ce poate să reprezinte Darul întunecat pentru o oarbă. În întunericul opac au început să danseze scântei, apoi lucrurile din jur au început să prindă un contur luminos, pulsatoriu; ca atunci când, închizând ochii, păstrezi pe retină imaginile pe care le-ai privit la o lumină puternică.

Mă puteam efectiv mişca prin întuneric. Am întins mâna şi am verificat dacă era exact ceea ce vedeam. Uşa, peretele; apoi coridorul din faţa mea; o clipă mi-a apărut în faţa ochilor o hartă întreagă a drumului din faţă.

Totuşi, noaptea părea extrem de liniştită; nu se mai simţea nimic inuman prin preajmă. Duhurile dispăruseră cu desăvârşire.

Şi nicicând, absolut nicicând, n-au mai revenit. Nu mi-au mai răspuns nici la întrebări, nici la chemări. Strigoii celor morţi îmi apăreau încă, dar nu spiritele, ele au dispărut pentru totdeauna.

Dar atunci, pe loc, nu mi-am dat seama că am fost abandonate, nu mi-am dat seama nici în orele sau în primele nopţi care au urmat.

Mă uimeau atâtea lucruri; atâtea lucruri mă umpleau de tristeţe sau de bucurie.

Cu mult înainte de răsăritul soarelui, ne ascunsesem, la fel ca regele şi ca regina, în adâncurile unui mormânt.

Khayman ne-a adăpostit chiar în interiorul mormântului

tatălui lui, în care fusese readus bietul cadavru pângărit. Între timp, băusem primele înghiţituri de sânge de la un muritor. Cunoscusem extazul care-i făcea pe rege şi pe regină să roşească de ruşine. Dar nu îndrăznisem să fur ochii victimei, în momentul acela nici nu-mi trecuse prin cap că aşa ceva ar putea să meargă.

De-abia după cinci nopţi am făcut descoperirea aceasta şi am început să văd la fel cum vede cu-adevărat un băutor de sânge pentru prima oară.

Eram de-acum departe de capitala regală, plecasem spre nord imediat ce se lăsase noaptea.

La fiecare popas Khayman iniţia alte şi alte persoane, invitându-le să se ridice împotriva regelui şi a reginei care pretindeau că erau unicii deţinători ai Darului întunecat, asta nefiind decât cea mai cumplită dintre multiplele lor minciuni.

Vai, ce furie l-a chinuit în nopţile acelea pe Khayman! Oricine îi cerea, căpăta puterile noastre supraomeneşti, chiar dacă era slăbit în ultimul hal şi de-abia se mai ţinea pe picioare pe lângă noi. Legământul pe care-l făcuse era să creeze cât mai mulţi duşmani ai regelui şi ai reginei, de puteri egale. Oare câţi băutori de sânge au fost astfel creaţi în acele săptămâni necugetate, monştri al căror număr avea să se multiplice pentru a participa la luptele la care visa Khayman?

Dar atât evadarea, cât şi rebeliunea noastră au fost sortite eşecului în această primă fază. Aveam să fim în curând separaţi pentru vecie, Khayman, Mekare şi cu mine.

Regele şi regina, îngroziţi din cauza dezertării lui Khayman şi suspectând că ne-a dat şi nouă aceleaşi puteri magice, au trimis după noi soldaţii, care ne puteau căuta atât ziua cât şi noaptea. Datorită faptului că ne hrăneam cu lăcomie, pofta cea nouă fiind greu de potolit, lăsam urme uşor de găsit prin satele de pe marginea fluviului, pe unde treceam, sau prin taberele de pe dealuri.

În cele din urmă, la nici două săptămâni după ce părăsisem palatul regal, am fost prinşi de mulţime chiar în faţa porţilor oraşului Saqqâra, la mai puţin de două nopţi de drum până la mare.

Dacă am fi ajuns măcar la mare! Dacă am fi putut rămâne împreună. Lumea se născuse din nou pentru noi în beznă. Ne iubeam cu disperare. Ne povesteam cu disperare toate

senzaţiile la lumina lunii.

La Saqqâra ni se întinsese o cursă. Khayman a reuşit să se descătuşeze, dar şi-a dat seama că pe noi nu ne putea salva. A luat atunci calea munţilor ca să aştepte momentul propice, care n-a mai venit niciodată.

Noi două am fost înconjurate de soldaţi, dacă mai ţineţi minte ce-aţi văzut în visele pe care le-aţi avut. Ochii mi s-au scos din nou, iar teama pe care o aveam acum era rugul, căci numai focul ne-ar fi putut distruge; în fine, ne rugam la toate puterile invizibile să ne acorde eliberarea finală.

Dar regele şi regina se temeau să ne distrugă trupurile. În definitiv, crezuseră ce le spusese Mekare despre duhul rău care ne infectase acum pe toţi şi se temeau să nu resimtă ei înşişi durerile la care ne-ar pedepsi pe noi. Fireşte, varianta asta nu era valabilă, dar cine putea şti pe atunci ceva?

Aşa se face că am fost închise în sarcofage de piatră, după cum v-am povestit. Una să fie dusă spre răsărit, cealaltă spre apus. Plutele fuseseră deja construite, să ne dea drumul pe apele oceanului. Cu toată orbirea mea, le-am văzut; am fost purtate pe ele şi, citind în minţile celor ce ne capturaseră, mi-am dat seama care era planul. Am ştiut şi că nu era cu putinţă să fim salvate de Khayman, căci călătoria noastră avea să continue zi şi noapte.

Când m-am trezit, eram în derivă pe valurile mării. Timp de zece zile am rătăcit cu pluta pe mare, după cum v-am mai spus. Am suferit cumplit de foame, dar şi de groază să nu se ducă la fund sarcofagul şi să fiu îngropată pe veci, fără să pot muri. Dar n-a fost să fie aşa. Când, în fine, am fost aruncată pe ţărm, pe coasta estică, în sudul Africii, am pornit imediat în căutarea lui Mekare, începând traversarea continentului către vest.

Timp de câteva secole am tot căutat-o, de la punctul cel mai sudic al unui continent, până la cel mai nordic al altuia. Am căutat-o până în nordul Europei. Am umblat pe toate plajele stâncoase, până în insulele cele mai nordice, până am ajuns la cele mai îndepărtate platouri acoperite de gheţuri veşnice şi de zăpadă. Totuşi, iarăşi şi iarăşi, mă întorceam în satul nostru, şi-am să vă spun în curând şi partea aceasta a poveştii, căci pentru mine e foarte important să o cunoaşteţi, după cum veţi vedea.

În tot acest timp am întors definitiv spatele Egiptului; am

întors spatele regelui şi reginei.

Cu mult mai târziu am aflat că metamorfoza lor fusese transformată într-o adevărată religie; că treceau drept reîncarnarea zeului Osiris şi a zeiţei Isis şi că miturile acestora fuseseră ajustate ca să le servească lor.

Regele era Osiris, care devenise zeul infernului, căci nu putea să apară decât noaptea. Regina era Isis, Mama, care pune una lângă alta bucăţile corpului dezmembrat al soţului şi-i dă din nou viaţă.

Aţi citit în cartea lui Lestat, conform celor ce-i fuseseră povestite de Marius, cum zeii sângelui, creaţi de Mamă şi de Tată, îi sacrificau pe răufăcători în sanctuare ascunse în dealurile din Egipt; cum această religie s-a perpetuat până la venirea lui Hristos.

Aţi mai aflat şi de reuşita rebeliunii puse la cale de Khayman împreună cu creaturile sale, egale în puteri cu suveranii, care s-au ridicat contra Mamei şi Tatei; aţi aflat de toate războaiele duse între băutorii de sânge din lumea întreagă. Akasha însăşi i-a făcut aceste revelaţii lui Marius, iar Marius, lui Lestat.

În secolele acelea a apărut şi legenda gemenelor; căci soldaţii egipteni care au fost martorii evenimentelor ce se petrecuseră — de la masacrul poporului nostru până la capturarea noastră finală — au povestit totul. Legenda gemenelor a fost chiar pusă pe papirus ceva mai târziu de către scribii egipteni. Exista credinţa că, într-o zi, Mekare avea să reapară să o detroneze pe Mamă şi că toţi băutorii de sânge din lume aveau să piară o dată cu ea.

Toate acestea s-au petrecut fără ştiinţa sau contribuţia mea, căci eu eram de mult departe de astfel, de lucruri.

Doar după trei mii de ani m-am întors în Egipt, anonimă sub vălurile mele negre, să văd cu ochii mei ce deveniseră Mama şi Tata — nişte statui imobile, încătuşate sub pietrele templului lor subteran, doar cu capul şi gâtul expuse, cu ochii privind în gol. Păziţi de preoţi băutori de sânge, deveniseră izvorul nemuririi pentru tinerii novici.

Doream să mă înfrupt? m-a întrebat tânărul preot băutor de sânge. În cazul acesta, trebuia să fac apel la Vârstnici şi să jur credinţă cultului secular, demonstrând că sunt o fiinţă pură, nu vreo răufăcătoare cu intenţii egoiste. Să mori de râs, nu alta.

Dar ce teribil spectacol prezentau cei doi, cu ochii lor fixaţi în

gol! Le-am murmurat numele, Akasha, Enkyl, însă n-au avut nici cea mai slabă sclipire în ochi, nici cea mai mică tresărire a pielii.

Aşa erau de când îi pomeniseră cu toţii, aşa mi-au spus preoţii; nici unul nu mai ştia măcar dacă miturile iniţiale conţineau vreun strop de adevăr. Noi — primii copii nu mai aveam alt nume decât Prima Generaţie, care îi adusese pe lume pe rebeli; legenda gemenelor era complet uitată; nimeni nu mai cunoştea numele de Khayman, de Mekare sau de Maharet.

Aveam să-i mai văd o singură dată după aceea. După trecerea a încă o mie de ani. Tocmai avusese loc marele incendiu de la Alexandria, iar Vârstnicul — după cum a povestit Lestat în carte — hotărâse să-i distrugă pe Mamă şi Tată, punându-i la soare. Nu li se întâmplase altceva decât că li se bronzase pielea de la soare, cum a povestit şi Lestat, atât de mare devenise rezistenţa lor. Căci, deşi trebuie să dormim neajutoraţi ziua, cum ştiţi, lumina în sine nu mai e atât de ucigaşă o dată cu vârsta.

Dar peste tot prin lume, cei mai tineri dintre băutorii de sânge izbucniseră în flăcări în acele ore cât ei stătuseră la soare în Egipt; cei vârstnici suferiseră cu mult mai puţin, doar li se înnegrise pielea. Dragul meu Eric avea pe atunci cam o mie de ani şi trăia împreună cu mine în India; în orele acelea interminabile a suferit de arsuri severe. A avut nevoie de mult sânge de la mine ca să se restabilească. Eu însămi n-am suferit decât de aceeaşi bronzare a pielii şi, deşi am avut mari dureri timp de multe nopţi, rezultatul a fost ciudat: treceam mult mai uşor drept fiinţă umană printre muritori, având pielea mai închisă la culoare.

Cu multe secole mai târziu, sătulă de paloarea pielii mele, aveam să rămân în mod deliberat la soare să mă bronzez. O s-o mai fac, probabil, cândva.

Fenomenul rămânea totuşi un mare mister pentru mine când s-a întâmplat prima dată. Voiam doar să aflu de ce văzusem în vis atâtea flăcări, de ce auzisem atâtea urlete ale celor ce piereau, de ce propriile mele creaţii, la care ţineam, dispăruseră în acest mod abominabil.

Aşa că am plecat din India spre Egipt, care mi-a fost dintotdeauna un loc nesuferit. Atunci am auzit şi de Marius, un tânăr băutor de sânge de la Roma, care, în mod miraculos, nu suferise nici o arsură şi care venise şi-i furase pe Mama şi Tata

din Alexandria, pentru a-i duce într-un loc sigur, unde să nu mai poată nimeni să-i ardă, nici pe ei — nici pe noi — vreodată.

N-a fost greu să aflu unde era Marius. După cum v-am spus, la început noi nu puteam comunica unul cu altul. Apoi, cu trecerea timpului, am putut să-i auzim pe cei tineri, ca şi cum ar fi fost nişte muritori. Am descoperit, la Antiohia, casa lui Marius, un adevărat palat, în care ducea o existenţă de patrician roman, chiar dacă în ultimele ore ale nopţii îşi încolţea şi el victimele umane pe străduţele dosnice.

O făcuse deja nemuritoare pe Pandora, pe care o adora mai presus decât orice pe lume. Pe Mamă şi pe Tată îi ascunsese într-o criptă, făcută de mâinile lui din marmură de Carrara, pardosită cu mozaic, unde lăsa să ardă tămâie şi esenţe fine, ca într-un templu, de parcă ar fi fost cu adevărat nişte zei.

Am aşteptat momentul potrivit. Când, împreună cu Pandora, a plecat după victime, am intrat fără greutate în casă, făcând să se deschidă zăvoarele de la distanţă.

În fine, şi Mama şi Tata aveau amândoi pielea ceva mai închisă la culoare, ca şi mine, dar erau la fel de superbi şi de lipsiţi de viaţă ca în urmă cu o mie de ani. Erau aşezaţi pe un soi de tron, pe care aveau să şadă, în acelaşi fel, timp de două mii de ani, după cum ştiţi cu toţii. M-am apropiat şi i-am atins. Am dat în ei. Nici nu s-au clintit. Apoi am făcut experienţa pe care-o doream: cu lama lungă a unui pumnal am străpuns pielea Mamei, devenită un înveliş elastic, ca şi pielea mea. Am străpuns acel trup nemuritor care devenise deopotrivă indestructibil şi de o fragilitate înşelătoare, lama a intrat până la inimă. Am tăiat în stânga şi-n dreapta înăuntrul inimii, apoi m-am oprit.

Un moment i-a curs sânge de o mare vîscozitate; o clipă chiar inima a încetat să mai bată; apoi rana a început să se reînchidă, iar sângele scurs s-a întărit ca chihlimbarul, chiar sub ochii mei.

Ce era mai important, era faptul că am simţit în mine momentul când i se oprise inima, că mă luase ameţeala, că-mi pierdusem aproape cunoştinţa, mergând până la a simţi aripa morţii. Fără îndoială că, din nou, prin lumea întreagă, băutorii de sânge simţiseră acelaşi lucru, poate că pentru cei tineri fusese îngrozitor, fusese un şoc care-i făcuse să se prăbuşească pe jos. Miezul fiinţei lui Amel era în continuare înăuntrul ei; teribila

arsură şi tăieturile de pumnal arătau limpede că ceea ce-i animă pe băutorii de sânge rezidă numai şi numai în corpul ei şi că aşa va fi întotdeauna.

Aş fi distrus-o chiar atunci dacă n-ar fi stat altfel lucrurile. Aş fi făcut-o bucăţele, căci scurgerea timpului, chiar milenară, nu-mi putuse şterge setea de răzbunare şi ura contra ei pentru ceea ce făcuse poporului meu şi pentru separarea de Mekare, jumătatea mea, oglinda mea.

Ce nemaipomenit ar fi fost dacă atâtea secole mi-ar fi dat înţelepciunea iertării; dacă mi s-ar fi deschis sufletul spre înţelegerea lucrurilor petrecute cu mine şi cu poporul meu.

Adevărul e că numai sufletul omenesc este în stare să tindă spre perfecţiune peste secole, doar oamenii învaţă din faptele trecutului cum să iubească şi cum să ierte. Eu rămân legată de trecut cu lanţuri pe care nu le pot rupe.

Înainte de a pleca, am şters orice urmă a trecerii mele pe acolo. O oră întreagă am rămas să mă uit la cele două statui, la cele două fiinţe abominabile care cu atâta vreme în urmă aduseseră dezastrul asupra poporului meu şi ne făcuseră atâta rău mie şi surorii mele şi care, la rândul lor, trecuseră printr-o astfel de catastrofă.

"Dar n-ai avut câştig de cauză, în cele din urmă, i-am spus Akashei. Nici cu soldaţii tăi, nici cu toate săbiile lor. Fiica mea, Miriam, a supravieţuit, continuând sămânţa neamului meu prin timp; iar dacă pe tine, devenită acum statuie mută, asta te lasă rece, pentru mine înseamnă totul."

Vorbele mele erau adevărul curat. Dar o să ajung curând şi la partea aceasta a istoriei familiei mele. Să termin acum cu povestea unicii victorii a Akashei: aceea că Mekare şi cu mine nu ne-am regăsit niciodată.

Cum vă spuneam, în toate căutările mele n-am dat niciodată de vreun bărbat, femeie sau băutor de sânge care să o fi văzut pe Mekare sau să fi auzit de ea. Am căutat-o prin toate ţările pământului la un moment sau altul. Dar era dispărută pentru mine, de parcă ar fi înghiţit-o marea de la apus pe veci; aşa că pe veci am rămas ca o jumătate de fiinţă în căutarea celeilate jumătăţi, pentru a fi din nou întreagă.

Cu toate acestea, în primele secole am ştiut că Mekare era în viaţă. Erau momente în care-i simţeam suferinţa, cum se

întâmplă între gemeni. Erau momente când, ca prin vis, simţeam dureri inexplicabile. Acestea ţin de natura umană a gemenilor. Pe măsură ce corpul mi s-a transformat şi fiinţa umană din mine s-a topit, lăsând locul acestui ţesut nemuritor cu mult mai rezistent, am pierdut încetul cu încetul toate legăturile simple, umane, cu sora mea. Dar am ştiut, am ştiut că era în viaţă.

Îi vorbeam, parcurgând plajele goale de una singură, privind peste marea îngheţată. Pe Muntele Carmel, în grotele noastre, am desenat în mai multe tablouri toată istoria noastră, cu toate suferinţele, aşa cum aţi văzut şi voi în visele voastre.

După secole mulţi cercetători au dat de grotele acelea şi au văzut desenele; după aceea au fost din nou date uitării şi iarăşi redescoperite.

Apoi, la un moment dat, în acest secol, un tânăr arheolog, auzind de ele, a urcat într-o zi pe Muntele Carmel să le viziteze cu o lanternă în mână. La vederea desenelor făcute de mine cu atâta vreme în urmă, a sărit în sus de emoţie, căci mai văzuse aceleaşi imagini într-o altă grotă, peste ocean, în munţii de deasupra junglelor din Peru.

A trecut multă vreme până mi-a ajuns la urechi vestea despre descoperirea aceasta. El călătorise peste tot, prezentând probele descoperirii sale: fotografii ale picturilor rupestre, identice în Lumea Veche şi în Lumea Nouă, precum şi un vas scos din depozitul unui muzeu, o piesă veche datând dintr-o epocă uitată, în care legenda gemenelor mai circula încă.

Nu vă pot explica ce durere şi ce bucurie am simţit în acelaşi timp, la vederea fotografiilor desenelor descoperite de el într-o peşteră nu prea adâncă din Lumea Nouă.

Mekare desenase aceleaşi lucruri ca şi mine; creierul, inima şi mâna ei, atât de asemănătoare cu ale mele, exprimaseră în desene aceleaşi suferinţe şi dureri. Existau doar diferenţe infime. Dovada era covârşitoare.

Pluta pe care era Mekare fusese purtată de valurile oceanului apusean până la un teritoriu necunoscut mie pe vremea aceea. Cu secole înainte ca vreun picior de om să străbată partea sudică a acelui continent acoperit de jungle, Mekare eşuase acolo şi probabil că trecuse prin cea mai mare singurătate cu putinţă. Oare câtă vreme a rătăcit printre păsări şi animale înainte de-a vedea o singură faţă de om?

Durase secole sau milenii această izolare de neconceput? Sau găsise imediat fiinţe umane care să-i dea curaj sau care să fugă de ea îngrozite? Sau poate că sora mea îşi pierduse minţile cu mult înainte ca sarcofagul să ajungă pe ţărmul sud-american? La întrebările acestea n-am avut niciodată răspuns.

Tot ce ştiam era că rătăcise prin locurile acelea cu mii de ani înainte şi că ea desenase scenele acelea, la fel cum făcusem şi eu.

Fireşte, i-am oferit acestui arheolog mijloacele materiale pentru continuarea cercetărilor asupra legendei gemenelor. Am fost în persoană în America de Sud. Am urcat împreună cu Eric şi cu Mael coasta muntoasă din Peru, la lumina lunii, şi am văzut desenele surorii mele. Erau extrem de vechi, cu siguranţă că fuseseră făcute în cursul primei sute de ani de la separarea noastră, poate chiar mai puţin.

Dar n-am mai găsit nici o altă mărturie că Mekare trăia sau că umbla prin junglele Americii de Sud, sau oriunde altundeva în lume. Era oare atât de adânc îngropată în pământ, încât semnalele reunite, trimise de Eric şi de Mael, nu ajungeau până la ea? Dormea şi ea în fundul vreunei peşteri, ca o statuie albă, privind cu ochii în gol, cu straturi de praf depunându-se pe ea?

Nu pot concepe una ca asta. Nu pot să suport gândul acesta.

Ştiu doar, cum ştiţi şi voi, că acum s-a ridicat şi umblă. S-a scuturat de lungul ei somn. Oare tot cântecele lui Lestat au trezit-o şi pe ea? Melodiile acelea transmise electronic prin toate colţurile lumii? Sau poate au trezit-o gândurile miilor de băutori de sânge care le-au auzit, le-au supus interpretărilor lor, sau, pur şi simplu, au avut o reacţie la ele? Sau poate a trezit-o avertismentul trimis de Marius că Mama e în picioare?

E cu putinţă să fi fost o combinaţie din toate aceste semnale, dându-i a înţelege că a venit momentul să împlinească vechiul blestem. Nu ştiu ce să vă spun. Ştiu doar că înaintează spre nord, că nu umblă pe o cale dreaptă şi că toate încercările mele de a o găsi, cu ajutorul lui Eric şi a lui Mael, au eşuat.

Nu pe mine mă caută. Sunt absolut convinsă. O caută pe Mamă. Drumurile întortocheate ale Mamei o fac să-şi schimbe tot timpul direcţia.

Dacă acesta îi e scopul, o să o găsească! Sunt sigură că o va găsi! Probabil o să îşi dea seama că şi ea poate să zboare, cum face Mama, şi va traversa într-o clipită orice distanţă când va

face descoperirea.

Dar o va găsi. O ştiu. Alt sfârşit nu e cu putinţă. Ori piere Mekare; ori Mama piere şi, o dată cu ea, noi toţi.

Puterile lui Mekare sunt egale cu ale mele, dacă nu mai mari. Sunt egale cu cele ale Mamei; din faptul că şi-a pierdut minţile poate că s-a născut în ea o ferocitate pe care nimeni n-o poate acum nici măsura, nici înţelege.

Nu sunt dintre cei care cred în blesteme; nici în profeţii; duhurile care m-au învăţat să cred în toate acestea m-au părăsit cu mii de ani în urmă. Mekare credea în acel blestem când l-a făcut. Ţâşnea din adâncul fiinţei ei; ea i-a fost motorul. Astăzi, visele ei nu fac decât să amintească începutul poveştii, sursele urii ei, care i-a hrănit, cu siguranţă, dorinţa de răzbunare.

Mekare poate să provoace împlinirea blestemului; şi poate că e mai bine pentru toată lumea. Dacă ea n-o distruge pe Akasha, şi dacă noi n-o distrugem, care va fi rezultatul? Acum cunoaştem unele dintre isprăvile macabre ale Mamei prin lume. Dar cum ar putea oare omenirea să pună capăt unui fenomen pe care nu îl înţelege? Cum să înţeleagă că are puteri neînchipuite, dar că e totuşi vulnerabilă? Că-i poate zdrobi pe alţii, dar că şi corpul ei poate fi făcut bucăţi? Că se poate deplasa zburând, că poate citi gândurile oricui şi că poate incendia totul, putând însă să fie şi ea arsă?

Se pune şi întrebarea cum să o oprim, salvându-ne pe noi. Eu vreau să trăiesc, aşa cum am vrut dintotdeauna. Nu vreau să-nchid ochii şi să nu mai ştiu nimic despre lume. Nu vreau ca cei pe care-i iubesc să păţească ceva. Chiar şi pentru cei tineri, care trebuie să ucidă ca să trăiască, încerc să găsesc o cale să-i apăr. E rău ce fac? Sau poate noi nu formăm o specie şi nu manifestăm dorinţa normală a oricărei specii de a-şi continua existenţa?

Cântăriţi singuri ce v-am povestit despre Mamă. Ce v-am spus despre sufletul pe care-l avea, ca şi despre natura demonului care şi-a găsit locaş în trupul ei, topin-du-şi miezul în substanţa ei vitală. Gândiţi-vă la natura acestui mare spirit invizibil care-i animă pe toţi băutorii de sânge, pe toţi câţi au existat vreodată.

Fiinţele noastre nu sunt decât aparate de recepţie ale energiei acestui spirit; suntem un fel de aparate de radio care receptează undele invizibile şi le transformă în sunete. Trupurile

noastre nu formează decât o coajă pentru această energie. Cum atât de bine a zis cândva Marius, suntem fructe pe acelaşi vrej.

Examinaţi singuri acest mister. Poate că, dacă reuşim să facem un examen corect, vom reuşi să găsim şi soluţia salvării noastre.

Am să vă rog să reflectaţi la încă un lucru privitor la povestea noastră; poate lucrul cel mai important pe care l-am învăţat eu vreodată.

Pe vremuri, când sora mea şi cu mine conversam cu duhurile în munţii noştri, ce muritor ar fi considerat că manifestările lor n-au importanţă? Până şi noi eram prizoniere ale puterilor lor şi credeam că e de datoria noastră să ne folosim darul de vrăjitoare pentru a face bine poporului nostru, aşa cum şi-a imaginat mai târziu şi Akasha.

Mii de ani sufletul omenesc a fost impregnat de credinţele ferme în puterile supranaturale. Au fost timpuri când aş fi zis că ele constituiau un ingredient natural, chimic, al umanităţii, ceva fără de care omenirea n-ar fi putut prospera, n-ar fi putut nici măcar supravieţui.

După aceea am fost fără încetare martori ai apariţiei diverselor culturi şi religii, plictisitoarele proclamări ale unor apariţii şi miracole care făceau să se nască crezuri inspirate de aceste evenimente.

Umblaţi prin Asia şi prin Europa, vizitaţi vechile temple, vizitaţi catedralele care încă mai răsună de imnurile închinate Dumnezeului creştinătăţii. Plimbaţi-vă prin muzeele din toate ţările lumii: ceea ce veţi vedea sunt numai picturi şi sculpturi religioase care uimesc şi mângâie sufletul.

Ce grandioasă reuşită! Întreaga maşinărie a culturii, având drept combustibil credinţele religioase.

Totuşi, ce mare a fost preţul plătit pentru credinţa care galvanizează popoarele, făcându-le să se războiască între ele; care împarte harta lumii între învingători şi învinşi; care decimează pe adoratorii altor zei.

În ultimele sute de ani s-a petrecut un adevărat miracol care nu are nimic de a face cu spiritele şi apariţiile sau cu vocile din ceruri care-i spun una sau alta vreunui zelos!

Am putut cu toţii observa apariţia treptată la om a unei rezistenţe la ideea că miraculosul ar exista; un scepticism în privinţa operei spiritelor sau al celor care pretind că vorbesc cu

ele, că înţeleg ce spun şi că pot comunica apoi adevărurile aflate.

Am putut observa cum umanitatea a abandonat încetul cu încetul tradiţiile bazate pe revelaţii şi a căutat adevăruri etice bazate pe raţiune; cum a început un mod de viaţă fondat pe respectul forţelor fizice şi psihice pe care le posedă fiecare om în parte.

O dată cu această pierdere a respectului faţă de intervenţia supranaturalului şi a credulităţii în tot ce-i spirit, a apărut epoca cea mai luminată din toate timpurile; acum bărbaţii şi femeile nu-şi mai caută inspiraţia pe tărâmul invizibilului, ci pe cel al umanităţii — o-mul fiind atât trup cât şi suflet, având atât o parte invizibilă cât şi una vizibilă, fiind de natură concretă, dar şi transcendentală.

Mediul, clarvăzătorul, vrăjitoarea, ori cum veţi vrea să-i ziceţi, nu mai are nici o utilitate, de asta sunt convinsă. Spiritele nu ne mai pot oferi nimic. Pe scurt, am depăşit propria noastră tendinţă de a fi sensibili la această nebunie, progresăm spre o perfecţiune pe care lumea n-a mai cunoscut-o până acum.

Cuvântul s-a întrupat în cele din urmă, ca să parafrazez vorbele biblice, pline de misterul lor; cuvântul a devenit înţelepciune, iar întruparea este recunoaşterea nevoilor şi a dorinţelor pe care le împărtăşesc toţi oamenii.

Ce i-ar putea aduce regina noastră lumii acesteia, intervenind? Ce are ea de oferit, când nimeni nu mai poate crede nici măcar în existenţa ei, când a fost departe de tot, timp de atâtea şi atâtea secole?

Acţiunea ei trebuie oprită, Marius are dreptate; cine ar putea să nu fie de acord? Trebuie să fim gata să ne unim forţele cu ale lui Mekare, nu să o împiedicăm, chiar dacă înseamnă propriul nostru sfârşit.

Daţi-mi voie acum să vă aduc la cunoştinţă ultima parte a poveştii mele, parte care aruncă întreaga lumină asupra ameninţării pe care o reprezintă Mama pentru noi toţi.

Cum v-am mai spus, Akasha nu a reuşit să-mi distrugă total neamul. Familia mea s-a perpetuat prin fiica mea, Miriam, prin fiicele ei şi prin fiicele acestor fiice.

După douăzeci de ani m-am întors în satul în care o lăsasem pe Miriam şi am descoperit o tânără femeie care crescuse legănată de povestirile care aveau să devină Legenda

gemenelor.

Am luat-o cu mine sus pe munte într-o noapte cu lună şi i-am făcut cunoscute grotele strămoşilor ei, dându-i şi cele câteva coliere şi piese de aur pe care le ascunsesem undeva în fundul grotelor pictate, în care alţii n-aveau curajul să intre. La rândul meu, i-am povestit tot ce ştiam despre strămoşii noştri. Dar am pus-o să jure că nu va intra în contact cu duhurile, că nu va căuta să aibă de-a face cu lucrurile invizibile, orice nume le-ar da oamenii, mai cu seamă dacă le numesc zei.

Apoi am mers la Ierihon, căci acolo, pe străzile pline de lume, era mai uşor să-mi găsesc victimele printre cei care-şi doreau moartea, ca să nu-mi fac probleme de conştiinţă, şi-mi găseam mai lesne un ascunziş.

De-a lungul anilor am vizitat-o adesea pe Miriam; ea a dat naştere la patru fiice şi doi fii, iar aceştia, la rândul lor, au avut vreo cinci copii care au ajuns la maturitate. Dintre cei cinci, două erau femei, care au avut fiecare câte opt copii. Fiecare mamă povestea copiilor legendele familiei; aşa au cunoscut cu toţii şi Legenda gemenelor — legenda celor două surori care pe vremuri stăteau de vorbă cu duhurile, care aduceau ploaia şi care fuseseră persecutate de mârşavii suverani ai Egiptului.

După vreo două sute de ani am înregistrat, pentru prima dată, toate numele celor din familie, căci acum formau un sat întreg, şi-am avut nevoie de patru tăbliţe întregi ca să notez totul. Apoi am umplut alte şi alte tăbliţe cu poveştile începuturilor, despre vieţile femeilor care-şi începeau istoria din Epoca Dinaintea Lunii.

Deşi câteodată nu treceam prin ţara mea câte un secol întreg, căci o tot căutam pe Mekare prin ţinuturile sălbatice ale nordului Europei, mă întorceam întotdeauna la poporul meu, îmi vizitam ascunzătorile din munţi şi casa din Ierihon, şi continuam să înregistrez cronica familiei, ce fiice se mai născuseră şi ce fiice avuseseră la rândul lor. Îi înregistram şi pe băieţi şi însemnam toate amănuntele despre ei — realizările şi personalităţile, şi câteodată faptele lor de eroism — la fel cum însemnam totul despre fete. Dar nu notam nimic despre progeniturile lor. Nu era posibil să ştiu dacă copiii lor erau chiar din sângele lor, din sângele neamului meu. Astfel, cronica a devenit matri-liniară şi aşa a rămas de-atunci încoace.

Niciodată, de-a lungul epocilor, n-am revelat familiei ceva

despre cumplitul dar magic pe care-l primisem. Eram hotărâtă să nu permit vreodată ca vreun membru al familiei să fie contaminat de acest rău; aşa că puterile mele supranaturale, din ce în ce mai mari, au fost întotdeauna folosite în secret, în moduri care puteau găsi o explicaţie logică.

Pe la a treia generaţie devenisem doar o rudă care venea pe-acasă după ce petrecuse mulţi ani în străinătate. Iar când interveneam eventual, ca să le aduc bogăţii sau să dau sfaturi fiicelor mele, lucrurile se petreceau ca de la om la om şi nimic mai mult.

Au trecut mii de ani, vreme în care eu am continuat să-mi păzesc familia, rămânând în anonimat, apărând doar din când în când şi păstrând acelaşi rol de rudă de mult plecată, care se întorcea în vreunul din sate sau la vreo reuniune de familie şi-i lua pe copii în braţe.

Pe la începutul acestui mileniu de după venirea lui Hristos, mi-a venit altă idee: am inventat o ramură fictivă a familiei, care-i ţinea cronicile, căci acum existau nenumărate tăbliţe şi papirusuri, ba chiar şi cărţi legate în piele. În fiecare generaţie a acestei ramuri, exista o femeie fictivă căreia îi revenea sarcina de a ţine cronica familiei. Îi revenea numele de Maharet o dată cu onoarea acestei funcţii; şi când vârsta o impunea, vechea Maharet murea şi o tânără Maharet îi prelua rolul.

Astfel îmi găsisem şi eu un loc permanent în familie; eram cunoscută şi cunoşteam dragostea familiei. Am devenit cea care scrie scrisori; binefăcătoarea, unificatoa-rea, misterioasa, dar fidela vizitatoare care apărea când era vreo criză de rezolvat sau vreo nedreptate de reparat. Deşi aveam, ca fiecare, o mie de pasiuni, deşi trăiam timp de secole în ţări diferite, învăţând limbi diferite şi obiceiuri diferite şi minunându-mă de infinita frumuseţe a lumii şi de puterile imaginaţiei umane, mă întorceam totdeauna în sânul familiei, familia care mă cunoştea şi care conta pe ajutorul meu.

Nicicând, de-a lungul acestor secole şi milenii care treceau, nu m-ara vârât în pământ ca atâţia dintre voi, niciodată nu am avut de înfruntat nebunia sau pierderea memoriei, atât de comune printre cei vârstnici, care adesea deveneau statui, ca Mama şi ca Tata, îngropaţi în ţărână. N-a trecut nici o noapte de la începutul începuturilor în care să nu deschid ochii, să nu-mi ştiu numele sau să nu mă uit în jur, recunoscând lumea şi

continuându-mi firul vieţii.

Totuşi, şi pe mine mă pândea nebunia. Mă copleşea uneori dorinţa de a lăsa totul. N-am fost scutită nici de suferinţele cele mai amare, nici de derută în faţa misterelor universului, nici de durere.

Mă ţinea însă în viaţă sarcina de a continua cronica familiei; aveam un interes direct legat de urmaşii mei pe care-i aveam de ocrotit, de călăuzit. Astfel, chiar în epocile cele mai negre, când tot ce se întâmpla cu omenirea mi se părea monstruos şi insuportabil, când schimbările ce se produceau erau dincolo de înţelegerea mea, aveam familia la care să mă întorc, care era ca o veşnică fântână a vieţii pentru mine.

Prin intermediul familiei am învăţat ritmurile şi pasiunile fiecărei epoci noi; familia m-a făcut să ajung în locuri unde probabil n-aş fi pus nicicând piciorul de una singură; familia mi-a format gustul pentru artă, care altfel m-ar fi intimidat; familia a fost ghidul meu în timp şi în spaţiu. Educatorul meu, cartea vieţii. Pentru mine familia reprezenta totul.

Maharet se opri un moment.

Se părea totuşi că mai avea ceva de spus. Apoi se ridică de la masă. Se uită pe rând la toţi, apoi ochii i se opriră la Jesse.

— Acum aş dori să veniţi cu mine. Am să vă arăt ce a devenit această familie.

În tăcere se ridicară cu toţii, urmând-o pe Maharet care ocoli masa şi ieşi din cameră. Traversară împreună culoarul cu pereţii placaţi cu metal până la puţul scării şi urcară într-o altă cameră vastă cu acoperiş de sticlă, dar cu pereţi din cărămidă.

Jesse rămase ultima, dar ea ştia înainte să treacă de uşă ce avea să vadă. O străbătu o durere nespusă, plină de amintirile fericirii de altădată şi de nostalgie. Se găseau în camera fără ferestre în care fusese cu câţiva ani înainte.

Cât de bine îşi amintea şemineul enorm de piatră şi mobilele îmbrăcate în piele neagră, covorul de pe jos; ca şi senzaţia excitantă că aici se păstra un misterios secret, care o urmărise de-atunci obsesiv, provocându-i visuri tulburi.

Da, acolo se găsea harta electronică a lumii, iar continentele erau presărate cu mii şi mii de luminiţe.

Pe ceilalţi trei pereţi, care în întuneric păreau acoperiţi de o fină plasă neagră, se desfăşurau liniile întortocheate ale unei enorme liane desenate în cerneală neagră, pornind dintr-un

punct la o extemitate şi acoperind toate suprafeţele, până la refuz, cu ramurile ei, pe care se înşirau nenumărate nume scrise cu grijă.

Lui Marius îi scăpă un suspin când se uită în jur, de la imensa hartă la arborele genealogic desenat cu grijă pe pereţi. Armand surâse cu amărăciune, iar Mael îşi ascunse surprinderea, încruntându-şi uşor sprâncenele.

Ceilalţi priveau în tăcere; Eric cunoscuse toate secretele; Louis, cel mai uman dintre ei toţi, avea lacrimi în ochi. Daniel nu-şi ascundea în nici un fel uimirea. Khayman, cu ochii înceţoşaţi de tristeţe, privea harta de parcă nici n-o vedea, de parcă privea încă ceva din trecut.

Gabrielle aproba ce vedea, mişcând uşor din cap; scoase chiar un mic sunet de plăcere.

— Marea Familie, spuse ea cu simplitate, privind-o pe Maharet.

Maharet aprobă din cap.

Apoi arătă spre harta lumii ce se întindea pe tot peretele sudic, în spatele ei.

Jesse urmărea procesiunea luminiţelor care clipeau pe hartă, pornind din Palestina, răspândindu-se peste toată Europa şi-n jos, în Africa, apoi în Asia şi, în sfârsit, pe cele două continente ale Lumii Noi. Nenumărate luminiţe strălucitoare, de culori diferite, pe care Jesse, lăsându-le în mod deliberat să-i tulbure vederea, încerca să le interpreteze cu exactitate. Văzu, de asemenea, că pe sticla care acoperea harta tridimensională cu toţi munţii, câmpiile şi văile, erau înscrise cu litere aurite numele vechi ale continentelor şi mărilor.

— Aceştia sunt descendenţii mei, spuse Maharet, descendenţii lui Miriam, care a fost fiica mea şi a lui Khayman, şi ai poporului meu, al cărui sânge curgea în venele mele, ca şi în cele ale lui Miriam. Arborele urmează linia maternă, cum puteţi observa, de acum şase mii de ani.

— Inimaginabil! şopti Pandora.

Era pe punctul de a plânge. Câtă frumuseţe poseda a-ceastă persoană înaltă şi melancolică, frumuseţe care a-mintea de căldura covârşitoare ce existase în natura ei înainte. Părea să sufere din cauza acestei revelaţii care-i a-mintea de tot ce pierduse cu atâta vreme în urmă.

— Nu este decât o familie de muritori! spuse blând Maharet.

Totuşi, nu este nici o naţie de pe pământ care să nu aibă câţiva descendenţi din ea, iar urmaşii copiilor de sex masculin, tot din sângele nostru, dar pe care i-am lăsat în afara cronicii, există cu siguranţă, în număr egal cu cei pomeniţi aici pe nume. Mulţi au pornit spre marile câmpii ale Rusiei, au trecut în China şi spre Japonia şi le-am pierdut urma. Multora le-am pierdut urma peste secole, din diverse motive. Cu toate acestea, descendenţii lor figurează pe hartă! Nu există popor, rasă sau ţară care să nu conţină membri ai Marii Familii. Marea Familie este arabă, evreiască, englezească, africană, indiană, mongolă, japoneză şi chineză. Pe scurt, Marea Familie este familia umanităţii.

— Aşa e, spuse Marius. Era remarcabil să-l vezi pe Marius emoţionat, cu obrajii coloraţi de o roşeaţă umană, cu o lumină atât de subtilă în ochi încât rămânea indescriptibilă. O familie şi toate familiile... spuse el.

Se îndreptă spre enorma hartă şi ridică mâinile spre ea, să urmărească cu degetul mersul luminiţelor peste relieful modelat cu grijă.

Brusc, Jesse se simţi cuprinsă din nou de atmosfera acelei nopţi de demult, apoi amintirile ce ajunseseră fulgerător de iute la suprafaţă se stinseră în mod inexplicabil, ca şi cum nu mai aveau importanţă. Acum era în posesia tuturor secretelor; se afla din nou în această cameră.

Se apropie de pereţii acoperiţi de desenele delicate în cerneală neagră. Privi nenumăratele nume scrise cu litere minuscule; se retrase iar şi urmări doar o ramură, subţire şi delicată, care se ridica spre tavan printr-o sută de întretăieri şi răsuciturі.

Prin tulbureala tuturor visurilor ei acum împlinite simţi cum urcă în ea o dragoste profundă pentru toate acele suflete care făcuseră parte din Marea Familie pe care o cunoscuse; se gândi la misterul moştenirii ce-i revenea, la intimitatea relaţiei. Momentul era rupt din timp; îl trăi în linişte, fără să-i vadă pe cei din noul ei neam din jur, aceşti splendizi nemuritori, unul mai tăcut decât altul.

Pentru ea ceva din lumea reală rămânea încă viu, ceva care-i producea o mare uimire şi durere, dar poate şi cea mai subtilă formă de dragoste de care era capabilă. I se păru pentru o clipă că naturalul şi supranaturalul ar fi putut fi egale în mister. Egale în putere. Că toate miracolele pe care le puteau realiza

nemuritorii nu aveau o strălucire mai mare decât miracolul acestei enorme, dar simple, cronici. Marea Familie.

Ridică o mână, parcă fără voia ei, iar brăţara lui Mael, pe care n-o mai părăsea, sclipi în lumină. Îşi lipi palma de perete — o sută de nume erau astfel acoperite.

— Iată tot ce e ameninţat să piară, spuse Marius, cu vocea îndulcită de tristeţe, cu ochii încă la hartă.

Jesse tresări auzindu-i-o, nu-şi putuse închipui că o voce poate fi în acelaşi timp atât de puternică şi atât de dulce. Nu, îşi spuse ea, nimeni nu va pune în primejdie Marea Familie. Nimeni nu se va atinge de Marea Familie!

Se întoarse spre Maharet; Maharet o privea. Iată-ne, se gândi Jesse, ea la un capăt şi eu la celălalt al acestei liane.

Simţi o durere teribilă. Ucigătoare. Faptul că fusese antrenată dincolo de orice lucru real fusese îmbătător, dar gândul că toate aceste lucruri reale ar putea fi antrenate într-un dezastru total era insuportabil!

În toţi anii cât făcuse parte din Ordinul Talamasca, văzuse spirite şi strigoi care îngrozeau victimele uimite, văzând clarvăzătorii exprimându-se în limbi pe care nu le cunoşteau, fusese tot timpul conştientă că supranaturalul nu avea cum să lase urme în lumea naturală. Maharet avusese perfectă dreptate! Supranaturalul era inutil, chiar inofensiv, în orice caz incapabil să intervină!

Doar că acum totul risca să se modifice. Irealitatea se transformase în realitate. Era absurd să stai în camera aceasta, printre fiinţele acestea uimitoare şi impozante şi să spui: Asta nu se poate întâmpla. Creatura aceasta, creatura numită Mamă, era în stare să întindă o mână pe după perdeaua care o despărţise atât de îndelung de ochii muritorilor şi să atingă milioane de suflete de om.

Ce vedea Khayman acum în ea, privind-o, de parcă voia să-i dea să înţeleagă că pricepe ce se petrecea cu ea? O vedea pe fiica lui în Jesse?

— Da, spuse Khayman. Pe fiica mea. Nu-ţi fie frică! Mekare o să vină. Mekare va împlini blestemul. Marea Familie îşi va continua cursul.

Maharet oftă.

— Când am ştiut că s-a ridicat Mama, nu mi-am dat seama ce-ar putea să facă. M-am gândit că o să-i nimicească pe propriii

ei copii, că o să anihileze răul izvorât din ea, din Khayman, din mine, şi din noi toţi care, din singurătate, am transmis şi altora aceste puteri— la asta n-aveam cum să mă opun! Ce drept aveam noi să existăm? Ce drept aveam să fim nemuritori? întruchipăm un accident; suntem nişte monştri. Deşi îmi doresc viaţa cu lăcomie, deşi o doresc la fel de cumplit ca întotdeauna, nu pot zice că a făcut rău distrugând atât de mulţi...

— O să ucidă şi mai mulţi! spuse Eric disperat.

— Însă acum, din cauza ei e în primejdie Marea Familie, spuse Maharet. Lumea le aparţine oamenilor! Iar ea vrea să o transforme în împărăţia ei. Dacă nu cumva...

— Mekare vine, repetă Khayman. Faţa îi era luminată de un zâmbet foarte simplu. Mekare va împlini blestemul. Eu am creat-o pe Mekare, cu acest unic scop. Acum blestemul ne implică pe toţi.

Maharet zâmbi, dar zâmbetul ei era total diferit, la fel ca şi expresia feţei. Era un zâmbet trist, indulgent şi, în mod curios, puţin cam rece.

— Ah, Khayman, cum poţi să crezi în atâta simetrie?

— Vom pieri cu toţii! spuse Eric.

— Trebuie să existe o modalitate de a o distruge, spuse cu răceală Gabrielle, care să nu implice şi distrugerea noastră. Trebuie să ne gândim, să fim pregătiţi, să facem un plan.

— N-ai cum să schimbi profeţia! şopti Khayman.

— Khayman, dacă am avut ceva de învăţat din toată povestea aceasta, zise Marius, este că nu există destin. Iar dacă nu există destin, nu există nici profeţii. Mekare vine încoace să facă ceea ce a jurat să facă; s-ar putea să fie singurul lucru de care e încă conştientă sau pe care-l poate face, dar asta nu înseamnă că Akasha nu se poate apăra de Mekare. Nu credeţi că Mama ştie că şi Mekare s-a ridicat? Nu credeţi că Mama a văzut şi a auzit ce vise au copiii ei?

— Da, dar profeţiile se realizează, orice s-ar întâmpla, răspunse Khayman. Asta e frumuseţea. Noi înţelegeam asta în vremurile de demult. Puterea vrăjilor înseamnă puterea voinţei; ai putea spune că pe-atunci eram cu toţii mari genii ale psihologiei şi că puteam să fim ucişi dacă altcineva ne plănuia moartea. Iar visele, Marius, visele fac parte dintr-un plan de mare anvergură.

— Nu vorbi de el ca şi cum planul ar fi deja înfăptuit, spuse

Maharet. Noi mai posedăm o armă. Putem să folosim raţiunea. Creatura asta vorbeşte acum, nu-i aşa? înţelege ce i se spune. Poate că am reuşi să-i explicăm...

— De data aceasta, tu ţi-ai ieşit din minţi, cu siguranţă! strigă Eric. Ai de gând să stai de vorbă cu monstrul acesta care a parcurs lumea întreagă dând foc propriilor sale progenituri! Era din ce în ce mai înfricoşat. Ce poate şti despre raţiune fiinţa asta care le înflăcărează pe acele femei simple şi le face să se întoarcă împotriva bărbaţilor lor? Fiinţa asta nu cunoaşte decât măcelul, moartea, violenţa, asta-i tot ce-a ştiut vreodată, după cum ne arată povestea ta. Noi nu ne schimbăm, Maharet. De câte ori mi-ai spus-o cu gura ta. Nu facem decât să perfecţionăm fiinţa care am fi fost, oricum.

— Nici unul dintre noi nu vrea să moară, Eric, spuse răbdătoare Maharet, dar atenţia îi zbură brusc în altă parte.

Acelaşi lucru se petrecu şi cu Khayman. Jesse îi studie pe amândoi, încercând să înţeleagă ce era cu ei. Apoi observă că şi cu Marius se petrecuse ceva. Eric era împietrit. Spre surpriza ei, Mael se uita fix la ea.

Auzeau ceva. Felul în care-şi mişcau ochii o dovedea; oamenii ascultă cu ochii, căci ochii se mişcă în direcţia de unde vine zgomotul, încercând să-i descopere sursa.

Brusc, Eric spuse:

— Cei tineri ar trebui să coboare imediat în pivniţe.

— N-are nici un rost, răspunse Gabrielle. În plus, vreau să fiu de faţă.

Ea nu auzea nimic, dar se străduia să audă.

Eric se-ntoarse spre Maharet.

— Ai de gând să o laşi să ne distrugă pe toţi, unul după altul?

Maharet nu-i răspunse. Întoarse încet capul spre culoar.

În tine, Jesse percepu chiar ea zgomotul. Desigur că urechile omeneşti nu-l puteau percepe; era ca un echivalent auditiv al tensiunii din aer, dar fără vibraţie, curentul acesta îi traversa corpul la fel cum trecea prin fiece particulă de materie din cameră. Era ca o inundaţie care te face să pierzi simţul orientării. Deşi îi vedea pe Maharet şi pe Khayman vorbind, nu auzea ce-şi spuneau. Prosteşte, îşi duse mâinile la urechi. Văzu ca prin ceaţă că şi Daniel făcuse acelaşi lucru, dar amândoi ştiau că nu servea la nimic.

Sunetul păru brusc să frâneze cursul timpului. Jesse se

clătină pe picioare; se sprijini de zid, apoi privi harta de pe peretele opus, ca şi cum ar fi vrut de-acolo un sprijin. Privi cursul luminiţelor pornind din Asia Mică spre nord şi spre sud.

O trepidaţie nedesluşită umplu camera. Sunetul încetase, dar prin aer se răspândea o linişte care te asurzea.

Ca într-un vis, fără nici un sunet, îl văzu pe Lestat apărând în uşă; îl văzu cum se aruncă în braţele lui Gabrielle, apoi îl văzu pe Louis apropiindu-se să-l îmbrăţişeze. Apoi Lestat se uită la ea, iar ea îi percepu gândurile despre visele cu gemenele la festinul funerar, cu corpul întins pe catafalc. El habar nu avea ce însemnau toate acestea! Nu ştia nimic.

Această revelaţie îi produse un şoc. Îşi reaminti de momentul când urcase pe scenă, când, în mod evident, se chinuise să priceapă o astfel de imagine fugitivă, chiar în clipa în care erau despărţiţi.

Apoi, în vreme ce ceilalţi îl antrenau în alt colţ cu ei, îmbrăţişîndu-l, sărutându-l din nou, chiar şi Armand se dusese spre el cu braţele deschise — el schiţă un zâmbet numai pentru ea:

— Jesse, spuse.

Îi privi şi pe ceilalţi, pe Marius, privi la toate feţele acelea reci şi îngrijorate. Cât de albă îi era pielea, de-a dreptul lividă, deşi îşi păstrase intacte căldura, exuberanţa, agitaţia aproape copilărească, exact ca înainte.

PARTEA A PATRA
REGINA DAMNAŢILOR

Aripi freamătă praful de raze în catedrala unde Trecutul zace în marmură înmormântat.

STAN RICE
"Poem on Crawling into Bed: Bitterness"
Body of Work (1983)

Prin verdeaţa lucioasă a gardului viu,
a iederii

şi-a fragilor de câmp,
crinii stau albi, singuratici, severi.
De ne-ar fi paznici ei!
Dar sunt sălbatici.

STAN RICE
"Greek Fragments"
Body of Work (1983)

AŞEZATĂ în capul mesei, îi aştepta. Nemişcată, fără expresie, cu o culoare plăcută pe faţă, graţie luminii focului şi a rochiei mov.

Cadrul feţei îi era aurit de flăcările din şemineu, iar pe peretele vecin, din sticlă, i se reflecta imaginea, ca într-o oglindă perfectă, de parcă era reală imaginea ce părea să plutească prin noaptea transparentă.

Iar eu? Înspăimântat. Înspăimântat pentru toţi şi pentru mine. În mod ciudat, şi pentru ea. Aveam un presentiment, ca un curent rece prin oase. Pentru ea. Cea care-ar putea să distrugă tot ce-am iubit vreodată.

La uşă m-am întors să o mai sărut o dată pe Gabrielle. S-a sprijinit o clipă de mine, prăbuşindu-se parcă, dar cu toată atenţia la Akasha. I-am simţit mâinile tremurând când mi-a atins faţa. L-am privit apoi pe Louis, fragilul meu Louis, fragil ce-l puţin în aparenţă, care afişa o expresie de invincibilitate; apoi pe Armand, veşnicul adolescent cu chip de înger. În cele din urmă, cei pe care-i iubeşti sunt... pur şi simplu, cei pe care-i iubeşti.

Marius era alb de furie când a intrat în cameră; nimic nu i-o putea disimula. Mie mi-a aruncat o privire numai — mie, ucigaşul acelor bieţi muritori de pe munte, unde rămăsese un şir de cadavre. Era la curent, cu siguranţă. Toate zăpezile de pe lume nu le puteau acoperi. *De tine am nevoie, Marius. Toţi avem nevoie de tine.*

Îşi păzea gândurile; fiecare făcea la fel. Dar de ea reuşeau oare să îşi protejeze secretele?

Când au intrat cu toţii în sală, m-am dus la dreapta Akashei, căci aşa dorea. Şi pentru că acolo ştiam că îmi era locul: Le-am

făcut semn lui Gabrielle si lui Louis să se aşeze în faţă, aproape de mine, ca să nu-i scap din ochi. Privirea pe care mi-a întors-o Louis m-a izbit drept în inimă, atât era de resemnată, de tristă.

Femeia cu părul roşu, cea străveche ce purta numele de Maharet, şedea la capătul opus al mesei, cel apropiat de uşă. La dreapta ei, Marius şi Armand. La stânga, novicea Jesse, cealaltă roşcată. Maharet părea complet pasivă, calmă, de parcă nimic nu i se putea întâmpla. Era uşor de înţeles de ce. Akasha nu-i putea face rău acestei fiinţe, cum nu-i putea face rău nici celuilalt, lui Khayman, cel mai vechi dintre toţi, care tocmai se aşezase la dreapta mea.

Cel cu numele de Eric era îngrozit, era limpede. S-a aşezat cu noi la masă contra voinţei lui. Mael era, de asemenea, înspăimântat, dar asta îl înfuria. Se uita fix la Akasha şi nu-i păsa deloc că furia i se citea pe faţă.

Nici Pandora, frumoasa Pandora cu ochi de catifea, nu dădea impresia că i-ar păsa de ceva când s-a aşezat lângă Marius. Nici măcar o privire nu i-a aruncat Akashei. Se uita drept înainte, prin peretele de sticlă, iar ochii i se mişcau uşor, privind cu drag pădurea din faţă, straturile de verdeaţă întunecată striată ici şi colo de coaja vişinie a copacilor.

Celălalt care părea nepăsător era Daniel. Şi pe el îl văzusem la concert. Dar nu ghicisem că Armand era cu el! Nu-mi parvenise nici cel mai mic semn că Armand ar fi fost acolo. Când mă gândeam că toate lucrurile pe care-am fi putut să ni le spunem nu vor mai fi spuse poate niciodată. Dar nu se putea să se sfârşească aşa, nu era cu putinţă! O să am ocazia să stau de vorbă cu Armand, cu toţi ceilalţi. Frumosul Daniel credea ca mine, el care, cu magnetofonul lui portabil, împreună cu Louis, în casa de pe strada Divisadero, fusese într-un fel la originea isprăvii acesteia. De aceea se uita atât de senin la Akasha, de aceea analiza ca un spectator fiece moment.

L-am privit şi pe Santino, cu pletele lui negre — era o fiinţă cu o ţinută regală, care mă examina cu circumspecţie. Nici lui nu-i era frică. Reuniunea aceasta îl umplea de disperare. Era profund impresionat de frumuseţea Akashei, care îi atingea o rană adâncă din suflet. Credinţa lui străveche l-a înflăcărat o clipă, pentru el credinţa însemnase mai mult decât simpla supravieţuire, dar îi fusese răpită cu cruzime.

N-aveam timp să-i înţeleg pe fiecare, să evaluez legăturile

dintre ei sau măcar să cer explicaţii cu privire la ciudatul vis în care apăreau două fete roşcate şi trupul mamei, imagine care mi-a apărut din nou în minte imediat ce-am privit-o pe Jesse.

Mă întrebam dacă ei îmi pot citi gândurile şi pot descoperi toate lucrurile pe care mă chinuiam să le ascund; pe care le ascundeam de mine însumi.

Pe faţa lui Gabrielle nu se mai putea citi nimic acum. Ochii i se micşoraseră şi deveniseră cenuşii, de parcă le ascundea până şi lumina, şi culoarea; se uita de la mine la Akasha şi înapoi la mine, ca şi cum voia să înţeleagă ceva.

M-a cuprins brusc o adevărată teroare. Poate că o simţisem de fapt tot timpul. Nici ei n-o să cedeze. Ceva înrădăcinat în ei avea să-i împiedice să cedeze, cum mă împiedicase şi pe mine. Un dezastru avea să se producă înainte ca cineva să părăsească sala aceasta.

Pe moment, m-am simţit paralizat. Apoi am întins brusc mâna şi i-am luat-o pe-a Akashei. Degetele i s-au strâns delicat peste ale mele.

— Calmează-te, prinţul meu, mi-a spus cu tandreţe, în şoaptă. Ceea ce simţi în sala aceasta este moartea, dar e vorba de moartea credinţelor şi a interdicţiilor. Nimic mai mult. A privit-o pe Maharet. Poate şi pieirea visurilor, a adăugat, care-ar fi trebuit de mult să piară.

Maharet a rămas la fel de inertă. Ochii ei violeţi erau obosiţi, cu vinişoare roşii. Deodată, am înţeles de ce: erau ochi de om, care mureau clipă de clipă. Sângele ei îi iriga zi şi noapte, dându-le viaţă, dar nu dura. Prea mulţi nervi din propriul ei corp erau morţi.

Iar am văzut, ca un fulger, imaginea din vis. Gemenele, corpul din faţa lor. Unde era legătura?

— Nu-i nici o legătură, mi-a şoptit Akasha. Ceva de mult uitat, pentru care istoria nu mai are nimic de zis. Am trecut dincolo de istorie acum. Istoria se construieşte pe greşeli; noi vom reîncepe totul, pe baza adevărurilor.

Marius a vorbit imediat:

— Nu există nimic care să te convingă să te opreşti?

Avea un ton cu mult mai stăpânit decât îmi închipuisem. S-a înclinat cu mâinile împreunate în faţă, păstrând atitudinea celui ce încearcă să rămână rezonabil. Ce ţi-am putea spune? Dorim să încetezi să mai apari în faţa oamenilor. Dorim să nu te mai

amesteci în viaţa lor.

Degetele Akashei s-au strâns peste ale mele. Femeia roşcată se uita acum la mine cu ochii ei violeţi înroşiţi.

— Akasha, te implor, a spus Marius. Pune capăt acestei revolte. Nu le mai apărea muritorilor, nu le mai porunci ce să facă.

Akasha a râs încetişor.

— De ce nu, Marius? Pentru că asta deranjează preţioasa ta lume, lumea peste care ai vegheat de două mii de ani, cum făceau cândva romanii privind la luptele pe viaţă şi pe moarte din arene, de parcă era o distracţie sau teatru, de parcă suferinţa reală şi moartea n-aveau nici o însemnătate câtă vreme spectacolul îi distra?

— Înţeleg ce vrei să faci, a spus Marius. Dar nu ai dreptul, Akasha.

— Marius, argumentele acestea mi-au fost deja servite de elevul tău de lângă mine, i-a răspuns ea. Avea acum un ton stăpânit şi plin de răbdare, ca şi al lui. Ce-i mai important e că eu însămi le-am cântărit de mii de ori. De câtă vreme crezi că aud rugăciunile lansate de omenire, de câtă vreme mă gândesc la o soluţie pentru eliminarea ciclurilor infernale de violenţă umană? E vremea să asculţi tu la ce am eu de spus.

— Noi o să avem de jucat un rol în toate acestea? a întrebat Santino. Sau vom fi distruşi ca toţi ceilalţi?

Era mai degrabă impulsiv decât arogant.

Pentru prima dată roşcata a dat un semn de emoţie, căci şi-a fixat ochii pe el imediat, cu gura strânsă.

— Voi îmi veţi fi îngerii, a răspuns Akasha cu tandreţe, întorcându-i privirea. Veţi fi zeii din jurul meu. Dacă nu alegeţi calea aceasta, vă voi distruge. Cât îi priveşte pe cei dintâi, pe cei de care nu pot scăpa aşa uşor — aici s-a uitat la Khayman şi la Maharet din nou— dacă se întorc împotriva mea, vor juca rolul diavolului în opoziţie cu mine, căci umanitatea întreagă se va mobiliza să-i distrugă, aşa că, opunându-se, vor servi foarte bine la reuşita planului. Dar ceea ce vă stătea la dispoziţie înainte — lumea întreagă drept teren secret de vânătoare — nu veţi mai avea niciodată.

Se părea că Eric pierdea bătălia sa internă cu frica. Se mişca de parcă avea de gând să se ridice şi să părăsească sala.

— Răbdare, a spus Maharet, uitându-se la el. S-a uitat apoi

din nou la Akasha. Aceasta a zâmbit. Cum e cu putinţă, a întrebat Maharet cu o voce reţinută, să înlături un ciclu de violenţă prin şi mai multă violenţă? Eşti pe cale să distrugi toţi bărbaţii de pe pământ. Care poate să fie încheierea?

— Ştii la fel de bine ca şi mine, a răspuns Akasha. E mult prea simplu şi elegant pentru a nu fi înţeles. N-a fost imaginabil *până acum.* Vreme de secole, cât am stat pe tronul meu, în cripta făcută de Marius, am visat ca pământul să fie o adevărată grădină, în care fiinţele să trăiască fără chinurile pe care le simţeam sau le auzeam pătrunzând până la mine. Am visat o omenire care ajunge la pace fără să treacă prin tiranie. Apoi simplitatea lucrurilor m-a izbit brusc, parcă am văzut, în fine, lumina. Numai femeile pot realiza acest vis; iar asta, numai dacă toţi bărbaţii — sau, aproape toţi — sunt eliminaţi.

În alte epoci un astfel de lucru n-ar fi fost realizabil. Dar acum e uşor — există tehnologii care îl pot permite. După o curăţare iniţială, sexul copiilor va putea fi selectat; fetuşii nedoriţi pot fi avortaţi fără durere, aşa cum se întâmplă acum cu copii de ambele sexe. Dar nu-i nici o nevoie să discutăm despre asta acum, zău aşa. Nici unul dintre voi nu e idiot, oricât de impetuoşi sau emotivi aţi fi.

Ştiţi ca şi mine că pacea universală are o şansă dacă populaţia masculină este redusă la unu la sută din cea feminină. Toate formele de violenţă vor dispărea, pur şi simplu.

Epoca aceasta de pace va fi ceva ce omenirea n-a mai cunoscut niciodată. Apoi populaţia masculină poate creşte treptat. Ca să fie schimbat cadrul conceptual, bărbaţii trebuie să piară. Cine-ar putea contesta asta? Poate nu e necesar să fie păstraţi nici măcar în proporţie de unu la sută. Dar e un gest de generozitate. Deci o să-l permit. Cel puţin, pentru început.

O vedeam pe Gabrielle gata să vorbească. Am încercat să-i fac semn să tacă, dar nu mi-a dat atenţie.

— E adevărat, efectele sunt clare, a spus ea. Dar, când vorbeşti de exterminare în masă, problema păcii devine ridicolă. Distrugi jumătate din populaţia globului. Dacă oamenii s-ar naşte fără mâini şi fără picioare, s-ar ajunge la acelaşi rezultat în privinţa păcii!

— Bărbaţii îşi merită soarta pe care o vor avea. Nu au decât să culeagă roadele celor semănate! Amintiţi-vă că vorbesc de o curăţenie temporală — de o strategie, ca să zic aşa. Ce-i frumos

în planul acesta e simplitatea. De altfel, niciodată numărul bărbaţilor ce vor pieri nu va depăşi pe cel al femeilor care-au pierit de mâna lor de-a lungul secolelor. O ştiţi la fel de bine ca şi mine. Ia spuneţi, câţi bărbaţi au murit de mâna femeilor peste secole? Dacă i-am reda viaţa fiecăruia, crezi că s-ar umple măcar casa asta?

Încă o dată, astea nu-s decât amănunte. Voi ştiţi că eu am dreptate. Ceea ce contează — ce-i mai încântător — e că acum avem mijloacele să producem această schimbare. Eu nu pot fi distrusă. Voi aveţi toate calităţile pentru a fi îngerii mei. Nimeni nu ni se poate opune cu vreo şansă de succes.

— Nu este adevărat, a spus Maharet.

Un val de mânie a trecut pe obrajii Akashei; o superbă nuanţă roşietică i-a colorat, ca apoi să dispară instantaneu, lăsându-i la fel de inumani ca înainte.

— Insinuezi că *tu* mă poţi opri? a întrebat ea, cu gura încleştată. Te grăbeşti spunând una ca asta. Vrei deci să-i vezi pierind pe Eric, pe Mael, pe Jessica?

Maharet nu i-a răspuns. Mael era în mod vizibil cutremurat, dar de mânie, nu de frică. S-a uitat la Jesse şi la Maharet, apoi la mine. Ura lui se simţea de la distanţă.

Akasha nu o slăbea din ochi pe Maharet.

— Ah, cât de bine te cunosc, a continuat Akasha, cu o voce puţin mai blândă. Ştiu că ai trecut prin milenii fără să te schimbi. Te-am văzut de mii de ori în gândurile celor-laţi; ştiu că acum visezi că sora ta trăieşte, ceea ce poate că-i adevărat, sub cine ştie ce formă demnă de milă. Mai ştiu şi că ura ta contra mea n-a făcut decât să crească şi că îţi scormoneşti mintea căutând amintirea timpurilor acelora de demult, doar-doar vei găsi acolo o explicaţie pentru ce se întâmplă acum. Dar, după cum tu însăţi mi-ai spus când stăteam de vorbă într-un palat făcut din cărămizi arse pe malul Nilului, nu există nici o explicaţie. Nu există nimic! Există lucruri vizibile şi lucruri invizibile; şi cele mai oribile grozăvii se pot abate pe capul celor mai inocenţi. Nu pricepi că nici asta n-am lăsat deoparte în planul meu?

Din nou Maharet a rămas tăcută. Stătea ţeapănă; numai în ochii aceia frumoşi se păstra un semn că ar fi putut simţi vreo durere.

— Explicaţiile am să le *creez* eu, a spus Akasha cu o urmă de mânie în glas. Eu am să *construiesc* viitorul şi am să definesc ce

e bine şi ce înseamnă pacea. Eu nu fac apel la zei sau zeiţe mitice, nici la duhuri ca să-mi justific acţiunile, nici la o moralitate abstractă. Nu fac apel nici la istorie! Nu caut prin noroi inima şi creierul mamei mele!

De data aceasta pe toţi i-au trecut fiori. Pe buzele lui Santino juca un zâmbet amar. Cu un elan protector, Louis s-a întors spre Maharet care rămăsese mută.

Marius se temea să nu se precipite brusc totul.

— Akasha, a implorat-o el, chiar dacă planul tău ar fi realizabil, chiar dacă muritorii nu se vor ridica împotriva ta, chiar dacă bărbaţii nu se vor apuca să inventeze un mijloc de a te distruge cu mult înainte ca planul tău să se realizeze...

— Marius, nu fi stupid. Sau poate crezi că sunt eu. Crezi că n-am idee de ce e în stare lumea asta? Că nu cunosc amestecul acesta absurd de brutalitate şi de creativitate intelectuală tehnologică, din care se compune mintea omului modern?

— Regina mea, nu cred că ştii, zău că nu cred! Nu cred că poţi concepe ce a devenit lumea. Nici unul dintre noi n-o poate face. E mult prea variată, prea imensă, încercăm să o cuprindem cu minţile noastre, dar nu reuşim. Tu cunoşti o lume; dar nu e *unica* lume. E o lume pe care ai ales-o dintr-o duzină de alte lumi, din motive strict personale.

Ea a negat, scuturând din cap. Iar a străbătut-o un fulger de mânie.

— Nu te juca cu răbdarea mea, Marius, a spus ea. Te-am lăsat în viaţă pentru un motiv foarte simplu: Lestat o dorea. Şi pentru că eşti puternic şi poţi să mă ajuţi. Asta-i tot, Marius. Fii atent cum te porţi cu mine.

S-a lăsat o tăcere între ei. Firește, şi el îşi dădea seama că ea minţea. Eu mi-am dat. Ţinea la el şi asta o umilea şi căuta să-l rănească. Şi reuşise. În tăcere, el şi-a înghiţit mânia.

— Chiar dacă planul tău ar fi realizabil, a reluat el blând, poţi, în mod cinstit, să spui că omenirea s-a descurcat atât de prost, încât să merite pedeapsa aceasta?

Am respirat uşurat. Ştiusem că va avea curajul, ştiusem că el va găsi modalitatea de a purta discuţia mai departe, spre ape mai profunde, oricât l-ar ameninţa ea. Că o să poată exprima tot ce mă chinuisem şi eu să spun.

— Acum chiar că depăşeşti măsura, a răspuns ea.

— Akasha, am observat timp de două mii de ani. Poţi să îţi

baţi joc şi să mă tratezi drept gladiatorul din arenă dacă vrei, poţi să-mi povesteşti ce ştii despre epocile necunoscute mie. Când am îngenuncheat la picioarele tale, ţi-am cerut să-mi împărtăşeşti cunoştinţele tale. Dar, în răstimpul care a trecut, ceea ce am văzut petrecându-se în lume m-a umplut de respect şi de dragoste pentru toţi muritorii. Am fost martorul unor revoluţii în gândire şi în filozofie pe care le credeam imposibile. Rasa umană se mişcă singură în direcţia epocii de pace pe care o vrei tu.

Pe faţa ei se citea numai dispreţ.

— Marius, a rostit ea, secolul acesta va trece în istorie drept unul dintre cele mai sângeroase din istoria omenirii. Despre ce evoluţii vorbeşti tu, când milioane de oameni au fost exterminaţi de o mică naţie europeană după cheful unui nebun, când oraşe întregi au rămas doar în amintiri, fiind rase de pe faţa pământului de bombe? Când copiii deşertului din răsărit nu-ncetează cu războaiele împotriva fraţilor lor, în numele religiei lor despotice? Marius, femeile din toată lumea îşi aruncă la hazna rodul pântecu-lui. Urletele celor flămânzi se ridică până la cer, dar asta nu-i deranjează pe cei bogaţi care zburdă fără grijă în citadelele lor tehnologice. Bolile răpesc mii de vieţi printre flămânzii de pe continente întregi, în vreme ce în spitale, care aduc cu adevărate palate, sunt unii care cheltuiesc averi pe tot felul de cosmetice rafinate sau pe pilule şi fiole ce le promit viaţa eternă. A râs încetişor. S-au auzit vreodată mai tare strigătele muribunzilor în urechile celor ce pot să-i audă? S-a vărsat *vreodată* mai mult sânge?

Simţeam cât se necăjea Marius. Îi percepeam pornirea care-l făcea să încleşteze pumnii şi să îşi scormonească sufletul pentru a găsi vorbele cele mai potrivite.

— Există totuşi ceva ce nu reuşeşti să *vezi,* a spus el în cele din urmă. Există ceva ce nu poţi înţelege.

— Nu, dragul meu. N-am nici o problemă cu vederea. Nu am avut niciodată. Tu eşti cel care nu reuşeşti. Ca întotdeauna.

— Uită-te afară, la pădure! a spus el. Alege un copac, descrie-l dacă poţi, menţionând tot ce-i negativ la el, tot ce poate el distruge, ce striveşte sub el, ce nu realizează. Iată gata fabricat un monstru — numai rădăcini lacome, numai crengi asupritoare, oprind lumina din calea altor plante, consumând toată hrana minerală din jur, tot aerul. Dar nu acesta e adevărul

despre acel copac. Nu este întregul adevăr, dacă-l priveşti ca parte a naturii, şi prin natură nu înţeleg vreun lucru sfânt, înţeleg doar întreaga ţesătură, Akasha. Înţeleg sistemul larg relaţional, care cuprinde totul.

— Deci tu nu ai reţine decât aspectele pozitive ca să poţi fi optimist, a replicat ea, după cum ai avut dintotdeauna obiceiul. Să fim serioşi. Fă-mi şi mie analiza situaţiei oraşelor apusene unde săracilor li se oferă zilnic de-ale gurii şi povesteşte-mi că foamea nu mai există. Elevul tău de-aci m-a bătut deja la cap cu platitudini de soiul acesta — prostii pe care s-a bazat dintotdeauna liniştea de sine a celor bogaţi. Lumea s-a cufundat în cea mai extremă perversiune, într-un haos total! E la fel ca întotdeauna, dacă nu mai rea.

— Ba nu, n-ai dreptate, nu s-a lăsat el. Femeile şi bărbaţii sunt animale care învaţă. Dacă nu vezi ce-au învăţat, înseamnă că eşti oarbă. Sunt fiinţe în perpetuă schimbare, se perfecţionează zi după zi, îşi lărgesc veşnic orizontul şi capacitatea de iubire. Nu eşti cinstită cu ei când spui că acesta ar fi secolul cel mai sângeros; nu distingi lumina care străluceşte din ce în ce mai puternic, căci preferi să vezi întunericul. Nu bagi în seamă evoluţia sufletului omenesc!

S-a ridicat de unde şedea şi a venit spre ea, încon-jurând masa pe stânga, ca să se aşeze pe locul gol dintre ea şi Gabrielle. Apoi i-a luat o mână, stabilind astfel un contact direct cu ea.

M-au trecut toţii fiorii, privindu-l. Eram convins c-a speriat-o, că nu-i putea permite să o atingă. Dar ei părea să-i placă gestul; a zâmbit doar.

— E adevărat ce spui despre războaie, a zis el, conti-nuându-şi pledoaria şi luptându-se în acelaşi timp să îşi păstreze demnitatea. Da, da, iar strigătele muribunzilor au ajuns şi la urechile mele; cu toţii le-am auzit de-a lungul secolelor; chiar şi în momentul de faţă omenirea primeşte şoc după şoc, ascultând zilnic ştiri despre vreun conflict sau altul. Dar lumina despre care vorbesc eu e tocmai strigătul împotriva ororilor războiului. Este vorba de atitudini care n-au fost niciodată posibile în trecut. Este vorba de bărbaţii şi de femeile care se bat pentru prima oară în istoria omenirii să pună capăt nedreptăţilor sub orice formă ar fi ele.

— Vorbeşti de atitudinile intelectuale ale unui foarte mic

număr de oameni.

— Nu. Vorbesc de revoluţia în filozofie; vorbesc despre idealismul din care se vor naşte acţiunile practice. Akasha, deşi au atâtea defecte, trebuie să li se lase timpul să îşi realizeze singuri visele, înţelegi?

— Aşa e! a intervenit Louis. Mi-a sărit inima. Cât era de vulnerabil Louis! Dacă se întorcea contra lui... Dar el a continuat cu calm, cu rafinamentul lui obişnuit: Este lumea lor, nu a noastră! a spus cu umilinţă. E limpede că noi am renunţat la ea când am ales nemurirea. N-avem nici un drept acum să ne amestecăm în lupta pe care o duc. Dacă o facem, le răpim victoriile care i-au costat atât de scump! Până şi în ultimul secol progresele lor ţin de miracol, au fost reparate nedreptăţi care erau considerate inevitabile; pentru prima oară au dezvoltat o concepţie despre adevărata solidaritate a oamenilor.

— Sinceritatea ta mă impresionează, i-a răspuns ea. Te-am menajat pentru că te iubeşte Lestat. Iar acum înţeleg de ce te iubeşte. Ce curaj îţi trebuie să-mi vorbeşti în felul acesta! Deşi dintre toţi cei prezenţi tu eşti animalul de pradă cel mai rapace. Ucizi fără a ţine cont de vârstă, de sex sau de pofta de viaţă a victimei.

— Atunci ucide-mă! a strigat el. Asta aş vrea să faci, nu să ucizi fiinţe umane! Nu te amesteca în viaţa lor. Chiar dacă se ucid între ei! Lasă-le timp să îşi realizeze noile viziuni; lasă-le timp oraşelor apusene, aşa corupte cum sunt, să îşi propage idealurile în întrega lume de suferinţă şi de mizerie.

— Timp, a rostit Maharet. Asta cerem cu toţii. Timp. Iar asta este ceea ce trebuie să oferi.

A urmat o pauză.

Akasha nu voia să se uite la femeia aceasta; nu voia nici măcar să o asculte. Simţeam cum se retrage în sine. Şi-a retras mâna dintr-a lui Marius. S-a uitat îndelung la Louis, apoi s-a întors spre Maharet, de parcă nu putea evita asta, iar faţa i-a devenit calmă, dar crudă.

Maharet a continuat.

— Ai meditat în tăcere la tot felul de soluţii timp de secole. Ce-nseamnă pentru tine încă unul? N-ai să negi că acest ultim secol a fost plin de neprevăzut, că progresul tehnologic realizat poate asigura hrană, adăpost şi sănătate tuturor popoarelor de pe pământ.

— Aşa să fie oare? a răspuns Akasha. Ura cea mai profundă îi încălzea zâmbetul. La asta a dus progresul tehnologic? Ce zici de gazele toxice, de bolile inventate în laborator, de bombele care pot distruge întreaga planetă? Gândeşte-te la accidentele nucleare care au dus la contaminarea hranei şi a apei pe continente întregi. La armatele care continuă să facă ce-au făcut dintotdeauna, dar cu o eficienţă sporită. Nobilii unei naţii lichidaţi într-o oră într-o pădure înzăpezită; toată intelectualitatea alteia, plus toţi cei care poartă ochelari, împuşcaţi în mod sistematic. In Sudan, toate femeile mutilate pentru a satisface gustul soţilor lor; în Iran, copiii puşi în faţa tunurilor!

— Nu se poate ca tu să fi văzut numai aşa ceva, a zis Marius. Nu-mi vine să cred. Akasha, uită-te la mine, ascultă cu puţină bunăvoinţă ce încerc să spun.

— Nu contează dacă crezi sau nu crezi! a spus ea, lăsându-se pentru prima dată în voia mâniei. Tu n-ai acceptat ce-am încercat eu să explic. N-ai vrut să cedezi în faţa imaginii perfecte pe care-am prezentat-o eu. Nu-ţi dai seama ce dar îţi ofer? Cum îţi salvez sufletul? Ce eşti dacă nu participi la planul meu? Un băutor de sânge, un ucigaş!

Încă n-o auzisem vorbind atât de aprinsă. Marius se pregătea să răspundă, dar printr-un gest, a cerut tăcere. Apoi i-a luat la rând pe Santino şi pe Armand.

— Tu, Santino, a spus. Ai fost şeful Copiilor întunericului din Roma pe vremea când credeau că împlinesc vrerea lui Dumnezeu făcând pe călăii anagajaţi ai diavolului... Îţi aminteşti ce superb era să ai un ţel, o credinţă? Şi tu, Armand, conducătorul vechiului grup din Paris. Îţi aminteşti când jucai rolul unui sfânt al întunericului? Aveaţi pe-atunci locurile voastre între rai şi iad. Vă ofer acelaşi lucru, fără nici un fel de înşelătorie! Sunteţi în stare să vă regăsiţi idealurile pierdute?

Nici unul nu i-a răspuns. Santino era împietrit de groază; rana lui secretă sângera de-a dreptul. Pe chipul lui Armand nu se putea citi altceva decât disperarea cea mai profundă.

Pe faţa ei a apărut o expresie întunecată de fatalitate. Totul era inutil. Nici unul dintre ei nu voia să i se alăture. S-a uitat iar la Marius.

— Preţioasa ta omenire! a rostit. Nimic n-a învăţat în şase mii de ani! îmi tot dai zor cu idealurile şi scopurile ei! La curtea

tatălui meu din Uruk erau înţelepţi care ştiau că cei flămânzi trebuie să fie hrăniţi. Ştii ce-i lumea ta modernă? Peşterile unde se petreceau miracole sunt înlocuite de televiziune, iar îngerii morţii se prezintă sub formă de elicoptere!

— Bine, dar ce fel de lume vrei tu? a reluat Marius. Îi tremurau mâinile. Nu îţi vine să crezi că femeile se vor lupta să îşi păstreze bărbaţii?

Ea a râs. Apoi s-a întors spre mine.

— Spune-le, Lestat. S-au bătut pentru bărbaţii lor în Sri-Lanka? Sau în Haiti? Pe insula Lynkonos au făcut ceva?

Marius mă fixa. Aştepta răspunsul meu, aştepta să fiu de partea lui. Eu voiam să găsesc argumente, să înnod firul acolo unde-l lăsase el şi să continuu pe aceeaşi linie. Doar că mintea mi s-a golit brusc de orice idee.

— Akasha, am spus. Te implor, opreşte vărsarea asta de sânge. Nu mai oferi oamenilor neadevăruri, nu-i mai zăpăci.

Asta era. Apelul meu era direct, brutal, dar era singurul adevăr pe care-l puteam oferi.

— Exact. Căci asta-i esenţa problemei, a adăugat Marius cu prudenţă, pe un ton aproape rugător, umil. Ce le spui tu, Akasha, e o minciună, o minciună superstiţioasă! N-au fost suficiente minciuni până acuma? Gândeşte-te, suntem într-o epocă în care omenirea se trezeşte din vechile superstiţii, când a detronat vechii zei.

— Minciună? a întrebat ea. S-a retras de parcă ar fi primit o palmă. Care-i minciuna? Vrei să spui că mint când le promit domnia păcii pe pământ? Qnd le spun că pe mine mă aşteptau pentru a o înfăptui? Nu, nu-i nici o minciună. Eu pot să le ofer prima măsură de adevăr pe care-au avut-o vreodată! Eu sunt cea pe care ei şi-o imaginează. Sunt eternă, sunt atotputernică şi-i voi apăra...

— Îi vei apăra? a întrebat Marius. Cum poţi tu să-i aperi de duşmanii lor cei mai sângeroşi?

— Ce duşmani?

— Bolile, regina mea. Moartea. Nu ai puteri vindecătoare. Nu poţi nici să dai, nici să salvezi viaţa cuiva. Iar ei vor aştepta exact acest gen de miracole. *Tot ce poţi face e să ucizi.*

Tăcere. Calm. Chipul ei transformat brusc într-o mască fără viaţă, aşa cum fusese în criptă. Privind drept înainte cu ochii goi sau poate concentrându-se, nu ştiu.

Nu se auzea nici un zgomot, doar lemnele trosnind în foc.

— Akasha, am şoptit. Timp. Ceea ce ţi-a cerut Maharet. Un secol. Nimica toată pentru tine.

M-a privit uimită. Am simţit suflul morţii pe obraji, dându-mi târcoale, ca atunci când mă încolţiseră lupii, cu atâta amar de ani în urmă, şi nici o ramură de copac mai jos, de care să mă apuc.

— Sunteţi cu toţii împotriva mea, nu-i aşa? a şoptit. Până şi tu, prinţul meu. Eşti duşmanul meu. Iubitul meu e duşmanul meu.

— Te iubesc nespus de mult! i-am răspuns. Dar nu te pot minţi. Nu pot crede în planul tău! E complet greşit!

Tocmai simplitatea şi eleganţa de care vorbeşti tu îl fac să fie greşit!

Ochii ei au trecut rapid peste chipurile lor. Eric era iar pe cale să intre în panică. Mael clocotea de furie.

— Nu-i nici unul printre voi care să treacă de partea mea? a continuat tot în şoaptă. Nici unul care să vrea să transforme în realitate visul acesta ameţitor? Nici măcar unul care să vrea să renunţe la lumea lui egoistă şi pitică? I s-a fixat privirea pe Pandora. Tu, de pildă, biată visătoare, tulburată încă de pierderea calităţii tale de om. Nici tu n-ai vrea să te salvezi?

Pandora privea prin ea ca prin sticlă.

— Nu am gustul tău de a ucide, a răspuns ea molcom, şoptit. Mie mi-e suficient să urmăresc căderea unei frunze. N-am convingerea că din vărsare de sânge poate să iasă ceva bun. Căci aici e miezul problemei, regina mea. Orori se întâmplă încă pe tot pământul, dar există din ce în ce mai mulţi oameni care le deploră. Dacă tu te-apuci să foloseşti astfel de metode, dându-le numele de fapte bune, dialogul cu omenirea s-a încheiat. A zâmbit cu tristeţe. Nu pot să-ţi fiu de folos. N-am nimic de oferit.

Akasha n-a răspuns. Apoi iarăşi şi-a plimbat privirea de la unii la alţii. I-a măsurat pe Mael, pe Eric. Apoi pe Jesse.

— Akasha, am reluat eu. Istoria este o lungă listă de nedreptăţi, nimeni nu neagă asta. Dar soluţiile simple s-au dovedit întotdeauna nepotrivite. Răspunsurile apar doar din complexitate. Doar prin complexitate se chinuie oamenii să fie cinstiţi; e un proces mai lent, mai încurcat, dar e singurul posibil. Simplitatea cere un sacrificiu prea mare. Aşa a fost întotdeauna.

— Aşa e, a intervenit Marius. Exact aşa. În teorie, ca şi în

practică, simplitatea e sinonimă cu cruzimea. Ceea ce propui tu e plin de cruzime!

— N-aveţi nici un pic de umilinţă în voi? a întrebat brusc. S-a întors de la mine la Marius. Nu aveţi nici un pic de bunăvoinţă de a înţelege? Sunteţi atât de mândri, atât de aroganţi, cu toţii! Vreţi ca lumea să rămână exact cum e, doar ca să vă satisfaceţi poftele voastre!

— Nici gând, a răspuns Marius.

— Ce v-am făcut ca să fiţi cu toţii atât de porniţi împotriva mea? a întrebat. Iar m-a privit, apoi pe Marius şi, în cele din urmă, pe Maharet. Mă aşteptam la aroganţă de la Lestat. Mă aşteptam la platitudini şi retorică goală, la idei nepuse niciodată în practică. Dar de la mulţi dintre voi mă aşteptam la mai mult. Ah, cum mă dezamăgiţi! Cum puteţi da cu piciorul unui destin gata făurit pentru voi? Aţi putea fi salvatorii omenirii! Cum puteţi nega ce-aţi văzut cu ochii voştri?

— Dar vor vrea la un moment dat să ştie cine suntem, a răspuns Santino. Şi o dată ce vor afla, se vor întoarce împotriva noastră. Vor vrea sângele care-i face nemuritori, cum se întâmplă mereu.

— Până şi femeile vor să trăiască veşnic, a spus rece Maharet. Până şi ele vor ucide pentru asta.

— Akasha, e o inepţie, a zis Marius. Nu se poate înfăptui. În Occident, lipsa de împotrivire e de neconceput.

— Este un plan bazat pe o viziune crudă şi primitivă, a intervenit Maharet cu un dispreţ rece.

Akasha iar s-a înnegrit de furie. Dar până şi furioasă, frumuseţea îi rămânea întreagă.

— Mi te-ai opus dintotdeauna! i-a spus lui Maharet. Te-aş distruge imediat dacă aş putea. I-aş face praf pe toţi cei la care ţii.

S-a lăsat o tăcere de plumb. Le simţeam frica celorlalţi, deşi nici unul nu îndrăznea să se mişte sau să vorbească.

Maharet a încuviinţat din cap. A zâmbit cu subânţelesuri.

— Tu eşti cea arogantă, a răspuns ea. Tu eşti cea care n-a învăţat nimic. Tu eşti cea care nu te-ai schimbat de şase mii de ani. Sufletul tău rămâne la fel de imperfect, în vreme ce omenirea a atins culmi pe care n-ai cum să le înţelegi. În izolarea ta, scutită de orice analiză sau contrazicere, ai avut tot felul de vise, ca milioanele de muritori; iar acum ieşi din tăcerea

ta şi eşti gata să-ţi pui în practică visurile spre binele omenirii? Vii cu ele la masa aceasta, printre cei câţiva din neamul tău, dar ele nu rezistă criticilor. N-ai cum să le aperi. Ar putea oare cineva? Şi ne spui nouă că negăm ce vedem cu ochii noştri! Fără grabă, Maharet s-a ridicat de pe scaun. S-a aplecat uşor în faţă, cu degetele sprijinite pe masă. Îngăduie-mi să spun eu ce e de văzut, a continuat. Acum şase mii de ani, când oamenii credeau în duhuri, a avut loc un accident oribil şi ireversibil; a fost în sine un eveniment la fel de îngrozitor ca şi copiii monstruoşi care se nasc din când în când printre muritori şi pe care natura nu-i lasă să trăiască. Numai că tu, agăţându-te de viaţă, împinsă de propriile dorinţe, împăunându-te cu drepturile tale regeşti, ai refuzat să îngropi acel accident o dată cu tine pentru totdeauna. Scopul tău a devenit acela de a-l sanctifica. De a-l transforma într-o mare şi glorioasă religie; şi-n ziua de azi tot asta vrei. Dar n-a fost decât un accident, o distorsiune, nimic mai mult.

Priveşte acum în urmă la toate epocile care au trecut din momentul acela monstruos şi negru. Uită-te la celelalte religii care-au apărut, bazate tot pe magie, în urma unei apariţii sau a unei voci din cer; bazate pe intervenţia supranaturalului într-o formă sau alta — miracole, revelaţii, un mort ridicându-se din mormânt!

Priveşte efectul pe care l-au avut aceste religii, mişcările care au măturat milioane de oameni din cauza fanatismului. Uită-te la ce-au adus ele în istoria omenirii. La războaiele care s-au produs; la persecuţiile şi masacrele care-au izvorât din ele. La sclavia la care au fost supuse atâtea minţi umane, la preţul credinţei şi a zelului religios.

Ne povesteşti nouă că mor copii în Orient, în numele lui Allah, că stau în faţa tunurilor şi în calea bombelor.

Sau despre războiul în care o mică naţie europeană a căutat să extermine o seminţie întreagă... Nu cumva tot un mare plan spiritual de creare a unei lumii noi a fost punctul de plecare? Ce-şi aduce omenirea aminte din toate acestea? Lagărele morţii, cuptoarele în care-au fost arşi oameni, cu miile. Ideile nu mai există!

Îţi spun eu, am fi în mare încurcătură dacă ar trebui să hotărâm ce e mai nociv — religia sau ideologia? Intervenţia supranaturalului sau soluţia simplă, abstractă, logică? Amândouă au scăldat pământul în suferinţă; amândouă au pus

omenirea, şi la propriu, şi la figurat, în genunchi.

Nu-ţi dai seama? Nu omul este duşmanul omenirii, ci iraţionalul; spiritualul despărţit de material; despărţit de bătaia inimii, de sângele din vine.

Ne acuzi pe noi de lăcomie. Dar lăcomia ne e salvarea! Noi ştim măcar ce suntem; ne cunoaştem limitele şi păcatele; tu nu ţi le-ai cunoscut niciodată.

Acum ai vrea să o iei de la capăt, nu-i aşa? Să aduci o nouă religie? O nouă revelaţie? Un nou val de superstiţii, de sacrificii şi de moarte.

— Minţi, a răspuns Akasha, încercând din greu să îşi stăpânească furia. Îţi baţi joc de toată frumuseţea la care visez eu; îţi baţi joc pentru că tu n-ai nici un vis.

— Frumuseţea e acolo, afară! a zis Maharet. Ea nu merită violenţa ta! Eşti atât de nemiloasă, încât vieţile pe care le-ai distruge nu contează *în nici un fel* pentru tine! Cum n-au contat niciodată!

Tensiunea devenise insuportabilă. Mi-au apărut broboane de sudoare de sânge. Toţi intraseră în panică. Louis îşi plecase capul şi-şi acoperise faţa cu mâinile. Doar Daniel rămânea vrăjit de spectacol. Armand se mulţumea să o privească pe Akasha, ca şi cum toată povestea asta nu mai depindea de noi.

Akasha, tăcută, era în plină luptă interioară. Apoi şi-a recăpătat încrederea în sine.

— Minţi ca de obicei, s-a încăpăţânat să repete cu disperare. Dar nu contează dacă eşti sau nu de partea mea. Am să-mi realizez planul cu sau fără tine. Am să transform în bine acel rău pe care acum şase mii de ani, graţie ţie şi surorii tale, l-am avut de suferit în ţara mea; o să-l transform în Betleemul unei noi ere, aducându-l din tenebrele trecutului şi arătându-l lumii întregi; pacea va domni, în fine, pe pământ. Nimic bun nu s-a făcut pe lume fără sacrificiu, fără curaj. Dacă vă întoarceţi cu toţii împotriva mea, dacă îmi opuneţi rezistenţă, am să creez îngeri mai buni decât voi, ca să mă servească.

— Nu, n-ai să faci nimic din toate astea, i-a tăiat-o scurt Maharet.

— Akasha, te implor, a intervenit Marius. Acordă-ne timp. Acceptă doar să aştepţi, să te mai gândeşti. Acceptă că nimic nu trebuie să înceapă în clipa aceasta.

— Da, am insistat şi eu. Dă-ne timp. Vino cu mine. Să plecăm

din casa asta — tu, eu şi Marius — să lăsăm în urmă visurile şi viziunile şi să vizităm lumea reală.

— Ah, cum mă insultaţi, cum mă umiliţi, a rostit în şoaptă.

Se adresa lui Marius, dar era gata-gata să se întoarcă împotriva mea.

— Sunt atâtea locuri, atâtea lucruri, a spus el, pe care aş vrea să ţi le arăt! Dă-mi această ocazie, Akasha, doar am avut grijă de tine şi te-am apărat timp de două mii de ani...

— Pe tine însuţi te-ai apărat! Ţi-ai protejat sursa puterii, sursa răului din tine!

— Te implor, Akasha, a spus Marius. Dacă vrei, cad şi în genunchi în faţa ta. Doar o lună, vino cu mine, să vorbim, să examinăm totul...

— Ce meschinărie, ce egoism! a murmurat Akasha. Nu simţiţi nici o îndatorire fată de lumea care v-a făcut ce sunteţi, nici o datorie pentru darul pe care-l aveţi, ca să vă schimbaţi din demonii care sunteţi în zei? S-a întors brusc spre mine, indignarea răspândindu-i-se pe toată faţa. Şi tu, prinţul meu, care ai intrat în cripta unde zăceam ca Frumoasa din Pădurea Adormită, tu, care m-ai trezit din nou la viaţă cu sărutul tău pasionat. Nici tu nu vrei să te răzgândeşti? Pentru iubirea noastră! Iarăşi îi apăruseră lacrimi în ochi. Trebuie neapărat să fii şi tu de partea lor? Mi-a luat faţa între mâini. Cum poţi să mă trădezi? Cum poţi să trădezi un astfel de vis? Nu ai în jur decât fiinţe leneşe, înşelătoare, pline de răutate. Dar inima ta era pură. Ai dat dovadă de un curaj care trecea dincolo de instinctul de conservare. Ai avut şi tu visuri!

Nu aveam ce să răspund. Ştia. Probabil că ştia mai bine decât mine. Nu vedeam decât suferinţa din ochii ei negri. Durerea, neînţelegerea; suferinţa pe care o simţea deja pentru dispariţia mea sigură.

A părut brusc paralizată. Eu însă nu mai puteam face nimic acum; nici pentru salvarea celorlalţi, nici pentru mine. O iubeam! Dar nu puteam să fiu de partea ei! în gând, i-am cerut înţelegere şi iertare.

Avea chipul îngheţat, de parcă era iar în ascultarea vocilor; parcă mă aflam din nou în criptă, în faţa tronului ei, unde stătea ţeapănă cu privirea în gol.

— Pe tine am să te ucid primul, prinţul meu, a spus, mângâindu-mă cu blândeţe. Vreau să te ştiu absent. N-am

puterea să mă uit la tine şi să îţi citesc trădarea în ochi.

— Dacă-i faci cel mai mic rău, acesta ne va fi semnalul, a avertizat-o Maharet. Ne vom uni cu toţii împotriva ta.

— Adică, împotriva voastră! a răspuns ea, privind-o pe Maharet. Când voi isprăvi cu cel pe care-l iubesc, o să-i ucid pe cei pe care-i iubeşti tu; care ar fi trebuit să nu mai existe; o să distrug tot ce o să pot. Spune-mi însă, pe mine cine are să mă distrugă?

— Akasha, a şoptit Marius.

S-a ridicat să se apropie de ea, dar într-o fracţiune de secundă, cu un simplu gest, l-a trântit la pământ. I-am auzit ţipătul când a căzut. Santino s-a repezit să-l ajute să se ridice.

S-a uitat din nou la mine; apoi şi-a pus mâinile pe umerii mei, la fel de blândă şi de iubitoare ca mai înainte. Prin pânza de lacrimi care mă orbea i-am văzut cel mai trist zâmbet.

— Prinţul meu, frumosul meu prinţ.

Khayman s-a ridicat de la masă. Eric s-a ridicat. La fel şi Mael. Apoi s-au ridicat şi cei tineri, ultima a fost Pandora, care s-a dus lângă Marius.

Ea mi-a dat drumul. S-a ridicat şi ea în picioare. Noaptea era atât de calmă, încât pădurea părea să suspine dincolo de geamuri.

Toate acestea sunt opera mea, eu eram singurul încă aşezat, nu mă uitam la nici unul, mă uitam în gol. Îmi treceam în revistă mica mea viaţă strălucită, micile mele triumfuri, micile mele tragedii, visul de-a trezi zeiţa, visurile mele despre bine, despre glorie.

Ea ce făcea? Le măsura puterile? Se uita de la unul la altul, apoi iar la mine. Parcă era o străină ce mă privea dintr-un turn înalt. Acum va veni focul, Lestat. Să nu-ndrăzneşti să te uiţi la Gabrielle sau la Louis, să nu cumva să-nceapă cu ei. Mori tu mai întâi, aşa n-o să fii silit să-i vezi murind pe ei.

Partea cea mai îngrozitoare e că ai să mori fără să ştii cine câştigă la urmă — ea sau noi, sau dacă dispărem deodată cu toţii. Cum n-ai să ştii despre ce era vorba, nici ce semnificaţie avea visul acela blestemat cu gemenele şi nici de unde se trage neamul nostru. Pur şi simplu, n-o să ştii niciodată.

Acum plângeam şi la fel făcea şi ea, era din nou fiinţa aceea tandră şi fragilă, cea pe care o ţinusem în braţe la Santo-Domingo, cea care avea nevoie de mine. Dar această slăbiciune

n-avea să o distrugă, deşi pe mine mă distrugea în mod sigur.

— Lestat, a rostit ea, de parcă tot nu-i venea să creadă.

— Nu te pot urma, i-am răspuns cu vocea frântă. Încet, m-am ridicat în picioare. Nu suntem îngeri, Akasha; nici zei. Cei mai mulţi avem o singură dorinţă: să fim oameni. Umanitatea a devenit mitul nostru.

Era un supliciu să o privesc. M-am gândit la sângele ei trecând în vinele mele, la puterile pe care mi le dăduse. La lungul nostru voiaj printre nori. Mi-am amintit de euforia care mă cuprinsese în satul haitian, când sosiseră femeile cu luminări aprinse şi cântând.

— Este ceea ce vom retrăi, iubitul meu, a murmurat. Adunăţi curajul, vom retrăi acele clipe!

Lacrimile de sânge i se înnodau în bărbie. Îi tremura buza, iar fruntea-i netedă se încreţise de ridurile disperării.

Apoi s-a îndreptat. Şi-a purtat privirea în altă direcţie, iar faţa i s-a netezit, la fel de perfectă ca întotdeauna. Privea dincolo de noi, simţeam cum îşi concentrează puterile ca să mă ucidă; ceilalţi ar trebui să intervină cât se poate de iute. Voiam să intervină — ca şi cum ar fi fost vorba de a-i înfige un pumnal în piept. Ar trebui să o lovească imediat, tot repetam în minte, cu lacrimile şiroindu-mi pe obraji.

Dar se-ntâmpla altceva. Venea de undeva un sunet muzical amplu şi dulce. Sticlă spartă, multe geamuri sparte. Daniel a dat imediat semne de mare agitaţie. La fel şi Jesse. Cei bătrâni stăteau împietriţi, în ascultare. Alte geamuri sparte; cineva intra printr-unul dintre numeroasele portaluri ale acestei case enorme.

Ea s-a tras un pas îndărăt. A tresărit de parcă ar fi avut o viziune; din puţul scării s-a auzit un puternic sunet sec. Cineva era pe palierul de la etajul inferior.

S-a îndepărtat de masă, s-a tras spre şemineu. Părea din ce în ce mai înfricoşată.

Era oare cu putinţă? Ştia cine vine, era vorba de încă cineva străvechi? De asta îi era oare teamă? Că împreună cu fiinţa care venea, cei prezenţi aveau să fie mai puternici decât ea?

Nu, gândurile ei nu erau atât de raţionale, de calculate; pierdea bătălia cu ea însăşi. O părăsea tot curajul. Era învinsă de nevoia de a fi cu ceilalţi, de singurătatea ei profundă, la urma urmelor! Totul începuse o dată cu rezistenţa mea, cei de faţă o

întăriseră, ca la urmă eu să-i dau lovitura finală, refuzând-o. Acum părea transfigurată, ascultând acel sunet intens, impersonal, care făcea ecou în culoar. Dar ea ştia cine era persoana aceea, de asta îmi dădeam seama. Cu toţii ştiau.

Zgomotul s-a intensificat. Vizitatorul urca ultimele trepte. Lucarna din tavan şi structura metalică se cutremurau de răsunetul fiecărui pas.

— Dar cine vine? am întrebat brusc.

Nu mai puteam suporta. Din nou îmi apăruse imaginea gemenelor şi a mamei moarte.

— Akasha! a rostit Marius. Dă-ne timpul despre care vorbeam. Nu te lăsa purtată de furie. E de ajuns!

— De-ajuns pentru ce? a strigat ea ascuţit, aproape sălbatic.

— Pentru viaţa noastră, Akasha, spuse el, să ne-o păstrăm cu *toţii!*

L-am auzit pe Khayman rîzând uşurel, el care nu scosese nici o vorbă.

Paşii ajunseseră în dreptul uşii.

Maharet era lângă uşă, împreună cu Mael. Eu nici nu-i văzusem mişcându-se.

Apoi am văzut cine şi ce era. Femeia pe care o zărisem înaintând prin junglă, dând pământul cu ghearele la o parte ca să iasă din străfunduri, mergând kilometru după kilometru pe câmpia pustie. Era cu siguranţă sora geamănă din visul pe care nu-l înţelesesem niciodată! Acum era în cadrul uşii, în lumina scăzută de pe scară, privind-o fix pe Akasha, retrasă de cealaltă parte a camerei, cu spatele la peretele de sticlă şi la foc.

Doamne, ce spectacol prezenta fiinţa aceasta! Toţi ceilalţi au rămas cu gura căscată de mirare, până şi cei mai vârstnici, chiar şi Marius.

Era acoperită din cap până-n picioare de un strat de lut, până la şuviţele lungi de păr. Coaja asta, crăpată, ici-colo căzută, pătată de ploaie, îi era ca o a doua piele, lutul îi acoperea braţele şi picioarele goale, aşa că întregul ei corp părea făcut din lut. Faţa îi era transformată într-o mască. Ochii îi străpungeau masca, goi, cu cearcăne vineţii. Era acoperită cu o zdreanţă, un soi de pătură murdară şi ruptă, legată cu o funie în jurul taliei.

Ce impuls urmase fiinţa aceasta pentru a căuta un veşmânt, ce instinct uman al pudorii îi dictase acestui cadavru viu să se

oprească şi să confecţioneze acest veşmânt simplu, ce rest de umanitate îi impusese gestul?

Lângă ea, privind-o fără să-şi creadă ochilor, zvelta Maharet părea că pierde toate forţele, gata să se prăbuşească.

— Mekare! a murmurat ea.

Dar femeia nici n-a văzut-o, nici n-a auzit-o; ea o privea fix pe Akasha, având în ochi o lucire animalică, neînfricată, plină de viclenie. Akasha s-a întors la masă, masa o despărţea de creatura aceasta, iar faţa i-a devenit dură, ochii i s-au umplut de o ură nedisimulată.

— Mekare! a strigat Maharet.

A întins mâinile şi a încercat să o prindă de umeri şi să o întoarcă spre ea.

Femeia a ridicat mâna dreaptă, împingând-o cât colo pe Maharet care s-a izbit cu spatele de peretele de sticlă, câtiva metri mai încolo.

Peretele a vibrat, dar nu s-a spart. Maharet l-a atins cu grijă cu degetele, apoi cu graţia fluidă a unei pisici a sărit drept în braţele lui Eric care se repezise să o ajute.

Acesta a tras-o imediat spre uşă. Căci după aceea femeia dăduse o lovitură enormei mese împingând-o la o parte din calea ei.

Gabrielle şi Louis s-au grăbit să se refugieze în unghiul nordic al sălii, în vreme ce Santino şi Armand au luat-o în partea cealaltă, către Mael, Eric şi Maharet.

Noi, ceilalţi, care eram de cealaltă parte a mesei, doar ne-am dat câţiva paşi îndărăt, în afară de Jesse, care se deplasase spre uşă.

Ajunsese lângă Khayman şi, privindu-l acum, mi-am dat seama că-i flutura pe buze un zâmbet subţire, amar.

— Blestemul, regina mea, a rostit el cu o voce care se ridica, umplând întreaga sală.

Femeia s-a oprit brusc auzindu-l, dar nu s-a întors. Akasha, cu faţa lucindu-i în lumina de la foc, tremura în mod vizibil, iar lacrimile îi curgeau din nou.

— Uniţi împotriva mea, cu toţii! a spus ea. Nu-i nici unul care să vrea să treacă de partea mea!

M-a privit insistent în vreme ce femeia se apropia de ea.

Cu picioarele pline de noroi zgâriind covorul, cu gura uşor întredeschisă şi cu braţele atârnându-i pe lângă corp cu

degetele crispate, necunoscuta înainta ameninţătoare, cu paşi lenţi.

Khayman a vorbit iarăşi, făcând-o din nou să se oprească.

Era o altă limbă cea în care a strigat, iar volumul vocii era de-acum cel al unui tunet. Am înţeles doar frânturi de traducere.

— Regină a damnaţilor...când vei fi la apogeu...eu te voi răsturna...

Cam asta a fost tot ce-am înţeles. Fusese blestemul aruncat de Mekare — femeia aceasta — asupra reginei.

Toţi cei prezenţi înţelegeau despre ce era vorba, ştiau despre blestem. Totul avea legătură cu visul acela ciudat şi inexplicabil.

— Ah, nu, copiii mei! a ţipat brusc Akasha. Nu aţi terminat cu mine!

Am simţit cum îşi aduna puterile; se vedea cum i se încordează corpul, cu bustul înainte, cu mâinile ridicate şi degetele încovoiate.

Raza a lovit-o pe femeie drept în piept, a împins-o îndărăt, dar a reacţionat instantaneu. S-a îndreptat şi ea, ochii i s-au deschis larg, şi s-a aruncat atât de repede cu mâinile în faţă, spre regină, că nici n-am sesizat mişcarea.

Degetele pline de nămol s-au întins spre Akasha; am văzut faţa Akashei când a fost apucată de părul ei lung negru. I-am auzit ţipătul. Apoi profilul, când capul a izbit geamul şi l-a făcut fărâme, iar sticla a început să cadă în bucăţi mari, ascuţite.

Un şoc violent m-a străbătut; nu mai puteam nici să respir, nici să mă mişc. Am căzut pe podea. Nu-mi puteam controla membrele. Trupul fără cap al Akashei s-a rostogolit lângă peretele de sticlă spart, în vreme ce alte bucăţi de sticlă picau în continuare cu zgomot. Pe toată sticla şiroia sângele. Femeia aceea ţinea capul tăiat al Akashei de plete!

Ochii Akashei au clipit şi s-au deschis larg. Gura i s-a deschis, de parcă ar fi vrut să ţipe din nou.

Apoi s-a făcut întuneric în jurul meu; parcă se stinsese şi focul din şemineu, dar nu era adevărat, căci în clipa în care m-am rostogolit pe jos, ţipând şi întinzând mâna involuntar spre el, i-am văzut sclipirea ca printr-o ceaţă întunecată, cu nuanţe roşietice.

Am încercat să mă ridic, dar n-am putut. Marius mă striga, l-am auzit, mă chema pe nume prin telepatie.

Apoi m-am ridicat un pic, cu toată greutatea apăsând pe braţele şi picioarele cuprinse de dureri.

Ochii Akashei erau fixaţi pe mine. Capul îi era foarte aproape de mine, l-aş fi putut atinge, iar corpul era întins pe spate şi din gât ţâşnea sângele. Brusc, i-a trecut un fior prin braţul drept, care s-a ridicat, apoi a căzut iar. Apoi s-a ridicat din nou, cu mâna atârnându-i. Încerca să apuce capul!

Eu aş fi putut să o ajut! Aş fi putut folosi puterile pe care mi le dăduse să-ncerc să-l mişc, să o ajut să ajungă la el. Cum mă chinuiam să văd ceva prin lumina diminuată, corpul s-a clătinat, a tremurat, apoi a căzut mai aproape de cap.

Gemenele priveau scena. Erau lângă cap şi lângă corp. Mekare, privind la cap cu privirea înceţoşată, cu ochii aceia încercuiţi de cearcăne vineţii. Maharet, dându-şi parcă ultima suflare, îngenuncheată lângă sora ei şi lângă corpul Mamei. În vremea asta, în jurul meu sala era din ce în ce mai rece şi mai întunecată, iar faţa Akashei pălise, devenise albă, ca de strigoi, de parcă orice lumină dinăuntru se stingea.

Ar fi trebuit să tremur de frică; ar fi trebuit să mă simt terorizat, simţind cum mă atinge suflarea îngheţată a morţii, dar eu plângeam în hohote şi simţeam cum mă cuprinde în acelaşi timp o ciudată bucurie, căci, în sfârşit, îmi dădeam seama la ce priveam:

— E scena din vis, am spus. Propria mea voce parcă-mi ajungea la urechi de departe. Sunt gemenele şi trupul mamei, nu vedeţi? E imaginea din vis!

Din capul Akashei se scurgea sânge, repede absorbit de covor; Maharet se prăbuşea, sprijinindu-se în mâini, Mekare părea la fel de sfârşită, aplecată peste corpul Mamei, dar eu vedeam aceeaşi imagine, acum îmi dădeam seama de ce avusesem visul, acum îi înţelegeam semnificaţia!

— Festinul funerar! a strigat Marius. Inima şi creierul, una dintre voi trebuie să le înghită repede, e singura noastră şansă.

Da, asta era. Ele ştiau! Nimeni nu trebuia să le-o spună. Ştiau!

Acesta era înţelesul! Cu toţii văzuseră scena, cu toţii ştiau. Mi-am dat seama de toate acestea în vreme ce închideam ochii. Bucuria aceea ciudată mi-a dat un sentiment de întregire, de încheiere a unui ciclu. Sentimentul că şi eu ştiam!

Apoi am început să plutesc, pluteam prin ceaţa aceea rece,

neagră, de parcă eram iarăşi în braţele Akashei, ca şi cum ne ridicam împreună spre stele.

Un zgomot strident, ceva ce s-a spart, m-a adus înapoi. Nu eram încă mort, dar agonizam. Dar cei pe care-i iubeam, ei ce făceau?

Luptându-mă în continuare să-mi păstrez viaţa, am încercat să deschid ochii, dar părea să fie imposibil. Apoi le-am zărit pe ele prin bezna îngroşată: cele două gemene, cu părul lor roşu strălucind de la foc — una ţinea cu degetele pline de noroi creierul sângerând, cealaltă avea în mână inima sângerândă. Erau aproape moarte şi ele, aveau ochii înceţoşaţi, braţele li se mişcau ca prin apă. Akasha încă privea drept înainte, cu gura deschisă, cu sângele şiroind din craniul spart. Mekare a ridicat creierul la gură; Maharet i-a pus în cealaltă mână inima; Mekare le-a înghiţit pe amândouă.

Iarăşi s-a făcut beznă. Nu mai era nici focul, nici vreun alt punct de referinţă; nici o senzaţie în afara durerii. Nu mai eram decât durere, căci nu mai aveam nici membre, nici ochi, nici gură să spun ceva. Durere zvâcnitoare, electrică; n-o puteam atenua în nici un chip, nici mişcându-mă, nici încordându-mă, nici lăsându-mă purtat de ea. Doar durere.

Totuşi, m-am mişcat. Mă târam pe jos. Prin toată durerea, am simţit brusc asprimea covorului, am simţit cum mi se înfundă picioarele în el, de parcă aş fi încercat să urc pe o coastă abruptă. Apoi am auzit în spatele meu trosnetul inimitabil al focului, am simţit curentul de aer prin geamurile sparte şi mi-au ajuns la nări acele dulci parfumuri ce se ridicau din pădure şi pătrundeau în încăpere. M-a străbătut un fulger violent din cap până în picioare, trecându-mi prin fiece muşchi, prin fiece por. Braţele şi picioarele nu mă mai ajutau. Apoi totul s-a oprit.

Durerea a încetat.

Zăceam acolo, răsuflând din greu, uitându-mă la reflecţia strălucitoare a focului pe tavanul de sticlă şi umplându-mi plămânii cu aer, dar brusc mi-am dat seama că iar plângeam, cu inima frântă, ca un copil.

Gemenele erau în genunchi, cu spatele la noi; înlănţuite, una în braţele celeilale, cu capetele atingându-se, cu părul amestecându-se, se mângâiau una pe alta cu tandreţe, cu blândeţe, ca şi cum se înţelegeau doar atingându-se.

Eu nu-mi puteam stăpâni hohotele. M-am întors pe o parte,

cu braţul sub cap, şi mi-am vărsat în continuare lacrimile.

Marius era lângă mine. Şi Gabrielle. Voiam să o iau în braţe pe Gabrielle. Voiam să-i spun toate lucrurile pe care ştiam că ar trebui să i le spun — că totul se-ncheiase cu bine pentru noi, că s-a terminat totul — dar nu eram în stare.

Apoi, încetişor, am întors capul să mai privesc o dată chipul Akashei, chipul îi era încă intact, deşi toată albeaţa se dusese, era palid şi transparent, ca de sticlă! Până şi ochii, superbii ei ochi negri ca cerneala, deveneau transparenţi, de parcă li se ducea pigmentul; totul fusese doar efectul sângelui.

Părul moale i se adunase mătăsos sub obraz, iar sângele coagulat era lucios şi roşu ca rubinul.

Nu mă puteam opri din plâns. Nici nu voiam. Am încercat să-i pronunţ numele, dar m-am înecat. Parcă ceva nu-mi dădea voie. N-ar fi trebuit să o fac niciodată. N-ar fi trebuit să urc nicicând treptele acelea de marmură, n-ar fi trebuit să o sărut.

Se trezeau toţi la viaţă. Armand îi susţinea pe Daniel şi pe Louis, care erau ameţiţi şi nu se puteau ţine încă pe picioare; Khayman se apropiase, cu Jesse lângă el; nici ceilalţi nu păţiseră nimic. Pandora, tremurând, cu gura chinuită de plâns, stătea deoparte, cu braţele strânse în jurul trupului, de parcă-i era frig.

S-au întors spre noi şi gemenele, Maharet cu braţul pe după umerii lui Mekare. Mekare privea fix înainte, fără expresie, fără înţelegere, ca o statuie vie. Maharet a spus atunci:

— Priviţi! Aceasta e Regina damnaţilor.

PARTEA A CINCEA

...LUME
FĂRĂ DE SFÂRŞIT,
AMIN

Sunt lucruri ce fac asfinţitul senin,
iar amarul în Rembrandt îl schimbă.
Dar adesea scurgerea iute a vremii
Îşi râde de noi în flacără fluturele
nu face haz. Ce mare noroc!
Miturile sunt moarte.

STAN RICE
"Poem on Crawling into Bed: Bitterness"
Body of Work (1983)

MIAMI.

Un oraş perfect pentru vampiri: cald, plin de lume, nemaipomenit de frumos. Ceaun în care se amestecă rasele, piaţă de desfacere, teren de joacă. Unde săracii şi afaceriştii fără scrupule sunt înlănţuiţi prin relaţii perverse, unde cerul le aparţine tuturora, unde plaja parcă nu se mai termină; unde iluminaţia nocturnă e mai puternică decât lumina zilei, iar marea la fel de caldă ca sângele.

Miami. Cel mai fericit teren de vânătoare al diavolului.

De aceea suntem şi noi aici, în enorma vilă albă şi graţioasă a lui Armand de pe Insula Nopţii, înconjuraţi de tot luxul imaginabil şi de noaptea înstelată a sudului.

Peste ape, Miami ne face cu ochiul; victimele abia ne-aşteaptă: peştii, hoţii, distribuitorii de droguri, ucigaşii. Fauna fără nume, unii dintre ei aproape la fel de răufăcători ca mine.

Armand şi Marius plecaseră pe la asfinţit împreună; acum se întorseseră, Armand juca şah cu Santino în salon, iar Marius citea, ca de obicei, în fotoliul de piele de lângă fereastra care dă spre plajă.

Gabrielle nu îşi făcuse încă apariţia astă-seară; de când plecase Jesse, stătea mai mult singură.

Khayman era în biroul de la parter de vorbă cu Daniel, care prefera să lase foamea să-l copleşească, Daniel care voia atât de mult să afle cum era viaţa în anticul Milet, în Atena şi-n Troia. Ah, să nu uit de Troia, şi eu sunt destul de intrigat de Troia.

Îmi plăcuse de Daniel imediat. Dacă-l rugam, avea să iasă cu mine mai târziu, asta dacă mă hotărâm să plec de pe insula asta; n-am lipsit decât o dată de când am venit aici. Daniel încă se mai amuza privind dâra lăsată de lună pe mare sau spuma pe care i-o arunca vântul în faţă. Pentru Daniel, tot ce se întâmplase — până şi moartea ei — fusese un spectacol. Dar nu puteai să i-o iei în nume de rău.

Pandora nu se mişca aproape deloc din faţa televizorului.

Marius îi adusese hainele moderne şi elegante pe care le purta — bluză de satin, cizme până la genunchi, fustă de catifea crăpată într-o parte. Îi pusese brăţări pe mâini, inele în degete, şi-n fiece seară îi pieptăna părul lung castaniu. Uneori îi oferea pacheţele cu câte un flacon de parfum. Dacă nu le deschidea el, rămâneau neatinse pe măsuţa ei. Se uita la televizor la fel cum făcuse Armand la început, privind toate filmele la rând, oprindu-se doar din când în când să cânte încetişor la pianul din salonul de muzică.

Îmi plăcea cum cânta; semănau cu Arta Fugii variaţiile ei nesfârşite. Dar ea mă cam îngrijora; ceilalţi, nu. Îşi reveniseră cu toţii după cele întâmplate, chiar cu mult mai repede decât mi-aş fi imaginat. Ea însă probabil că păţise ceva foarte grav înainte să înceapă totul.

Dar şi ei îi plăcea aici; eram sigur că-i plăcea. Cum să nu-i placă? Chiar dacă nu dădea nici o atenţie la ce-i spunea Marius.

Tuturor ne plăcea să fim aici; până şi lui Gabrielle.

Camere albe cu somptuoase covoare persane pe jos, cu pereţii plini de tablouri surprinzătoare — Matisse, Monet, Picasso, Giotto, G6ricault. Puteai să petreci o sută de ani uitându-te doar la tablouri. Armand le tot înlocuia, le schimba poziţiile, aducea alte şi alte comori din pivniţă, adăuga ici şi colo schiţe.

Şi Jesse se simţise bine aici, dar plecase de curând la Rangoon să stea cu Maharet.

Fusese la mine în birou şi-mi povestise, fără nici un ocoliş, cum vedea ea lucrurile, rugându-mă să schimb numele pe care-l avusese şi să nu pomenesc nimic de Talamasca, ceea ce, fireşte, n-o să fac. O ascultasem, încercând să-i citesc gândurile în vreme ce-mi vorbea, ca să-mi dau seama de amănuntele pe care nu le pomenea. Apoi băgasem totul în calculator, chiar în timp ce ea se reculegea, privind la draperiile de catifea gri şi la pendula veneţiană sau la culorile tabloului de pe perete, un Morandi.

Cred că îşi dăduse seama că n-o să fac ce mă ruga. Ştia, de asemenea, că n-avea nici o importanţă. Nu era probabil ca oamenii să creadă în existenţa unui grup ca Talamasca, tot aşa cum n-or să creadă vreodată în existenţa noastră. Asta dacă nu cumva primeau vizita lui David Talbot sau a lui Aaron Lightner, cum i se întâmplase ei.

În privinţa Marii Familii, ei bine, nici în privinţa asta nu erau şanse ca cineva să o considere altceva decât o ficţiune, cu câte o nuanţă de adevăr ici şi colo; asta dacă le cădea cumva în mână cartea mea.

La fel se-ntâmplase cu *Interviu cu un Vampir* şi cu autobiografia mea, deci tot soarta asta urma să aibă şi *Regina damnaţilor.*

Aşa şi trebuia. Chiar şi eu sunt de acord acum. Maharet avea dreptate. Nu-i loc pe lume pentru noi; nu-i loc nici pentru Dumnezeu, nici pentru diavol; trebuie să rămână metafore — toate chestiile astea supranaturale — fie că-i vorba de liturghia de la miezul nopţii, la Catedrala St. Patrick sau de Faust vânzându-şi sufletul diavolului pe scena unei opere, sau de un idol al rock-ului pretinzând că e Vampirul Lestat.

NIMENI nu ştia unde o dusese Maharet pe Mekare. Probabil că nici Eric nu ştia, deşi le însoţise şi-i promisese lui Jesse să o aştepte la Rangoon.

La plecarea din vila de la Sonoma, Maharet mă uimise cu o frază spusă în şoaptă: "Ai grijă când povesteşti despre Legenda gemenelor, asigură-te c-ai înţeles totul bine!"

Asta însemna că-mi dădea voie, nu-i aşa? Sau că făcea dovada unei indiferenţe cosmice, nu-s sigur nici de una, nici de alta. Nu suflasem nici o vorbă cuiva despre carte; doar că stătusem îndelung să visez la ea în orele acelea când nu eram în stare să gândesc ca lumea, când nu vedeam decât planul capitolelor, ordinea, harta misterului, cronica seducerii şi a durerii.

În ultima seară, când a venit să mă caute în pădure, Maharet mi s-a părut plină de viaţă, dar şi de mister; era îmbrăcată în negru din cap până în picioare, cu un machiaj la modă, masca mea, cum îi zicea ea, care-i permitea să treacă drept o superbă muritoare şi să stârnească doar priviri admirative pe oriunde trecea. Ce talie fină avea şi ce mâini lungi, cu atât mai graţioase, cu cât purta mănuşi negre de piele. Şi cu câtă grijă îşi alegea drumul printre ferigi şi lăstari, când ar fi putut să răstoarne copaci întregi în cale!

Fusese la San Francisco cu Jessica şi cu Gabrielle, trecuseră pe lângă case pline de lumini, merseseră pe trotuare curate,

înguste, fuseseră acolo unde trăiau oamenii, după cum îmi spusese ea. Comunica vioi, fără dificultăţi, într-o limbă perfect contemporană; deloc asemănătoare fiinţei atemporale pe care o cunoscusem în salonul din vârful muntelui.

De ce eram iarăşi singur, mă întrebase, de ce rămâneam pe gânduri lângă pârâul din mijlocul pădurii? De ce nu stăteam mai degrabă de vorbă cu ceilalţi, măcar un pic? Oare aveam idee câte probleme îşi făceau în privinţa mea?

Ceilalţi îmi pun şi acum aceleaşi întrebări.

Până şi Gabrielle, care de obicei nu te descoase şi nici nu face confidenţe. Vor să ştie când o să-mi revin, când am să le povestesc cele întâmplate, când o să mă opresc din scris până-n zori.

Maharet promisese că o s-o revedem în curând. Poate la primăvară aveam să mergem cu toţii să-i vizităm vila din Birmania. Sau că o să ne ia prin surprindere într-o seară pe Insula Nopţii. Ideea era că n-o să mai stăm niciodată complet izolaţi unii de alţii; că existau mijloace de a ne regăsi, oricât am cutreiera lumea.

Da, măcar în privinţa acestui punct vital fusesem cu toţii de acord. Până şi Gabrielle, care iubea singurătatea ei de vagabond, acceptase.

Nimeni nu mai voia să se piardă în abisurile timpului.

Dar Mekare? Pe ea aveam s-o mai vedem? Oare avea să stea vreodată cu noi în jurul unei mese? Sau să ne vorbească prin semne?

N-o mai văzusem decât o singură dată după faimoasa noapte. Fusesem total luat prin surprindere într-o dimineaţă foarte devreme, chiar înainte de răsăritul soarelui, când mă plimbam prin pădurea din spatele casei.

Se lăsase o ceaţă la suprafaţa pământului, care se subţia la nivelul ferigilor şi a celor câtorva floricele sălbatice, ca apoi, ridicându-se mai sus, printre copacii uriaşi, să devină un soi de fosforescenţă.

Prin ceaţa aceasta au apărut cele două gemene, coborând spre pârâu, mergând pe pietre, ţinându-se pe după umeri. Mekare avea o rochie lungă de stofă, la fel de frumoasă ca a lui Maharet, iar părul pieptănat şi strălucitor îi cădea în valuri mătăsoase pe umeri şi pe piept.

Cred că Maharet îi vorbea încetişor la ureche. Mekare a fost

cea care s-a oprit şi s-a uitat la mine, iar ochii aceia verzi şi expresia ei m-au speriat cumplit în clipa aceea, căci păreau departe de lume, iar durerea mi-a străpuns inima, ca un vânt arzător.

Rămăsesem ca în transă, uitându-mă la ea, la ele amândouă, iar durerea mă sufoca de-a dreptul, de parcă-mi scorojea plămânii.

Nu mai ştiu ce-mi trecuse prin cap; nu simţeam decât durerea aceea teribilă. Mi-amintesc numai că Maharet a făcut un gest de simpatie către mine, însemnând în acelaşi timp un salut şi-un semn să-mi văd de drum. Venea dimineaţa. Pădurea se trezea de jur împrejur. Momentele preţioase se duceau. În cele din urmă, durerea cedase, ca un geamăt care scapă printre dinţi; l-am simţit, îndepărtându-mă de ele.

M-am uitat doar o dată înapoi şi le-am văzut pornind spre răsărit, pe lângă pârâul care sălta argintiu printre pietre, absorbite parcă de bolboroseala apei ce îşi urma cursul neobosit.

Imaginea pe care-o avusesem despre gemene de-abia se ştersese un pic. Când mă gândesc acum la ele, nu le mai văd la festinul funerar din vis, ci aşa cum erau în dimineaţa aceea, doar cu câteva nopţi înainte de plecarea lor din vila de la Sonoma, ca două zâne ale pădurii.

Mă bucurasem când plecaseră, căci asta însemna că aveam să plecăm şi noi în curând. Cred că n-aveam chef să mai pun vreodată piciorul pe-acolo. Timpul petrecut în casa aceea fusese pentru mine o mare suferinţă, deşi cel mai cumplit fusese în primele nopţi după catastrofă.

Ce repede se destrămase apoi tăcerea jenantă a celorlalţi, ca să facă loc analizelor fără de sfârşit, interpretărilor celor văzute şi simţite! Cum se petrecuse oare transferul? Spiritul acela abandonase oare ţesuturile creierului în momentul dezintegrării lor, făcându-şi loc prin circuitul sangvin al lui Mekare până găsise acelaşi organ din trupul ei? Dar inima, inima contase cumva?

Ce jargon modern: molecule, nucleoli, solitroni, protoplasma... Ce naiba, doar suntem vampiri! Ne ducem viaţa de pe urma sângelui celor vii; ucidem şi ne place asta. Fie că ne e necesar, fie că nu.

Nu mai suportam să-i tot aud; nici să le suport curiozitatea

obsesivă neexprimată: *Cum te-ai simţit în compania ei? Ce-aţi făcut în cele câteva nopţi cât aţi fost împreună?*

Nici să plec nu puteam; nu mă simţeam în stare să-i părăsesc definitiv. Când eram cu ei tremuram; când rămâneam singur tremuram din nou.

Toată pădurea aceea parcă nu-mi ajungea; cutreierasem kilometri întregi, printre arborii uriaşi de sequoia, apoi printre stejari, pe câmpiile întinse şi iarăşi printre copacii impasibili. Nu se putea scăpa de vocile lor: ba-l auzeam pe Louis povestind cum leşinase în acele momente de groază, ba pe Daniel zicând că ne auzise vocile, dar că nu văzuse nimic; sau pe Jesse, spunând că fusese martoră la tot ce se-ntâmplase, luată în braţe de Khayman.

Cum se mai miraseră cu toţii de ironia sorţii — Mekare îşi doborâse rivala printr-un gest omenesc, neştiind nimic despre puterile supranaturale pe care le avea. Ea ridicase mâna şi dăduse o lovitură, cum face orice om, numai că o făcuse cu o iuţeală şi o putere dincolo de capacităţile umane.

Oare în Mekare mai supravieţuia ceva din *ea?* Numai la asta mă gândeam. Uită "poezia ştiinţei", cum îi zicea Maharet, pe mine asta m-ar fi interesat. Sau, poate, în fine eliberat, se ridicase şi sufletul ei, după ce-i fusese smuls creierul?

Mă trezeam uneori în întuneric, în pivniţa asemănătoare unui fagure, împărţită de pereţii îmbrăcaţi în plăci de cositor în nenumărate culcuşuri impersonale, convins că era chiar lângă mine, la nici doi centimetri de faţa mea, îi simţeam moliciunea părului, braţul care mă încolăcea, sclipirea de diamant a ochilor negri. Căutam prin întuneric, dar nu dădeam decât de pereţii umezi de cărămidă.

Apoi rămâneam acolo pe gânduri, îmi venea în minte micuţa Baby Jenks, aşa cum mi-o arătase ea, urcând în spirale; o vedeam pe Baby Jenks înconjurată de lumini multicolore pe când arunca o ultimă privire pământului. Cum de inventase Baby Jenks, biata copilă lipită de motocicleta ei, o astfel de viziune? Poate că, într-adevăr, ne întoarcem acasă, la urma urmelor.

Dar cum să ştim?

Aşa că preferăm să rămânem nemuritori; cu frica în sân; dar ancoraţi de ceea ce putem controla. Totul o ia de la început; roata se-nvârteşte; noi suntem într-adevăr unicii vampiri rămaşi.

Noua colonie e formată.

AM PĂRĂSIT vila din Sonoma ca un trib de nomazi, o întreagă caravană de maşini negre, strălucitoare străbătând noaptea americană la o viteză mortală, pe şosele imaculate. În timpul acestei călătorii interminabile mi-au povestit şi mie toată povestea — spontan uneori, alteori fără să ştie, prin discuţiile dintre ei. Tot ce se petrecuse înainte se îmbina acum ca un mozaic. Chiar când moţăiam pe bancheta de catifea albastră, îi auzeam şi vedeam ce văzuseră ei.

Tot înainte către pământurile mlăştinoase din sudul Floridei; tot înainte spre decadentul oraş Miami, parodie a cerurilor şi a iadului.

Imediat ce-am ajuns, m-am închis în acest mic apartament cu camere mobilate cu gust; canapele, covor, pe pereţi picturi pastelate de Piero della Francesca, pe masă un calculator; din amplificatoarele ascunse în pereţi muzică de Vivaldi. Scară directă coborând în cripta cu pereţi de oţel, unde mă aşteaptă coşciugul: negru, lăcuit, cu mânere de alamă, căptuşeală de mătase albă cu dantelă, un chibrit, un muc de luminare.

Sete de sânge. Te arde; n-ai totuşi nevoie. Dar e greu de rezistat; de-acum aşa va fi veşnic — nu scapi de sete, ba chiar vrei mai mult decât înainte.

Când nu mă ocupam de scris, mă întindeam pe canapeaua de brocart gri şi mă uitam de pe terasă la frunzele palmierilor care se mişcau în briza uşoară, ascultând ce se vorbea jos în salon: Louis, rugând-o pe Jesse să-i mai descrie o dată fantoma Claudiei. Şi vocea lui Jesse, explicându-i cu solicitudine, confidenţial: "Dar, Louis, nu era în realitate."

Lui Gabrielle îi lipsea acum Jesse; Jesse şi cu Gabrielle se plimbaseră ore în şir pe plajă. Se părea că nu scoseseră nici o vorbă; dar, în definitiv, cum puteam fi sigur?

Gabrielle nu mai termina cu micile gesturi, ca să mă facă fericit: îşi lăsa părul liber pe spate, deoarece ştia că aşa îmi plăcea, trecea să mă vadă în fiecare dimineaţă, înainte de-a se duce la culcare. Din când în când, mă privea, încercând să mă sondeze, îngrijorată.

O dată am şi întrebat-o, temător:

— Vrei să pleci de-aici, nu-i aşa?

— Nu, mi-a răspuns ea. Îmi place aici; mă simt bine.

Când avea chef să facă mişcare, pleca în insule, care nu erau

aşa departe. Îi plăcea acolo. Dar nu despre asta voia ea să vorbească cu mine. Altceva o preocupa. O dată aproape că şi-a exprimat gândul:

— Dar, spune-mi... apoi s-a oprit.

— Dacă am iubit-o? am întrebat-o. Asta vrei să ştii? Da, am iubit-o.

Totuşi, nu-i puteam pronunţa numele.

MAEL ba venea, ba pleca.

Fusese plecat o săptămână; astă-seară revenise — era jos, în salon — şi încerca să-l atragă în discuţie pe Khayman, Khayman care ne fascina pe toţi. Primul vampir. Toată puterea aceea. Când te gândeşti că se plimbase pe străzile Troiei.

Prezenţa lui era mereu uimitoare — dacă putem pune aceste două cuvinte împreună.

Se chinuia enorm să treacă drept om. Într-o localitate tropicală ca aceasta, unde hainele groase săreau în ochi, nu era prea uşor. Uneori se ungea cu o pomadă care-i înnegrea pielea — făcută din sienit ars şi ulei parfumat.

Era o crimă să se urâţească în felul aceasta, dar altfel cum să fi tăiat prin mulţime ca un cuţit ascuţit?

Din când în când şi el îmi făcea câte o vizită.

— Tu nu ieşi niciodată la plimbare? mă întreba.

Se uita la teancul de foi de lângă calculator şi la literele negre: *Regina damnaţilor.* Rămânea în picioare, lăsându-mă să-i citesc gândurile, să caut mici fragmente, momente pe jumătate uitate; nu-i păsa. Se simţea uimit în faţa mea; de ce, nu-mi puteam imagina. Ce dorea de la mine? Apoi îmi oferea unul din zâmbetele acelea surprinzătoare, de sfânt.

Uneori lua barca — barca neagră cu motor a lui Armand — şi se lăsa în voia valurilor în golf la lumina stelelor. O dată se dusese şi Gabrielle cu el şi am fost tentat să le ascult conversaţia de la distanţă, deşi vorbeau foarte încet şi confidenţial. Dar n-o făcusem. Nu părea cinstit.

Uneori zicea că-i e frică de pierderea memoriei; că-l putea apuca brusc şi că n-avea să mai ştie să se întoarcă acasă. Dar în trecut i se întâmplase din cauza suferinţei, iar acum era fericit din cale afară. Voia să ştim asta; era nemaipomenit de fericit că e cu noi.

Se părea că ajunseseră la o înţelegere — indiferent unde s-ar fi dus, juraseră să se întoarcă. Acesta urma să fie adăpostul nostru, sanctuarul. Nu mai putea fi ca înainte.

Hotărau împreună tot felul de lucruri. De pildă, nimeni nu trebuia să mai creeze alţi vampiri sau să mai scrie vreo carte, deşi ştiau că eu chiar asta făceam, scărmănându-le gândurile şi extrăgând din ele tot ce puteam, cum ştiau şi că n-aveam de gând să mă supun la nici un fel de regulă din partea nimănui, cum n-o făcusem niciodată.

Se simţeau uşuraţi că în ziare nu se mai scria despre Lestat şi că scandalul de la concert fusese uitat. Nu fuseseră nici morţi, nici persoane grav rănite. Toată lumea fusese bine plătită ca să îşi ţină gura; grupul meu, după ce primise partea de câştig din toate cele, umbla acum din nou prin ţară în turneu, sub vechiul lui nume.

Până şi răscoalele — scurta epocă a miraculoaselor apariţii — fuseseră date uitării, deşi nu se găsiseră explicaţii perfect plauzibile.

Nu, nici revelaţii, nici perturbaţii, nici intervenţii; acesta le era legământul solemn; în privinţa victimelor — atenţie cum le mascaţi moartea!

Nu se mai opreau din a-l bate la cap cu asta pe delirantul de Daniel, căci chiar într-un oraş de talia lui Miami, unde violenţa era în floare, nu era niciodată exclus să se descopere ceva pornind de la resturile cinei cuiva...

Ah, Miami. Iar îi percepeam zgomotele, atâtea fiinţe disperate, atâtea mecanisme în funcţiune, care mai mici, care mai mari. Ceva mai devreme le lăsasem să mă învăluie lungit pe divan. Nu-mi mai era imposibil să-mi direcţionez auzul, să cern şi să centrez sau să amplific sunetele, un cor întreg de sunete diverse. Dar eram complexat, nu eram încă în stare să-mi folosesc noile puteri cu convingere.

Oricum, îmi făcea mare plăcere să fiu pe-aproape de oraşul acesta. Îmi plăcea şi mizeria, şi luxul din el; şi hotelurile vechi dărăpănate, dar şi turnurile pline de lumini, îmi plăceau vânturile care-l cutreierau, mirosul de putreziciune. Ascultam cu nesaţ neîncetata lui muzică urbană, care turuia ca un motor în cală.

— Atunci de ce nu te duci pe-acolo?

Era Marius.

Am ridicat ochii de pe ecran. Cu încetinitorul, doar ca să-l enervez niţel, deşi era cel mai răbdător dintre nemuritori.

Era în uşa terasei, cu braţele încrucişate, cu un picior peste celălalt. Având în spate toate luminile oraşului. Oare în lumea lui antică, se văzuse vreodată aşa ceva? Un astfel de spectacol, un oraş luminat astfel, cu turnuri strălucind ca nişte bare pe fondul focului din sobă?

Îşi scurtase părul; purta haine simple, elegante, tipice secolului al douăzecilea: pantaloni şi jachetă de mătase gri, dar şi ceva roşu, căci punea întotdeauna ceva roşu pe el, de data asta era vorba de o cămaşă cu guler pe gât.

- Mi-ai face mare plăcere să mai laşi cartea aceea deoparte şi să vii cu noi în salon, mi-a spus. Stai încuiat în cameră de mai bine de-o lună.

— Ies din când în când, i-am răspuns.

Îmi plăcea să-l privesc, să mă uit în ochii lui albaştri ca de neon.

— Cartea aceasta, a adăugat, cu ce scop o scrii? N-ai vrea să-mi spui măcar atât?

Nu i-am răspuns. A mai încercat o dată, deşi şi-a păstrat tot tactul.

— N-a fost suficient că ai scris cântecele? Că ţi-ai publicat autobiografia?

Am încercat să-mi dau seama ce făcea să fie atât de plăcut ca persoană. Poate micile riduri care se vedeau pe lângă ochi, poate pliurile pielii care se formau când vorbea.

Ochii mari, cât ai lui Khayman, aveau un efect uluitor.

Mi-am coborât privirea pe ecranul calculatorului. Imagine electronică a limbajului. Aproape de sfârşit. O ştiau cu toţii; o ştiuseră de la început. De aceea îmi şi dăduseră de bună voie atâtea informaţii: băteau la uşă, intrau, vorbeau, apoi plecau.

— De ce să mai vorbim de asta? l-am întrebat. Vreau să pun pe hârtie ce s-a întâmplat. Doar ştiai încă de când mi-ai povestit cum s-au petrecut lucrurile cu tine.

— Da, dar pentru cine e făcută povestea?

Mi-au venit în minte admiratorii mei din sala de concert; faptul că mă vedeau cu toţii; apoi momentele acelea abominabile, când apărusem prin sate lângă ea, când devenisem un zeu fără nume. Brusc, mi s-a făcut frig, cu toată

căldura din jur, cu toată briza călduţă dinspre mare. Oare avusese dreptate zicându-ne că eram egoişti şi lacomi? Că nu doream să se schimbe nimica, în propriul nostru interes?

— Ştii bine care e răspunsul la întrebarea asta, mi-a spus el.

S-a apropiat puţin. A pus o mână pe spătarul scaunului meu.

— N-a fost decât un vis nebunesc, nu-i aşa? am zis. Am spus-o cu durere. Nu s-ar fi putut realiza în vecii vecilor, chiar dacă am fi proclamat-o zeiţă şi i-am fi împlinit toate poruncile.

— Era demenţă curată, mi-a răspuns el. Muritorii ar fi oprit-o, ar fi distrus-o; cu mult mai iute decât îşi imagina ea. Tăcere. Lumea nu i-ar fi *dorit* prezenţa, a adăugat el. Asta însă nu-i putea intra ei în cap.

— Cred că la sfârşit înţelesese că nu există un loc pentru ea pe pământ; că nu era cu putinţă să îşi impună propriile valori rămânând ceea ce era. A înţeles din ochii noştri toate acestea, a văzut zidul pe care nu-l putea trece. Alesese cu multă grijă locurile unde a apărut — sate primitive, unde nu se produsese nicicând vreo schimbare, cum nu se produsese nici cu ea.

A încuviinţat din cap.

— Cum ziceam, ştii foarte bine care-s răspunsurile la propriile tale întrebări. Aşa că de ce ţi le tot pui? De ce te închizi aici cu suferinţa ta?

Iar n-am răspuns. Vedeam ochii ei negri. *De ce nu poţi crede în mine?*

— M-ai iertat pentru tot ce-am făcut? l-am întrebat brusc.

— Nu erai vinovat, mi-a răspuns. Ea de-abia aştepta, asculta. Mai devreme sau mai târziu cineva tot ar fi stârnit-o. Primejdia a existat dintotdeauna. Faptul că s-a ridicat a fost tot un accident, ca şi metamorfoza ei iniţială. A suspinat. Iar părea să fie plin de amărăciune, ca în primele nopţi după deznodământ, când şi el suferise. Am ştiut tot timpul că primejdia plana, a murmurat. Poate că şi eu am vrut să cred că era cu adevărat o zeiţă; până ce s-a trezit. Până mi-a vorbit. Până a zâmbit.

Iarăşi părea absorbit, cu gândul la momentul dinainte să fie aruncat în puţul de gheaţă, unde stătuse atât de mult timp.

S-a îndepărtat, încetişor, nedecis, apoi a ieşit iar pe terasă şi a privit plaja. Cu ce mişcări line se deplasa! Străbunii antici se sprijineau oare în felul acesta de balustradele de piatră?

M-am ridicat şi l-am urmat. Mi-am purtat privirea peste marea neagră. Spre reflecţia strălucitoare a cerului. Apoi l-am

privit.

— Ai măcar idee ce-nseamnă să nu mai am povara asta pe umeri? mi-a şoptit. Să-mi dau acum seama, pentru prima dată, că sunt liber?

Nu i-am răspuns. Dar simţeam foarte bine ce voia să zică. Îmi era totuşi frică, frică să nu fi fost pentru el o ancoră, cum era Marea Familie în cazul lui Maharet.

— Nu, a adăugat prompt, scuturând din cap. E ca şi cum am fost dezlegat de un blestem. Mă trezesc, de pildă, şi mă gândesc că trebuie să cobor în criptă; să ard tămâie, să pun flori, să stau în faţa lor şi să le vorbesc, să le ofer compătimire pentru suferinţele lor. Apoi îmi dau seama că nu mai există. Că s-a terminat cu ei. Că sunt liber să merg unde vreau. S-a oprit iar, gânditor, cu ochii la lumini. Apoi a continuat: Dar tu? Tu de ce nu te simţi liber? Aş vrea să te pot pricepe.

— Înţelegi. Întotdeauna ai înţeles, am spus, ridicând din umeri.

— Nu te-mpaci deloc cu situaţia prezentă. Iar noi nu-ţi aducem nici o mângâiere, nu-i aşa? Tu vrei dragostea *lor.*

A făcut un gest către oraş.

— Îmi sunteţi o mângâiere, i-am răspuns. Cu toţii. Nici nu mi-ar trece prin cap să plec de lângă voi, oricum nu pentru multă vreme. Dar ştii, când eram pe scena aceea la San Francisco...

Nu mi-am terminat fraza. Ce rost avea să o spun cu glas tare dacă nu-şi dădea singur seama. Asta fusese tot ce dorisem mai mult până mă prinsese vârtejul.

— Chiar dacă nu ţi-au dat nici o clipă crezare? m-a întrebat. Chiar dacă te credeau doar interpret inteligent? Unul care ştie s-arunce un cârlig publicului, cum zic ei?

— Îmi ştiu numele! i-am răspuns. Auzeau vocea *mea.* Mă vedeau *pe mine* deasupra luminilor rampei.

A încuviinţat din cap.

— Şi cu cartea, cu *Regina damnaţilor* cum rămâne? m-a întrebat. Nici un răspuns. Vino în salon cu noi, Lestat! Să-ţi oferim compania noastră. Vorbeşte-ne despre ce s-a întâmplat.

— Aţi fost de faţă.

Sub masca lui impenetrabilă l-am simţit brusc perplex, curios. Continua să mă privească.

M-am gândit şi la Gabrielle, la felul în care începea frazele şi nu le termina. Apoi mi-am dat seama despre ce era vorba. Ce

stupid fusesem să nu-mi dau seama mai de mult! Voiau să afle ce puteri îmi oferise ea; să ştie cum mă afectase sângele ei. Iar eu ţinusem toate secretele acestea bine zăvorâte în mine. Şi acum erau bine păzite. Acolo era şi imaginea măcelului de la templul lui Azim, precum şi amintirea extazului pe care-l simţisem ucigând totul în calea mea. Şi scena morţii ei — acel moment îngrozitor, de neuitat, când nu-mi folosisem puterile căpătate ca să o salvez!

Acum totul reîncepuse, această obsesie a sfârşitului. Oare ea mă văzuse căzut jos, dar atât de aproape de ea? îşi dăduse seama că refuzam să o ajut? Sau sufletul ei se ridicase de la prima lovitură primită?

Marius urmărea cu privirea minusculele bărci care se vedeau în golf, spre sud. Se gândea la secolele de care avusese nevoie ca să ajungă la puterile pe care le poseda acum. Numai infuziile de sânge de la ea nu-l ajutaseră. Îi trebuise o mie de ani ca să poată să se ridice până la nori, să voiajeze ca şi ei, fără oprelişti, fără frică. Se mai gândea şi la enormele diferenţe dintre un nemuritor şi altul. Şi cât de puţin ştia fiecare despre posibilităţile sale — poate că, în definitiv, nici unul nu ştia ce puteri sunt închise în adâncul fiinţei lui.

Totul era îmbrăcat în cea mai perfectă politeţe; dar nu-i puteam împărtăşi nimic despre mine acum; nici lui, nici altcuiva; nu încă.

— Ascultă, i-am spus. Lăsaţi-mă în pace cu doliul meu încă puţin; lăsaţi-mă să-mi făuresc imaginile mele întunecate de unul singur; să pun pe hârtie cuvintele care-mi vin pentru prieteni. Apoi am să vin la voi; o să mă alătur grupului. Poate că am să respect şi noile reguli. Măcar pe unele dintre ele, cine ştie! Apropo, ce-o să-mi faceţi dacă nu le respect, parcă te-am mai întrebat asta cândva?

A fost de-a dreptul surprins.

— Eşti realmente fiinţa cea mai dată naibii! a rostit în şoaptă. Mă faci să mă gândesc la Alexandru cel Mare. Se zice că s-ar fi pus pe plâns când n-a mai avut alte lumi de cucerit. O să te-apuci şi tu să plângi când nu vor mai fi reguli pe care să le încâlci?

— Vai, veşnic există reguli de încălcat.

A râs încetişor.

— Pune cartea asta pe foc.

— Nu!

O clipă am privit unul la celălalt; apoi l-am luat în braţe, l-am strâns cu căldură la piept şi i-am zâmbit. Habar n-am de ce am făcut-o, poate pentru că e atât de răbdător şi de cinstit, pentru că se petrecuse cu el o profundă schimbare, cum se petrecuse cu noi toţi, dar în cazul lui, ca şi în cazul meu, era vorba de o schimbare dureroasă, crudă.

Avea de a face cu întreaga poveste a luptei dintre bine şi rău, pe care şi el o înţelegea exact ca mine, căci el fusese cel care mă învăţase, cu atâţia ani în urmă, cum să privesc lucrurile. El îmi spusese cum fiecare aveam să ne luptăm zi de zi cu aceste întrebări şi cum soluţia cea mai simplă nu avea cum să ne convină, doar să ne umple veşnic de spaimă.

Îl îmbrăţişasem şi pentru că îl iubeam, pentru că voiam să fiu în preajma lui, că nu voiam să-l văd plecând imediat, furios sau dezamăgit.

— Dar de reguli ai să asculţi, nu-i aşa? m-a întrebat brusc.

Cu un amestec de ameninţare şi de sarcasm în voce. Poate şi cu un pic de afecţiune.

— Fără îndoială! Iar am dat din umeri. Apropo, ai putea să-mi aminteşti care-s regulile astea? Ah, da, să nu mai creăm alţi vampiri; să nu dispărem fără să păstrăm contactul între noi; să mascăm cu grijă orice omor.

— Eşti un demon, Lestat, ştii asta? Eşti un puştan care face pe grozavul.

— Dă-mi voie să pun şi eu o întrebare, i-am zis şi i-am atins braţul cu pumnul. Tabloul acela făcut de tine, *Tentaţia lui Amadeo,* care-i păstrat în pivniţele Ordinului Talamasca...

— Da, ce-i cu el?

— N-ai vrea să-l capeţi înapoi?

— Ah, Doamne, nici gând. E o pânză lugubră, zău aşa. Din perioada mea neagră, s-ar putea zice. Dar aş dori să-l scoată din pivniţă. Să-l atârne undeva în holul de la intrare, poate... Într-un loc mai decent...

Am izbucnit în râs.

Deodată a devenit serios. Plin de suspiciune.

— Lestat! s-a răstit brusc.

— Da, Marius.

— Lasă-i în pace pe cei din Ordinul Talamasca!

— Sigur că da! Iar am dat din umeri. Iar am scos un zâmbet.

De ce nu?

— Nu glumesc, Lestat. Sunt foarte serios. Nu te amesteca în treburile lor. M-ai înţeles sau nu?

— Marius, ai fost foarte explicit. Ai auzit? Bate miezul nopţii. Pe la ora asta fac regulat un tur al Insulei Nopţii. Vii cu mine?

N-am aşteptat răspunsul. L-am auzit doar scoţând unul dintre oftaturile acelea minunate şi îngăduitoare, pe care i le cunoşteam atât de bine.

MIEZUL NOPŢII. Insula Nopţii răsuna de cântece. Mă plimbam pe sub porticul principal, plin de lume. Cu jachetă de blugi, cu un maiou alb, cu faţa acoperită aproape total de ochelari imenşi de soare, cu mâinile în buzunarele jachetei. Îi observam pe vizitatori intrând în magazine, stând să se uite la grămezile de valize lucioase, la cămăşile de mătase ambalate în foiţă de plastic, la manechinul îmbrăcat în haină de vizon.

Lângă fântâna arteziană, care îşi dansa miile de picături, pe o bancă, era culcată o femeie în vârstă, cu un pahar de plastic plin cu cafea aburindă într-o mână ce tremura. Îi era greu să-l ducă la gură; când am trecut pe lângă ea şi i-am zâmbit, mi-a spus cu p voce tremurătoare: "Când eşti bătrân, nici de somn nu mai ai nevoie."

Dintr-un bar se auzea o muzică dulceagă. Prin sala de jocuri video se învârteau câţiva tineri duri. Dintr-o dată mi s-a trezit pofta de sânge. Imediat ce-am dat colţul, s-au stins toate zgomotele de sub portic. Prin uşa deschisă a restaurantului franţuzesc am zărit o femeie ridicând un pahar de şampanie, am auzit râsete înfundate. Holul teatrului era plin de uriaşi albi şi negri care vorbeau franţuzeşte.

M-a depăşit o femeie tânără; cu pielea măslinie, coapse voluptuoase şi o gură mică, botoasă. Pofta a ajuns la culme. Mi-am văzut de drum, forţând pofta să se stingă. *N-am nevoie de sânge. Sunt la fel ca cei bătrâni.* Dar îi simţeam gustul în gură. M-am întors să o mai privesc o dată, am văzut că se aşezase pe o bancă de piatră, cu genunchii descoperiţi de fusta scurtă, cu ochii la mine.

Ah, câtă dreptate avea Marius! în toate privinţele. Nu mă împăcăm cu situaţia prezentă; nici cu singurătatea. Aş fi avut chef să o iau pe femeia aceea de pe banca ei şi s-o întreb: *Ştii tu*

cine sunt eu? Nu, nu te aşeza pe cealaltă bancă. N-o momi să plece de-aici, n-o face, nu. N-o duce la plimbare pe nisipul alb, unde nu mai răzbat luminile galeriei, unde sunt stânci primejdioase, unde valurile bat puternic în micul golf.

Mi-a venit în minte ce spusese *ea* despre poftele noastre, despre egoismul nostru! Am simţit gust de sânge pe limbă. Dacă mai întârziam pe-aici, cineva avea să moară.

Sfârşitul coridorului. Am băgat cheia în broasca uşii metalice dintre magazinul de covoare chinezeşti — făcute de nişte copile — şi tutungeria în care vânzătorul doarme acum printre pipele lui olandeze, cu o revistă pusă pe faţă.

Era una dintre intrările secrete direct în măruntaiele vilei.

Cineva cânta la pian. Am ascultat un moment. Pandora, cu siguranţă, muzica ei având întotdeauna acea opacitate dulce, mai mult decât oricând sunând ca un veşnic început — o temă ce urca spre un apogeu ce nu era atins niciodată.

Am urcat scările şi m-am dus în salon. Cât de evident era că-i o casă locuită de vampiri! Cine altcineva ar sta doar la lumina stelelor, cu câteva luminări prin colţuri? Totul în marmură, în catifea. Peste ape, explozia de lumini a oraşului Miami, unde nici un bec nu se stingea niciodată.

Armand încă juca şah cu Khayman şi pierdea. Daniel avea căşti enorme pe urechi şi asculta Bach, uitându-se din când în când la tabla de şah să vadă dacă a fost mişcată vreo piesă.

Pe terasă, privind marea, cu degetele mari înfipte în buzunarele din spate de la pantaloni, Gabrielle. M-am dus la ea, am sărutat-o pe obraz, m-am uitat în ochii ei; când, în sfârşit, i-am smuls micul zâmbet de care aveam nevoie, m-am întors înăuntru.

Marius era în fotoliul negru de piele, citind ziarul, ţinându-l îndoit, ca un gentleman într-un club particular.

— Louis a plecat, mi-a spus el fără să ridice ochii din ziar.

— Ce vrei să zici, a plecat?

— S-a dus la New Orleans, mi-a spus Armand, fără să ridice nici el ochii de pe tabla de şah. S-a dus la apartamentul pe care-l ţineaţi voi acolo. Acela unde a văzut-o Jesse pe Claudia.

— Avionul te aşteaptă, a mai zis Marius, cu ochii tot în ziar.

— Şoferul meu te poate conduce până la terenul de decolare, a zis şi Armand, continuând jocul.

— Ce-s toate astea? De ce vă daţi amândoi atâta silinţă să

mă ajutaţi? De ce-ar trebui să plec după Louis?

— Cred că ar trebui să-l aduci înapoi, a zis Marius. N-o să-i facă nici un bine să se trezească singur în apartamentul acela de la New Orleans.

— Cred că ar trebui să te duci să faci ceva, a intervenit Armand. Ai stat prea mult închis aici.

— Aha, acum înţeleg ce fel de adăpost comun o să fie acesta: sfaturi din toate părţile şi toţi cu ochii pe toţi. De ce l-aţi lăsat pe Louis să plece la New Orleans, în definitiv? Nu puteaţi să-l opriţi?

AM ATERIZAT la New Orleans la două noaptea. Limuzina a rămas în piaţa Jackson.

Ce curat era oraşul! Pavaje noi, lanţuri la porţi, ce idee, doar ca vagabonzii să nu se culce pe gazonul din piaţă, cum o făcuseră de două sute de ani încoace. La Caf6 du Monde se înghesuiau turişti — chiar pe locul unde altădată erau tavernele portului; pe-acolo fusese terenul de vânătoare cel mai încântător, femeile erau la fel de greu de vânat ca şi bărbaţii.

Îmi plăcea cum arăta acum; voi iubi veşnic locurile acestea. Culorile erau cam aceleaşi. Până şi în această noapte geroasă de ianuarie se simţea că tropicul trecea pe-aproape. Se simţea parcă din aspectul plat al trotuarelor, din lipsa de înălţime a clădirilor, din veşnica mişcare a cerului, din unghiul acoperişurilor înclinate care luceau acum de la o ploicică îngheţată.

Am înaintat încet, îndepărtându-mă de fluviu, lăsând amintirile, care parcă izvorau din pavaj, să mă cuprindă, ascultând muzica alămurilor din strada Bourbon, apoi am cotit-o pe Strada Regală, care era învăluită într-un întuneric umed.

De câte ori nu făcusem drumul acesta în trecut, fie întorcându-mă de la operă, fie din port, fie doar oprindu-mă chiar pe locul acesta, ca să descui poarta pentru caleaşcă.

Iată casa în care îmi petrecusem o viaţă de om, în care aproape murisem de două ori.

Era cineva acolo sus, în vechiul apartament. Cineva care păşea cu grijă pe podeaua care scârţâia.

Magazinul de la parter părea bine îngrijit, dar acum era cufundat în întuneric, pe după barele vitrinei văzându-se

bibelouri de porţelan, păpuşi şi evantaie de dantelă. Mi-am ridicat ochii la balconul de fier forjat; mi-am imaginat-o pe Claudia acolo, ridicată pe vârfurile picioarelor, uitându-se în jos la mine, cu degetele încleştate de balustradă. Cu părul auriu căzându-i în valuri pe umeri, cu o fundă violetă în păr. Frumoasa mea nemuritoare în vârstă de şase ani; *Lestat, unde-ai fost?*

Asta făcea şi el, nu-i aşa? Îşi imagina exact aceleaşi lucruri.

Domnea o tăcere deplină; asta dacă nu prindeai în urechi flecăreala televizoarelor de după obloanele trase, de după pereţii acoperiţi de iederă; sau zgomotele venind dinspre strada Bourbon. Într-o casă de pe partea cealaltă, se certau cumplit o femeie şi un bărbat.

De văzut, nu se vedea nimeni; trotuarele străluceau, la fel ca şi obloanele magazinelor; maşinile mari, parcate lângă trotuar, erau spălate de ploaia ce cădea fără zgomot pe acoperişurile lor bombate.

Nici picior de om să mă zărească făcând o săritură lungă, ca de pisică, după vechiul obicei, până pe balcon. M-am uitat înăuntru pe ferestrele murdare.

Nu era nimeni; pereţii erau jupuiţi, cum îi lăsase Jesse. Aici era bătută în cuie o scândură, de parcă cineva încercase să pătrundă înăuntru prin efracţie şi fusese prins; dinăuntru mai venea miros de lemne arse, chiar şi după atâţia ani.

Am smuls scândură din cuie, fără zgomot; dar pe dinăuntru era un lacăt. Aş putea oare face apel la noile mele puteri? Aş putea să-l fac să se deschidă? De ce mă făcea să sufăr atât de tare orice gând care avea de-a face cu ea, care mi-aducea aminte de faptul că-n acea ultimă clipă aş fi putut să o salvez; aş fi putut face în aşa fel, încât capul şi trupul să se unească din nou, chiar dacă avusese de gând să mă distrugă primul, chiar dacă nu mă strigase pe nume.

M-am uitat la micul lacăt. *Răsuceşte-te, deschide-te.* Cu lacrimi în ochi, am văzut cum scârţâie metalul, l-am văzut mişcându-se. Doar un mic spasm în creier, cu ochii la el; apoi uşa s-a deschis brusc şi au scârţâit balamalele, de parcă le-mpinsese cât colo un curent de aer.

El era în holul cel mare, uitându-se prin uşa întredeschisă la camera Claudiei.

Purta o haină poate un pic mai scurtă decât cele de pe vremea noastră; dar arăta foarte asemănător celui ce fusese în

secolul anterior; atât de bine, că durerea mea s-a intensificat. Pe moment nici nu m-am putut mişca. Aş fi putut să-l iau drept o fantomă: cu părul lung, negru, în dezordine, ca pe vremuri, cu ochii aceia verzi plini de o veşnică mirare melancolică, cu braţele atârnându-i moi, pe lângă corp.

Cu siguranţă că n-o făcuse dinadins, ca să se confunde cu contextul. Totuşi, *era* fantoma celui ce trăise în acest apartament, în care Jesse se speriase atât de cumplit şi unde simţise înfricoşătoare senzaţii ale vechii atmosfere pe care nici eu n-o uitasem.

Şaizeci de ani aici, familia nelegiuită. Şaizeci de ani, Louis, Claudia şi Lestat.

Aş putea auzi clavecinul dacă aş încerca? Pe Claudia cântând Haydn; păsările cântând şi ele în colivii, căci întotdeauna muzica le excita; toată sunetele acestea făcând să vibreze mărgelele de cristal care decorau abajururile lămpilor cu gaz şi clopoţeii atârnaţi la uşa din spate, chiar la capătul scărilor de metal în spirală.

Claudia. Un chip pe un medalion; sau un mic portret pictat pe un suport oval de porţelan şi păstrat împreună cu o meşă de păr blond într-un sertar. Cât de mult i-ar fi displăcut o asemenea imagine, o imagine atât de lipsită de graţie!

Claudia, care mi-a înfipt un cuţit în piept, l-a răsucit în rană să pătrundă cât mai adânc şi a stat să se uite cum îmi ţâşnea sângele pe cămaşă. *Mori, tată. O să te închid într-un coşciug pentru veşnicie.*

Pe tine am să te ucid primul, prinţul meu.

Am revăzut-o sub forma ei de copilă pe moarte, înfăşurată în cuverturile soioase; am simţit în nări duhoarea bolii. Am revăzut ochii negri ai reginei, nemişcată pe tronul ei. Le-am sărutat pe amândouă, pe Frumoasele din Pădurea Adormită!

Claudia, Claudia, trezeşte-te, Claudia... Aşa, iubito, trebuie să bei cât mai mult ca să te înzdrăveneşti...

Akasha!

Cineva mă zgîlţâia.

— Lestat! mi-a zis.

Zăpăceală.

— Ah, Louis, iartă-mă. Holul neglijat, întunecat. M-am cutremurat. Am venit aici, fiindcă eram foarte îngrijorat... pentru

tine.

— Nu era nevoie, mi-a spus el calm. Era un mic pelerinaj pe care trebuia să-l fac.

I-am atins faţa cu degetele; era fierbinte — tocmai sorbise sângele unei victime.

— Nu-i aici, Louis, i-am spus. Era doar în imaginaţia lui Jesse.

— Da, aşa s-ar părea, a spus el.

— Noi trăim în continuare; dar ele nu se vor întoarce.

S-a uitat îndelung la mine, apoi a încuviinţat din cap.

— Să mergem, a mai zis.

Am străbătut holul împreună; nu, nu-mi plăcea deloc casa asta; n-aveam nici un chef să mă aflu aici. Era o casă bântuită de stafii — dar nu era vorba de stafii, ci de amintiri şi de ameninţarea pe care o reprezintă ele; aici fusese camera mea; camera mea.

Se chinuia cu uşa din spate, încerca să o facă să se deschidă normal. I-am făcut semn să iasă pe verandă, apoi i-am dat eu uşii brânciul necesar. Am închis-o bine după noi.

Ce tristeţe să vezi curtea invadată de bălării; fântâna în ruină; vechea bucătărie de vară, cu zidurile prăbuşite, cărămida devenită ţărână.

— Dacă vrei, pun să o repare pentru tine, i-am spus. Ştii, s-o facă exact cum era înainte.

— Acum nu mai are importanţă, mi-a spus el. Vii să ne plimbăm puţin?

Am luat-o pe aleea acoperită, rezervată trăsurilor; în micul şanţ clipocea apă. M-am uitat încă o dată înapoi. Am văzut-o stând acolo în rochiţa-i albă cu cordon albastru. Dar nu se uita la mine. Ea credea că sunt mort, înfăşurat într-un cearceaf, vârât în trăsură de Louis. Îmi
transportau rămăşiţele să mă îngroape. Totuşi, ea continua să stea pe loc, şi ni s-au întâlnit privirile. L-am simţit pe Louis trăgându-mă de mânecă.

— Nu-i sănătos să mai rămânem pe-aici, mi-a spus el. L-am privit cum încuia cu grijă poarta; apoi ochii lui trişti au trecut în revistă ferestrele şi balcoanele, până la streşinile acoperişului. Oare-i spunea adio casei, în fine? Poate că nu.

Am luat-o împreună pe strada Ste. Anne care ne îndepărta de fluviu, fără vorbă, doar mergând, aşa cum ni se întâmplase de atâtea ori în trecut. I se făcuse cam frig, mai cu seamă la

mâini. Nu-i plăcea să şi le bage în buzunare, cum fac în ziua de azi bărbaţii — nu i se părea elegant.

Ploaia se transformase într-un fel de ceaţă umedă.

În cele din urmă, mi-a spus:

— M-ai cam înspăimântat adineuri — n-am crezut că eşti chiar tu, cel real, când te-am văzut în hol, şi nici nu mi-ai răspuns când te-am strigat.

— Acum încotro ne ducem? l-am întrebat.

Mi-am închis butonii jachetei. Nu pentru că m-ar mai fi afectat frigul în vreun fel; ci pentru că mă simţeam bine când îmi era cald.

— Doar într-un loc, apoi facem ce vrei tu. Sau ne întoarcem acasă, cred că-i mai bine. Nu ne rămâne multă vreme. Sau poate mă laşi singur să-mi continuu hoinăreala; mă-ntorc peste câteva nopţi.

— N-am putea rătăci împreună?

— Ba da, a răspuns grăbit.

Ce naiba doream? Ne-am plimbat pe sub verandele vechi, cu obloanele trase, pe lângă pereţii cu văruiala scorojită, cu cărămizile dezgolite, apoi am traversat strada Bourbon, bine luminată, şi am văzut că ne apropiam de Cimitirul St. Louis, cu zidurile lui văruite în alb.

Ce doream, la urma urmelor? De ce mă durea încă sufletul în vreme ce ceilalţi ajunseseră la un echilibru? Până şi Louis era echilibrat, şi-apoi eram împreună, cum zicea Marius.

Eram fericit că sunt cu el, fericit să merg din nou pe străzile acestea vechi; dar de ce nu-mi era destul?

Altă poartă deschisă; a rupt lacătul cu degetele. Apoi am intrat în micul oraş al mormintelor de marmură albă, cu acoperişuri ca ale caselor, cu urne şi praguri de marmură, iar sub ghete striveam iarba udă. Ploaia făcuse să lucească toate suprafeţele; luminile oraşului se reflectau, pe cer, dând un nimb luminos norilor ce treceau rapid peste capetele noastre.

Am încercat să dau de stele. Dar nu se vedeau. Când m-am uitat din nou în jos, am văzut-o pe Claudia; i-am simţit mânuţa în mână.

M-am uitat iar la Louis, căruia îi sclipeau în ochi luminile din depărtare; m-a făcut să tresar. I-am atins cu mâinile chipul, pometii, arcul sprâncenelor negre. Câtă frumuseţe!

— Binecuvântatul întuneric! am spus brusc. Binecuvântatul

întuneric a venit din nou.

— Aşa e, a spus el trist. Ţinutul unde domnim noi, ca întotdeauna!

Nu era oare suficient?

M-a luat de mână — oare cum i se părea acum mâna mea? — şi m-a condus pe o potecă îngustă printre cele mai vechi şi mai respectabile morminte, morminte care erau acolo de la începuturile coloniei, de pe vremea când ne făcusem de cap împreună prin împrejurimi, prin ţinuturile mlăştinoase care ameninţau să înghită tot oraşul, când îmi găseam victimele printre răufăcătorii şi criminalii de ultimă speţă.

M-a dus la mormântul lui. Mi-am dat seama că pe blocul de marmură era săpat numele lui, cu litere aplecate, conform modei vremurilor acelora.

Louis de Pointe du Lac
1766 — 1794

S-a sprijinit de mormântul de alături, un alt mic templu, ca şi al lui, cu peristil.

— Voiam doar să-l mai văd o dată, mi-a spus.

S-a aplecat şi a atins cu mâna literele.

Se şterseseră puţin de la intemperii. Praful şi murdăria făcuseră ca scrisul să se vadă şi mai clar pe suprafaţa pietrei, înnegrind adânciturile literelor şi ale cifrelor. Se gândea oare cum fusese lumea în anii aceia?

Eu m-am gândit la visele ei, la grădina păcii pe pământ, cu flori răsărind din pământul năclăit de sânge.

— Acum putem merge acasă, a spus el.

Acasă. Am zâmbit. Am întins mâinile şi am atins mormintele de pe o parte şi de pe alta; m-am uitat la luminile cerului reflectate de norii învolburaţi.

— Sper că n-ai de gând să ne părăseşti, nu-i aşa? m-a întrebat brusc, cu o voce strangulată de durere.

— Nu, am răspuns. Aş fi vrut să pot vorbi de tot ce scrisesem în carte. Ştii, am fost amanţi, ea şi cu mine, la fel cum ai spune despre doi muritori.

— Sigur că ştiu, mi-a răspuns.

Am zâmbit. Brusc m-am aplecat să-l sărut, excitat de căldura pe care o emana, de atingerea pielii lui atât de asemănătoare cu

a unui om. Doamne, ce oribile mi se păreau degetele mele albe atingându-l, degete care l-ar fi putut strivi fără nici un efort. Mă întrebam dacă-mi ghicea măcar puterea.

Erau atâtea lucruri pe care aş fi vrut să i le spun, aveam atâtea întrebări de pus. Dar nu-mi găseam vorbele, nu ştiam cum să-ncep. El fusese cel care punea dintot-deauna nenumărate întrebări; acum el îşi primise răspunsurile, mai multe decât ar ft dorit vreodată; şi ce păţise sufletul lui din cauza asta? Stăteam şi-l priveam. Părea o fiinţă perfectă, aşa cum stătea acolo, aşteptând cu răbdare, cu atâta bunătate. Apoi, înnebunit, am vorbit:

— Tu mă mai iubeşti? l-am întrebat.

A zâmbit; ah, ce chin să-i vezi chipul luminându-se, căpătând o anume moliciune în clipa în care zâmbea...

— Da, a răspuns.

— Vrei să plecăm într-o mică aventură? Brusc mi se acceleraseră bătăile inimii. Ce n-aş fi dat să... Vrei să încălcăm puţin noile reguli?

— Ce-ţi trece prin cap? a rostit în şoaptă.

Am izbucnit în râs, pe un ton coborât, febril, care mă făcea să mă simt bine. Râdeam şi-i urmăream reacţiile subtile pe faţă. Acum chiar că reuşisem să-l îngrijorez. Adevărul era că nici nu ştiam dacă eram în stare să o fac. Fără ea. Ce-ar fi dacă aş cădea ca Icar...?

— Haide, zău, Louis, i-am spus. O mică aventură. Jur că n-am de gând să schimb soarta lumii, nici să adun în jurul meu două milioane de adoratori, morţi după rock. Mă gândesc la ceva mult mai banal, zău aşa. E ca o glumă bună. Nu lipsită de gust. Zău, în definitiv, m-am purtat destul de bine de două luni încoace, nu-i aşa?

— Despre ce naiba vorbeşti?

— Eşti de acord sau nu?

A clătinat uşor din cap. Dar nu era nu. Se gândea. Şi-a trecut degetele prin păr. Minunatul lui păr negru. Ce remarcasem mai întâi la el, adică după ce-i văzusem ochii verzi, fusese părul negru. Nu, de fapt, mint. Fusese expresia feţei lui: un amestec de pasiune şi candoare, o delicateţe a sufletului, care mă cucerise. Asta iubeam cel mai mult la el!

— Şi când pornim în aventura asta?

— Chiar acum, i-am răspuns. Ai la dispoziţie patru secunde

ca să te hotărăşti.

— Lestat, e aproape dimineaţă.

— E aproape dimineaţă *aici,* i-am răspuns.

— Ce vrei să zici cu asta?

— Louis, lasă-te pe mâna mea. Uite ce, dacă nu reuşesc, nu păţeşti mai nimic. În fine, nu mare lucru. Mergi pe mâna mea? Hotărăşte-te. Vreau să plecăm imediat.

N-a spus nimic. Se uita la mine, dar cu atâta dragoste, că devenea insuportabil.

— Da sau nu?

— Probabil că am să regret, dar...

— Atunci eşti de acord.

Am întins braţele şi l-am luat de subsuori, ridicându-l de la pământ. A rămas cu gura căscată, uitându-se în jos la mine. Parcă nu avea nici o greutate. L-am pus iar pe picioare.

— *Mon Dieu!* a şoptit.

Ei bine, ce mai aşteptam? Dacă nu-ncercam acum, n-aveam să ştiu niciodată. Totuşi, m-a surprins o durere surdă — amintirea ei, probabil, zborul nostru împreună. Am lăsat durerea să se estompeze.

L-am cuprins pe după talie. *În sus acum.* Am ridicat mâna dreaptă, deşi nu era necesar. Ne urcam extrem de iute, o dată cu vântul.

Cimitirul a rămas în urmă, o jucărioară lăbărţată, cu bucăţele albe pe sub frunzişul întunecat.

Louis gemea de uimire în urechea mea.

— Lestat!

— Încolăceşte-ţi braţele în jurul gâtului meu, i-am spus. Ţine-te bine. Mergem spre apus, fireşte, apoi spre nord, mergem foarte departe, aşa că, poate, o să ne lăsăm purtaţi de vânt o vreme. Acolo unde mergem mai e până să vină noaptea.

Vântul era rece ca gheţa. Ar fi trebuit să mă gândesc la asta; dar el nu dădea nici un semn că i-ar fi frig. Se uita pumai în sus, cum pătrundeam printre norii aceia plini de umezeală.

Apoi a văzut stelele şi l-am simţit încordându-se. Faţa îi era perfect calmă, senină. Dacă-i curgeau cumva lacrimi, vântul le usca imediat. Dacă avusese cumva vreo temere, acum n-o mai simţea; era în extaz, privind în sus, înspre domul înstelat care ne înconjura, iar luna plină era superbă şi sclipea deasupra nesfârşitului ţinut alb de sub noi.

Nu era nici o nevoie să-i spun la ce să se uite sau ce să ţină minte. El ştia întotdeauna chestiile astea. Cu ani în urmă, când îl metamorfozasem, dându-i Darul Întunecat, nu-i explicasem nimic; în modul cel mai natural înţelesese totul de unul singur. Mai târziu se plânsese însă că nu-i servisem de ghid. Nu îşi dăduse seama cât era de inutil?

Dar mă cam lăsasem purtat alandala şi mental, şi fizic; îl simţeam cocoloşit, dulce, fără greutate, lângă mine; era cea mai pură prezenţă a lui Louis, Louis îmi aparţinea, era cu mine. Fără să reprezinte nici o povară.

Cu o infimă parte a minţii dirijam traiectoria, aşa cum învăţasem de la ea, dar îmi treceau o mie de alte lucruri prin cap, de pildă că pe Louis îl văzusem pentru prima dată într-o tavernă din port la New Orleans. Băuse prea mult, se bătuse cu alţii; iar eu îl urmărisem prin noapte. În ultimele clipe, înainte de a-i da drumul din strânsoare, cu ochii aproape închişi, mi-a şoptit: "Dar cine eşti?"

Am ştiut că-l voi căuta a doua zi la asfinţit, că o să-l găsesc chiar de-ar fi fost să răscolesc tot oraşul pentru asta, deşi îl lăsasem atunci pe jumătate mort pe caldarâm. Simţisem că nu mai pot trăi fără el, că trebuia să-mi aparţină. Exact cum simţeam de fiecare dată când voiam ceva sau când doream să fac ceva anume.

Asta era problema mea şi nimic din ce-mi oferise ea — nici suferinţa, nici puterea, nici, în cele din urmă, groaza — nu produseseră vreo schimbare în privinţa aceasta în caracterul meu.

ŞASE KILOMETRI de Londra.

O oră după asfinţit. Eram întinşi amândoi în iarbă, în întunericul rece, sub un stejar. Din marele conac din mijlocul parcului ne parvenea un pic de lumină, dar nu prea multă. Ferestrele mici, înfundate adânc în zid, cu geamuri mate, erau parcă făcute să reţină lumina înăuntru. Părea o vilă confortabilă, atrăgătoare, cu toţi pereţii acoperiţi de rafturi cu cărţi, cu şemineuri în care licăreau focuri; fumul se ridica din coşuri în întunericul plin de ceaţă.

Din când în când, pe drumul şerpuitor ce ducea de la intrarea principală, apărea câte o maşină, măturând cu farurile

ei faţada somptuoasă a vechii clădiri, luminând garguile, arcadele grele de deasupra ferestrelor şi ciocanele grele, lustruite, de pe uşa de la intrare.

Mi-au plăcut dintotdeauna vilele astea englezeşti, care umpleau tot peisajul. Nu-i de mirare că spiritele celor morţi sunt incitate să le reviziteze.

Louis s-a ridicat brusc, s-a uitat în jur şi apoi şi-a scuturat cu grijă iarba de pe haină. Dormise câteva ore bune, fireşte, pe aripile vântului, cum s-ar spune, ca şi prin alte locuri unde ne odihnisem, aşteptând ca globul să îşi continue rotaţia.

— Unde suntem? mi-a şoptit, puţin alarmat.

— În faţa vilei Ordinului Talamasca, în apropiere de Londra, i-am răspuns.

Continuam să rămân întins cu mâinile sub cap. În camerele de sub acoperiş era lumină. Ca şi la primul etaj, în partea din mijloc. Mă gândeam cum ne-am putea distra mai bine.

— Ce căutăm aici?

— Aventura, ţi-am mai spus.

— Dar, stai puţin. Doar n-ai de gând să intri.

— Aşa crezi tu? Ei păstrează jurnalul Claudiei, în pivniţa casei, la fel ca şi tabloul lui Marius. Doar ştii de toate astea, nu-i aşa? Jesse v-a povestit tot.

— Bine, şi ce-ai de gând? Să intri şi să scotoceşti prin pivniţă până dai de ce vrei tu?

Am râs.

— Nu, asta n-ar avea nici un haz, cred că eşti de acord. Ar fi mai degrabă o corvoadă. În definitiv, nu vreau realmente jurnalul. N-au decât să-l păstreze. Era al Claudiei. Aş vrea să discut cu unul dintre ei, cu David Talbot, şeful Ordinului. Ei sunt singurii muritori din lume care cred în existenţa noastră, ştii asta?

Iar m-a străpuns o durere. Nu-i nimic; fă-te că nu bagi de seamă. Hazul de-abia începe.

Pe moment a fost prea scandalizat ca să-mi răspundă. Lucrurile se prezentau mai bine decât mi-aş fi închipuit.

— Nu se poate să vorbeşti serios, mi-a spus. Era indignat de-a dreptul. Lestat, lasă-i în pace pe oamenii aceştia. Ei o cred moartă pe Jesse. Au primit o scrisoare în sensul acesta de la familie.

— Da, bineînţeles. N-am mei o intenţie să le spun altceva.

De ce-aş face-o? Dar cel care a venit la concert — David Talbot, cel în vârstă — mă fascinează. Presupun că aş vrea să ştiu... Dar de ce să-ţi dezvălui totul? Fiecare lucru la timpul lui.

— Lestat!

— Louis! am răspuns batjocoritor.

M-am ridicat şi l-am ajutat să se pună pe picioare, nu pentru că ar fi avut nevoie de ajutorul meu, ci pentru că stătea acolo uitându-se fix la mine, îmi rezista, se tot chinuia să găsească un mijloc de a mă stăpâni, dar toate astea n-aveau nici un rost.

— Lestat, Marius o să fie furios dacă faci asta! mi-a spus serios. Întreaga lui expresie, cu pometii înalţi, cu ochii verzi scăpărând, era de o frumuseţe răpitoare. Regula esenţială este....

— Louis, faci ca totul să-mi pară şi mai irezistibil! i-am replicat.

M-a apucat de braţ.

— La Maharet nu te gândeşti? Aceştia erau prietenii lui Jesse!

— Ce-o să-mi facă? O s-o trimită pe Mekare să-mi strivească ţeasta ca pe un ou!

— Întreci orice măsură, Lestat! mi-a spus. N-ai învăţat nimic din tot ce s-a întâmplat?

— Vii cu mine sau nu?

— Îţi interzic să intri în casa aceea.

— Vezi fereastra de sus? L-am luat iar pe după talie, ţinându-l prizonier de data asta. În camera aceea e David Talbot. Scrie în jurnalul lui de aproape o oră. E tare tulburat. Nu ştie ce s-a întâmplat cu noi. Ştie că a fost ceva, dar nu-şi dă bine seama ce. Acum o să intrăm în dormitorul de lângă biroul lui, pe ferestruica din stânga.

S-a zbătut un pic în semn de protest, dar eu mă concentram asupra ferestrei, încercând să văd dacă avea un zăvor pe dinăuntru. Şi la câţi metri de sol se afla? Am simţit micul spasm, apoi am văzut fereastra deschizându-se. Şi el a văzut-o şi, în vreme ce rămăsese mut de uimire, l-am strâns mai tare în braţe şi am pornit în sus.

După câteva clipe eram înăuntru. O cămăruţă elizabe-tană, îmbrăcată în panouri de lemn de culoare închisă, cu superbe mobile stil şi un foc vesel în şemineu.

Louis era furios. Se uita la mine gata să mă înghită,

îndreptându-şi hainele cu gesturi iuţi, nervoase. Îmi plăcea camera. Cărţile lui David Talbot; patul lui.

David Talbot se uita fix la noi prin uşa întredeschisă, de dincolo, unde era luminat de o lampă cu abajur verde pusă pe masă. Purta o frumoasă haină de casă, din mătase gri, cu cordon în talie. Avea stiloul în mână. Stătea complet nemişcat, ca o vietate a pădurii care simte un animal feroce în jur şi aşteaptă clipa luptei.

Ah, ce minune!

L-am studiat o clipă; avea o faţă frumoasă, uşor ridată, păr argintiu, ochi negri minunaţi, extrem de expresivi, foarte calzi. Inteligenţa i se citea în toate trăsăturile. Era foarte aproape de descrierea pe care mi-o făcuseră Jesse şi Khayman.

Am intrat în birou.

— Vă rog să mă iertaţi, am spus. Ar fi trebuit să ciocănim la uşa de la intrare. Dar am vrut ca întâlnirea noastră să rămână între noi. Ştiţi, desigur, cine sunt.

Muţenie totală.

Am privit lucrurile de pe masă. Peste tot dosare mari, cu diverse nume familiare drept etichete: Teatrul Vampirilor şi Armand, şi Benjamin, Diavolul. Şi Jesse.

Jesse. Pe masă era şi scrisoarea de la mătuşa ei, Maharet, lângă dosar. Scrisoarea care afirma că Jesse murise.

Am aşteptat, întrebându-mă dacă n-ar trebui să îl las să-mi vorbească el mai întâi, deşi nu era obiceiul meu. Mă studia foarte intens, cu mult mai intens decât îl studiasem eu pe el. Voia să mă reţină, folosind micile şmecherii pe care le învăţase, pentru a putea să îşi amintească totul mai târziu, oricât de mare ar fi fost şocul produs de întâlnirea faţă în faţă.

Era înalt, deloc greoi, dar nici subţire. Statură frumoasă. Cu mâini mari, bine făcute. Foarte îngrijit. Un adevărat gentleman englez; iubitor al stofelor tweed, al accesoriilor de piele şi al pădurilor întunecate, al ceaiului, al umezelii din parcul de-afară, al sănătăţii minunate a u-nei astfel de case.

Avea cam şaizeci şi cinci de ani. Foarte bună vârstă. Ştia lucruri pe care cei tineri n-au cum să le ştie. Acesta era echivalentul modern al vârstei lui Marius în vremurile antice. Pentru secolul al douăzecilea însă nu era deloc un om bătrân.

Louis era încă în cealaltă cameră, dar David ştia că era acolo. S-a uitat spre uşă. Apoi şi-a întors privirea din nou spre

mine.

L-am văzut ridicându-se; m-a luat total prin surprindere. Mi-a întins mâna.

— Bună seara! mi-a spus.

Am râs. I-am luat mâna şi am strâns-o cu grijă, politicos, studiindu-i reacţia, uimirea când mi-a simţit răceala cărnii, lipsa ei de viaţă, după criteriile convenţionale.

S-a speriat, era clar. Dar era şi extrem de curios, de interesat.

Apoi, cu multă amabilitate şi curtoazie m-a întrebat:

— Jesse n-a murit, nu-i aşa?

E uimitoare limba engleză; câte se pot face prin nuanţele de politeţe. E clar de ce sunt englezii cei mai mari diplomaţi de pe lume. M-am trezit întrebându-mă cum erau gangsterii englezi. În tonul lui era atâta durere în privinţa lui Jesse, încât am hotărât că avea dreptul să nu i-o spulber. L-am privit cu multă solemnitate.

— Ba da, nu vă faceţi iluzii; este moartă. L-am privit drept în ochi, susţinându-i ferm privirea; ca să nu fie nici o neînţelegere. Daţi-o uitării, i-am mai spus.

A încuviinţat cu un gest al capului, a privit o clipă în altă parte, ca să revină apoi iar la mine, plin de curiozitate.

M-am răsucit. Louis era în umbră, lângă şemineu, pri-vindu-mă cu un amestec de dispreţ şi dezaprobare. Dar nu era momentul să râd de el. De altfel, nu-mi venea deloc să râd. Mă gândeam la ceva ce-mi spusese Khayman.

— Am şi eu o întrebare, i-am spus.

— Da.

— Mă găsesc în casa voastră. Sub acoperişul vostru. Să presupunem că la răsăritul soarelui mă duc jos în pivniţa casei şi că adorm, pierzându-mi cunoştinţa. Ştiţi ce vreau să zic. Am făcut un gest degajat. Ce-aţi face? Aţi veni să mă ucideţi în somn?

N-a stat pe gânduri nici două secunde.

— Nu.

— Dar ştiţi bine ce sunt eu. Nu aveţi nici o îndoială, cred, nu-i aşa? De ce nu?

— Din foarte multe motive, mi-a răspuns. În primul rând, pentru că aş vrea să vă cunosc mai bine. Aş vrea să vorbim. Nu, nu v-aş ucide. Nimic pe lume nu m-ar împinge să fac una ca

asta.

Iar l-am studiat. Spunea adevărul. Nu a explicat nimic în plus, dar era clar că i s-ar fi părut o cruzime şi o lipsă de respect imensă să ucidă o fiinţă atât de străveche şi de misterioasă ca mine.

— Da, exact, a spus el, zâmbind uşor.

Citea gândurile. Dar nu pătrundea prea departe. Doar gândurile superficiale.

— Nu fiţi chiar aşa de sigur.

Iarăşi cu o politeţe nespusă.

— A doua întrebare pentru dumneavoastră, i-am spus.

— Desigur.

Acum era de-a dreptul intrigat. Frica i se topise complet.

— Aţi dori să primiţi Darul Întunecat? Înţelegeţi? Aţi dori să deveniţi unul de-al nostru? Cu coada ochiului l-am văzut pe Louis clătinând din cap, apoi întorcându-mi spatele. Nu spun deloc că vi l-aş da. E foarte probabil că n-aş face-o. Dar aţi dori-o? Dacă eu aş vrea să o fac, dumneavoastră aţi accepta să vă transform?

— Nu.

— Hai, hai...

— Nici peste un milion de ani n-aş accepta. Jur pe tot ce am mai sfânt.

— Nu credeţi în Dumnezeu, ştiţi bine că nu.

— E doar un fel de a vorbi. Dar jurământul e adevărat. Am zâmbit. Ce faţă simpatică, animată tot timpul.

Eram excitat la culme; parcă şi sângele mi se plimba prin vine cu o nouă vigoare. M-am întrebat dacă îşi dădea seama. Oare păream mai puţin monstru în ochii lui? Vedea oare toate acele mici semne de umanitate pe faţa mea, aşa cum le vedeam eu la cei ca mine când erau fericiţi sau preocupaţi?

— Nu cred că o să fie nevoie de un milion de ani ca să vă răzgândiţi, i-am spus. Nu vă rămâne chiar atâta timp, zău aşa, dacă stăm să ne gândim.

— N-o să mă răzgândesc niciodată, mi-a răspuns.

A zâmbit, cu multă sinceritate. Era tot cu stiloul între degete. S-a jucat un pic cu el, poate inconştient şi îngrijorat, apoi a rămas liniştit.

— Nu vă cred, i-am mărturisit.

M-am uitat în jur prin cameră. Avea pe perete un mic tablou

din şcoala olandeză, cu o ramă lăcuită — o casă lângă canal, la Amsterdam. M-am uitat la bruma de pe pervazul ferestrei opace. Noaptea de-afară nu se vedea deloc. Brusc, m-am întristat; dar nu atât de tare ca înainte. Era doar o conştientizare a singurătăţii imense care mă adusese aici, nevoia care mă împinsese să mă găsesc în mijlocul camerei acesteia, să-i simt ochii fixaţi pe mine, să-l aud pe omul acesta spunându-mi că ştia cine eram. Iar mă cuprindea întunericul. Am tăcut.

— Da, mi-a spus el din spate, cu un glas timid. Eu *ştiu* cine sunteţi.

M-am întors şi l-am privit. Deodată, mi-am dat seama că-mi venea să plâng. Poate din cauza căldurii de-aici, a mirosului de om; a faptului că priveam un om în viaţă, la masa lui de lucru. Am înghiţit în sec. N-aveam de gând să-mi pierd cumpătul, ar fi fost o prostie.

— E de-a dreptul fascinant, zău, i-am spus. N-aţi vrea să mă ucideţi. Dar nici nu vreţi să acceptaţi ideea de a deveni ce sunt eu.

— Asta aşa e.

— Nu, nu pot să vă cred, i-am spus din nou.

Peste faţă i s-a aşternut parcă o umbră, o umbră interesantă. Se temea să nu-i fi descoperit eu vreo slăbiciune de care el nu îşi dădea seama.

Am întins mâna după stilou.

— Îmi permiteţi? Aveţi şi o foaie de hârtie?

Mi le-a dat pe amândouă de îndată. M-am aşezat la masă în locul lui. Totul era imaculat — şi sugativa, şi cilindrul mic de piele în care îşi ţinea stilourile, până şi dosarele groase. Imaculate ca şi el, care rămăsese în picioare privind ce scriam.

— E un număr de telefon, i-am spus. I-am pus hârtia în mână. Un număr la Paris, la un avocat care mă cunoaşte sub adevăratul meu nume, Lestat de Lioncourt, pe care presupun că-l aveţi prin arhivele dumneavoastră. Bineînţeles, el nu ştie despre mine ceea ce ştiţi dumneavoastră. Dar ştie unde să mă găsească. Sau, mai bine spus, eu ţin întotdeauna legătura cu el.

Nu mi-a spus nici o vorbă, dar s-a uitat la hârtie şi a memorizat numărul.

— Păstraţi-o, i-am spus. Când vă răzgândiţi, când vă hotărâţi să deveniţi nemuritor şi doriţi să-mi comunicaţi, folosiţi acest număr. O să vin. Era pe punctul de a protesta. Dar i-am făcut

semn că nu-i nevoie de cuvinte. Nu se ştie ce se poate întâmpla. M-am rezemat de spătar şi mi-am încrucişat mâinile pe piept. Aţi putea, de pildă, să descoperiţi că aveţi vreo boală incurabilă sau să deveniţi handicapat în urma unui accident. Poate, pur şi simplu, o să începeţi să aveţi coşmare noaptea la gândul de-a muri, de-a nu mai fi nimeni şi nimic. Nu contează. Când decideţi că vreţi ceea ce am eu de oferit, telefonaţi. Şi vă rog să vă aduceţi aminte că n-am promis nimic. Poate nici n-o să o fac vreodată. Spun doar că, atunci când vă decideţi, putem începe un dialog.

— Dar el a şi început.

— Nu, nici pe departe.

— Credeţi că n-o să mai veniţi? m-a întrebat. Eu cred că da, fie că telefonez, fie că nu.

Încă o mică surpriză. O mică împunsătură. I-am zâmbit, în ciuda sentimentului meu de umilinţă. Era un om extrem de interesant.

— Ticălos de englez, cu politeţea pe limbă! i-am spus. Cum îndrăzneşti să mă tratezi cu atâta condescendenţă? Poate că ar trebui să te ucid pe loc.

Asta mi-a reuşit. A rămas trăsnit. S-a descurcat destul de bine să îşi ascundă uimirea, dar eu tot am perceput-o. Ştiam bine cât de înspăimântător puteam să fiu, mai ales dacă mai şi zâmbeam.

Şi-a revenit cu o iuţeală surprinzătoare. A împăturit hârtia cu numărul de telefon şi a vârât-o în buzunar.

— Vă rog să mă scuzaţi, mi-a spus. Ce voiam să zic era că mi-ar face plăcere să mai veniţi pe-aici.

— Telefonaţi-mi, i-am răspuns.

Am rămas un lung moment ochi în ochi; apoi iar i-am oferit unul din zâmbetele mele. M-am ridicat să-mi iau la revedere. Apoi am mai aruncat o privire pe masă.

— Eu de ce nu am dosarul meu? l-am întrebat.

O clipă n-a mai ştiut ce să spună, dar şi-a revenit iarăşi miraculos de iute.

— Dar aveţi cartea!

Mi-a făcut semn să mă uit pe raft unde era *Vampirul Lestat.*

— Da, e adevărat. Uitasem de carte. Am avut o ezitare. Cred totuşi că ar trebui să am şi eu dosarul meu.

— Nimic mai adevărat, a replicat. O să deschid imediat unul.

A fost totdeauna... o chestiune de timp.

Am râs iarăşi, contra voinţei mele. Era atât de bine crescut. I-am făcut o plecăciune de adio, iar el mi-a răspuns cu aceeaşi graţie.

Am trecut pe lângă el cât am putut mai repede, adică extrem de repede, l-am luat pe Louis pe sus şi am ieşit iute pe fereastră, zburând peste câmpuri până am coborât pe o şosea pustie care ducea la Londra.

Aici era mai întuneric şi mai frig, luna nu se mai vedea din cauza copacilor, şi îmi convenea de minune. Iubeam întunericul profund. Stăteam cu mâinile în buzunare privind aureola uşoară de lumină de deasupra Londrei şi rîzând de unul singur, mai vesel decât oricând.

— Ah, ce superb a fost, a fost perfect! am spus, frecându-mi mâinile, apoi apucându-l pe Louis de mâini, care erau mai reci decât ale mele.

Expresia de pe faţa lui Louis m-a încântat. Presimţeam că o să mă facă să râd.

— Eşti un adevărat ticălos, asta eşti! mi-a spus el. Cum de-ai putut să-i faci una ca asta bietului om? Eşti un demon, Lestat. Ai merita să fii zidit de viu într-un turn!

— Haide, zău, Louis, i-am spus. Nu mă mai puteam abţine din râs. La ce te-aşteptai din partea mea? In plus, bietul om studiază serios fenomenele supranaturale. N-o să înnebunească, te asigur. La ce vă tot aşteptaţi cu toţii de la mine? Mi-am azvârlit un braţ pe după umerii lui. Hai la Londra. E destul de departe pe jos, dar e încă devreme. Ştiai că eu n-am fost niciodată la Londra? Vreau să văd cartierul West End şi Mayfair, şi Turnul, da, hai la Turn! Am un chef nebun să-mi găsesc o victimă londoneză. Haide!

— Lestat, nu-i de glumă. Marius o să fie furios; toţi o să se înfurie când vor auzi!

Râdeam din ce în ce mai tare. Am început să mergem cu paşi iuţi. Ce minunat era să mergi! Nimic nu putea înlocui senzaţia aceasta, simplul act al mersului, faptul că ai pământul sub picioare şi că simţi parfumul delicat al coşurilor de pe case, împrăştiate ici şi colo prin întuneric, mirosul umed şi rece de iarnă venind din pădure. Ah, ce frumos era totul! Când aveam s-ajungem în centru, aveam să-i facem rost de-o haină decentă lui Louis, un palton lung, negru, cu guler de blană, să se simtă la fel

de bine ca mine acum.

— Auzi ce spun? a întrebat din nou Louis. *Nu ai* învăţat nimic, nu-i aşa? Eşti şi mai incorigibil decât înainte!

Iar m-a pufnit râsul, fără să vreau.

Apoi, ceva mai sobru, mi-am amintit de figura lui David Talbot, de momentul când m-a provocat. Da, poate că el avea totuşi dreptate. Aveam să mai trec pe-acolo. Cine a zis că nu puteam să mai trec pe-acolo ca să stau de vorbă cu el dacă aveam chef? Cine a zis aşa ceva? Dar ar trebui să-l las totuşi în pace o vreme ca să se gândească la numărul de telefon; să îşi piardă un pic din încrederea de sine.

Iarăşi m-a copleşit amărăciunea, un soi de tristeţe adâncă şi leneşă, gata să şteargă amintirea triumfului meu mărunt. Numai de asta n-aveam chef. Noaptea era încântătoare. Louis mă certa din ce în ce mai înflăcărat şi mai caraghios:

— Eşti un adevărat diavol, Lestat, zicea el. Asta eşti tu. Eşti diavolul în persoană!

— Da, da, ştiu, i-am răspuns, plăcându-mi să-l privesc, să-i văd mânia care îl făcea să clocotească de viaţă. Îmi place să aud cum mi-o spui. Simt nevoia să aud cum mi-o spui. Nu cred că altul ar mai putea vreodată s-o spună aşa ca tine. Hai, spune încă o dată. Sunt un diavol desăvârşit. Spune-mi cât sunt de rău. Asta mă face să mă simt foarte bine!